Sfântul prooroc Ilie, tesviteanul - „proorocul de foc”

(s.v. 20 iulie / s.n. 2 august)

Materiale despre Sfântul prooroc Ilie:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-pr-Ilie-(20-iul-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=prooroc+Ilie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=prooroc+Ilie

****

Sfântul proroc Ilie a fost fiul lui Sovah, din cetatea Tesva, din Galaad, dincolo de Iordan, de unde şi numele proroculuI: Ilie Tesviteanul. A trăit cu peste opt sute de

ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea lui Ahab, regele iudeilor (c. 874-853 î.Hr.). Sfânta noastră Biserică îl numeşte în cântările ei „îngerul Domnului care suflă cu râvnă dumnezeiască”, pentru că era însufleţit de zel sfânt faţă de Dumnezeu, faţă de triumful adevărului dreptei credinţe şi faţă de împlinirea faptei de milostenie şi de binefacere către semenii săi. Pentru virtuţile sale alese, pentru viaţa austeră şi pentru râvna sa înflăcărată cu care a mărturisit cuvântul şi voia lui Dumnezeu, acest înger pământesc şi om ceresc nu a gustat paharul morţii, ci a fost înălţat cu trupul la cer. Sfânta Scriptură şi Tradiţia Bisericii ne spun că Sfântul Ilie va reveni pe pământ, la sfârşitul veacurilor, ca înainte-mergător al celei de a doua veniri a lui Hristos, mustrând pe antihrist şi fiind omorât de către el, după care va fi înviat de Mântuitorul, Mielul cel biruitor.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 8
În această lună (iulie), ziua a douăzecea - Sfântul măritul prooroc Ilie Tesviteanul (Minei) 11
Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul 44
Canon de rugăciune către Sfântul slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul (1) 51
Canon de rugăciune către Sfântul slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul (2) 59
Acatistul Sfântului prooroc Ilie 68
Rugăciune către Sfântul şi slăvitul al lui Dumnezeu prooroc Ilie 80
Rugăciune către Sfântul prooroc Ilie la vreme de secetă 82
Cinstitul paraclis al Sfântului prooroc Ilie 85
Paraclisul Sfântului prooroc Ilie (20 iulie) pdf 102
Imnografie 103
Sfânta Scriptură 105
Cartea a treia a Regilor 105
Capitolul 17 - Profetul Ilie vesteşte o foamete şi se retrage la pârâul Cherit. Ilie la văduva din Sarepta Sidonului 105
Capitolul 18 - Ilie se întâlneşte cu Obadia. Ilie în faţa lui Ahab. Jertfa lui Ilie; el şi preoţii lui Baal. Ploaia 106
Capitolul 19 - Amenințat, Ilie fuge pe muntele Horeb, unde e hrănit de un înger. Întâlnirea cu Dumnezeu 109
Capitolul 20 - Luptele lui Ahab cu sirienii 111
Capitolul 21 - Via lui Nabot; Ahab, Izabela şi profetul Ilie 114

Capitolul 22 - Lupte împotriva Sirienilor. Moartea lui Ahab. Iosafat, rege peste Iuda; Ohozia, rege peste Israel 115
Cartea a patra a Regilor 119
Capitolul 1 - Boala şi moartea lui Ohozia. Ilie şi focul din cer 119
Capitolul 2 - Ilie este ridicat la cer. Începutul misiunii lui Elisei 120
Comentarii patristice - Evanghelia sărbătorii Sfântului prooroc Ilie 122
Teologie și spiritualitate - Evanghelia zilei - Luca 4, 22-30 125
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi minunile Sfântului prooroc Ilie, tesviteanul 127
Sfântul proroc Ilie Tesviteanul - drumul spre sfințenie 144
Sinaxar - Pomenirea suirii la cer cea de foc purtătoare a Sfântului, măritului prooroc Ilie, tesviteanul 146
Moise Aghioritul - Sinaxar - Ilie, profetul de foc 151
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul şi slăvitul proroc Ilie Tesviteanul 154
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul și slăvitul proroc Ilie Tesviteanul 156
Predici şi editoriale despre Sfântul prooroc Ilie, tesviteanul 158
Părintele Ilie Cleopa - Predică la Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul 159
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Muntele Carmel - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte 167
Arhimandritul Teofil Părăian - Predică la praznicul Sfântului Ilie: „Să nimicim răul din noi cu râvna Sfântului Ilie” 171
Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Petru, apostolul şi Ilie, proorocul 178
Sfântul Ioan Gură de Aur - Legea strică Legea 182
Sfântul Ioan Gură de Aur - Despre Sfinţii proroci Iona şi Ilie 184
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mărităului proroc Ilie tesviteanul, Înaintemergătorul celei de a doua veniri a lui Hristos 186
Cântare de laudă la Sfântul proroc Ilie, tesviteanul 189
Cugetare 191
Predică despre mărturia personală a apostolilor 193
Sfântul Nicolae Velimirovici - Dumnezeu săvârșește minuni pentru a-l mântui pe om 195
Sfântul Efrem Sirul - Cuvânt de laudă a Sfântului prooroc Ilie 196
Sfântul Roman Melodul - Condacul la pomenirea Sfântului proroc Ilie 200
Condac la pomenirea Sfântului proroc Ilie 205
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul – Proorocul Ilie, râvnitorul 222

Sfântul prooroc Ilie – Biciuitorul făţărniciei 226
Părintele Nicolae Steinhardt - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie 228
Părintele Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Ilie 233
Arhimandrit Dr. Vasile Vasilachi - Predică la Sfântul proroc Ilie Tesviteanul .238
Preot prof. Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie, tezviteanul 243
Arhimandrit Conferenţiar Doctor Vasile Miron - Predică la Sfântul proroc Ilie, tesviteanul.....251
Pr. Dan Bădulescu - Un mare „antiecumenist”: Sfântul prooroc Ilie, tezviteanul 258
Sfântul prorooc Ilie. Părintele Ioan Buliga despre ereziile reîncarnării şi ecumenismului.....263
Despre epoca lui antihrist şi revenirea proorocului Ilie, ca “al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos”. Ilie şi Enoh - prorocii dinainte sfârşitului lumii 267
Pr. Gheorghe Neamţiu - Sfântul şi marele profet Ilie, tesviteanul.....290
Traian Dorz - Rugăciunea proorocului Ilie.....294
Preot Iosif Trifa - Carul Sfântului Ilie.....296
Pr. Ion Cârciuleanu - Predică la Sărbătoarea Sfântului proroc Ilie Tesviteanul 297
Pr. Vasile Gordon - Panegiric la sărbătoarea Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul 302
Pr. Vasile Gordon - Ce le-ar spune Sfântul Ilie românilor, astăzi?.....305
Pr. Nicolae Tănase - Predică la sărbătoarea Sfântului proroc Ilie Tesviteanul 307
Arhimandrit Mihail Stanciu, Egumenul Mănăstirii Antim - Sfântul prooroc Ilie 314
Meditaţii duhovniceşti - Sarepta Sidonului - “adresa” credinciosului adevărat 317
Dumnezeul cel viu descoperit Sfântului proroc Ilie Tesviteanul: “Nu în cutremur, ci în vânt subţire…” 320
Părintele Rafail Noica despre “subţirimea” şi vulnerabilitatea iubirii lui Dumnezeu pentru noi.....321
Sfântul Siluan Athonitul: “Domnul nu e ca noi… Ah, ce Dumnezeu avem!”323
Preot Sever Negrescu: Biciul lui Dumnezeu şi răspunsul nostru 323

Arhim. Dumitru Cobzaru - Predică la Sfântul Ilie: "Nici un prooroc nu este bine primit în patria lui până astăzi. Chiar preoţii, din păcate, căutăm să fim pe placul oamenilor şi propovăduim o credinţă relaxată".....325
Sfântul prorooc Ilie şi lumea noastră idolatră. Ce ne-ar spune astăzi Sfântul de foc care va reveni în vremea antihristului? Drumul de la dreptate la milă. 329
Arhim. Andrei Coroian: Sfântul prooroc Ilie sau Lucrarea sfinţilor în lume.329
Părintele Ciprian Negreanu (Cluj) - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie (2012).....333
Ori la Baal cu religia corectitudinii politice, ori la … Dumnezeu. Cum ne întâlnim cu Sfântul Ilie? Cum îi aşteptam întoarcerea pe pământ?/ Pilda căinţei lui Ahab care a întors mânia lui Dumnezeu.....341
N-am cuvinte: Sfântul Ioan Gură de Aur: Împăratul Ahab se întristează şi plânge pentru păcatul lui când aude mustrarea şi sentinţa din gura Sfântului prooroc Ilie.....341
Părintele Constantin Sturzu: Ori la Baal, ori la Spital!.....343
Ce ne învaţă Sfântul prorooc Ilie? - Predici ale părinţilor Nichifor şi Hrisostom: "Fără dreapta credinţă, şchiopătăm de amândouă picioarele… Sufletele noastre, dacă nu se adapă din apa Duhului Sfânt, se prăpădesc şi emană moarte. Nu-i de ajuns să credem că există o forţă!", "Există doar un singur Dumnezeu adevărat şi o singură credinţă adevărată ".....350
"Să nu credem că putem alerga după căpătuire în această lume, dar să fim bine și cu Dumnezeu, că putem fi puțin ortodocși, dar și puțin sincretiști" - chemarea Ps Macarie la curaj, fermitate, smerenie şi milă:: "Nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci, mai degrabă, osândiți-le pe față" 357
Predica Protos. Ieremia de la Putna, la pomenirea Sfântului proroc Ilie: "Întâlnirea cu un proroc nu este ușoară pentru noi". Nevoia de cuvânt profetic, trezitor, în zilele noastre de cădere adâncă. Pilda şi mesajul prorocesc al Sfântului Gavriil georgianul pentru vremurile din urmă 366
Ips Visarion, episcopul Tulcii: Sfântul proroc Ilie - „pământesc înger și om ceresc" 385
PS Ignatie: „Sfântul Ilie nu trăia ca un om plictisit, care așteaptă să treacă zilele."....389
Preasfinţitul Calinic Botoşăneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor - Revolta Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul 393

Preot dr. Ionel Popescu - Unul dintre cei mai evlavioşi închinători şi rugători pomeniţi în Sfânta Scriptură - Profetul Ilie - omul rugăciunii 400
Pr. Gheorghe Cornea - Sfântul Ilie, tesviteanul 403
Sfântul Ilie - a sta în faţa lui Dumnezeu 405
Sfântul Ilie şi soldatul ce înjura de cele sfinte 408
Sfântul prooroc Ilie plimbându-se pe pământ..... 410
Prorocul Ilie Tesviteanul în cuvintele patriarhului Daniel. Zece mărturisiri duhovniceşti 412
Lect. univ. Vasile Creţu - Sfântul proroc Ilie, exemplu de credinţă şi curaj..... 414
Cătălin ACasandrei - Ilie, sfântul care a trăit pe pământ, dar nu a murit niciodată..... 420
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sărbătoarea Sfântului proroc Ilie 423
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sfântul proroc Ilie, model pentru tradiția monastică creștină 425
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Profetul şi apărătorul monoteismului 427
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Profetul Ilie, apărătorul monoteismului 429
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Sfântul proroc Ilie, al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos 431
Vasile-Robert Nechifor - Sfântul proroc Ilie Tesviteanul în Sfintele Evanghelii 434
Pr. Florin Vânătoru - Sfântul Ilie în lumina Scripturilor 437
Sfântul prooroc Ilie este proorocul Sfintei Euharistii 441
Adrian Cocoşilă - Sfântul prooroc Ilie, tesviteanul - Tradiţii şi obiceiuri..... 443
Răzvan Codrescu - Ipostazele Sfântului Ilie..... 446
Arh. Mihail Daniliuc - Ziua când se binecuvântează fagurii cu miere 452
Orthodoxwiki - Ilie Tesviteanul..... 455
Wikipedia - Sfântul Ilie..... 462
Sfântul prooroc Ilie, tezviteanul 467
Niculina Festila - Versuri la Sfântul Ilie 471
Pr. Bogdan-Valentin Apostol - Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul (poezie) 474
Video online despre Sfântul proroc Ilie..... 477
Pr. Teodor Cenușă - Icoane ale Sfântului proroc Ilie Tesviteanul..... 479
Mănăstirea Stella Maris - Peştera Sfântului Ilie..... 481
Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Ilie şi Mănăstirea Stella Maris de pe Muntele Carmel 487
Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Ilie din Lavra Hozevei 499

Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Ilie „Şcoala Profeţilor” de pe Muntele Carmel 506
Pr. Silviu Cluci - Ierihon - cea mai veche cetate din lume.....508
Pr. Silviu Cluci - Ansamblul clădirilor Schitului „Sfântul Ilie” - Athos.....511
Icoane.....521

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

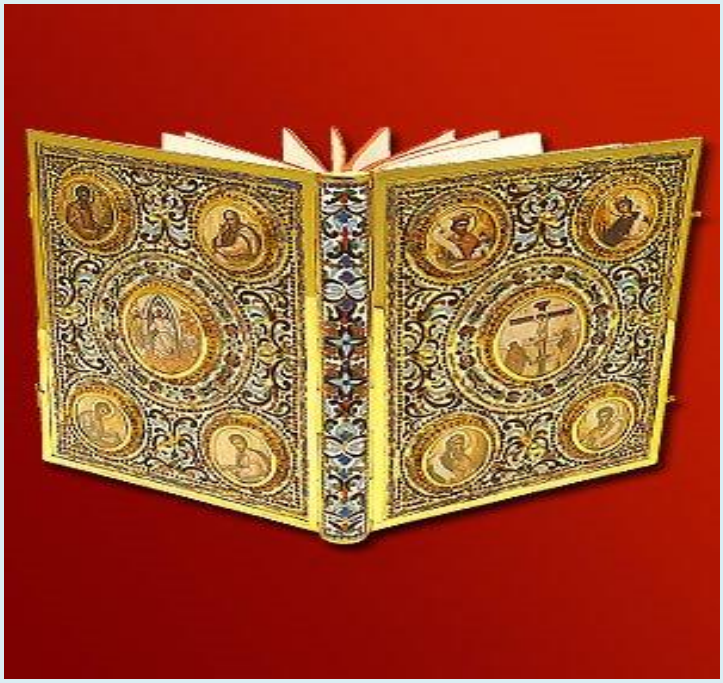

Luca 4, 22-30

În vremea aceea

22. Şi toţi Îl încuviinţau şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?

23. Şi El le-a zis: Cu adevărat Îmi veţi spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă şi aici în patria Ta.

24. Şi le-a zis: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa.
25. Şi adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani şi şase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul.
26. Şi la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă.
27. Şi mulţi leproşi erau în Israel în zilele proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curăţat, decât Neeman sirianul.
28. Şi toţi, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie.
29.Şi sculându-se, L-au scos afară din cetate şi L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie;
30. Iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Apostol

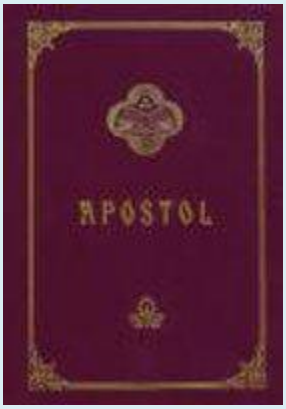

Epistola sobornicească a Sfântului apostol Iacov

Iacob 5, 10-20

10. Luaţi, fraţilor, pildă de suferinţă şi de îndelungă răbdare pe proorocii care au grăit în numele Domnului.
11. Iată, noi fericim pe cei ce au răbdat: aţi auzit de răbdarea lui Iov şi aţi văzut sfârşitul hărăzit lui de Domnul; că mult-milostiv este Domnul şi îndurător.
12. Iar înainte de toate, fraţii mei, să nu vă juraţi nici pe cer, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ, ci să vă fie vouă ce este da, da şi ce este nu, nu, ca să nu cădeţi sub judecată.
13. Este vreunul dintre voi în suferinţă? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi.
14. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoţii Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului.

15. Şi rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica şi de va fi făcut păcate se vor ierta lui.
16. Mărturisiţi-vă deci unul altuia păcatele şi vă rugaţi unul pentru altul, ca să vă vindecaţi, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.
17. Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă şi nu a plouat trei ani şi şase luni.
18. Şi iarăşi s-a rugat şi cerul a dat ploaie şi pământul a odrăslit roada sa.
19. Fraţii mei, dacă vreunul va rătăci de la adevăr şi-l va întoarce cineva,
20. Să ştie că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui îşi va mântui sufletul din moarte şi va acoperi mulţime de păcate.

În această lună (iulie), ziua a douăzecea - Sfântul măritul prooroc Ilie Tesviteanul (Minei)

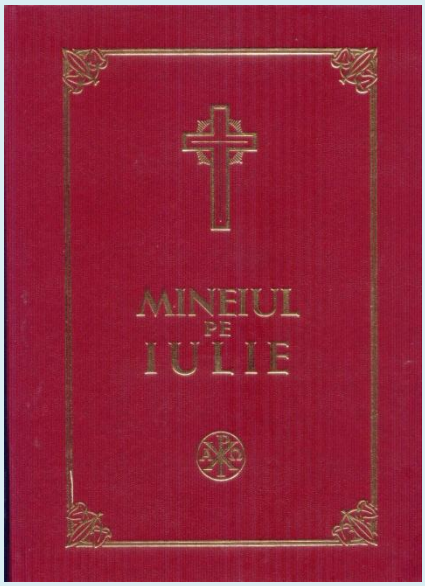

(De va voi cel mai mare facem privighere)

La Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am... **Stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Cu Lumina cea în trei Sori a dumnezeieştii străluciri, prin curăţia cugetului ai înfruntat pe împăratul cel necredincios, cu dreapta judecată, ca pe un călcător de lege şi cerurile ai închis, şi pe văduvă împreună cu fiul ei ai hrănit, roagă-te proorocule Ilie, să se mântuiască sufletele noastre. *(de două ori)*

Prin dumnezeiască vedere de Dumnezeu, după vrednicie, cu cinul proorocesc, şi cu înţelepciunea fiind cinstit, dumnezeiescule proorocule, mai-nainte grăieşti de cele departe, ca de cele ce sunt aproape. Pe împăratul ca pe un nedrept ai ruşinat, şi pe popii cei spurcaţi cu cuţitul i-ai junghiat; roagă pe Hristos Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Împăratul cel necredincios nerăbdând înfruntarea ta, ţie dumnezeiescule proorocule ţi-a zis: Au tu eşti cel ce te sârguieşti, şi răzvrăteşti pe Israil? Iar tu ai zis către dân-

sul: Nu eu, o împărate! Ci tu şi casa tatălui tău, căci ai lăsat pe Dumnezeul tău, Cel ce te-a zidit pe tine şi ai adus pe cei străini. Ci cu rugăciunile proorocului Tău Hristoase, izbăveşte-ne pe noi de o înşelăciune ca aceasta, şi mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Dumnezeiescule proorocule Ilie! Tu înfruntând pe împăratul cel nedrept, pentru uciderea lui Navute şi pentru răpirea viei, cu îndrăznire ai zis: Fiindcă fără dreptate ai ucis pe bărbatul israelitean, aşa şi însuţi vei fi ucis, şi câinii vor linge sângele tău, şi curvele în sângele tău se vor spăla. Ci prin rugăciunile proorocului şi plăcutului Tău Hristoase, izbăveşte-ne pe noi de o îngrozire ca aceasta şi mântuieşte sufletele noastre ca un Iubitor de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

De mari daruri te-ai învrednicit, prea curată Fecioară, singură Maica lui Dumnezeu, că ai născut cu trup pe unul din Treime, pe Hristos dătătorul de viaţă, pentru mântuirea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasului al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Dumnezeiescule proorocule, râvnind tu Domnului Atotţiitorului, cu rugăciunea cerurile ai închis, zicând: ploaie şi rouă să nu se mai pogoare pe pământ, numai cu graiul gurii mele.

Stih: Moise şi Aaron întru preoţii Lui şi Samuil întru aleşii Lui.

Dumnezeiescule proorocule, tu cu rugăciunea şi cu milostivirea, iarăşi ai deschis cerurile şi din destul ai dăruit ploaie, oamenilor celor însetoşaţi.

Stih: Tu eşti preot în veac după rânduiala lui Melchisedec.

Dumnezeiescule proorocule, tu pe văduvă şi pe fiul ei ai hrănit, şi cu rugăciunea, o mână de făină şi un vas de untdelemn ai înmulţit, după cuvântul Domnului, mâna de făină şi vasul de untdelemn nu s-a împuţinat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiescule proorocule, tu cu rugăciunea ta foc ai pogorât din Cer, şi ai încredinţat pe împăratul a zice: Cu adevărat un Dumnezeu este, care se propovăduieşte de Ilie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână prea bună, întinde-ţi mâinile tale cele sfinte către Fiul tău, Ziditorul cel Iubitor de suflete, ca să se milostivească spre robii tăi.

Troparul, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Mergător înainte al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile goneşte şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul, le izvorăşte tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întrupându-Se, întru unire neamestecată, şi Crucea, de bunăvoie, pentru noi luând; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Ectenia mică, şi Otpustul.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm, citim : Fericit bărbatul..., Slava cea dintâi.

La Doamne strigat-am..., **stihirile** pe 8, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Cela ce pe Ilie Tesviteanul cu căruţă de foc l-ai mutat de pe pământ, Îndurate Cuvinte; pentru rugăciunile lui mântuieşte-ne pe noi, cei ce Te slăvim pe Tine cu credinţă, şi săvârşim cu bucurie dumnezeiasca şi mântuitoare pomenirea lui. *(de două ori)*

Nu în cutremur, ci în vânt subțire ai văzut venirea lui Dumnezeu, care te-a luminat pe tine de demult, Ilie de Dumnezeu fericite, şi în căruţă cu patru cai purtându-te, pe Cer ai umblat cu străină vedere, minunat făcându-te de Dumnezeu insuflate.

Pe popii cei de ruşine cu sabia i-ai junghiat, Cerul cu limba l-ai oprit, să nu plouă pe pământ, cu râvnă dumnezeiască aprinzându-te pe Elisei prin darea cojocului l-ai umplut de dumnezeiesc dar îndoit, înţelepte Ilie.

Alte **Stihiri**, glasul al 2-lea:

Singur glasul, ale lui Ioan, arhiepiscopul.

Pe doi dumnezeieşti luminători, ce au strălucit în toată lumea, să-i lăudăm, pe luminatul Ilie şi pe Elisei; pe unul adică, ca pe cela ce cu cuvântul a încuiat ploaia cea cerească, şi pe împăratul l-a mustrat, şi cu căruţă de foc spre Cer s-a înălţat; iar pe celălalt, ca pe cel ce a vindecat apele cele neroditoare, şi îndoit dar a luat, şi repejunea Iordanului o a despărţit; și acum cu îngerii dănţuiesc, rugându-se pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre. *(de două ori)*

Cela ce spre văzduh în căruţă purtătoare de foc, pe tine te-a luat cu cutremur spre Cer, dându-ţi ţie dar de minuni cu foc însufleţit, Ilie Tesvitene, nestricat făcându-te pe tine, ca să nu vezi moartea, până când adică vei propovădui sfârşitul tuturor; pentru aceasta venind, dă-ne nouă îndreptare prin învăţăturile tale.

Sfeşnice nestins al Bisericii, cel aprins cu râvnă dumnezeiască, Ilie proorocule, cela ce ai încuiat picăturile cele cereşti, şi de corbi ai fost hrănit, pe împăratul l-ai mustrat, şi popii i-ai omorât, şi cu focul ce ai pogorât din Cer, pe cei câte cincizeci îndoiţi ai omorât, şi pe văduva cea cu amar muncită, cu puţin untdelemn o ai hrănit, şi pe fiul ei prin rugăciune l-ai înviat, şi apa cu foc o ai ars. Cela ce repejunile Iordanului cu picioarele neudate le-ai trecut, şi cu căruţă de foc spre Cer te-ai înălţat, şi lui Elisei îndoit darul i-ai dat, roagă-te neîncetat lui Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea, a lui Vizantie*

Veniţi împreunarea ortodocşilor, adunându-ne astăzi întru cinstită Biserica grăitorilor de Dumnezeu prooroci, cu psalmi să cântăm cuvioasă cântare lui Hristos Dumnezeului nostru, celui ce i-a prea mărit pe dânşii, şi cu bucurie şi cu veselie să strigăm: Bucură-te, pământescule îngere şi omule ceresc, Ilie cel cu nume mare. Bucură-te, Eliseie prea cinstite, care ai luat îndoit dar de la Dumnezeu. Bucuraţivă, apărători calzi şi folositori şi doctorii sufletelor şi trupurilor norodului celui iubitor de Hristos. Mântuiţi de toată asupreala potrivnică şi înconjurarea şi de toate primejdiile, pe cei ce săvârşesc cu credinţă întru-tot cinstită pomenirea voastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cine nu te va ferici pe tine Preasfântă Fecioară ? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta ? Că cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul unul născut, acelaşi din tine cea curată a ieşit, negrăit întrupându-se, din fire Dumnezeu fiind şi cu firea Om făcându-se pentru noi; nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat. Fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi citirile.

De la treia carte a Împăraţilor citire

Cap. 17, Vers 1,

Fost-a cuvântul Domnului către Ilie proorocul, şi a zis lui Ahav: Viu Domnul Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israil, căruia îi stau înainte astăzi, de va fi întru anii aceştia rouă sau ploaie, fără numai prin cuvântul gurii mele.

Şi a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: Mergi de aici spre răsărituri şi te ascunde lângă apa Horat, care este în preajma feţei Iordanului. Şi vei bea din izvor apă şi corbilor am poruncit să te hrănească acolo. Şi a mers, şi a făcut Ilie după cuvântul Domnului, şi a şezut lângă apa Horat (Cherit), în preajma feţei Iordanului. Şi corbii aduceau lui pâine dimineaţa, şi seara carne, şi bea apă din izvor. Şi a fost după câteva zile, s-a uscat izvorul, căci nu era ploaie pe pământ.

Şi s-a făcut cuvântul Domnului către Ilie zicând: Scoală-te şi mergi în Sarepta Sidonului, şi vei locui acolo, că iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească. Şi s-a sculat şi a mers în Sarepta şi a venit la poarta cetăţii, şi iată acolo o femeie văduvă aduna lemne, şi a strigat Ilie în urma ei, şi i-a zis: Adu-mi puţină apă într-un vas să beau. Şi a mers să ia, şi a strigat în urma ei Ilie, şi a zis: Adu-mi şi o bucată de pâine în mâna ta, şi i-a zis femeia: Viu Domnul Dumnezeul meu, de este la mine azimă de pâine, fără numai un pumn de făină într-o vadră, şi puţintel untdelemn într-un ulcior, şi iată eu pun două lemnişoare, şi voi merge şi voi face aceasta mie şi fiilor mei, şi vom mânca, şi vom muri.

Şi a zis către dânsa Ilie: Cutează de intră şi fă după cuvântul tău, ci să-mi faci întâi mie de acolo o azimă mică, şi să-mi aduci, iar ţie şi feciorilor tăi vei face mai pe urmă. Ca acestea zice Domnul Dumnezeul lui Israil: Vadra de făină nu va scădea, şi ulciorul de untdelemn nu se va împuţina, până la ziua întru care Domnul Dumnezeu va da ploaie pe faţa a tot pământul. Şi a mers femeia şi a făcut după cuvântul lui Ilie, şi i-a dat lui, şi a mâncat el şi aceea şi feciorii ei. Şi din ziua aceea vadra de făină nu a scăzut şi ulciorul de untdelemn nu s-a împuţinat, după cuvântul Domnului, cel ce a grăit prin gura lui Ilie.

Şi a fost după graiurile acelea s-a bolnăvit feciorul femeii stăpânei casei, şi a fost boala lui tare foarte, până ce nu a rămas într-însul duh. Şi a zis femeia către Ilie: Ce este mie şi ţie omule al lui Dumnezeu? Ai intrat la mine să pomeneşti păcatele mele, şi să omori pe fiul meu? Şi a zis Ilie către femeie: Dă-mi pe fiul tău, şi l-a luat pe dânsul din poala ei, şi l-a suit în foişor unde locuia el, şi l-a pus pe el pe patul său. Şi a strigat Ilie către Domnul, şi a zis: Amar mie Doamne! Mărturia văduvei, la care eu locuiesc, tu o ai scârbit de ai omorât pe fiul ei. Şi a suflat peste prunc de trei ori, şi a strigat către Domnul, şi a zis: Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul pruncului acestuia întru dânsul, şi s-a făcut aşa. Şi a strigat Ilie, şi a auzit Domnul glasul lui Ilie, şi s-a întors sufletul pruncului întru dânsul, şi a înviat. Şi a luat Ilie pruncul, şi l-a pogorât pe dânsul din foişor în casă, şi l-a dat pe dânsul maicii lui, şi a zis Ilie către dânsa: Vezi că viu este fiul tău. Şi a zis femeia către Ilie: Iată am cunoscut că omul lui Dumnezeu eşti tu, şi cuvântul Domnului în gura ta este adevărat.

De la a treia carte a Împăraţilor citire

Cap. 18, Vers 17.

Fost-a cuvântul Domnului către Ilie Tesviteanul, în anul al treilea al împărăţiei lui Ahav, zicând: Mergi şi te arată lui Ahav, că voi da ploaie pe faţa pământului. Şi a fost dacă a văzut Ahav pe Ilie, a zis lui: Au tu eşti cela ce răzvrăteşti pe Israil ? Şi a

zis Ilie: Nu răzvrătesc eu pe Israil, ci tu şi casa tatălui tău, când aţi lăsat voi pe Domnul Dumnezeul vostru, şi aţi mers în urma lui Baal. Şi acum trimite şi adună la mine pe tot Israelul în muntele Carmelului, şi pe cei patru sute şi cincizeci de prooroci fără de ruşine ai lui Baal, şi pe cei patru sute de prooroci urâţi, care mănâncă din masa Isabelei.

Şi după cuvântul lui Ilie a trimis Ahav la tot Israelul, şi a adunat pe toţi proorocii în muntele Carmelului. Şi le-a zis lor Ilie: Până când veţi şchiopăta voi într-amândouă gleznele voastre? De este Domnul Dumnezeu, mergeţi după dânsul; iar de este Baal, mergeţi după dânsul, şi nu i-a răspuns lui norodul cuvânt.

Şi a zis Ilie către norod: Eu am rămas singur prooroc Domnului, iar proorocii lui Baal sunt patru sute şi cincizeci de oameni, şi prooroci urâți patru sute. Şi a zis Ilie: Daţi-ne nouă doi boi şi să-şi aleagă ei loruşi unul, şi să-l taie bucăţi, şi să-l pună pe lemne, şi să nu pună foc; şi eu voi tăia pe celălalt bou, şi-l voi pune pe lemne, şi foc nu voi aţâţa. Şi strigaţi întru numele dumnezeului vostru, şi eu voi chema întru numele Domnului Dumnezeului meu, şi va fi Dumnezeu, care va auzi, prin foc, acela este Dumnezeu. Şi a răspuns tot norodul şi a zis: Bun este cuvântul care ai grăit astăzi.

Şi a zis Ilie proorocilor celor de ruşine: Alegeţi-vâ vouă un bou, şi faceţi întâi voi, că voi sunteţi mai mulţi, şi chemaţi întru numele dumnezeului vostru, şi foc să nu puneţi. Şi au luat un bou şi au făcut aşa. Şi au chemat numele lui Baal de dimineaţa până la amiazăzi, şi au zis: Auzi-ne pe noi Baale, auzi-ne pe noi, şi nu era glas. Şi nu era ascultare. Şi alergau împrejurul Altarului care făcuse ei.

Şi se făcuse amiazăzi; şi-i batjocorea pe dânşii Ilie Tesviteanul, şi a zis: Strigaţi cu mare glas, că dumnezeul vostru are îndeletnicire; ca nu cumva să fie lucrând ceva, sau să fie adormit, ca să se deştepte.

Şi strigau cu mare glas, şi se tăiau după obiceiul lor cu cuţite, şi mulţi se băteau cu bice până la vărsarea sângelui. Şi trecuse de amiazăzi. Şi era în deseară, şi au proorocit până ce venise vremea ca să se înalţe jertfa, şi nu era glas.

Şi a zis Ilie Tesviteanul către proorocii urâciunilor, grăind: Daţi-vă înlături acum, ca să fac şi eu jertfa mea, şi s-au depărtat ei şi au tăcut. Şi a zis Ilie către popor: Apropiaţi-vă spre mine, şi s-a apropiat spre dânsul tot poporul.

Şi a luat Ilie douăsprezece pietre, după numărul celor douăsprezece neamuri ale lui Israil precum a grăit către dânşii Domnul zicând: Israil va fi numele tău. Şi a clădit

pietrele în numele Domnului şi a dres Altarul Domnului cel săpat, şi a făcut groapă împrejurul Altarului, întru care încăpea două obroace de sămânţă. Şi a grămădit lemne pe Altarul pe care îl făcuse; şi a tăiat bucăţile cele de jertfă, şi le-a pus pe lemne, şi a umblat împrejurul Altarului, şi a zis Ilie: Aduceţi-mi patru vedre de apă, şi le turnaţi peste jertfelnic, şi peste jertfă şi peste lemne, şi au făcut aşa. Şi a zis: Turnaţi a doua oară, şi au turnat a doua oară, şi a zis: Turnaţi a treia oară, şi au turnat a treia oară. Şi umbla apa împrejurul Altarului, şi groapa se umpluse de apă.

Şi a strigat Ilie la Cer, şi a zis: Doamne Dumnezeul lui Avraam, şi a lui Isaac, şi a lui Iacov, auzi-mă pe mine Doamne, auzi-mă pe mine astăzi cu foc; ca să cunoască tot norodul acesta, că Tu însuţi eşti Domnul Dumnezeul lui Israil şi eu sunt robul Tău, şi pentru Tine am făcut toate lucrurile acestea. Şi Tu ai întors inima poporului acestuia în urma Ta. Şi a căzut foc de la Domnul din Cer, şi a mistuit jertfa şi lemnele şi pietrele şi lutul şi apa cea din groapă, toate le-a ars focul.

Şi a căzut tot poporul pe faţa sa, şi a zis: Adevărat Domnul Dumnezeu, acesta este Dumnezeu. Şi a zis Ilie către popor: Prinde-ţi pe proorocii lui Baal, ca nici unul dintre dânşii să nu scape, şi i-au prins pe dânşii, şi i-au dus pe dânşii Ilie la râul Chisson, și i-a junghiat acolo.

Şi a zis Ilie după aceasta lui Ahav: Iată glas de pogorâre de ploaie, înhamă căruţa ta, şi te pogoară. ca să nu te ajungă ploaia. Şi s-a suit Ilie în muntele Carmelului, şi plecându-se la pământ, şi-a pus faţa sa între genunchele sale. Şi s-a rugat Domnului. Şi Cerul s-a întunecat cu nori şi cu vânt, şi s-a făcut ploaie mare, şi plângând Ahav, a mers întru Israil. Şi mâna Domnului a fost peste Ilie, şi încingându-şi mijlocul său, a alergat înaintea lui Ahav până la Israil. Şi a spus Ahav, Isabelei femeii sale toate câte făcuse Ilie. și cum junghiase pe prooroci cu sabia.

Şi a trimis Isabela la Ilie şi a zis: Dimineaţa întru acest ceas voi pune sufletul tău ca sufletul unuia dintre aceştia. Şi auzind s-a temut Ilie; şi sculându-se s-a dus pentru sufletul său, şi a venit în Virsavia în pământul Iudei, şi şi-a lăsat sluga sa acolo, şi el a mers în pustie cale de o zi, şi a venit şi a şezut sub un Arehet. Şi a cerut moarte sufletului său, şi a zis: Destul îmi este mie Doamne, ia sufletul meu de la mine, că nu sunt eu mai bun decât părinţii mei. Şi s-a culcat, şi a adormit acolo sub copac, şi iată îngerul Domnului s-a atins de dânsul, şi i-a zis lui: Scoală-te de mănâncă şi bea. Şi a căutat Ilie, şi iată lângă căpătâiul lui o azimă de orz, şi un ulcior cu apă, şi s-a sculat, şi a mâncat şi a băut, şi întorcându-se a adormit; şi s-a întors îngerul Domnului a doua oară, şi s-a atins de dânsul, şi i-a zis lui: Scoală-te de mănâncă şi bea, că departe îţi este ţie calea. Şi s-a sculat şi a mâncat şi a băut, şi a mers întru tăria mâncării aceleia patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi până la muntele Horeb.

Şi a intrat acolo într-o peşteră, şi a locuit într-însa şi iată cuvântul Domnului către dânsul, şi i-a zis: Ce faci aici Ilie ? Şi a zis Ilie: Aprinzându-mă m-am aprins de râvnă spre Domnul Atotţiitorul. Căci au părăsit aşezământul de lege al Tău feciorii lui Israil, şi altarele Tale le-au surpat, şi pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia şi am rămas eu însumi; şi caută sufletul meu să-l scoată pe dânsul, şi a zis Domnul către dânsul: Mergi şi te întoarce la calea ta; şi să mergi în calea pustiei Damascului, şi să ungi pe Elisei feciorul lui Safat prooroc în locul tău.

De la a patra carte a Împăraţilor citire

Cap. 2, Vera 1.

Fost-a în zilele acelea, aflat-a Ilie pe Elisei feciorul lui Safat, şi acela ara cu boii, şi a mers Ilie la dânsul, şi şi-a aruncat cojocul său pe dânsul, şi a lăsat Elisei boii, şi a mers în urma lui Ilie, şi-i slujea lui. Şi a fost când a vrut Domnul să înalţe pe Ilie cu cutremur ca spre Cer, au mers Ilie şi Elisei la Galgale.

Şi a zis Ilie către Elisei: Şezi aici, că Domnul m-a trimis până la Iordan, şi a zis Elisei: Viu este Domnul, şi viu este sufletul tău de te voi lăsa pe tine.

Şi au mers amândoi, şi cincizeci de oameni din feciorii proorocilor au venit, şi au stătut în preajmă de departe, iar amândoi au stătut lângă Iordan, şi a luat Ilie cojocul său, şi l-a învârtit pe dânsul, şi a lovit cu dânsul apa, şi s-a împărţit apa încoace şi încolo, şi au trecut amândoi pe uscat.

Şi a fost dacă au trecut, a zis Ilie lui Elisei: Cere ce vrei să-ţi fac mai-nainte până ce mă voi lua de la tine. Şi a zis Elisei: Să fie Duhul, care este întru tine îndoit întru mine. Şi a zis Ilie: Greu lucru ceruşi, însă de mă vei vedea când mă voi lua de la tine, va fi ţie aşa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi. Şi a fost când mergeau ei şi vorbeau, iată un car de foc şi cai de foc, şi a despărţit între amândoi, şi s-a ridicat Ilie cu cutremur ca spre Cer. Şi Elisei privea şi striga: Părinte, Părinte! Carul lui Israil şi călăraşul lui. Şi după aceea nu l-a mai văzut pe dânsul, şi s-a apucat Elisei de haina s-a şi o a rupt în două. Şi a luat cojocul lui Ilie.

Şi s-a întors Elisei, şi a stătut pe ţărmurile Iordanului, şi a luat Elisei cojocul lui Ilie, care căzuse deasupra lui, şi a lovit apa, şi nu s-a despărţit. Şi a zis Elisei: Unde este Dumnezeul lui Ilie încă şi acum? Şi a lovit Elisei apa a doua oară, şi s-a despărţit apele, şi a trecut pe uscat.

La Laude

Stihira hramului, şi ale sfântului, glasul 1:

Singur glasul, ale lui Gherman:

Ilie râvnitorul, şi însuşi opritorul patimilor, prin văzduh umblător s-a văzut astăzi, tăinuitorul cel încredinţat mântuirii a toată lumea, o slavă prea curată! Căreia s-a învrednicit, proorocul cel înalt zburător, şi podoaba cea aleasă a proorocilor; că acesta înger în trup şi om fără de trup s-a arătat cu isprăvile. Pe care lăudându-l să zicem: Apără-ne pe noi înţelepte în ziua judecăţii.

Ca David astăzi credincioşilor pe proorocul Domnului cu cântări să-l cinstim, pe Ilie Tesviteanul, si râvnitorul cel prea luminat. Că acesta cu limba Cerul ca fierul l-a lucrat, şi pământul cel roditor, neroditor l-a făcut, o minune! Om de lut, n-a dat cerurilor să plouă ploaie. O minune! Om stricăcios întru nestricăciune s-a îmbrăcat şi la Cer s-a suit cu căruţă de foc, prin cojoc îndoit dar lui Elisei dăruind; pe împăraţi a mustrat şi pe norodul cel neplecat cu foame l-a certat. Pe toţi popii cei de ruşine i-a ruşinat, şi pe fiul văduvei cu cuvântul l-a înviat. Pentru rugăciunile lui Hristoase Dumnezeul nostru, în pace păzeşte pe dreptcredincioşii împăraţii noştri, şi laude de biruinţe lor împotriva barbarilor le dăruieşte.

Cu duhovniceşti cântări pe proorocii lui Hristos toţi să-i lăudăm, că Ilie Tesviteanul pe Cer umblător a fost, şi Elisei prin cojoc dar îndoit a luat de la Dumnezeu, şi luminători luminoşi lumii s-au arătat, rugându-se neîncetat pentru sufletele noastre.

Glasul al 2-lea, a lui Ioan monahul:

Luminători doi au răsărit lumii, prea luminaţii Ilie şi Elisei. Că unul cu dumnezeiescul cuvânt, picăturile cereşti a încuiat, şi împăraţi a mustrat, şi cu căruţă de foc la Cer s-a suit. Iar altul apele cele neroditoare le-a vindecat şi îndoit dar luând, curgerile Iordanului le-a trecut; și acum cu îngerii dănţuind, pentru noi se roagă, să se mântuiască sufletele noastre.

Iar a acestuia: Căruţa cea de foc purtătoare, care te-a ridicat pe tine ca întru cutremur la Cer, dar de foc suflător ţie ţi-a dăruit Ilie Tesvitene, ca să nu vezi moartea, până ce vei propovăduii sfârşitul tuturor. Pentru aceasta vino dându-ne nouă învăţătura isprăvilor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea, a lui Arsenie*

În căruţă de foc şezând, ridicându-te în latura cea luminoasă te-ai mutat, o Tesvitene Ilie! Şi pe proorocii cei de ruşine i-ai ruşinat. Cela ce ai legat Cerul cu

cuvântul, asemenea dezleagă şi greşalele noastre cu rugăciunile tale cele către Domnul, şi mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi binecuvântată de Dumnezeu Născătoare, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Cela ce mai-nainte de zămislire a fost sfinţit, îngerul cel trupesc, mintea cea de foc, omul cel ceresc, dumnezeiescul Mergător înaintea venirii lui Hristos celei de a doua, Ilie măritul, temeiul proorocilor, duhovniceşte împreună a chemat pe iubitorii de prăznuire, să prăznuiască dumnezeiască pomenirea lui. Pentru ale căruia rugăciuni păzeşte pe poporul tău Hristoase Dumnezeul nostru, de toată vătămarea celui viclean netulburat.

Stih: Nu vă atingeţi de unşii Mei şi întru proorocii Mei nu vicleniţi.

Cel de cele cereşti gânditor, Ilie proorocul, văzând pe Israil spurcând toate cele ce sunt de la Domnul Dumnezeu şi de idoli lipindu-se; cu râvnă fiind aprins, norii a oprit, şi pământul a uscat, şi cerurile cu cuvântul a încuiat, zicând: Nu va fi picătură pe pământ, fără numai prin gura mea. Acesta este ospătător acum, ca cel ce ne dă din destul dar negrăit nouă, celor ce-l cinstim pe el cu credinţă.

Stih: Tu eşti preot în veac după rânduiala lui Melchisedec.

Cela ce ai fost văzător de tainele cele negrăite, tu apele Iordanului ai despărţit, tu înşelăciunea idolească în cenuşă o ai întors cu fulgerul dumnezeieştilor tale cuvinte, tu pe cel călcător de lege l-ai mustrat, şi pe popii cei fărădelege i-ai omorât, şi jertfa cu rugăciunea o ai ars, şi acum cărbunii cei aprinşi ai patimilor şi ai necazurilor norodului tău, stinge-i Ilie, cu focul rugăciunii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Proorocule, propovăduitorule al lui Hristos, de scaunul slavei niciodată nu te desparţi. Şi la fiecare bolnav pururea stai de faţă, şi cu cei de sus slujind, de lume bine grăieşti, pretutindenea fiind prea mărit; cere curăţire sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii. Ţie ne rugăm, roagă-te Stăpână cu proorocul Ilie, să se miluiască sufletele noastre.

La binecuvântarea pâinilor, Troparul proorocului de două ori caută-l la Vecernia mică şi Născătoare de Dumnezeu... o dată, şi citire.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul...,

Troparul, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Mergător înainte al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile goneşte şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul, le izvorăşte tămăduiri. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), a învierii.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Pe tine luminătorul cel strălucit, în căruţă şezătorul, cel de foc purtător şi îngerul cel în trup, care sufli cu râvnă dumnezeiască, cel ce ai biruit păgânătatea şi pe cei fărădelege i-ai mustrat, mai marele proorocilor cu un glas te vestim, fericite de Dumnezeu văzătorule Ilie. Pentru aceasta păzeşte-ne pe noi. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Maică a lui Dumnezeu pe tine te ştim toţi, care Fecioară cu adevărat şi după naştere te-ai arătat, cei ce cu dragoste alergăm la a ta bunătate. Că pe tine te avem păcătoşii folositoare, pe tine te-am agonisit întru ispite mântuire; una cea cu totul fără prihană.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul 1, şi Podobia aceeaşi:

De Dumnezeu prin faptă curată apropiindu-te, cerească viaţă pe pământ ai vieţuit, Viaţa cea ipostatnică agonisindu-ţi duhului tău, cu suflările tale pe pruncul cel ce murise l-ai înviat, şi rămâi nestricat la trup, mai presus decât moartea, Ilie de Dumnezeu insuflate. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Chiverniseşte Preacurată ticălosul meu suflet şi-l miluieşte pe el, cel ce s-a alunecat pentru mulţimea greşelilor întru adâncul pierzării, ceea cea eşti cu totul fără prihană, şi în ceasul cel înfricoşat al morţii să mă izbăveşti de dracii cei ce mă clevetesc, şi de răspunsul cel înfricoşat.

După Polieleu, **Sedealna** glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Dumnezeiască Biserica ta tuturor izvorăşte din destul tămăduiri, proorocule prea minunate, împreună cu Elisei cel minunat, lui Hristos rugându-vă, să trimită pace lumii şi norodului celui ce vă cinsteşte pe voi mare milă. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiecare unde se mântuieşte, acolo după dreptate şi aleargă, şi care altă scăpare ca aceasta este, precum tu de Dumnezeu Născătoare, care acoperi sufletele noastre.

Apoi întâiul Antifon al glasului al patrulea.

Prochimen, glasul al 4-lea: Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu, şezi de-a dreapta mea.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea se mirau oamenii de cuvintele darului...

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile proorocului tău Ilie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **Stih:** ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira**, glasul al 4-lea: În căruţă de foc şezând, ridicându-te în latura cea luminoasă te-ai mutat, o Tesvitene Ilie! Şi pe proorocii cei de ruşine i-ai ruşinat. Cela ce ai legat Cerul cu cuvântul, asemenea dezleagă şi greşalele noastre cu rugăciunile tale cele către Domnul, şi mântuieşte sufletele noastre.

Canoanele - Al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6, şi ale proorocului două Canoane pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, cel ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Ca Ceea ce ai născut pe Fiul cel fără de ani, sub ani întrupat prea sfântă curată, toate patimile cele de peste ani ale sufletului meu celui cu totul pătimaş le vindecă.

Rănile sufletului meu, Preacurată şi învârtoşarea inimii, întunecarea gândului şi ale minţii alunecări pierde-le ca o milostivă, cu rugăciunile tale.

Ceea ce ai născut pe Mântuitorul lumina mea, din întuneric mă izbăveşte, şi de muncile cele veşnice de acolo, Preacurată; ca fiind mântuit, să laud măririle tale.

Întunecările minţii mele, ceea ce eşti cu totul fără prihană, cu lumina ta goneşte-le, care ai născut Lumina cea mai presus de minte, şi îmi dăruieşte mie ca o bună, ca să văd lumina ceea ce din tine a răsărit nouă.

Canonul cel dintâi al proorocului

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Voind noi a cânta puterea minunilor lui Ilie, cea cu foc insuflată, cu vrednicie să chemăm puterea limbii celei cinstite şi cu chip de foc a Duhului.

Milostiveşte-te de Dumnezeu purtătorule, şi strâmtorarea limbii celei nepricepute, şi prostimea glasului deschide-o cu lucrarea Duhului, celui ce este întru tine, şi o limpezeşte spre lauda minunilor tale.

Dai cele mai presus de fire, Cuvinte, celor ce se supun cinstitelor Tale porunci, şi ascultătoare faci uşile ploii prin Duhul, cuvânt întărit făcând.

A Născătoarei

Ceea ce una eşti binecuvântată, vistieria bogăţiei cea curată şi dumnezeiască, curăţeşte-mă de întinăciunea cea necurată a patimilor, cerşindu-mi iertare de greşalele mele.

Alt Canon, al proorocului

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce era purtat în carele de război, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, lovind în chipul Crucii şi despărţind marea. Şi pe Israel cel fugărit, care mergea pe picioare, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Sufletul meu cel omorât înviază-l ca pe fiul văduvei, şi cu fapte dumnezeieşti, fericite, luminează-l, şi la viaţă îl povăţuieşte, şi-l arată părtaş desfătării celei veşnice, pe cel ce doreşte să se desfăteze cu tine.

Când te-ai născut tu, s-a învăţat părintele tău taină prea mare, minune cu adevărat! Că te-a văzut pe tine fericite hrănindu-te cu foc, şi înfăşându-te cu văpaie. Pentru aceasta cu rugăciunile tale mă mântuieşte pe mine de focul cel veşnic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărit fiind cu privirile cele spre Dumnezeul tău, râvnind ai râvnit cu adevărat fericite Domnului totdeauna. Pentru aceasta întăreşte-mă pe mine, cel ce m-am umplut de râvnă dumnezeiască, să fac dumnezeiasca voie, ca să te cinstesc pe tine, fiind mântuit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeu cel mai presus înfiinţat din tine s-a întrupat, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi pentru noi s-a arătat, precum suntem noi ca un Om. Pe care neîncetat roagă-L Preacurată, să mă mântuiască pe mine, cel ce am greşit mai mult decât toţi oamenii.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea în voia ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit cerul al doilea şi ai întemeiat pământul peste ape, Atotputernice.

Nerodirea gândului meu celui sterp toată o goneşte, şi aducător de roadă prin fapte bune sufletul meu îl arată, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare, ajutătoarea creştinilor.

Izbăveşte-mă de toată osânda şi de multe smintelile şarpelui, de focul de veci şi de întuneric, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care ne-ai născut nouă lumina cea neînserată.

De judecata ta cea neîmblânzită, şi de focul nestins cel de acolo, şi de răspunsul cel înfricoşat, eu cu totul mă spăimântez; grăbeşte de mă mântuieşte mai-nainte de sfârşit, ca o Bună, pe mine robul tău.

Binecuvântat este rodul pântecelul tău, Fecioară cu totul fără prihană, că pe cei stricaţi cu roada lemnului, prin Crucea Lui i-ai făcut nestricăciunii părtaş cu dumnezeiescul dar.

Canonul cel dintâi al proorocului

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Cât este de prea cuvios ospătătorul proorocule, Cel ce ţi-a făcut ţie ospăţ prin corb, însuşi Cel ce satură cu buna-voinţă tot ce viază, căruia toţi strigăm: Tu eşti Dumnezeul nostru, şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Mulţumire să fie făcătorului de bine şi chivernisitorului, Celui ce a hrănit pe văduva şi pe proorocul cu purtarea de grijă negrăit, căruia toţi strigăm: Tu eşti Dumnezeul nostru, şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Cel ce ai încuiat norii cei aducători de ploaie, ca să nu plouă, ai făcut rămăşiţele mâncării a izvorî neîncetat Sareptencei celei lipsite de hrană; Tu eşti Dumnezeul nostru strigând, şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

A Născătoarei

Tu numai singură mai mult decât toţi cei din veci de mari lucruri te-ai învrednicit, şi mai presus de fire; că pe Dumnezeu cel neîncăput în toată făptura în pântece l-ai primit şi l-ai întrupat. Pentru aceasta pe tine de Dumnezeu Născătoare cu credinţă te cinstim.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Pe popii cei de ruşine ca pe nişte vrăjmaşi i-ai omorât, mărite proorocule, cu dumnezeiască râvnă fiind aprins; pentru aceasta strig către tine: Scoate-mă din lucrurile cele de ruşine şi din focul cel veşnic.

Pe tine te pun rugător prea mare către Dumnezeu, care poate să mântuiască de toată răutatea, fericite; pleacă-te spre smerită rugăciunea mea şi să nu mă treci cu vederea pe mine, cel ce mă rog ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Te măreşte pe tine Dumnezeu atotfăcătorul, mărite proorocule Ilie, cel ce te-a hrănit pe tine de demult prin pasăre; pe care roagă-L, să mă facă pe mine părtaş hranei celei veşnice şi luminii ce va să fie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti uşă neumblată care duce la Dumnezeu, deschide-mi mie uşile pocăinţei Fecioară, rogu-mă, curăţindu-mi întinăciunea păcatelor mele cu ploile milei tale, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înţelepciunea şi...

Ca un prooroc al dumnezeieştii lumini cu adevărat, pe proorocii cei mincinoşi surpându-i, întru aceasta ai mustrat pe Ahav cel ce făcea fărădelege, învăţând să nu se închine lui Baal, prea mărite, şi în rugăciune ai cerut de sus ape, pentru care te-ai şi înălţat către Domnul Ilie, în căruţă de foc şezând. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu iubire sfântă pomenirea ta. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine, ca pe ceea ce numai tu eşti Fecioară între femei, care ai născut mai presus de fire, pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Că focul Dumnezeirii s-a sălăşluit întru tine; şi ca pe un prunc cu lapte ai hrănit pe Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta neamul îngeresc şi omenesc după vrednicie măresc prea sfântă naşterea ta, şi cu un glas strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce se închină cu credinţă naşterii tale mai presus de fire.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu Duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului, ai propovăduit grăind: când se vor apropia anii te vei cunoaşte, când va veni vremea te vei arăta. Slavă puterii Tale, Doamne.

Fecioară prea sfântă, cortul cel nespurcat, pe mine cel spurcat cu greşalele, curăţeşte-mă acum cu picăturile cele prea curate ale îndurărilor tale, şi-mi dă mână de ajutor, ca să strig: Slavă ţie, Curată de Dumnezeu proslăvită.

Biserică sfinţită te-ai arătat a lui Dumnezeu, celui ce s-a sălăşluit întru tine mai presus de cuget, Fecioară, pe Acela roagă-L, să ne curăţească pe noi de întinăciunea păcatelor, ca să ne cunoaştem casă şi lăcaş Duhului.

Miluieşte-mă, ceea ce ai născut izvorul milei, Născătoare de Dumnezeu, şi dezleagă cumplita neputinţă a sufletului meu şi învârtoşarea inimii, izvoare de lacrimi şi umilinţă dumnezeiască mai-nainte de sfârşit dăruindu-mi cu mijlocirile tale.

Cunoscându-te proorocul, cu Duhul lui Dumnezeu, munte umbrit pe tine mai-nainte te-a însemnat curată, pe cei topiţi de văpaia a multor greşeli curăţindu-i cu mijlocirile tale Fecioară, ceea ce una eşti îndreptarea oamenilor.

Canonul cel dintâi al proorocului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Tăietor de rădăcina răutăţii te-ai arătat cu adevărat proorocule, şi săditor de bunătate; pentru aceasta te cinstim.

Ocărâtu-te-a pe tine cu cuvinte văduva hrănitoarea, proorocule, pentru moartea fiului său, spre învierea lui îndemnându-te.

Însemnat-a slava Treimii arătat, cu suflarea cea de trei ori, pe fiul viu maicii dăruind.

A Născătoarei

Ca o viţă roditoare Curată, pe Strugurul cel ce izvorăşte tuturor vinul mântuirii, în pântece l-ai purtat.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne; Tu - şi puterea mea; Tu - Dumnezeul meu; Tu - bucuria mea, cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti, şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Plecat-a Dumnezeu râvna ta Ilie cea înfocată şi te-a trimis la văduvă, ca să te hrăneşti pe tine, cela ce ai fost fugit de demult de îngrozirea femeii. Pentru aceasta pe tine te rog minunate, sufletul meu cel flămând hrăneşte-l cu dumnezeieştile daruri.

Norii cei cumpliţi ai păcatelor mă acoperă, întreite valurile vieţii mă înfricoşează, şi suflă cumplit asupra sufletului meu duhurile vicleniei. proorocule de Dumnezeu grăitorule, ocârmuitor fii mie la limanul mântuirii îndreptându-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tărie sufletului, tărie şi trupului dă-mi, rugându-te Domnului slavei, celui ce a scos bolile tuturor, fericite Ilie, şi-mi ajută ca să trec smintelile vieţii fără vătămare. Că pe tine te pun înainte al meu bun folositor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu toate Puterile cereşti Stăpână, ceea ce eşti cu totul fără prihană, cu toţi proorocii şi pătimitorii, şi cu apostolii şi cu cuvioşii, roagă-te, ca să dobândesc mântuire eu, cel ce mult am greşit, şi să mă mântuiesc de munca ce va să fie.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta o dă nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că fără de tine alt Dumnezeu nu cunoaştem, numele tău numim; că Dumnezeu al celor vii şi al celor morţi Tu eşti.

Ochii inimii mele deschide-i Curată, ca să văd luminat dumnezeiasca strălucire şi a ta negrăită slavă, ca să dobândesc milă şi slavă veşnică.

În două voiri pe Unul din cinstita Treime ai născut Preacurată, care poartă un ipostas; pe care roagă-L cu osârdie să ne mântuim noi toţi.

Preacurată, ca ceea ce ai născut pe Mântuitorul şi Dumnezeu, roagă-L, ca de tot necazul şi de boli şi de chinuri să păzească mântuit pe robul tău cel netrebnic.

Roagă pe Cel ce l-ai născut mai presus de cuget Fecioară, să mântuiască pe cei ce strigă către tine cu credinţă: Bucură-te, Fecioară cu totul fără prihană; bucură-te binecuvântată, ceea ce eşti folositoare lumii.

Canonul cel dintâi al proorocului

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Legea cea părintească pe tine ca pe un rugător prea adevărat te-a arătat de minuni făcător, cel ce ai schimbat firile, şi cu ape ai ars jertfa cea cuvioasă, Ilie.

Ca un slujitor al adevărului cuvioase prea fericite Ilie, prea bine ai ruşinat proorocii cei de urâciune, puterea Treimii arătat închipuind.

Cu cuvântul darului fiind tu preot Ilie, ai junghiat pe popii urâciunilor cu nevinovatele tale mâini, cu râvna ca cu o haină arhierească împodobit fiind.

A Născătoarei

Ţie, ca ceea ce ai născut pe Hristos atotfăcătorul, strigăm: Bucură-te, Curată; bucură-te, ceea ce ne-ai răsărit nouă lumină; bucură-te, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu cel neîncăput.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neajunsă, şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Norii cei aducători de ploaie i-ai încuiat, de râvna credinţei fiind aprins. Deci mă rog ţie Ilie, ca prin sfinţitele tale mijlociri, să-mi adapi cu dumnezeieşti ploi sufletul meu cel topit de văpaia desfătărilor, şi să mă mântuieşti.

Preot fiind prea fericite, ai junghiat cu nevinovatele tale mâini pe popii urâciunilor, cei ce făceau lucruri urâte. Deci mă rog ţie proorocule, păzeşte-mă nevătămat de tot păcatul cel urât.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Minunat te-ai făcut proorocule cu dumnezeieştile chemări arzând apele, săvârşind lucrul cu credinţă, pentru aceasta neîncetat te rog, aprinde în inima mea sfinţit dor, ca să ardă patimile cele necurate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Peste tine ca nişte ploaie s-a pogorât Cuvântul cel mai presus înfiinţat; pe care roagă-L Fecioară, ca să plouă şi peste mine acum curate picături de umilinţă, spălând toată întinăciunea răutăţilor celor nemăsurate, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona urmând, grăiesc: viaţa mea din stricăciune o scapă, Bunule; şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine cel ce cânt: Slavă Ţie.

Pe mine cel spurcat cu multe păcate, mă rog ţie celei după adevăr bune şi nespurcatului cort, spală-mă de toată înşelăciunea cu mijlocirea ta.

Ocârmuitoare fii mie, celui ce mă învăluiesc pururea în marea cumplitelor ispite ale vieţii şi mă mântuieşte, la limanul mântuirii îndreptându-mă.

Întreitele valuri ale gândurilor şi asuprelile patimilor şi adâncul păcatelor, ticălosul meu suflet învăluiesc, ajută-mi Sfântă Stăpână.

Măriri pururea ţi-a făcut ţie Hristos; pe care roagă-L pururea, să mărească spre mine milele Sale cele bogate, de Dumnezeu dăruită.

Canonul cel dintâi al proorocului

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor fiind cufundat, chem adâncul cel necuprins al milostivirii Tale: Din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă!

Chip cinstirii de Dumnezeu şi vieţii celei prea curate, săditor curăţiei şi îngerilor următor ai fost minunate Ilie, de Dumnezeu purtătorule.

Mânia femeii celei ucigătoare de prooroci înfricoşându-te pe tine, cel ce te-ai învrednicit a lega şi a dezlega curgerea ploilor, Ilie dumnezeiescule, te-a izgonit.

Înălţatu-ţi-ai ochiul minţii prea înalt, plecându-ţi genunchii, prin sfinţita rugăciune dezlegare făcând, şi brazdele pământului le-ai îmbătat cu ploaie.

A Născătoarei

Rugul cel ce s-a împreunat în Sinai cu focul fără de ardere, mai-nainte te-a însemnat pe tine pururea Fecioară, ceea ce nu ştii de mire, de Dumnezeu Născătoare.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Milostiv fii Mântuitorule mie, celui ce fără de minte mult ţi-am greşit Ţie, şi mă mântuieşte de munca ce va să fie acolo, Cela ce ai pe marele Ilie cel ce te roagă pe tine, şi pe prea curata Maica Ta.

Ca un săditor al curăţiei, păzeşte-mă pe mine curat la suflet. Ca un râvnitor Ilie, de râvnă dumnezeiască umple gândul meu, ca să gonesc năvălirile răutăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Postit-ai, căci cale de patruzeci de zile cu o mâncare ai făcut, prin dumnezeiasca voie. Pentru aceasta mă rog ţie, întăreşte-mă, ca să mă opresc de toată călcarea de poruncă, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Uşa lui Dumnezeu arată dumnezeieştile intrări smeritului meu suflet, ca să intru într-însele mărturisindu-mă şi dezlegare de cele rele să iau, de Dumnezeu Născătoare.

Condac, glasul al 2-lea: Proorocule şi înainte-văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Ilie cel cu nume mare, care prin cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă; roagă pentru noi pe unul Iubitorul de oameni.

Icos: Multă fărădelegea omenească, şi iubirea de oameni a lui Dumnezeu cea nemăsurată văzând proorocul Ilie, s-a mâhnit mâniindu-se; şi cuvinte de nemilostivire către Cel Milostiv a întărâtat, mânie-te strigând asupra celor ce s-au lepădat de Tine Judecătorule prea drepte. Însă milostivirile Tale Celui Bun nicicum nu Te-a pornit ca să munceşti pe cei ce se lepădau de Tine, că pururea aştepţi pocăinţa tuturor, unule Iubitorule de oameni.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzecea, suirea la Cer cea de foc purtătoare a Sfântului măritului prooroc Ilie Tesviteanul.

Stih: Oprit-a ploaia, foc de trei ori pogorând,
Şi a despărţit râul Ilie în sus alergând.
Ilie spre Cer în a douăzecea zi,
Cu căruţă cu patru cai se sui.

Acesta era fecior lui Sovac din Tesvi, din pământul Arabiei. Din neamul lui Aaron, locuind în Galaad, de vreme ce Tesvi era din ceata preoţilor. Şi când l-a născut mama sa văzând tatăl său Sovac preotul, în vis, unde da mâna cu dânsul nişte bărbaţi cu veşminte albe, şi-l înfăşau cu foc, şi îi da să mănânce pară de foc.

Şi mergând la Ierusalim spuse preoţilor, şi-i spuseră proorocia: Nu te teme omule, că lăcaşul copilului va să fie lumina. Şi cuvântul lui va fi hotărâre adevărată şi viaţa lui cu Domnul şi râvna lui plăcută Domnului. Şi va judeca pe Israil cu sabie şi cu foc.

De aceea a prooroci acesta ani douăzeci şi cinci; şi a apucat înaintea venirii lui Hristos cu opt sute şaisprezece ani.

Acesta este Ilie, care a pogorât de trei ori foc din Cer, şi a oprit ploaia cu limba sa şi a înviat morţi şi pe cei cincizeci îndoiţi i-a ars.

Şi a văzut pe Dumnezeu la muntele Horeb cât este cu putinţă omului al vedea. Şi a desfăcut cu cojocul lui Iordanul.

Şi a fost luat la Cer cu car de foc, şi a stat înaintea lui Hristos la Schimbarea la faţă.

Tot în această zi, se săvârşesc înnoirile Bisericii cinstitului înainte Mergător din prea sfânta mănăstire a Studitului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii tăi cei din cuptor, Mântuitorule, nu s-a atins, nici nu i-a supărat pe ei focul. Atunci cei trei cu o gură cântau şi binecuvântau, grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Sufletul robului tău cel ce se spurcă totdeauna, prea sfântă Curată, sfinţeşte-l, şi cumplita robie a minţii, şi împietrirea inimii şi năvălirile dracilor degrab le pierde.

Mintea mea cea omorâtă cu patimile trupului, ceea ce eşti cu totul fără prihană, înviază-o şi cele plăcute lui Dumnezeu a face mă întăreşte; ca să te măresc, ca să slăvesc pururea bunătatea ta.

Omoară-mi Stăpână curată patimile trupului meu, şi spurcăciunea cea rea a smeritului meu suflet curăţeşte-o Fecioară, şi de clevetirea nevăzuţilor vrăjmaşi mă scapă şi mă mântuieşte.

La tine prea sfântă cinstită Curată, noi robii tăi totdeauna ziua şi noaptea cădem, cu gând umilit rugându-ne, ca să aflăm noi mântuire de păcate cu rugăciunile tale.

Canonul cel dintâi al proorocului

Cântarea a 7-a

Irmos: Rugul cel nears împreunându-se cu focul în Sinai, pe Dumnezeu cunoscut L-a făcut lui Moisi, celui zăbavnic la limbă şi gângav şi pe cei trei tineri, râvna lui Dumnezeu cântăreţi nebiruiţi de foc i-a arătat; toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu prea slăvire îmbrăcându-te cu putere închipuită ţie de la Dumnezeu, cu o mâncare patruzeci de zile lungă cale ai călătorit Ilie minunate. Pentru aceasta în Horeb dănţuind ai cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Vânt lin şi prea subțire ţi-a arătat pe Domnul Ilie ţie, celui ce cu râvnă ai urmat lui Dumnezeu Atotputernicului, nu vânt cu vifor, nici cutremur, nici foc îngrozitor. Pentru aceasta lui Iisus celui blând ai cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Arătării lui Dumnezeu te-ai învrednicit şi proorociei, ca şi marele Moise, prooroci ungând prin Duhul, şi împăraţi, Ilie minunate. Şi slavei lui Hristos văzător fiind în Tabor, ai strigat: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

În pântecele tău prea curată, sălăşluindu-se mai presus de fire Cuvântul cel Preabun al lui Dumnezeu Tatăl, iarăşi ne-a zidit pe noi, şi vieţii celei din Eden ne-a învrednicit. Pentru aceasta ţie de Dumnezeu Născătoare toţi credincioşii acum închinându-ne, cântăm: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 7-a

Irmos: De coborârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

De norodul cel pieritor făcându-ţi-se milă, prin râvna credinţei cu chemări dumnezeieşti foc ai pogorât, care a ars cuvioasa jertfă mărite. Pentru aceasta te rog: De văpaia cea veşnică mă scapă, şi mă mântuieşte.

Învrednicitu-te-ai a vedea faţa lui Dumnezeu în muntele Tabor; pe care roagă-L proorocule, ca să treacă cu vederea păcatele mele, şi în ziua judecăţii să văd faţa Lui cu suflet neosândit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe calea vieţii umblând, multor înşelăciuni mă supun. Bunule al meu folositorule, îndreptează-mă cu folosinţa ta şi mă întăreşte pe mine cel ce mă clătesc la minte şi privesc la desfătările trupului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Te laud pe tine prea lăudată şi slăvesc Curată pântecele tău, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită. Ajută-mi mie celui învăluit cu valurile vieţii, şi dă umilinţă curăţitoare de spurcăciuni smeritului meu suflet.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 8-a

Irmos: De care se înfricoşează îngerii, şi toate oştile, ca de făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, proslăviţi-L tineri, bine-l cuvântaţi noroade, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Întrupatu-s-a din tine cu dumnezeiască cuviinţă Cel fără trup; pe care roagă-L Preacurată, să omoare patimile sufletului meu, şi să-l învieze pe el fiind omorât de demult cu păcatul cel prea rău.

Vindecat-ai sfărâmarea lui Adam celui din ţărână, pe Mântuitorul şi Dumnezeu născând Preacurată. pe Acela roagă-L, să vindece rănile sufletului meu celui fără vindecare bolnav.

Ridică-mă pe mine cel ce zac întru adâncul răutăţilor, şi pe vrăjmaşii cei ce se luptă cu mine, biruieşte-i, şi sufletul meu cel rănit cu feluri de desfătări, Curată nu-l trece cu vederea, ci-l miluieşte şi-l mântuieşte.

Vindecă prea curată patimile inimii mele, ceea ce ai născut pe Doctorul tuturor, şi părţii drepţilor mă arată părtaş Fecioară, pe Hristos rugând.

Canonul cel dintâi al proorocului

Cântarea a 8-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, cum cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea, pe prea curata, de Dumnezeu Născătoarea, credincioşii o mărim.

După dreptate a luat Ahav neamului său vătămare cu totul pierzătoare, prin mustrarea proorocului, spre răsplătire, pentru pizma spurcatei ucideri. Iar Tesviteanul din gând suflător de foc, cântă, cântare dătătorului de viaţă: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile.

Ploatu-ţi-a ţie foc din Cer, Ilie, care a ars pe cei de două ori câte cincizeci ce se rânduise, ca unui slujitor prea ales al lui Dumnezeu. Că Celui ce ţine hrana cea pururea vieţuitoare, cu dumnezeiască cuviinţă cântare ai cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile.

A Născătoarei

Hristos, cea prea dumnezeiască odraslă a Fecioarei, prin dumnezeiască întrupare te-a arătat pe tine tăinuitor, ca pe un săditor curăţiei, arătându-ţi în Tabor lumina cea necuprinsă a Dumnezeirii în trupul său, ţie celui ce strigai: Pe Domnul lăudaţi lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Vas încăpător de Dumnezeiescul Duh pe tine te-am cunoscut, înger pe pământ, care ai suflat focul dumnezeieştii râvne şi păgânătatea ai biruit şi împăraţi ai mustrat Ilie, care prooroci ai uns, şi pe popii cei de ruşine cu cuţitul i-ai junghiat. Pentru aceasta strigăm către tine: Izbăveşte-ne pe noi de ruşinea ce va să fie.

Căruţă de foc te-a ridicat de pe pământ, pe tine cel aprins de dumnezeiască râvnă, Ilie de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta mă rog ţie: Ridică mintea mea din toate răutăţile cele de pe pământ, cu căruţa bunătăţilor tale şi ca să ajung eu la lăcaşul ceresc, roagă pe Dumnezeu şi Împăratul tuturor.

Cu cuvânt viu ai încuiat Cerul cel ce plouă, cu cuvântul tău cel duhovnicesc deschide-mi acum uşile pocăinţei, sfinte, rogu-mă, trimiţându-mi sufletului meu ploile umilinţei, şi mă mântuieşte pe mine, cel ce strig: Preoţi binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos în vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cinstind pe Treimea cea întocmai puternică, întocmai cinstită şi de o fiinţă, cea cu un scaun, întru o Dumnezeire, slăvind pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, o rază neapusă şi întocmai împărăţitoare putere şi cântăm cu un glas: Preoţi binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi-L pe El întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce cu lege a pus buna credinţă şi a învăţat pocăinţa, Emanuil din tine născându-se s-a arătat, pe care acum roagă-L Preasfântă Stăpână, ca să-mi deschidă uşile dreptăţii şi să mă mântuiască pe mine, cel ce strig: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe norul cel purtător de Lumină, întru care Stăpânul tuturor din cer ca ploaia pe lână S-a Pogorât şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se Om cel fără de început, să o slăvim toţi, ca pe Maica cea curată a Dumnezeului nostru.

Iubitor de păcate fiind întru nepurtare de grijă petrec şi de judecata cea fără mită mă cutremur Curată, întru care cu sfinte rugăciunile tale păzeşte-mă neosândit dumnezeiască Mireasă, ca să te fericesc pe tine pururea ca pe o folositoare.

Spăimântezu-mă de Divanul şi de ochiul Fiului tău, de care nimic nu se tăinuieşte Fecioară. Fapte de ruşine am săvârşit pe pământ, şi pentru aceasta către tine strig: Cu totul îndurată Stăpână ajută-mi, şi din nevoia cea de atunci să mă scoţi şi să mă mântuieşti, curată.

Cât va fi de înfricoşată ziua întrebării Fecioară, cât va fi de groaznic răspunsul, cât va fi de cumplită ruşinea. Cine va putea să stea atunci prea curată Stăpână, miluieşte pătimaşul meu suflet şi mai înainte de sfârşit dă-mi iertare, curată.

Ceea ce ai născut lumina cea dumnezeiască, pe mine cel întunecat cu toate asupririle vicleanului şi cu toate răutăţile, şi care am mâniat pe Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană luminează-mi, povăţuindu-mă la fapte bune, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor.

Canonul cel dintâi al proorocului

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, cel ce a răsărit mai înainte de soare, care trupeşte la noi a venit, din pântecele cel fecioresc negrăit L-ai întrupat; binecuvântată, prea curată Născătoare de Dumnezeu, pe tine te mărim.

Neumblată de oameni călătorie pe pământ săvârşind, şi cu cojocul curgerea Iordanului trecând Tesviteanul, mergător în căruţă prin văzduh fiind pe sub Cer mergătoare, străină călătorie a făcut prin Duhul.

Cu râvna cinstirii de Dumnezeu Tesviteanul fiind aprins, în căruţă în chipul focului s-a suit şi cojocul aruncându-l peste Elisei, de care a se tăinui nu s-a putut, îndoit dumnezeiesc dar i-a lăsat.

Descoperit văzătorul de Dumnezeu Tesviteanul, a văzut în Tabor împreună cu Moise, cele ce ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi inima oamenilor pământeni nu le-a gândit, pe Domnul atotstăpânitorul întrupat.

A Născătoarei

Pe tine pierzătoarea osândirii celei grele de demult, şi îndreptătoarea strămoaşei şi pricina apropierii neamului către Dumnezeu, şi podul cel către Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

A vedea pe Dumnezeu în vânt prea subțire, cât era cu putinţă a vedea te-ai învrednicit, prin obişnuinţele pustniceşti mai întâi trupul topindu-ţi mărite. Pentru aceasta te rog: Subţiază cu rugăciunile tale grosimea minţii mele şi cu dumnezeieşti razele pocăinţei mă luminează.

Precum de demult, despărţind Iordanul cu cojocul, ai trecut prea fericite, aşa şi vărsările păcatelor mele cele cumplite le usucă, ploi de lacrimi trimiţând sufletului meu totdeauna, proorocule, de Dumnezeu grăitorule, care să-mi solească mie curgerea desfătării.

De smintelile cele de multe chinuri din viaţă, şi de tot necazul vrăjmaşilor celor fărădelege, de boala trupească şi de vătămarea sufletească izbăveşte-mă cu rugăciunile tale, mărite proorocule, ca un bun folositor al meu, strig către tine, şi de osânda veşnică cea din gheenă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răpit ai fost spre înălţime, lui Elisei celui ce cerea, îndoit dar al Duhului lăsându-i, mărite Ilie, cu care cere neîncetat biruinţă din Cer împăratului şi iertare de greşeli, celui ce se îmbogăţeşte cu tine, folositorul cel neruşinat către Stăpânul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Glasurile slugilor tale nu le trece cu vederea ca o bună Stăpână, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ci cu dinadinsul roagă pe Făcătorul tuturor, ca să dea biruinţă împăratului şi bună întărire sufletească. Fecioară, şi împărtăşirea dumnezeieştii împărăţii.

Luminânda

Podobie: Cela ce eşti lumină ne...

Lumina ceea ce te-a arătat pe tine spre Cer mergător, şezând în căruţă cu patru cai Ilie, nicicum te-a mistuit; că focul cu limbă de foc l-ai tras jos, şi ai uscat ploile. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară ceea ce ai născut Lumina, îmblânzeşte cu rugăciunile tale pe Fiul tău, de Dumnezeu Născătoare, ca să se milostivească şi să mă mântuiască de întunericul cel veşnic, pe mine cel ce mă nădăjduiesc spre a ta cinstită sprijineală.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: Ce vă vom numi pe voi Sfinţilor? Heruvimi că întru voi S-a odihnit Hristos, serafimi că neîncetat l-aţi proslăvit pe Dânsul, îngeri că de trup v-aţi lepădat, puteri că lucraţi minunile; multe sunt numele voastre şi mai mari darurile rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Când tu proorocule minunate te-ai unit cu Dumnezeu prin fapta bună, şi prin viaţă curată, de la Dânsul putere luând, făptura după socoteală o ai aşezat, şi uşile ploii vrând le-ai încuiat; şi de sus foc ai pogorât şi pe cei rău crezători i-ai pierdut; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre. *(de două ori)*

Cu râvna Domnului fiind aprins, pe împăraţii cei fărădelege tu i-ai mustrat arătat, pe popii cei de ruşine i-ai omorât, fierbinte foc ai aprins în apă, lucru prea slăvit! Şi hrană nelucrată ai izvorât, şi apele Iordanului cu cojocul tău le-ai tăiat; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Când tu proorocule ai arătat pe pământ cu adevărat viaţă cerească, cu viaţa cea ipostatnică, care era întru tine îmbogăţindu-te, pe cel mort cu suflările tale l-ai înviat, şi mai presus de moarte spre mulţi ani tu ai rămas, în căruţă de foc ai şezut, spre cele cereşti înălţându-te; roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Pe cei mari între prooroci, şi luminătorii lumii ce-i luminoşi, cu cântări să-i cinstim credincioşii, pe Ilie şi pe Elisei şi lui Hristos să strigăm cu bucurie: Îndurate Doamne, pentru rugăciunile proorocilor Tăi, dă norodului Tău iertare de păcate, şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne mântuieşte pe noi, din toată nevoia şi scârba.

Slavoslovia cea mare. Ecteniile şi Otpustul. Ceasul întâi şi cel desăvârşit Otpust.

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul

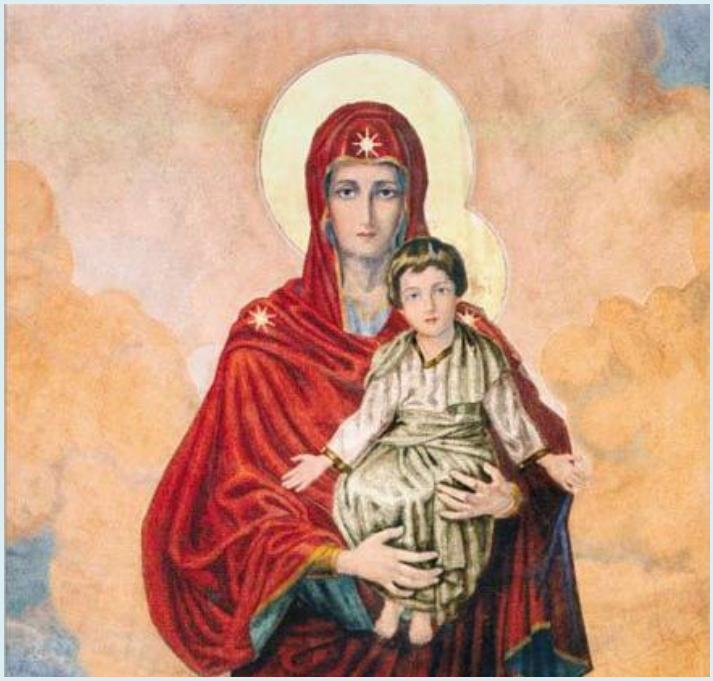

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, cel ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca una care ai născut pe Fiul cel fără de ani sub ani Întrupat, Preasfântă curată, toate patimile cele de peste ani ale sufletului meu, cel cu totul pătimaş, le vindecă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rănile sufletului meu, prea curată şi învârtoşarea inimii, întunecarea gândului şi alunecările minţii pierde-le, ca o Milostivă, cu rugăciunile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut pe Mântuitorul, Lumina mea, din întuneric mă izbăveşte şi de chinurile cele veşnice de acolo, Preacurată; ca, fiind mântuit, să laud măririle tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întunecările minţii mele, ceea ce eşti cu totul fără prihană, cu lumina ta goneşte-le; că tu ai născut Lumina cea mai presus de minte şi dăruieşte-mi ca o bună să văd lumina care din tine a răsărit nouă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea în voia ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit cerul al doilea şi ai întemeiat pământul peste ape, Atotputernice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nerodirea gândului meu celui sterp toată o goneşte şi aducător de roadă prin fapte bune sufletul meu îl arată, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare, ajutătoarea creştinilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Izbăveşte-mă de toată osânda şi de multe sminteli ale şarpelui, de focul de veci şi de întuneric, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care ne-ai născut nouă Lumina cea neînserată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De judecata ta cea neîmblânzită şi de focul nestins de acolo şi de răspunsul cel înfricoşător, eu cu totul mă înspăimântez; grăbeşte de mă izbăveşte mai înainte de sfârşit, ca o Bună, pe mine, robul tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Fecioară cu totul fără prihană; că pe cei stricaţi, cu roada lemnului, prin crucea Lui, i-ai făcut părtaşi nestricăciunii cu dumnezeiescul dar.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu Duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului, ai propovăduit grăind: când se vor apropia anii te vei cunoaşte, când va veni vremea te vei arăta. Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară preasfântă, cortul cel nespurcat, pe mine, cel spurcat cu greşelile, curăţeşte-mă acum cu picăturile cele preacurate ale îndurărilor tale şi-mi dă mână de ajutor, ca să cânt: Slavă ţie, curată, de Dumnezeu prea slăvită!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Biserică sfinţită te-ai arătat lui Dumnezeu, cel ce S-a sălăşluit întru tine mai presus de cuget, Fecioară. Pe Acela roagă-L să ne curăţească pe noi de întinăciunea păcatelor, ca să ne cunoaştem casă şi locaş Duhului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Miluieşte-mă, ceea ce ai născut Izvorul milei, Născătoare de Dumnezeu şi dezleagă cumplita neputinţă a sufletului meu şi învârtoşarea inimii, izvoare de lacrimi şi umilinţă dumnezeiască mai înainte de sfârşit dăruindu-mi, cu mijlocirile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cunoscându-te proorocul, cu Duhul lui Dumnezeu, munte umbrit pe tine mai înainte te-a însemnat, curată. Pe cei topiţi de văpaia multor greşeli curăţeşte-i cu mijlocirile tale, Fecioară, ceea ce singură eşti îndreptarea oamenilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta o dă nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că fără de tine alt Dumnezeu nu cunoaştem, numele tău numim; că Dumnezeu al celor vii şi al celor morţi Tu eşti.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ochii inimii mele deschide-i, Curată, ca să văd luminat dumnezeiasca strălucire şi a ta negrăită slavă, ca să dobândesc milă şi slavă veşnică.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În două voiri pe Unul din cinstita Treime ai născut, Preacurată, care poartă un Ipostas. Pe Acela roagă-L cu osârdie să ne mântuim noi toţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preacurată, ca una care ai născut pe Mântuitorul şi Dumnezeu roagă-L ca, de tot necazul şi de boli şi de chinuri, să păzească pe robul tău cel netrebnic.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Roagă pe cel ce L-ai născut mai presus de cuget, Fecioară, să mântuiască pe cei ce strigă către tine cu credinţă: Bucură-te, Fecioară cu totul fără prihană; Bucură-te, Binecuvântată, ceea ce eşti folositoare lumii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona urmând, grăiesc: viaţa mea din stricăciune o scapă, Bunule; şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine cel ce cânt: Slavă Ţie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă rog ţie, Celei după adevăr bună şi cort nespurcat, pe mine cel spurcat cu multe păcate, spală-mă de toată înşelăciunea cu mijlocirea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ocârmuitoare fii mie, celui ce sunt învăluit pururea în marea cumplitelor ispite ale vieţii şi mă mântuieşte, la limanul mântuirii îndreptându-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întreitele valuri ale gândurilor şi asuprelile patimilor şi adâncul păcatelor învăluiesc ticălosul meu suflet. Ajută-mi, Stăpână Sfântă!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Măriri pururea ţi-a făcut ţie Hristos: pe Acela roagă-L pururea să mărească spre mine milele Sale cele bogate, de Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii tăi cei din cuptor, Mântuitorule, nu s-a atins, nici nu i-a supărat pe ei focul. Atunci cei trei cu o gură cântau şi binecuvântau, grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sufletul robului tău, cel ce se spurcă totdeauna, Preasfântă curată, sfinţeşte-l; cumplita robie a minţii, împietrirea inimii şi năvălirea demonilor degrab le pierde.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mintea mea, cea omorâtă cu patimile trupului, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, înviaz-o şi cele plăcute lui Dumnezeu mă întăreşte a face, ca să te măresc şi să slăvesc pururea bunătatea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Omoară-mi, Stăpână curată, patimile trupului meu; şi spurcăciunea cea rea a smeritului meu suflet curăţeşte-o, Fecioară şi de clevetirea nevăzuţilor vrăjmaşi mă scapă şi mă izbăveşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

La tine, prea sfântă cinstită Curată, noi robii tăi totdeauna ziua şi noaptea cădem, cu gând umilit rugându-ne, ca să aflăm noi mântuire de păcate cu rugăciunile tale.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel de care se înfricoşează îngerii şi toate oştirile ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L, preoţi, prea slăviţi-L, tineri, binecuvântaţi-L, popoare şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întrupatu-S-a din tine cu dumnezeiască cuviinţă Cel fără trup. Pe Acela roagă-L, Preacurată, să omoare patimile sufletului meu şi să-l învieze pe el, fiind omorât de demult cu păcatul cel rău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vindecat-ai sfărâmarea lui Adam celui din ţărână, pe Mântuitorul şi Dumnezeu născând, Preacurată. Pe Acela roagă-L să vindece rănile sufletului meu cel fără vindecare bolnav.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ridică-mă pe mine, cel ce zac în adâncul răutăţilor şi pe vrăjmaşii cei ce se luptă cu mine biruieşte-i; şi sufletul meu, cel rătăcit cu felurite desfătări, Curată, nu-l trece cu vederea, ci-l miluieşte şi-l mântuieşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vindecă, prea curată, patimile inimii mele, ceea ce ai născut pe Doctorul tuturor şi cetei drepţilor mă arată părtaş, Fecioară, pe Hristos rugând.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe norul cel purtător de Lumină, întru care Stăpânul tuturor din cer ca ploaia pe lână S-a Pogorât şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se Om cel fără de început, să o slăvim toţi, ca pe Maica cea curată a Dumnezeului nostru.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iubitor de păcate fiind, întru nepurtare de grijă petrec şi de judecata cea fără de milă mă cutremur, curată. De care cu sfinte rugăciunile tale păzeşte-mă neosândit, dumnezeiască Mireasă, ca să te fericesc pe tine pururea ca pe o folositoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă înspăimântez de Divanul şi de ochiul Fiului tău, de care nimic nu poate fi tăinuit, Fecioară. Fapte de ruşine am săvârşit pe pământ şi pentru aceasta către tine strig: cu totul îndurată Stăpână, ajută-mi şi din nevoia cea de atunci să mă scoţi şi să mă mântuieşti, curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cât va fi de înfricoşătoare ziua întrebării, Fecioară, cât va fi de groaznic răspunsul, cât va fi de cumplită ruşinea; cine va putea să stea atunci? Prea curată Stăpână, miluieşte pătimaşul meu suflet şi mai înainte de sfârşit dă-mi iertare, curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut Lumina cea Dumnezeiască, pe mine cel întunecat cu toate asuprelile vicleanului şi cu toate răutăţile şi care am mâniat pe Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, luminează-mă, povăţuindu-mă la fapte bune, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Pe tine, ca pe Ceea ce numai tu eşti între femei Fecioară, care ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Că focul Dumnezeirii s-a Sălăşluit întru tine şi ca pe un prunc cu lapte ai hrănit pe Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc după vrednicie măresc prea sfântă naşterea ta şi cu un glas grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce se închină cu credinţă naşterii tale celei fără sămânţă.

Canon de rugăciune către Sfântul slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul (1)

Troparul Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, goneşte bolile şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăşte tămăduiri.

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Voind noi a cânta puterea minunilor proorocului Ilie, cea cu foc însuflată, cu vrednicie să chemăm puterea limbii celei cinstite şi cu chip de foc a Duhului.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostiveşte-te, de Dumnezeu purtătorule şi strâmtorarea limbii celei nepricepute şi prostimea glasului deschide-o cu lucrarea Duhului, celui ce este întru tine şi o limpezeşte spre lauda minunilor tale.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dai cele mai presus de fire, Cuvinte, celor ce se supun cinstitelor Tale porunci şi ascultătoare faci uşile ploii prin Duhul, cuvânt întărit făcând.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce singura eşti binecuvântată, vistieria bogăţiei cea curată şi dumnezeiască, curăţeşte-mă de întinăciunea cea necurată a patimilor, cerându-mi iertare de greşelile mele.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât este de prea cuvios, proorocule, Ospătătorul ce ţi-a făcut ţie ospăţ prin corb, cel ce satură cu bunăvoinţă tot ce viază, căruia toţi îi cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mulţumită să fie Făcătorului de bine şi chivernisitorului, cel ce a hrănit pe văduva şi pe proorocul cu purtarea de grijă în chip de negrăit, căruia toţi îi cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce ai încuiat norii cei aducători de ploaie, ca să nu plouă, ai făcut rămăşiţele de mâncare să nu se împuţineze pentru femeia din Sarepta, cea lipsită de hrană, grăind: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Numai tu singură mai mult decât toţi cei din veci de mari lucruri te-ai învrednicit şi mai presus de fire; că pe Dumnezeu cel neîncăput în toată făptura în pântece L-ai primit şi L-ai Întrupat. Pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, cu credinţă te cinstim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tăietor de rădăcina răutăţii te-ai arătat cu adevărat, proorocule şi săditor de bunătate; pentru aceasta te cinstim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocărâtu-te-a pe tine cu cuvinte văduva ce te hrănea, proorocule, pentru moartea fiului său, la învierea lui îndemnându-te.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însemnat-a lămurit slava Treimii cu suflarea cea de trei ori, pe fiul viu maicii dăruindu-l.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o viţă roditoare, curată, pe strugurele cel ce izvorăşte tuturor vinul mântuirii, în pântece L-ai purtat.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legea cea părintească pe tine ca pe un rugător prea adevărat te-a arătat de minuni făcător, cel ce ai schimbat firile şi cu ape ai ars jertfa cea cuvioasă, Sfinte proorocule Ilie.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un slujitor al adevărului, prea fericite Ilie, prea bine ai ruşinat pe proorocii cei de urâciune, puterea Treimii lămurit închipuind.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvântul darului fiind tu preot, Sfinte Ilie, ai înjunghiat pe preoţii urâciunilor cu nevinovatele tale mâini, cu râvna ca şi cu o haină arhierească împodobit fiind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ţie, ca ceea ce ai născut pe Hristos a toate făcătorul, grăim: Bucură-te, Curată; Bucură-te, ceea ce ne-ai răsărit nouă Lumina; Bucură-te, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu cel neîncăput.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor fiind cufundat, chem adâncul cel necuprins al milostivirii Tale: Din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă!

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chip al cinstirii de Dumnezeu şi al vieţii celei prea curate, săditor al curăţiei şi îngerilor următor ai fost, minunate Ilie, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mâna femeii celei ucigătoare de prooroci înfricoşându-te pe tine, cel ce te-ai învrednicit a lega şi a dezlega curgerea ploilor, Ilie dumnezeiescule prooroc, te-a izgonit.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţatu-ţi-ai ochiul minţii prea înalt, plecându-ţi genunchii, prin sfinţită rugăciune dezlegare făcând şi brazdele pământului le-ai săturat cu ploaie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rugul cel ce s-a împreunat în Sinai cu focul fără de ardere, mai înainte te-a însemnat pe tine, pururea Fecioară, ceea ce nu ştii de mire, de Dumnezeu Născătoare.

Condac, glasul al 2-lea: Proorocule şi înainte văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Sfinte prooroc Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

Cântarea a 7-a

Irmos: Rugul cel nears împreunându-se cu focul în Sinai, pe Dumnezeu cunoscut L-a făcut lui Moisi, celui zăbavnic la limbă şi gângav şi pe cei trei tineri, râvna lui Dumnezeu cântăreţi nebiruiţi de foc i-a arătat; toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu prea slăvire îmbrăcându-te cu putere închipuită ţie de la Dumnezeu, cu o mâncare patruzeci de zile lungă cale ai călătorit, proorocule Ilie, minunate. Pentru aceasta, în Horeb dănţuind, ai cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vânt lin şi prea subţire, nu vânt cu vifor, nici cutremur, nici foc îngrozitor ţi-a arătat Domnul ţie pe Muntele Horeb, Sfinte proorocule Ilie, celui ce cu râvnă ai urmat lui Dumnezeu Atotputernicul. Pentru aceasta lui Iisus celui blând ai cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De arătarea lui Dumnezeu te-ai învrednicit şi de proorocie ca şi marele Moise, prooroci şi împăraţi ungând prin Duhul, proorocule Ilie minunate. Şi slavei lui Hristos văzător fiind în Tabor, ai cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În pântecele tău, prea curată, sălăşluindu-Se mai presus de fire Cuvântul cel prea bun al lui Dumnezeu Tatăl, iarăşi ne-a zidit pe noi şi de viaţa cea din Eden ne-a

învrednicit. Pentru aceasta, ţie, de Dumnezeu Născătoare, toţi credincioşii acum închinându-ne, cântăm: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, cum cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea, pe prea curata, de Dumnezeu Născătoarea, credincioşii o mărim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După dreptate a luat Ahab neamului său vătămare cu totul pierzătoare, prin mustrarea proorocului, spre răsplătire, pentru pizma spurcatei ucideri. Iar Tesviteanul, din gând suflător de foc, cânta cântare Dătătorului de viaţă: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plouatu-ţi-a ţie, proorocul Ilie, ca unui slujitor prea ales al lui Dumnezeu, foc din cer, care a ars pe cei de două ori câte cincizeci ce se rânduise. Că Celui ce ţine hrana cea pururea vieţuitoare, cu dumnezeiască cuviinţă cântare ai cântat: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Hristos, odrasla cea dumnezeiască a Fecioarei, prin dumnezeiască întrupare te-a arătat pe tine tăinuitor, ca pe un săditor al curăţiei, arătându-ţi în Tabor Lumina cea necuprinsă a dumnezeirii în Trupul Său, ţie celui ce cântai: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, cel ce a răsărit mai înainte de soare, care trupeşte la noi a venit, din pântecele cel fecioresc negrăit L-ai întrupat; binecuvântată, prea curată Născătoare de Dumnezeu, pe tine te mărim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neumblată de oameni călătorie pe pământ săvârşind şi cu cojocul curgerea Iordanului trecând Tesviteanul, mergător în căruţă prin văzduh fiind, pe sub cer mergătoare străină călătorie a făcut prin Duhul.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu râvna cinstirii de Dumnezeu Sfântul prooroc Tesviteanul fiind aprins, în căruţă în chipul focului s-a suit, cojocul aruncându-l peste Elisei, de care a se tăinui nu s-a putut, îndoit dumnezeiesc dar lăsându-i.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În chip lămurit, văzătorul de Dumnezeu, Ilie Tesviteanul, a văzut în Tabor împreună cu Moise cele ce ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi inima oamenilor pământeni nu le-a gândit: pe Domnul Atotstăpânitorul Întrupat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, pierzătoare a osândirii celei grele de demult, îndreptătoare a strămoaşei, pricină a apropierii neamului omenesc către Dumnezeu şi podul către Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Ca un prooroc al dumnezeieştii Lumini cu adevărat, pe proorocii cei mincinoşi surpându-i şi prin aceasta ai mustrat pe Ahav cel ce făcea fărădelege, învăţându-l să nu se închine lui Baal, prea mărite. Şi cu rugăciune ai cerut de sus ape, pentru care te-ai şi înălţat către Domnul, Sfinte proorocule Ilie, în căruţă de foc şezând. Pentru aceasta, grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe

Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Pe tine, ca pe ceea ce numai tu eşti între femei Fecioară, care ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Că focul Dumnezeirii s-a sălăşluit întru tine şi ca pe un prunc cu lapte ai hrănit pe Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc după vrednicie măresc prea sfântă naşterea ta şi cu un glas grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce se închină cu credinţă naşterii tale celei fără sămânţă.

Canon de rugăciune către Sfântul slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul (2)

Troparul Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, goneşte bolile şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăşte tămăduiri.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce era purtat în carele de război, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, lovind în chipul Crucii şi despărţind marea. Şi pe Israel cel fugărit, care mergea pe picioare, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletul meu cel omorât înviază-l, ca pe fiul văduvei şi cu fapte dumnezeieşti, fericite, luminează-l şi la viaţă povăţuieşte-l; şi-l arată părtaş desfătării celei veşnice pe cel ce doreşte să se desfăteze cu tine.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când te-ai născut tu, a învăţat părintele tău taină prea mare, minune cu adevărat! Că te-a văzut pe tine, fericite, hrănindu-te cu foc şi înfăşându-te în văpaie. Pentru aceasta, cu rugăciunile tale mă mântuieşte pe mine de focul cel veşnic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărit fiind cu privirile cele spre Dumnezeul tău, râvnind ai râvnit cu adevărat, fericite, Domnului totdeauna. Pentru aceasta, întăreşte-mă pe mine, cel ce m-am umplut de râvnă dumnezeiască, să fac dumnezeiasca voie, ca să te cinstesc pe tine, fiind mântuit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu cel mai presus înfiinţat din tine S-a întrupat, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi pentru noi S-a arătat, precum suntem noi, ca un om. Pe Acela neîncetat roagă-L, Preacurată, să mă mântuiască pe mine, cel ce am greşit mai mult decât toţi oamenii.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe preoţii cei de ruşine ca pe nişte vrăjmaşi i-ai omorât, mărite proorocule, cu dumnezeiască râvnă fiind aprins; pentru aceasta grăiesc către tine: scoate-mă din lucrurile cele de ruşine şi din focul cel veşnic.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine te pun rugător prea mare către Dumnezeu, care poate să mântuiască de toată răutatea, fericite; pleacă-te spre smerită rugăciunea mea şi să nu mă treci cu vederea pe mine, cel ce mă rog ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Te măreşte pe tine Dumnezeu Atoate făcătorul, mărite proorocule Ilie, Cel ce te-a hrănit pe tine de demult prin pasăre; pe Acela roagă-L să mă facă pe mine părtaş hranei celei veşnice şi luminii ce va să fie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti uşă neumblată, care duce la Dumnezeu, deschide-mi mie uşile pocăinţei, Fecioară, curăţindu-mi întinăciunea păcatelor mele cu ploile milei tale, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne; Tu - şi puterea mea; Tu - Dumnezeul meu; Tu - bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile Părinteşti, şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecat-a Dumnezeu râvna ta cea înfocată, proorocule Ilie şi te-a trimis la văduvă, ca să te hrăneşti pe tine, cel ce fugiseşi şi mai înainte de îngrozirea femeii. Pentru aceasta, pe tine te rog, minunate, sufletul meu cel flămând hrăneşte-1 cu dumnezeieştile daruri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Norii cei cumpliţi ai păcatelor mă acoperă, întreitele valuri ale vieţii mă înfricoşează şi suflă cumplit asupra sufletului meu duhurile vicleniei. Proorocule de Dumnezeu grăitorule, ocârmuitor fii mie, la limanul mântuirii îndreptându-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tărie sufletului, tărie şi trupului dă-mi, rugându-te Domnului Slavei, cel ce a tămăduit bolile tuturor, fericite prooroc Ilie şi-mi ajută ca să trec smintelile vieţii fără vătămare. Că pe tine te pun înainte al meu bun folositor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu toate puterile cereşti, Stăpână, ceea ce eşti cu totul fără prihană, cu toţi proorocii şi pătimitorii şi cu apostolii şi cu cuvioşii, roagă-te ca să dobândesc mântuire eu, cel ce mult am greşit şi să mă mântuiesc de chinul ce va să fie.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neajunsă, şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Norii cei aducători de ploaie i-ai încuiat, de râvna credinţei fiind aprins. Deci, mă rog ţie, Sfinte Ilie, ca prin sfinţitele tale mijlociri, să-mi adăpi cu dumnezeieşti ploi sufletul meu, cel topit de văpaia desfătărilor şi să mă mântuieşti.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Preot fiind, prea fericite, ai înjunghiat cu nevinovatele tale mâini pe preoţii urâciunilor cei ce făceau lucruri de ruşine. Deci, mă rog ţie, proorocule, păzeşte-mă nevătămat de tot păcatul cel urât.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Minunat te-ai făcut, proorocule, cu dumnezeieştile chemări arzând apele, săvârşind lucrul cu credinţa, pentru aceasta, neîncetat te rog: aprinde în inima mea sfinţit dor, care să ardă patimile cele necurate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Peste tine ca nişte ploaie s-a pogorât Cuvântul cel mai presus înfiinţat; pe care roagă-L, Fecioară, ca să plouă şi peste mine acum curate picături de umilinţă, spălând toată întinăciunea răutăţilor celor nemăsurate, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostiv fii, Mântuitorule, mie, celui ce fără de minte mult Ţi-am greşit Ţie şi mă mântuieşte de chinul ce va să fie acolo, Cel ce ai pe marele prooroc Ilie şi pe prea curata Maica Ta rugători pentru mine.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un săditor al curăţiei, păzeşte-mă pe mine curat la suflet. Ca pe un alt prooroc Ilie, râvnitor de râvnă dumnezeiască, umple gândul meu, ca să gonesc năvălirile răutăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Postit-ai, căci cale de patruzeci de zile cu o mâncare ai făcut, prin dumnezeiasca voire. Pentru aceasta, mă rog ţie, întăreşte-mă, ca să mă opresc de la toată călcarea de poruncă, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Uşa lui Dumnezeu, arată dumnezeieştile intrări smeritului meu suflet, ca să intru în ele mărturisindu-mă şi dezlegare de cele rele să iau, de Dumnezeu Născătoare.

Condac, glasul al 2-lea: Proorocule şi înainte văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Sfinte prooroc Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

Cântarea a 7-a

Irmos: De coborârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De poporul cel pieritor făcându-ţi-se milă, prin râvna credinţei cu chemări dumnezeieşti ai pogorât foc, care a ars cuvioasa jertfă, mărite. Pentru aceasta, te rog: de văpaia cea veşnică mă scapă şi mă mântuieşte.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învrednicitu-te-ai a vedea faţa lui Dumnezeu în muntele Tabor. Pe Acela roagă-L, proorocule, să treacă cu vederea păcatele mele şi în ziua judecăţii să văd faţa Lui cu suflet neosândit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe calea vieţii umblând, multor înşelăciuni mă supun. Bunule, al meu folositorule, îndreptează-mă cu folosinţa ta şi mă întăreşte pe mine cel ce mă clatin la minte şi privesc la desfătările trupului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te laud pe tine, prea lăudată şi slăvesc, curată, pântecele tău, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită. Ajută-mi mie, celui învăluit cu valurile vieţii şi dă umilinţă curăţitoare de spurcăciuni smeritului meu suflet.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vas încăpător de Dumnezeiescul Duh pe tine te-am cunoscut, înger pe pământ, care ai suflat focul dumnezeieştii râvne şi păgânătatea ai biruit şi împăraţi ai mustrat, Sfinte proorocule Ilie, care ai uns prooroci şi pe preoţii cei de ruşine cu cuţitul i-ai înjunghiat. Pentru aceasta, grăim către tine: izbăveşte-ne pe noi de ruşinea ce va să fie.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căruţa de foc te-a ridicat de pe pământ pe tine, cel aprins de dumnezeiască râvnă, proorocule Ilie de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta, mă rog ţie: ridică mintea mea din toate răutăţile cele de pe pământ cu căruţa bunătăţilor tale şi roagă pe Dumnezeu şi Împăratul tuturor ca să ajung eu la locaşul ceresc.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvânt viu ai încuiat cerul cel ce ploua, cu cuvântul tău cel duhovnicesc deschide-mi acum uşile pocăinţei, sfinte, trimiţându-mi sufletului meu ploile umilinţei şi mă mântuieşte pe mine, cel ce cânt: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cinstim pe Treimea cea împreună Atotputernică, cea împreună cinstită şi de o fiinţă, cea cu un scaun, slăvind într-o Dumnezeire pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, o rază neapusă şi împreună împărţitoare putere şi cântăm cu un glas: preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce cu lege a pus buna credinţă şi a învăţat pocăinţa, Emanuel, din tine născându-Se, S-a arătat. Pe Acela acum roagă-L, Preasfântă Stăpână, ca să-mi deschidă uşile dreptăţii şi să mă mântuiască pe mine, cel ce grăiesc: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

A vedea pe Dumnezeu în vânt prea subţire, cât era cu putinţă a vedea, te-ai învrednicit, prin obişnuinţele pustniceşti, mai întâi trupul topindu-ţi, mărite. Pentru aceasta, te rog: subţiază cu rugăciunile tale grosimea minţii mele şi cu dumnezeieştile raze de pocăinţă mă luminează.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum de demult, despărţind Iordanul cu cojocul, ai trecut, prea fericite, aşa şi vărsările păcatelor mele cele cumplite le usucă, ploi de lacrimi trimiţând sufletului meu totdeauna, proorocule, de Dumnezeu grăitorule, care să-mi dăruiască mie curgerea desfătării.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De smintelile cele de multe chinuri de viaţă şi de tot necazul vrăjmaşilor celor fără de lege, de boala trupească şi de vătămarea sufletească şi de osânda veşnică cea din gheenă, izbăveşte-mă cu rugăciunile tale, mărite proorocule, ca un bun folositor al meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răpit ai fost spre înălţime, îndoit dar al Duhului lăsând lui Elisei cel ce cerea, mărite proorocule Ilie. Cu acela împreună cere neîncetat biruinţă din cer pentru cei binecredincioşi şi iertare de greşeli celui ce se îmbogăţeşte cu tine, folositorul cel neruşinat, către Stăpânul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Glasurile robilor tăi nu le trece cu vederea ca o bună Stăpână, ceea ce eşti cu totul fără prihană; ci cu dinadinsul roagă pe Făcătorul tuturor să dea biruinţă bine credincioşilor creştini şi bună întărire sufletească, Fecioară şi împărtăşirea Dumnezeieştii Împărăţii.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Ca un prooroc al dumnezeieştii Lumini cu adevărat, pe proorocii cei mincinoşi surpându-i şi prin aceasta ai mustrat pe Ahav cel ce făcea fărădelege, învăţându-l să nu se închine lui Baal, prea mărite. Şi cu rugăciune ai cerut de sus ape, pentru care te-ai şi înălţat către Domnul, Sfinte proorocule Ilie, în căruţă de foc şezând. Pentru aceasta, grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog,

prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Pe tine, ca pe ceea ce numai tu eşti între femei Fecioară, care ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Că focul dumnezeirii s-a Sălăşluit întru tine şi ca pe un prunc cu lapte ai hrănit pe Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc după vrednicie măresc preasfântă naşterea ta şi cu un glas grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce se închină cu credinţă naşterii tale celei fără sămânţă.

Acatistul Sfântului prooroc Ilie

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Sfantului prooroc Ilie - Arhidiacon Vlad Rosu:
https://www.youtube.com/watch?v=bO2vDLfEiWo&t=1s

Acatistul Sfântului slăvit prooroc Ilie - 20 iulie:
https://www.youtube.com/watch?v=U4KxgY8aoB8

Biblia Ortodoxa: Acatistul Sf. Ilie (audio):
https://www.youtube.com/watch?v=KmpXcZxa4sA

Acatistul Sfantului Ilie 20 iulie:
https://www.youtube.com/watch?v=dV4UH2W7eUk

***

Condacul 1

Tu, cel ce ai fost alesul Domnului pentru întoarcerea lui Israel de la închinarea lui Baal, aspru mustrător al împăraţilor nelegiuiţi strălucind cu văpaia râvnei pentru Dumnezeu atotţiitorul, cu sfinţenia vieţii şi a minunilor, cel ce te-ai ridicat cu trupul la ceruri şi vei veni înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos, laudă îţi aducem ţie, profetule al lui Dumnezeu Ilie, tu, care ai mare îndrăzneală către Domnul, slobozeşte-ne pe noi din toate nevoile şi necazurile cu rugăciunile tale, pe noi cei ce-ţi cântăm: ***Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!***

Icosul 1

Înger vieţuitor în trup te-ai arătat, proorocule, prin râvna cea pentru Dumnezeu şi prin viaţa ta curată; căci încă prunc fiind, părintele tău, Sovah, văzut-a îngeri luminaţi cu tine vorbind, cu foc înfăşurându-te şi cu văpaie hrănindu-te, arătând astfel că râvna ta e fierbinte pentru Dumnezeu şi că puterea graiurilor şi a vieţii tale e ca o lumină neprihănită; pentru aceea, cu uimire grăim ţie unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce din veac ai fost ales a sluji pentru mântuirea fiilor lui Israel;

Bucură-te, cel ce încă din pântecele maicii tale ai fost ales vestitor al adevărului şi al bunei cinstiri a lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce asupra căruia s-a descoperit prea slăvită arătare, ce a minunat pe părintele tău;

Bucură-te, cel ce din tinereţe ai iubit curăţia feciorelnică şi tăcerea;

Bucură-te, cel ce ai urât deşertăciunile lumii şi toate bucuriile ei, iar sufletul tău în intregime l-ai închinat lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce cu lumina înţelepciunii de Dumnezeu ai fost luminat şi cu învăţătura temerii de Dumnezeu din pruncie ai fost adăpat;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Văzând nelegiuire şi răzvrătire în Israel, prea mărite profetule, te-ai întristat cu duhul şi în râvnă pentru slava lui Dumnezeu te-ai aprins, pentru că fiii lui Israel se închinau la idolii cei urâţi şi de Dumnezeu cel Adevărat se îndepărtau, căruia toate oştile cereşti cu cutremur Îi cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Mintea întunecându-şi cu pornirile cele rele, Ahab, împăratul cel ce făcea fărădelege, lepădându-se de Adevăratul Dumnezeu, Atotţiitorul, şi închinându-se josnicului Baal, a înmulţit închinarea la idoli şi nelegiuirea în împărăţia sa. Iar tu, proorocule, ca un mare râvnitor pentru Dumnezeu, cu îndrăzneală ai înfruntat pe împărat, amenințându-l, prevestind pedeapsa pentru el şi pentru împărăţia sa, că trei ani şi şase luni nu va cădea ploaie, nici rouă şi foamete mare va fi peste tot pământul. Drept aceea, minunându-ne de râvna ta şi de îndrăzneala ta cea mare pentru Dumnezeu, cu iubire grăim ţie:

Bucură-te, propovăduitorul neînfricat al adevărului şi mare luptător pentru cucernicie;

Bucură-te, cel ce cu râvna ta dojeneşti toată nelegiuirea;

Bucură-te, cel ce ai înduplecat pe Domnul îndelung-răbdătorul să nu pedepsească cu desăvârşire pe cei păcătoşi;

Bucură-te, cel ce cu cuvântul ai încuiat cerul, iar pământul cel roditor l-ai făcut sterp;
Bucură-te, cel ce pentru nelegiuirea oamenilor, foamete de trei ani de la Dumnezeu ai cerut;
Bucură-te, că Domnul cel Preaînalt te-a trimis la Ahab, precum oarecând pe Moise la Faraon;
Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 3-lea
Cu puterea rugăciunii tale, prea minunate proorocule, în adevăr ai încuiat cerul şi n-a plouat trei ani şi şase luni şi a fost mare foamete peste tot pământul, până când, chinuiţi de arşiţă şi foamete, cei nelegiuiţi s-au întors către Domnul, pocăindu-se şi cu umilinţă cântând Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Având negrăită bunăvoire către tine, proorocule, vrut-a Domnul să te deosebească de fiii cei fără de lege ai lui Israel ca să nu înduri împreună cu ei foametea şi setea şi ţi-a poruncit să te duci la râul Cherit, unde corbii te-au hrănit, aducându-ţi pâine şi carne. De aceea, îţi aducem laudele acestea:
Bucură-te, cel ce cu postul şi cu privegherea ai nimicit toate deşertăciunile şi cugetările pământeşti;
Bucură-te, cel ce cu rugăciuni şi gânduri curate, mintea ţi-ai înălţat-o spre cele de sus;
Bucură-te, mărirea patriarhilor şi podoaba proorocilor;
Bucură-te, lauda celor feciorelnici şi mărirea cuvioşilor;
Bucură-te, îndrumătorul ierarhilor şi tăria mucenicilor;
Bucură-te, că ai întors pe calea adevărului pe fiii lui Israel orbiţi de nelegiuire şi necredinţă;
Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 4-lea
Vifor mare, dărâmând munţi, mergea înainte, când Domnul S-a apropiat de tine în Horeb, proorocule; încă şi cutremur s-a făcut, dar nu în cutremur S-a arătat Domnul, iar după cutremur foc, şi nici în foc s-a arătat Domnul; ci, după foc, adiind vânt răcoritor, în el ţi S-a arătat Domnul a cărui apropiere simţind, cu veşmânt ţi-ai acoperit faţa, cântând cu frică şi bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind nelegiuitul împărat Ahab de porunca ta, ca să aduni toate seminţiile lui Israel pe muntele Carmel, unde să fie aduşi şi profeţii cei mincinoşi ai lui Baal, îndată trimiţând, i-a adunat pe toţi şi a venit şi el acolo. Iar tu, râvnitor de slava lui Dumnezeu, dorind să ruşinezi cu desăvârşire pe idolii cei urâţi şi să preaslăveşti pe adevăratul Dumnezeu, ai poruncit să se pregătească două altare pentru jertfă, iar foc să nu le pună, zicând: Adevăratul Dumnezeu va fi acolo, care la rugăciunea noastră ne va asculta, trimiţând foc. Auzind acestea, poporul a grăit, zicând: bine a zis Ilie, să fie aşa; iar noi, mărindu-te, cântăm ţie:

Bucură-te, marele sol al Împăratului ceresc şi vestitor al Sfintelor Sale porunci;

Bucură-te, diamant statornic în râvnă şi stâlp neclintit al bunei cinstiri;

Bucură-te, puternice apărător al adevărului şi luptător neînvins împotriva vrăjmaşilor Domnului;

Bucură-te, dezrădăcinătorul necinstei ce sădeşti evlavia şi curăţia;

Bucură-te, râvnitor înflăcărat al slavei lui Dumnezeu;

Bucură-te, că şi în ultimele zile ale lumii acesteia vei propovădui pe Adevăratul Dumnezeu şi vei mustra pe antihristul cel blestemat;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 5-lea

Împărateasa Isabela cea fără de lege, cugetând să te stingă pe tine cel ce eşti stea de Dumnezeu luminată, aprinzându-se de mânie asupra ta pentru nimicirea profeţilor ei mincinoşi a pus la cale uciderea ta. Totodată i s-a împietrit inima, nevoind să creadă în minunile tale, proorocule, nici să cunoască pe Adevăratul Dumnezeu, ca să-I cânte Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Toţi israelitenii văzând că, la rugăciunea ta, foc de la Domnul din cer s-a pogorât peste jertfa ta, prea mărite proorocule, de s-a aprins şi, mistuind-o pe ea, au ars toate: lemnele, pietrele precum şi apa, căzut-au cu feţele lor la pământ, strigând: "Cu adevărat Domnul Dumnezeu Acela este Dumnezeul cel Adevărat!" Şi au crezut oamenii în Dumnezeul cel Adevărat, iar pe proorocii cei mincinoşi i-au junghiat. Deci slăvind pe Atotputernicul Dumnezeu, făcătorul de minuni, ţie, celui ce ai plăcut lui Dumnezeu, îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce ai dobândit mare îndrăzneală înaintea Stăpânitorului tuturor;

Bucură-te, cel ce prin semne şi minuni adevărul dumnezeiesc ai întărit;

Bucură-te, cel ce înşelăciunea demonilor ai ruşinat, iar credinţa adevărată o ai prea mărit;

Bucură-te, cel ce pe necredincioşi cu adevărată cunoştinţă de Dumnezeu i-ai luminat;

Bucură-te, cel ce prin turnarea apei de trei ori pe jertfelnic taina Preasfintei Treimi ai descoperit;
Bucură-te, că toată firea cea fiitoare ţie s-a supus, iar focul şi apa ţi-au fost ascultătoare, slujind ţie;
Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al-6-lea
Propovăduitor al cunoaşterii şi cinstirii de Dumnezeu te-ai arătat, proorocule, nu numai întru Israel, ci şi între păgâni, căci trimis ai fost de Domnul în Sarepta Sidonului, la o văduvă săracă, hrănindu-te pe tine însuţi şi mai ales pe ea hrănind-o în timpul foametei, prin darul facerii de minuni şi înmulţind făina şi uleiul în casa ei, pe tot timpul foametei. Şi după ce te-ai rugat, suflând de trei ori, ai înviat pe fiul văduvei, cântând lui Dumnezeu, celui ce face minuni: ***Aliluia!***

Icosul al-6-lea
Strălucind cu mare râvnă pentru Dumnezeu Atotţiitorul, te-ai întristat foarte, proorocule, pentru că fiii lui Israel au părăsit legământul, au dărâmat altarele Lui şi au omorât pe profeţii Lui. Domnul, însă, pentru mângâierea ta, ţi-a vestit că nu tot Israelul s-a îndepărtat de la El, ci are încă şapte mii de robi necunoscuţi, care nu şi-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Pentru aceasta, amintindu-ne de râvna ta cea pentru Dumnezeu, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, slujitor credincios şi prieten apropiat al Domnului;
Bucură-te, chip şi laudă binecredincioşilor păstori;
Bucură-te, îndrumătorul mântuirii şi luminătorul celor ce zac întru întuneric;
Bucură-te, cel ce îmbărbătezi pe apărătorii adevărului şi-i întăreşti în lupte şi suferinţe pentru dreptate;
Bucură-te, cel ce ardeai ca o flacără serafimică pentru dragostea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că şi Domnul în toate te-a ascultat şi la rugăciunea ta, toate ţi le-a împlinit;
Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al-7-lea
Domnul cel iubitor de oameni voind să arate milostivirea Sa păcătoşilor ce se pocăiesc, după trecerea timpului de foamete profeţit de tine, proorocule, prin graiul buzelor tale a trimis ploaie îmbelşugată şi paşnică pământului însetat; iar fiii lui Israel învrednicindu-se de această mare milostivire, cu inimă umilită şi mulţumitoare au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al-7-lea

O nouă fărădelege a adăugat faptelor sale celor rele necinstitul împărat Ahab, când a poruncit să-l omoare pe nevinovatul Nabot şi a răpit via lui. Drept aceea, mustrând pe împăratul călcător de lege, i-ai profeţit, sfinte proorocule, că, în locul unde a fost omorât Nabot, porcii şi câinii îi vor linge sângele, iar pe Isabela, femeia lui o vor mânca câinii şi toată casa lui va fi nimicită. Cunoscând că această profeţie grozavă s-a împlinit, ne cutremurăm grăind ţie unele ca acestea:

Bucură-te, groaznicule răzbunător al asupriţilor şi asupra celor cu inimă împietrită;

Bucură-te, apărător tare al orfanilor şi al celor năpăstuiţi;

Bucură-te, cel ce pedepseşti pe călcătorii Sfintelor sărbători ale Bisericii Ortodoxe;

Bucură-te, cel ce ai coborât din domnie pe defăimătorul Numelui lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce cu cuvântul nimiceşti ca prin trăznet gândurile cele rele;

Bucură-te, cel ce cunoşteai viitorul ca şi prezentul, şi cele îndepărtate ca pe cele apropiate le-ai proorocit;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al-8-lea

Purtare de grijă minunată şi mai presus de fire ţi-a arătat Domnul, proorocule, când a poruncit corbilor nesăţioşi şi sălbatici să te hrănească, în timpul foametei lângă râul Cherit, unde îţi petreceai timpul în rugăciuni şi în cugetare de Dumnezeu, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al-8-lea

Pe deplin ai fost împodobit cu smerenie, proorocule al lui Dumnezeu; pentru aceasta, pe cei doi sutaşi, care cu mândrie au venit la tine cu ostaşi ca să te ducă înaintea nelegiuitului împărat Ohozia, tu cu foc i-ai ars; iar pe Avdie, cel ce hrănea pe ucenicii profeţilor, care cu smerenie a venit la tine, l-ai miluit. Pentru aceasta, îţi aducem aceste cântări de laudă:

Bucură-te, umilitorul şi pedepsitorul celor îngâmfaţi şi ocrotitorul şi apărătorul celor smeriţi;

Bucură-te, cel ce eşti groază judecătorilor iubitori de mită şi ajutătorul celor ce judecă cu dreptate;

Bucură-te, cel ce eşti sprijin celor credincioşi şi doborâtorul duşmanilor nelegiuiţi;

Bucură-te, cel ce eşti îmbrăcat cu platoşa înţelepciunii şi cu dreptatea ca de un scut ai fost apărat;

Bucură-te, cel ce cu sabia râvnei de Dumnezeu ai fost înarmat şi te-ai ridicat pe aripile înfrânării;

Bucură-te, cel ce cu credinţă ca de un coif al mântuirii ai fost acoperit şi cu cununa dragostei prea luminat te-ai încununat;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al-9-lea

Toată firea omenească se minunează foarte cum tu, prea mărite proorocule, ai mers 40 de zile fără să mănânci şi să bei până la muntele Horeb, unde te-ai învrednicit de strălucita arătare a lui Dumnezeu Atotţiitorul şi de prea dulcea vorbire cu El cântându-I cu cutremur: ***Aliluia!***

Icosul al-9-lea

Ritorii cei mult-grăitori nu se pricep îndeajuns şi nu înţeleg, cum tu cel cu nume mare, Sfinte Ilie, în trup omenesc fiind, asemănător nouă în neputinţe, ai fost răpit cu trupul la cer prin carul şi caii de foc, care ţi s-au arătat ţie. Deci, minunându-ne de înălţarea ta la cer, slăvim pe Dumnezeu, cel ce te-a înălţat astfel şi cu umilinţă te chemăm:

Bucură-te, cel ce cu minunata înfrânare ai omorât în tine pe omul cel vechi;

Bucură-te, cel ce cu focul râvnei dumnezeieşti, ai ars în tine toată cugetarea cea materială;

Bucură-te, cel ce, ridicându-te la cer, neamului omenesc veselie îi dăruieşti şi viaţa veşnică o întăreşti;

Bucură-te, cel ce eşti însemnat de la Dumnezeu cu cinstea şi mărirea cea mai presus de fire şi mai mult decât proorocii cei vechi ai fost prea mărit;

Bucură-te, cel ce ai fost întâmpinat cu bucurie de cetele îngereşti în locaşurile cereşti;

Bucură-te, că numele tău în toată lumea se cinsteşte şi râvna ta pentru Dumnezeu mult se prea măreşte;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Vrând Preabunul Dumnezeu să mântuiască poporul lui Israel de înşelăciunile lui Baal, te-a ales pe tine, mare proorocule, drept unealta voii Sale sfinte şi te-a umplut cu putere dumnezeiască de a întoarce pe cei fără de lege, de a îndrepta pe cei păcătoşi, de a lumina pe cei întunecaţi şi pe toţi să-i înveţi a cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zid de apărare fii nouă, prea sfinte proorocule, mult mijlocind pentru potolirea mâniei lui Dumnezeu, care pe bună dreptate ne pedepseşte pe noi păcătoşii şi

netrebnicii cu secetă, foamete, cu vânturi nimicitoare aducătoare de boli, ca, izbăvindu-ne din nevoi, să-ţi cântăm ţie:
Bucură-te, cel ce prin rugăciunile tale încui şi descui cerurile şi trimiţi pe pământ, de la Dumnezeu, belşug sau lipsă;
Bucură-te, îndelung-mijlocitorule înaintea lui Dumnezeu, cel ce trimiţi ploi liniştite şi rouă dătătoare de viaţă pe pământul amorţit;
Bucură-te, cel ce potoleşti valurile năpraznice ale mărilor şi furtunilor groaznice şi cu voia lui Dumnezeu stăpâneşti tunetele şi fulgerele;
Bucură-te, cel ce opreşti vânturile nimicitoare şi fereşti oamenii şi necuvântatoarele de plăgile cele de moarte;
Bucură-te, hrănitorul orfanilor şi al văduvelor şi apărătorul celor milostivi;
Bucură-te, cel ce dobori pe prigonitorii hulitori ai credinţei adevărate şi alungi duhurile necurate de la credincioşii Domnului;
Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 11-lea

Cântare de umilinţă îţi aducem ţie, proorocule al lui Dumnezeu, Ilie; precum ai primit ruga lui Elisei, când a cerut de la tine, ca puterea ce-o aveai să treacă asupra lui şi înălţându-te spre cer, i-ai slobozit veşmântul tău, pe care luându-l a despărţit apa, precum şi tu odată ai despărţit apele Iordanului, moştenind darul lui Dumnezeu ce lucra în tine, aşa, acum, acoperă-ne şi pe noi cu veşmântul milei tale şi ne izbăveşte de toate nevoile şi necazurile, ca să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Arătatu-te-ai ca un luceafăr luminos întru Israel, prea lăudate proorocule, strălucind asemenea îngerilor cu viaţa şi înţelepciunea ta şi cu darul facerii de minuni şi ai luminat pe oameni cu propovăduirea adevărului dumnezeiesc, alungând întunericul slujirii idolilor; drept aceea, lăudându-te te mărim cântând:
Bucură-te, stea strălucitoare, ce cu strălucirea ta luminezi toată lumea;
Bucură-te, făclie pururea arzătoare, care, arzând, luminezi celor ce stau în întuneric;
Bucură-te, cel ce cu mintea şi cu duhul înţelepciunii ai fost luminat şi cu duhul înţelegerii şi întăririi ai fost împuternicit;
Bucură-te, cel ce ai fost luminat cu duhul cunoştinţei şi al smereniei şi adăpat ai fost cu temerea de Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce te-ai împodobit cu virtuţile cele înalte şi cu minunile cele mai presus de înţelegere;
Bucură-te, cel ce ai împlinit pe pământ judecăţile Domnului şi ai uns pe împăraţi şi prooroci;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 12-lea

Mare har ai aflat înaintea lui Dumnezeu, prea lăudate proorocule Ilie, căci în viaţa ta pământească ai proorocit şi ai săvârşit mari minuni, iar mai pe urmă, răpit cu trupul la cer şi după suirea cea mai presus de fire, te-ai înfăţişat pe Muntele Taborului unde Domnul S-a schimbat la faţă şi ai vorbit cu El; şi până astăzi nu încetezi a săvârşi minuni şi a izvorî bogăţia milelor şi a tămăduirilor, celor ce cu osârdie te cinstesc, cântând lui Dumnezeu cu credinţă: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântând râvna ta cea fierbinte pentru Dumnezeu şi viaţa ta cea îngerească, precum şi minunile tale cele mari şi bunăvoinţa lui Dumnezeu arătată pentru tine, laudă aducem ţie, mare prooroc Ilie, cel cu nume mare, dar neputând înfăţişa după cuviinţă, cinstea şi mărirea ta, cu umilinţă cântăm ţie unele ca acestea:

Bucură-te, chivot al dumnezeieştii măriri şi locaş prea sfinţit al Sfintei Treimi;

Bucură-te, sfeşnic prea luminat al Bisericii neînserate şi mireasma cea cu bun miros a Raiului dumnezeiesc;

Bucură-te, povăţuitorul pustnicilor cuvioşi, iar celor feciorelnici îndrumător şi ajutător;

Bucură-te, cel ce îndemni pe cei păcătoşi la pocăinţă şi mijloceşti viaţa veşnică pentru mântuirea întregului neam creştinesc;

Bucură-te, cel ce te-ai îndulcit de lumina Sfinţilor şi a negrăitei slave şi pururea prea slăveşti pe Dumnezeu;

Bucură-te, că la sfârşitul vremurilor vei arăta semne mari şi vei săvârşi minuni pentru întărirea oamenilor în credinţa cea adevărată spre a înfrunta pe vrăjmaşul antihrist;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea minunate şi prea înălţate proorocule al lui Dumnezeu Ilie, mare râvnitor pentru slava lui Dumnezeu, cel ce trimiţi pe pământ ploile şi seceta, belşugul şi lipsa, ascultă această puţină rugăciune, pe care cu evlavie o aducem, şi prin mijlocirea ta cea fierbinte către Domnul Dumnezeu, apără-ne de secetă, de foamete şi de bolile cele aducătoare de moarte şi dăruieşte nouă bună întocmire a văzduhului şi toată îmbelşugarea pământului întărindu-ne în dreapta credinţă şi viaţă curată, ca, izbăvindu-ne de chinurile cele veşnice, să ne învrednicim de fericirea Raiului cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

*

Icosul 1

Înger vieţuitor în trup te-ai arătat, proorocule, prin râvna cea pentru Dumnezeu şi prin viaţa ta curată; căci încă prunc fiind, părintele tău, Sovah, văzut-a îngeri luminaţi cu tine vorbind, cu foc înfăşurându-te şi cu văpaie hrănindu-te, arătând astfel că râvna ta e fierbinte pentru Dumnezeu şi că puterea graiurilor şi a vieţii tale e ca o lumină neprihănită; pentru aceea, cu uimire grăim ţie unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce din veac ai fost ales a sluji pentru mântuirea fiilor lui Israel;

Bucură-te, cel ce încă din pântecele maicii tale ai fost ales vestitor al adevărului şi al bunei cinstiri a lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce asupra căruia s-a descoperit prea slăvită arătare, ce a minunat pe părintele tău;

Bucură-te, cel ce din tinereţe ai iubit curăţia feciorelnică şi tăcerea;

Bucură-te, cel ce ai urât deşertăciunile lumii şi toate bucuriile ei, iar sufletul tău în intregime l-ai închinat lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce cu lumina înţelepciunii de Dumnezeu ai fost luminat şi cu învăţătura temerii de Dumnezeu din pruncie ai fost adăpat;

Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!

Condacul 1

Tu, cel ce ai fost alesul Domnului pentru întoarcerea lui Israel de la închinarea lui Baal, aspru mustrător al împăraţilor nelegiuiţi strălucind cu văpaia râvnei pentru Dumnezeu atotţiitorul, cu sfinţenia vieţii şi a minunilor, cel ce te-ai ridicat cu trupul la ceruri şi vei veni înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos, laudă îţi aducem ţie, profetule al lui Dumnezeu Ilie, tu, care ai mare îndrăzneală către Domnul, slobozeşte-ne pe noi din toate nevoile şi necazurile cu rugăciunile tale, pe noi cei ce-ţi cântăm: ***Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!***

Apoi:

Rugăciune către Sfântul şi slăvitul al lui Dumnezeu prooroc Ilie

Prea mărite şi prea minunate proorocule al lui Dumnezeu, Ilie care ai luminat pe pământ cu viaţa ta îngerească, cu râvna ta fierbinte către Dumnezeu Atotţiitorul, cu semnele şi cu minunile tale, şi cu marea lui Dumnezeu bunăvoinţă faţă de tine, fiind ridicat la cer cu trupul într-un car de foc; învrednicindu-te a vorbi cu Dumnezeu pe Muntele Taborului, în timpul schimbării Lui la faţă, acum sălăşluind în locaşurile Raiului şi stând în faţa tronului Împăratului ceresc, auzi-ne pe noi păcătoşii şi nevrednicii, care în ceasul acesta stăm în faţa Sfintei tale icoane, şi cu umilinţă alergăm către mijlocirea ta.

Roagă-te pentru noi lui Dumnezeu, Iubitorul de oameni, să ne dea nouă duhul pocăinţei, al izbăvirii de păcate şi cu atotputernica Sa bunăvoinţă să ne ajute să ne depărtăm din calea păcatului, îndrumându-ne spre tot lucrul bun; ca să ne întărească în lupta împotriva poftelor şi a patimilor noastre, sădind în inimile noastre duhul smereniei, al blândeţii, duhul iubirii de aproapele nostru, al bunătăţii, al răbdării, al înţelepciunii, al râvnei pentru cuvântul lui Dumnezeu şi al izbăvirii aproapelui. Nimiceşte prin rugăciunile tale, proorocule, năravurile cele rele ale lumii, ce întinează neamul creştinesc prin necinstirea credinţei dreptslăvitoare, faţă de rânduielile Sfintei Biserici, a poruncilor Domnului, prin necinstirea părinţilor şi a stăpânitorilor ce ne stăpânesc, aruncând astfel lumea în bezna necinstei, a desfrâului şi a pierzaniei.

Depărtează de la noi, prea mărite proorocule, prin mijlocirea ta către Domnul, dreapta mânie a lui Dumnezeu; apără oraşele, satele şi ţara noastră de secetă, de foamete, de furtuni năpraznice, de cutremur, de boli şi răni aducătoare de moarte, de neînţelegeri între fraţi, de năvălirea asupra noastră a altor neamuri şi de războiul cel dintre noi.

Prin rugăciunile tale, prea mărite, întăreşte poporul nostru binecredincios şi ajută-l în toate faptele lui bune. Mijloceşte, proorocule al lui Dumnezeu, păstoriţilor noştri râvnă fierbinte către Dumnezeu, purtare de grijă pentru mântuirea sufletească a păstoriţilor, înţelepciune în purtare şi învăţătură, cucernicie şi tărie în ispite; judecătorilor dăruieşte-le nepărtinire şi lepădare de pofta câştigurilor, dreptate şi milă faţă de cei obijduiţi; tuturor cârmuitorilor purtare de grijă faţă de supuşi, milă şi dreaptă judecată, iar dreptcredincioşilor supunere şi ascultare faţă de cârmuitori, cum şi îndeplinirea cu sârguinţă a tuturor îndatoririlor lor; ca astfel, în pace şi cucernicie, să petrecem veacul acesta.

Să ne învrednicim de împărtăşirea bunătăţilor celor veşnice în Împărăţia lui Dumnezeu şi a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine cinste şi închinăciune, împreună cu Tatăl cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

Rugăciune către Sfântul prooroc Ilie la vreme de secetă

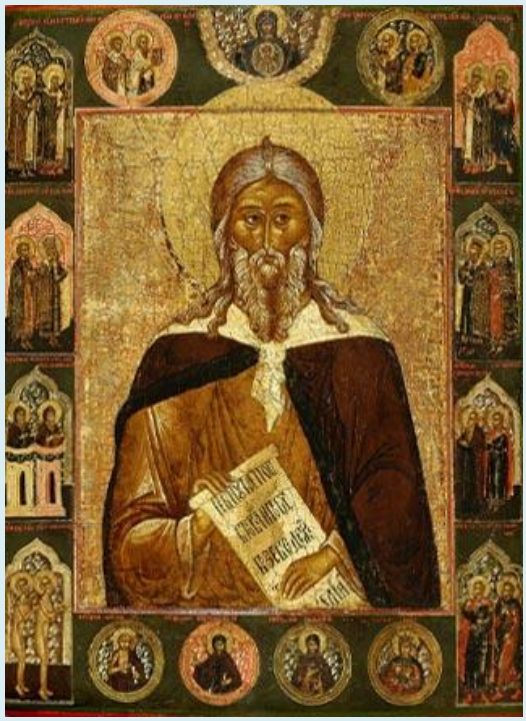

Te cinstim pe tine proorocule al lui Dumnezeu, Ilie, căci pentru râvna ta întru mărirea Domnului Atotţiitorului, neputând răbda să vezi închinarea la idoli şi nelegiuirea fiilor lui Israel, l-ai înfruntat pe regele Ahab, călcătorul de lege şi pentru pedepsirea acestora prin rugăciune ai cerut de la Dumnezeu foamete de trei ani pe pământul lui Israel, spre a-l îndepărta de idolii netrebnici, pentru ca să se lase de fărădelegi şi de nedreptăţi, să se întoarcă spre unul Adevăratul Dumnezeu şi spre împlinirea Sfintelor Sale porunci.

În timp de foamete, prea minunate, ai hrănit pe văduva din Sarepta, iar pe fiul ei cel mort, prin rugăciune l-ai înviat. După trecerea timpului de foamete proorocit, ai adunat pe Muntele Carmelului poporul israelit învechit în păcătoşenie şi lepădare de Dumnezeu şi prin rugăciune foc din cer ai dobândit peste jertfa ta, cu această minune întorcând pe Israel către Domnul.

Pe proorocii cei mincinoşi ai lui Baal i-ai ruşinat, iar după aceea, prin rugăciune, cerul iarăşi l-ai deschis şi ploaie multă pe pământ ai dobândit, iar pe credincioşii din Israel i-ai umplut de bucurie.

Către tine, prea fericitul Domnului, Ilie cu umilinţă alergăm, noi păcătoşii şi smeriţii, chinuiţi de arşiţă şi secetă: Mărturisim că nu suntem vrednici de mila şi de

harul lui Dumnezeu; mai curând suntem vrednici pe dreptate de ameninţarea aspră a mâniei Lui cu tot felul de rele boli, necazuri şi jale. Căci n-am umblat în frica de Dumnezeu, pe calea poruncilor Lui, ci în poftele desfrânării inimilor noastre, şi tot felul de greşeli fără de număr am săvârşit. Fărădelegile noastre ne-au întunecat mintea şi nu suntem vrednici a ne arăta în faţa Domnului şi a privi la cer.

Mărturisim că şi noi ca şi vechiul Israel, ne-am îndepărtat de Domnul Dumnezeul nostru prin fărădelegile noastre, şi de nu ne închinăm lui Baal şi altor idoli netrebnici atunci prin robia patimilor şi prin poftele noastre slujim idolului; prin patima îmbuibării şi a poftelor slujim idolului lăcomiei şi al trufiei, idolului mândriei şi al îngâmfării şi mergem pe urmele împotrivirii faţă de Dumnezeu prin năravuri rele şi slujim duhului pierzător al veacului.

Mărturisim, că pentru aceea s-a închis cerul şi s-a făcut ca arama, fiindcă s-au închis inimile noastre în faţa milei şi iubirii adevărate faţă de aproapele nostru. Pentru aceea pământul s-a uscat şi s-a făcut neroditor, fiindcă nu aducem Domnului nostru roadele faptelor bune. De aceea, nu ne dă ploaie şi rouă, fiindcă nu avem lacrimi de umilinţă şi rouă dătătoare de viaţă a cugetului către Dumnezeu. De aceea s-au veştejit toate bucatele şi toată iarba câmpului fiindcă s-a uscat în noi tot gândul cel bun. De aceea s-a întunecat văzduhul pentru că mintea noastră s-a întunecat de gânduri rele, iar inima noastră s-a întinat de poftele fărădelegii.

Mărturisim că şi ţie, proorocul Domnului suntem nevrednici a ne ruga. Căci tu, om fiind, asemănându-te nouă prin patimi, cu viaţa ta asemenea îngerilor te-ai făcut şi ca unul fără trup ai fost înălţat la cer; iar noi prin faptele şi gândurile noastre ruşinoase, sufletul nostru deopotrivă trupului l-am făcut. Tu prin post şi priveghere i-ai minunat pe îngeri şi pe oameni, iar noi ne-am făcut robi necumpătării şi poftelor. Tu râvneai la slava lui Dumnezeu, noi însă, ne depărtam de slăvirea Domnului şi Creatorului nostru şi ne ruşinăm a mărturisi prea mărit Numele Lui. Tu ai stârpit necinstea şi deprinderile rele, iar noi ne robim năravurilor lumii potrivnice Domnului mai vârtos decât poruncilor Lui şi a rânduielilor Bisericii. Şi câte păcate şi nedreptăţi n-am săvârşit noi păcătoşii! Prin păcatele noastre am istovit îndelunga răbdare a Domnului. Pentru toate acestea dreptul Judecător s-a mâniat pe noi şi în mânia Lui ne-a pedepsit. Deci, cu îndrăzneală mare faţă de Dumnezeu şi nădăjduind în iubirea ta faţă de neamul omenesc, cutezăm a te ruga, mărite proorocule.

Milostiv fii faţă de noi nemernicii şi nevrednicii, roagă pe Atotbunul Dumnezeu să nu se mânie pe noi până în sfârşit, ca să ne piardă pentru fărădelegile noastre, ci să ne trimită pământului însetat ploaie îmbelşugată şi curată şi să ne dăruiască roadă

bogată şi bună întocmirea văzduhului; mijloceşte mila Împăratului ceresc, dar nu pentru noi păcătoşii şi nevrednicii, ci pentru aleşii robii Lui care nu şi-au plecat genunchii în faţa lui Baal al lumii acesteia, pentru blândeţea şi curăţia copiilor, pentru dobitoacele cele necuvântătoare şi pentru păsările cerului, care îndură din pricina fărădelegilor noastre şi pier de foame, de arşiţă şi de sete.

Dobândeşte pentru noi prin rugăciunile tale bine-plăcute lui Dumnezeu: duhul pocăinţei şi al smereniei, duhul blândeţii şi al înfrânării, al iubirii, al răbdării, al temerii de Dumnezeu şi al bunei cinstiri, ca astfel, întorcându-ne de la căile necinstei la calea cea dreaptă a faptelor bune, să umblăm în lumina poruncilor Domnului şi să ajungem la bunurile făgăduite nouă, binecuvântând pe Cel fără de început Dumnezeu-Tatăl, pe iubitorul de oameni Unul-Născut Fiul Său şi pe Sfinţitorul Duh Preasfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cinstitul paraclis al Sfântului prooroc Ilie

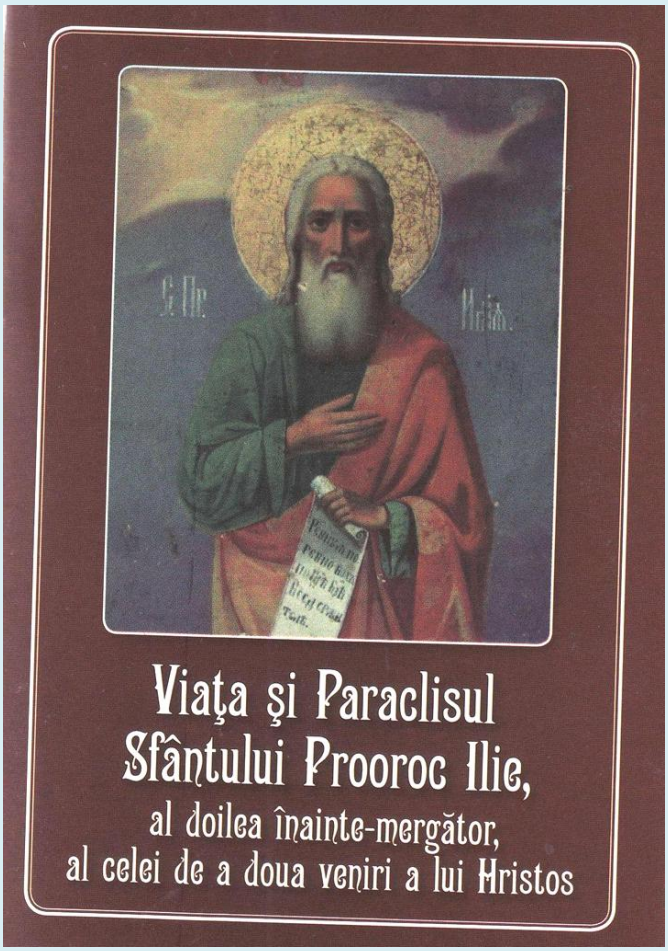

Viaţa şi Paraclisul Sfântului prooroc Ilie:

https://www.academia.edu/43673003/Via%C5%A3a_%C5%9Fi_Paraclisul_Sf%C3%A2ntului_prooroc_Ilie

https://archive.org/details/viata-si-paraclisul

https://www.slideshare.net/steaemy1/combine-237085716

****

ce se citeşte la vreme de neplouare

Ediţia a-III-a
Apobată de Sfântul Sinod

alcătuit de schimonahia Tecla
Sf. Monastire Văratec

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie (de 3 ori)

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

După aceasta Preotul (citeţul) rosteşte: Ecfonisul: ***Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Doamne, miluieşte ! *(de 12 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. *(de 3 ori)*

Tropar, glasul al 2-lea: Pe tăinuitorul cel încredinţat al mântuirii a toată lumea, pe proorocul cel înalt zburător, care prin văzduh s-a văzut umblând, pe podoaba cea aleasă a proorocilor, adunându-ne credincioşii să-L lăudăm şi cu umilinţă să-L rugăm, să îmblânzească şi acum pe Domnul pentru norodul său, care se topeşte de setea tuturor bunătăţilor, ca prin milostivirea Sa, să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu vom tăcea Stăpână niciodată, a vesti facerile de bine, care ai făcut din veac, neamului omenesc, cu naşterea Ta, mântuind lumea şi cu neadormită rugăciunea ta, îmblânzind totdeauna pe Dumnezeu cel milostiv, pentru norodul cel greşit, care năzuieşte la ajutorul Tău, prea curată.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Peasnă 1, glasul al 2-lea

Irmos: «Apele Mării Roşii de demult le-ai despărţit, cu toiagul puitorului de lege, mai înainte arătând crucea, cu intrarea, cinstita îngropare şi cu ieşirea, Dumnezeiasca înviere; poporului care, cu cântare de laudă, Izbăvitorului cânta, cântare de biruinţă».

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe râvnitorul după Dumnezeu, pe învăţătorul norodului celui depărtat de la Dumnezeu, pe făcătorul de minuni, căruia stihiile s-au supus şi cerul i-a dat ascultare, cu cântări de laude să-l cinstim, ca să se roage şi acum, să ne miluiască pe noi cei osândiţi pentru păcate şi să dăruiască veselie norodului său.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe văzătorul de Dumnezeu, pe mustrătorul împăraţilor celor fără de lege şi pedepsitorul proorocilor celor mincinoşi, care până acum în trup petrece şi va să fie înainte mergător la a doua venire a lui Iisus Hristos, să-l cinstim; căci mult poate cuvântul gurii sale înaintea Celui Atotputernic, care suferă cu îndelungă răbdare, aşteptând pocăinţa noastră a păcătoşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu voieşte Stăpânul a toate pierzarea neamului omenesc, ci cu iubirea Sa de oameni, pedepsindu-ne cu milă, voieşte a ne smeri sub mâna cea înaltă a milostivirii Sale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine te-au lăudat oarecând, în cartea proorocilor, cea mai strălucită decât razele soarelui, că vrei să naşti pe Soarele Slavei, care va să mântuiască tot neamul lui Adam şi să-l ridice la strălucirea cea dintâi, de unde căzuse prin păcat.

Peasnă a 3-a

Irmos: «Cu cuvântul Tău, Doamne, cerurile ai întemeiat şi prin cuvântul proorocului Tău, cerurile ai încuiat Tu şi inima mea întru credinţă o întăreşte».

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe proorocul, cel minunat între prooroci, la a cărui naştere s-au arătat întru minune bărbaţi în haine albe îmbrăcaţi, cu foc învelind pe prunc şi foc dându-i să mănânce, mai înainte arătând râvna cea cu văpaie arzătoare şi mergerea spre cer în căruţă de toc, cu laude să-l cinstim, că prooroc al Domnului este, pe care îl îmblânzeşte, când se roagă Lui.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărit din seminţie preoţească, ai iubit curăţia şi punându-ţi toată nădejdea spre Dumnezeu din tinereţe, ca un înger fără prihană fiind cu sufletul şi cu trupul ca un Serafim, cu înfocată dragoste arzi; ai iubit foarte pe Dumnezeu şi cu Dumnezeu vorbind te-ai umplut de dumnezeiesc har.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru viaţa cea asemenea cu îngerii, mare îndrăzneală a câştigat către Dumnezeu, Sfântul Ilie, şi toate câte a cerut de la milostivirea Lui lua, căci a aflat înaintea Domnului mult dar. Să ne rugăm deci acum şi noi păcătoşii, să ceară milă, ca cel ce poate, cu cuvântul său, să deschidă uşile cerului şi să răcorească văzduhul cel aprins, precum atunci a deschis cerul prin cuvântul gurii sale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiecare unde se mânuieşte, acolo după dreptate şi aleargă, şi care altă scăpare ca aceasta este precum tu, de Dumnezeu Născătoare, care acoperi şi mântuieşti sufletele noastre.

Catavasie:

Mântuieşte din nevoi, proorocule al lui Dumnezeu Ilie, căutând cu milostivire spre norodul cel ce se află întru primejdii, că toţi te avem mijlocitor către Dumnezeu şi grabnic izbăvitor.

Caută cu milostivire, cea cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Doamne miluieşte de 12 ori.

Sedelnă glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi, care cu cunoştinţă Te lăudăm. Venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată

Ca un mijlocitor şi fierbinte rugător arată-te către noi, proorocule, rugând pe Dumnezeu pentru norodul cel ce a greşit; ca să se milostivească şi să ne dea mila sa cea bogată.

Peasnă a 4-a

Irmos: Taina cea netâlcuită a întrupării Tale Hristoase Dumnezeule, cu tainã mai înainte văzând-o Avacum, ca din desime umbroasă, neschimbat întrupându-Te ai ieşit, întru uimire fiind a strigat: Venit-ai spre a doua zidire a lui Adam, slavă puterii tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Foarte durându-1 inima pe proorocul, văzând fărădelegile împăraţilor şi ca un râvnitor după Dumnezeu, s-a întărit inima a-L ruga să nu plouă pe pământ, fără numai prin cuvântul gurii sale, şi a fost ascultat slujitorul cel adevărat al lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru fărădelegile noastre s-a vărsat acum mânia lui Dumnezeu peste noi fiii neascultării, căci ne-am depărtat de la calea cea mântuitoare a poruncilor lui Dumnezeu, umblând în căile voilor inimilor noastre cele rele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fie-ţi milă proorocule al lui Dumnezeu şi te milostiveşte, şi roagă pe Stăpânul cel bun şi îndurat, să deschidă uşa milostivirii Sale şi să dăruiască ploaie pământului celui însetat, fiindu-Ţi milă de săracii şi pruncii norodului, care nu au alt ajutor, fără numai mila celui cu totul milostiv.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tu eşti uşă neumblată care duci la Cer. Deschide tuturor uşile pocăinţei, curăţind de păcate pe cei credincioşi cu ploile milei Tale şi adapă pe cei însetaţi; ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită.

Peasnă a 5-a

Irmos: «Pe tine soarele Slavei, din inimă te slavoslovesc, lăudând înfricoşata şi dumnezeiasca Înviere. Că Tu eşti singur împărat şi Stăpânitor puternic, şi dătător al păcii».

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râvnitor fiind foarte după Dumnezeu, acest fel de milă ai arătat, ca prin vremelnică pedeapsă să se pedepsească norodul cel ce făcea fărădelege, ca dintru aceasta, să se îndrepteze, dar Preaînduratul Dumnezeu, şi întru aceasta era negrabnic, îndelung răbdând, ca un Iubitor de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevrând Dumnezeu, să mâhnească, pe cel ce ca un fiu îi slujea întru toate poruncile Lui, a încuiat Cerul prin cuvântul proorocului Său; şi iarăşi i-a poruncit, mergând să se arate împăratului, că voieşte să dea ploaie pe pământ spre veselia noroadelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeule prea înalte! pe Tine stelele Te slăvesc şi mărirea Ta o vestesc viermii din ţărână; împrejurul scaunuluiTău, Luna şi stelele îşi fac mergerea lor şi serafimul îşi pleacă genunchiul înaintea Ta. O! Dumnezeule, vino şi te sălăşluieşte în casa sufletului meu, având spre aceasta mijlocitor, pe proorocul Tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucurie s-a făcut lumii, când ai primit de la înger şi acum dăruieşte norodului celui smerit cu mijlocirile tale cele către înduratul Tău fiu, c-a venit pe pământ să dea tuturor viaţă, iar nu moarte.

Peasnă a 6-a

Irmos: «Glasul graiurilor celor cu rugăciune din suflet cu durere, auzind Stăpâne, izbăveşte-ne de rele, că însuţi eşti pricinuitorul mântuirii noastre».

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vezi proorocule şi te milostiveşte spre văzduhul cel foarte aprins, şi arşiţa de soare în toate zilele zăcând asupra, vezi şi pomii cum se jelesc şi florile se veştejesc şi dă cuvântul tău către Domnul, să miluiască zidirea sa.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vezi şi milostivirea cea negrăită a lui Dumnezeu câtă este, că însuşi îţi porunceşte să te rogi, ca prin cuvântul gurii tale să dea ploaie pe pământ spre bucuria şi îndestularea celor pe care l-a zidit după chipul Său, cu voia Sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Proorocul Iona a proorocit pierzarea Ninivei celei mari zicând că se vor pustii grădinile şi câmpiile, şi nu va fi cine să are şi să semene, dar prin pocăinţă, s-a întors mânia de la dânşii. Îndură-te şi spre noi proorocule şi mută pedeapsa aceasta la neamurile care nu mărturisesc pe Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Uşa lui Dumnezeu, arată-ne dumnezeieştile intrări, nouă robilor tăi, ca intrând întru curată mărturisire, dezlegare de cele rele să luăm, lăudându-te, de Dumnezeu Născătoare.

Catavasie:

Mântuieşte din nevoi, proorocule al lui Dumnezeu Ilie, căutând cu milostivire spre norodul cel ce se află întru primejdii, că toţi te avem mijlocitor către Dumnezeu şi grabnic izbăvitor.

Caută cu milostivire, cea cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu, şi vindecă durerea sufletului meu.

Doamne miluieşte de 12 ori.

Sedealna gl. al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea noastră spre tine o punem Maica lui Dumnezeu; păzeşte-ne sub acoperământul Tău.

În bucurie şi în durere, Dumnezeu este de faţă, întru marea cuviinţă a făpturilor sale. Cerească binecuvântarea Lui se pogoară ca roua peste lucrul mâinilor noastre. O! Dulce mângâiere, sfânt adevăr al credinţei cum ne-a chemat în lume spre Slava Sa şi din ce n-am fost ne-a adus a fi, spre lauda numelui Său.

Sfânta Evanghelie de la Marcu

Marcu 3, 13-17

În vremea aceea s-a suit Iisus
13. Şi S-a suit pe munte şi a chemat la Sine pe câţi a voit, şi au venit la El.
14. Şi a rânduit pe cei doisprezece, pe care i-a numit apostoli, ca să fie cu El şi să-i trimită să propovăduiască,
15. Şi să aibă putere să vindece bolile şi să alunge demonii.
16. Deci a rânduit pe cei doisprezece: pe Simon, căruia i-a pus numele Petru;
17. Pe Iacov al lui Zevedeu şi pe Ioan, fratele lui Iacov, şi le-a pus lor numele Boanerghes, adică fii tunetului.

Sfânta Evanghelie de la Luca

Luca 9, 51-56

În vremea aceea
51. Şi când s-au împlinit zilele înălţării Sale, El S-a hotărât să meargă la Ierusalim.
52. Şi a trimis vestitori înaintea Lui. Şi ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El.
53. Dar ei nu L-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim.
54. Şi văzând aceasta, ucenicii Iacov şi Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut şi Ilie?
55. Iar El, întorcându-Se, i-a certat şi le-a zis: Nu ştiţi, oare, fiii cărui duh sunteţi? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.
56. Şi s-au dus în alt sat.

Sfânta Evanghelie de la Luca

Luca 4, 22-30

În vremea aceea
22. Şi toţi Îl încuviinţau şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?
23. Şi El le-a zis: Cu adevărat Îmi veţi spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă şi aici în patria Ta.

24. Şi le-a zis: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa.
25. Şi adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani şi şase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul.
26. Şi la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă.
27. Şi mulţi leproşi erau în Israel în zilele proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curăţat, decât Neeman sirianul.
28. Şi toţi, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie.
29. Şi sculându-se, L-au scos afară din cetate şi L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie;
30. Iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile proorocului Tău Ilie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Ajutorului omenesc nu ne încredinţa pe noi, Preasfântă Stăpână, ci primeşte rugăciunea robilor tăi, că scârbele ne cuprind şi nu putem răbda săgetările diavolilor, acoperământ nu ne-am agonisit nicăieri unde să scăpăm noi, păcătoşii, pururea fiind biruiţi, mângâiere nu avem afară de tine, Stăpâna lumii. Nădejdea şi ajutătoarea credincioşilor, nu trece rugăciunile noastre, ci le fă de folos.

[Ectenia pentru ploaie. Doamne miluieşte de 12 ori. Ecfonis: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului Tău, cu care eşti binecuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Peasnă a 7-a

Irmos: «Tinerii din Ierusalim, cei întocmai cu Treimea cea în trei lumini, de suflări răcoritoare îndulcindu-se, porunca împăratului au călcat şi rătăcirea idolilor o au surpat şi cântare Domnului au cântat: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri».

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Domnul cel prea milostiv, te-a păzit viu trimiţându-te către pârâul Horat şi prin corb ţi-a trimis pâine, ca să te plece spre milostivire, ca să-L rogi să dea ploaie norodului celui ce se topea. Dar tu te întăreai foarte, cerând pedepsire celor ce erau vrăjmaşi lui Dumnezeu şi nu cântau: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Om fiind, te-ai temut de mânia Izabelei şi ai fugit în pământ străin. Dar noi, unde vom fugi de la faţa Domnului, fără numai te rugăm: Pleacă pe Domnul spre îndurare, asupra făpturii celei greşite, ştiind că trup este, duh ce trece şi nu se întoarce; şi ne îndreptează la pocăinţă, ca mântuindu-ne, bine să cuvântăm pe Dumnezeu în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adu-ţi aminte de săracii norodului şi de necazul văduvelor, care nu numai în vreme de foamete, ci şi în vremea îndestulării şi a îmbelşugării se lipsesc de hrana cea de toate zilele; şi miluieşte zidirea lui Dumnezeu, ca primind mila Lui prin rugăciunile tale, să lăudăm pe Dumnezeu şi pe tine sluga Lui în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prin naşterea ta Născătoare de Dumnezeu, vieţii celei din Eden iarăşi ne-am învrednicit. Pentru aceasta, ţie, ca unei făcătoare de bine, bucură-te, aducem şi pe Cel Născut din tine, îl binecuvântăm întru toţi vecii.

Peasnă a 8-a

Irmos: «Învrednicitu-te-ai, o, prea cinstite proorocule, a vedea faţa lui Dumnezeu întru toată strălucirea cea dumnezeiască, în muntele Taborului, de a căreia strălucire, apostolii de uimire, ca de un somn s-au cuprins, neputând a suferi raza ceea ce strălucea din slava Dumnezeirii».

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trimis-a ţie, Domnul, foc din cer când spre cerere ţi-ai întins cuvântul spre arderea jertfei şi a celor de două ori câte cincizeci de prooroci mincinoşi, care nu cunoşteau pe Domnul şi nu-şi plecau genunchii înaintea Domnului, nici nu voiau împreună cu tine a cânta: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu putere de sus îmbrăcându-te, când ai fugit de la faţa împărătesei celei rele, cu o mâncare, patruzeci de zile, lungă cale ai călătorit, şi în Horeb, Domnul ca pe un prieten te-a cercetat, învredniceşte-ne şi pe noi, prin post curat, să milostivim pe Dumnezeu cel mâniat pentru fărădelegile noastre cele multe.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Cel din Treime pentru care, întru proorocie din Duhul Sfânt blagoslovind, multe ai cuvântat, roagă-L să ne miluiască şi să treacă cu vederea păcatele noastre şi în ziua judecăţii, când va şedea pe scaunul Său, să vedem faţa Lui, neosândiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Maria cea prea curată şi Preasfântă, Născătoare de Dumnezeu, fecioarele toate, dans dumnezeiesc împreunând, bucurându-se, o laudă cu un glas strigând: Bucură-te, ceea ce ai izvorât nouă Izvorul bucuriei.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-l întru toţi vecii.

Tinerii cei frumoşi cu sufletele, în cuptor fiind aruncaţi, tărie veşnică au ridicat, pe Dumnezeul cel ceresc mărturisindu-L şi cu glas ca de muzicești organe au cântat: Bine să cuvânteze toată suflarea şi zidirea pe Împăratul cel peste toată zidirea, întru toţi vecii.

Peasnă a 9-a

Irmos: «Pe Fecioara cea cu chip frumos, strălucit şi cu totul binecuvântat, pe Împărăteasa cea cu aur împodobită, care lumii a născut ploaia cea cerească şi veşnică viaţă tuturor a răsărit: Pe Maria cea sfinţită lui Dumnezeu, toate neamurile o măresc».

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât a fost cu putinţă vederii omeneşti, te-ai învrednicit a vedea pe Domnul, în vânt prea subţire; dar noi cu totul fiind îngreuiaţi de păcate, căutând asupra cerului şi a pământului, din făpturi cunoaştem pe Ziditorul şi, mila Sa aşteptând, ca pe Dumnezeul nostru bine Îl cuvântăm în veci.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfricoşătoare minuni ai săvârşit cu puterea lui Dumnezeu, foc din cer ai pogorât peste apa cea de trei ori turnată peste jertfe. Prooroceşte cinstind întru aceasta pe Treimea cea de o fiinţă, care mai pe urmă avea să se arate în trei Feţe, dar despărţită, şi ca un prooroc mare al Domnului ai proorocit cele ce vor să fie: şi pe Elisei, l-ai umplut de îndoit dumnezeiesc dar.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toate le poţi o, proorocule, fiind îmbrăcat cu putere de sus, de Cel ce dă tuturor putere şi toate le ţine cu mâna Sa, Unul Dumnezeu în Treime nedespărţit, cunoscut în trei Feţe de prooroci închipuit, de apostoli văzut şi de mucenici mărturisit. Unul Dumnezeu în trei Feţe într-o Dumnezeire proslăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe cât ai fost de râvnitor, pe atâta şi Dumnezeu te-a proslăvit, că te-a făcut nemuritor, ridicându-te la cer în căruţă, cu căi de foc. Pentru aceasta şi noi credincioşii adunându-ne, cinstind pomenirea ta, te rugăm cu aceiaşi râvnă, roagă-te Milostivului Ziditor, să dăruiască ploaie pământului celui însetat, ca adăpând brazdele lui, să rodească hrană zidirii Sale, spre Slava numelui Său.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu trece cu vederea glasurile slugilor tale Stăpână, ci cu dinadinsul, roagă pe Făcătorul tuturor ca să izbăvească neamul omenesc de foamete şi de toată mânia, dând biruinţă şi tuturor întărire sufletească şi împărtăşirea cereştii şi dumnezeieştii Împărăţii.

Stihiri glas al 2-lea singur glasul:

Pe proorocul cel mare între prooroci, veniţi credincioşii să-l lăudăm, cu cântări duhovniceşti. Că acesta luând putere de la Dumnezeu, a încuiat cerul să nu plouă şi iarăşi prin cuvântul gurii sale, l-a descuiat şi pe proorocii cei mincinoşi i-a ruşinat. Şi acum la cer ridicat fiind, mijloceşte neamului omenesc de la Dumnezeu milă şi îndurare, împreună şi mântuire sufletelor noastre.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem şi să plângem înaintea Domnului celui ce ne-a făcut pe noi.

Proorocul lui Dumnezeu, viu păzindu-se de Dumnezeu, în lăcaşurile Raiului, văzut a fost în vremea schimbării la faţă a Domnului de cei trei Sfinţi apostoli; şi iarăşi se va vedea de oamenii cei muritori, trupeşte umblând, înaintea venirii a doua a Domnului, prin sfârşit mucenicesc şi de mai mare slavă se va învrednici întru slava venirii Sale, când va veni să curăţească toate cu foc şi să plătească fiecăruia.

Iară mie foarte îmi sunt cinstiţi prietenii Tăi, Dumnezeule, foarte s-au întărit stăpânirile lor.

Omul lui Dumnezeu fiind şi credincioasă slugă, voia ta totdeauna o împlineşte, când cu cuvântul îl rogi pe Dânsul, că se pleacă de îndurări, din fire milostiv fiind. Caută din înălţimea odihnei tale spre norodul care înoată în viforul a multor feluri de nevoi, iar mai amară făcându-se vremea aceasta, întru care prin aprinderea văzduhului, toate se veştejesc şi pier. Roagă-L, cu cuvântul tău, să se îndure spre zidirea Sa şi să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas acelaşi*

Când a voit Dumnezeu să te proslăvească, ridicându-te la cer, atunci de îndoit dar ai umplut pe Elisei, cel ce urma ţie ca un ucenic. Veniţi dar adunările credincioşilor să cinstim pe proorocul cel mare, care cu o cheie descuie cerul şi să strigăm către dânsul. Viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că nu te vom lăsa pe tine până ce nu vei îmblânzi pe Dumnezeul tuturor cu cuvântul tău, ca să verse pe pământ ploaie, spre răcorirea văzduhului şi înmulţirea roadelor celor spre hrana vieţii, fără de care şi tu, om fiind, nu ai putut a vieţui, care prin milostivirea lui Dumnezeu ţi s-a trimis prin păsările cerului, primeşte rugăciunile noastre şi ne dăruieşte cererile, împreună şi mântuire sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toată nădejdea noastră spre tine o punem Maica lui Dumnezeu; păzeşte-ne sub acoperământul Tău.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, cel mai înalt decât toate cele înalte, care ai făcut toate cele văzute şi nevăzute. Care cu îndelungă răbdare, toate fărădelegile şi păgânătăţile noastre le suferi. Şi cu nemărginită bunătate, tuturor dai hrană la bună vreme, aşteptând pocăinţa şi îndreptarea noastră. Caută şi acum cu ochii Tăi cei milostivi şi trimite părintească Ta îndurare spre zidirea ta, adăpând pământul cu îndestulată umezeală spre hrana celor ce locuiesc pe dânsul. Înverdniceşte-ne milei Tale şi ne luminează mintea noastră spre cunoştinţa Ta. Îmblânzeşte-Te, Doamne, din fire fiind bun, blând şi milostiv: pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale proorocului Ilie, ale slugii Tale celei adevărate şi ale tuturor Sfinţilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

După aceasta Preotul (citeţul) rosteşte: Ecfonisul: ***Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Troparul Sfântului, glasul al 2-lea: Pe tăinuitorul cel încredinţat al mântuirii a toată lumea, pe proorocul cel înalt zburător, care prin văzduh s-a văzut umblând, pe podoaba cea aleasă a proorocilor, adunându-ne credincioşii să-L lăudăm şi cu umilinţă să-L rugăm, să îmblânzească şi acum pe Domnul pentru norodul său, care se topeşte de setea tuturor bunătăţilor, ca prin milostivirea Sa, să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Şi Otpustul.

1929, luna mai

Paraclisul Sfântului prooroc Ilie (20 iulie) pdf

Paraclisul Sfântului prooroc Ilie (20 iulie) pdf:

https://www.academia.edu/51073101/Paraclisul_Sf%C3%A2ntului_prooroc_Ilie_20_iulie_pdf

https://archive.org/details/paraclis_20210829

https://www.slideshare.net/steaemy1/paraclis-250072360/steaemy1/paraclis-250072360

https://drive.google.com/file/d/10WFGMJKfTrNO9tjKt2EljaKeJGo3Ic5T/view?usp=sharing

***

Imnografie

Condacul Sfântului slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul: Proorocule şi înainte văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Sfinte prooroc Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

Troparul Sfântului slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie mărit ul, care a trimis de sus lui Elisei dar, goneşte bolile şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăşte tămăduiri.

Troparul Sfântului, glasul al 2-lea: Pe tăinuitorul cel încredinţat al mântuirii a toată lumea, pe proorocul cel înalt zburător, care prin văzduh s-a văzut umblând, pe podoaba cea aleasă a proorocilor, adunându-ne credincioşii să-L lăudăm şi cu umilinţă să-L rugăm, să îmblânzească şi acum pe Domnul pentru norodul său, care se topeşte de setea tuturor bunătăţilor, ca prin milostivirea Sa, să miluiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului slăvitului proroc Ilie Tesviteanul - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-slavitul-prooroc-ilie-tesviteanul-tropar

Sfânta Scriptură

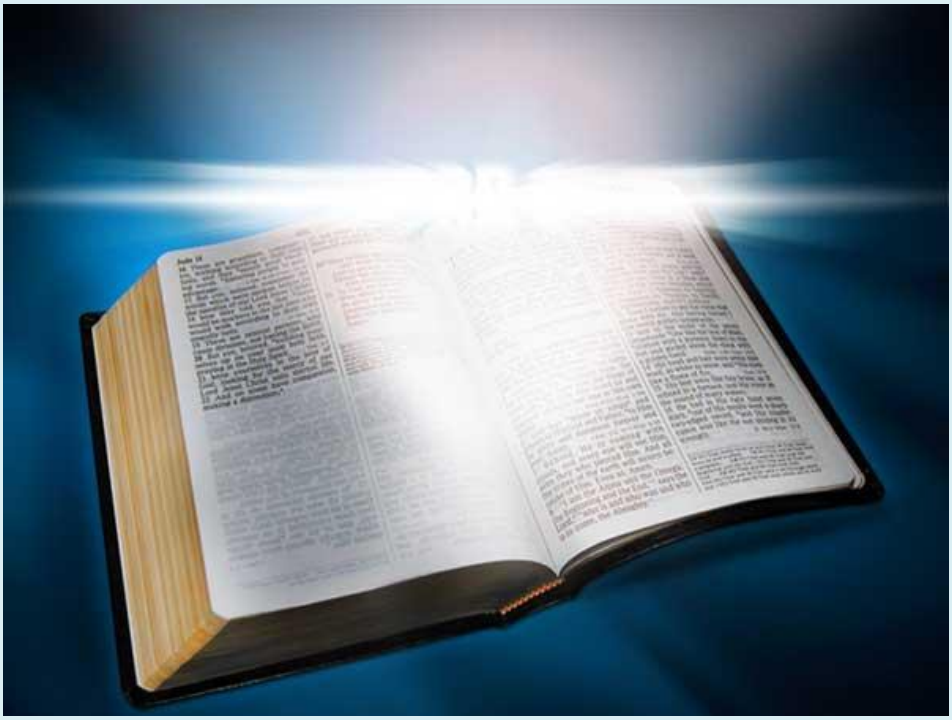

Cartea a treia a Regilor

Capitolul 17 - Profetul Ilie vesteşte o foamete şi se retrage la pârâul Cherit. Ilie la văduva din Sarepta Sidonului

1. Atunci Ilie Tesviteanul, prooroc din Tesba Galaadului, a zis către Ahab: "Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în aceşti ani nu va fi nici rouă, nici ploaie decât numai când voi zice eu!"
2. Şi a zis Domnul către Ilie:
3. "Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului.
4. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo!"
5. Şi a plecat Ilie şi a făcut după cuvântul Domnului; s-a dus şi a şezut la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului.
6. Corbii îi aduceau pâine şi carne dimineaţa, pâine şi carne seara; iar apă bea din pârâu.
7. După o vreme pârâul a secat, ne mai fiind ploaie pe pământ.
8. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând:
9. Scoală şi du-te la Sarepta Sidonului şi şezi acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească!

10. Şi s-a sculat el şi s-a dus la Sarepta. Şi când a ajuns la porţile cetăţii, iată o femeie văduvă aduna vreascuri şi a chemat-o Ilie şi i-a zis: "Adu-mi puţină apă ca să beau!"
11. Şi s-a dus ca să-i aducă, dar Ilie a strigat-o şi i-a zis: "Adu-mi şi o bucată de pâine să mănânc!"
12. Ea însă a zis: "Viu este Domnul Dumnezeul tău, n-am nici o fărâmitură de pâine, ci numai o mână de făină într-un vas şi puţin untdelemn într-un urcior. Şi iată, am adunat câteva vreascuri şi mă duc să o gătesc pentru mine şi pentru fiul meu şi apoi să mâncăm şi să murim!"
13. Atunci i-a zis Ilie: "Nu te teme, ci du-te şi fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine şi adu-mi-o, iar pentru tine şi pentru fiul tău vei face mai pe urmă.
14. Căci aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Făina din vas nu va scădea şi untdelemnul din urcior nu se va împuţina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ!"
15. Şi s-a dus ea şi a făcut aşa, cum i-a zis Ilie şi s-a hrănit ea şi el şi casa ei o bucată de vreme.
16. Căci făina din vas n-a scăzut şi untdelemnul din urcior nu s-a împuţinat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie.
17. După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei şi boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul.
18. Şi a zis ea către Ilie: "Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să-mi omori fiul?"
19. Iar Ilie a zis: "Dă-mi pe fiul tău!" Şi l-a luat din braţele ei şi l-a suit în foişor unde şedea el şi l-a pus pe patul său.
20. Apoi a strigat Ilie către Domnul şi a zis: "Doamne Dumnezeul meu, oare şi văduvei la care locuiesc îi faci rău, omorând pe fiul ei?"
21. Şi suflând de trei ori peste copil, a strigat către Domnul şi a zis: "Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el!"
22. Şi a ascultat Domnul glasul lui Ilie şi s-a întors sufletul copilului acestuia în el şi a înviat.
23. Şi a luat Ilie copilul şi s-a coborât cu el din foişor în casă şi l-a dat mamei sale şi a zis Ilie: "Iată copilul tău este viu!"
24. Atunci a zis femeia către Ilie: "Acum cunosc şi eu că tu eşti omul lui Dumnezeu şi cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta!"

Capitolul 18 - Ilie se întâlneşte cu Obadia. Ilie în faţa lui Ahab. Jertfa lui Ilie; el şi preoţii lui Baal. Ploaia

1. După trecere de mai multe zile, a fost cuvântul Domnului către Ilie în anul al treilea, zicând: "Du-te şi te arată lui Ahab şi Eu voi da ploaie pe pământ!"
2. Şi a plecat Ilie să se arate lui Ahab, în Samaria fiind foamete mare.
3. Atunci a chemat Ahab pe Obadia, mai-marele curţii şi Obadia era un om foarte temător de Dumnezeu;
4. Căci când Izabela a ucis pe proorocii Domnului, Obadia a luat o sută de prooroci şi i-a ascuns: cincizeci într-o peşteră şi cincizeci în alta şi i-a hrănit cu pâine şi cu apă.
5. Şi a zis Ahab către Obadia: "Du-te prin ţară la toate izvoarele de apă şi pe la toate pâraiele, poate să găsim undeva iarbă, ca să ne hrănim caii, catârii şi să nu prăpădim vitele".
6. Atunci şi-au împărţit între ei ţara ca s-o cutreiere: Ahab a apucat singur pe un drum, iar Obadia a apucat singur pe altul.
7. Când Obadia mergea pe drum, iată i-a ieşit înainte Ilie. Obadia l-a cunoscut şi a căzut cu faţa la pământ, zicând: "Oare tu eşti domnul meu, Ilie?"
8. Iar acela i-a zis: "Eu sunt; du-te şi spune domnului tău: Ilie este aici!"
9. Obadia însă a zis: "Cu ce am greşit eu de dai pe robul tău pe mâna lui Ahab, ca să mă omoare?
10. Viu este Domnul Dumnezeul tău! Nu este popor şi împărăţie la care să nu fi trimis domnul meu ca să te caute. Şi când i s-a spus că nu eşti acolo, a pus pe acea împărăţie şi pe acel popor să jure că nu te-a găsit pe tine.
11. Iar acum zici: Du-te şi spune domnului tău: Ilie este aici!
12. Când voi pleca de la tine, Duhul Domnului are să te ducă cine ştie unde şi dacă mă voi duce şi voi spune lui Ahab de tine şi apoi el nu te va găsi, mă va ucide pe mine; iar robul tău este temător de Dumnezeu din tinereţile mele.
13. Oare nu ţi s-a spus, domnul meu, ce am făcut eu când Izabela a ucis pe proorocii Domnului, în ce chip am ascuns o sută de oameni, prooroci ai Domnului: cincizeci de inşi într-o peşteră şi cincizeci de inşi în alta şi acolo i-am hrănit cu pâine şi cu apă?
14. Tu zici: "Du-te, spune domnului tău: "Ilie este aici". "Vrei să mă ucidă?"
15. Şi a zis Ilie: "Viu este Domnul Savaot Căruia Îi slujesc. Astăzi mă voi arăta lui Ahab!"
16. Şi a plecat Obadia în întâmpinarea lui Ahab şi i-a spus de aceasta. Şi a venit Ahab în întâmpinarea lui Ilie.
17. Când a văzut Ahab pe Ilie, i-a zis: "Tu eşti oare cel ce aduci nenorociri peste Israel?"
18. Iar Ilie a zis: "Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali.

19. Trimite dar acum şi adună la mine în muntele Carmel tot Israelul, dimpreună cu cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal şi cu cei patru sute de prooroci ai Aşerei, care mănâncă la masa Izabelei".
20. Şi a trimis Ahab pe toţi fiii lui Israel şi a luat pe toţi proorocii în muntele Carmel.
21. Atunci s-a apropiat Ilie de tot poporul şi a zis: "Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi Lui! Şi dacă este Baal, urmaţi aceluia". Poporul însă n-a răspuns nimic.
22. Şi a zis Ilie către popor: "Prooroc al Domnului am rămas numai eu singur, iar prooroci ai lui Baal sunt patru sute cincizeci de oameni şi prooroci ai Aşerei patru sute.
23. Daţi-ne doi viţei; el să-şi aleagă unul, să-l taie bucăţi şi să-l pună pe lemne, dar foc să nu facă, iar eu voi tăia bucăţi pe celălalt viţel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi face.
24. Apoi voi să chemaţi numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Şi Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu". Şi a răspuns tot poporul: "Bine ai grăit!"
25. Şi a zis Ilie proorocilor lui Baal: "Să vă alegeţi un viţel şi să-l pregătiţi voi înainte, căci sunteţi mai mulţi şi să chemaţi numele dumnezeului vostru, dar foc să nu faceţi".
26. Şi au luat ei viţelul care li s-a dat şi l-au pregătit şi au chemat numele lui Baal de dimineaţă până la amiază, zicând: "Baale, auzi-ne!" Dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Şi săreau împrejurul jertfelnicului pe care-l făcuseră.
27. Iar pe la amiază, Ilie a început să râdă de ei şi zicea: "Strigaţi mai tare, căci doar este dumnezeu! Poate stă de vorbă cu cineva sau se îndeletniceşte cu ceva sau este în călătorie sau poate doarme; strigaţi tare să se trezească!"
28. Şi ei strigau cu glas mai tare şi se înţepau după obiceiul lor cu săbii şi cu lănci, până ce curgea sânge.
29. Trecuse acum de amiază şi ei s-au zbuciumat mereu până la timpul jertfei. Dar n-a fost nici glas, nici răspuns, nici auzire. Atunci a zis Ilie Tesviteanul către proorocii lui Baal: "Daţi-vă acum la o parte, ca să-mi săvârşesc şi eu jertfa mea!" şi s-au dat la o parte.
30. Atunci a zis Ilie către popor: "Apropiaţi-vă de mine!" Şi s-a apropiat tot poporul de el. Şi a făcut jertfelnicul Domnului ce fusese dărâmat;
31. A luat Ilie douăsprezece pietre, după numărul seminţiilor fiilor lui Iacov, către care a zis Domnul: "Israel va fi numele tău!"
32. Şi a zidit din pietrele acelea jertfelnicul în numele Domnului, făcând împrejurul jertfelnicului şanţ în care încăpeau două măsuri de sămânţă,
33. A aşezat lemnele pe jertfelnic, a tăiat viţelul bucăţi şi le-a pus pe el.

34. Şi a zis: "Umpleţi patru cofe cu apă şi le turnaţi peste jertfa arderii de tot şi peste lemne!" Şi au făcut aşa. Apoi a zis: "Faceţi aceasta a doua oară!" Şi au făcut la fel a doua oară. Şi a zis: "Faceţi aşa şi a treia oară!"
35. Şi umbla apa împrejurul jertfelnicului şi şanţul se umpluse de apă.
36. Iar la vremea jertfei de seară, s-a apropiat Ilie proorocul şi a strigat la cer şi a zis: "Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel! Auzi-mă Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău.
37. Auzi-mă, Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu Doamne eşti Dumnezeu şi că Tu le întorci inima la Tine!"
38. şi s-a pogorât foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot şi lemnele şi pietrele şi ţărâna şi a mistuit şi toată apa care era în şanţ.
39. Şi tot poporul, când a văzut aceasta, a căzut cu faţa la pământ şi a zis "Domnul este Dumnezeu, Domnul este Dumnezeu!"
40. Iar Ilie le-a zis: "Prindeţi pe proorocii lui Baal, ca să nu scape nici unul din ei!" Şi i-au prins şi s-a dus Ilie la pârâul Chişonului şi i-a junghiat acolo.
41. Apoi a zis Ilie către Ahab: "Du-te de mănâncă şi bea, căci se aude vuiet de ploaie!"
42. Şi a plecat Ahab să mănânce şi să bea; iar Ilie s-a suit în vârful Carmelului şi s-a aplecat ta pământ până a atins genunchii cu faţa sa.
43. Şi a zis ucenicului său: "Du-te şi te uită spre mare!" Şi s-a dus el şi s-a uitat şi a zis: "Nu văd nimic!" El i-a zis: "Du-te şi fă aceasta de şapte ori".
44. Iar a şaptea oară a zis: "Iată se ridică din mare un nor cât o palmă". Iar Ilie a zis: "Du-te şi spune lui Ahab: Înhamă şi fugi, ca să nu te apuce ploaia!"
45. Şi pe când grăbea el, cerul s-a întunecat de nori şi s-a pornit vijelie şi ploaie mare. Iar Ahab, suindu-se în căruţă, s-a dus la Izreel.
46. Iar mâna Domnului a fost peste Ilie, care, încingându-şi mijlocul, a alergat înaintea lui Ahab, până la Izreel.

Capitolul 19 - Ameninţat, Ilie fuge pe muntele Horeb, unde e hrănit de un înger. Întâlnirea cu Dumnezeu

1. Şi a spus Ahab Izabelei. tot ce a făcut Ilie şi cum a ucis pe toţi proorocii cu sabia.
2. Atunci a trimis Izabela un vestitor la Ilie, ca să-i spună: "Dacă tu eşti Ilie şi eu Izabela, aşa şi aşa să-mi facă dumnezeii, ba încă şi mai mult, dacă mâine pe vremea aceasta nu voi face cu viaţa ta la fel cum ai făcut şi tu cu fiecare din ei!"
3. Când a auzit Ilie aceasta, s-a sculat şi a plecat, să-şi scape viaţa sa şi a venit la Beer-Şeba, care este în Iuda şi şi-a lăsat ucenicul acolo,

4. Iar el s-a dus mai departe în pustiu, cale de o zi şi s-a aşezat sub un ienupăr şi îşi ruga moartea, zicând: "Îmi ajunge acum, Doamne! Ia-mi sufletul că nu sunt eu mai bun decât părinţii mei!"
5. Şi s-a culcat şi a adormit acolo sub ienupăr. Şi iată un înger l-a atins şi i-a zis: "Scoală de mănâncă şi bea!"
6. Şi a căutat Ilie şi iată, la căpătâiul lui, o turtă coaptă în vatră şi un urcior cu apă. Şi a mâncat şi a băut şi a adormit iar.
7. Dar iată îngerul Domnului s-a întors a doua oară, s-a atins de el şi a zis: "Scoală de mănâncă şi bea, că lungă-ţi este calea!"
8. Şi s-a sculat Ilie şi a mâncat şi a băut şi întărindu-se cu acea mâncare, a mers patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, până la Horeb, muntele lui Dumnezeu.
9. Şi a intrat acolo într-o peşteră şi a rămas acolo. Şi iată cuvântul Domnului a fost către el şi i-a zis: "Ce faci aici, Ilie?"
10. Iar Ilie a zis: "Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat jertfelnicele Tale şi pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia, rămânând numai eu singur, dar caută să ia şi sufletul meu!"
11. A zis Domnul: "Ieşi şi stai pe munte înaintea feţei Domnului! Că iată Domnul va trece şi înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munţii şi va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur;
12. După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin şi acolo va fi Domnul".
13. Auzind aceasta, Ilie şi-a acoperit faţa cu mantia lui şi a ieşit şi a stat la gura peşterii. Şi a fost către el un glas care i-a zis: "Ce faci aici, Ilie?"
14. Iar el a zis: "Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, că au părăsit fiii lui Israel legământul Tău, au dărâmat jertfelnicele Tale şi pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia; numai eu singur am rămas, dar caută să ia şi sufletul meu!"
15. Şi a zis Domnul: "Mergi şi întoarce-te pe calea ta prin pustiu la Damasc şi când vei ajunge acolo, să ungi rege peste Siria pe Hazael;
16. Pe Iehu, fiul lui Nimşi, să-l ungi rege peste Israel; iar pe Elisei, fiul lui Şafat din Abel-Mehola, să-l ungi prooroc în locul tău!
17. Cine va fugi de sabia lui Hazael, pe acela să-l omoare Iehu, iar cine va scăpa de sabia lui Iehu, pe acela să-l omoare Elisei.
18. Eu însă mi-am oprit dintre israeliţi şapte mii de bărbaţi; genunchii tuturor acestora nu s-au plecat înaintea lui Baal şi buzele tuturor acestora nu l-au sărutat!"
19. Atunci a plecat Ilie de acolo şi a găsit pe Elisei, fiul lui Şafat, arând; acesta avea douăsprezece perechi de boi la pluguri şi la perechea a douăsprezecea era el însuşi. Şi Ilie a trecut pe lângă el aruncându-i mantia.

20. Atunci a lăsat Elisei boii şi a alergat după Ilie, zicând: "Lasă-mă să merg să sărut pe tatăl şi pe mama mea şi voi veni după tine!" Iar el i-a zis: "Du-te şi vino înapoi, că ce-am făcut e făcut!"
21. Plecând de la el, a luat o pereche de boi pe care i-a junghiat şi făcând foc cu plugul boilor, a fript carnea lor şi au împărţit-o la oameni şi au mâncat-o. Iar el s-a sculat şi s-a dus după Ilie şi a început să-i slujească.

Capitolul 20 - Luptele lui Ahab cu sirienii

1. Benhadad, regele Siriei, şi-a adunat oştirea sa şi s-au însoţit cu el treizeci şi doi de regi, cu cai şi care de război. Şi s-a dus şi a împresurat Samaria şi s-a războit împotriva ei.
2. Atunci a trimis soli la Ahab, regele lui Israel, în cetate şi a zis:
3. Aşa zice Benhadad: Argintul tău şi aurul tău este al meu, femeile tale şi fiii tăi cei frumoşi sunt ai mei!
4. Iar regele lui Israel a răspuns şi a zis: "După cuvântul tău să fie, domnul meu rege. Eu şi toate ale mele ale tale să fie!"
5. Şi s-au întors solii şi au zis: "Aşa zice Benhadad: Am trimis la tine ca să-ţi spună: Argintul şi aurul tău, femeile şi fiii tăi să mi le dai!
6. De aceea mâine, pe vremea aceasta, voi trimite robii mei la tine, iar ei îţi vor scotoci casa ta şi casele slugilor tale şi pe tot ce este mai scump în ochii tăi vor pune mâna şi vor lua!"
7. Atunci a chemat regele lui Israel pe toţi bătrânii ţării şi a zis: "Luaţi seama şi vedeţi că îmi caută mereu pricină; când a trimis la mine pentru femeile mele şi pentru fiii mei şi pentru argintul meu şi pentru aurul meu, eu nu l-am respins!"
8. Şi au zis toţi bătrânii şi tot poporul: "Să nu-l asculţi, nici să nu te învoieşti!"
9. Şi a zis el solilor lui Benhadad: "Spuneţi domnului meu, regele: Toate lucrurile pentru care ai trimis la robul tău la început sunt gata să le fac; dar acest lucru nu pot să-l fac!" Şi au plecat solii şi au dus răspunsul.
10. Şi a trimis Benhadad la el, ca să-i spună: "Asta şi asta să-mi facă mie dumnezeii şi aşa să mă pedepsească, dacă ţărâna Samariei are să ajungă să umple pumnii tuturor oamenilor care au să vină cu mine!"
11. şi a răspuns regele lui Israel şi a zis: "Spuneţi să nu se laude cel ce se încinge ca cel ce se descinge".
12. Când a primit acest răspuns, Benhadad era la ospăţ în corturi, cu ceilalţi regi. Şi a zis robilor săi: "Împresuraţi cetatea!" Şi au împresurat-o.
13. Dar iată un prooroc s-a apropiat de Ahab, regele lui Israel şi a zis: "Aşa zice Domnul: Vezi toată mulţimea aceasta mare? Iată, Eu ţi-o dau astăzi în mână, ca să cunoşti că Eu sunt Domnul.

14. Iar Ahab a zis: "Prin cine?" Răspuns-a acela: "Aşa zice Domnul: Prin slugile căpeteniilor de peste ţinuturi!" Şi a zis Ahab: "Cine va începe lupta?" Iar acela a zis: "Tu!"
15. Atunci a numărat Ahab slugile căpeteniilor de peste ţinuturi şi s-au găsit două sute treizeci şi două; după ei a numărat şi tot poporul şi toţi fiii lui Israel au fost şapte mii.
16. Şi au ieşit la război pe la amiază. Iar Benhadad băuse până se îmbătase în corturi cu cei treizeci şi doi de regi, care-i dăduseră ajutor.
17. Şi au ieşit la război mai întâi slugile căpeteniilor de peste ţinuturi. Şi a trimis Benhadad pe unii din ai lui şi aceştia i-au făcut cunoscut că oamenii din Samaria au ieşit la război.
18. Iar el le-a zis: "Dacă ei au venit pentru pace, să-i prindeţi de vii; iar dacă au venit pentru război, tot de vii să-i prindeţi!"
19. Au ieşit, aşadar, la război slugile căpeteniilor de peste ţinuturi din cetate şi oştirea care era după ei şi au lovit fiecare pe potrivnicul său;
20.şi au fugit sirienii, iar israeliţii îi fugăreau din urmă şi Benhadad a scăpat pe un cal cu călăreţii săi.
21. Atunci, ieşind regele israelitean, a luat caii şi carele şi a făcut măcel mare în rândul sirienilor.
22. Şi s-a apropiat proorocul de regele israelit şi i-a zis: "Du-te de te întăreşte, ca să ştii să bagi de seamă ce ai de făcut, pentru că după un an regele Siriei are să se scoale din nou împotriva ta!"
23. Zis-au slugile regelui sirian către el: "Dumnezeul lor este Dumnezeul munţilor, iar nu Dumnezeul văilor, pentru aceasta au fost ei mai tari decât noi; dar de ne vom bate cu ei în vale, vom fi noi mai tari decât ei.
24. Aşadar, iată ce să faci: Să scoţi pe fiecare rege de la locul lui şi să-l înlocuieşti cu căpeteniile din ţinuturi.
25. Şi să strângi atâta oştire, câtă oştire ai pierdut şi cai atâţia, câţi ai avut şi care atâtea, câte ai avut şi să ne batem cu ei şi în vale şi atunci de bună seamă vom fi mai tari decât ei". Şi a ascultat el cuvântul lor şi a făcut aşa.
26. După trecerea anului, Benhadad a numărat pe sirieni şi a mers la Afec, ca să se bată cu Israel.
27. Fiii lui Israel însă erau şi ei cu toate gata de luptă şi au ieşit în întâmpinarea lor. Fiii lui Israel şi-au aşezat tabăra înaintea lor, ca două turme mici de capre, iar sirienii umpleau pământul.
28. Atunci s-a apropiat omul lui Dumnezeu şi a zis regelui lui Israel: "Aşa zice Domnul: Pentru că sirienii vorbesc: Domnul este Dumnezeul munţilor, iar nu Dumnezeul văilor, iată Eu îţi voi da toată această mulţime în mâna ta, ca să cunoşti că Eu sunt Domnul!"

29. Şi au stat taberele una în faţa celeilalte şapte zile; iar în ziua a şaptea s-a început bătălia şi fiii lui Israel au doborât într-o singură zi o sută de mii de pedestraşi sirieni.
30. Ceilalţi au fugit la Afec, în cetate; acolo a căzut zidul peste douăzeci şi şapte de mii de oameni, din cei rămaşi. Iar Benhadad a fugit în cetate şi a intrat la curtea domnească într-o cămară dosnică.
31. Slugile sale însă i-au zis: "Am auzit că regii casei lui Israel sunt regi milostivi; dă-ne voie să punem sac peste coapsele noastre şi peste capetele noastre funii, să mergem la regele israelit; poate ne va cruţa viaţa".
32. Şi s-au încins ei peste coapsele lor cu sac şi au venit la regele lui Israel şi i-au zis: "Robul tău Benhadad zice: Cruţă-mi viaţa!" Acela însă a zis: "De mai trăieşte încă, e fratele meu!"
33. Şi oamenii aceştia au luat aceasta ca semn bun şi repede i-au apucat vorba din gură şi au zis: "Fratele tău Benhadad trăieşte". Iar el a zis: "Duceţi-vă de-l aduceţi". Şi a venit Benhadad la el şi acesta l-a luat cu el în car.
34. Şi i-a zis Benhadad: "Cetăţile care le-a luat tatăl meu de la tatăl tău, eu ţi le întorc şi îţi deschid târg de vânzare în Damasc, cum şi-a deschis tatăl meu în Samaria". Şi a zis Ahab: "Cu acest legământ şi eu îţi voi da drumul!" Şi încheind cu el legământ, i-a dat drumul.
35. Atunci un om din fiii proorocilor a zis către un prieten al său, după cuvântul Domnului: "Bate-mă!" Dar acesta nu s-a învoit să-l bată.
36. Atunci i-a zis: "Pentru că nu asculţi de glasul Domnului, iată, când vei pleca de lângă mine, te va ucide un leu". Şi plecând omul acela de la el, l-a întâlnit un leu şi l-a ucis pe dânsul.
37. Iar cel din fiii proorocilor a găsit un alt om şi i-a zis: "Loveşte-mă!" Şi acest om l-a lovit şi l-a rănit.
38. Şi s-a dus proorocul în calea regelui, acoperindu-şi ochii cu părul capului său.
39. Iar când a trecut regele pe lângă el, a strigat după rege şi a zis: "Robul tău a fost la bătălie şi iată un. om care stătuse la o parte mi-a adus un alt om şi mi-a zis: Păzeşte pe omul acesta; de îl vei scăpa, vei răspunde cu sufletul tău pentru sufletul lui sau va trebui să-l plătiţi cu un talant de argint.
40. Când robul tău se îndeletnicea cu unele treburi, acela a scăpat" şi i-a zis regele lui Israel: "Osânda ta singur ai spus-o".
41. Atunci el şi-a dat la o parte părul de peste ochii lui şi l-a cunoscut regele că este unul din prooroci.
42. Şi i-a zis: "Aşa zice Domnul: Pentru că ai dat drumul din mâinile tale unui om blestemat de Mine, sufletul tău va fi în locul sufletului lui şi poporul tău în locul poporului lui!"
43. Şi s-a dus regele lui Israel acasă, trist şi aprins de mânie şi a venit în Samaria.

Capitolul 21 - Via lui Nabot; Ahab, Izabela şi profetul Ilie

1. Iar după aceasta iată ce s-a mai întâmplat: Nabot izreeliteanul avea în Izrael o vie lângă curtea lui Ahab, regele Samariei.
2. Şi a grăit Ahab cu Nabot şi a zis: "Să-mi dai mie via ta, ca să-mi fac din ea o grădină de verdeţuri, căci e aproape de casa mea; iar în locul ei îţi voi da o vie mai bună decât aceasta sau dacă îţi convine mai bine, îţi voi da argint cât preţuieşte ea".
3. Nabot însă a zis către Ahab: "Să mă ferească Dumnezeu să-ţi dau eu moştenirea părinţilor mei!"
4. Şi a venit Ahab acasă trist şi mânios pentru cuvântul care i-l spusese Nabot Izraeliteanul, zicând: Nu-îi dau moştenirea părinţilor mei. Şi cu duhul tulburat, s-a culcat în patul său, s-a întors cu faţa la perete şi n-a mâncat.
5. Atunci a intrat Izabela, femeia lui la el şi i-a zis: "De ce este întristat duhul tău şi nu mănânci?"
6. Iar el a zis: "Când am vorbit cu Nabot Izraeliteanul şi i-am zis: Dă-mi via ta pe bani sau dacă vrei, să-îi dau altă vie în locul ei, el a zis: Nu-ţi dau via mea, că este moştenirea părinţilor mei".
7. A zis Izabela, femeia lui: "Ce cârmuire ar mai fi în Israel, dacă tu ai face tot aşa? Scoală, mănâncă şi fii cu voie bună, că via lui Nabot Izraeliteanul ţi-o dau eu!"
8. Apoi ea a scris scrisori în numele lui Ahab, le-a pecetluit cu inelul lui şi a trimis aceste scrisori la bătrânii şi la fruntaşii din cetatea lui Nabot, care locuiau cu el acolo.
9. În scrisori însă ea scria aşa: "Vestiţi tuturor să postească post şi puneţi pe Nabot înaintea poporului.
10. Şi aduceţi doi oameni netrebnici să mărturisească împotriva lui şi să spună: Ai hulit pe Dumnezeu şi pe rege şi apoi să-l scoateţi afară şi să-l ucideţi cu pietre şi aşa să moară".
11. Şi au făcut bărbaţii cetăţii lui Nabot, bătrânii şi fruntaşii care locuiau cu el în cetate, aşa cum le poruncise Izabela şi cum era scris în scrisorile trimise de ea lor:
12. Au vestit post tuturor şi au pus pe Nabot înaintea poporului.
13. Atunci au ieşit doi oameni ticăloşi şi au stat împotriva lui Nabot şi au mărturisit aceşti oameni răi în faţa poporului şi au zis: "Nabot a hulit pe Dumnezeu şi pe rege". Iar ei l-au scos afară din cetate şi l-au bătut cu pietre şi a murit.
14. Apoi au trimis la Izabela să-i spună: "Nabot a fost omorât cu pietre".
15. Auzind Izabela că Nabot a fost bătut cu pietre şi a murit, a zis către Ahab: "Scoală şi ia în stăpânire via lui Nabot Izraeliteanul, care n-a vrut să ţi-o vândă cu bani; că Nabot nu mai trăieşte, ci a murit!"
16. Când a auzit Ahab că Nabot Izraeliteanul a fost ucis, şi-a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat cu sac şi apoi s-a sculat Ahab ca să se ducă la via lui Nabot Izraeliteanul şi să o ia în stăpânire.

17. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie Tesviteanul:
18. "Scoală şi ieşi în întâmpinarea lui Ahab, regele lui Israel, care este în Samaria, că iată acum e la via lui Nabot, unde s-a dus ca să o ia în stăpânire,
19. Şi spune-i: Aşa grăieşte Domnul: Ai ucis şi vrei încă să intri în moştenire? Şi să-i mai spui: Aşa zice Domnul: În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii şi sângele tău!",
20. Şi a zis Ahab către Ilie: "M-ai aflat, duşmanule şi aici!" Iar el a zis: "Te-am aflat, căci te-ai încumetat să săvârşeşti fapte nelegiuite înaintea ochilor Domnului şi să-L minţi.
21. Aşa zice Domnul: "Iată voi aduce peste tine necazuri şi te voi mătura şi voi stârpi din ai lui Ahab pe cei de parte bărbătească, fie rob, fie slobod, în Israel;
22. Şi voi face cu casa ta cum am făcut cu casa lui Ieroboam, fiul lui Nabat şi cu casa lui Baeşa, fiul lui Ahia, pentru fărădelegea cu care M-ai mâniat şi ai dus pe Israel în păcat".
23. Asemenea şi pentru Izabela a grăit Domnul: "Câinii vor mânca pe Izabela pe zidul Izraelului.
24. Cine va muri din ai lui Ahab în cetate, pe acela câinii îl vor mânca, iar cine va muri în câmp, pe acela păsările cerului îl vor mânca;
25. Căci n-a fost încă nimeni ca Ahab, care să se încumete a săvârşi fapte urâte înaintea ochilor Domnului, la care l-a împins Izabela soţia sa.
26. S-a purtat rău ca un ticălos, urmând după idoli, cum au făcut amoreii pe care Domnul i-a izgonit de la faţa fiilor lui Israel".
27. Când a auzit Ahab toate cuvintele acestea, a început să plângă şi-a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat pesta trupul său cu sac, a postit şi a dormit în sac şi a umblat trist.
28. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie Tesviteanul, pentru Ahab şi a zis Domnul:
29. Vezi cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Fiindcă s-a smerit înaintea Mea, de aceea nu voi aduce necazurile în zilele lui, ci în zilele fiului lui voi aduce necazurile peste casa lui!

Capitolul 22 - Lupte împotriva Sirienilor. Moartea lui Ahab. Iosafat, rege peste Iuda; Ohozia, rege peste Israel

1. Au trecut trei ani fără război între Siria şi Israel.
2. În al treilea an s-a dus Iosafat, regele Iudei, la regele lui Israel;
3. Şi a zis regele lui Israel către slugile sale: "Ştiţi voi, oare, că Ramotul Galaadului este al nostrum şi noi tăcem de atâta vreme şi nu-l scoatem din mâna regelui Siriei?"
4. Apoi a zis el lui Iosafat: "Vei merge şi tu cu mine la război împotriva Ramot-Galaadului?" Iar Iosafat a zis către regele lui Israel: "Cum eşti tu, aşa sunt şi eu;

cum este poporul tău, aşa este şi poporul meu; cum sunt caii tăi, aşa sunt şi caii mei!"
5. Şi a mai zis Iosafat, regele lui Iuda, către regele lui Israel: "Întreabă dar, astăzi, ce zice Domnul?"
6. Şi a adunat regele lui Israel ca la patru sute de prooroci şi le-a zis: "Să merg eu, oare, cu război împotriva Ramot-Galaadului sau nu?" Şi ei au zis: "Să mergi, că Domnul îl va da în mâinile regelui!"
7. Şi a zis Iosafat: "Nu mai este oare aici vreun prooroc al Domnului, ca să întrebăm pe Domnul prin el?"
8. Şi a zis regele lui Israel către Iosafat: "Mai este un om prin care se poate întreba Domnul, însă eu nu-l iubesc, căci nu prooroceşte de bine pentru mine, ci numai de rău; acesta e Miheia, fiul lui Imla". Şi a zis Iosafat: "Nu vorbi aşa, rege!"
9. Şi a chemat regele lui Israel pe un famen şi a zis: "Du-te repede după Miheia, fiul lui Imla!"
10. Apoi regele lui Israel şi Iosafat, regele iudeu, s-au aşezat fiecare în tronul său, îmbrăcaţi în haine domneşti, pe locul dinaintea porţii Samariei şi toţi proorocii prooroceau înaintea lor.
11 Iar Sedechia, fiul lui Chenaana şi-a făcut nişte coarne de fier şi a zis: "Aşa zice Domnul: cu acestea vei împunge pe sirieni până ce vor muri".
12.Şi toţi proorocii au proorocit la fel, zicând: "Să te duci împotriva Ramot-Galaadului, că vei izbuti. Domnul îl va da în mâna regelui".
13. Iar trimisul, care s-a dus să cheme pe Miheia, i-a grăit acestuia, zicând: "Iată toţi proorocii prooroceşc într-un glas de bine regelui; să fie dar şi cuvântul tău asemenea cu cuvântul fiecăruia din ei".
14. Iar Miheia a zis: "Viu este Domnul! Ce-mi va spune Domnul, aceea voi grăi!"
15. Apoi a venit el la rege şi regele i-a zis: "Miheia, să mai mergem noi oare cu război împotriva Ramot-Galaadului sau nu?" Şi i-a zis acela: "Du-te, că vei izbuti. Domnul îl va da în mâna regelui!"
16. Şi i-a zis regele: "Iar şi iar te jur, ca să nu-mi grăieşti nimic, decât ce este adevărat, în numele Domnului".
17. Şi a zis el: "Iată, văd pe toţi israeliţii împrăştiaţi prin munţi, ca oile ce n-au păstor. Şi a zis Domnul: Ei n-au domn, să se întoarcă fiecare cu pace la casa sa".
18. Atunci regele lui Israel a zis către Iosafat, regele Iudei: "Nu ţi-am spus eu oare că el nu prooroceşte de bine pentru mine, ci numai de rău?"
19. Miheia însă a zis: "Nu este aşa. Nu eu grăiesc; ascultă cuvântul Domnului. Nu este aşa. Am văzut pe Domnul stând pe tronul Său şi toată oştirea cerească sta lângă El, la dreapta şi la stânga Lui".
20. Şi a zis Domnul: "Cine ar îndupleca pe Ahab să meargă în Ramot-Galaad şi să piară acolo?" Unul spunea una şi altul alta.

21. Atunci a ieşit un duh şi a stat înaintea feţei Domnului şi a zis: "Eu îl voi ademeni". Domnul a zis: "Cum?"
22. Iar acela a zis: "Mă duc şi mă fac duh mincinos în gura tuturor proorocilor lui". Domnul a zis: "Tu îl vei ademeni şi vei face aceasta; du-te şi fă cum ai zis!"
23. Şi iată cum a îngăduit Domnul duhului celui mincinos să fie în gura tuturor acestor prooroci ai tăi; însă Domnul n-a grăit bine de tine!"
24. Atunci s-a apropiat Sedechia, fiul lui Chenaana şi lovind pe Miheia peste obraz, a zis: "Cum? Au doară s-a depărtat Duhul Domnului de la mine, ca să grăiască prin tine?"
25. Iar Miheia a zis: "Iată, ai să vezi aceasta în ziua când vei fugi din cămară în cămară, ca să te ascunzi".
26. A zis regele lui Israel: "Luaţi pe Miheia şi-l duceţi la Amon, căpetenia cetăţii, şi la Ioaş, fiul regelui,
27. Şi spuneţi: Aşa zice regele: Aruncaţi-l în temniţă şi-l hrăniţi numai cu puţină pâine şi cu puţină apă, până ce mă voi întoarce biruitor".
28. Iar Miheia a zis: "Că ai să te întorci biruitor, aceasta n-a grăit-o Domnul prin mine". Apoi a zis: "Ascultaţi, toate popoarele!"
29. După aceea a purces regele lui Israel şi Iosafat, regele Iudei, împreună asupra Ramot-Galaadului.
30. Şi a zis regele lui Israel către Iosafat: "Eu îmi schimb hainele şi intru în luptă, iar tu îmbracă-ţi hainele de rege!" Şi şi-a schimbat hainele regele lui Israel şi a intrat în luptă.
31. Regale sirian însă a poruncit celor treizeci şi două de căpetenii ale carelor de război şi a zis: "Să nu vă luptaţi nici cu mic, nici cu mare, ci numai cu regele lui Israel".
32. Căpeteniile carelor, văzând pe Iosafat, au crezut că acesta este cu adevărat regele lui Israel şi s-au repezit asupra lui, ca să se lupte cu el. Iosafat însă a strigat.
33. Atunci căpeteniile carelor, văzând că nu este acesta regele lui Israel, s-au abătut de la el.
34. Iar un om şi-a întins arcul şi a lovit din întâmplare pe regele lui Israel într-o încheietură a platoşei şi acesta a zis cărăuşului său: "Întoarce îndărăt şi mă scoate din oaste, că sunt rănit".
35. Şi s-a pornit luptă mare în acea zi şi regele a stat în carul lui în fala sirienilor toată ziua, iar seara a murit şi a curs sânge din rana sa pe podul carului.
36. Şi la asfinţitul soarelui s-a dat de veste la toată tabăra, zicând: "Să meargă fiecare la cetatea lui, fiecare la ţinutul lui!"
37. Şi murind regele, a fost dus şi l-au înmormântat în Samaria.
38. Şi au spălat carul lui în iazul Samariei şi câinii i-au lins sângele lui Ahab, iar desfrânatele s-au scăldat în spălătura acelui sânge, după cuvântul pe care l-a grăit Domnul.

39. Celelalte fapte ale lui Ahab, tot ce a făcut el şi casa cea de fildeş pe care a făcut-o el şi toate cetăţile pe care el le-a zidit sunt scrise în cronica regilor lui Israel.
40. Adormind cu părinţii săi, în locul lui Ahab s-a făcut rege Ohozia, fiul său.
41. Iosafat, fiul lui Asa, a început să domnească peste Iuda în anul al patrulea al lui Ahab, regele lui Israel.
42. Când s-a făcut rege, Iosafat era ca da treizeci şi cinci de ani şi douăzeci şi cinci de ani a domnit el în Ierusalim. Pe mama lui o chema Azuba şi era fiica lui Şilhi.
43. El a umblat întru totul pe căile lui Asa, tatăl său şi nu s-a abătut de la ele, săvârşind fapte plăcute înaintea ochilor Domnului. Numai înălţimile nu le-a desfiinţat, căci poporul încă săvârşea jertfe şi tămâieri pe înălţimi.
44. Iosafat a făcut pace cu regele lui Israel.
45. Celelalte fapte ale lui Iosafat şi războaiele pe care le-a purtat sunt scrise în cronica regilor lui Iuda.
46. Şi rămăşiţa desfrânaţilor care mai rămăsese din zilele tatălui său Asa, a stârpit-o din ţară.
47. În Idumeea pe atunci nu era rege, ci numai un locţiitor de rege.
48. Regele Iosafat a făcut şi corăbii ca cele de Tarsis, ca să se ducă să aducă aur de la Ofir; dar n-au putut să ajungă, sfărâmându-se la Eţion Gheber.
49. Atunci a zis Ohozia, fiul lui Ahab, către Iosafat: "Să se ducă şi slugile mele cu slugile tale cu corăbiile". Însă Iosafat n-a vrut.
50. Şi a adormit cu părinţii săi în cetatea lui David, strămoşul său şi a fost îngropat Iosafat cu ei, în cetatea lui David şi în locul lui s-a făcut rege Ioram, fiul său.
51. Ohozia, fiul lui Ahab, s-a făcut rege peste Israel în Samaria în anul al şaptesprezecelea al lui Iosafat, regele Iudei; şi a domnit peste Israel în Samaria doi ani.
52. El a săvârşit fapte urâte înaintea ochilor Domnului şi a umblat pe căile tatălui său şi pe căile mamei sale şi pe căile lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel la păcat;
53. Căci a slujit lui Baal şi i s-a închinat lui şi a mâniat pe Domnul Dumnezeul lui Israel, cum făcuse şi tatăl său.

Cartea a patra a Regilor

Capitolul 1 - Boala şi moartea lui Ohozia. Ilie şi focul din cer

1. După moartea lui Ahab, Moabul s-a răzvrătit împotriva lui Israel.
2. Iar Ohozia, căzând printre gratiile foişorului său cel din Samaria, s-a îmbolnăvit şi a trimis soli şi le-a zis: Duceţi-vă şi întrebaţi pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului: Mă voi însănătoşi eu oare din boala aceasta?" şi aceştia s-au dus să întrebe.
3. Atunci îngerul Domnului a zis către Ilie Tesviteanul: Scoală şi ieşi înaintea trimişilor regelui Samariei şi le spune: Au doară în Israel nu este Dumnezeu, de vă duceţi să întrebaţi pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?
4. De aceea aşa zice Domnul: Din patul în care te-ai suit, nu te vei mai coborî, ci vei muri". Şi s-a dus Ilie şi le-a spus.
5. Atunci s-au întors solii la Ohozia şi acesta le-a zis: De ce v-aţi întors?"
6. Iar ei i-au răspuns: Ne-a ieşit înainte un om şi ne-a zis: Întoarceţi-vă şi vă duceţi la regele care v-a trimis şi-i spuneţi: Aşa zice Domnul: Au doar nu este în Israel Dumnezeu, de trimiţi să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea nu te vei mai coborî din patul în care te-ai suit, ci vei muri".
7. Iar regele le-a zis: "Ce înfăţişare avea omul acela care v-a ieşit înainte şi v-a grăit cuvintele acestea?"
8. Şi ei i-au răspuns: "Omul acela este păros peste tot şi încins peste mijloc cu o cingătoare de curea". A zis regele: "Acela este Ilie Tesviteanul".
9. Atunci regele a trimis la el o căpetenie peste cincizeci cu cei cincizeci ai lui şi acesta a venit la el, când Ilie sta pe vârful muntelui şi i-a zis: "Omul lui Dumnezeu, regele îţi zice: "Coboară-te!"
10. Iar Ilie a răspuns: "De sunt omul lui Dumnezeu, să se coboare foc din cer şi să te ardă pe tine şi pe cei cincizeci ai tăi!" Şi s-a coborât foc din cer şi l-a mistuit pe el şi pe cei cincizeci ai lui.
11. Apoi a trimis regele la el altă căpetenie cu alţi cincizeci. Acesta i-a zis: "Omul lui Dumnezeu, aşa a zis regele: Coboară-te degrabă!"
12. Şi răspunzând, Ilie i-a zis: "De sunt omul lui Dumnezeu, să se coboare foc din cer şi să te ardă pe tine şi pe cei cincizeci ai tăi!" şi s-a coborât focul lui Dumnezeu din cer şi l-a ars pe el şi pe cei cincizeci ai lui.
13. Şi a mai trimis regele a treia oară o căpetenie cu cincizeci. Dar a treia căpetenie, venind şi căzând în genunchi înaintea lui Ilie, l-a rugat, zicând: "Omul lui Dumnezeu, să nu fie trecut cu vederea de ochii tăi sufletul meu şi sufletul acestor cincizeci de robi ai tăi!
14. Iată s-a coborât foc din cer şi a mistuit pe cele două căpetenii peste cincizeci şi pe oamenii lor; acum însă să nu fie sufletul meu trecut cu vederea de ochii tăi!"

15. Atunci îngerul Domnului a zis către Ilie: "Du-te cu el şi nu te teme de el!" Şi s-a sculat Ilie şi s-a dus cu el la rege.
16. Şi a zis către el: "Aşa zice Domnul: De vreme ce tu ai trimis soli să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca şi cum în Israel n-ar fi Dumnezeu, ca să-I ceri cuvântul, de aceea din patul în care te-ai suit nu te vei mai coborî, ci vei muri".
17. Şi apoi a murit Ohozia, după cuvântul Domnului pe care l-a rostit Ilie. Şi în locul lui s-a făcut rege Ioram, fratele lui Ohozia, în anul al doilea al lui Ioram, fiul lui Iosafat, regele Iudei, căci Ohozia nu avea fecior.
18. Celelalte fapte pe care le-a făcut Ohozia sunt scrise în cartea cronicilor regilor lui Israel.

Capitolul 2 - Ilie este ridicat la cer. Începutul misiunii lui Elisei

1. În vremea când Domnul a vrut să înalţe pe Ilie în vârtej de vânt la cer Ilie a plecat cu Elisei din Ghilgal.
2. Şi Ilie a zis către Elisei: "Stai aici, căci Dumnezeu mă trimite la Betel. Iar Elisei a zis: "Cât este de adevărat că Domnul este viu şi cum este viu şi sufletul tău, tot aşa de adevărat este că nu te voi lăsa singur" şi s-au dus amândoi la Betel.
3. Şi au ieşit fiii proorocilor cei din Betel la Elisei şi au zis către el: "Ştii oare că astăzi Domnul va să ridice pe stăpânul tău deasupra capului tău?" Şi el a zis: "Ştiu şi eu, dar tăceţi!"
4. Atunci Ilie a zis către el: "Elisei, rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Ierihon". Iar Elisei a zis: "Cât este de adevărat că Domnul este viu şi viu este şi sufletul tău, tot aşa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!"
5. Şi au venit amândoi la Ierihon. Atunci s-au apropiat fiii proorocilor cei din Ierihon de Elisei şi i-au zis: "Ştii oare că Domnul ia pe stăpânul tău şi-l înalţă deasupra capului tău?" Şi el a răspuns: "Ştiu şi eu, dar tăceţi!"
6. A zis Ilie: "Rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Iordan!" Iar Elisei a răspuns: "Cât este de adevărat că Domnul este viu şi cum este viu şi sufletul tău, tot aşa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!"
7. Şi s-au dus amândoi; s-au dus şi cincizeci din fiii proorocilor şi au stat deoparte în faţa lor, iar ei amândoi şedeau lângă Iordan.
8. Atunci, luând Ilie mantia sa şi strângând-o vălătuc, a lovit cu ea apa şi aceasta s-a strâns la dreapta şi la stânga şi au trecut ca pe uscat.
9. Iar după ce au trecut, a zis Ilie către Elisei: "Cere ce să-ţi fac, înainte de a fi luat de la tine". Iar Elisei a zis: "Duhul care este în tine să fie îndoit în mine!"
10. Răspuns-a Ilie: "Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi aşa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi".
11. Pe când mergeau ei aşa pe drum şi grăiau, deodată s-a ivit un car şi cai de foc şi despărţindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer.

12. Iar Elisei se uita şi striga: "Părinte, părinte, carul lui Israel şi caii lui!" Şi apoi nu l-a mai văzut. Şi apucându-şi hainele le-a sfâşiat în două.
13. Apoi, apucând mantia lui Ilie, care căzuse de la acesta, s-a întors înapoi şi s-a oprit pe malul Iordanului.
14. Şi a luat mantia lui Ilie care căzuse de la acesta şi a lovit apa cu ea, zicând: "Unde este Domnul Dumnezeul lui Ilie?" Şi lovind, apa s-a tras la dreapta şi la stânga şi a trecut Elisei.
15. Iar fiii proorocilor cei din Ierihon, văzându-l de departe, au zis: "Duhul lui Ilie s-a odihnit peste Elisei! Şi au ieşi înaintea lui şi i s-au plecat până la pământ, zicându-i:
16. "Iată, la noi, robii tăi, se află cincizeci de oameni voinici; să se ducă să caute pe stăpânul tău, poate l-a dus Duhul Domnului şi l-a aruncat pe vreun munte sau într-o vale". Iar el a zis: "Să nu-i trimiteţi!"
17. Ei însă au stăruit mult pe lângă el şi el, văzând că nu poate scăpa de ei, le-a zis: "Trimiteţi-i!" Şi au trimis ei cincizeci de oameni şi au căutat trei zile şi nu l-au găsit;
18. Întorcându-se apoi aceia la el în Ierihon, unde rămăsese în vremea aceea, a zis către ei Elisei: "Nu v-am spus eu să nu vă duceţi?"
19. Iar locuitorii cetăţii aceleia au zis către Elisei: "Iată aşezarea cetăţii acesteia este bună, după cum poate vedea şi stăpânul nostru, dar apa nu este bună şi pământul este neroditor".
20. Şi el a zis: "Aduceţi-mi o oală nouă şi puneţi sare în ea!"
21. Şi i-au adus şi a ieşit el la fântâna de apă şi aruncând sarea în ea, a zis: "Aşa zice Domnul: Iată am făcut apa aceasta sănătoasă şi nu va mai pricinui nici vătămare, nici moarte, nici nerodire".
22. Şi s-a făcut apa curată până astăzi, după cuvântul pe care l-a spus Elisei.
23. De acolo s-a dus el la Betel. Şi cum mergea pe drum, au ieşit din cetate nişte copii şi s-au apucat să râdă de el zicând: "Hai, pleşuvule, hai!"
24. Iar el, întorcându-se şi văzându-i, i-a blestemat cu numele Domnului. Atunci, ieşind din pădure doi urşi, au sfâşiat din ei patruzeci şi doi de copii.
25. De aici Elisei s-a dus la muntele Carmelului, iar de acolo s-a întors în Samaria.

Comentarii patristice - Evanghelia sărbătorii Sfântului prooroc Ilie

(Lc. 4, 22) Şi toţi Îl încuviinţau şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?

Întrucât nu au cunoscut pe Hristos, care a fost uns și trimis de către Dumnezeu, Care a fost Creatorul a toate aceste minunate lucruri, s-au întors la vechile lor obiceiuri, spunând lucruri netrebnice și nebunești despre El. S-au minunat la cuvintele harice pe care le spunea, însă le-au socotit ca fiind netrebnice, spunând: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif? Cum micșorează acesta slava Făcătorului acestor minuni? Ce-L împiedică să fie și venerat și admirat, chiar dacă ar fi fost, așa cum se presupunea, fiul lui Iosif? Nu vedeți minunea? Satan căzuse, cetele diavolești sunt înfrânte și mulțimea este slobozită din felurite boli. Slăvesc harul prezent în învățăturile Sale. Atunci tu, precum făceau iudeii, ai gândit netrebnic despre El, crezând că Iosif era tatăl Său? Cât de nesăbuit! Cu adevărat s-a spus despre ei: Ascultaţi acestea, popor nebun şi fără inimă! Ei au ochi şi nu văd, urechi au, dar nu aud (Ier. 5, 21).

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 12, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 4, 23) Şi El le-a zis: „Cu adevărat Îmi veţi spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă şi aici în patria Ta”.

Mântuitorul explică intenționat de ce nu a săvârșit minuni în patria Sa, ca să nu lase pe cineva să creadă ca ar trebui să-și prețuiască mai puțin propria patrie. El, Care a iubit pe toți, nu putea decât să-i iubească pe cei de un neam cu El. Dar cei care pizmuiesc patria Sa se lipsesc singuri de dragoste pentru că dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește (1 Cor. 13, 4). Și totuși, patria Sa nu a fost lipsită de binecuvântări. Nu este oare cea mai mare minune că Hristos S-a născut aici? Așadar, vedeți cât de multe lucruri rele aduce pizma. Patria Sa este aflată ca fiind nevrednică din pricina pizmei locuitorilor ei, patria în care Hristos a trudit ca cetățean al ei, aceeași patrie care s-a învrednicit ca Fiul lui Dumnezeu să se nască aici.

(Sfântul Ambrozie al Milanului, Tâlcuire la Evanghelia după Luca 4.47, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 4, 22-23) Şi toţi Îl încuviinţau şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif? Şi El le-a zis: Cu adevărat Îmi veţi spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă şi aici în patria Ta.

Iisus i-a certat pentru întrebarea nebunească pe care și-au pus-o: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif? Rămânând la scopul învățăturii Sale, El spune: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa. Precum am mai spus, unii iudei învățau că profețiile referitoare la Hristos s-au împlinit în sfinții prooroci sau în unii oameni de-ai lor mai deosebiți. Pentru binele lor, Hristos îi depărtează de la o asemenea bănuială, spunând că Ilie a fost trimis doar la o singură văduvă, iar proorocul nu a vindecat decât un singur lepros, pe Neeman sirianul. Prin aceasta, El face referire la Biserica celor necredincioși, care erau pe cale să-L accepte și să fie vindecați de lepra lor, pentru că izraeliții nu au vrut să se pocăiască.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 12, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 4, 28-29) Şi toţi, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie. Şi sculându-se, L-au scos afară din cetate şi L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie.

L-au alungat din cetatea lor, osândindu-se singuri prin fapta lor. Ei au confirmat ceea ce spusese Mântuitorul. Ei singuri s-au izgonit din cetatea dumnezeiască care se află în ceruri pentru că nu au primit pe Hristos, iar El, ca să nu-i mustre numai pentru nelegiuirea din cuvintele spuse de ei, a permis și necinstei lor să treacă la fapte. Pornirile lor erau nebunești, iar pizma lor era nepotolită. Ducându-L pe vârful dealului, căutau să-L arunce în prăpastie, dar El a trecut prin mijlocul lor fără ca ei să bage de seamă. Prin aceasta, nu a fugit de suferință (chiar a venit ca să sufere - n.tr.), ci a așteptat până la vremea cuvenită. Acum, la începutul propovăduirii Sale, ar fi fost o vreme nepotrivită să sufere înainte să fi vestit cuvântul adevărului.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 12, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 4, 30) Iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Iisus vorbește despre fărădelegile iudeilor, pe care Domnul demult le-a vestit prin prooroci. Aceste fărădelegi au fost anticipate de către versetul psalmului, care spune că atunci când va fi în trup, va îndura multe chinuri: Răsplătit-au mie rele pentru bune și au vlăguit sufletul meu (Ps. 34, 11). Acestea s-au împlinit în Evanghelie și atunci când El Însuși a împărtășit binecuvântări printre oameni, ei tot L-au batjocorit. Nu este de mirare că cei care L-au alungat pe Mântuitorul din patria lor și-au pierdut mântuirea (Mt. 8, 34).

În același timp, înțelege și că El nu a fost obligat să sufere pătimirile trupului Său. Au fost de bună voie. El nu a fost luat de iudei, ci s-a lăsat singur în mâinile lor. Firește, este dus unde vrea El să fie dus. Pleacă fără ca nimeni să-și dea seama atunci când voiește (vezi In. 18, 7-8) și este răstignit atunci când voiește El a fi.

Nu poate fi ținut când El nu voiește. Aici merge până pe vârful dealului ca să fie aruncat, dar priviți, mințile oamenilor mânioși au fost deodată schimbate și năucite. El coboară prin mijlocul lor, căci ceasul ca El să pătimească încă nu venise (In. 8, 20) și cu adevărat, El vrut în continuare să vindece pe iudei, decât să-i piardă, ca prin nereușita nebuniei lor, ei să înceteze să vrea ceea ce nu au putut să obțină.

(Sfântul Ambrozie al Milanului, Tâlcuire la Evanghelia după Luca 4.55-56, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

Teologie și spiritualitate - Evanghelia zilei - Luca 4, 22-30

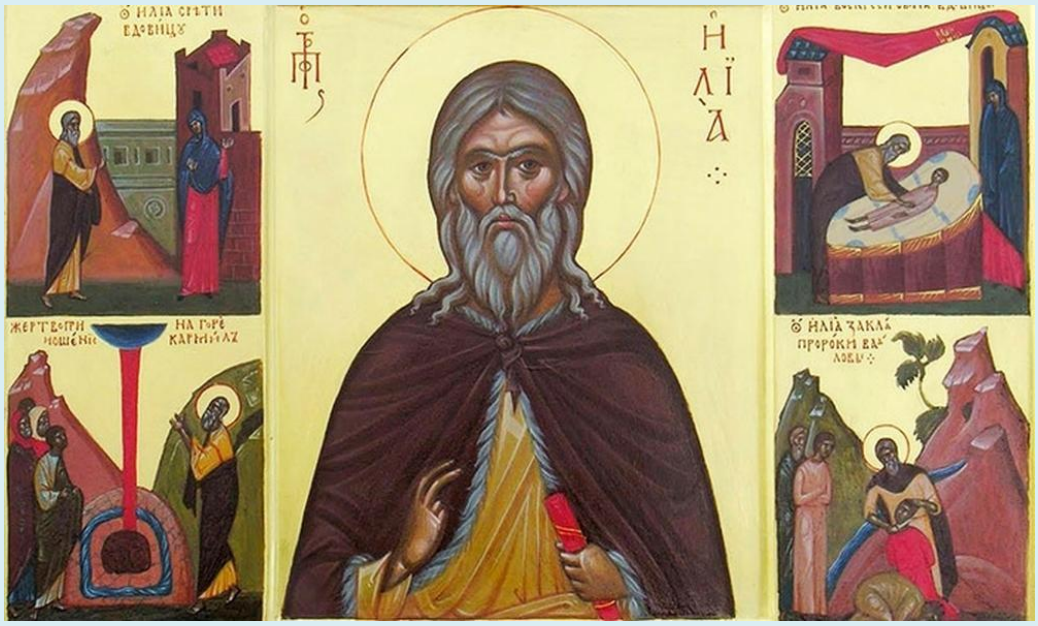

În vremea aceea
22. Şi toţi Îl încuviinţau şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?
23. Şi El le-a zis: Cu adevărat Îmi veţi spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă şi aici în patria Ta.
24. Şi le-a zis: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa.
25. Şi adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani şi şase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul.
26. Şi la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă.
27. Şi mulţi leproşi erau în Israel în zilele proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curăţat, decât Neeman Sirianul.
28. Şi toţi, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie.
29. Şi sculându-se, L-au scos afară din cetate şi L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie;
30. Iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Cuvântul proorocului

Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvântare la Petru apostolul și Ilie prorocul, Cap. II, în Părinți și Scriitori Bisericești (2015), vol. 14, pp. 578-580:

„Se înfuria Ilie, se mânia, plângea, grăia cuvinte, dar nimeni nu îl auzea; sfătuia, dar nimeni nu asculta. Deci, mânat de râvna sa, Ilie a vrut să-i pedepsească pe oameni și să-i învețe minte, ca, mistuiți de foame, să-i facă să se roage Creatorului, ca să ajungă foametea pricină de evlavie. Nimic nu-i poate învăţa minte, își spunea Ilie, numai foamea. Aşa, strâmtorați din toate părțile, se vor îndrepta spre Ziditorul tuturor.

Ce a făcut Ilie? Viu este Domnul, a spus el, nu va fi ploaie decât prin gura mea. A ieşit cuvântul proorocului şi îndată văzduhul s-a preschimbat, cerul a ajuns de aramă; nu și-a schimbat firea, ci şi-a pus frâu lucrării, și îndată elementele s-au schimbat. A căzut cuvântul proorocului ca frigul în sânurile pământului şi îndată toate s-au uscat, toate s-au pustiit, toate au pierit. (...)

Ce faci, Ilie? Fie, au păcătuit tinerii, pentru ce sunt pedepsiți copiii? Fie, au păcătuit oamenii, pentru ce mor și dobitoacele? Atât ești de nemilos? Nu-ți pasă deloc de oameni pentru că n-ai femeie, nici copil! Nu ții seamă de cei care pier! Dar ce i-a spus Dumnezeu lui Ilie? (...)

Du-te, îi spune, în Sarepta Sidonului și voi porunci unei văduve să te hrănească acolo. Dumnezeu făcea aceasta cu o anumită rânduială. Pentru că Ilie nu știa ce se întâmplase - că el stătuse într-un singur loc și nu văzuse nenorocirea ce cuprinsese lumea - (...), deci, pentru că Ilie nu știa ce se întâmplase, Dumnezeu îl trezește și-l face să meargă cale îndelungată de acolo și până la Sidon, pentru ca măcar așa, văzând Ilie cele întâmplate, să-L roage pe Stăpânul să dea ploaie. (...)

Dumnezeu ar fi putut să-l plece spre rugăciune pe Ilie şi fără aceasta, dar nu voia să aducă ocară slujitorului Său, lăsându-l pe Ilie pricinuitorul relelor, iar pe Sine, al bunătăților.”

(Pr. Narcis Stupcanu)

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi minunile Sfântului prooroc Ilie, tesviteanul

Vrând să începem viaţa Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul, văzătorul cel slăvit şi învăţătorul poporului celui depărtat de la Dumnezeu, mustrătorul împăraţilor celor fărădelege şi pedepsitorul proorocilor mincinoşi, minunatul făcător de minuni şi râvnitor către Dumnezeu, cel căruia stihiile s-au supus şi cerul i-a dat ascultare, marelui plăcut al lui Dumnezeu, a celui ce petrece până acum în trup şi va să fie, ca o înainte cuvântare, mergător înainte la a doua venire a lui Hristos, vom punem

înainte faptele care le-a făcut el, pentru cea mai luminoasă arătare a râvnei lui, cu care s-a nevoit către Domnul Dumnezeu.

De la început, popoarele lui Dumnezeu cele alese, care se înmulţiseră în douăsprezece seminţii, după numărul celor doisprezece fii ai lui Israil, au fost nedespărţite între dânsele, cu o unire şi o sfătuire îndreptându-se, cu un povăţuitor care s-a început de la Moise, de la Isus al lui Navi şi de la ceilalţi judecători ai lui Israil, până la împăratul David şi Solomon. După Solomon a luat împărăţia fiul său, Roboam, şi, ca un tânăr, nebăgând în seamă sfatul cel bun al bătrânilor celor înţelepţi, ci ascultând sfatul cel răzvrătit al tinerilor celor de o seamă cu dânsul, a început a asupri poporul lui Israil, îngreunându-l cu diferite dăjdii şi pedepsindu-l cu bătăi şi risipiri. Atunci cele zece seminţii ale lui Israil, desfăcându-se de dânsul şi-au ales alt împărat cu numele Ieroboam. El a fost mai înainte rob al lui Solomon, pe care împăratul vrând să-l bată pentru oarecare pricină, acesta a fugit în Egipt, unde a stat până la moartea lui Solomon.

Apoi, s-au întors seminţiile lui Israil, ce se despărţiseră de Roboam, fiul lui Solomon, care împărăţea în Ierusalim numai peste două seminţii: peste seminţia lui Iuda şi peste cea a lui Veniamin. Iar Ieroboam, robul lui Solomon, împărăţea peste zece seminţii ale lui Israil, în cetatea Sichem cea înnoită de dânsul şi care mai pe urmă a fost risipită. ***Deci, cele două seminţii care rămăseseră cu fiul lui Solomon, Roboam, formau împărăţia lui Iuda; iar cele zece seminţii care rămăseseră cu robul lui Solomon, Ieroboam, se numeau împărăţia lui Israil. Deşi seminţiile lui Israil se despărţiseră în două părţi, totuşi ele slujeau împreună unui singur Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului.*** Dar ele, neputând să mai aibă alte biserici, decât numai pe cea din Ierusalim zidită de Solomon, şi nici alţi preoţi, decât numai pe cei puşi de Dumnezeu, de aceea popoarele din împărăţia lui Israil veneau în toţi anii la Ierusalim să se închine Domnului Dumnezeu, cu aducere de jertfe.

Ieroboam, împăratul lui Israil, văzând aceea s-a gândit în sine, zicând: "*Aceste popoare, dacă vor merge totdeauna astfel pe la Ierusalim, pentru închinare lui Dumnezeu, iarăşi se vor lipi de împăratul lor cel dintâi - de fiul lui Solomon - şi pe mine mă vor ucide*". Acestea gândindu-le, căuta cum ar putea să întoarcă pe israiliteni să nu se mai ducă în Ierusalim; şi s-a gândit că nu poate să-i întoarcă pe dânşii de a se mai duce la Ierusalim, dacă nu-i va întoarce pe ei de la credinţa în Dumnezeu.

Ştiind el că poporul acela este lesne aplecat spre închinarea de idoli şi spre toată jertfa cea fărădelege, s-a gândit să-i depărteze pe ei de la Dumnezeu printr-un

meşteşug ca acesta: Împăratul cel fărădelege, urmând celor vechi şi depărtaţi de Dumnezeu, precum făcuseră şi israilitenii cei de demult când ieşiseră din Egipt, a făcut doi viţei de aur şi, chemând la dânsul tot poporul acela şi arătându-i, le-a zis: "*Aceştia sunt zeii tăi, Israile, care te-au scos din pământul Egiptului! Deci, nu mai umblaţi de acum la Ierusalim, ci să vă închinaţi acestor zei*". Apoi, a pus acei viţei în diferite locuri; pe unu în Betel şi pe altul în Dan. El le-a zidit idolilor case frumoase şi le-a rânduit în cinstea lor diferite praznice, apoi el singur s-a făcut slujitor al lor. El a poruncit, spre înşelarea popoarelor celor iubitoare de păcate, să săvârşească toată fărădelegea lângă acei idoli în chip de viţei de aur, la necuratele lor praznice.

Astfel, acel împărat păgân, pentru o împărăţie vremelnică, singur a căzut de la Dumnezeu şi pe toate cele zece seminţii le-a întors de la Dânsul. Deci, poporul întreg se ţinea după acel împărat şi după ceilalţi împăraţi ai lui Israil, de aceeaşi păgânătate şi închinători de idoli, precum se deprinsese astfel de la Ieroboam. ***Dar Preabunul Dumnezeu, nevrând să părăsească pe poporul care îl părăsise pe El şi căutând întoarcerea lor, le-a trimis proorocii Lui cei sfinţi, ca să le arate rătăcirea lor şi să-l sfătuiască, ca, izbăvindu-se din cursele diavolului, să se întoarcă iarăşi la credincioasa cinstire a Dumnezeului cel adevărat. Între alţi proroci, care din diferite timpuri au fost trimişi la dânşii, a fost şi acesta, despre care ne este nouă vorba, adică Sfântul Ilie cel mare între proroci, despre a cărui naştere se povestesc multe de către cei vrednici de credinţă.***

Patria Sfântului Ilie, proorocul lui Dumnezeu, a fost ţara Galaadului, de cealaltă parte de Iordan, care se învecinează cu Arabia şi cu cetatea Tesvi, după care s-a numit şi Tesviteanul. El s-a născut din seminţia lui Aaron, din tată cu numele Sovac. ***În timpul în care maica sa l-a născut, Sovac, tatăl lui, a văzut nişte bărbaţi îmbrăcaţi în haine albe, vorbind cu pruncul şi învelindu-l pe el cu foc, băgându-i văpaie de foc în gură, ca să mănânce. Aceasta văzând-o tatăl său şi spăimântându-se, s-a dus la Ierusalim şi a spus preoţilor vedenia sa.***

Unul din acei preoţi, bărbat mai înainte- văzător, i-a zis: "Omule, nu te teme de vedenia aceea pentru pruncul tău, dar să ştii că el va fi locaş al luminii darului lui Dumnezeu şi cuvântul lui va fi ca focul de puternic şi de lucrător. Râvna lui către Domnul şi viaţa lui fiind bineplăcută lui Dumnezeu, va judeca pe Israil cu sabie şi cu foc".

Un semn ca acesta şi o mai înainte-vestire pentru Sfântul Ilie la naşterea lui i-a fost arătată, adică ce fel avea el să fie, după ce va veni la vârsta bărbatului desăvârşit. *Pruncul, crescând, avea înclinare către preoţie, ca unul ce era din seminţie*

preoţească. Deci, punându-şi nădejde în Dumnezeu din tinereţe, a iubit curăţia fecioriei şi petrecea într-însa ca un înger al lui Dumnezeu, cu sufletul şi cu trupul. Lui îi plăcea să se îndeletnicească în dumnezeiască gândire. Adeseori ieşea la linişte în locurile pustiului şi astfel mult vorbea cu Însuşi Dumnezeu, prin rugăciunea cea fierbinte, arzând ca un serafim de dragoste înfocată către Dânsul. El era iubit de Dumnezeu, pentru că Domnul iubeşte pe cei ce-L iubesc pe El. Toate câte cerea de la milostivirea lui Dumnezeu, le lua ca unul ce aflase înaintea Lui mult dar.

Sfântul Ilie, auzind şi văzând fărădelegile ce se făceau în poporul cel răzvrătit a lui Israil - împăraţii petrecând în păgânătate, judecătorii şi cei mari făcând nedreptăţi, popoarele slujind urâciunilor idoleşti, fără frică şi fără teamă de Dumnezeu, tăvălindu-se în necurăţie şi aducând pe fiii lor ca jertfă diavolilor; iar adevăraţii cinstitori de Dumnezeu se primejduiau în strâmtorare şi în prigonire, necăjindu-se şi dându-se la moarte - ***îl durea foarte tare inima şi se tânguia; pe de o parte, pentru pierderea sufletelor omeneşti, iar pe de alta, pentru prigonirea cea cumplită împotriva dreptţilor.*** El se mâhnea mai vârtos pentru necinstirile ce se făceau adevăratului Dumnezeu de cei necredincioşi, se întrista şi se umplea de râvnă pentru toate câte vedea.

Deci, mai întâi se ruga la Dumnezeu să întoarcă pe cei păcătoşi la pocăinţă; dar, de vreme ce Dumnezeu are trebuinţă de la cei păcătoşi de chiar voinţa lor spre bine, iar în acei oameni împietriţi nu era deloc acea voinţă a binelui, de aceea proorocul râvnind foarte mult, s-a rugat lui Dumnezeu să-i pedepsească vremelnic, ca măcar astfel să se înţelepţească. Dar, văzând pe Domnul zăbavnic spre pedepsire, ca pe un iubitor de oameni şi îndelung răbdător, a îndrăznit a cere să-i poruncească lui să pedepsească pe cei călcători de lege, că poate se vor întoarce oamenii spre pocăinţă când vor fi pedepsiţi de om. Deci el nu s-a depărtat de o rugăciune ca aceea până ce nu a câştigat-o. ***A luat cererea aceea de la Preaînduratul Dumnezeu pentru că El nu voia, ca un Părinte iubitor de fii, să mâhnească pe acel iubit rob al Său, care Îi slujea Lui ca un fiu, necălcând nici cea mai mică poruncă a Lui; ci precum Ilie Îi era în toate ascultător, nemâhnindu-L câtuşi de puţin vreodată, tot aşa şi Dumnezeu îi asculta rugăciunile lui, nemâhnindu-l pe dânsul.***

Pe acea vreme împărăţea peste Israil, Ahab, împăratul cel fărădelege, având scaunul său în Samaria - acel loc era atunci al treilea scaun al împărăţiei lui Israil. Cel dintâi era în partea lui Efrem. Al doilea, în Tere, în partea lui Manasi. Al treilea, în Samaria, tot în partea lui Efrem. Ahab şi-a luat de soţie pe Izabela, fata lui Ieteval, împăratul Sidonului şi a adus cu ea în Samaria pe urâciunea acelei cetăţi, pe idolul Baal şi l-a pus în casa lui, pe care o zidise în Samaria. Ei se

închinau aceluia ca unui Dumnezeu şi tot Israilul venea la închinarea idolului Baal. Acel împărat a mâniat pe Dumnezeul Cel Preaînalt, mai mult decât toţi împăraţii care au fost în Israil înaintea lui, căci a înmulţit foarte mult închinăciunea de idoli în împărăţia sa. ***Deci, proorocul lui Dumnezeu Ilie, a mers la Ahab, fiind plin de râvnă către Dumnezeu, spre a-l mustra pentru rătăcire, că, părăsind pe Dumnezeul lui Israil, se închina diavolilor şi pe toate popoarele le trăgea cu sine în pierzare.***

Văzând pe împărat că nu asculta sfaturile lui, Sfântul prooroc Ilie a adăugat şi fapte pe lângă cuvinte, pedepsind pe potrivnicul lui Dumnezeu şi pe poporul lui. El a zis: Viu este Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israil, înaintea Căruia stau eu, că nu va fi în anii aceştia rouă şi ploaie din cer pe pământ, decât numai prin cuvântul gurii mele. Aceasta zicând, a plecat dinaintea lui Ahab. Deci, îndată cu cuvântul proorocului s-a încuiat cerul şi s-a făcut secetă şi nici o picătură de ploaie sau de rouă n-a picat de sus pe pământ, iar uscăciunii pământului a urmat nerodirea, lipsa de hrană şi foametea poporului. Pentru că împăratul greşind singur, a venit mânia lui Dumnezeu asupra lui şi a tuturor şi toată împărăţia se primejduia, ca şi mai înainte pentru păcatul lui David. ***Proorocul lui Dumnezeu, Ilie, aştepta să se pedepsească Ahab, împăratul lui Israil şi, cunoscându-şi rătăcirea sa, să se întoarcă prin pocăinţă la Dumnezeu şi pe popoarele cele răzvrătite să le întoarcă cu sine la calea cea dreaptă.***

După ce l-a văzut pe Ahab petrecând în împietrire ca pe Faraon şi că nici nu gândea să se lase de acea păgânătate, ci mai vârtos mergând în adâncul răutăţii, prigonind şi ucigând pe cei ce slujeau lui Dumnezeu cu dreaptă credinţă, a lungit acea pedeapsă până în al doilea şi al treilea an. ***Atunci s-a împlinit cuvântul Sfântului prooroc Moise, întâiul văzător de Dumnezeu, care a zis către Israil: Va fi cerul deasupra capului tău de aramă şi pământul cel de sub tine de fier.*** Pentru că, încuindu-se cerul, pământul nu avea umezeală, nici îşi dădea rodul său asupra lui; pomii şi florile se veştejiseră şi toată iarba pământului se uscase.

Astfel pieriseră toate roadele pământului, grădinile, ţarinile şi câmpiile se făcuseră pustii, fiindcă nu puteau nici să are, nici să semene. Izvoarele apelor se uscaseră, râurile erau mici şi pâraiele secaseră, iar apele care erau mari se împuţinaseră. Tot pământul rămăsese fără de apă şi uscat, încât oamenii, dobitoacele şi păsările mureau de foame. Dar această foamete nu era numai asupra poporului lui Israil, ci venise şi asupra ţărilor dimprejur, pentru că, aprinzându-se o casă din cetate, erau în primejdie şi cele de primprejur. Astfel, casa lui Israil atrăgând asupra sa mânia lui Dumnezeu, din această pricină pătimea toată lumea.

Acestea s-au făcut nu atât cu mânia lui Dumnezeu, cât cu râvna proorocului Ilie, pentru că Domnul, Preamilostivul iubitor de oameni, biruindu-se de îndurările Sale şi văzând primejdia popoarelor şi pieirea tuturor vieţuitoarelor, voia să trimită ploaie pe pământ; dar se oprea, făcând voia proorocului, care zisese: Viu va fi Domnul, că nu va pogorî ploaie sau rouă pe pământ, decât numai prin cuvântul gurii mele. ***Zicând acestea, el era cuprins după Dumnezeu cu atâta râvnă, încât nu se cruţa nici pe sine; căci ştia că, dacă va lipsi hrana de pe pământ, atunci şi el va răbda aceeaşi foamete ca şi celelalte popoare. Însă nu se îngrijea de aceasta, mai bine voia să moară de foame decât să miluiască pe păcătoşii care nu se pocăiau şi erau ca nişte vrăjmaşi ai lui Dumnezeu.***

Dar Domnul cel milostiv, a trimis pe prooroc într-un loc deosebit, depărtat de oameni, zicându-i: Du-te spre răsărit şi ascunde-te la pârâul Cherit cel de lângă Iordan. Acolo vei bea apă din pârâu, iar corbilor le-am poruncit să te hrănească. Domnul a făcut aceasta, pe de o parte, ca să păzească pe prooroc de mâinile ucigaşe ale Izabelei, iar pe de altă parte, că nu voia să-l omoare cu foamea, ci să-l aducă în umilinţă pentru popoarele care se topeau şi mureau de foame şi sete, prin chipul corbilor şi al râului Cherit. Firea corbilor este mult mai mâncătoare de cărnuri decât a altor păsări şi nu se milostivesc nu numai spre oameni, dar nici spre puii lor; căci cum fac pui, îndată îi părăsesc să moară de foame, zburând aiurea.

Dar purtarea de grijă a lui Dumnezeu îi hrăneşte, trimiţându-le în gură muşte din văzduh. ***Deci, corbii, zburând în toate zilele la prooroc, după porunca lui Dumnezeu, îi aduceau hrană: dimineaţa pâine, iar seara carne.*** Dumnezeu, orânduind aceasta, părea că-i grăieşte cu vorbe tainice în inima lui: "*Vezi, cum corbii, care sunt sălbatici, lacomi, mâncăcioşi, urâtori de pui, se ostenesc pentru hrănirea ta? Ei singuri, fiind flămânzi, îţi aduc ţie de mâncare; iar tu, fiind om, nu te milostiveşti spre oameni. Tu nu voieşti să omori numai pe oameni, ci şi dobitoacele şi păsările!*" ***Asemenea, când proorocul a văzut după câteva zile şi râul secat, Dumnezeu a zis către dânsul: "Acum este vremea de a milui făptura cea muncită şi a trimite ploaie spre dânsa, ca să nu mori nici tu de sete". Însă râvnitorul lui Dumnezeu se întărea, rugându-se lui Dumnezeu dimpotrivă, ca să nu fie ploaie, până ce nu se vor pedepsi cei neînvăţaţi şi se vor pierde de pe pământ vrăjmaşii lui Dumnezeu.***

Deci, Domnul, plecând cu înţelepciune spre milă pe robul Său, l-a trimis în Sarepta Sidonului, care nu era sub stăpânirea împăratului lui Israil, la o femeie văduvă şi săracă, ca să se gândească în sine câtă primejdie a adus nu numai asupra oamenilor bogaţi şi însuraţi, dar şi asupra văduvelor sărace, cărora, nu numai în vreme de foamete, ci şi în îndestulare şi belşug, de multe ori le lipseşte

hrana zilnică. Proorocul, ducându-se la porţile acelei cetăţi, a văzut acolo o văduvă adunând lemne, nu mai mult decât două despicături; dar nu avea nici făină în vas, decât numai un pumn şi într-un ulcior o picătură de untdelemn. El, fiind flămând, a cerut de la dânsa o bucată de pâine. Ea, spunându-i despre sărăcia cea mare, i-a zis şi aceasta, că din acel pumn de făină trebuie să gătească masa cea mai de pe urmă pentru ea şi pentru copilul ei, iar după aceea să moară de foame.

Omul lui Dumnezeu putea şi prin aceea să se umilească şi să-i fie milă de toate văduvele cele sărace, care se topeau de foame, dar râvna cea mare din el către Dumnezeu biruia pe toate, neîngrijindu-se de făptura care pierea, voind numai să prea mărească pe Făcătorul şi să arate în toată partea cea de sub cer tăria cea atotputernică a Aceluia. ***El, având de la Dumnezeu darul facerii de minuni, după măsura credinţei sale, a înmulţit cu îndestulare făina şi untdelemnul în casa văduvei. Astfel au fost hrăniţi de dânsul până ce a trecut vremea de foamete.***

El a înviat cu rugăciunea sa pe fiul ei care murise, prin suflarea de trei ori asupra lui. Despre acest lucru se citeşte în dumnezeiasca Scriptură şi se povesteşte că numele lui era Iona, care, venind în vârstă, s-a învrednicit de darul proorocesc. El a fost trimis de Dumnezeu să propovăduiască pocăinţa în cetatea Ninive şi, fiind înghiţit de un chit, a ieşit din el după trei zile. Aceasta a închipuit în sine Învierea lui Hristos cea de a treia zi, precum se povesteşte pe larg în proorocească lui carte şi în viaţa lui.

După trecerea celor trei ani de neplouare şi de foamete, prea bunul Dumnezeu, văzând zidirea sa că se topise desăvârşit de foame, s-a pornit spre milostivire şi a zis către robul Său Ilie: "Du-te şi te arată lui Ahab, pentru că voiesc să miluiesc lucrul mâinilor mele, să dau ploaie şi să adăp pământul cel uscat prin cuvântul gurii tale, ca să-l fac aducător de roade; căci acum şi Ahab se pleacă spre pocăinţă şi te caută, voind să te asculte la ceea ce-i vei porunci". Plecând proorocul Ilie din Sarepta Sidonului, s-a dus în Samaria, cetatea împărăţiei lui Israil.

Împăratul Ahab avea un iconom cu numele Obadia, bărbat temător de Dumnezeu, slujind cu credinţă aceluia. El ascunsese de sabia Izabelei o sută de prooroci ai Domnului, în două peşteri, câte cincizeci într-una şi îi hrănea cu pâine şi cu apă. Pe acest iconom al său, chemându-l împăratul Ahab la sine mai înainte de venirea lui Ilie la dânsul, l-a trimis să caute iarbă uscată pe la pâraiele apelor, pentru hrănirea puţinilor cai ce rămăseseră şi a celorlalte dobitoace. *Când Obadia a ieşit din cetate,*

a întâmpinat pe Sfântul prooroc Ilie şi i s-a închinat până la pământ, apoi i-a spus că Ahab l-a căutat cu dinadinsul prin toată împărăţia sa.

Sfântul Ilie a zis către Obadia: Du-te şi spune Stăpânului tău că vin la dânsul.

Obadia se lepăda, zicând: Mă tem că, dacă voi pleca de lângă tine, Duhul Domnului să nu te răpească în altă parte şi mă voi face mincinos înaintea stăpânului meu, care, mâniindu-se, mă va ucide.

Sfântul Ilie i-a zis: Viu este Domnul puterilor, Căruia îi stau înainte, că astăzi mă voi arăta lui Ahab.

Deci, Obadia, ducându-se, a spus împăratului toate acestea, iar el, grăbindu-se, a ieşit în întâmpinarea omului lui Dumnezeu şi când l-a văzut, îndată, din răutatea pe care o avea în sine, a îndrăznit a zice către dânsul un cuvânt aspru ca acesta: Oare tu eşti cel ce răzvrăteşti pe Israil?

Iar proorocul lui Dumnezeu i-a răspuns împotrivă fără frică: Nu eu răzvrătesc pe Israil, ci tu şi casa tatălui tău; căci aţi părăsit pe Dumnezeul vostru şi v-aţi aplecat necuratului idol Baal.

Dar proorocul, ca cel ce avea în sine puterea dumnezeiescului ajutor, a început a porunci împăratului cu stăpânire, zicându-i: "Acum, trimiţând, adună la mine în muntele Carmelului, pe toate cele zece seminţii ale lui Israil şi să aduci fără de ruşine pe cei patru sute şi cincizeci de prooroci ai lui Baal. Asemenea să aduci şi pe ceilalţi patru sute şi cincizeci de prooroci, care jertfesc în munţii cei înalţi şi în prăpăstii, la alţi necuraţi idoli care cu toţii mănâncă din masa Isabelei. Toţi aceia să se întrebe cu mine despre Dumnezeu şi vom vedea care este Dumnezeul cel adevărat".

Împăratul, trimiţând în pământul lui Israil, a adunat în muntele Carmelului pe toţi proorocii cei mincinoşi, împreună cu slugile lor şi cu mult popor şi însuşi Ilie râvnitorul către Dumnezeu a mers acolo.

Stând el înaintea tuturor, a zis către împărat şi către tot poporul lui Israil: Până când veţi şchiopăta voi de amândouă gleznele voastre? Dacă Dumnezeu, Care v-a scos pe voi din pământul Egiptului, este Dumnezeu, apoi pentru ce nu mergeţi în urma Lui? Iar dacă Baal este zeul vostru, apoi mergeţi după el.

La aceste cuvinte ale lui, poporul tăcea şi nici nu putea răspunde ceva; căci toţi câţi erau israililteni, erau mustraţi de conştiinţă pentru rătăcirea lor.

Proorocul le-a zis: "Iată acum, ca să cunoaşteţi pe adevăratul Dumnezeu, faceţi ceea ce vă voi porunci. Mă vedeţi pe mine proorocul Domnului, rămas singur în tot Israilul, iar pe toţi ceilalţi i-aţi ucis. Vedeţi aici şi pe proorocii lui Baal, cei atât de mulţi; deci, aduceţi-ne nouă doi viţei spre jertfe, mie unul, iar slujitorilor lui Baal, altul, şi să nu ne daţi foc. Drept aceea, peste a cărui jertfă va cădea focul din cer şi o va arde, al aceluia este adevăratul Dumnezeu şi toţi să vă închinaţi acelui Dumnezeu, iar potrivnicii să se dea morţii".

Poporul, auzind aceasta, a lăudat judecata proorocului lui Dumnezeu şi au zis: "Aşa să fie! Bun este cuvântul acesta".

Deci, fiind aduşi amândoi viţeii în mijlocul soborului, Sfântul Ilie a zis către proorocii cei fără de ruşine ai lui Baal: "Alegeţi-vă un viţel şi aduceţi-l întâi voi jertfă, de vreme ce voi sunteţi mai mulţi, iar eu sunt singur, deci, voi face pe urmă. Şi punând viţelul pe lemne, să nu aprindeţi focul, ci să vă rugaţi către zeul vostru Baal, ca să vă trimită foc din cer şi să vă ardă jertfa".

Proorocii lui Baal au făcut aşa. Ei, aruncând sorţi, şi-au luat un viţel, apoi, punând lemne multe, au junghiat viţelul, l-au tăiat în bucăţi, l-au pus pe altar şi au început a se ruga către Baal, zeul lor, ca să le trimită foc spre jertfa lor. Ei au chemat numele aceluia de dimineaţă până la amiază, strigând: "Ascultă-ne, Baale, ascultă-ne pe noi!" Dar nu era nici glas, nici ascultare şi toţi alergau împreună împrejurul jert-felnicului lor.

Dar când a venit la amiază Ilie, proorocul lui Dumnezeu, îi batjocorea şi le zicea: Strigaţi cu glas mare ca să vă audă zeul vostru, de vreme ce acum are poate altă îndeletnicire; poate face altceva sau vorbeşte cu alţii sau benchetuieşte sau doarme. Deci, strigaţi cu glas mare, ca să-l deşteptaţi!

Proorocii cei mincinoşi strigau tare şi se crestau cu cuţitele, după obiceiul lor; iar unii se băteau cu bicele până la ţâşnirea sângelui lor.

Apropiindu-se seara şi popii cei fără de ruşine nesporind nimic, Sfântul Ilie Tesviteanul le-a zis: Tăceţi de acum şi încetaţi căci a sosit vremea jertfei mele. Proorocii lui Baal au încetat, dar Ilie a zis către popor: Apropiaţi-vă de mine!

Toate popoarele s-au apropiat de dânsul şi a luat douăsprezece pietre, după numărul celor douăsprezece seminţii ale lui Israil, le-a pus pe altarul Domnului, apoi, tăind viţelul în bucăţi, l-a pus pe lemne, a săpat groapă împrejurul altarului şi a poruncit popoarelor ca, luând patru vase de apă, să toarne apă pe jertfă şi pe lemne, şi au făcut aşa.

Apoi el le-a zis: "Turnaţi al doilea rând!" şi au turnat. Apoi le-a mai zis: "Turnaţi al treilea rând!" şi au turnat. Apa a udat toate cele ce erau pe altar şi a străbătut şi împrejurul altarului, încât groapa s-a umplut cu apă.

Atunci Sfântul Ilie, privind către cer, a strigat către Dumnezeu: ***Doamne, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacob, ascultă-mă pe mine, robul Tău, şi trimite foc peste această jertfă, ca astăzi să cunoască toate aceste popoare, că Tu singur eşti Dumnezeul lui Israil şi eu robul tău şi Ţie ţi-am înălţat această jertfă. Ascultă-mă pe mine, Doamne, ascultă-mă cu foc, pentru ca să se întoarcă inimile acestor popoare în urma Ta.*** Şi a căzut foc din cer de la Domnul şi a mistuit toate jertfele cele întregi, lemnele, pietrele, ţarina şi apa care erau în groapă.

Popoarele, văzând aceasta, au căzut cu feţele la pământ, strigând: "Cu adevărat Acesta este Unul Dumnezeu şi nu este altul afară de El."

Sfântul Ilie le-a zis: Prindeţi pe proorocii lui Baal, ca să nu scape nici unul dintr-înşii.

Oamenii au prins pe toţi proorocii mincinoşi şi Sfântul Ilie i-a dus la râul Chişon, care curgea şi acolo i-a junghiat cu mâna sa; iar necuratele lor stârvuri le-a aruncat în apă, ca să nu se spurce pământul cu ele, nici să se vatăme văzduhul de mirosul lor.

După aceasta, Sfântul Ilie a zis către împăratul Ahab ca degrabă să mănânce şi să bea, să înhame caii la caretă şi să plece în cale, pentru că o să se coboare ploaie mare şi o să-i ude pe toţi.

Deci, Ahab şezând să mănânce şi să bea, ***Sfântul Ilie s-a suit în muntele Carmelului şi, plecându-se la pământ, şi-a pus faţa între genunchii săi şi s-a rugat lui Dumnezeu să trimită ploaie pe pământ şi îndată cu rugăciunea lui, ca şi cu o cheie, s-a deschis cerul şi s-a coborât o ploaie mare, încât a udat pe toţi şi pământul cel însetat l-a adăpat din destul.***

Atunci împăratul Ahab, cunoscând rătăcirea sa, plângea pentru păcatele sale, mergând pe cale spre Samaria.

Sfântul Ilie, încingându-şi mijlocul, a alergat pe jos înaintea lui Ahab, bucurându-se în Domnul său.

Împărăteasa Izabela, soţia lui Ahab, înştiinţându-se de toate acestea, s-a umplut de iuţime şi de mânie pentru pierderea proorocilor săi celor fără de ruşine şi a trimis la Sfântul Ilie, jurându-se pe zeii săi, că a doua zi, în ce ceas a ucis el proorocii lui Baal, în acelaşi ceas îl va ucide şi ea. ***Sfântul Ilie s-a temut de moarte, ca un om supus neputinţei firii omeneşti, după ceea ce s-a zis: "Ilie era asemenea om pătimaş!"*** Şi a fugit de frica Izabelei în Beer-Şeba, pământul Iudeei, şi s-a dus în pustie.

***

Într-o zi a stat să se odihnească sub un arbore şi, fiind mâhnit, se ruga lui Dumnezeu de moarte, zicând: "Doamne, destul am trăit pe pământ până acum, ia acum de la mine sufletul meu. Oare eu sunt mai bun decât părinţii mei?" Aceasta a grăit-o proorocul, nu că era supărat de acea prigonire, ci ca un râvnitor al lui Dumnezeu, care nu suferea răutăţile omeneşti, necinstirea lui Dumnezeu şi hulirea Preasfântului Său nume. Lui îi era mai uşoară moartea, decât să audă şi să vadă oamenii cei fărădelege, defăimând şi lepădând pe Dumnezeu, Ziditorul lor.

Astfel rugându-se, s-a culcat şi a adormit sub copacul acela, când iată, îngerul Domnului s-a atins de el, zicându-i: Scoală-te şi mănâncă. Deşteptându-se Ilie, a văzut la căpătâiul său o azimă caldă şi un ulcior cu apă. Deci, sculându-se, a mâncat şi a băut şi apoi iarăşi a adormit. Atunci îngerul s-a atins a doua oară de el, zicând: Scoală şi mănâncă, căci calea îţi este depărtată! Deci, sculându-se el, a mâncat şi a băut.

El, întărindu-se bine, a mers patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, până la muntele Horeb. Acolo a locuit singur în peşteră, vorbind mai întâi cu îngerul, după aceea cu Dumnezeu singur, Care i S-a arătat în vânt subţire, suflând cu linişte prin văzduh luminos.

Când Domnul se apropia de dânsul, mergeau înainte cele mai înfricoşate semne ale venirii Lui. La început era un vifor mare, care răsturna dealurile şi sfărâma pietrele; după aceea venea foc, dar nu venea încă Domnul în foc, iar după foc venea un glas de lumină subţire şi acolo era Domnul.

Când Ilie a auzit de venirea Domnului, şi-a acoperit faţa cu cojocul lui şi, ieşind, stătea înaintea peşterii.

Când a auzit pe Domnul grăind către dânsul: "Ce faci aici, Ilie?"

El a răspuns: "Râvnesc după Tine, Doamne, Atotţiitorule, că fiii lui Israil au părăsit legea Ta, altarele Tale le-au risipit, pe prooroci i-au tăiat cu sabia şi am rămas numai eu singur; deci, acum caută şi sufletul meu să mi-l ia".

Domnul, mângâindu-l pe el din necaz, i-a spus că nu tot poporul lui Israil s-a depărtat de la Dânsul; ci mai are ascunşi dintre robii Săi încă şapte mii, care nu şi-au plecat genunchii zeului Baal. După aceea, i-a vestit însă şi pierderea lui Ahab şi a Izabelei împreună cu toată casa lor, care avea să fie cât de curând; apoi a poruncit Domnul ca, pe un oarecare bărbat vestit cu numele Iu, să-l numească la împărăţia lui Israil, ca unul ce are să piardă toată seminţia lui Ahab. Domnul a mai poruncit ca pe Elisei să-l ungă prooroc. Astfel, Dumnezeu, mângâind pe robul Său, S-a dus de la dânsul.

Proorocul Ilie, plăcutul lui Dumnezeu, după porunca Domnului ducându-se de acolo, a găsit pe Elisei, fiul lui Safat, arând pământul cu douăsprezece perechi de boi şi, după ce şi-a pus cojocul, i-a spus voia Domnului şi l-a numit pe el prooroc.

După aceasta, Elisei a zis către dânsul: "Rogu-mă ţie, lasă-mă puţin timp să sărut pe tatăl şi pe maica mea şi apoi voi merge după tine".

Sfântul Ilie neoprindu-l, Elisei s-a dus de a sărutat pe tatăl şi pe maica sa şi, înjunghiind o pereche de boi, cu care el singur ara, a dat ospăţ vecinilor şi casnicilor săi; apoi a plecat după Sfântul Ilie, fiindu-i lui slugă şi ucenic şi urmându-i în tot locul.

&&&

În acel timp, împăratul Ahab, fiind stăpânit de Izabela, nelegiuita lui soţie, spre cele mai dinainte răutăţi ale ei, a făcut altă fărădelege în acest fel.

***

Un oarecare israilitean, anume Navute (Nabot), avea o vie în Samaria, lingă aria împăratului Ahab. Acesta a zis către Navute: Dă-mi mie via ta, ca să fac o grădină de verdeţuri, pentru că este aproape de casa mea; iar eu îţi voi da ţie altă vie mai bună decât acesta. De nu-ţi va fi cu plăcere, atunci îţi voi da argint pe ea.

Navute a răspuns: Să nu-mi fie mie acesta de la Domnul Dumnezeul meu, ca să-ţi dau eu ţie moştenirea părinţilor mei.

Auzind aceasta Ahab, s-a întors la casa sa tulburat şi deznădăjduit de cuvintele lui Navute şi de necaz n-a mâncat deloc.

Atunci Izabela, înştiinţându-se de cauza mâhnirii lui, a râs de dânsul şi a zis: "Oare în acest fel este stăpânirea ta, împărate al lui Israil? Tu nu eşti puternic asupra unui om, să faci după voia ta? Nu mai fi mâhnit şi mănâncă pâine; apoi mai aşteaptă puţin că eu singură îţi voi da în mâini via lui Navute".

Aceasta zicând, a dat poruncă în numele împăratului la mai-marii cetăţilor lui Israil şi a pecetluit-o cu pecetea împărătească. Într-însa a scris ca să pună asupra lui Navute o pricină nedreaptă, ca şi cum ar fi vorbit rău de Dumnezeu şi de împărat; apoi, punând în faţă martori mincinoşi, l-au ucis cu pietre afară din cetate. Astfel s-a săvârşit acea nedreaptă ucidere, din porunca celor fărădelege.

Murind nevinovatul Navute, Izabela a zis către Ahab: "Acum moşteneşte via lui Navute fără de argint, pentru că el s-a dus dintre cei vii".

Ahab, auzind de uciderea lui Navute, s-a mâhnit puţin, apoi s-a dus să ia via; dar pe drum a fost întâmpinat, ***din porunca lui Dumnezeu, de Sfântul prooroc Ilie. Acesta a zis către dânsul: "Deoarece ai ucis cu nedreptate pe Navute cel nevinovat şi i-ai răpit viaţa lui, pentru aceasta zice Domnul: "În locul în care au lins câinii sângele lui Navute, tot în acel loc şi sângele tău îl vor linge câinii. Asemenea şi pe femeia ta, Izabela, o vor mânca câinii şi toată casa ta se va pierde".***

Ahab, auzind cuvintele acestea, a plâns şi, lepădând hainele sale împărăteşti, s-a îmbrăcat în sac şi a postit. Atât a putut de mult acea pocăinţă a lui înaintea lui Dumnezeu, încât acea vremelnică pedeapsă a luat-o de pe casa lui şi a amânat moartea sa, pentru că ***Domnul a zis către proorocul Său Ilie: "De vreme ce Ahab s-a smerit, pentru aceasta în zilele lui nu voi aduce rele asupra casei lui".***

După aceasta, Ahab a mai vieţuit trei ani şi apoi a fost ucis în război. El a fost adus în Samaria cu careta lui, iar sângele care cursese l-au lins câinii, după cuvântul proorocului lui Dumnezeu. Asemenea şi cele proorocite despre Izabela şi despre toată casa lui Ahab, s-au împlinit toate la vremea lor, după răpirea Sfântului Ilie.

***

După moartea lui Ahab, a împărăţit în locul lui fiul său, Ohozie; dar precum a fost moştenitor la scaunul tatălui său, tot aşa a fost şi al păgânătăţii. Deci, ascultând pe Izabela, ticăloasa sa mamă, a slujit cu jertfe şi cu închinăciune necuratului Baal şi a mâniat foarte tare pe Domnul Dumnezeul lui Israil, iar din întâmplare, a căzut de pe fereastra foişorului său şi s-a îmbolnăvit. Atunci a trimis soli la zeul Baal, mai bine zis la diavolul care locuia în acel idol. El dădea răspunsuri mincinoase la cei ce-l întrebau despre sănătatea sa, adică dacă se va scula din pat.

Trimişii lui Ohozie ducându-se la Baal, ***i-a întâmpinat în cale proorocul lui Dumnezeu Ilie, din porunca Domnului, şi a zis către dânşii: Oare nu este Dumnezeu din Israil de vă duceţi să întrebaţi pe întinatul Baal? Deci, întoarceţi-vă şi spuneţi împăratului, care v-a trimis: Domnul zice astfel: "Nu te vei mai scula de pe patul pe care te-ai culcat, ci pe el vei muri".***

Ei, întorcându-se, au spus aceste cuvinte împăratului cel bolnav. Împăratul i-a întrebat: "Ce fel de om era acela care a spus aceste cuvinte?"

Ei au răspuns: "Era păros şi încins cu o curea peste mijloc".

Împăratul a zis: "Acela a fost Ilie Tesviteanul".

Apoi a trimis pe un ostaş al său, mai mare peste 50, ca să prindă pe Ilie şi să-l aducă la dânsul. Ducându-se, l-au găsit în muntele Carmelului, pentru că acolo obişnuia a petrece mai mult.

Mai-marele acela, văzându-l şezând în vârful muntelui, a zis către dânsul: "Omul lui Dumnezeu, împăratul îţi porunceşte să te pogori de aici şi să mergi la dânsul".

Sfântul Ilie a răspuns: ***"Dacă sunt om al lui Dumnezeu, atunci să se pogoare foc din cer să te mistuie pe tine şi pe cei cincizeci de oameni ai tăi".***

Atunci a căzut îndată foc din cer şi i-a prefăcut pe toţi în cenuşă. Apoi, împăratul a trimis pe un alt ostaş, tot cu 50 de bărbaţi, şi acelora li s-a făcut acelaşi lucru; căci, căzând foc din cer, i-a mistuit.

Împăratul a trimis şi pe al treilea mai mare peste 50 de bărbaţi. Acela, ştiind ce au pătimit trimişii cei mai dinainte de el, s-a dus la Sfântul Ilie cu frică şi cu smerenie şi, plecându-se înaintea lui, l-a rugat, zicând: "*Omule al lui Dumnezeu, sufletul meu este gata înaintea ta, cum şi sufletele acestor robi care sunt cu mine, miluieşte-ne*

pe noi, care n-am venit de voia noastră, ci trimişi; deci, nu ne pierde cu foc, ca pe cei trimişi mai înainte de noi".

Proorocul a iertat pe cei ce veniseră cu smerenie, iar pe cei ce veniseră cu mândrie şi cu stăpânire şi voiau să-l ducă ca pe un rob, nu i-a cruţat. Deci, Sfântul Ilie a luat porunca Domnului, ca să meargă la împărat fără temere cu rândul al treilea şi să-i zică aceleaşi cuvinte, care le zisese mai înainte.

Sculându-se omul lui Dumnezeu, a mers cu cel mai mare peste cei 50 şi cu oamenii lui şi, ajungând la împărat, a zis către dânsul: Aşa grăieşte Domnul; deoarece ai trimis la Baal să întrebe despre viaţa ta, ca şi cum n-ar fi fost Dumnezeu în Israil, pe care ai fi putut să-L întrebi, pentru aceea nu te vei scula de pe patul pe care zaci, ci vei muri.

Astfel a murit Ohozie, după cuvântul Domnului cel grăit prin gura proorocului. După Ohozie, împărăţia lui Israil a luat-o Ioram, fratele lui, deoarece Ohozie n-a avut fiu. În vremea lui Ioram, s-a sfârşit casa lui Ahab, pierzându-se de mânia dumnezeiască, în zilele Sfântului prooroc Elisei, precum se scrie în viaţa lui.

&&&

Când s-a apropiat vremea în care voia Domnul să ia pe Ilie la sine viu cu trupul, Ilie şi Elisei mergeau de la Galgal, o cetate care se numea astfel, la cetatea Betel.

***

El, văzând cu dumnezeiască descoperire răpirea lui, care i se apropiase, voia să ia pe Elisei în Galgal, tăinuind înaintea lui, cu smerită cugetare, prea mărirea ce era să i se facă de Dumnezeu, şi a zis către Elisei: Tu să şezi aici, că pe mine m-a trimis Domnul până la Betel.

Sfântul Elisei, ştiind asemenea din dumnezeiasca descoperire ceea ce era să fie, i-a răspuns: Viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că nu te voi lăsa.

Deci, ei au mers amândoi până la Betel. Fiii proorocilor care locuiau în Betel, apropiindu-se deosebi de Elisei, i-au zis: "Tu ştii că Domnul va lua pe stăpânul tău de la tine?"

Elisei a răspuns: Ştiu, dar tăceţi.

După aceasta Sfântul Ilie a zis către Elisei: ***Tu şezi aici, că pe mine m-a trimis Domnul la Ierihon.***

Elisei a răspuns: Viu este Domnul şi viu este sufletul tău că nu te voi lăsa; deci, amândoi au mers la Ierihon.

Apropiindu-se de Elisei, fiii proorocilor din Ierihon i-au zis: Ştii că Domnul va lua astăzi de la tine pe stăpânul tău pe deasupra capului?

Elisei a răspuns: Ştiu, dar tăceţi.

Sfântul Ilie a zis către Elisei: Şezi aici, că Domnul m-a trimis la Iordan.

Elisei a zis: Viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că nu mă voi depărta de tine. Şi au mers amândoi, iar 50 de bărbaţi din fiii proorocilor s-au dus în urma lor, de departe.

Când amândoi sfinţii prooroci au ajuns la Iordan, Ilie a luat cojocul său şi, învârtindu-l, a lovit apa cu dânsul şi s-a despărţit în două; apoi au trecut amândoi ca pe uscat. După ce au trecut ei Iordanul, Ilie a zis către Elisei: ***Cere de la mine ce vrei, mai înainte de a fi luat de la tine.***

Elisei a zis: Cer ca darul din tine să fie îndoit în mine.

Ilie i-a zis: Greu lucru ai cerut; însă, dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, ţi se va împlini cererea; iar de nu mă vei vedea, nu ţi se va împlini cererea.

Pe când mergeau ei şi grăiau, deodată s-a arătat între amândoi un car cu cai de foc şi Ilie s-a luat spre cer.

Elisei privea şi striga: "Părinte, părinte, carul şi caii lui Israil", ca şi cum ar zice: "O, părinte, tu ai fost toată puterea lui Israil, care mai mult cu rugăciunea şi cu râvna ta ai ajutat împărăţia lui Israil, decât multă mulţime de viteji şi de ostaşi înarmaţi", şi nu l-a mai văzut. Elisei s-a apucat de hainele sale şi le-a rupt tânguindu-se.

Atunci a căzut de sus cojocul lui Ilie, lăsat peste dânsul şi, luându-l, a stat pe ţărmurile Iordanului; deci, despărţind cu el apa ca şi Ilie, a trecut pe uscat; şi astfel s-a făcut moştenitor darului care lucra în învăţătorul lui.

Sfântul Ilie, proorocul lui Dumnezeu, fiind luat cu trupul în carul cel de foc, până acum este viu în trup, păzindu-se de Dumnezeu în locaşurile cereşti.

El a fost văzut în Tabor de cei trei sfinţi apostoli în vremea Schimbării la Faţă a Domnului şi iar se va vedea de oamenii cei muritori trupeşte, înaintea venirii a doua pe pământ a Domnului şi cel ce mai înainte a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi în acel timp de sabia lui antihrist, împreună cu Enoh şi cu Ioan. De atunci încolo se va învrednici de mare cinste nu numai ca prooroc, dar ca şi mucenic în ceaţa sfinţilor, de la dreptul dătător de plată Dumnezeu, Cel Unul în trei feţe: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Căruia se cuvine cinstea şi slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul - drumul spre sfințenie

Cel care a prorocit seceta și a înlăturat cultul lui Baal, care l-a înviat pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului și a fost răpit la Cer, fără a trece prin moarte, Sfântul Ilie este considerat a fi cel mai neînfricat luptător împotriva dușmanilor lui Dumnezeu.

***

Fiul unui preot al Legii vechi, din cetatea Tesve, de dincolo de Iordan, Sfântul Ilie a fost ales de către Dumnezeu să Îi fie slujitor, conform unei vedenii pe care ar fi avut-o tatăl lui. Trăind cu 800 de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe timpul împăratului Ahab, sfântul a ajuns să îi proorocească regelui faptul că poporul va fi lovit de secetă, din cauză că slujea zeului Baal. Vreme de trei ani și jumătate, așadar, cerurile au fost închise.

Ascunzându-se de furia lui Ahab, Sfântul Ilie a trăit la pârâul Cherit, unde a fost hrănit de un corb, apoi în casa văduvei din Sarepta Sidonului, pe al cărei fiu l-a și înviat, făcând și alte minuni, precum înmulțirea făinii și a uleiului. Prin retragerea lui în post și rugăciune, Sfântul Ilie a ajuns să fie modelul monahilor creștini.

La finalul perioadei de secetă, Sfântul Ilie l-a provocat pe împărat să se roage fiecare și, în vreme ce 450 de preoți ai lui Baal nu au reușit să aducă jertfă, peste

jertfa lui Ilie s-a coborât foc din cer, cultul lui Baal fiind îndepărtat. Lăsând ca urmaș pe Elisei, Sfântul Ilie a fost răpit la cer de un car de foc, fără a trece prin moarte.

La Schimbarea la Față a Domnului, Sfântul Ilie a fost de față, alături de Moise, lângă Domnul în slavă, ca cel mai neînfricat luptător împotriva dușmanilor lui Dumnezeu.

Sinaxar - Pomenirea suirii la cer cea de foc purtătoare a Sfântului, măritului prooroc Ilie, tesviteanul

În această lună (iulie), în ziua a douăzecea, pomenirea suirii la cer cea de foc purtătoare a Sfântului, măritului prooroc Ilie, tesviteanul.

Sfântul şi marele profet Ilie, acest înger întrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide şi închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad. Tradiţia apocrifă, care a transmis aceste detalii despre naşterea Profetului, precizează că el era din tribul lui Aaron şi deci era preot. Dar nu se găseşte nici o urmă despre acestea în relatarea Scripturii pe care o rezumăm în cele ce urmează (cf. III Regi 17-20 ; IV Regi 1 şi 2).

Se spune că la naşterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcaţi în alb învelindu-l în scutece de foc şi, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacără, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieţi. Încă din copilărie, ţinea strict toate poruncile Legii şi se ţinea în permanenţă în faţa lui Dumnezeu

printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat şi rugăciune arzătoare, care îi făcură sufletul ca focul şi făcură din el modelul vieţii manăstireşti.

Pe vremea când Ahab a urcat pe tronul regatului din Nord, aflat în schisma încă din vremea lui Ieroboam, lipsa de pioşenie şi depravarea predecesorilor săi ajunse la culme. Încurajat de soţia sa, respingătoarea Izabel, el îi persecuta pe Profeţi şi pe toţi oamenii rămaşi credincioşi lui Dumnezeu şi se închina idolilor Baal şi Astarte. Profetul Ilie se duse atunci la rege şi îi spuse : "Domnul e viu, Dumnezeul Armatelor, Dumnezeul lui Israel, în faţa căruia stau astăzi ! Nu, nu va fi în aceşti ani nici roua nici ploaie decât prin cuvânt din gura mea ! ". La cuvintele Profetului o secete groaznică se abătu atunci, ca febră, asupra pământului : totul fu secat, devastat, ars ; bărbaţii, femeile, copiii, animalele domestice şi animalele sălbatice, toate mureau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau şi nimic nu scapa urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranţa că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască şi să se întoarcă la credinţă.

Din porunca lui Dumnezeu, profetul, acoperit cu o piele de oaie şi înveşmântat cu piele de viţel, părăsi ţinutul lui Israel şi se duse la râul de Chorrath (Kerrith), aflată dincolo de Iordan (după tradiţia bisericească, în acest loc a fost ridicată apoi mănăstirea Hozeva, care mai există şi astăzi, şi unde a trăit şi sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Se adapă cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi - animale pe care evreii le considerau impure şi care aveau reputaţia unei mari cruzimi faţă de progeniturile lor - pentru a-i duce pâine dimineaţa şi carne seara, ca să trezească în profet milă pentru poporul care suferea. Când cascada seca şi ea, Dumnezeu îşi trimise slujitorul sau la Sarepta din Sidon, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi încă o dată în el milă. Ilie ajunse la o văduvă săraca, păgână, care adună lemne pentru a coace pâine pentru ea şi fiul său. În ciuda sărăciei în care se afla, ea puse înainte de toate datoria ospitalităţii şi îndată ce profetul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făină şi uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalităţii sale: la cuvântul profetului, covata sa cu făină şi urciorul sau cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la această văduvă când iată că fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuză pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie îl luă pe copil, îl urca la etaj acolo unde locuia el şi după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsufleţit chemându-l cu strigăte puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profeţind astfel învierea morţilor.

Seceta îşi abătuse nenorocirea peste tot ţinutul de peste trei ani şi mare parte din populaţie fusese deja decimata ; dar Dumnezeu, respectând jurământul profetului

său, nu voia să îşi arate mila mai înainte că Ilie să fi înţeles că el nu doreşte moartea păcătoşilor ci întoarcerea lor la credinţă (cf. Iezechiel 33 :11). Îl trimise deci pe Profet la regele Achab, pentru a-i anunţa că urgia avea în curând să înceteze. Ilie se arătă în faţa regelui care rămase surprins să îl vadă venind, liber, pe cel pe care îl căutase peste tot cu slugile sale şi îl invită să adune pe tot poporul lui Israel pe muntele Carmel ca martor al confruntării sale cu cei 450 de profeţi ai lui Baal şi cei 400 de profeţi ai pădurilor sacre întreţinuţi de infama Izabel. Când toată lumea fu adunată, Ilie zise falşilor profeţi : " Până când veţi şchiopăta în genunchi ? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeţi după el ! Dacă este Baal, atunci duceţi-vă la el ! ". El ceru ca doi tauri să fie pregătiţi pentru sacrificiu şi să fie aşezaţi pe rug, dar fără să aprindă focul şi îi lasă pe falşii profeţi să aducă primii sacrificiul. Aceştia îl invocară cu strigăte pe Baal, tăindu-şi carnea, din zori până în seara, dar în zadar. Ilie râdea de ei, încurajându-i să strige mai tare, de teamă că zeul lor să nu fi adormit sau să nu fie ocupat cu alte treburi. La venirea serii, Profetul înalţa un Altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 seminţii ale lui Israel, săpa un sunt larg în jurul Altarului, pe care pusese taurul jupuit de piele, şi porunci să fie vărsata, în trei rânduri, apa din belşug peste victima, astfel încât să se umple şanţul. Apoi adresa spre cer un strigăt puternic, invocându-l pe Dumnezeul lui Abraham, lui Isaac şi al lui Iacov. Pe data coborî foc din cer, devorând jertfă, lemnul şi apa. Tot poporul căzu atunci cu faţa la pământ strigând: " Cu adevărat Domnul este singurul Dumnezeu ". Din porunca lui Ilie, falşii profeţi fură prinşi şi omul lui Dumnezeu le taie beregata cu propriile sale mâini la râul Cison. El îl anunţa apoi pe Achab ca seceta avea în curând să înceteze, apoi urcă în vârful Carmelului şi, plecându-se asupra pământului, cu capul între genunchi şi mintea adunată în inimă, începu să se roage. De şapte ori trimise pe slujitorul sau să privească orizontul, în direcţia mării, iar a şaptea oară un norişor îşi făcu apariţia, cerul se întuneca şi ploaie căzu din belşug, răspândind pe pământ binecuvântarea cerească.

Când regina Isabel afla de masacrul profeţilor săi, se enerva cumplit şi se jura să se răzbune. Ilie, care nu se temuse de mulţimea falşilor profeţi, fu părăsit de harul lui Dumnezeu şi cuprins de laşitate se ascunse în Bersabeea în pământul lui Iuda. Epuizat de cât mersese în pustiu, se aşeză la umbra unui copac şi îi ceru lui Dumnezeu să îi ia viaţa înapoi. Un Înger al Domnului i se arata atunci cu o pâine şi un urcior de apă. Acest ajutor dumnezeiesc îl făcu să îşi reîmprospăteze forţele şi putu să meargă 40 de zile în pustiu, până la muntele lui Dumnezeu, Horeb (vârful muntelui Sinai, pe acelaşi loc unde Dumnezeu i se arătase lui Moise, cf. Exod 33). Intră în adâncul stâncii în care se ascunsese în trecut Moise şi Dumnezeu îi vorbi noaptea. Ilie răspunse: " Sânt plin de sârguinţă pentru Domnul atot-puternic căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au doborât Altarele tale şi Ţi-au ucis Profeţii, am rămas singur iar ei încearcă să îmi ia viaţa ". Dumnezeu îi porunci să

iasă şi să stea pe munte pentru a-l vedea. Se făcu atunci o furtună puternică, munţii fură despicaţi iar stâncile sparte, dar Domnul nu era în furtună ; iar după furtună, un cutremur, dar Domnul nu era în cutremur ; un foc, dar Domnul nu era în foc. După foc se auzi o adiere uşoară. Cum o auzi, Ilie îşi ascunse faţa cu haina sa şi se ţinu sub peşteră, căci Dumnezeu era în adierea uşoară. Domnul îi spuse că, departe de a fi singurul dintre drepţi, alţi şapte mii de Israeliţi nu îşi plecaseră genunchii în faţa lui Baal şi îi porunci să se întoarcă pe acelaşi drum pentru a unge pe Hazael ca rege al Siriei şi pe Iehu ca rege al lui Israel, apoi pe Elisei ca urmaş. Găsindu-l pe Elisei ocupat cu aratul pământului cu 12 perechi de boi, Ilie îşi aruncă peste el haina lui făcându-l discipolul său (cf. 14 iunie)

Regele Achab continua însă cu faptele sale lipsite de pioşenie şi pusese stăpânire pe viţa-de-vie a lui Nabot din Yizreel , cerând - la sfatul lui Isabel - ca acesta să fie omorât. Profetul Ilie, care nu se mai manifestase pentru o vreme, fu trimis de Domnul în Samaria şi spuse regelui : " Chiar pe locul în care câinii au lins sângele lui Nabot câinii vor linge şi sângele tău iar prostituatele se vor lăfăi în sângele tău ". El mai spuse că nefericirea avea să se abată peste toată casa lui Achab, câinii aveau să sfâşie trupul lui Isabel pe zidul de faţă de la Yizreel. La aceste cuvinte, regele fu cuprins de căinţă : îşi sfâşie hainele, se îmbracă cu un sac şi ţinu post. Domnul aproba pocăinţa lui şi anunţă prin Profetul său că nu va da frâu liber mâniei Sale decât sub domnia fiului său.

Achab muri la puţină vreme iar fiul său, Ohozias , om superstiţios, lua prelua puterea. Cazând bolnav trimise soli în căutarea unui oracol pe lângă Baal Zebud la Egron (Akkaron). Profetul Ilie se prezentă în fata solilor, anunţând că regele nu se va mai scula. Când transmiseră acest mesaj, descriindu-l pe Profet, regele înţelese că era vorba de Ilie şi trimise o armată de 50 de oameni pentru a-l aresta. Dar în două rânduri, din porunca Profetului, un foc coborî din cer şi îi mistui pe soldaţi. Al treilea ofiţer îl rugă să îl cruţe iar Ilie îl ascultă şi se duse la rege, anunţându-i chiar el că avea să moară pentru că ceruse ajutor de la falşii zei. Ohozias nmuri într-adevăr la câteva zile iar fratele său Ioram deveni rege al lui Israel. În timpul celor 12 ani ai domniei sale el suprima cultul lui Baal, dar nu făcu să înceteze păcatul lui Ieroboam care dăduse naştere schismei în rândul poporului lui Dumnezeu şi încurajase idolatria. De aceea Dumnezeu abătu necazul asupra casei sale şi îndeplini profeţia făcută de Ilie în timpul lui Achab : Iehu lua puterea în urma unei conspiraţii împotriva lui Ioram şi, intrând el în oraşul Yizreel, Isabel fu omorâta aruncată din înaltul unei ferestre. Sângele sau se scurse pe zid iar câinii îi mâncară trupul mai înainte ca ea să fi putut fi îngropată.

După 15 ani de profeţii, îndeplinind misiunea pe care i-o încredinţase Dumnezeu, Ilie se duse de la Galgalla Bethel, însoţit de Elisei care nu voia să îşi părăsească învăţătorul. De acolo se duseră la Ierihon. Ajuns pe malul Iordanului, Ilie îşi lua haină din piele de oaie, o înfăşură şi lovi apele, care se despărţiră pentru a-i lăsa să treacă pe uscat. Când Elisei îi ceru să primească îndoita parte din harul său profetic, Ilie îi răspunse : " Dacă mă vei vedea pe când voi fi înălţat la cer, aşa ţi se va da ". Şi pe când mergeau ei astfel prin pustiu tăifăsuind, un car de foc tras de cai scăpărători apăru între ei. Ilie urca în car şi fu "ca" luat în cer (Părinţii au subliniat că acest " ca ", adăugat în versiunea Septanta arata că Ilie nu a fost dus cu trupul la Cer, fapt imposibil înainte de învierea şi înălţarea lui Hristos, dar că a scăpat morţii, precum Enoh şi a fost reţinut de Dumnezeu într-un loc necunoscut, până în ultima zi), într-un rotocol, în timp ce Elisei strigă : " Părinte, Părinte, carul lui Israel şi caii săi ! ". El lua haina Profetului care căzuse peste el şi lovind apele de două ori putu să traverseze Iordanul, salutat de Fiii Profetului care strigau : " Duhul lui Ilie s-a lăsat asupra lui Elisei ! ".

Astfel înălţat în înălţimi cu trupul, Profetul Ilie prefigura Înălţarea Domnului Nostru Iisus Hristos iar prin trimiterea hainei sale peste discipolul său, el vestea coborârea Sfântului Duh în ziua Rusaliilor (cf. Sfântul Roman Melodul, Condacul Profetului Ilie, 33).

Reprezentant de vază al ordinului profetic ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtuţii, Ilie fu judecat demn de a vedea faţa în fata slava Dumnezeului întrupat, alături de Moise şi de cei trei Apostoli în ziua Schimbării la faţă (cf. Matei 17), care anunţa a doua venire a Domnului Nostru Iisus Hristos. Coborând de pe muntele Taborului, discipolii îl întrebară pe Domnul dacă Ilie trebuia să vină înainte de învierea morţilor pentru a pune toate lucrurile înapoi cum au fost, după cum învaţa Profeţii (Malahia 3 :23). Hristos le răspunse : " Ilie a venit deja şi ei nu l-au cunoscut ci l-au tratat după cum au vrut ei ", făcând aluzie la Sfântul Ioan Botezătorul care venise să pregătească propria Lui venire, cu duhul şi cu puterea lui Ilie (Luc 1 :17). Aşa cum Ioan fu Inaintemergetaroul primei veniri în trup a Fiului lui Dumnezeu, astfel Ilie va fi, se crede, premergătorul celei de a doua veniri, la sfârşitul veacurilor. Tradiţia ecleziasta a văzut adesea în cei doi martori, care vor muri în ultima luptă împotriva lui Antihrist (Apocalipsa 11), pe Enoh şi Ilie, care au fost păziţi de moarte în acest scop.

Moise Aghioritul - Sinaxar - Ilie, profetul de foc

În zonele rurale ale țării, sărbătoarea profetului Ilie este asociată cu așteptarea ploii. În arșița verii, o ploaie bună poate schimba atmosfera și contribuie la o recoltă bună, deoarece ploaia ajută considerabil pomii, plantele și animalele obosite de căldură. Această percepție reflectă istorisirea Vechiului Testament care se referă la episodul aventuros, dramatic și extrem de interesant al profetului Ilie.

Profetul de foc a avut atât de multă îndrăzneală la Dumnezeu, încât rugăciunea sa, aceea de a nu ploua pe pământ trei ani și șase luni, a fost ascultată. Și, iarăși rugându-se, cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa, așa cum se menționează în Epistola lui Iacov (5, 17-18).

Cu toate că Sfântul Ilie și-a desfășurat activitatea cu aproximativ 850 de ani înainte de venirea lui Hristos, acesta s-a bucurat de o faimă mare, ocupând un loc important în conștiința poporului. Este semnificativ faptul că, atunci când Hristos i-a întrebat pe ucenici ce spun oamenii despre El, aceia I-au răspuns că Îl consideră: „Unii Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul din prooroci” (Matei 16, 14).

Activitatea Sfântului Ilie răspunde într-un fel dreptății lui Dumnezeu, pentru că proorocul își asumă pedepsirea cu moartea a acelora care au apostaziat și L-au părăsit pe Dumnezeul cel Adevărat. Într-un mod asemănător gândeau, înainte de Cincizecime, și ucenicii Iacov și Ioan, reacționând la refuzul samaritenilor de a-L primi pe Hristos, propunându-I Acestuia: „Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?”. Domnul, pentru a pune sfârșit acestei practici, le răspunde pe un ton dojenitor: „Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască” (Luca 9, 54-55).

d) Potrivit mesajului din Vechiul Testament, în Profetul Ilie s-a arătat slava dumnezeiască: „Ieși și stai pe munte înaintea Domnului! Că iată Domnul va trece; și înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur; După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnul.” (III Regi 19, 11-12).

În Filocalie se precizează că harul și mila lui Dumnezeu se arată oamenilor în diferite chipuri. Unora ca duh al fricii de Dumnezeu, care copleșește inima împietrită și nesimțitoare, sau ca un „cutremur”, tresărire interioară și exaltare, iar altora ca duh al „păcii”, aură delicată de lumină, așa cum s-a arătat și profetului Ilie.

e) Profetul Ilie se cinstește cu totul deosebit în spațiul grecesc. Fótis Kóntoglou, referindu-se la una din ilustrațiile sale, scrie: „Oriunde te duci, vei vedea biserici izolate pe vârfuri de munți… Sfântul Nicolae ocrotește marea, iar profetul Ilie munții. În bisericile izolate închinate Sfântului Ilie, acesta este reprezentat în icoane, de acei maeștri din vechime, ca un cioban îmbrăcat în cojoc de lână, cu părul și barba încurcată și răsucită ca un tufan sălbatic, cu nasul înconvoiat ca un vultur și cu ochii de foc”.

f) „Stă așezat pe o piatră, în fața unei peșteri, ca o pasăre de pradă în cuibul ei. Are capul sprijinit în palmă și privește în urmă, ca și cum ascultă glasul lui Dumnezeu,

Care îi vorbește prin acele stânci neîndurătoare. Deasupra lui zboară un corb cu o bucată de carne, care se repede jos să i-o dea”.

g) În fiecare an, pe 20 iulie, creștinii din sat, împreună cu preotul, vin spre seară la Biserică, se închină profetului Ilie, aprind candele, tămâiază, psalmodiază, citesc stihirile acatistului, iar Sfântul ascultă cu capul sprijinit în palmă… În ziua următoare, imediat după terminarea Liturghiei, oamenii pleacă, Sfântul Ilie rămânând iarăși singur, tăcut, îmbrăcat în piele de oaie, ca un vultur în adăpost. De mii de ani stă așa, și va mai sta și alți ani de acum înainte „până va veni ziua Domnului cea mare și se va arăta pe pământ”.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul şi slăvitul proroc Ilie Tesviteanul

Sfântul proroc Ilie a fost fiul lui Sovah, din cetatea Tesva, din Galaad, dincolo de Iordan. A trăit cu peste 800 de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea regelui Ahab, care îşi luase de soţie o feniciană, Izabela din Sidon, închinătoare la Baal. Ahab a părăsit credinţa iudeilor şi a devenit şi el închinător la idoli, prigonind pe apărătorii dreptei credinţe.

Atunci, ridicându-se Sfântul Ilie, a venit la curtea regelui şi îl mustra pe acesta pentru rătăcirea lui, prevestindu-i că se va abate asupra ţării o foamete mare ce va ţine trei ani şi şase luni.

După această perioadă, Sfântul Ilie s-a reîntors la Ahab şi cu jertfa adusă pe muntele Carmel, jertfă asupra căreia Dumnezeu a trimis foc din cer, prorocul a dovedit că străvechea credinţă pe care el o apăra era credinţa cea adevărată. Poporul, văzând minunea pogorârii focului din cer, prinzând pe slujitorii lui Baal, i-a ucis.

Prorocul Ilie a mai făcut şi alte minuni: a înviat pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului, a despărţit apa Iordanului şi a vorbit cu Dumnezeu pe Horeb.

Prin vrerea Domnului a fost ridicat cu trupul la cer, netrecând prin moarte. Sfântul Ilie va reveni pe pământ la sfârşitul veacurilor, îl va mustra pe antihrist şi va fi omorât de către el, după care va fi înviat de Mântuitorul Hristos.

Viaţa şi minunile Sfântului proroc Ilie Tesviteanul sunt menţionate în Sfânta Scriptură, în Vechiul Testament, la 3 Regi, capitolele 17, 18 şi 19.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul şi slăvitul proroc Ilie Tesviteanul

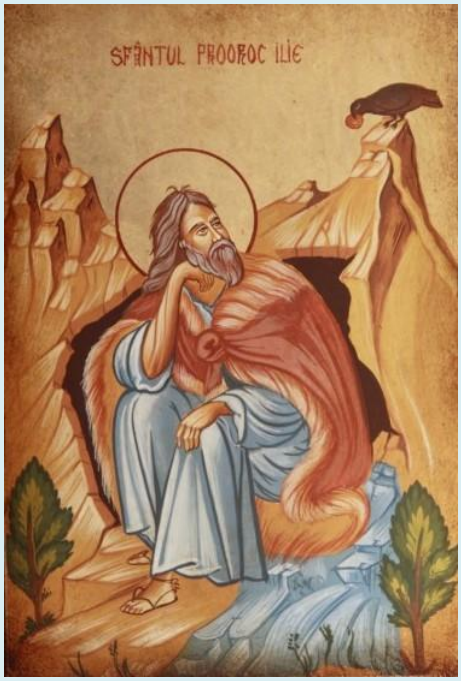

Sfântul proroc Ilie a fost fiul lui Sovah, din cetatea Tesva, din Galaad, dincolo de Iordan, de unde şi numele proroculuí: Ilie Tesviteanul. A trăit cu peste opt sute de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea lui Ahab, regele iudeilor (c. 874-853 î.Hr.).

Acest rege îşi luase de soţie o feniciană, Izabela din Sidon, femeie închinătoare la Baal, unul din zeii principali ai fenicienilor. Ea îndemna pe rege să părăsească vechea credinţă a iudeilor, în Dumnezeul cel adevărat, şi să se închine lui Baal, și regele și tot poporul să-l urmeze, întorcându-se de la Dumnezeu.

Regele, preţuind mai mult deşertăciunea lumii acesteia, decât mântuirea sufletului său, a părăsit credinţa cea adevărată şi, îmbrăţişând el însuşi legea idolească, a dat poruncă şi mult ajutor spre aducerea poporului credincios la închinarea idolilor, prigonind pe apărătorii dreptei credinţe, ridicând temple păgâne, pretutindeni pe pământul lui Israel, şi ţinând în mare cinste pe slujitorii lui Baal.

S-a ridicat atunci, la chemarea Domnului, Sfântul Ilie prorocul care, venind la curtea regelui, îl mustra, prin cuvinte aspre, pentru rătăcirea lui. Dar văzând că nu poate aduce pe rege la calea cea dreaptă a credinţei strămoşeşti, l-a vestit că se va abate asupra ţării o foamete mare, care va ţine trei ani şi jumătate, ca pedeapsă

pentru lepădarea lui de credinţă. Pentru aceasta, regele căuta să-l omoare. Prorocul Domnului s-a ascuns în Valea pârâului Chedron, unde mânia regelui nu-l mai putea ajunge.

„Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul cel adevărat!”

După trei ani şi jumătate însă, sfântul proroc s-a întors la curtea regelui Ahab. Cu jertfa adusă pe muntele Carmel, jertfă asupra căreia Dumnezeu a trimis foc din cer, Sfântul Ilie a dovedit că străvechea credinţă, pe care o mărturisea și o apăra el, era credinţa cea adevărată!

Poporul, văzând minunea proroculuі, a strigat: „Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul cel adevărat!” (3 Regi 18, 39) şi, prinzând pe slujitorii cei mincinoşi ai lui Baal, i-a ucis, ca să nu mai înşele poporul. Foametea a încetat printr-o ploaie binecuvântată trimisă de Dumnezeu la rugăciunea sfântului.

Prorocul Ilie a săvârşit şi alte fapte minunate: a înviat pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului, a despărţit apa Iordanului şi a vorbit cu Dumnezeu pe muntele Horeb, Dumnezeu arătându-i-se „în vânt subţire” (3 Regi 19, 12).

Prin vrerea lui Dumnezeu, prorocul Ilie a fost ridicat la ceruri într-un car de foc, netrecând prin moarte.

El s-a arătat, împreună cu prorocul Moise, la Schimbarea la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos, pe muntele Tabor.

Sfânta Scriptură şi Tradiţia Bisericii ne spun că Sfântul Ilie va reveni pe pământ, la sfârşitul veacurilor, ca înainte-mergător al celei de a doua veniri a lui Hristos, mustrând pe antihrist şi fiind omorât de către el, după care va fi înviat de Mântuitorul, Mielul cel biruitor.

Pentru rugăciunile proroculuі Tău Ilie, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Predici şi editoriale despre Sfântul prooroc Ilie, tesviteanul

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul

Ilie, în adevăr va veni şi va aşeza la loc toate (Matei 17, 11)

Iubiţi credincioşi, astăzi Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare prăznuieşte pe sfântul, slăvitul şi marele prooroc al lui Dumnezeu, Ilie Tesviteanul, pe marele râvnitor al adevărului, pe mustrătorul împăraţilor celor fără de lege. Astăzi cinstim pe cel mai râvnitor prooroc al Legii Vechi, pe învăţătorul poporului celui depărtat de Dumnezeu, pe pedepsitorul proorocilor mincinoşi, pe marele făcător de minuni Ilie, căruia stihiile i s-au supus şi s-a învrednicit să vorbească cu Dumnezeu pe muntele Horeb şi cu Iisus Hristos pe Tabor.

Patria acestui mare prooroc a fost ţara Galaadului, de cealaltă parte de Iordan care se mărgineşte cu Arabia şi cu cetatea Tezvi, după care s-a chemat şi Tesviteanul. Acest prooroc era din seminţia lui Aaron şi, încă de la naştere, s-a arătat că va sufla cu focul dumnezeirii şi va arde pe cei fără de lege cu foc.

La naştere, tatăl său, cu numele de Sovac, a văzut nişte bărbaţi îmbrăcaţi în haine albe vorbind cu pruncul şi învelindu-l cu foc şi băgându-i foc în gură să mănânce.

Acestea văzându-le tatăl său, s-a dus la Ierusalim şi a spus preoţilor vedenia aceea, iar unul dintre preoţi, bărbat înainte văzător, i-a zis: "Nu te teme, omule,

că vedenia pe care ai văzut-o pentru pruncul tău este spre slava lui Dumnezeu, căci acest prunc va fi locaş al luminii darului lui Dumnezeu şi cuvântul lui va fi ca focul de puternic şi lucrător. Râvna lui către Dumnezeu va fi fierbinte şi el va judeca pe Israel cu sabia şi cu focul". Deci, crescând pruncul şi ajungând în vârstă desăvârşită, a devenit un mare prooroc şi propovăduitor al dreptei credinţe în Dumnezeu şi un prea râvnitor al poruncilor Lui.

Pe vremea aceea împărăţea peste Israel împăratul Ahab. Acesta, urmând în răutate celorlalţi împăraţi închinători la idoli care au fost de la Ieroboam, a ascultat de soţia sa, Izabela, şi a silit poporul să se închine idolului Baal adus de ea din Sidon, nelăsându-l să se închine adevăratului Dumnezeu, în templul din Ierusalim. ***Văzând Ilie atita rătăcire de la credinţă a poporului Israel şi atâta orbire şi întunecare, umplându-se de râvna dumnezeiască, s-a dus înaintea lui Ahab şi, după ce l-a mustrat pentru nebunia şi idolatria lui, l-a ameninţat, atât pe el, cât şi pe tot poporul cel orbit şi înşelat de el, că vor fi pedepsiţi cu mare pedeapsă de Dumnezeu.***

Apoi i-a zis: Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel înaintea Căruia slujesc eu; în aceşti ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât numai când voi zice eu! (III Regi 17, 1). Acestea zicând, a plecat dinaintea lui Ahab.

Dar, o dată cu cuvântul proorocului, s-a încuiat cerul şi s-a făcut mare secetă, încât nici o picătură de ploaie sau de rouă n-a picat de sus pe pământ, timp de trei ani şi jumătate. Apoi a urmat nerodirea pământului, lipsa de hrană şi foamete în tot poporul, încât sufereau şi oamenii şi animalele. S-a împlinit atunci cuvântul marelui prooroc Moise către Israel, care zicea: "***Va fi cerul deasupra capului tău de aramă şi pământul sub tine, de fier***".

În timpul acestei cumplite secete ***Domnul a zis lui Ilie: Du-te de aici, îndreptează-te către răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo*** (III Regi 17, 3-4). Domnul a făcut aceasta cu robul său cel iubit, pentru două lucruri: ca să-l păzească de răzbunarea Izabelei şi, pe de altă parte, ca să-l cruţe de foamete şi sete. ***Dar, Preabunul Dumnezeu care Se milostiveşte pururea spre cei păcătoşi şi nu voieşte să-i piardă, când s-a împlinit vremea pedepsei celei drepte, a început a-l trage pe Ilie râvnitorul spre milă, ca să se roage Lui şi cu cuvântul său să se deschidă cerul spre ploaie. Apoi a secat pârâul din care bea apă Ilie şi corbii nu-i mai aduceau de mâncare. Văzându-se strâmtorat de foame şi de sete, a fost trimis de Dumnezeu la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă şi săracă, spre a***

cunoaşte câtă lipsă este pe pământ din cauza secetei, nu numai asupra celor bogaţi, ci şi asupra celor săraci şi astfel să-l întoarcă spre milă.
Proorocul şi râvnitorul lui Dumnezeu, Ilie, ascultând porunca, s-a dus la acea văduvă să-i ceară de mâncare. Şi fiind foarte flămând şi însetat, a chemat-o şi i-a zis: Adu-mi puţină apă ca să beau! Apoi a strigat-o din nou şi i-a zis: Adu-mi şi o bucată de pâine să mănânc! Şi a răspuns femeia: Viu este Domnul Dumnezeul tău, n-am nici o fărâmitură de pâine, ci numai o mina de făină, într-un vas şi puţin untdelemn într-un urcior. Şi iată, am adunat câteva vreascuri şi mă duc să o gătesc pentru mine şi pentru fiul meu şi apoi să mâncăm şi să murim! Atunci i-a zis Ilie: Nu te teme, ci du-te şi fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine, şi adu-mi-o, iar pentru tine şi fiul tău vei face mai pe urmă. Căci aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: ***Făina din vas nu va scădea şi untdelemnul din urcior nu se va împuţina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ! Şi s-a dus ea şi a făcut aşa, cum i-a zis Ilie; şi s-a hrănit ea şi el şi casa ei o bucată de vreme. Deci s-a împlinit cuvântul lui Ilie care l-a spus către văduvă: Căci făina din vas n-a scăzut şi untdelemnul din urcior nu s-a împuţinat, după cuvântul Domnului grăit prin gura lui Ilie*** (III Regi 17, 10-16).

Apoi s-a îmbolnăvit copilul văduvei şi a murit. Şi a zis văduva către Ilie: Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu! Ai venit la mine ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să-mi omori fiul! Iar Ilie i-a zis: Dă-mi pe fiul tău! Şi l-a luat din braţele ei şi l-a suit în foişor unde şedea el şi l-a pus pe patul său. Apoi a strigat Ilie către Domnul şi a zis: ***Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el! Şi suflând de trei ori peste copil l-a înviat şi l-a dat mamei sale, zicând: Iată, copilul tău este viu!*** (III Regi 17, 18-24).

Vedeţi, fraţilor, că şi moartea copilului văduvei la care găzduia Ilie era o rânduială plină de înţelepciune a lui Dumnezeu, ca să-l silească pe râvnitorul Ilie spre milă şi să dezlege Cerul cu cuvântul său, ca să dea Domnul ploaie pe pământ. După aceea a zis Dumnezeu lui Ilie: Mergi şi spune lui Ahab că voi da ploaie pe pământ. (III Regi 18, 1).

Iubiţi credincioşi, ***vedeţi cât iubeşte Dumnezeu pe cei ce Îl iubesc pe El? Vedeţi cât ascultă Preabunul Dumnezeu pe cei ce Îl ascultă pe El? Vedeţi că Dumnezeu face voia celor ce se tem de El şi se nevoiesc cu mare râvnă pentru dragostea Lui?*** **Nu voia să-l mâhnească pe Ilie pentru râvna sa cea sfântă. Dar, cu înţelepciunea Sa cea nemărginită, îl aduce încet, încet spre milă, ca el de bunăvoie să dezlege Cerul pe care îl legase cu limba sa.** ***Şi astfel, pe lângă credinţa lui cea înfocată şi râvna lui cea fierbinte pentru adevăr, îl învaţă să fie şi milostiv spre a se asemăna după a sa putere cu Cel Preaînalt şi Preamilostiv,***

cu adevăratul nostru Dumnezeu. Să vedem acum în ce fel a dezlegat Ilie cerul ca să plouă pe pământ şi ce minuni a mai făcut Dumnezeu prin el, până l-a luat la cer cu căruţa de foc.

După ce Ahab s-a smerit din cauza mâniei Domnului, a fost trimis la el Ilie, pe care mustrându-l proorocul, i-a poruncit să adune pe cei 850 de prooroci mincinoşi ai Izabelei pe muntele Carmel, dimpreună cu tot poporul. Şi, stând Sfântul Ilie înaintea lor, le-a zis cu asprime: ***Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu urmaţi-I Lui, iar dacă este Baal, urmaţi acestuia!*** (III Regi 18, 21). Şi a poruncit Ilie să-i aducă doi viţei din care unul să fie jertfit de închinătorii lui Baal, iar celălalt să fie jertfit de Ilie adevăratului Dumnezeu. Deci, care dintre ei va reuşi să pogoare foc din cer peste jertfa sa, aceluia să se închine, că ***Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu*** (III Regi 18, 24). Şi au făcut aşa.

Deci, mai întâi jertfind proorocii lui Baal, nu au putut pogorî foc pentru jertfa lor, căci ei se închinau la idoli şi nu credeau în adevăratul Dumnezeu. ***Apoi s-a pregătit Ilie să aducă jertfă.*** *Deci a poruncit să-i aducă 12 pietre, din care a zidit altar Domnului Savaot. Peste el a pus lemne, iar deasupra, viţelul înjunghiat. Împrejurul altarului a săpat un şanţ ca de două măsuri de sămânţă. Apoi a poruncit să umple patru vase cu apă şi să le toarne peste jertfă, o dată, de două ori, până a treia oară, încât tot jertfelnicul s-a udat şi şanţul dimprejur s-a umplut cu apă până sus.*

Altarul făcut de Sfântul Ilie pe muntele Carmel închipuia altarul Bisericii creştine întemeiate de Hristos prin jertfa Sa de pe Golgota.

- ***Astfel, cele 12 pietre ale altarului simbolizau pe cei 12 apostoli, care stau la temelia Bisericii.***
- ***Lemnele de pe jertfelnic simbolizau mulţimea mucenicilor ucişi pentru Evanghelie.***
- ***Viţelul de jertfă este Însuşi Hristos care se jertfeşte pe altarele sfintelor biserici în timpul Liturghiei pentru mântuirea lumii.***
- ***Şanţul săpat împrejurul altarului este valea acestei lumi în care încape sămânţa învăţăturii Vechiului şi Noului Testament.***
- ***Cele patru vase în care se căra apă peste jertfelnic, sunt cei patru evanghelişti.***
- ***Cele trei turnări arată cele trei persoane ale Preasfintei Treimi.***
- ***Apa care a umplut şanţurile este învăţătura Evangheliei,***

iar focul ce s-a pogorât din cer şi a mistuit altarul şi jertfa, închipuieşte revărsarea Duhului Sfânt care sfinţeşte, luminează şi înnoieşte toate.

La urmă s-a rugat Ilie, zicând: ***Auzi-mă, Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău*** (III Regi 18, 36). Deci, pogorându-se foc din cer, a mistuit toate: jertfa, pietrele şi apa, încât tot poporul căzând la pământ, a strigat: ***Domnul este Dumnezeul meu! Domnul este Dumnezeu!*** (III Regi 18, 39). Apoi poporul a prins pe proorocii mincinoşi şi i-a ucis la râul Chişon. ***Iar Ilie, suindu-se pe vârful muntelui Carmel, s-a rugat lui Dumnezeu să dea ploaie şi îndată a venit un vifor mare şi a plouat pe faţa a tot pământul.***

Auzind Izabela de uciderea proorocilor ei, s-a mâniat foarte tare pe Ilie şi căuta să-l omoare, iar el de frică, căci şi el "***era om neputincios***", a fugit în Iudeea şi se ruga să-i trimită Dumnezeu moarte, ca să nu mai vadă fărădelegile poporului închinător de idoli. ***După ce a fost hrănit de un înger, a mers 40 de zile şi 40 de nopţi, până la muntele lui Dumnezeu, Horeb*** (III Regi 19, 8). ***Acolo i s-a arătat Domnul, în adiere de vânt subţire*** (III Regi 19, 12). ***Apoi a luat poruncă să se întoarcă şi să ungă pe Elisei prooroc în locul său.***

Ascultând Sfântul Ilie pe Dumnezeu, s-a întors în Samaria, a uns pe Elisei prooroc în locul său, a mustrat din nou pe Ahab şi pe Izabela pentru că au omorât pe un om sărac, anume Nabot şi i-a luat via. A mustrat, de asemenea, pe Ohozia pentru închinarea la idoli, ***apoi, luând pe Elisei, ucenicul său, s-a dus în părţile Iordanului şi, despărţind apa în două cu cojocul său, a trecut de cealaltă parte şi i-a zis lui Elisei: Cere de la mine ce să-ţi fac, înainte de a fi luat de la tine. Duhul care este în tine, să fie îndoit în mine, a răspuns Elisei. Şi, pe când vorbeau, iată, căruţa de foc şi cai de foc au răpit pe Ilie şi l-au ridicat spre cer. Iar Elisei, privind, a strigat: Părinte, părinte, caii şi căruţele lui Israel!*** (IV Regi 2, 12). ***Deci, luând cojocul care căzuse de la Ilie, a despărţit Iordanul în două şi s-a dus către muntele Carmel.***

Aşa s-a urcat dumnezeiescul Ilie cu trup cu tot la locaşurile cereşti, fără a gusta moartea, de unde apoi va fi trimis în vremea de pe urmă, să vestească lumii apropierea judecăţii de apoi şi va găti calea venirii lui Hristos la judecată, ca un al doilea Înaintemergător. Atunci va fi omorât Ilie de sabia lui Antihrist, împreună cu Enoh. Nu după mulţi ani ticălosul Ahab a murit într-un război, al cărui sânge i l-au lins câinii. La fel şi femeia sa, Izabela, care de atâtea ori a voit să omoare pe marele prooroc, căzând dintr-un turn, a murit, iar trupul ei i l-au mâncat câinii înaintea cetăţii, după proorocia Sfântului Ilie.

Iubiţi credincioşi, iată ce mare prooroc a fost Sfântul Ilie Tesviteanul. Cel mai râvnitor prooroc şi sfânt al lui Dumnezeu din Vechiul şi Noul Testament. El a combătut mai întâi idolatria din Samaria, adusă de regele Ahab şi soţia sa. Că nu putea răbda proorocul să se închine poporul idolului Baal, în locul lui Dumnezeu. Nu putea să vadă cum piere un popor de la mic până la mare, din cauza necredinţei unui împărat. De aceea a stat Ilie înaintea regelui Ahab de mai multe ori şi îl mustra pentru închinarea la idoli, îndemnându-l să lase poporul să se închine adevăratului Dumnezeu. Dar, văzând împietrirea inimii împăratului şi soţiei sale, Ilie s-a rugat lui Dumnezeu să nu plouă pe pământ până nu se va întoarce poporul din nou la Dumnezeu. *Căci foametea, seceta, boala, sărăcia şi suferinţa sunt "toiagul şi varga" lui Dumnezeu, cu care ceartă şi întoarce la adevăr pe cei răi şi necredincioşi.*

Aşa a făcut şi Sfântul Ilie. A folosit toiagul secetei şi varga foametei ca să smerească pe cei răi şi închinători la idoli. Că este firesc la Dumnezeu să-i îmblânzească pe neascultători şi necredincioşi cu frâul foametei şi cu zăbala suferinţei. Astfel, după trei ani şi şase luni de secetă, s-a smerit Ahab şi s-a milostivit Dumnezeu spre poporul cel amăgit de el, dând ploaie pe faţa pământului.

Vedeţi, fraţilor, râvna lui Ilie pentru credinţă, pentru adevăr şi pentru mântuirea oamenilor? Cine dintre noi are măcar o picătură din credinţa Sfântului Ilie, din sfinţenia vieţii lui şi din râvna lui pentru cele sfinte? Cine dintre noi are atâta râvnă cât aveau părinţii şi sfinţii noştri pentru Biserică, pentru rugăciune, pentru cinstirea cărţilor sfinte şi pentru ajutorarea aproapelui? Să nu slăbim cu totul în credinţă şi râvnă, că fără acestea nu ne putem mântui. Dacă nu mergem mai des la biserică, să avem râvna măcar o dată pe săptămână să luăm parte. Să avem râvnă şi pentru dreapta credinţă, pentru bună\a creştere a copiilor şi pentru milostenie la cei lipsiţi. Dacă pierdem râvna rugăciunii, îndată slăbim şi în credinţă, la biserică ne ducem tot mai rar şi lucrul nostru nu este cu spor, pentru că ne-am depărtat de calea pocăinţei. Deci să apărăm această virtute de sectanţii care caută să ne jefuiască râvna pentru a deveni goi sufleteşte, plictisiţi la rugăciune, leneşi la biserică, greoi la citit şi fără spor la cele bune.

Să învăţăm astăzi de la Sfântul Ilie cât de mare este puterea rugăciunii, precum şi puterea de a lega şi dezlega, dată de Dumnezeu oamenilor sfinţi şi preoţilor. Ilie a legat cerul să nu plouă, iar Dumnezeu nu voia să dezlege legătura proorocului, ci a respectat legătura şi canonul dat de el samarinenilor. Iar când Ilie a dezlegat norii pentru ploaie, prin cuvântul gurii sale, îndată s-au adunat nori pe cer cu vifor mare şi a udat faţa pământului.

Vedeţi puterea cuvântului la prooroc? Vedeţi cât de mare este puterea, pe care o avea Ilie, de a lega şi dezlega cerul? Însă proorocii Vechiului Testament aveau acest har prin voia lui Dumnezeu, dar până la Hristos nimeni nu putea să lege şi să dezlege păcatele oamenilor. Căci puterea de a dezlega păcatele este cu mult mai mare decât aceea de a dezlega cerul. Iată, deci, că mai mult decât Ilie este preotul Legii Noi, care leagă cerul şi adâncul şi dezleagă raiul şi iadul prin Taina Sfintei Spovedanii.

- *Ilie leagă cerul să nu plouă, iar preotul leagă raiul ca să nu intre păcătoşii în el fără pocăinţă.*
- *Ilie dezleagă norii să plouă, iar preotul dezleagă, nu norii cerului, ci păcatele oamenilor, ca să poată intra în împărăţia lui Dumnezeu.*

Iată, deci, că mult mai mare este puterea şi harul dat preotului, decât puterea dată proorocului Ilie. Să ascultaţi, fraţilor, de preoţii şi duhovnicii voştri, că fără ei nimeni nu ne poate dezlega păcatele, nici chiar îngerii din cer. Primiţi canonul dat la spovedanie şi-l faceţi, ca să nu rămâneţi sub legătură nedezlegată. Dacă vă este canonul greu, cereţi altul mai uşor şi nimic să nu faceţi fără sfatul şi dezlegarea duhovnicului.

Aţi înţeles încă din predica de astăzi că Ilie a adus jertfă sângeroasă pe muntele Carmel, ca semn de împăcare a samarinenilor cu Dumnezeu, adică a săvârşit în chip simbolic liturghie de împăcare pe Carmel, ca să ne amintească nouă cât de mare este puterea Sfintei Liturghii. ***Să preţuim jertfa lui Hristos, adică dumnezeiasca Liturghie, pe care numai preoţii pot să o săvârşească. Să nu uitaţi că nu este mântuire pe pământ fără Sfânta Liturghie.*** Ea a fost simbolizată chiar de la începutul creaţiei, prin jertfa lui Abel şi a lui Avraam, care a adus jertfă pe însuşi fiul său, Isaac, precum şi prin celelalte jertfe de mulţumire aduse de Moise, de Aaron, de Isus Navi, de David şi de toţi drepţii Legii Vechi.

Să preţuim Sfânta Liturghie, ascultând-o cu mare evlavie, căci ea repetă jertfa Domnului de pe cruce şi ne menţine în strânsă legătură cu Dumnezeu prin Sfânta Împărtăşanie. De aceea, fără jertfă liturgică nimeni nu se poate mântui. Când auzim clopotele bisericii să mergem la slujbă, că Hristos rămâne cu noi mai ales prin Sfânta Liturghie. Mare păcat fac acei creştini care stau sărbătoarea acasă şi nu vin la biserică să asculte Sfânta Liturghie.

Altă învăţătură folositoare de suflet ne dă Sfântul Ilie astăzi prin cuvintele adresate poporului pe muntele Carmel, când le-a zis: ***Până când veţi şchiopăta cu amândouă picioarele?*** (III Regi 18, 21). ***Care sunt cele două picioare cu care***

mergem la Dumnezeu? ***Sunt credinţa şi faptele bune.*** Şi precum nu putem merge într-un picior, tot aşa nu putem merge la Dumnezeu numai prin credinţă, fără fapte bune. Să ne silim a păstra cu sfinţenie dreapta credinţă şi a lucra după putere faptele bune. Una fără altă ne împiedică mântuirea. Fără amândouă, şchiopătăm de ambele picioare şi nu putem urca scara mântuirii care ne duce la împărăţia lui Dumnezeu.

Aţi văzut apoi soarta proorocilor mincinoşi care au înşelat poporul şi l-au atras la închinarea de idoli? Pe toţi aceştia i-au prins oamenii şi i-au ucis pe Carmel. Iată soarta profeţilor şi învăţătorilor mincinoşi din zilele noastre, care caută să amăgească pe credincioşi, să-i rupă de Biserică, de Tradiţie, de icoane, de Maica Domnului, de Sfintele Taine, de dreapta credinţă şi de tot ce avem noi mai scump pe lume, răstălmăcind Sfânta Evanghelie după capul lor. Să nu-i ascultaţi, nici să-i primiţi în casă, nici să vă duceţi la adunările lor, ca să nu vă înşele şi să vă ajungă pedeapsa lui Dumnezeu.

Să rămânem în Biserică cu Hristos şi cu toţi sfinţii Lui. Aici este mântuirea, bucuria, pacea şi speranţa noastră. Iar afară de Biserică, sunt cei căzuţi din credinţă, apostaţii, necredincioşii, ereticii, proorocii mincinoşi, trădătorii, beţivii, desfrânaţii şi toţi cei ce sunt stăpâniţi de patimi şi nu vor să se pocăiască. Soarta lor o aminteşte cel mai bine Sfântul apostol Pavel, care zice: ***Nu vă amăgiţi. Nici desfrânaţii, nici închinătorii la idoli (adică cei robiţi de patimi), nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiţii, nici furii, nici lacomii, nici beţivii, nici hulitorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu*** (I Corinteni 6, 9-10).

În ţara noastră Sfântul Ilie este foarte cinstit de credincioşi. Avem biserici şi mânăstiri cu hramul lui şi creştini care-i poartă numele. Însă nu avem destui păstori, monahi şi credincioşi care să-i urmeze viaţa şi râvna lui Ilie pentru Hristos şi pentru Evanghelie. Dar "***întru smerenia noastră ne va pomeni şi pe noi Domnul***".

Să-l rugăm pe Sfântul prooroc Ilie, să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru noi şi pentru toată lumea, ca să ne dea Domnul pace, ploaie timpurie şi târzie, să sporească credinţa noastră, dragostea, rugăciunea şi râvna noastră pentru Biserică şi pentru faptele bune, spre slava lui Dumnezeu şi mântuirea sufletelor noastre.

Amin.

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Muntele Carmel - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte

Peștera Sfântului Ilie (Foto: pr. Silviu Cluci)

Părăsim Cezareea Palestinei și pornim spre Galileea și Muntele Carmel, cu gândul la marele apostol Pavel și Sfântul proroc Ilie Tesviteanul. Este ora 13 și o căldură de iulie. Înaintăm de-a lungul Mării Mediterane, pe autostrada Tel Aviv - portul Haifa, cale de 60 km spre Galileea. În stânga noastră se oglindește marea liniștită, mișcată de o ușoară adiere de vânt; iar în dreapta se întind grădini verzi de banani, eucalipți, viță de vie și portocali cu fructe ce dau în copt. Suntem în câmpia de vest a Galileii.

Intrăm în marele oraș Haifa, care numără peste 250.000 de locuitori, între care și câteva mii de creștini - 3.000 catolici și 2.000 de ortodocși melchiți. Haifa este un centru industrial și cel mai mare port al Ierusalimului. Nu prezintă importanță biblică. În marginea orașului Haifa, ca o impunătoare peninsulă de piatră, se înalță Muntele Carmel. Aici a adus prorocul Ilie jertfă adevăratului Dumnezeu. Aici au fost uciși prorocii mincinoși ai Izabelei. Aici a adunat Ilie pe poporul lui Israel, în frunte cu regele Ahab, și a dezlegat cu rugăciunea sa cerul să dăruiască ploaie pământului, după trei ani și șase luni de secetă cumplită.

Urcăm în serpentină Muntele Carmel, care se ridică deasupra mării cu peste 500 de metri. Pe vârful muntelui se află două mănăstiri mari, catolice: o mănăstire cu 15

călugări franciscani și alta, mult mai mare, cu circa 60 de călugărițe care fac parte din ordinul foarte sever al carmelitelor. Ordinul călugărilor carmeliți a fost fondat în anul 1212 de un călugăr catolic francez, numit Brocard. Nevoința carmeliților cea mai importantă constă în faptul că ei sunt toată viața izolați definitiv de lume. Fiecare stă singur în chilia sa, unde primește mâncare pe o mică fereastră. Timpul și-l împart între rugăciune, lucrul mâinilor, citirea sfintelor cărți și odihnă. Până la moarte nu au voie să iasă din mănăstire, să vorbească cu cei din afară, decât numai cu Dumnezeu și cu duhovnicul lor.

Ne oprim în fața impunătoarei mănăstiri carmelite. Un călugăr franciscan ne iese înainte, ne conduce în biserică, ne dă câteva explicații. Sub altar coborâm în „peștera Sfântului Ilie", unde, după tradiție, obișnuia să se roage marele proroc.

Mănăstirea carmeliților, având aspectul unei fortărețe, are o incintă cu trei etaje și o biserică de mari proporții numită, pentru dimensiunile și strălucirea ei, „Stela Maris", adică „Steaua Mării". În epoca de aur a Creștinismului, pe Muntele Carmel erau numeroși sihaștri ortodocși. În timpul cruciaților aici s-au stabilit călugări catolici, care au înființat ordinul așa-numit al „carmeliților", adică al călugărilor închiși. Ea a fost construită în 1827 de Biserica Catolică din Franța.

Tradiția spune că pe acest munte ridicase Ahab pe idolul Baal, ca să i se închine poporul în locul adevăratului Dumnezeu. Dar Sfântul Ilie, cu rugăciunea sa, a dărâmat idolul la pământ și a pregătit muntele pentru marea jertfă pe care avea s-o aducă după cei trei ani și șase luni de secetă. Când stătea ascuns la văduva din Sarepta Sidonului, a primit poruncă de la Dumnezeu să aducă jertfă pe Muntele Carmel, în fața întregului popor al Samariei care jertfea lui Baal. Jertfa marelui proroc Ilie a fost bineprimită de Dumnezeu și mistuită de focul pogorât din cer la rugăciunea sa. Iar jertfa preoților lui Baal a fost lepădată, spre mustrarea lui Ahab și a Izabelei și spre întoarcerea poporului la adevăratul Dumnezeu. Atunci Ilie, plin de râvna Duhului Sfânt, a poruncit poporului să prindă și să ucidă pe preoții și prorocii mincinoși ai lui Baal, iar el căzând la rugăciune, a deschis Dumnezeu cerul și a trimis poporului ploaie (III Regi, cap. 18).

Aici, pe platoul Carmelului, între mare și cer, se ruga Ilie, marele proroc al Legii Vechi. Aici a adunat pe poporul amăgit de Ahab și Izabela și l-a întrebat: Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Adică de credință și de fapte bune. Dacă Baal este adevăratul Dumnezeu, urmați-i lui; iar dacă Domnul este adevăratul Dumnezeu, urmați-I Lui.

Aici a văzut poporul cum a coborât foc din cer și a mistuit jertfa Sfântului Ilie. Aici a înțeles poporul că este înșelat de Izabela și de prorocii cei mincinoși și a căzut cu fața la pământ înaintea adevăratului Dumnezeu, ca să fie iertat și miluit. Aici s-a rugat Ilie cu rugăciune de foc și a trimis Dumnezeu ploaie peste Israel. Doamne, izbăvește lumea de idoli, de eresuri și de proroci mincinoși, care înșeală buna credință a oamenilor! Vai lumii pentru sminteli! Că smintelile trebuie să vină, dar mai vai prin care vin... Vai lumii pentru idolatrie și depărtarea de Dumnezeu! Că „depărtarea trebuie să vină”, dar mai vai de cei care grăbesc idolatrizarea lumii. Ce răspuns vom da noi în fața lui Hristos?

***

Binecuvântează, Mântuitorule, omenirea cu păstori duhovnicești devotați și cu preoți adevărați. Adaugă preoților noștri râvnă din râvna Sfântului Ilie; mai multă dragoste de Hristos, mai multă grijă de turmă, mai multă îndrăzneală în cuvânt, mai mult zel pentru Casa Domnului.

Primește-ne, Doamne, și pe noi, fiii unui popor binecredincios, să ne închinăm pe Muntele Carmel. Până în ceasul acesta n-am plecat genunchii noștri înaintea altui Dumnezeu. Nici n-am adus jertfă lui Baal! Nici n-am zidit altare păgâne în casele și în inimile noastre. Nici n-am mâncat „din masa Izabelei”. Ne cunoaștem Evanghelia. Ne știm chemarea. Ne iubim Biserica, țara, pământul și pe toți oamenii. Nu ne trebuie idoli. Nu vom jertfi lui Baal. Nu ne vom închina niciodată altui dumnezeu. Pe Tine Te mărturisim. Ție Îți slujim, la Tine cădem, Ție ne rugăm și pe Tine Te slăvim: pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt!

Binecuvântează-ne pe noi cu tărie și râvnă, țara cu ploaie timpurie și târzie, altarele cu preoți devotați și pământul cu soare și pace, ca să te slăvim cu Sfântul Ilie, din neam în neam. Nu s-au stins luminile în Carpați. Nici untdelemnul în candelele Tale nu s-a terminat. Și fumul de tămâie se înalță în bisericile Tale, ca un miros de bună mireasmă. Și Jertfa cea euharistică se aduce zilnic pe altarele Tale, în pământul părinților noștri. Poporul nostru nu cunoaște idoli, nu se închină niciodată la zei. Știe înaintea cui să se smerească și cui să jertfească. Știe să plângă, dar știe să și cânte. Știe să lucreze, dar știe să se și roage. Știe cine îi este prieten și cine este Dumnezeul său!
Binecuvântat ești, Doamne, pentru toate darurile care le-ai revărsat peste pământul țării noastre și peste fiii neamului nostru românesc!

&&&

Admirăm platoul larg deschis al Muntelui Carmel. Admirăm mănăstirea carmelitelor rugătoare, care între-ţin focul sacru pe muntele Sfântului Ilie prorocul. Admirăm Marea Mediterană care înaintează până aproape de noi. Admirăm câmpia şi dealurile pietroase ale Galileii, sfinţite cândva de paşii lui Hristos!

Locul unde a adus jertfă Sfântul Ilie adevăratului Dumnezeu se află pe platoul Carmelului, în partea de sud-est, pe o colină înaltă de 546 m. Acolo s-a zidit un paraclis de către călugării carmeliţi, în cinstea marelui profet.

Coborâm. Pe versantul abrupt al Carmelului se află o peşteră, adâncă de 14 m şi largă de 7 m, care poartă numele de „Şcoala prorocilor". Aceasta este peştera Sfântului Ilie, unde locuia şi se ruga când urca pe Carmel.

Tot aici se zice că ar fi locuit şi Sfântul proroc Elisei, ucenicul lui, când a venit şunamiteanca plângând, ca să-i învie copilul mort (IV Regi 4, 25). Nu departe de „Şcoala Prorocilor" se află valea Chişon, locul unde poporul, îndemnat de Sfântul Ilie, a tăiat pe cei 850 de proroci mincinoşi şi preoţi ai lui Baal şi Astarte, care „mâncau din masa Izabelei". Acesta este sfârşitul celor ce hulesc pe Dumnezeu şi amăgesc popo-rul cel dreptcredincios!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pp. 169-173)

Arhimandritul Teofil Părăian - Predică la praznicul Sfântului Ilie: „Să nimicim răul din noi cu râvna Sfântului Ilie”

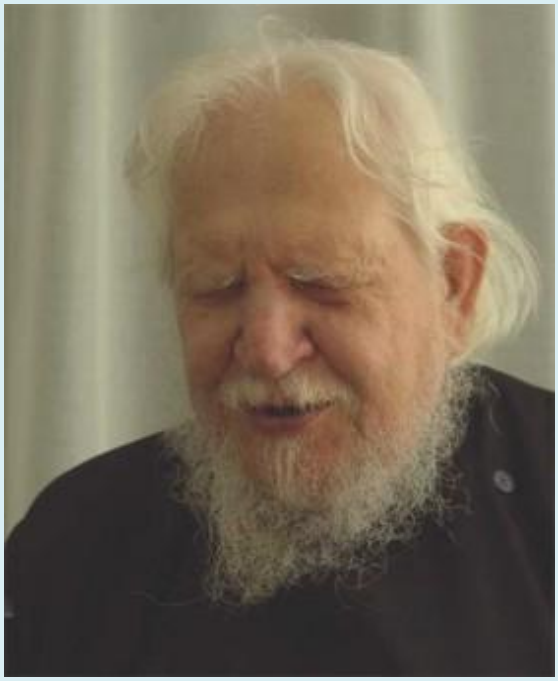

Sfântul Ilie - un sfânt aspru

Prea cuvioase părinte stareţ, cinstiţi părinţi, iubiţi fraţi şi iubiţi credincioşi, suntem în cuprinsul unei sărbători unice în felul ei, pentru că în această zi de 20 iulie pomenim cu sărbătorire pe un sfânt din Vechiul Testament - îl pomenim pe Sfântul Ilie. Sărbătoarea aceasta este singura din luna iulie - şi singura din tot calendarul - închinată unui sfânt din Vechiul Testament. Sigur, noi pomenim şi pe alţi sfinţi şi drepţi din Vechiul Testament - pe proroci (prorocul Isaia, prorocul Ieremia, prorocul Ezechil, prorocul Daniil şi prorocul Moise), dar nu îi pomenim cu sărbătorire, ci doar cu zile hotărâte în amintirea lor.

Sfântul proroc Ilie este un om din Vechiul Testament, ales al lui Dumnezeu, pe care Sfânta noastră Biserică ni-l propune spre cinstire şi spre sărbătorire. Ca să îl sărbătorim aşa cum trebuie, este rânduită şi slujbă pentru sfinţire, aşa cum, de altfel, sunt slujbe pentru fiecare zi, pentru fiecare sfânt. Adică, pe lângă ceea ce ne oferă Sfânta noastră Biserică pentru cinstirea sfinţilor, noi adăugăm cinstirea noastră lăuntrică. Biserica noastră ne oferă texte liturgice, adică rânduieli de slujbe, prin care noi ne angajăm la cinstirea sfinţilor - în cazul acesta la cinstirea Sfântului Ilie.

Există şi o pomenire pe care o face poporul credincios, fără să se întemeieze pe dumnezeiasca Scriptură sau pe textele liturgice. ***Sfântul Ilie este un sfânt pe care lumea îl socoteşte aspru şi de care oamenilor le este frică.***

De unde, oare, această frică? *În gândirea poporului nostru, Sfântul Ilie este privit ca unul care porneşte furtunile, ca unul care porneşte tunetele, ca unul care porneşte fulgerele, iar acestea sunt, desigur, fenomene care aduc oarecare nelinişte în sufletele oamenilor. Dacă Sfântul Ilie dezlănţuie furtunile, tunetele şi fulgerele, atunci, cu adevărat, este firesc ca cineva să aibă o teamă în faţa lui.*

Adevărul este că tunetele şi fulgerele nu au nici o legătură cu Sfântul Ilie, dar, pentru că el s-a ridicat din lumea aceasta, la cer, într-o căruţă de foc, trasă de cai de foc, oamenii au făcut legătura între căruţele pământeşti şi căruţa care l-a dus pe Sfântul Ilie în cer. ***Despre Sfântul Ilie există o tradiţie a gândirii religioase, care spune că el s-a înălţat într-o căruţă trasă de 4 cai.*** Aşa a înţeles prorocul Elisei, aşa a văzut prorocul Elisei urcarea la cer a Sfântului proroc Ilie. ***Şi atunci, oamenii au făcut o legătură între căruţa cu care s-a urcat la cer Sfântul Ilie şi durduitul care se aude când se dezlănţuie tunetele, ca şi când, Sfântul Ilie ar umbla un-deva pe sus, cu căruţa cu care s-a înălţat la cer.*** De aici vine cumva frica de Sfântul Ilie.

Oamenii caută să nu lucreze în ziua de Sfântul Ilie, ca să nu păţească ceva, să nu îi potopească Sfântul Ilie.

Când eram eu copil, mama - Dumnezeu să o odihnească - ne spunea că Sfântul Ilie nu ştie niciodată când îi este ziua, că - zicea mama - dacă ar şti Sfântul Ilie când este ziua lui, ar dezlănţui nişte durduieli şi nişte trăsnete de s-ar cutremura pământul. ***De aceea, el îl întreabă pe Dumnezeu când este ziua lui, iar Dumnezeu, când se apropie să fie ziua Sfântului Ilie, îi spune: „Oho, Ilie, mai este până atunci!” Şi tot aşteaptă Sfântul Ilie să vină ziua lui şi iarăşi îl întreabă pe Dumnezeu: „Doamne, dar nu mai vine ziua mea?” şi Dumnezeu zice: „Oho, Ilie, de când a trecut!”. E o credinţă populară, aşa s-au învăţat oamenii să gândească despre Sfântul Ilie.***

Într-adevăr, Sfântul Ilie este un sfânt aspru, un sfânt hotărât, un sfânt despre care ştim că a dat poruncă să se junghie oamenii care nu erau de credinţa celor din Israel, lucru care, nouă, astăzi, ni se pare curios. Însă noi uităm ceva. Uităm că Sfântul Ilie a vrut să sfârşească cu relele din lumea aceasta, că a vrut să taie răul de la rădăcină. ***Aşadar, Sfântul Ilie, când s-a gândit să nimicească pe cei care nu se închină lui Dumnezeu, pe închinătorii la idoli, nu s-a gândit numai să nimicească idolii, adică închipuirile oamenilor, ci să îi nimicească pe aceia care îi îndrumau pe oameni să se închine la idoli. Poate că, de aici vine gândul că Sfântul Ilie este un sfânt aspru.***

Sfântul Ilie în Noul Testament

Între cei din Vechiul Testament, în Evanghelii şi în scrierile Sfinţilor Apostoli (în Noul Testament), Sfântul Ilie este pomenit destul de des.

S-a pomenit şi la această Sfântă Liturghie, din Sfânta Evanghelie, că multe văduve erau în vremea lui Ilie prorocul şi că numai la una, din Sarepta Sidonului, a fost trimis Sfântul Ilie şi că mulţi leproşi erau în vremea lui Elisei, dar numai unul ,a fost vindecat prin puterea lui Dumnezeu, dată lui Elisei. ***Ştim apoi că, Sfântul Ilie, aşa aspru cum era, a fost primit de Domnul nostru Iisus Hristos, să fie martor la Schimbarea Sa la Faţă.*** Au mai fost de faţă Moise şi trei apostoli ai Domnului Hristos, Petru, Iacob şi Ioan. Înseamnă că Ilie, aşa aspru cum a fost, aşa hotărât cum a fost, să nimicească relele din rădăcină, are primire la Dumnezeu.

Duhul şi puterea lui Ilie s-au pomenit în legătură cu Sfântul Ioan Botezătorul. Când i-a vestit că va avea un copil şi că îi va pune numele Ioan, îngerul binevestitor i-a spus tatălui Sfântului Ioan Botezătorul, că acesta va merge înaintea

Domnului, cu duhul şi cu puterea lui Ilie. ***Adică va fi hotărât împotriva răului - asta înseamnă să mergi înaintea cuiva cu duhul şi cu puterea lui Ilie.***

În Sfânta Evanghelie după Marcu, fiii lui Zevedeu, Sfinţii apostoli Iacob şi Ioan, sunt numiţi „fiii tunetului”. Odată, văzând că nişte oameni din Samaria nu au vrut să-L primească şi să-L odihnească pe Domnul Iisus Hristos în satul lor, Iacob şi Ioan, „fiii tunetului”, au zis: ***„Doamne, vrei, să zicem să se coboare foc din cer să-i mistuie, cum a făcut şi Ilie?” (Lc. 9, 54).*** Dacă au zis ucenicii „cum a făcut Ilie”, s-au gândit la Sfântul Ilie ca la omul împotrivirilor faţă de cei care fac rele, faţă de cei care nu fac bine. Se gândeau ei că, dacă oamenii aceia nu au primit pe Domnul Hristos, ei ar trebui să piară.

Domnul Hristos nu a zis aşa, iubiţi credincioşi. ***Domnul Hristos este aproape de inima noastră***, mai aproape decât Sfântul Ilie - trebuie să recunoaştem.

Să nimicim răul din noi cu râvna Sfântului Ilie

Ne place de Sfântul Ilie, de râvna lui. Ne-ar place să avem şi noi râvna Sfântului Ilie pentru nimicirea răului, mai ales pentru nimicirea răului din noi.

Să nimicim ura din noi, să nimicim răzbunarea din noi, să nimicim mânia din noi, să nimicim îndoiala din noi, să nimicim împotrivirile faţă de bine pe care le avem în noi, să nimicim din rădăcină răutatea, în orice chip ar fi ea.

În loc de mânie - să avem blândeţe, în loc de mândrie - să avem smerenie, în loc de lene - să avem hărnicie, în loc de lăcomie - să avem post, în loc de desfrânare - să avem înfrânare, să ne întărim în bine, pentru că aşa vrea Domnul Hristos.

Domnul Hristos însă, nu vrea să fim nimicitori de oameni

Nu ne-a pus Domnul Hristos să judecăm care este bun şi care este rău, cine trebuie să trăiască şi cine trebuie să moară. ***Pe noi ne-a pus Dumnezeu să fim binevoitori, îngăduitori, iertători*** şi de aceea răspunsul Domnului Hristos la întrebarea celor doi ucenici, „fiii tunetului”: ***„Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer, să-i mistuie, cum a făcut şi Ilie?” (Lc. 9, 54),*** Domnul Hristos a zis ***„Nu ştiţi ai Cărui Duh sunteţi!” (Lc. 9, 55). Deci, dacă voi vreţi să faceţi aşa ceva, să nimiciţi oameni, să faceţi să piară oamenii, chiar şi pe aceia care nu mă primesc pe Mine, nu aveţi duhul Meu, nu sunteţi fiii duhului Meu, ci sunteţi altfel de oameni, oameni pe care Eu nu-i vreau.***

Deci, iubiţi credincioşi, noi îl cinstim pe Sfântul Ilie, pentru că îl cinsteşte Biserica, îl cinstim pe Sfântul Ilie pentru că ni-l propune Biserica spre cinstire, dar noi nu suntem ca Sfântul Ilie, nici nu vrem să fim ca Sfântul Ilie, ci vrem să fim ca Domnul Hristos.

Vrem să fim cu îngăduinţă, vrem să fim cu iertare, vrem să fim cu milă, vrem să fim cu înţelegere faţă de neputinţa omenească, vrem să fim iubitori de oameni, ca Dumnezeu, vrem să fim cu răbdare, pcntru că Domnul Hristos ne-a spus: „Cel ce va răbda până la Sfârşit, acela se va mântui!” (Mt.10, 22).

Ar trebui, însă, ca în privinţa rânduielii din sufletul nostru, să fim ca Sfântul Ilie. Să nu ne mai gândim la unii şi alţii cum fac, să ne gândim la noi, la ce facem noi cu răul, să ne gândim să înlăturăm răul cu binele. ***„Nu te lăsa biruit de rău…*** – scria Sfântul apostol Pavel credincioşilor creştini din Roma - ***…ci biruieşte răul cu bine ” (Rom.12, 21).***

Bineînţeles că Sfântul Ilie a avut şi laturi de bunăvoinţă, de vreme ce a fost trimis de Dumnezeu la o văduvă din Sarepta Sidonului. A ajutat pe acea văduvă, căreia i-a murit copilul, înviind pe copilul ei. Toate acestea ţin de Sfântul Ilie, toate acestea trebuie să le avem în vedere când este vorba de cinstirea noastră, de sărbătorirea noastră faţă de Sfântul Ilie.

Să nu ne temem de el şi de asprimea lui, câtă vreme suntem cu Domnul Hristos, că nu ne lasă Domnul Hristos să facem ce a făcut Ilie. A avut Ilie la vremea lui, râvna lui - Dumnezeu să-i primească râvna, Dumnezeu să ne întărească şi pe noi în râvna de a nimici răul, pe noi care suntem atât de nehotărâţi când este vorba de a înlătura răul.

Gândiţi-vă, iubiţi credincioşi, câţi dintre voi nu cocoloşiţi relele şi nu faceţi în aşa fel încât, mai bine să se supere Dumnezeu, decât să se supere omul. De multe ori, nu înlăturăm răul din sufletul şi din viaţa celor din jurul nostru, pentru ca aceştia să nu se supere. Sfântul Ilie nu a fost aşa. ***Pe Sfântul Ilie nu l-a interesat cine se supără şi cine nu se supără, a vrut să aducă pe Dumnezeu în mijlocul oamenilor, pe Dumnezeu care este şi pedepsitor al păcatelor, nu numai iertător al păcatelor.***

Băgaţi de seamă, chiar Domnul Hristos i-a spus lui Petru: ***„Oricâte vei lega pe pământ va fi legat şi în cer şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în cer” (Mt.16, 19).*** Deci, nu a dat numai putere de dezlegare, a dat şi putere de legare. De ce? Pentru că răul, dacă îl laşi să crească, creşte, şi până la urmă, te stăpâneşte. Şi nu numai că stăpâneşte, dar schimbă şi mintea omului. Din minte care pricepe

lucrurile lui Dumnezeu, face minte care se împotriveşte lui Dumnezeu. ***„Că mintea-i tot atât de dibace - zicea părintele Arsenie - încât poate dovedi, şi ca bine, şi ca rău, acelaşi lucru “. Şi mai zicea părintele: „În mintea strâmbă şi lucrul drept se strâmbă!”.*** Deci, lucrarea păcatului este aceea care strâmbă mintea, care schimbă mintea spre rău, aceea care îl face pe om să zică răului bine şi binelui rău.

Sfântul Ilie a fost hotărât. El a zis: ***„ Dumnezeu trebuie să fie biruitor ”*** în lumea aceasta; să terminăm odată cu oamenii care se împotrivesc lui Dumnezeu. Bine-înţeles că noi nu zicem aşa. Şi nu zicem aşa, pentru că nu avem duhul şi puterea lui Ilie, pentru că nu suntem angajaţi în lucrarea aceasta. ***Dar, în orice caz, trebuie să ne supunem faţă de Dumnezeu, faţă de învăţătura Domnului Hristos, trebuie - atâta cât putem noi - să căutăm să înlăturăm răul din noi şi din jurul nostru şi unde nu mai putem noi, să cerem ajutorul lui Dumnezeu, să biruie El răutatea din lumea aceasta.***

Iubiţi credincioşi, în Noul Testament, în Epistola Sfântului Iacov, se spune despre Sfântul Ilie că era întru slăbiciune - şi el era ca noi - dar că s-a rugat lui Dumnezeu şi nu a plouat trei ani şi jumătate, şi s-a rugat apoi din nou spre folosul oamenilor, spre binele oamenilor.

Să luăm de la Sfântul Ilie ceea ce putem noi face şi ceea ce se potriveşte cu firea noastră, cu înţelegerea noastră de creştini. Deci, dacă Domnul nostru Iisus Hristos le-a spus celor doi:„ Nu ştiţi ai Cărui Duh sunteţi”, noi am învăţat de la Domnul Hristos să fim ca Sfântul Ilie, doar atunci când este vorba de răutatea din noi, de răutatea care trebuie nimicită.

Să fim buni cu oamenii care sunt răi

Să fim înţelegători, să fim iertători, să căutăm să-i îmbunătăţim, să-i ajutăm să fie buni, dar să nu îi nimicim. Nu este al nostru să facem cum a făcut Ilie. Judecata este a lui Dumnezeu, răzbunarea este a lui Dumnezeu. Noi nu cerem nici judecata, nici răzbunarea, ci cerem mila lui Dumnezeu peste tot şi cerem ajutorul lui Dumnezeu. ***Să îl cinstim pe Sfântul Ilie, râvnitorul pentru Dumnezeu şi să ne gândim, ce bine că a fost şi el la Schimbarea la Faţă a Domnului Hristos întru lumină.***

Să căutăm, iubiţi credincioşi, ca cinstitori ai Sfântului Ilie, să căutăm râvna pentru bine, râvna din sufletele noastre, râvna de a nimici răutatea şi de a nu mai fi răi. Să vedem răutatea din noi şi să ştim că ar trebui să vină Sfântul Ilie să o nimicească.

Şi chiar să ne rugăm lui Dumnezeu să trimită pe Sfântul Ilie să facă rânduială în sufletele noastre, în viaţa noastră.

S-a înălţat Sfântul Ilie la cer - dar noi nu ştim locul Sfântului Ilie în universul acesta, nu ştim unde este locul Sfântului Ilie în lumea aceasta, în orice caz, este mai presus de lumea aceasta, pentru că a trăit o viaţă mai mult cu înclinare spre Dumnezeu decât cu înclinare spre lumea aceasta. De aceea, Dumnezeu a rânduit ca el să nu mai rămână în lumea aceasta, ci să trăiască undeva, mai presus de lumea aceasta.

Să căutăm şi noi să ducem o viaţă mai presus de lumea aceasta. Să nu ne lăsăm nemulţumiţi atunci când cineva, spre binele nostru, intervine în viaţa noastră, cu gândul de a ne face mai buni şi mai plăcuţi lui Dumnezeu. Să facem şi noi lucrare de îmbunătăţire a celor din jurul nostru, spre slava lui Dumnezeu şi spre bucuria Sfântului Ilie şi a tuturor sfinţilor, totdeauna, acum şi pururi şi în vecii vecilor.

Mărire Tatălui, şi Fiului şi Sfântului Duh. Amin.

Din „Predici la praznice şi sărbători”

Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Petru, apostolul şi Ilie, proorocul

“Pretextul lor e acesta:
- *Sunt păcătos, spun ei, şi nu pot veni la biserică!*
- *Dar tocmai pentru că eşti păcătos, vino, ca să nu-ţi pierzi mântuirea.*

Spune-mi, te rog, care om este fără de păcate? *Pentru asta, jertfa şi Biserica, pentru asta, rugăciunile şi postul, pentru că sunt multe rănile sufletului. Pentru asta s-au descoperit împotriva lor şi leacurile şi s-a făcut leac potrivit pentru fiecare din rănile sufletului.* ***Ai Biserica! Ea aduce jertfe! Ai rugăciunile Părinţilor, dăruirea Sfântului Duh, pomenirile mucenicilor, adunarea sfinţilor şi multe la fel cu acestea, care te pot ridica din păcat la dreptate.*** [...]

Vrei să spui că te împiedică grijile vieţii? Păcatul e însă şi mai mare. ***Pentru ce nu împrumuţi lui Dumnezeu puţină vreme, ca să primeşti întreaga zi?***

- *Sunt păcătos şi nu pot!*
- *Tocmai pentru că eşti păcătos, de asta vino la biserică!*

Oare nu ştii că şi cei care slujesc la altare sunt cuprinşi de păcate? Sunt şi ei îmbrăcaţi în carne, împletiţi cu sânge şi legaţi cu oase! Şi noi care stăm pe scaun şi predicăm suntem încurcaţi în păcate. Dar nu deznădăjduim de bunătatea lui Dumnezeu, nici nu spunem despre El că-i lipsit de omenie. ***Toţi suntem oameni,***

alcătuiţi din aceleaşi elemente; cu toate acestea, nu încetăm să predicăm, uitându-ne la noianul iubirii de oameni a lui Dumnezeu. Păcatul vostru nu-i atât de mare dacă veniţi la biserică cu păcate pe voi, pentru că voi trebuie să fiţi învăţaţi. Păcatul nostru, însă e cu atât mai mare cu cât dregătoria noastră e mai mare. Altceva este să păcătuiască dascălul, şi altceva ucenicul. *Cu toate acestea, nu încetăm să învăţăm, pentru ca nu cumva, din pricina smereniei, să cădem în trândăvie.* Şi s-a făcut după rânduiala lui Dumnezeu căderea preoţilor în păcate. Şi ascultă cum. Dacă n-ar păcătui dascălii şi preoţii, dacă n-ar fi supuşi patimilor lumeşti, ar fi neomenoşi cu ceilalţi oameni şi neiertători. [...] ***Că aşa stau lucrurile şi că nu spun asta întemeiat pe presupuneri, vă voi dovedi-o cu fapte.***

Domnul avea să-i încredinţeze lui Petru cheile Bisericii, iar, mai bine spus i-a încredinţat chiar cheile cerurilor, şi avea să-i încredinţeze mulţimea poporului. [...] Petru era din fire cam neîndurător; dacă ar mai fi fost şi fără de păcat, ce iertare ar mai fi primit de la el ucenicii? Pentru aceasta, dar, harul dumnezeiesc rânduieşte ca să cadă într-un păcat, pentru ca, datorită păcatului său, să fie blând cu alţii. Şi uită-te în ce păcat îngăduie Dumnezeu să cadă. ***Petru cel vestit, verhovnicul apostolilor, piatra cea neclintită, turnul cel nedoborât, Petru cel vestit, cel care a spus lui Hristos:*** "***Chiar dacă ar fi să mor împreună cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine***", Petru, care din descoperire dumnezeiască mărturiseşte adevărul: "***Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu***", ei bine, acest Petru, în noaptea în care a fost vândut Hristos, când stătea şi se încălzea la foc şi când s-a apropiat de el o fată şi i-a zis: "***Şi tu erai ieri cu Omul acesta***", Petru i-a răspuns: "***Nu cunosc pe Omul acesta***"?

O, Petre, asta ai făgăduit? N-ai fost supus la chinuri, nici la bătăi, şi te-ai pornit să te lepezi pentru că ai auzit numai un cuvânt al unei fete? Te lepezi, Petre? Nu ţi-au stat încă în faţă uneltele de tortură, nici bicele, nici loviturile, nici furiile, nici stăpânitorii, nici săbii ascuţite, nici porunci pronunţate, nici împăraţi care ameninţă, nici moartea gata să te înghită, nici închisoarea, nici prăpastia, nici marea, nimic din toate acestea, şi te-ai lepădat. [...] Cine este aceea care te întreabă, ca să te lepezi? Nu un om de seamă, ci o femeie, şi aceasta o femeie de rând, o roabă, de nici un preţ! Ea întreabă şi tu te lepezi? Ce lucruri străine! O fată s-a apropiat de Petru cel vestit, o fată oarecare şi a zdruncinat credinţa lui Petru. Petru, stâlpul, stânca, n-a îndurat ameninţarea unei fete; ea a vorbit numai, şi stâlpul s-a cutremurat, însăşi stânca a fost învăluită de valuri. Pe cine ai văzut, Petre, că te lepezi? Pe cine? Pe o fată de rând, pe o portăreasă nebăgată în seamă. [...] **Totuşi, iubitorul de oameni, Dumnezeu, i-a iertat păcatul; ştia că fiind om, era supus slăbiciunilor omeneşti.** Dar, după cum am spus mai înainte, ***de asta s-a rânduit şi s-a îngăduit lui Petru să păcătuiască, pentru că avea să i se încredinţeze popor***

mult; pentru ca nu cumva, din pricina firii sale aspre şi a lipsei de păcat, să fie neiertător cu fraţii lui. ***A căzut în păcat pentru că, gândindu-se la păcatul lui şi la iertarea Stăpânului, să ierte şi el pe alţii după rânduiala dumnezeiască, potrivit lui Dumnezeu.*** [...] ***I s-a îngăduit să păcătuiască lui Petru, pentru ca iertarea lui să ajungă pricina iertării altora.*** Dar pentru ce spun eu asta? Pentru că şi noi, preoţii, care stăm pe scaun şi învăţăm, suntem legaţi cu păcate. ***De aceea preoţia n-a fost încredinţată nici îngerilor, nici arhanghelilor – că ei sunt fără de păcat -, ca nu cumva din pricina sfinţeniei lor, necruţătoare faţă de păcat, să trăsnească pe păcătoşii din popor, ci a încredinţat dregătoria aceasta unui om dintre oameni, legat şi el de plăceri şi păcate, pentru ca, pe temeiul păcatelor sale, să fie bun cu păcătosul când prinde pe cineva în păcat.*** Dacă preotul ar fi înger şi ar prinde pe cineva făcând desfrânare, îndată l-ar ucide, de vreme ce el nu este încurcat cu aceste păcate. De aceea, dacă îngerul ar fi luat puterea preoţiei, îngerul n-ar fi predicat, ci îndată ar fi ucis; s-r fi pornit cu urgie asupra unui păcătos, pentru că el nu este păcătosul. Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a încredinţat preoţia oamenilor; omul, cunoscându-şi păcatele lui şi ştiind din experienţă ce e păcatul, iartă pe păcătoşi şi nu se porneşte cu mânie împotriva lor, iar Biserica îşi împlineşte astfel rostul ei”.

Sfântul Ioan Hrisostom continuă predica ***cu exemplul Sfântului prooroc Ilie, care deşi dovedeşte mare curaj legând cerul şi înfruntând pe jertfitorii lui Baal, totuşi se sperie de ameninţările Izabelei, deci de o altă femeie. Şi se speria atât de tare, încât 40 de zile fuge adânc în pustiu ca să scape de ea.*** ***Dumnezeu ştie adevăratul motiv pentru care Ilie a fugit, dar totuşi îl iscodeşte să vadă ce zice, dar Ilie nu recunoaşte că a fugit de frica Izabelei.*** Aşadar, subliniază Sfântul Ioan Gură de Aur, s-a vădit încă o dată slăbiciunea firii omeneşti. ***Ilie cel râvnitor, Ilie cel neînfricat, cel îndrăzneţ a fost lăsat să cadă, prin lucrarea harului, ca să poată îmbrăca “toată haina iubirii de oameni.*** ***Ai fost, Ilie, instruit de Dumnezeu. Fii milostiv ca şi Stăpânul tău, din cele ce-ai fost instruit, din cele ce-ai învăţat de la Stăpânul tău!”,*** spune Sfântul Ioan Gură de Aur, şi încheie:

“***Ai văzut iubite, cum a îngăduit Dumnezeu ca stâlpii aceia, stâncile, turnurile, acelea să cadă într-un mic păcat, pentru ca nu cumva prin lipsa lor de păcat să taie din Biserică pe toţi; pentru ca, atunci când vor vedea un păcătos şi vor să fie nemilostivi cu el, să-şi aducă aminte de păcatul lor şi să fie cu el tot aşa de buni cum a fost cu ei Stăpânul lor.***

N-am spus aceste cuvinte ca să învinuiesc pe drepţi, ci ca să vă pregătesc mai dinainte cale de mântuire, că atunci când păcătuiţi să nu pierdeţi nădejdea mântuirii, ştiind că şi drepţii au păcătuit, dar prin pocăinţă nu şi-au micşorat

deloc cinstea lor. Am vorbit întâi de virtuţile lor, şi apoi de păcatele lor. Şi tu, dar, de eşti păcătos, nu lipsi de la biserică. Nu lipsi nici dacă eşti drept, ca să-ţi sune mereu în ureche cuvintele Scripturii şi să rămâi drept, aducându-ţi aminte de Împărăţia Cerurilor şi de bunătăţile acelea pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, că Lui I se cuvine slava, împreună cu Fiul şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.”

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Predici la Sărbători Împărăteşti şi Cuvântări de Laudă la Sfinţi, editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2002.)

Sfântul Ioan Gură de Aur - Legea strică Legea

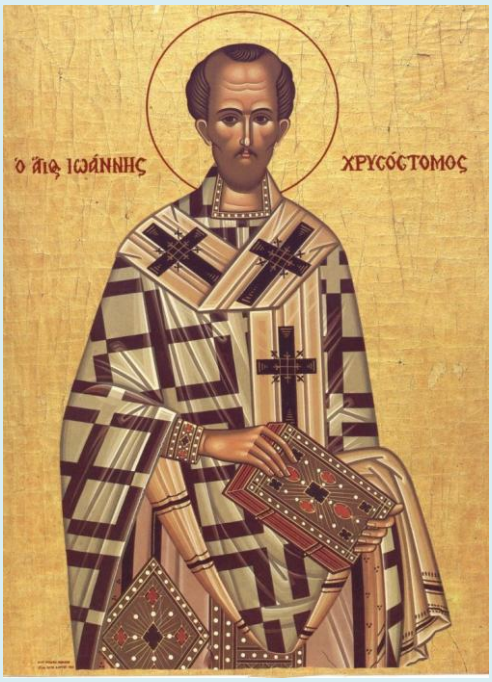

Aş aduce iarăşi, cu plăcere, un iudeu în faţa mea, ca să-i vorbesc şi să-i arăt că Legea strică Legea, că Legea nu are în ea însăşi nici trăinicie, nici desăvârşire, că nu are adevărul ci umbră.

Cele poruncite de Lege erau umbră, ale noastre adevăr; acelea simboluri, ale noastre realităţi.

Cum se face, iudeule, că a fost hrănit de un corb Ilie, pe care tu îl cinsteşti, pe care-l aştepţi să vină, despre care vorbeşti multe şi pe care-l numeşti prooroc?

După Lege, corbul este o pasăre necurată, că aşa a poruncit Legea, să fie necurat corbul.

Cum, dar, a fost hrănit proorocul de un corb necurat?

Dacă legea numeşte pe corb necurat, atunci negreşit trebuie să fie necurat şi cel hrănit de corb.

Dar nu s-a întâmplat asta, Doamne fereşte!

Ilie a fost hrănit de un corb pentru că Ilie nu socotea necurată nici una din făpturile lui Dumnezeu.

(fragment din Cuvânt la Petru, apostolul şi Ilie, proorocul, din "Predici la sărbători împărăteşti şi cuvântări de laudă la Sfinţi")

Sfântul Ioan Gură de Aur - Despre Sfinţii proroci Iona şi Ilie

Spune-mi, te rog, cum chitul acela a putut avea în pântece pe Iona? Şi totuşi Iona nu s-a prăpădit. Oare nu este ceva nelogic aici? Cum de a cruţat pe dreptul Iona? Cum de nu l-a înăduşit căldura? Cum de nu a putrezit? Pentru că dacă a sta cineva în adâncul mării este imposibil, dar încă a sta şi într-o căldură atât de mare cu cât mai imposibil? Dacă noi respirăm fiecare aerul trebuitor, apoi cum de era de ajuus şi pentru Iona aerul ce-l respira chitul ? Cum aceeaşi cantitate de aer era suficientă pentru două vietăţi deodată? Cum de l-a lepădat chitul din pântecele său nevătămat? Cum de vorbea Iona? Cum de se ruga în pântecele fiarei? Oare toate acestea nu sunt de necrezut? Desigur că dacă le-am examina cu raţionamentul nostru omenesc, sunt de necrezut, însă dacă le cercetăm cu credinţa, sunt foarte uşor de crezut.

Să spun încă ceva mai mult? Iată că firul (bobul) de grâu aruncat în sânul pământului putrezeşte, însă şi învіază. Acum tu priveşte minuni contrare şi una pe alta biruind: minunat lucru este de a nu putrezi bobul de grâu, însă mai minunat încă este de a putrezi, şi din putred să învieze. Unde sunt acum cei ce bârfesc necrezând în înviere şi zic: „cum se va putea, lipi osul acesta de acela?“ Unde sunt cei ce iau aceste credinţe drept mituri? Spune-mi, te rog: Cum s-a ridicat Ilie la cer pe o căruţă de foc? Căci focul are obiceiul să ardă, iar nu să ridice pe cineva la cer. Cum de trăeşte de atâta timp? În ce loc este el? De ce oare s-a petrecut faptul acesta aşa? Unde s-a mutat oare Enoh cu trupul? Şi acolo se bucură oare de aceeaşi hrană ca şi noi ? Şi ce-l împiedecă de a fi aici pe pământ? Poate nu se bucură de hrană? Şi de ce s-a mutat?

Acum tu priveşte cum Dumnezeu, ca şi un pedagog, ne-a învăţat pe noi nu deodată, ci treptat şi câte puţin. A strămutat pe Enoh cu trupul la cer - ceea ce nu este un fapt atât de mare - însă prin aceasta ne-a învăţat pe noi, sau mai bine zis ne-a pregătit pentru înălţarea lui Ilie. A închis pe Noe în corabie - ceea ce iarăşi nu este

un lucru atât de mare - însă prin aceasta ne-a pregătit aşa zicând pentru închiderea lui Iona în pântecele chitului.

(Extras - Sfântul Ioan Gură de Aur - Tâlcuiri la Epistolele către Coloseni a Sfântului apostol Pavel - Omilia a V-a - Dumnezeu este pretutindeni şi despre importanţa credinţei)

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului măritului proroc Ilie tesviteanul, Înaintemergătorul celei de a doua veniri a lui Hristos

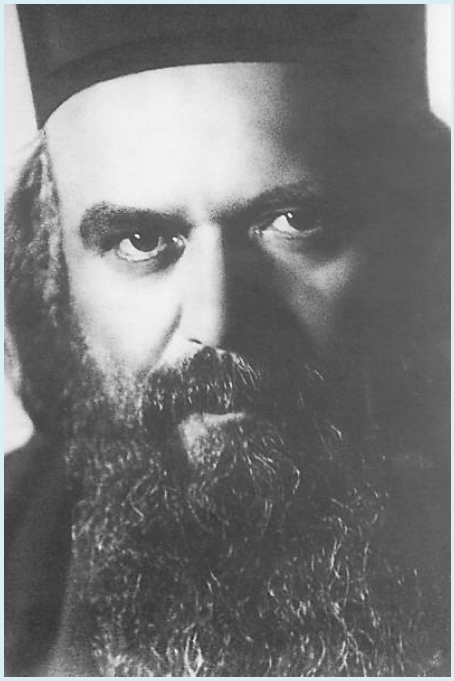

Sfântul proroc Ilie - văzătorul de Dumnezeu, făcătorul de minuni şi zilotul dumnezeieştii credinţe - s-a născut din seminţia preoţească a lui Aaron în pământul Arabiei, în cetatea Tesvi pentru care pricină s-a şi numit Tesviteanul.

Când s-a născut pruncul Ilie, tatăl lui, Sovac, a văzut îngerii lui Dumnezeu cum şed în jurul copilului şi îl înfăşoară cu foc şi îl hrănesc cu pară de foc. Aceasta a preînchipuit caracterul de foc al Sfântului Ilie şi puterea lui de Dumnezeu dăruită. El şi-a petrecut anii tinereţii în cugetări dumnezeieşti şi în rugăciune, retrăgându-se adesea în pustie şi rugându-se singur în linişte şi tăcere, înaintea Domnului.

În acea vreme regatul lui Israel era împărţit în două părţi disproporţionate: Regatul lui Iuda consta numai din două seminţii, ale lui Iuda şi Veniamin, cu capitala la Ierusalim; iar regatul lui Israel consta din celelalte zece seminţii, având capitala la Samaria.

Regatul lui Iuda era guvernat de descendenţii marelui Rege Solomon, fiul lui David, pe când Regatul lui Israel a ajuns mai târziu să fie guvernat de o slugă a lui Solomon, pe nume Ieroboam.

Cea mai mare luptă a vieţii Sfântului proroc Ilie a fost cu regele israelit Ahav şi cu a lui nelegiuită nevastă Isabela, căci din cauza ei Ahav se închina idolilor, întorcând astfel şi poporul de la slujirea Adevăratului Dumnezeu Celui Unul şi făcându-1 să se închine la lucruri. În afară de aceasta Izabela, care era siriană, 1-a mai determinat pe bărbatul ei să ridice şi un templu idolului lui Baal, căruia i-a dat o mulţime de preoţi slujitori.

Atunci a început să lucreze Sfântul proroc Ilie mari minuni, întru vădirea adevărului, adică a marii puteri şi stăpânii a lui Dumnezeu. El a închis cerurile, astfel încât nu a mai plouat timp de trei ani şi jumătate; el a chemat foc din cer, care a ars jertfa adusă de Ilie lui Dumnezeu, jertfa pe care el turnase apă de trei ori, ca să facă vădită minunea, care foc peste jertfele aduse lui Baal de către popii idoleşti nu s-a coborât, chiar uscate fiind acelea; el a adus ploaie pe pământ, curmând seceta doar cu rugăciunea; el a înmulţit minunat făina şi uleiul din urciorul văduvei din Sarepta Sidonului şi i 1-a înviat pe fiul ei; el i-a prorocit lui Ahav că sângele lui îl vor linge câinii, iar Izabelei că tot câinii o vor mânca, precum au şi fost toate, întocmai; el a lucrat multe alte minuni şi a făcut şi multe
alte prorocii.

El a grăit cu Dumnezeu şi a auzit glasul Lui în adierea de vânt lin din Muntele Horeb, care a fost după vijelia năprasnică şi după cutremur şi după foc.

Mai înainte de plecarea lui la Domnul, Sfântul proroc Ilie a uns proroc în locul lui pe Elisei, cerându-i-se aşa de către Domnul; atunci el a despărţit Iordanul cu cojocul lui.

La urmă, el a fost răpit la ceruri într-un car de foc tras de cai de foc. El s-a arătat pe Muntele Tabor, împreună cu Moise, stând de o parte şi de alta a Domnului Iisus Hristos şi grăind cu El, la Schimbarea la Faţă a Lui.

Iar la sfârşitul lumii, Ilie va veni din nou, spre a pune capăt puterii lui Antihrist (Apocalipsa 11).

(în Sinaxarul grecesc este scrisă următoarea minune a Sfântului proroc Ilie: "Un anume Paisie, stareţ al Mânăstirii Sfântului proroc Ilie din Ierusalim, a venit la Constantinopol, iar de la Constantinopol la Belgrad, la vremea când aici Patriarh era tot un Paisie. În vremea aceea locuia la Belgrad un creştin orthodox a cărui nevastă era romano-catolică. În ziua praznicului Sfântului proroc Ilie această femeie s-a pornit să frământe pâine, dar bărbatul ei i-a zis: 'Astăzi este marea sărbătoare a Sfântului Ilie şi tu nu trebuie să lucrezi aceasta.' Atunci femeia i-a

răspuns că dărbătoarea Sfântului proroc Ilie a fost cu zece zile mai înainte (după calendarul papistăşesc). Aşa s-au certat femeia cu bărbatul ei. Femeia cea încăpăţânată deci şi-a frământat pâinea ei, dar o, minune! Aluatul s-a prefăcut în piatră în mâinile ei! Toţi vecinii au venit să vadă şi toţi au luat câte o bucăţică din acea piatră şi au dus cu ei. Paisie, stareţul Mânăstirii Sfântului Ilie din Ierusalim a luat şi el o bucăţică din această piatră şi a dus-o cu el la Ierusalim, ca mărturie a minunii lucrate de Dumnezeu prin sfântul lui. Egumenul Paisie a pus piatra înaintea icoanei Sfântului proroc Ilie care se afla în Mânăstire." - Nota Autorului.)

Cântare de laudă la Sfântul proroc Ilie, tesviteanul

O, bărbatule de foc, prorocule sfinte Ilie,
Tu pe pământ cu dumnezeiască lumină ai strălucit!

Bineplăcut înaintea Domnului tu ai fost,
Cu ale tale de foc rugăciuni!

Tu cerurile ai încuiat, şi din ceruri foc ai pogorât!
Tu acestea toate le-ai lucrat
Prin Dreapta cea tare a lui Dumnezeu!

Tu pe oameni ai certat pentru necredinţa lor.
Tu zilot al credinţei ai fost
întru Unul, Viul Dumnezeu.

Tu eşti Slăvitul Proroc pe care
Cu dragoste Biserica-l cinsteşte.

Pe tine Ahav regele nu te-a-nspăimântat,
Şi nici necurata Izabelă.

Căci ţie Domnul Dumnezeu împărat vieţii tale a fost,

Şi toată a ta bogăţie.

Tu de hrană şi băutura trupului,
Nu te-ai grijit.
Tu cu totul grijii lui Dumnezeu te-ai încredinţat.
De nimeni temându-te, pe toţi ai înspăimântat,
Ca un leu ai fost tu, iar ei ca nişte şoareci.

Tu râvna de foc ai avut
pentru Domnul Dumnezeul Cel Viu,
Şi pe tine Biserica
Cu dragoste te cinsteşte.

Dumnezeu pe tine te-a slăvit cum doar pe puţini,
Căci tu pe El slăvitu-L-ai cum nu mulţi au făcut-o.
El foc ţi-a trimis jertfa ta s-o primească,
El putere ţi-a dat pe mort ca să-l învii.

Minunile tale au cutremurat lumea,
Prorociile tale, toate s-au împlinit.
Tu viu ai fost cu trupul şi cu sufletul,
Moartea de tine până azi nu s-a atins.

O, Sfinte Părinte Ilie, prorocule al lui Dumnezeu,
Cela ce până astăzi eşti viu cu trupul şi cu sufletul!
Noi pe tine pururi te cinstim,
Ţie strigăm: Slavă!
Cu inimi de bucurie.

Cugetare

Scriind viaţa surorii lui Sfânta Macrina, Sfântul Grigorie de Nisa a şovăit să înşiruiască toate minunile ei, explicând lucrul acesta astfel: „...ca nu cumva să mă aflu răspunzător pentru păcatul stârnirii necredinţei în cei slabi." Căci Sfântul prin cuvântul „slabi" îi numea pe cei necredincioşi.

Cu adevărat, nimeni nu este mai slab decât omul care nu are credinţă. Omul lipsit de credinţă va crede în schimb în puterea lucrurilor moarte şi a forţelor naturii, dar în puterea lui Dumnezeu şi a plăcuţilor Lui, nicidecum. Aceasta este o nesimţire a sufletului, care este unul şi acelaşi lucru cu moartea lui. Astfel, sufletele cele vii cred în Dumnezeu, pe când cele moarte, nu.

Sufletele cele vii cred în minunile Sfântului, marelui proroc Ilie. Aceste minuni le dau curaj şi le dăruiesc mare bucurie, căci ei ştiu că ele sunt manifestarea puterii lui Dumnezeu. Căci din moment ce Dumnezeu îşi manifestă puterea Lui prin lucruri neînsufleţite din natură, cum să nu Şi-o manifeste şi prin oamenii cei vii, Sfinţii cei plăcuţi Lui?

Mai ales apariţia Sfântului proroc Ilie pe Muntele Taborului, la vremea Schimbării la Faţă a Domnului Hristos, ne dăruieşte nouă credincioşilor cea mai mare bucurie.

În timpul vieţii lui pe pământ, acest mare proroc al Domnului a făcut înaintea oamenilor dovada existenţei Domnului Celui Viu şi Unul, iar prin înfăţişarea lui pe Muntele Tabor la sute de ani de la plecarea lui de pe pământ, el a dat oamenilor dovada vie a vieţii de după moarte.

Predică despre mărturia personală a apostolilor

„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit. " Şi acest glas noi l-am auzit, pogorându-se din cer, pe când eram cu Domnul în muntele cel sfânt (II Petru: 17-18).

Să ascultăm mărturia celui drept şi credincios carele a fost răstignit pe cruce pentru mărturia lui! Să-1 ascultăm pe marele Petru, care pe cele ce nu le-a putut dovedi cu cuvântul, le-a dovedit cu însăşi moartea lui cea sângeroasă de pe cruce, pe care a fost răstignit cu capul în jos de către păgâni!

Iar mărturia lui aceasta a fost: că s-a aflat pe Muntele Taborului când S-a schimbat la Faţă Domnul nostru şi când Moise şi Ilie s-au aflat de o parte şi de alta a Lui, grăind cu El. Mărturia lui aceasta a fost: ***că un glas s-a auzit din cer, care a zis: Acesta este Fiul Meu mult iubit, întru Care bine am voit (II Petru l: 17).***

Prin cuvintele acestea apostolul nu vorbeşte de ceea ce au văzut fraţii lui apostoli pe muntele sfânt, lucruri care sunt trecute în Sfintele Evanghelii, ci repetă doar ceea ce au auzit. Căci ceea ce au auzit este la fel de important ca ceea ce au văzut.

De aceea,

- ✓ *să audă omenirea că apostolii L-au văzut pre Domnul Iisus Hristos Schimbat la Faţă şi să cunoască că El este Fiul lui Dumnezeu!*
- ✓ *Să audă omenirea că Apostolii i-au văzut vii pe Moise şi pe Ilie şi să cunoască adevărul că există viaţa de după moarte şi adevărul că există înfricoşata Judecată de Apoi a lui Dumnezeu!*
- ✓ *Să audă omenirea că Iisus Hristos se numeşte Fiu al lui Dumnezeu de către Dumnezeu Tatăl însuşi şi nu doar de către nişte oameni muritori! Căci cei care grăiesc aceste cuvinte omenirii, spunându-le ceea ce au văzut cu ochii şi au auzit cu urechile, sunt martori credincioşi şi adevăraţi.*

Iar cei care nu cred apostolilor, cred atunci lui Iuda Iscariot şi lui Caiafa, lui Irod şi lui Nero, care cu toţii i-au prigonit pe Sfinţii Apostoli şi au trădat adevărul! Căci acela care nu crede mărturiei celor drepţi nu poate decât să creadă mărturiei mincinoşilor. Şi cel care nu crede mărturiei celor curaţi, va crede neapărat mărturiei necuraţilor. Iar cel care nu crede mărturiei celor care suferă şi se chinuiesc pentru adevăr, va crede torţionarilor care îi chinuie pe cei drepţi şi desfrânaţilor.

Căci să se ştie: nu răsare ziua peste omenire, decât într-un singur scop: ca omenirea să treacă ori de partea unora, ori a celorlalţi!

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorule şi Luminătorule al sufletelor noastre, luminează-ne pe noi cu cuvântul Tău cel Sfânt, pe Carele apostolii până la moarte îl au mărturisit, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumită în veci.Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Dumnezeu săvârșește minuni pentru a-l mântui pe om

Nu există lucru pe pământ și sub cer pe care Dumnezeu nu l-a folosit ca să-l înțelepțească, să-l îndrepte și să-l mântuiască pe om. Toată natura este un instrument în mâna făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

***

Dumnezeu lucrează minunile fie direct, fie prin mijlocirea îngerilor, a oamenilor separat sau a popoarelor, sau chiar a animalelor, precum oile tărcate ale lui Iacob, măgarul lui Valaam, corbul profetului Ilie, lăcustele, broaștele și șerpii din Egipt. Uneori, prin intermediul elementelor naturale și a materiei: potop, foc, cutremure, soare, lună și stele, ploi, grindină, furtuni și vânturi.

Într-un cuvânt, nu există lucru pe pământ și sub cer pe care Dumnezeu nu l-a folosit ca să-l înțelepțească, să-l îndrepte și să-l mântuiască pe om. Toată natura este un instrument în mâna făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, 105 capete despre minuni, traducere de preot Victor Manolache, Editura Egumeniţa, Galaţi, 2011, pp. 20-21)

Sfântul Efrem Sirul - Cuvânt de laudă a Sfântului prooroc Ilie

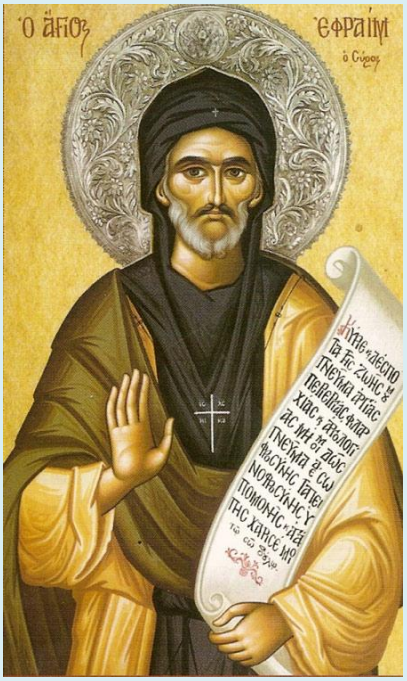

Linişte daţi-mi mie, plecaţi-vă auzurile voastre, ca să tâlcuiesc povestirea Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul, care a arătat râvnă fierbinte, sârguindu-se totdeauna că să-i înduplece pe toţi să se închine Unuia Dumnezeu. Căci, dacă a văzut poporul făcând multe nelegiuiri şi abătându-se de la Dumnezeu şi închinându-se idolilor, umplându-se de mânie şi ochiul râvnei în sus ţintindu-l, săgetând cerul prin vorbire a ajuns prin cuvânt până la cer. După ce a văzut poporul atât de rătăcit de draci, şi având nădejdea şi încredinţarea că îl va scoate din rătăcire, după ce a văzut poporul smerit de mulţimea idolilor şi pe toţi proorocii mincinoşi adunaţi acolo, Ilie, umplându-se de râvnă şi de multă mânie, a slobozit cuvânt cu jurământ asupra poporului celui fără de lege; cerul l-a legat, norii, ca să nu plouă, i-a pecetluit, L-a înduplecat pe Dumnezeu cel milostiv să împlinească rugăciunea robului Său, vrând să arate păcătoşilor puterea şi tăria bunului Stăpân, şi s-a jurat înaintea Lui zicând: „***Viu este Domnul, a zis, Căruia îi stau înainte, că nu se va pogorî ploaie, nici rouă pe pământ decât numai prin cuvintele gurii şi buzele mele***”.

Şi minune preaslăvită s-a făcut cu duhul, că milostivul Dumnezeu după ce a auzit cuvântul robului său plin de râvnă, îndată a împlinit proorocia lui, pe care a spus-o din râvnă dumnezeiască. Şi, după ce s-a încuiat cerul şi s-au pecetluit norii, s-au uscat toate cele de pe faţa pământului. Viile s-au uscat, grâul nu a răsărit, toţi pomii

roditori şi-au ascuns roadele lor, pământul nu şi-a mai dat roadele sale, păşune nu s-a arătat pe pământ, în scurt s-a ascuns toată verdeaţa de pe pământ şi copacii s-au uscat şi, prin hotărârea lui Ilie, şi apele de pe el au secat. Şi era vedere cumplită şi foarte dureroasă, precum odinioară, în vremea lui Noe. Că nu numai oamenii mureau, ci şi dobitoacele şi fiarele şi păsările.

O, Ilie, râvnitorule spre bine, gândeşte-te că numai oamenii au păcătuit înaintea Domnului, fiind amăgiţi de vrăjmaşul, dar pruncii ce au păcătuit? Dobitoacele, fiarele şi păsările ce au greşit? Că şi pe acestea toate le-ai dat la moarte. Măcar pe acestea, care sunt nevinovate, miluieşte-le şi dă ploaie pe pământ. Însă lui Ilie celui fierbinte în rugăciune, nimic nu-i păsa de unele ca acestea. Cei bogaţi au pierit şi ei de foame şi de sete, nefiind ploaie.

Cu toate acestea, Stăpânul tuturor Care de-a pururea vrea să miluiască neamul oamenilor, toate le foloseşte ca să-l facă pe Ilie milostiv, iar după ce a văzut că nu se pleacă să se împace şi să lase mânia, atunci l-a trimis pe Ilie să se roage de o văduvă care era necăjită şi foarte săracă. Şi, după ce a sosit Ilie acolo unde i s-a poruncit, a văzut o văduvă adunând nişte lemnişoare. Deci, cunoscând sărăcia ei în care se afla, se ruşina Ilie să grăiască spre ea. Însă, cu toate că se ruşina, a împlinit poruncă şi îndrăznind cu sfială a zis: „***O, femeie, îmi vei aduce mie puţină apă să beau?***”. Că legase apa, ca să nu plouă pe pământ. Şi văduva a strigat către Ilie: ***„O, râvnitorule spre bine, dacă prin jurământul limbii tale ai legat cerurile ca să nu plouă pe pământ, cum îndrăzneşti să ceri de la mine apă? Dacă prin limba ta ai înfrânat-o şi o ţii uscând pământul şi îngropi toate cele de pe el, de unde-ţi voi da ţie apa?”***. Iar el îndată s-a umilit de cuvântul văduvei şi s-a pornit întru el partea milostivirii. Iar văduva auzind glasul Proorocului a făgăduit să-i dea lui apa pe care el a cerut-o. Şi ducându-se ea să-i aducă, a zis Ilie către ea: „***Îmi vei aduce în mâna ta şi o bucată de pâine, să mănânc***”. Iar ea îndată a strigat către Ilie: „***Viu este Domnul Dumnezeu că nu am azimă coaptă în spuză, decât un pumn de făină în vadra mea, asemenea încă şi puţin untdelemn într-un ulcior. Pentru aceea am adunat aceste lemnişoare, ca să fac o azimă mie şi fiului meu, să mâncăm şi să murim***”. Şi, după ce a auzit şi sugrumat fiind de foame, Ilie cugeta în sine să aducă dezlegare de legături. Auzind graiurile cele jalnice ale văduvei îndată a grăit către ea cuvânt plin de îndurerare, zicând: „***Intră deci şi fă-mi mie întâi o azimioară şi apoi vei face şi ţie şi fiului tău, că acestea zice Domnul: Vadra de făină nu va lipsi, nici untdelemn din ulcior nu va scădea, până când va da Domnul ploaie pe pământ şi va odrăsli ca şi mai înainte hrană tuturor oamenilor***”. Încât chiar şi nevrând a făcut dezlegare legăturilor cerului. Căci osteneala foamei l-a silit pe el să facă aceasta.

Deci, a trimis Dumnezeu moarte copilului văduvei, trăgând pe Ilie ca să porunceaască dezlegare legăturilor, iar văduva când a văzut moartea fiului ei, venind cu lacrimi la prooroc, i-a zis lui: ***„Vai mie, Proorocul al lui Dumnezeu, râvnitorule, mai mult decât toţi, ai adus această durere şi plângere nevindecată sufletului meu. De ce mai trăiesc pe pământ, eu ticăloasa, dacă pe fiul meu, pe care îl aveam l-ai dat morţii? Am cunoscut că din pricina ta a murit fiul meu. Mai înainte de a veni tu aici era sănătos fiul meu. Căci în foamete cumplită şi în sete neasemănată, pe care tu le-ai adus asupra pământului, am trăit, iar acum, după ce ai venit tu la mine, dătător de hrană arătându-te, te-ai făcut pierzător al fiului meu unul-născut şi, scăpând de foame, leşin de bocete. Şi, socotind că te voi avea ajutor, te-ai făcut vânzător. Împreună locuitor primindu-te pe tine am fost lipsită de fiul meu. Hrănindu-ne pe noi, în foamete, pe el l-ai dat morţii. Ai hrănit şi ai omorât pe unul născut fiul meu; m-ai lipsit pe mine de nădejdea mea. Pe ochiul bătrâneţilor mele, pe care îl aveam, l-ai stins cu moartea. Mângâierea mea, pe care o aveam, venind tu, am pierdut-o. La întâlnirea ta, am fost lipsită de copilul meu. Că ce folos îmi este mie, având făină şi untdelemn şi săturarea de bucate, după ce fiul meu a murit? Mai de folos îmi era mie că, împreună cu toţi să pier, decât sătulă să mă lipsesc de fiul meu. Că cine va mânca acestea, pe care mi le-ai dat? Ce câştig îmi este mie să am hrană, spre săturare, după ce am fost lipsită de slava unuia-născut fiului meu? Pier tânguindu-mă şi suspin pentru el. O, de nu te-aş mai fi văzut pe tine, nici n-aş mai fi auzit vorbirea ta”.***

Şi se vedea văduva, grăind acestea cu tânguire şi lăcrimând la picioarele lui Ilie. Dar Ilie, râvnitorul spre bine, după ce a auzit-o, s-a sârguit spre rugăciune, mâhnindu-se cu sufletul; şi stând, ruga pe Dumnezeu zicând: „***Dezleagă, Stăpâne, legăturile morţii de la fiul văduvei; şi-l înviază pe el***”. Iar Preamilostivul Dumnezeu a zis prin cuvânt către dânsul: ***„Dezleagă şi tu cerul, pe care cu limba ta l-ai legat; şi atunci, prin cuvânt, voi dezlega şi Eu legăturile morţii, pe care cu înţelepciune pentru tine, le-am adus asupra-i. Caută şi vezi Ilie, câtă mulţime de bătrâni şi de tineri, de prunci şi de maici au pierit, caută şi vezi lacrimile lumii întregi, cum cad plângând şi cerând ploaie. Tu văzând o singură femeie lăcrimând pentru fiul ei, ţi se pare că eşti milostiv, dar toată lumea tânguindu-se lăcrimează, că toată piere, şi văzând-o, tu o treci cu vederea. Ştiu că râvnind pentru Mine ai adus asupra ei certare. Ştiu Ilie, că nu este altul asemenea ţie”.***

Atunci a zis Ilie către Stăpânul său: „***Dă viaţă copilului şi dezleagă cerul, numai izbăveşte-mă de lacrimile văduvei, ca să nu mă mai întristeze, plângând***”. Şi înviind copilul şi luându-l pe el, Ilie l-a dat mamei sale. Iar văduva, luându-şi pe fiul ei, a zis, cu bucurie mare, către Ilie: ***„Acum te-am cunoscut că eşti, cu adevărat, omul lui Dumnezeu şi grai adevărat este în gura ta!”.*** Atunci a zis

Dumnezeu către Ilie: „***Mergi şi spune lui Ahab că voi da şi Eu ploaie pe pământ***”. Şi venind către Ahab, Ilie a zis către el: „***Domnul va da ploaie pe pământul Său***”. Şi adunând tot poporul lui Israel, au fost înjunghiaţi preoţii cei ce jertfeau lui Baal. Şi întorcându-i pe toţi să creadă în Dumnezeul cel viu, Ilie s-a înălţat în car de foc spre cer, întru cutremur mare, lăsându-şi cojocul asupra lui Elisei.

Iar Dumnezeului nostru să-I fie, de la noi, slavă şi cinste în vecii vecilor!

Amin.

(textul de mai sus reproduce un text dintr-o ediţie mai veche a Proloagelor. Am păstrat în mare parte limbajul original, modificând doar pe alocuri cuvintele ieşite din uz, n.n.)

Sfântul Roman Melodul - Condacul la pomenirea Sfântului proroc Ilie

Evenimentele iconomiei dumnezeieşti într-o cheie ermineutică eminamente bisericească: „milă”

“Dumnezeu Se dăruieşte oamenilor în funcţie de setea lor. Unora, care nu pot bea mai mult, le dă numai o picătură… Dar I-ar plăcea să dea valuri întregi, pentru ca şi creştinii să poată adăpa, la rândul lor, lumea”.

Sfântului Roman Melodul Dumnezeu S-a dăruit în valuri pentru că a văzut, de mai înainte ştiinţa Sa, râvnă pe care smeritul melod o avea către cele dumnezeieşti şi a primit mijlocirile Născătoarei de Dumnezeu pentru evlavia diaconului de la Biserica Maicii Domnului din Chir. De aceea l-a şi înzestrat, după cum ne informează sinaxarul, cu harul poeziei, al limbajului teologic nediscursiv, care nu încearcă să închidă taina lui Dumnezeu în concepte, ci să provoace, să pună în legătură prin imagini care trimit la felul de a fi al lui Dumnezeu.

„Dumnezeu este atât de mare”, spunea părintele Stăniloae, „că singura poezia poate încerca să-l exprime. Nu avem limbaj pentru măreţia lui Dumnezeu. Bogăţia poeziei, mai complexă decât limbajul logic, distinctiv, limitativ, a fost întotdeauna folosită pentru a-L exprima pe Dumnezeu [...] Poezia utilizează limbajul simbolic, analogic,

- *Dumnezeu este ca un munte înalt.*

- *Este ca un foc: îl încălzeşte pe om, şi omul trebuie să se păzească, să se încălzească fără să fie mistuit,*
- *Dumnezeu este apă vie: apă dătătoare de viaţă.*
- *Dumnezeu este vin: El dă beţia spirituală, entuziasmul.*

Nu ne putem lipsi de acest limbaj în teologie".

„Poezia este mai aproape de adevăr decât proza, pentru că ea restituie sensul iniţial al cuvintelor, iar rugăciunea şi mai mult. Într-o perioadă de inflaţie verbală, care nu face decât să agraveze urâta singurătate, numai omul păcii rugătoare poate să mai vorbească celorlalţi, să arate cuvântul devenit chip, privirea devenită prezentă. Tăcerea sa va vorbi acolo unde predica nu mai acţionează, misterul său îl va face atent la o revelaţie devenită apropiată, accesibilă".

Nu este un lucru de trecut cu vederea faptul că în slujbele ei, Biserica a ales că cea mai potrivită expresie a comunicării comunitare cu Dumnezeu poezia, şi mai adânc, poezia cântată.

Despre Sfântul Roman am scris mai detaliat cu ocazia editării primului volum al imnelor lui. Născut în Siria, în Emesa, a ajuns diacon al Bisericii din Berit. Se pare că tot acolo a fost făcut şi monah. A plecat la Constantinopol în zilele împăratului Anastasie I (491-518) şi a ajuns, în urma unei arătări a Maicii Domnului, „inventator", am putea spune, al condacului, un gen de poezie imnografică cu totul nou în vremea aceea în Biserică. Primul condac cântat de el, după revelaţia pe care a avut-o, este vestitul condac la Naştere: Fecioara astăzi… care se cântă până astăzi în Biserica Ortodoxă.

În zilele împăratului Iustinian era imnograful curţii. Există unele voci care pun pe seama Sfântului Roman celebrul imn „Unule Născut" care se cântă şi astăzi la Sfânta Liturghie sau rădăcinile imnului acatist. Cu siguranţă a participat la marile dispute teologice ale vremii, mai ales împotriva monoteliţilor, lucru care transpare foarte puternic din poemele sale.

Anul morţii sale este incert. Se pare însă că a murit în jurul anului 562, după Sinodul al V-lea ecumenic.

***

Condacul este un gen de poezie imnografică care, în istoria Bisericii, a făcut tranziţia între predică - care a evoluat din ce în ce mai mult spre poetic - şi ceea ce avem astăzi în Biserică sub numele de canon. Din punct de vedere tehnic, condacul

este un imn alcătuit dintr-un număr variat de strofe, de regulă de la 18 la 30, uneori şi mai multe (cum este cazul condacului pe care îl prezentăm în traducere românească pentru prima dată), care au aceeaşi structură metrică. Fiecare strofă se numeşte „tropar" sau „icos", a doua denumire impunându-se, şi este alcătuită după modelul primei strofe, numită „irmos". În felul acesta, toate strofele corespund din punct de vedere metric şi melodic cu prima strofă. Condacul începe printr-un „prooimion" (ceea ce numim noi astăzi condac), o strofă independentă din punct de vedere metric şi melodic şi care anunţă în linii mari subiectul imnului şi cuprinde o rugăciune sau o invocaţie cu funcţie doxologică. La sfârşitul prooimionului se găseşte refrenul, care se repetă la sfârşitul tuturor strofelor imnului. Se pare că melodia acestui refren era cântată de întreaga comunitate, cum se practică şi astăzi la refrenul imnului acatist. Ultimul icos al condacului cuprinde întotdeauna o rugăciune a melodului.

Un alt element al condacului, care s-a păstrat şi la imnul acatist şi la canon, este acrostihul, format din literele iniţiale ale fiecărui icos. Ele indică de obicei numele autorului sau reproduc alfabetul.

***

Condacul la pomenirea proorocului Ilie pare a fi unul dintre cele mai cunoscute şi mai răspândite condace ale Sfântului Roman Melodul, după cum ne informează editorul francez în introducerea făcută la ediţia critică. Deşi prin dimensiuni pare să fie cel mai lung dintre condacele Melodului şi, conform informaţiilor editorilor, pare să fi suferit mai multe intervenţii în timp, el „izbeşte" pe cititor în primul rând prin erminia extraordinar de interesantă dată evenimentelor iconomiei dumnezeieşti din timpul profetului Ilie. ***Mi-au rămas în minte în timpul lecturilor mele, fără ca să le pot identifica acum, două cuvinte pe care părintele Cleopa le punea pe seama Părinţilor de Dumnezeu Insuflaţi: "Niciodată n-a ascultat Dumnezeu de om mai mult ca în vremea lui Ilie" şi Milă este toată Scriptura".*** Aceste cuvinte se pare că le aplică şi le explică la modul cel mai original şi mai teologic condacul Sfântului Roman la pomenirea proorocului Ilie. Interesantă este cheia ermineutică în care melodul rezolvă tensiunea creată, pe de o parte, între dreptatea lui Ilie şi atitudinea lui în problema jignirii aduse lui Dumnezeu de către oameni şi, pe de altă parte, a dreptăţii lui Dumnezeu şi a atitudinii Sale cu totul milostive faţă de oameni.

"Milă", concept fundamental al teologiei biblice, al imnografiei, dar, în primul rând, al vieţii concrete a Bisericii, exprimată clar în prooimion şi mai ales de refrenul condacului singurul, unul iubitorul de oameni, singurul "filantrop" - devine cheia în care citeşte Melodul întreaga întâmplare din istoria biblică a lui

Ilie. ***Ilie este drept şi nu poate înţelege cum Dumnezeu poate să rabde necinstirea adusă Lui de oameni prin închinarea la idoli. El îl iubeşte pe Dumnezeu şi încearcă să facă ceva pentru a repara această nedreptate. Aşa că hotărăşte pedeapsa aspră: să nu mai fie ploaie. Dumnezeu este milostiv şi suferă când oamenii sunt în suferinţă. El este însă şi drept şi nu-i poate face nedreptate lui Ilie. Încearcă însă să îl determine şi pe Ilie să "simtă" milă, să o experieze, pentru a judeca lucrurile cu dreptate milostivă. Ceea ce îi cere prorocul Ilie lui Dumnezeu, adică să renunţe pentru o vreme la calitatea Lui milostivă şi să respecte o dreptate lipsită de milă, este prezentată de Sfântul Roman într-un limbaj de o concreteţe extremă. Această renunţare la milă pentru realizarea dreptăţii este pentru Dumnezeu echivalentă cu suferinţa unei convulsii a organelor interne. Dumnezeu trebuie să-şi calce pe inimă şi să asculte de Ilie, pentru a rezolva conflictul dintre dreptate şi milă şi pentru a nu-l lăsa pe proroc să se încremenească în dreptate, ci să înţeleagă cu simţirea proprie mila.***

Pentru rezolvarea conflictului declanşat de Ilie, Dumnezeu apelează la diverse „meşteşugiri milostive". Toate evenimentele din viaţa lui Ilie din perioada opririi ploii sunt prezentate de Melod ca lucrări ale lui Dumnezeu, care încearcă din răsputeri să îl facă pe Ilie să înţeleagă mila:

- **înfometarea lui Ilie** - *ca să îl facă să înţeleagă neputinţa omului, care este dependent de un lucru material pentru a trăi;*
- **trimiterea în pustie şi episodul cu corbul** - *ca să înţeleagă că până şi firea lucrurilor se poate schimba la porunca lui Dumnezeu, corbul nemilostiv şi nehrănitor de pui schimbându-şi firea în pasăre milostivă, care are milă de Ilie şi îi aduce de mâncare;*
- **trimiterea la femeia păgână** - *că dacă cineva nu are milă nu face parte din poporul lui Dumnezeu şi este trimis între păgâni etc.*

Ilie rămâne însă încrâncenat, fără să înţeleagă sensul şi rostul tuturor acestor gesturi dumnezeieşti. Dimpotrivă, el le primeşte ca pe ceva firesc în râvna şi încrederea sa totală în Dumnezeul cel viu.

- **Ultima formă de „silire milostivă" hotărâtă de Dumnezeu este un gest extrem, moartea fiului văduvei căreia Ilie îi este oaspete.** Acuzat de femeie şi impresionat de durerea unei mame care îşi pierde copilul, Ilie înţelege într-un final lucrarea dumnezeiască din spatele unui eveniment atât de tragic. De aceea, este constrâns prin milă să arate milă, măcar faţă de văduvă.

Însă manifestarea milei lui Dumnezeu nu poate fi punctuală, numai cu fiul văduvei. Ea se revarsă asupra tuturor celor care suferă, fie că Ilie poate înţelege sau nu. ***Pentru că Dumnezeu „face să răsară soarele şi peste cei răi, şi peste cei buni"***

din mila Sa, nu din dreptate. De-aceea, condiţia pusă de Dumnezeu pentru a-l învia pe fiul văduvei este ca mila aceasta să se reverse peste tot poporul decimat de secetă. ***Asocierea învierii fiului văduvei din Sarepta cu acceptul lui Ilie de a fi milostiv şi a porunci norilor să dea ploaie, gest echivalent cu învierea poporului care murea din lipsa apei, este una din conexiunile teologice importante pe care Roman Melodul le face, chiar dacă în Sfânta Scriptură cele două evenimente nu au vreo legătură.***

Ultima parte a imnului (strofele 30-33), în aceeaşi cheie ermineutică dezvoltată până acum, prezintă ridicarea lui Ilie la cer cu o motivaţie foarte interesantă: nici un om, oricât de drept ar fi, nu poate răbda toate neputinţele oamenilor. ***Aşa că, pentru a mai evita o astfel de atitudine din partea celui drept (în strofa 30 Ilie se gândeşte din nou să-i pedepsească pe oameni pentru fărădelegi) Dumnezeu îi propune un schimb de „locuri”: Ilie să meargă să locuiască „în cer, în locaşurile prietenilor Săi”, unde nu este nedreptate, iar Dumnezeu să Se coboare pe pământ, pentru că este Unul Iubitorul de oameni! Prorocul Ilie, conform strofei ultime a condacului, trebuia să fie tip al celor viitoare şi să împlinească procesul trecerii vizibile de la dreptate la milă.***

Această trecere o va marca abia după pogorârea Duhului Sfânt, Cel trimis de Hristos apostolilor şi lumii întregi, în timpul scrierii Evangheliilor, Sfântul Luca, care schimbă formularea evanghelistului Matei «***Fiţi desăvârşiţi precum Tatăl vostru cel ceresc desăvârşit este***» {Mt 5, 48) în «***Fiţi milostivi precum Tatăl vostru este milostiv***» (Lc 6, 36).

Luna lui iulie în douăzeci de zile.

Condac la pomenirea Sfântului proroc Ilie

Prooimion:
Prorocule şi înainte-văzătorule
al lucrărilor celor mari ale Dumnezeului nostru,
Ilie, cel cu nume mare,
cel ce prin cuvântul tău
ai oprit norii cei curgători de apă,
roagă pentru noi pe
Unul Iubitorul de oameni.

1.
Multa oamenilor fărădelege
şi a lui Dumnezeu multa iubire
văzând prorocul s-a mâhnit
mâniindu-se Ilie;
şi cuvinte de nemilostivire
către Cel milostiv a întărâtat
Mânie-Te, strigând,
asupra celor ce s-au lepădat de Tine-acum,
Judecătorule prea drepte!
Însă cele dinlăuntru ale Celui Bun
nicicum nu le-a pornit
să pedepsească
pe cei care se lepădau de El;

căci pururea aşteaptă
pocăinţa tuturor
Unul Iubitorul de oameni.

2.
Când a văzut atunci prorocul
întreg pământul în necredinţă
şi pe Cel Preaînalt
deloc nemâniindu-Se,
ci şi răbdând,
mişcat a fost spre nebunie
şi a luat pe Cel milostiv spre mărturie:
„însumi o să mă fac judecător
şi nedreptatea o voi pedepsi
a celor care Te mânie;
căci multa Ta răbdare
aceştia toţi o dispreţuiesc
şi nu Te socotesc
pe Tine, Părintele îndurător.
Tu însă, ca un iubitor de fii,
să Te înduri de fiii Tăi,
Unule Iubitorule de oameni.

3.
Acum voi face dreptate eu în apărarea Ziditorului,
şi voi stârpi pe ai pământului nelegiuiţi
şi voi hotărî pedeapsa.
Însă mă tem
de bunătatea cea dumnezeiască;
căci cu puţine lacrimi
se-nduplecă de oameni Iubitorul.
Ce dar voi născoci acum către o astfel de bunătate?
« Iar mila cum o voi opri?
Adeverindu-mi hotărârea cu jurământ!
Că-nduplecându-L pe Acesta
Cel Drept să nu dezlege
o hotărâre ca aceasta;
ba să şi întărească a mea judecată
ca Cel puternic,
Unul Iubitorul de oameni.

4.
Jurământul avu întâietate înaintea judecăţii
şi-a fost un început al celor hotărâte.
Dar de voiţi,
să alergăm la carte
şi să cunoaştem cele spuse;
căci prorocul, zis-a,
mâniindu-se, precum stă scris:
„Viu este Domnul! Nici rouă,
nici ploaie să mai vină,
ci numai prin cuvântul meu!”
însă îndată împăratul
răspuns-a lui Ilie:
„Dacă vedea-voi pocăinţă
şi lacrimi izvorând
nu voi putea să nu-mi deschid
milostivirile spre oameni,
Eu, ***Unul Iubitorul de oameni***”.

5.
Îndată prorocul a vorbit
şi-a pus în faţă dreptul jurământului:
Pe Tine, zis-a,
Dumnezeul tuturor, eu m-am jurat,
Stăpâne prea sfinte,
să nu se mai dea ploile
decât din nou prin cuvântul meu
Căci dacă voi ajunge să privesc
poporul întorcându-se la Tine cu grijă,
eu îţi voi cere.
Nu mai este acum întru a Ta o putere, Preadreptule,
să-mpiedici pedepsirea
din jurământul ce l-am pus.
Pe care îl păzeşte şi îl pecetluieşte,
strângându-ţi inima.
Unule Iubitorule de oameni.

6.
Foametea, prin urmare,
cotropea pământul,

iar cei ce-l locuiau se prăpădeau
tânguindu-se
şi ridicându-şi mâinile
spre Cel Atoate-ndurător.
între acestea două
[ce una alteia se-mpotriveau]
Stăpânul era prins.
Dorea să îşi dechidă inima
spre cei ce îl rugau strigând
şi să alerge către milă;
însă roşea de prorocul şi jurământul pe care se jurase;
Nu dădea ploi,
ci pregătea dovada
ca să cuprindă şi să înmoaie
sufletul prorocului,
Unul Iubitorul de oameni.

7.
Văzând Stăpânul pe Tezviteanul
Înfierbântându-se asupra celor de-un neam
cu el a judecat că este drept cu foamea
să îl pedepsească şi pe cel drept alături de ceilalţi;
astfel încât, prin lipsa hranei
asupra jurământului făcut
să ia o hotărâre de oameni iubitoare
şi să curme pedeapsa.
Căci cu adevărat e lucru înfricoşător
nevoia pântecelui;
şi-orice fiinţă-nsufleţită,
cuvântătoare sau necuvântătoare
cu-nţelepciunea dumnezeirii
prin hrană o păzeşte,
Unul Iubitorul de oameni.

8.
Pântecele venea în apărarea firii
şi îşi luă în ajutor legile firii
dându-i atacuri
bătrânului şi meşteşuguri diverse folosind
ca să îi schimbe hotărârea;

Dar el precum o piatră
stătea nesimţitor,
având râvna câştig
În loc de orice hrană
şi cu acesta se îndestula.
Această râvnă văzându-o Judecătorul,
a uşurat înfometatului
prieten nevoia,
găsind că nu e drept
ca împreună cu acei nedrepţi şi cu nelegiuiţii
pe omul drept să îl înfometeze,
Unul Iubitorul de oameni.

9.
Deci hrana lui, Atoate înduratul,
cu toată-nţelepciunea-i pregăti.
Căci corbilor nemilostivi
le-a poruncit mâncare să-i aducă.
Iar neamul corbilor
este lipsit de milă,
hrană neaducând ei niciodată
puilor, aşa cum trebuie unor copii,
ci puii sunt hrăniţi de sus.
Astfel, devreme ce şi Ilie
primise a purta în sine ura de copii
şi în purtări şi-n gânduri,
de urătorii puilor
către acesta ca şi către un urător de oameni
slujitu-s-a ca un prea înţelept
Unul Iubitorul de oameni.

10.
„Multa ta dragoste de Dumnezeu”
a zis Dumnezeu, grăind cu Ilie,
„să nu-ţi aducă pornire
de oameni urătoare!
Vezi însă corbii!
Căci ei, care cu ai lor pui
întotdeauna sunt urători de fii,
deodată, precum vezi,

cu tine sunt mărinimoşi
şi-acum se schimbă.
Milostivirii Mele
ei slujitori s-au arătat
mâncare aducându-ţi.
însă, după cum văd, nu pot
firea să ţi-o silesc
spre oameni,
Eu, ***Unul Iubitorul de oameni.***

11.
Trebuie să cinsteşti acum, o, prorocule,
Of şi să imiţi a necuvântătoarelor supunere,
Cum cele fără de milostiviri
când M-au cinstit pe Mine,
Cel milostiv,
îndată s-au schimbat?
Cinstesc a ta prietenie
şi hotărârea n-o dezleg.
însă nu pot să port
plânsul şi suferinţa tuturor oamenilor
pe care i-am zidit.
Iar strigătul celor abia născuţi
şi lacrimile cum voi purta?
Sau graiul neînţeles al turmelor
ce vine pân-la Mine?
Căci Eu, cu acestea toate,
ca Ziditorul, împreună sufăr,
Eu, ***Unul Iubitorul de oameni***.

12.
Încrâncenat rămase, cu toate-acestea, prorocul;
Şi îi răspunse Stăpânului atunci:
Nici corbii
slujitori spre-a mă hrăni
nu-i mai întoarce, o, Stăpâne.
Să mor de foame
voi alege, Preasfinte,
numai să fie pedepsiţi
cei ce Te necinstesc şi-mi va fi mie

o mare mângâiere!
Eu nu mă dau înapoi să pier
cu toţi aceştia ce Te tăgăduiesc;
Deci nu Te îndura de mine,
nu mă cruţa de foame,
ci numai nimiceşte
pe cei necredincioşi de pe pământ,
Unule Iubitorule de oameni.

13.
Cum auzi cuvintele acestea Ziditorul,
scoase pe proroc din ţară,
Poruncind înaripaţilor
să nu îi mai aducă
mâncare, precum mai înainte;
Şi îl trimise în Sarepta
la văduvă
pe cel flămând,
zicându-i că „voi porunci
unei femei să te hrănească”.
Voire înţeleaptă!
Căci era văduvă şi dintre neamuri
femeia spre care-1 trimitea
şi a copiilor grijă purta.
Că dreptul auzind
numele neamului
să strige: „Dă ploaia,
Unule Iubitorule de oameni!”

14.
Oprit era iudeilor
cu cei de alte neamuri vreodată să mănânce;
pentru aceasta, aşadar,
către-o femeie de alt neam
a îndreptat pe Ilie,
că urâciune fiindu-i mâncarea
de la aceea
îndată pentru ploaie
să-L roage pe Iubitorul de oameni;
însă [Ilie] nu a luat în seamă

scăparea [sa] către neamuri,
ci-a alergat către femeie
cerându-i de mâncare
cu mare-asprime:
„Mie”, a zis, „mi-a poruncit
să cer dajdia de la tine
Unul Iubitorul de oameni”.

15.
Când însă văduva a auzit acestea
în grabă a răspuns proroculuі:
că „nu am nimic
ascuns, ci doar făină
o mână, pe care vreau
să merg s-o fac
ca să mănânc cu copilaşii mei
nimic afară de această mână [de făină]
mai mult nu-mi va rămâne
ci numai moartea.
La glasul văduvei
mişcat a fost şi s-a umplut de milă [prorocul]
gândind în sine
că „se va topi mai rău ca mine
şi se va stoarce de foame
văduva, dacă nu va veni
Unul Iubitorul de oameni.

16.
Acum m-apasă, a zis, cele ale femeii;
chiar de-s înfometat,
sunt unul singur,
dar cea la care am venit,
care-i şi văduvă,
alături de copii moare de foame.
Să nu mă fac, cel călător,
al morţii ei un vestitor;
nici să fiu socotit un ucigaş de
de cea care mă găzduieşte.
Spre toţi am fost nesimţitor,
iar către ea mă voi schimba;

lăsa-voi firea mea
cu îndurările să se desfete,
căci este -ndurător
Cel ce e Pricină a toate,
Unul Iubitorul de oameni.

17.
Prorocul a răspuns spre văduvă:
„O mână de fainã ai, precum ai spus;
„Nu va avea în lipsă
vasul, iar urciorul tău
va izvorî [cu-mbelşugare] untdelemn”.
Şi-acestor vorbe Ilie
le puse binecuvântare,
iar Ziditorul pe dată,
ca unul ce-i sârguincios la bine şi milostiv,
adăugat-a şi lucrarea;
Scopul prorocului
plinind Preaînţeleptul, după cum zice,
şi ceea ce este cel mai adevărat
din cea mai minunată dovedire
înşfăcând, a dat îndestulare văduvei
Unul Iubitorul de oameni.

18.
Cuvintelor prorocului Dumnezeu S-a plecat
şi a dat hrană lui şi văduvei.
Ilie, însă,
în nici un chip nu se milostivea,
ci rămânea neplecat.
Cel Milostiv atunci, văzând
poporul prăpădindu-se
şi pe acela nesupunându-se,
la un alt meşteşug prea înţelept
a cugetat, ca Cel ce este drept;
pe fiul văduvei atunci
l-a arătat murind,
pentru ca lacrimile
şi restul relei întâmplări
a văduvei văzând [Ilie]

să strige: „Dă ploile,
Unule Iubitorule de oameni!”

19.
Când văduva văzu murind
pe fiul său, se ridică asupra proroculuiu
zicând: „Vai mie,
de ce nu m-am sfârşit de foame
mai înainte de a te vedea?
Căci mai uşor aş fi purtat atunci
să mă fi săvârşit înfometată
decât să văd pe fiul meu
zăcând mort
întru a ta prezenţă.
Nu sunt acestea solda
celei mai bune-ntâmpinări!
Căci eram bucuroasă de ai mei
mai înainte să vii tu, o, omule;
iar tu venind, lipsire de copil
mi-ai dăruit, numind pe
Unul Iubitorul de oameni”.

20.
Era ţinut strâns de o văduvă
cel ce ţinea norii şi ploile
şi-mpovărat
de una singură cel ce pe toţi
a-mpovărat printr-un cuvânt;
O singură femeie prea nefericită,
lipsită de orice putere
pe cel ce prin cuvânt şi prin putere
credea că ţine cerurile
îl ţine ca pe un osândit.
Şi atârnându-se de el ca o nebună
ca pe un ucigaş în judecată
îl trăgea, strigând:
„Dă-mi pe născutul meu,
pe care l-ai ucis!”
Nu am nevoie de făina ta!
Nu-mi mai da hrană, crezând că eşti,

Un iubitor de oameni!”

21.
Pâine ai semănat în pântecele meu,
iar rodul pântecelui şi-al meu vlăstar
l-ai smuls din rădăcină,
şi-mi vinzi [prea scump]
darurile mâncărurilor.
Un suflet în loc de untdelemn,
şi de făină tu mi-ai stors.
Iar eu te rog:
Refă-nvoiala
şi-mi dă ['napoi] ce mi-ai luat;
Ori cu omorurile din popor
nu ai fost mulţumit, că te-ai grijit
să te atingi de casa mea?
Tu sufletul fiului meu
îl sloboade şi ia
în locul lui sufletul meu.

22.
La aste vorbe ca ghimpii de usturătoare
s-a ruşinat de văduva care striga
crezând în sinea ei
că el a smuls cu-a lui putere
sufletul fiului ei;
Şi vrând să o convingă
nu izbutea prin vorbe;
Văzând cum nu credea aceea
în apărarea lui,
se tânguia fără-ncetare;
însă a privit spre ceruri strigând:
„Vai mie, Doamne,
Cel ce eşti martorul fără prihană
al celei care m-a primit pe mine oaspete,
Tu ai întărâtat-o pe aceasta să îmi ceară copilul,
Unule Iubitorule de oameni.

23.
„Nu cred Mântuitorule”,

strigat-a prorocul
Atotputernicului Dumnezeu,
că moartea
copilului a fost ceva firesc,
precum a tuturor;
ci e un meşteşug
al [marii] Tale-nţelepciuni,
Cel fără de păcat.
Şi totuşi uneltit-ai
silire milostivă împotriva-mi
ca Tu, atunci când îţi voi cere
pe fiul văduvei
cel mort să-l înviezi,
îndată să-mi răspunzi:
„Pe fiul Meu, pe Israel cel în nenorociri,
îl miluieşte şi pe întreg poporul Meu!”
Unule Iubitorule de oameni.

24.
Pământul vrând să-l mântuiască
Atoateînduratul răspuns-a-ndat lui Ilie:
„Acum cuvintele mele primeştele-n urechi
cu lămurire şi-ascultă-Mă vorbind!
Sufăr dureri şi mă grăbesc spre a pedepsei dezlegare
Şi Mă grăbesc hrană să dau tuturor celor înfometaţi,
fiindcă-s milostiv.
Văzând mulţimea plângerilor,
ca un Părinte eu mă plec,
şi mă îndur de cei ce se sfârşesc
de foame şi de strâmtorare.
Căci vreau pe păcătoşi
să-i mântuiesc prin pocăinţă,
Eu, ***Unul Iubitorul de oameni***.

25.
Ascultă, dar, cu îndrăzneală, prorocule,
că şi Eu mult Mă îngrijesc de ceea ce tu ştii
Cum că toţi oamenii la Mine au
un zapis de milostivire
în care-am hotărât

să nu vreau moartea
să o văd a celor ce greşesc,
ci mai degrabă viaţa lor.
Deci nu Mă arăta
ca pe un mincinos în faţa lor,
ci îmi primeşte cererea;
Eu îţi aduc o mijlocire,
fiindcă pe tine numai lacrimile
femeii văduve te-au tulburat,
iar Eu cu toţi
sunt ***Iubitor de oameni***.

26.
Mintea şi inima cuvintelor Celui Prea-nalt
Ilie şi-a supus,
şi urechile [asemenea-a plecat],
şi sufletul l-a-ngenunchiat
şi l-a-nfrumuseţat
pe el întru cuvinte
şi-a zis: „Facă-se voia Ta,
Dă [aşadar] şi ploile
şi viaţă celui ce a murit
şi învie-le pe toate!
Viaţă fiind, o Dumnezeule, -
şi învierea şi mântuirea,
dă harul Tău
şi oamenilor şi turmelor,
că numai Tu poţi
să le mântuieşti pe toate,
Unule Iubitorule de oameni.

27.
De-ndată ce prorocul a grăit acestea,
răspuns-a Înduratul către el:
„Alegerea ta
am primit şi-am lăudat-o
şi mă grăbesc să te cinstesc.
Pentru aceia Eu am primit
harul [acesta] de la tine;
Fă-te şi tu mijlocitor

şi-mparte harul Meu!
Căci nu primesc în nici un chip
să Mă împac fără ca tu să te împaci;
ci mergi şi dă de veste de darul ploilor,
ca toţi să strige
că cel nemilostiv puţin mai înainte,
acum spre toţi deodată se-arată
Iubitor de oameni.

28.
Du-te deci grabnic, prorocule,
şi te arată lui Ahab binevestind,
iar Eu voi da poruncă norilor
pământul să îl scalde-n ape.
Şi dăruirea acestora
tu o grăieşte, prietene al Meu
iar Eu voi iscăli
astfel de hotărâri,
cinstind a ta mărinimie".
Acestea auzind, îndată
se închină Celui Prea-nalt
strigându-I Înduratului:
„Mult milostiv Te ştiu,
Cunosc că îndelung răbdător
eşti, Dumnezeul meu.
Unule Iubitorule de oameni!"

29.
Înfricoşat deci de poruncă, a alergat
[atunci] prorocul spre Ahab
şi vestea bună
către-acela a grăit,
precum a zis Cel milostiv.
Si-ndată norii,
la porunca Celui ce i-a făcut
umflaţi de ape,
purtându-se-n văzduh,
ploi izvorâră.
Se bucura pământul
şi îl slăvea pe Domnul

iar pe copil îl lua
femeia înviat.
Cu toate împreună se veselea
Ilie şi lăuda
pe ***Unul Iubitorul de oameni.***

30.
După ce mult timp s-a scurs,
a oamenilor răutate a văzut
şi se gândea Ilie
mai aspră pedeapsă
să rostească.
Văzând dar Înduratul,
grăit-a proroculuі:
„Râvna ce-o ai
pentru dreptate o cunosc
şi ştiu voirea ta.
Însă Eu împreună pătimesc cu păcătoşii,
atunci când sunt fără măsură pedepsiţi;
Tu te mânii ca unul ce nu ai păcat
şi nu poţi să te-mpaci,
iar Eu nu Mă împac
să pierd pe cineva
ca ***Unul Iubitorul de oameni***”.

31.
După acestea, văzând Stăpânul
cum către oameni neînduplecat era acela,
s-a îngrijit de neamul lor
şi pe Ilie de pământul lor
l-a depărtat;
„îndepărtează-te prietene, zicând,
de-apropierea oamenilor.
Eu mă voi pogorî
spre oameni ca Cel ce-s îndurat,
om făcându-Mă;
de pe pământ acum mergi sus,
fiindcă nu poţi să porţi
căderile oamenilor;
Ci Eu, Cel ce în ceruri sunt,

voi fi cu păcătoşii împreună
şi de păcate îi voi izbăvi
Eu, ***Unul Iubitorul de oameni.***

32.
Dacă nu poţi, precum am zis, o prorocule,
să locuieşti cu oamenii care păcătuiesc,
vino aici, te mută
şi locuieşte unde nu e păcat
întru locaşurile celor ce Mă iubesc.
Şi-n schimb Eu Mă voi pogorî,
Cel ce pot oaia pierdută
pe umeri să o iau şi să o port
şi să strig celor ce-au căzut:
Toţi păcătoşii alergaţi,
veniţi la Mine, odihniţi-vă!
Căci Eu venit-am
nu ca să-i pedepsesc pe cei ce i-am zidit,
ci ca să-i smulg din necredinţă
pe cei ce au păcătuit,
Eu, ***Unul Iubitorul de oameni***".

33.
Iată Ilie chip celor viitoare
s-a arătat când fu trimis întru-nălţime;
căci Tezviteanul
s-a înălţat pe car
de foc, precum stă scris,
iar Hristos s-a înălţat
pe nori şi pe puteri [cereşti].
Acesta, însă, lui Elisei
cojoc din înălţimi i-a trimis;
Iar Hristos trimis-a
Apostolilor Săi
pe [Duhul] cel Mângâietor şi Sfânt,
pe care L-am primit cu toţii,
cei care suntem botezaţi,
prin care ne sfinţim,
precum ne-a învăţat pe toţi
Unul Iubitorul de oameni.

(trad. din lb. greacă de Sabin Preda)

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul – Proorocul Ilie, râvnitorul

"Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotţiitorul" (III Regi 19,10)

Iubiţii mei, astăzi este sărbătorit *un erou al credinţei şi al virtuţii, unul din cei mai mari bărbaţi ai lumii antice, ai epocii Vechiului Testament, Sfântul proroc Ilie Tesviteanul.*

Precum stea de stea se deosebeşte în strălucire şi floare de floare se deosebeşte în înfăţişare şi parfum, aşa şi ***fiecare sfânt are ceva deosebit, care-l distinge de toţi ceilalţi. De aceea, Biserica alături de numele fiecărui Sfânt pune câte un epitet: Pantelimon - tămăduitorul, Dimitrie - izvorâtorul de mir, Spiridon - făcătorul de minuni, Cosma şi Damian - cei fără de arginţi; iar pe proorocul de astăzi îl numeşte râvnitor: Ilie râvnitorul. Proorocul Ilie a avut râvnă.***

Ce înseamnă râvnă? Inima să nu fie rece, ci să aibă un foc, o dorinţă puternică. ***Şi ce dorinţă a avut Ilie?*** A vrut ca toţi să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu, pretutindeni să fie închinat Dumnezeul cel Sfânt. Şi această dorinţă n-a ţinut-o ascunsă înlăuntrul său, n-a lăsat-o să rămână teorie, ci a manifestat-o, şi-a declarat-o. ***„Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotţiitorul!" (III Regi 19,10).*** Proorocul Ilie şi-a arătat dragostea şi râvna lui pentru adevăratul Dumnezeu în toate împrejurările, pe toate fronturile.

În primul rând, în epoca sa, poporul iudeu, poporul ales al lui Dumnezeu, s-a

abătut, a părăsit calea Domnului. Au ajuns până în punctul în care şi-au făcut o statuie-idol, pe zeul Baal şi-i aduceau acestuia drept jertfe umane pe pruncii lor! Cum s-a întâmplat asta? Un proverb zice: "Peştele de la cap se strică". Aşa şi cu idolatria. Au adus-o în poporul lui Dumnezeu regii Ahab şi Isabela. Dar cine a îndrăznit să-l mustre pe rege? Toţi tăceau. Doar unul a îndrăznit. Cine? Cel care nu avea nimic altceva decât o malotea (blană), un cojoc; dar cât valora cojocul acesta nu valorează bogăţiile tuturor celorlalţi. ***Acest sărman s-a suit la palatele împărăteşti şi l-a mustrat pe Ahab: Tu i-a spus, tu rătăceşti poporul!*** *(vezi III Regi 18,18).*

"*Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotţiitorul!*".

Dar şi împotriva nedreptăţii sociale şi-a arătat sensibilitatea. A ocrotit pe văduve, pe orfani, pe săraci, pe neputincioşi. *Un om sărac, Nabot, avea o vie. Această vie era aproape de domeniul regal. Deşi era atât de mare averea regală, Ahab a vrut să ia şi via lui Nabot. Nu o dau, zice Nabot, este moştenirea mea părintească! Atunci Izabela a înscenat un proces şi a dispus ca Nabot să fie judecat. Într-adevăr, cu doi martori mincinoşi, care-l acuzau calomniator că L-a hulit pe Dumnezeu şi pe rege, Nabot a fost condamnat şi a fost executat prin ucidere cu pietre. Şi legea spune că averea celui condamnat la moarte revine regelui.* Toţi văzuseră nedreptatea, dar stăpânea groaza şi frica. Cine să mustre nedreptatea şi crima? Cine altul? "Cojocul" - Ilie! ***La porunca lui Dumnezeu merge de-l găseşte pe Ahab şi-i zice: La celelalte răutăţi aţi adăugat şi asta: l-aţi ucis pe Nabot; dar acestea zice Domnul: Deoarece ai ucis şi ai moştenit, de aceea, unde a picurat sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii şi sângele tău*** (III Regi 20). După acestea, Izabela s-a mâniat, iar Proorocul Ilie a fugit şi s-a ascuns.

„*Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotţiitorul!*"

Acest Sfânt Profet s-a întors chiar şi împotriva clerului. Ce făceau acei „popi"? În loc să conducă poporul spre adevărata credinţă, aceştia l-au părăsit pe adevăratul Dumnezeu şi s-au închinat lui Baal, pe care l-au adus regii. Erau 450 de preoţi. Şi mâncau la masa Izabelei. Împotriva lor şi-a aruncat Ilie fulgerele. De ce l-aţi părăsit, le zice, pe adevăratul Dumnezeu? A chemat deci întreg poporul pe muntele Carmel şi a spus preoţilor lui Baal: ***Veniţi să dovedim cine are pe Dumnezeul cel adevărat. Luaţi pietre, ziditi un jertfelnic, junghiaţi un viţel, şi rugaţi-vă dumnezeului vostru să trimită foc care să mistuie.*** Au făcut asta, dar în zadar strigau, invocând pe falsul lor dumnezeu. Ilie îi ironiza: ***Strigaţi mai tare, poate că Dumnezeul vostru doarme şi nu aude... Când deja începuse să se însereze, Ilie zice: Daţi-vă la o parte. Cheamă poporul să se apropie. Îşi ridică propriul***

jertfelnic, strânge lemne, junghie un animal, îl pune deasupra şi dispune să se toarne de trei ori apă din belşug peste el şi peste toate cele din jur, aşa încât să nu se creadă că ar putea exista pe undeva vreo sursă de foc. Îşi ridică apoi ochii la cer şi se roagă. Şi - ce putere are rugăciunea! - într-o secundă cerurile s-au deschis şi s-a coborât un foc care a mistuit toate. Atunci au crezut toţi, au căzut la pământ şi s-au închinat adevăratului Dumnezeu. Aşadar, porunceşte imediat: Acum, toţi ai lui Baal, în temniţă! Să nu scape nimeni, niciunul! Apoi i-a coborât acolo jos şi i-a junghiat pe toţi cei 450 (III Regi 18, 17-40). N-a făcut-o din răutate. Împlinea porunca lui Dumnezeu.

„***Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotţiitorul!***”

S-a întors în cele din urmă şi împotriva mulţimii. Era răspunzător şi poporul. Pentru că acesta nu urmase adevărul, ci minciuna. ***Până când, le zice, veţi şchiopăta de amândouă picioarele?*** (III Regi 18, 21). Profetul Ilie nu a linguşit pe nimeni. A fost un râvnitor al Domnului.

Astăzi, iubiţii mei, este sărbătoarea lui. ***De ce sărbătorim? Ca să ne diversificăm plictiseala? Ca să ne distrăm?*** **Sărbătoarea înseamnă imitarea sau urmarea sfântului.** ***Cum putem să-i imităm noi pe prooroci? Putem noi să facem tot ce a făcut Ilie? Cine de pildă poate să treacă Iordanul cu cojocul?*** Asta este o minune. Minunile pe care le-a făcut el noi nu putem să le repetăm. ***Putem însă să-i imităm virtuţile, putem să-i imităm râvna.***

Astăzi suntem în pericol. Eu mă tem de indiferenţă. Suntem indiferenţi. Numai cele materiale ne interesează. Doar de pâine şi de mâncare ne îngrijim să dăm copiilor noştri. Dar copilului nu-i trebuie doar hrană; îi trebuie şi învăţătură şi înţelepciune şi educaţie. Dar faţă de acestea, din nefericire, noi suntem indiferenţi. În timp ce fiii diavolului lucrează, ceilalţi din urmă, aşa numiţii conservatori îţi zic: „Păi, eu voi corecta dreptul?” În felul acesta stricăciunea merge mai departe. Hiliaştii (martorii lui Iehova) în urmă cu patruzeci de ani erau trei şi acum au devenit mai mult de 50.000. Şi ateii materialişti de dinainte de 1917 erau trei, acum sunt mii. Nu s-ar fi înmulţit aceştia, dacă noi am fi avut în noi puţin din focul pe care l-a avut Ilie. Eşti tată, eşti mamă, eşti învăţător, eşti poliţist, eşti preot? Nu fi nepăsător, nu fi indiferent! Arată grijă, să ai pasiune pentru slujba ta.

Suntem în Elada? Eu mă-ndoiesc. Am ajuns nişte necredincioşi. În această ţară mai demult n-ai fi auzit pe cineva înjurând. Acum nu trece o secundă fără să se audă o înjurătură. Va veni iarăşi Ilie. E sigur. Închipuiţi-vă că atunci când va veni va auzi înjurături. Acesta, care a apucat 450 de preoţi ai ruşinii şi i-a junghiat, îi va apuca

şi pe toţi cei care înjură şi-i va pedepsi. Dacă ar veni acesta, "al doilea Înaintemergător" (Tropar), i-ar duce la mare, i-ar da morţii şi-ar înroşi apele cu ei.

Desigur, nu înţeleg că trebuie să facem şi noi aşa; autoritatea lui Ilie a fost o autoritate excepţională. Eu suspin şi plâng pentru că tu arăţi indiferenţă. Vei spune: Ce să fac? Dacă eşti femeie, iar bărbatul tău înjură, spune-i: Mănâncă tu, bărbate, că eu nu mănânc.

Am cunoscut în Mesolonghi o femeie care în felul acesta l-a făcut pe bărbatul ei să înceteze cu înjurăturile. Nu îngădui înaintea ta ca Dumnezeu să fie hulit. Dacă sparg un geam, alergi la Poliţie. Pentru o înjurătură de ce nu mergi? Nu vrei să asculţi de mine?! ***Ascultă-l pe Sfântul Gură de Aur care zice: Când auzi pe cineva că înjură, vorbeşte-i, sfătuieşte-l o dată, de două ori, de trei ori. Dacă nu ascultă, atunci, ai mână? Loveşte-l. Cel ce loveşte pe cel ce înjură îşi sfinţeşte mâna.***

Să vă luminaţi. Vă jur astăzi pe numele proorocului. Cel mai bun praznic şi cea mai bună cinste pentru un sfânt este să dezrădăcinăm acest spin care este în grădina noastră. Să închidem gurile hulitorilor. Îngrijiţi-vă toţi să dispară înjurătura şi toate gurile să devină o chitară interpretând un imn: "***Lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii***".

Amin.

Sfântul prooroc Ilie – Biciuitorul fățărniciei

"Atunci s-a apropiat Ilie de tot poporul şi a zis: "***Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi Lui! Şi dacă este Baal, urmaţi aceluia. Poporul însă n-a răspuns nimic"*** (III Regi 18, 21).

Calea Sfântului prooroc Ilie, aşadar, este cea a râvnei pentru Singurul Stăpân, pentru Adevăr. Nimic nu este mai străin pentru Sfântul Prooroc Ilie decât logica lui „nici aşa, nici altminteri", decât falsa nădejde că putem avea milă Domnului fără să jerftim nimic pentru El.

Avem de ales, noi, creştinii din veacul de pe urmă, un veac însetat de duhul lui Ilie, care îl aşteaptă pe acesta să se opună apostazierii generalizate, să răspundem … sau nu acestei provocări cruciale puse nouă:

- ***Până când vom şchiopăta de amândouă picioarele, adică nici trăind credinţa curat, nici afirmând-o răspicat?***
- ***Cât timp vom mai călca împiedicat, ezitant, alunecos, cât timp vom merge cu un pas înainte şi doi înapoi în viaţa noastră duhovnicească?***
- ***Până când vom alege să umblăm "cu fuse strâmbe, cu-n picior într-o barcă, cu-n picior în altă barcă şi cu fundul prin apă"?***

- ***Până când vom "zăcea ţintuiţi de duhul toropelii zadarnice", cuprinşi de "moleşeala malignă" a justificării răului şi căutând numai "dulceaţa compromisului"?***
- ***Până când ne vom resemna să fim nişte "creştini fierţi", atât în vieţuirea duhovnicească, cât şi în gândirea şi manifestarea credinţei?***
- ***Până când ne vom complace să stăm cu capul în nisip, crezând că astfel nu vom avea răspundere?***
- ***Până când ne vom preface că nu vedem răul, viclenia, minciuna şi cât timp vom continua să le îndreptăţim şi să le amestecăm cu cele curate ale Duhului, îmbrăcând lupul în haină de miel, mai bine decât el însuşi ştie să o facă?***
- ***Până când vom crede că putem sluji liniştiţi la doi domni, şi lui Hristos, şi lumii?***
- ***Până când vorba noastră va continua să fie scăldată între "DA" şi "NU"?***
- ***Până când vom crede că putem FUGI de a da un răspuns categoric şi ne-echivoc, cu toată fiinţa noastră, chemării lui Hristos?***

Vă invităm să parcurgem împreună un fragment din **predica** - zguduitoare şi trezitoare ca un duş rece - ***la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie a părintelui Nicolae Steinhardt***, el însuşi un duşman neîmpăcat al perfidiei ascunse sub vorbe mieroase şi prietenoase (săgeţi otrăvite înmuiate în untdelemn, vorba Psalmistului), al duplicităţii şi al răutăţii îmbrăcate în haina mincinoasă a procedurilor "corecte". Este de o izbitoare actualitate pentru vremurile noastre religioase caracterizate mai presus de orice de făţărnicie şi limbaj dublu, înşelător, de dragul unei păci mincinoase şi al unei bucurii false…

sursa: ***Războintrucuvânt.ro***

Părintele Nicolae Steinhardt - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie

Sfântul prooroc Ilie - despre care Vechiul Testament ne informează pe larg în capitolele 17-22 din Cartea a treia a Regilor şi în capitolele 1-2 din Cartea a patra a Regilor şi la care Noul Testament face în repetate rânduri aluzie (de ex.: Matei 16, 14; 17, 11-12; Marcu 8, 28; Lc 4, 25-26; 9, 8 şi 19), atât Ioan Botezătorul cât şi Insuşi Hristos fiind luaţi drept reapariţii ale vechiului profet – ni se arată ca „***un om de la munte***” (e din Tesba Galaadului, ţinutul muntos dintre Iordan şi deşertul arab) şi cu înfăţişare de aspru şi straşnic ascet, întocmai ca Sfântul Ioan Botezătorul căruia îi este mereu asemuit în Noul Testament.

Poartă părul lung, cingătoare de curea împrejurul mijlocului şi manta din piele de oaie, un „cojoc” precum spun unele tălmăciri, de fapt un soi de pelerină miţoasă şi lungă, fără mâneci, specifică păstorilor de la munte, o tundră adică, o sarică. Este iute în mişcări şi tăios în rostiri, totul în vorbirile, purtările şi gesturile sale produce o impresie ce poate fi rezumată numai în termeni ca foc şi pară, tunete şi fulgere, mânie şi urgie.

Omul acesta, cu înfăţişare frustă de nu şi sălbatică, nu umblă câtuşi de puţin cu jumătăţi de măsură ori cu mănuşi şi cu săru’ mâna. E un ins dintr-o bucată, are o fire de luptător. Vorbeşte pe şleau, opreşte ploaia pe vreme de trei ani şi jumătate, aduce foametea în ţară şi junghie dintr-o dată nu mai puţin de patru sute cinzeci de preoţi ai lui Baal, după ce i-a luat copios în derâdere că în zadar şi-au chemat

dumnezeul, au sărit în jurul jertfelnicului şi s-au înţepat cu săbii şi lănci: „***strigaţi mai tare… poate stă de vorbă cu cineva, sau se îndeletniceşte cu ceva sau este în călătorie sau poate doarme: Strigaţi tare să se trezească!***” (3 Regi 18, 27).

*Râvnitor ca nimeni altul pentru Domnul Savaot (ce se tâlcuieşte Dumnezeul oştirilor), nu se cruţă, ştie deopotrivă să asculte şi să dea porunci, se bucură de darul săvârşirii minunilor, învia*ză *copilul mort al văduvei din Sarepta Sidonului şi-i este dat să stea pe muntele Horeb înaintea feţei divinităţii, care i Se dezvăluie nu în chip de cutremur şi de foc şi nici ca vijelie, ci în ipostaza-I cea mai tainică şi mai subtilă: ca adiere de vânt lin (****Firesc pentru logica noastră omenească, ar fi fost ca unui astfel de om, Domnul să i Se fi manifestat în mod violent, dar paradoxia cosmică a vrut ca impetuosul Ilie să-L vadă pe Dumnezeu ca Putere blândă şi senină.****).*

Ilie urăşte minciuna, făţărnicia şi nedreptatea şi nu ştie ce-s acelea: slăbiciunea, compromisul, eufemismele, frazele mieroase şi expresiile în doi peri.

Lui Ahab şi Izabelei - ticăloasa pereche regală a Israelului, „stăpânii cei tiranici şi cu năravde fiară” (spre a folosi calificativele din Acatistul Maicii Domnului) - le vesteşte fără înconjur de ce fel de sfârşit vor avea parte: câinii vor linge sângele lui Ahab şi tot ei o vor mânca pe Izabela. Şi aşa a şi fost.

Impilarea, asuprirea, samavolnicia, făţărnicia mai ales îl scot din sărite.

Izabela nu e numai o nemernică, o jefuitoare, o duşmancă a norodului, e şi o mincinoasă fără seamăn, o ipocrită inveterată care se vrea ceea ce nu este şi se dă drept ce nu s-ar cădea măcar să îndrăznească a gândi.

Spre a-l spolia, şi nenoroci pe bietul nevinovat Nabot şi a-i răpi via şi pământul, această falsă cuvioasă ordonă să se ţină post înaintea depunerii unor mărturii mincinoase, împerechind astfel nelegiuirea cu luarea în batjocură a unui obicei sacru şi făcând-o, ticăloasa şi netrebnica, pe mironosiţa şi pe sfânta.

Şi ce poate fi mai jalnic, mai caraghios şi mai revoltător decât să pretinzi că eşti ceea ce prea bine se ştie de către toţi că nu eşti (şi oamenii ştiu că tu ştii că ei ştiu) şi să ceri, să pretinzi, să impui a fi recunoscută ca atare!

Ca să prostească lumea, ca să fie aclamată drept evlavioasă şi cucernică, scelerata aceasta, nemulţumită cu săvârşirea cinică a strâmbătăţii, mai vrea să se şi justifice

şi izbuteşte doar să se dovedească mare specialistă în scenografii, regie, procese montate şi osândiri cu forme legale şi întru totul proceduriste ale celor fără vină.

Capcana aceasta urzită împotriva lui Nabot - spre a-l lipsi de pământul lui strămoşesc, de sfoara lui de vie, de peticul lui de ţară - premeditată, organizată, grijuliu şi amănunţit meşterită, strădania aceasta de a conferi unui act de silnicie aspect respectabil şi legalitate nu poate să nu irite până în adâncul rărunchilor pe un om din fire rănit de ce este făţuială, perfidie, mascara.

Scandalos şi respingător la Ahab şi Izabela - nedespărţită, întru mişelie pereche - este îndeosebi minciuna, sfruntata înşelăciune, pornirea de a prosti oamenii, osârdia în urmărirea scopului principal: a-i face pe oameni să dea mai multă crezare unor vorbe deşarte, unor palavre decât realităţii flagrante.

Ahab şi Izabela par a preînchipui dura zicală românească atribuită muierii ticăloase care spune: Nu crede, bărbate, ce vezi cu ochii, crede ce-ţi spun eu.

Ilie nu suferă nici trădarea adevăratului Dumnezeu. Când Ohazia, urmaşul lui Ahab, e bolnav şi găseşte de cuviinţă să ceară ajutorul idolului Baal-Zebub din Ecron, cum se poartă proorocul cu trimişii regelui, cărora le iese înainte? De două ori îi arde cu focul din cer: Pe două căpetenii şi pe de două ori câte cincizeci de trimişi. Au doară nu are Ohazia cui să ceară ajutor? Au doară nu este Dumnezeu în Israel?

Esenţial la Ilie este purtarea faţă de mincinoşi, răi, asupritori şi nelegiuiţi de tot felul.

Mereu glăsuieşte deschis şi dur, mereu crede neclintit în dreptate şi într-un Dumnezeu pedepsitor şi fără părtinire.

Nu ştie de cruţare, de glumă, de îngăduinţă: focul să vă ardă, câinii te vor mânca! Acesta e stilul şi, stilul, o ştim de la Buffon şi de la Blaga, reprezintă sinea însăşi a omului.

Ilie nu recurge niciodată la parafraze, la ocolişuri.

Nu se înduplecă, nu se lasă cucerit, ademenit, îmbrobodit, speriat, mituit.

Ameninţările ori măgulirile puterii îl lasă stană de piatră. Prea puţin îi pasă. Distinge net între bine şi rău, pe unul ca el nu-l poţi prosti, ori amăgi cu discursuri

ticluite şi cu scorniri; crede ce vede cu ochii, nu ce i se spune, osândeşte răul, îi stă împotrivă cu fapta, nu se face că nu-l ia în seamă şi ţinteşte la centru, la izvorul urgiei, în rău credincioasa, născătoarea de năpaste pereche atotstăpânitoare Ahab şi Izabela, cauza tuturor dezastrelor şi nenorocirilor, vrăjmaşi neînduplecaţi ai propriului lor popor, de care îşi bat joc, pe care îl împovărează şi-l prigonesc, folosind neîncetat cele mai felurite soiuri de grăiri mincinoase şi de tertipuri străvezii.

Ilie îşi încheie viaţa de făcător de minuni, de prooroc, de „om al lui Dumnezeu" (cum este unanim numit), de aprig şi neînfricat luptător şi căuzaş al binelui, dreptăţii şi adevărului (iar drept ucenic, urmaş şi purtător de „cojoc" îl ia pe nu mai puţin zelosul, decât dânsul, Elisei) potrivit stilului său de a fi şi acţiona.

E ridicat la cer, viu fiind, în car de foc tras de cai de foc şi în vârtej de vânt: el care prin rugăciunea lui şi sîrguinţa sa pentru Unul Dumnezeu i-a ars cu foc de sus pe cei netrebnici şi L-a înduplecat să coboare foc pentru ca să mistuie jertfa cea dreaptă, spre ruşinea şi pieirea idolatrilor.

Neostenit, bătăios, nepotolit, pleacă - prin mila Atotputernicului - din lumea aceasta întocmai cum a şi trăit: în iureş şi în slavă.

Lutului nu-i este îngăduit să-l cuprindă, să-l strice. ***E luat la cer în plină vigoare şi petulanţă, ca un bun şi vrednic ostaş al lui Dumnezeu şi un viteaz premergător al Botezătorului, ca unul menit a fi vestitorul celei de-a doua veniri a lui Hristos.***

Trei sunt figurile care fără îndoială fac legătura între Vechiul şi Noul Testament. Ele sunt: Ioan Botezătorul, ultimul prooroc al Vechiului Legământ; Isaia „evanghelistul Vechiului Testament", Ilie pe care Domnul Hristos îl identifică lui Ioan (Matei 11, 13-14: „***Toţi proorocii şi Legea au proorocit până la Ioan. Şi dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie, cel care va să vină***". Id.: Matei 17, 10-13; Marcu 9, 11-13), ***care stă de vorbă cu Domnul pe Tabor la Schimbarea la Faţă*** (Matei 17, 3; Marcu 9,4; Luca 9, 30) ***şi este evocat pe Golgota (cu prilejul strigării cuvintelor Eli, Eli…, interpretate de unii participanţi ca o chemare a lui Ilie).*** (Matei 27, 47-49; Marcu 15, 34-36).

Ilie cel întotdeauna prezent în Noul Legământ odată cu Ioan, alături de Hristos, biet cioban de munte în sarica lui, în „cojocul" lui făcător de minuni şi el (strâns vălăturit desparte apele Iordanului), îndărătul căruia clocoteşte inima unui mare râvnitor pentru Dumnezeu şi aprig vestitor al lui Hristos.

Să ne fie nouă tuturor pildă de neînfricare, sinceritate, dragoste de Dumnezeu, vorbire neprefăcută, silă de minciună şi de idolatrie, scârbă de făţărnicie şi uimită silă atunci când ne întâmpină pe calea întortocheată a vieţii scârbavnica impostură.

Părintele Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Ilie

Fraţi creştini,de-ar fi să ne gândim la existenţa pământului fără cerul care îl înconjoară, imediat s-ar pune în discuţie, dacă mai poate fi pământul împodobit cu atâtea bogăţii şi cu atâta viaţă cum îl avem astăzi. *Căci închipuiţi-vă, ce ar fi un pământ fără cer ?* O împărăţie a morţii. Lutul pe care astăzi îl frământăm, neavând ploaia care vine de sus, ar ajunge să fie piatră seacă, vatră arsă, şi un pustiu dogoritor ne-ar prăji pe noi ultimii vieţuitori, înfometaţi şi lipsiţi de roua răcoritoare şi înviorătoare de viaţă.

Apoi un pământ fără soarele ceresc n-ar fi decât un imperiu al gheţii. Fără razele luminoase ale soarelui, pământul ar fi într-o veşnică noapte înfrigurată şi înspăimântătoare. Fără acest soare ceresc, creat şi el de cineva, pământul ar fi, după cum spun şi medicii, un imens spital.

După cum vedeţi, absenţa unui cer pentru pământ, pune imediat problema absenţei a însuşi pământului. Eu m-am mărginit în a arăta numai cu puţine dovezi, ce ar fi un pământ fără de cer, însă câte alte argumente s-ar mai putea aduce în legătură cu această problemă.

Un pământ fără de văzduhurile răcoritoare, din care cu fiecare răsuflare sorbim aerul curat, ar fi o cameră înăbuşitoare, în care toţi am muri înnăduşiţi. Şi, în sfârşit, ca să închei cu acea lumină blândă şi plină de mângâieri, pe care ne-o

trimite luna, apoi cu acea poezie a puzderiei nenumărate de stele cu sclipirile lor strălucitoare, şi cu toată acea poezie a înălţimilor pline de elanuri de înălţare, fără de care pământul ar fi lipsit de frumuseţi care încântă; toate acestea înalţă şi deschid alte orizonturi de lumină şi viaţă pământească.

Fraţilor, la fel se pune această problemă a Cerului şi din punct de vedere sufletesc. ***Spiritul, acest însufleţitor şi stăpân al materiei, de ar fi lipsit de cerul corespunzător naturii lui, adică de cerul spiritual, s-ar pune în discuţie dacă ar putea exista şi dăinui.*** După cum nu poate fi un pământ material fără un cer material, la fel nu poate să existe o lume pământeană spirituală, fără de un Cer spiritual. Fără cer n-ar fi pământul, fără cerul duhovnicesc n-am fi noi regi ai creaturii. Dacă fără prea multă raţiune, ar fi să ne gândim la o lume fără de cerul ei duhovnicesc, apoi am vedea că acea omenire ar fi supusă la cea mai grea pedeapsă, pentru că seceta sufletească e mai grozavă şi mai pustiitoare decât cea a ţărânei. ***Un suflet neafundat în apa botezului şi nelucrat cu harurile cele cereşti, e un împietrit la inimă; e un păgân, care-şi mănâncă de viu pe aproapele lui şi mai apoi se distruge şi pe el prin păcatele şi patimile lui proprii***. ***Fără de Soarele ceresc, care este Hristos, n-am avea acea lumină a învăţăturilor dumnezeesti, care ne face să umblăm şi să trăim ca nişte fii ai luminii.*** Lipsiţi de lumina vieţii am fi fiii întunericului, fiii morţii.

Fără de Hristos nu e viaţă, ci moarte. ***Numai la căldura razelor învăţăturii lui Hristos, ne încălzim sufletele, se topeşte gheaţa dintre noi şi se uneşte strop cu strop, frate cu frate, toţi fiind fii ai aceluiaşi Părinte din cer.*** Dacă n-ar fi Dumnezeu, Părintele din Ceruri, n-am fi nici noi, căci ar însemna să fim fără de cauza născătoare a noastră. Ori noi ştim prea bine, că în lumea aceasta nimic nu există fără de o cauză. Şi cine ar fi putut să ne creeze pe noi regi ai creaturii? dacă nu Unul superior nouă, Cel ce a creat şi acest univers, peste care ne-a pus pe noi stăpâni : Dumnezeu, Tatăl nostru din Ceruri. lată cum, şi din acest punct de vedere, universul sufletesc îşi cere Cerul lui, îşi caută pe Părintele lui. Şi ce este mai firesc pentru copil, decât să-şi caute părinţii. *Fără Cerul înălţimilor noastre sufleteşti, n-am avea acele chemări şi zboruri de avânturi eroice ale atâtor oameni, care prin geniul şi jertfele lor ne fericesc pe noi.* De nu am fi avut scânteia sufletului nostru din Soarele ceresc, n-am fi putut aduce şi avea această strălucitoare flacără a culturii şi a civilizaţiei, pe care am aprins-o aici pe pământ. Ar mai fi multe de spus, pe cât e mare cerul şi pământul. Dar îmi frâng aici, acest crâmpei de gând, socotind că în faţa acestor dovezi, nu poate să fie un om sănătos şi să spună, ba încă şi altora, că el ar crede, că ar fi posibil să fim noi, omenirea aceasta sufletească fără Dumnezeu; şi totuşi, de este orb sufleteşte, întrebaţi-l: „*Poate fi pământul fără cer?”*

Fraţilor, după căderea în păcat, omenirea a fost pedepsită cu pierderea acestui rai ceresc. Pentru noi cerul se închisese. Pământul cu chinurile lui era singura noastră locuinţă. Omenirea întreagă zăvorâtă în această cameră a întunericului şi a tuturor înnăduşirilor noastre. Vă închipuiţi D-voastră, ce înseamnă ca o imensă lume să fie închisă între nişte ziduri, unde să nu aibă apă cu ce să-şi spele necurăţiile, să nu aibă lumină în văzul căreia să observe tot ceea ce îi învăluie strălucirea calităţilor ei înnăscute, şi să nu aibă aerul văzduhurilor care să-i dea sănătatea respirărilor cerute de viaţă. Dacă aeeastă pedeapsă dumnezeiască ar fi continuat să apese încă asupra sufletului omenesc, cine ştie cât de jos ne-am mai fi pogorât încă, pe scările regresului şi ale întunericului. Căci trebuie să fie clar în mintea noastră, că toate popoarele păgâne nu sunt pe acea scară a înapoierilor de cultură şi civilizaţie, pentru că ele ar fi la începutul evoluţiei omeneşti. Nu, de o mie de ori nu. Căci cine se pogoară în mijlocul lor şi ascultă şi înţelege murmurul sufletelor lor, va auzi în tot ceea ce ne spun , că ei au avut o epocă de aur, din care au căzut, şi acum iar năzuiesc spre ea. *Acea epocă de aur nu este altceva decât Raiul din care cu toţii am fost izgoniţi.*

De nu s-ar fi milostivit Dumnezeu, să ne deschidă fereastra de lumină spre cer*, fereastra de căldură, fereastra prin care să se reverse roua cea stingătoare a uscăciunii vieţii noastre sufleteşti, cine ştie ce imperiu al barbariei ar fi domnit în luminata noastră Europă de astăzi, în civilizata America şi chiar în celelalte continente, unde măcar în parte este dusă torţa de lumină a creştinismului ? **Aceste ferestre deschise pământului către cer sunt profeţii. Prin ei ne-a venit o rază din lumina Cuvântului divin, prin ei s-a coborât o rază a dragostei lui Dumnezeu şi numai de când s-au deschis aceste ferestre am putut şi noi să nădăjduim în revărsarea harului divin. Aşa a fost profetul Ilie. O fereastră a omenirii deschisă spre Cerul Părintelui nostru.*** În întunericul orbirii sufleteşti a prezentat omenirii adevărul cu privire la Dumnezeu, indemnându-o să nu se închine la idoli, care nu-s decât lemne şi aur, ci închinăciunea să o facă adevăratului Creator din ceruri. ***Şi pentru că omenirea atâta era de întunecată sufleteşte, încât argumentul cel mai doveditor era pedeapsa trupească, tot prin rugăciunea Sf. Prooroc Ilie a pedepsit Dumnezeu pe necredincioşi, printr-o secetă de trei ani şi jumătate. Şi apoi, câte alte multe minuni au văzut oamenii acelor timpuri, care s-au săvârşit prin profetul Ilie?*** Socot că fiecare cunoaşteţi prea bine viaţa profetului Ilie. Mulţi aţi auzit-o istorisindu-se aici, iar alţii aţi citit-o din Sfânta Scriptură. De aceea, astăzi, când prăznuim pe acest mare prooroc şi binefăcător al omenirii, să-mi îngăduiţi, ca să mă opresc numai asupra unui amănunt al vieţii lui, care multora poate v-a scăpat atenţiei, atunci când i-aţi citit viaţa. ***În ultimile clipe ale vieţii lui aici pe pământ, înainte de a fi ridicat la cer, profetul Ilie era cu ucenicul său, cu Elisei. Şi ne spune Sfânta Scriptură că a zis***

Ilie lui Elisei: „Cere ce vrei să-ţi fac mai înainte de a fi luat de la tine ? Şi a zis Elisei: să fie Duhul care este în tine îndoit întru mine.

Şi a zis Ilie: greu lucru ai cerut, însă de mă vei vedea, când voi fi luat de la tine, va fi ţie aşa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi. Şi citim mai departe în Sf. Carte: „Şi l-au văzut pe Elisei feciorii proorocilor din Ierihon din preajma lui, şi au zis: „odihnit-a Duhul lui Ilie peste Elisei, şi s-au închinat lui până la pământ. 4 Regi II, 9-10 şi 15.

Fraţilor, iată care a fost rugăciunea lui Elisei către profetul Ilie: ca duhul care este în profetul lui Dumnezeu să fie îndoit întru el.

Oare, care ar putea să fie cea mai sfântă rugăciune a noastră către profetul Ilie, astăzi când îl sărbătorim ? dacă nu, să facă, ca şi în noi, să "fie duhul lui îndoit".

Căci şi astăzi, ca şi pe vremea lui Elisei, avem nevoie de duhul lui Ilie să sălăş-luiască în noi.

Spuneţi fiecare, dacă pentru îmbunarea vieţii noastre nu avem nevoie de suflete de eroi, care să facă să strălucească virtutea şi să propage adevărul, la fel cum făcea profetul Ilie?

Oare nu acum, avem nevoie de adevăraţi servitori ai lui Dumnezeu, care să prezinte sus şi tare crezul credinţei mântuitoare şi fericitoare pentru o lume îngenunchiată în faţa atâtor nenorociri şi adusă pe marginea disperărilor?

O! dacă acel duh al lui Ilie ar sălăşlui în fiecare din noi, câţi plăcuţi oameni ai lui Dumnezeu n-ar fi pe pământ, care ar pune capăt nenorocirilor noastre, acoperind lipsurile? Numai având în noi duhul lui Ilie, vom fi fericiţi, în a fi departe de orice nevoie, căci vom fi hrăniţi până şi de păsările cerului şi de îngerii lui Dumnezeu iar suferinţa ar fi ridicată de însuşi Dumnezeu. Dar, pentru că ne lipseşte acest duh al lui Ilie, în a fi fii ascultători ai lui Dumnezeu, şi pentru că ascultăm de patimile din noi, pentru aceea ne războim între noi, ne omorâm şi suferim. ***Cât se cere nouă, ca să ne rugăm lui Ilie şi el lui Dumnezeu, ca să îndoiască duhul lui în noi, pentru a putea lupta şi noi ca el, în contra atâtor idoli care au umplut viaţa.*** Fiecare are câte un idol căruia se închină şi şi-a închinat viaţa: unii luxului, alţii lăcomiei, alţii desfrâului, sau patimei beţiei, alţii fumatului şi aşa fiecare avem câte un idolaş al vieţii noastre. ***Pentru a învinge însă pe aceşti***

idoli, după cum a învins profetul Ilie pe idolii din vremea lui, cât de mult avem nevoie ca şi noi să avem duhul acestui mare biruitor!

- *Numai fiind înflăcăraţi cu acelaşi puternic duh de credinţă vom putea duce o luptă zguduitoare contra duşmanilor credinţei noastre, contra acelor care nesocotesc, din vrăjmăşie sau indiferenţă, învăţătura lui Dumnezeu.*
- *Numai având duhul lui Ilie, care ardea mistuindu-se de dragostea de Dumnezeu, vom putea fi înălţaţi la înfăptuirea şi trăirea idealurilor sfinte ale acestei vieţi.*

Iată pentru ce fac şi eu îndemnul către toţi, să ne rugăm împreună cu Elisei profetului Ilie, ca să facă ca şi în noi, să fie duhul care a fost în el. Însă, pentru a fi împlinită această rugăciune a noastră, ni se va spune şi nouă, ceea ce i-a spus profetul Ilie lui Elisei,„***greu lucru cereţi, însă de mă veţi vedea când voi fi luat de la voi, va fi vouă aşa***”. ***lată ce se cere, pentru a se împlini rugăciunea, ca duhul lui Ilie să sălăşluiască între noi: să-l fi văzut, când a fost înălţat la cer. Acest lucru ar părea imposibil şi noi am fi sortiţi unei pedepse nemeritate, pentru că distanţa veacurilor nu ne-a îngăduit aşa ceva.*** Fraţilor, aşa ar fi dacă noi am fi lipsiţi de mijloace în a vedea ridicarea la cer a profetului Ilie. ***Dar iată, spre bucuria noastră noi vedem şi suntem încredinţaţi de această înălţare, prin credinţă. Cine are credinţă neclintită în cele spuse în Sfânta Scriptură, nu se poate îndoi nici de această minune a înălţării Sfântului Ilie la cer. Noi privim şi vedem această minune prin credinţă, care este după spusa unui vestit scriitor bisericesc (Bernard de Clairvaux), o oglindă prin care vedem cele din trecut, cele ce se întâmplă astăzi şi ceea ce va avea loc în viitor.***

Cu acestea v-am făcut cunoscută taina înălţării vieţii noastre la fericire, arătându-vă prin ce mijloc putem dobândi duhul îndoit al profetului Ilie, care a biruit toate, prin puterea lui Dumnezeu. ***Să facem prin urmare rugăciuni de cerere către profetul Ilie, cu sufletul plin de credinţă, şi va fi nouă după cererea noastră. În această sfinţită sărbătoare să ne înălţăm gândurile şi sufletele noastre în rugăciune către acest mare profet al lui Dumnezeu, şi vom ajunge ca şi viaţa noastră să o înălţăm pe aceleaşi culmi de viaţă, ca şi a proorocului Ilie.***

Amin.

(din volumul "Dumnezeu este Lumină” - Predici rostite la Mitropolia din Iaşi între anii 1935-1938)

Arhimandrit Dr. Vasile Vasilachi - Predică la Sfântul proroc Ilie Tesviteanul

Fraţi creştini, mai mult ca oricând, în zilele noastre se simte durerea depărtării cerului de pământ. Acuma ne vedem ca şi striviţi de greutatea apăsătoare a unei atmosfere pământeşti. Totul e o alergare în zodia globului terestru ce se vede azvârlit el însuşi în haosul unei satanice măcinări.

Omenirea toată e mânată de biciul de foc al propriilor ei invenţii, în cuptorul de jar, ars cu văpăile păcatelor sale. *Căci ceea ce ne ucide pe noi toţi, sunt înseşi păcatele noastre.* Flăcările ucigătoare ale propriilor noastre duhuri de lăcomie, de nedreptăţi şi vrăjmăşie, ne asmută la o ucidere în masă. Idolii noştrii de ieri, cu care am dărâmat credinţe sfinte şi moravuri curate, ne ucid pe noi astăzi...

Ieri ne-am lipsit de Împărăţia cerurilor pentru a avea pe cea a pământului! Ieri am socotit că fericirea toată este aici pe globul nostru bolohanos, şi am căutat să alungăm din suflet acel colţ de împărăţie cerească întemeiată de Domnul!

Astăzi însă, cu toţii simţim că pământul e greu, e strivitor, e fără judecată, e murdar, e îmbâcsit de fumul maşinilor care omoară şi e mormântul unei vieţi ce se vede duşmăneşte azvârlite în întuneric şi distrugere...

Faţă de toate acestea, cu toţii nu văd decât o singură scăpare! Din nou cerul să îmbrăţişeze pământul! Din nou viaţa sufletească a omenirii să fie scăldată în baia cea sfântă a duhului celui ceresc! Din nou să simţim lumina Soarelui ceresc care luminează şi încălzeşte de-a pururi sufletele oamenilor! Din nou să ajungem ca în lumina lui Dumnezeu, să vedem lumina!

Da, să fim mai aproape de Dumnezeu şi mai departe de păgânătatea moravurilor celor pământeşti. ***Dumnezeu ne-a creat fericiţi şi El, ieri, astăzi şi oricând, nu doreşte decât fericirea noastră...***

Dorim cerul pe pământ, pentru că şi noi astăzi din adâncul durerilor noastre am ajuns să vedem că omenescul şi pământul e ceea ce ne-a desfigurat, ceea ce ne-a sfărmat viaţă şi ne-a aruncat în adâncul pieirii.

Sfântul proroc Ilie pentru aceasta a luptat. El a căutat ca prin puterea cea cerească să răstoarne idoli, să lumineze suflete, să îndrumeze inimi, pe care apoi să le facă din nou fii demni ai cerului, creaturi fericite ale Părintelui ceresc...

Fraţi creştini, patria naşterii proroculuı Ilie a fost Galaadul, de ceea parte de Iordan, în vecinătatea Arabiei. Iar cetatea copilăriei sale a fost Tesvi, pentru care s-a şi numit Tesviteanul. El e coborâtor din seminţia arhiereului Aaron. ***Tatăl său Sovac ne spune că, la naşterea sa, a văzut în jurul pruncului Ilie, bărbaţi înveşmântaţi în alb care îl înfăşurau pe copil în scutece de foc, dându-i să mănânce pară de foc. Spăimântându-se de această vedenie, s-a dus la Ierusalim pentru a mărturisi preoţilor şl profeţilor, vedenia să. Unul din ei, înainte văzător, i-a spus: "Omule, nu te teme - vei şti că pruncul acela va fi lăcaş al luminii darului lui Dumnezeu, iar cuvântul lui va fi lucrător şi puternic ca focul. El va judeca pe poporul lui Izrail cu sabie şi cu foc"...*** (Vezi Iisus Sirah XLVIII, 3-6).

Şi pe măsură ce pruncul creştea cu vârsta, spera şi cu nădejdea în Dumnezeu, iubind curăţia fecioriei, petrecând într-însa ca un înger al lui Dumnezeu, curat cu sufletul şi cu trupul.

Iată însă că văzând fărădelegea poporului, care-şi trăgea izvorul din nelegiuirea însăşi a împăratului Ahab, ce domnea în acele vremuri, s-a dus la el şi i-a spus: "***Din pricina ta credinţa cea dreaptă este nesocotită şi slujirea idolească e în floare, pentru că asculţi de îndemnurile femeii tale păgâne Izabela, fiica regelui sidonean***". *Dar Ahab neţinând seama de această mustrare, profetul îi vesti pedeapsa ce va veni asupra ţării sale, căci nu va ploua trei ani şi şase luni. Şi astfel şi atuncea, cerul îndepărtându-se de pământ, ajungând să fie ca aramă, precum spune profetul Moisi, lăsă ca omenirea să meargă pe calea fărădelegilor sale.* ***Dar pentru că această pedeapsă o ceru însuşi profetul Ilie, indura şi el suferinţele unei secete grozave de 3 ani şi jumătate. Pentru a-şi ostoi setea, el merse la râul Cherit, unde a fost hrănit de păsările trimise de Dumnezeu, de corbi. Secând apoi şi acest rău, merse în părţile Sidonului, la satul Sarepta, unde a fost primit de o femeie văduvă ce nu avea decât o mână de făină şi puţin***

untdelemn. Şi aici, prin puterea credinţei sale, săvârşi minuni, înmulţind făina şi undelemrul ce nu se isprăviră în cei trei ani de zile. Apoi vindecă pe fiul acelei femei, ce murise de năprasnă.

La împlinirea celor trei ani şi jumătate de secetă grozavă, merse la împăratul Ahab, spunându-i că el e pricina secetei. "***N-am tulburat eu poporul, ci tu - împărate - şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile lui Dumnezeu!***".

Şi cerând să adune pe toţi slujitorii lui Baal pe muntele Carmel, pentru a se vădi pricina răului şi neputinţa lor, profetul Ilie ceru ca cei opt sute de preoţi ai lui Baal să aducă jertfă, ei şi el, şi pe care se va pogorî foc din cer, acela să fie Dumnezeul cel adevărat. Dar iată că, deşi ei se rugară de dimineaţă până seara lui Baal, foc din cer nu se pogori. ***Atuncea Ilie, ridicând jertfa sa pe un altar ce-l înconjurară cu sunt, şi asupra cărora vărsară atâta apă încât umplură toate şanţurile din jur, apoi înălţând rugăciune către Dumnezeul Cel adevărat, se coborî foc din ceruri, mistuind jertfa şi apa.*** Îngroziţi fiind toţi de aceasta, împăratul Ahab dădu poruncă să fie omorâţi slujitorii idolului Baal, după făgăduinţă.

Şi numai puţină pocăinţă văzând profetul, şi vesti pe împărat ca în curând va ploua, de aceea să se grăbească să nu-l prindă ploaia pe drum. ***Şi aşa cerul se deschise şi belşugul se revărsa pe pământul ce ajunsese "ca fierul".***

Izabela însă, şi începu să se pregătească de răzbunare. Săgeţile vorbelor sale ajunseseră până la urechile profetului. ***Îngrozit de acea răutate, el fugi, de data aceasta în pustiu, la Berseba, hrănit fiind de un înger al Domnului, apoi tocmai în muntele Horeb, unde i se arătă şi-i grăi Însuşi Dumnezeu. Căci Domnul care este pretutindeni, auzise de descurajarea profetului, ce-şi dorea moartea. Şi atuncea glas ceresc, poruncindu-i să se ascundă într-o peşteră, slobozi să treacă pe dinaintea lui o vijelie, dar Dumnezeu nu era în acel vânt. Apoi un cutremur, dar Dumnezeu nu era în acel cutremur, apoi o pară de foc, dar de asemenea Dumnezeu nu era nici în ea, şi, în cele din urmă, trecând un vânt uşurel, ce suflă într-un văzduh luminos, aici el recunoscu prezenţa lui Dumnezeu, şi glas ceresc auzi: "Ilie, ce cauţi aici? Căci încă n-a venit timpul mâniei! Şi-i porunci lui să se întoarcă la chemarea sa, căci iată în popor mai sunt încă şapte mii de credincioşi care nu şi-au plecat genunchiul lor idolilor!". Şi aşa Ilie se întoarse la chemarea sa profetică....***

Împăratul Ahab însă, nu se întoarse la calea cea dreaptă. Păcatele încă îl stăpâneau. El e acela care a râvnit să ia via vecinului său Nabot, pe nedrept. Şi Izabela, soţia sa, a pus la cale să ucidă pe Nabot, ca să poată da via lacomului său soţ.

Dar iată că şi acuma, prorocul Ilie, trimis fiind de Dumnezeu, veati moartea grabnică a împăratului şi a împărătesei, spunându-le că şi sângele lor va fi lins de câini, precum a fost şi al lui Nabot cel ucis de ei. Ceea ce se şi împlini.

După ani de zile, profetul Ilie mustră şi prevesti moartea şi a urmaşului lui Ahab, şi anume a împăratului Ahazia care de asemenea era închinător la idoli.

La anul 896 înainte de Hristos, profetul Ilie a fost înălţat la ceruri în chip minunat. ***Iar ucenicului său iubit, profetului Elisei, îi lăsă ca moştenire cojocul său, arătând şi prin aceasta lui şi omenirii din toate neamurile, că nimic din ceea ce este pământesc nu putem lua cu noi, când vom pleca din această lume.***

Fratl creştini, profetul Ilie a fost înălţat la cerul pe care atâta de mult l-a râvnit. El dorise ca şi pe pământ să se pogoare cele cereşti şi omenirea să trăiască după învăţătura cea cerească, având-şi un singur împărat şi conducător al ei, pe Dumnezeu.

Iată însă, că raiul pe pământ, în sufletul fiecăruia, l-a coborât Fiul lui Dumnezeu. *Domnul nostru Iisus Hristos din ceruri a venit ca pe toţi să ne înalţe la cele cereşti.* ***El, prin puterea Sa, prin pilda Sa, şi prin învăţătura Sa, a îndreptat privirea omenirii către cele cereşti, pentru a putea trăi fericiţi în cele pământeşti.*** *O lume nouă, suprafirească, cerească, a revărsat în sufletele noastre, pentru ca astfel şi noi să ajungem o făptură nouă, oameni cereşti.*

Pentru aceea şi noi, în aceste grele vremuri, către Dumnezeu ne înălţăm sufletele şi cu ochii înlăcrămaţi de ceea ce vedem că face omul aproapelui său, strigăm dimpreună cu Sf. Evanghelist Ioan: "***Vino, Doamne Iisuse!***" (Apoc. XXII, 20), ***vino cât mai degrabă, fii cu noi, căci altfel pierim. La Tine, Doamne, noi aflăm tot binele, toată puterea, veşnicia toată şi fericirea.*** Pe când fiii oamenilor cei fără Tine se duc la durere şi ucidere, şi în focul cel veşnic.

Doamne, şi noi strigăm cu Apostolul Petru, văzând pe profetul Ilie în împărăţia Ta, grăind cu Tine: "***Bine este nouă a fi cu Dumnezeu şi cu cei plăcuşi Lui***".

Sfinte Ilie, roagă-te lui Dumnezeu ca din nou să se biruie răul din lume, ajungând ca toţi să fim, precum ai râvnit şi Tu, în ascultarea cea eternă a lui Dumnezeu, Părintele fericirii celei veşnice.

Amin.

(Arhimandrit Dr. Vasile Vasilachi, slujitor la Mănăstirea Tuturor Sfinţilor, Bucureşti, 1947)

Preot prof. Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie, tezviteanul

Viaţa şi activitatea Sfântului prooroc Ilie Tezviteanul o găsim în Sfânta Scriptură în 3 Regi 17-22 şi 4 Regi 1-2. El era originar din Tezva Galaadului, din seminţia lui Neftalim.

Misiunea sa, cea dintâi a fost aceea de a spune regelui Ahab următoarele cuvinte: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în aceşti ani nu va fi nici rouă, nici ploaie decât numai când voi zice eu!” *(3 Regi 17,1).*

După aceea, se duse aproape de Iordan; acolo trebuia să bea apă din pârâul Cherit, iar păsările de pradă, seara şi dimineaţa îi aduceau hrană.

Cu toate acestea pârâul a secat curând; glasul lui Dumnezeu trimise pe prooroc la Sarepta, aproape de Tir şi Sidon, poruncind unei văduve să îl hrănească. *La porţile cetăţii află pe o văduvă, care aduna surcele; deşi săracă, ea trebuia să-i poarte de grijă. El îi ceru puţină apă şi văzând graba cu care i-o aducea, a îndrăznit să-i ceară şi o bucăţică de pâine, iar văduva i-a răspuns că are numai un pumn de făină şi puţin untdelemn şi că a adunat câteva vreascuri ca să gătească pentru ea şi pentru copil şi apoi să moară. Mişcat de acest răspuns, Ilie o roagă să gătească mai întâi pentru el şi apoi pentru ea şi pentru copilul ei, căci:* ***„Aşa zice***

Domnul Dumnezeul lui Israel: Făina din vas nu va scădea şi untdelemnul din urcior nu se va împuţina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ” *(3 Regi 17,18).*

Ilie a fost găzduit în casa văduvei şi se hrăneau prin minunea statornică, iar într-o zi fiul văduvei se îmbolnăvi şi muri. Mama acestuia, întristată, a crezut căci casa sa n-a fost vrednică a primi pe Sfântul Ilie, şi-i zice: ***„Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să-mi omori fiul?”*** *(3 Regi 17,18).*

*Ilie a luat copilul din braţele mamei sale şi l-a dus în odaia unde era el şi punându-l pe pat s-a întins de trei ori asupra corpului copilului şi-L striga pe Dumnezeu, rugându-L să întoarcă înapoi în trup sufletul copilului. Glasul lui s-a auzit şi sufletul copilului s-a întors în trup; copilul a înviat şi Ilie l-a dat mamei sale. Aşa s-a împlinit cuvântul Mântuitorului, Care zice****: „Cine primeşte prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua şi cine primeşte un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua”*** *(Matei 10,41).*

Dacă belşugul şi veselia erau în casa văduvei, nu era tot aşa şi în palatul lui Ahab. ***Cei trei ani şi jumătate de foamete şi de secetă au trecut; Ilie a primit poruncă de la Dumnezeu ca să se arate regelui lui Israel, făgăduindu-i venirea ploii.*** *El a plecat fără frică, iar pe cale îl întâlneşte pe Obadia – mai-marele curţii şi-l trimite să-i spună lui Ahab de venirea lui. La reproşurile lui Ahab, Ilie îi răspunde****: „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali. Trimite dar acum şi adună la mine în muntele Carmel tot Israelul, dimpreună cu cei 450 de prooroci ai lui Baal şi cei 400 de prooroci ai Aşerei, care mănâncă la masa Izabelei”*** *(3 Regi 18,18-19).*

Ahab îndeplineşte porunca profetului, iar poporul alerga cu grămada la muntele Carmel, pe malul Mării Mediterane. *Apoi, îndreptându-se către rege şi către popor, Ilie a zis:* ***„Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi Lui! Şi dacă este Baal, urmaţi aceluia*** *(Poporul însă n-a zis nimic).* ***Prooroc al Domnului am rămas numai eu singur, iar prooroci ai lui Baal sunt 450 de oameni şi prooroci ai Aşerei, 400. Daţi-ne doi viţei; ei să-şi aleagă unul, să-l taie în bucăţi şi să-l pună pe lemne, dar foc să nu facă, iar eu voi tăia în bucăţi pe celălalt viţel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi face. Apoi voi să chemaţi numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Şi Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu”*** *(3 Regi 18,21-24).*

Ei au făcut cum i-a învăţat Ilie. De dimineaţa până la amiază, amăgitorii au chemat pe idolul lor, dar cu cât tăcerea dumnezeului lor era mai mare, cu atâta ei strigau mai tare, jucând împrejur şi se împungeau cu lăncile în cinstea lui, pe când Ilie plin de încredere şi de bucurie, nădăjduia în îndreptarea poporului în ziua acea şi zicea preoţilor lui Baal, chiar în batjocură, următoarele cuvinte: ***„Strigaţi mai tare, căci doar este Dumnezeu! Poate stă de vorbă cu cineva, sau se îndeletniceşte cu ceva, sau este în călătorie, sau poate doarme; strigaţi tare să se trezească!”*** *(3 Regi 18,27).*

După ce regele şi poporul s-au încredinţat că Baal avea ochi, dar nu vedea, urechi şi nu auzea, a venit vremea să se arate şi puterea lui Dumnezeu. ***Ilie a chemat poporul în jurul său, aşează pe un altar 12 pietre, după numărul celor 12 seminţii ale lui Israel, a săpat împrejur un şanţ şi a pus jertfa deasupra lemnelor. A poruncit să se toarne apă pe jertfă până s-au umplut şanţurile din jurul jertfelnicului de apă, după care se roagă, zicând: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel! Auzi-mă Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău. Auzi-mă, Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu Doamne eşti Dumnezeu şi că Tu le întorci inima la Tine!”*** *(3 Regi 18,36-37).*

Cele din urmă cuvinte din călduroasa sa rugăciune răsunau încă, când a căzut foc din cer şi a consumat toată jertfa şi lemnele şi pietrele şi praful, secând toată apa de prin şanţuri. Văzând poporul această minune, plin de mirare, a strigat: *„**Domnul este Dumnezeu! Domnul este Dumnezeu!**” (3 Regi 18,39).*

Pentru a completa minunile din ziua aceea memorabilă, trebuia o mare binefacere: seceta trebuia să se sfârşească; cerul era senin, iar Ilie avertizează pe rege că aude zgomot de ploaie; dar numai el auzea; începu să se roage şi trimise pe servitorul său în vârful muntelui să privească spre mare; nu era încă nici un nor. De şapte ori îl trimite Ilie şi în sfârşit ucenicul aduce vestea că se zăreşte un norişor mic ca un pumn. Îl trimite la Ahab să-i spună să plece acasă ca să nu-l apuce ploaia.

Cerul se întunecă, norii se îngrămădesc, vântul suflă şi ploaia cade în torente, iar profetul merge pe jos după carul regelui, până la intrarea în Israel.

După minunile acestea văzute, binefaceri aşa de mari şi făgăduinţe solemne, Ilie a crezut că idolatria a fost nimicită şi că religia cea adevărată va înflori, dar s-a amăgit, căci Izabela, soţia lui Ahab, a pus preţ pe capul său. Ilie mâhnit,

părăseşte curtea şi se retrage la Beerşeba; lăsând acolo pe ucenicul său, el singur se duse cale de o zi în pustie, unde Moise cu israeliţii rătăcise aşa de mult. Se aşează pe o piatră şi dând curs gândurilor sale, plin de mâhnire şi de durere, văzând că Dumnezeu este uitat de poporul Său, disperând de a mai îndrepta pe Israel, strigă în tristeţea sa: „Îmi ajunge acum, Doamne! Ia-mi sufletul că nu sunt eu mai bun decât părinţii mei!” (3 Regi 19,4).

Obosit de drum îi veni somn şi adormi, iar Dumnezeu veghea asupra lui; de două ori îl deşteaptă îngerul şi-l roagă să mănânce, căci calea pe care o va străbate este lungă.

Deşteptându-se, văzu mâncarea lângă el; această a doua mană a pustiului întări puterile sale şi rătăcind 40 de zile, ajunse la Muntele Horeb. O peşteră îi servea drept azil noaptea, iar mânia Izabelei trecuse; era nevoie ca profetul să fie la postul său şi a doua zi, glasul dumnezeiesc îl întreabă: „Ce faci aici Ilie?” (3 Regi 19,9), iar Ilie răspunde: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat jertfelnicile Tale şi pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia, rămânând numai eu singur, dar caută să ia şi sufletul meu!” (3 Regi 19,10).

Ilie trebuia să ştie căci cu toate păcatele poporului său, Dumnezeu este milostiv şi drept. Dumnezeu îi porunceşte să stea pe munte înaintea Sa. Ilie se opreşte la gura peşterii; un vânt puternic zguduia muntele, dar Dumnezeu nu era în acel vânt. Stâncile Horebului se cutremură din temelie, dar Dumnezeu nu era în acel cutremur. Pară de foc săgeta şi lumina marginea muntelui, dar Domnul nu era în acel foc.

În toate aceste semne, Ilie nu văzuse preznţa divină; de frică intră iarăşi în peşteră; ieşi din nou: totul era liniştit, un vânt uşurel suflă în faţa lui şi în acel vânt simţi prezenţa Domnului Dumnezeu, şi Dumnezeu l-a întrebat: „Ce faci aici, Ilie?” (3 Regi 19,13). La această întrebare, profetul trebuia să spună din nou adevărul, zicând: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, că au părăsit fiii lui Israel legământul Tău, au dărâmat jertfelnicile Tale şi pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia; numai eu singur am rămas, dar caută să ia sufletul meu!” (3 Regi 19,14)

Dumnezeu i-a poruncit să-şi reia misiunea sa şi să fie încredinţat, că judecăţile Sale, deşi amânate, nu sunt pierdute; Dumnezeu îi vesteşte urcarea pe tronul Siriei a lui Hazael, a lui Iehu în Israel şi a lui Elisei la misiunea profetică; toţi trei – însărcinaţi cu răzbunarea lui; iar ca să-l mângâie, Dumnezeu i-a spus că sunt

încă în Israel 7000 de închinători adevăraţi, care nu şi-au plecat genunchii idolilor. Astfel plecă din Horeb şi veni la Abel-Meholo ca să-i încredinţeze lui Elisei mantaua profetică, nelăsându-i timp decât să-şi ia rămas bun de la familia sa.

Minunile în deşert i-au arătat şi ne arată şi nouă astăzi căci Dumnezeu nu-i părăseşte pe aleşii Săi*; acest adevăr reiese şi din istorisirea biblică cu via lui Nabot (3 Regi 21)*

*Nabot era un om care avea o vie frumoasă ce se învecina cu marile grădini ale lui Ahab, iar acesta voia s-o cumpere fie pe bani, fie să-i dea alta în aschomb. Nabot îi zice că nu o vinde pentru că este moştenire părintească. Ahab se supără tare şi astfel Izabela pune pe câţiva oameni de-ai lor să spună că Nabot a vorbit de rău pe Dumnezeu şi pe rege. Nabot, pe baza mărturiilor mincinoase este condamnat la moarte şi ucis cu pietre de către popor; iar după aceea, Ahab a luat cu uşurinţă via lui. În urma uciderii lui Nabot Izreeliteanul, Ilie se prezintă înaintea lui Ahab şi cu fermitatea şi demnitatea care îl caracterizează, îi prezice sfârşitul, atât lui Ahab, cât şi sinistrei sale soţii – Izabela, zicându-le: **„Aşa zice Domnul: Iată voi aduna peste tine necazuri şi te voi mătura şi voi stârpi din ai lui Ahab pe cei de parte bărbătească, fie rob, fie slobod în Israel; şi voi face cu casa ta cum am făcut cu casa lui Ieroboam, fiul lui Nabat şi cu casa lui Baesa, fiul lui Ahia, pentru fărădelegea cu care M-ai mâniat şi ai dus pe Israel în păcat. Câinii vor mânca pe Izabela pe zidul Izraelului”** (3 Regi 21,21-23).*

*Profetul a văzut cu mulţumire umilinţa regelui şi-l vesti că pedeapsa se va amâna pe timpul domniei fiului său, astfel: **„Să ştiţi deci că nimic din ceea ce a spus Domnul împotriva casei lui Ahab n-a rămas neîmplinit. Domnul a făcut ce zisese prin robul Său Ilie”** (4 Regi 10,10)*

Misiunea profetului se apropia de sfârşit. Răsplata cea mare îl aştepta. Se duse la Iordan împreună cu ucenicul său Elisei şi în prezenţa acestuia s-a înălţat la cer într-un car de foc, cu trupul.

Toate aceste evenimente, Ilie le-a trăit aproximativ între anii 870-851 î.Hr.

*Există o strânsă legătură între Sfântul prooroc Ioan Botezătorul şi Sfântul prooroc Ilie Tezviteanul. **Ioan Botezătorul a fost Înaintemergătorul Domnului în calitatea Sa de Mântuitor, iar Sfântul prooroc Ilie va fi Înaintemergătorul celei de-a doua veniri a lui Hristos, mai ales că el, ca şi un alt drept al Vechiului Testament n-a trecut prin moartea pământească.***

Din paginile Sfintei Scripturi aflăm că înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos, lumea va fi amăgită de un fals Mesia, Antihristul, adică potrivnicul său duşmanul lui Hristos.

Odată cu venirea Antihristului, vor apărea şi proorocii Domnului, Ilie şi Enoh, având drept scop întărirea duhovnicească a credincioşilor şi înfruntarea lui Antihrist. Aceasta ne învaţă Revelaţia (Descoperirea) dumnezeiască cuprinsă în Sfânta Scriptură, astfel:

„Iată că Eu vă trimit pe Ilie proorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi înfricoşătoare; el va întoarce inima părinţilor către fii şi inima fiilor către părinţii lor, ca să nu vin şi să lovesc ţara cu blestem” (Maleahi 3,23-24);

„Enoh, bine-plăcut Domnului fiind, s-a mutat cu trupul şi este pildă de pocăinţă neamurilor” (Înţ. Sirah 44,16);

„Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate” (Matei 17,11);

„Şi voi da putere celor doi martori ai Mei (Ilie şi Enoh) şi vor proorocii, îmbrăcaţi în sac 1260 de zile. Aceştia sunt cei doi măslini în cele două sfeşnice care stau înaintea Domnului pământului. Şi dacă voieşte cineva să-i vateme, foc iese din gură şi mistuieşte pe vrăşmaşii lor; şi dacă ar voi cineva să-i vateme, acela trebuie ucis. Aceştia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor şi putere au peste ape să le schimbe în sânge şi să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei şi-i va birui şi-i va omorî. Şi trupurile lor vor zăcea pe uliţele cetăţii celei mari, care se cheamă, duhovniceşte, Sodoma şi Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor. Şi din popoare, din seminţii, din limbi şi din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile şi jumătate şi nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor şi vor fi în veselie şi îşi vor trimite daruri unul altuia, pentru că aceşti doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ. Şi după trei zile şi jumătate, duh de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat pe picioarele lor şi frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. Şi din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiţi-vă aici! Şi s-au suit la cer, în nori şi au privit la ei duşmanii lor” (Apocalipsă 11,3-12).

Din cuvintele citate în Apocalipsă, rezultă că Ilie şi Enoh:

- ***vor fi îmbrăcaţi în sac;***

- ***vor prooroci 1260 de zile;***
- ***vor avea stăpânire să închidă cerul ca să nu plouă pe pământ, în timpul proorociei lor;***
- ***vor avea putere să prefacă apa în sânge şi să lovească pământul cu tot felul de urgii;***
- ***atunci când vor sfârşi proorocia lor de 1260 de zile, Antihrist se va război cu oaste împotriva lor şi-i vor omorî şi trupurile lor vor zăcea trei zile şi jumătate neîngropate în Ierusalim;***
- ***după trei zile şi jumătate vor învia şi se vor înălţa din nou la cer în văzul tuturor şi cei care îi vor vedea, se vor înfricoşa foarte tare.***

În această privinţă, Sfântul Ioan Damaschinul zice: „ Vor fi trimişi Enoh şi Ilie Tezviteanul *(Maleahi 3,23-24; Matei 17,10-12; Marcu 9,11-12)* ***şi vor întoarce inima părinţilor către copii*** *(Maleahi 3,23-24),* ***adică sinagoga către Domnul nostru Iisus Hristos şi către predica Apostolilor, dar ei vor fi omorâţi de Antihrist. Şi va veni Domnul din cer, în chipul în care Sfinţii Apostoli L-au văzut mergând la cer*** *(Faptele Apostolilor 1,11),* ***Dumnezeu desăvârşit şi Om desăvârşit, cu slavă şi cu putere*** *(Luca 21,27)* ***şi va omorî pe omul fărădelegii şi pe fiul pierzării cu Duhul gurii Lui*** *(2 Tesaloniceni 2,8).* ***Aşadar, nimeni să nu aştepte pe Domnul de pe pământ, ci din cer, după cum El Însuşi ne-a dat încredinţare*** *(Matei 16,27; 25,31; Luca 21,27)”.*

Când vor predica Ilie şi Enoh, îi va auzi tot pământul şi-i va vedea toată lumea. Ei vor propovădui Dreapta Credinţă (Ortodoxia). Toate cuvântările şi minunile lor vor fi văzute la televizor. Ei ne vor pregăti pentru cea de-a doua venire a lui Hristos, ne vor întări în credinţă în vreme de persecuţii, căci Biserica Ortodoxă în acele vremuri va fi crunt persecutată, după cum zice Mântuitorul: ***„Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleşi se vor scurta acele zile”*** *(Matei 24,21-22).*

Din toate cele expuse reiese că:

- *trebuie să dăm o mare importanţă milosteniei cum a făcut văduva din Sarepta Sidonului;*
- *trebuie să luptăm împotriva păcatului lăcomiei;*
- *trebuie să-i cinstim în mod special pe aleşii şi slujitorii Domnului, cum a procedat tot această văduvă;*
- *trebuie să ne pregătim prin Credinţa Dreaptă (Ortodoxă) şi fapte bune pentru cea de-a doua venire a lui Hristos;*

- *nu trebuie să uităm că Sfântul prooroc Ilie Tezviteanul este considerat de către poporul român şi Armata Română, ca ocrotitor al Forţelor Aeriene Române, precum şi a Aviaţiei Civile;*

Este bine să-l avem pe Sfântul Ilie mijlocitor în rugăciune între noi şi Dumnezeu, aducându-i imne de laudă, zicând: ***„Bucură-te, Ilie, mărite prooroc şi Înainte-mergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!”.***

Amin.

Arhimandrit Conferenţiar Doctor Vasile Miron - Predică la Sfântul proroc Ilie, tesviteanul

„Auzi-mă, Doamne auzi-mă,ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, eşti Dumnezeu şi că Tu le întorci inima la Tine.”(III Regi, XVIII, 37)

Iubiţi credincioşi, *când Dumnezeu a pregătit omenirea pentru venirea pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, a ales din rândurile poporului evreu bărbaţi înţelepţi, virtuoşi, drepţi şi cinstiţi ca să călăuzească poporul la lumina dreptei credinţe şi să-l ferească de primejdia căderii în idolatrie.*

Asemenea bărbaţi providenţiali au fost profeţii. Inspiraţi de Duhul Sfânt, aceşti mesageri ai voii divine şi organe ale revelaţiei au prevestit viitorul, au condamnat fărădelegea şi păcatul, au transmis oamenilor cuvântul adevărului dumnezeiesc, au cultivat şi apărat credinţa într-un singur Dumnezeu şi au proorocit timpurile mesianice, pregătind astfel calea spre „***legea harului şi a adevărului***” (I Ioan, I ,17), ***Legea Noului Testament a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.***

Pentru rolul lor de îndrumători spirituali şi interpreţi ai voii şi legii lui Dumnezeu, profeţii au fost numiţi „tribuni sacri ai poporului”. Ei reprezentau vocea lui Dumnezeu care mustra, mângâia, îndemna şi trezea conştiinţele adormite, iar în materie învăţătorească şi educativă erau suprema autoritate religios-morală. ***Profeţii propovăduiau cu înflăcărare cuvântul adevărului revelat, tălmăceau poporului planul dumnezeiesc, anunţau împlinirea făgăduinţelor mesianice şi sfătuiau pe contemporani să se întoarcă pe calea cea dreaptă şi să vieţuiască după poruncile lui Dumnezeu.***

Predica lor era însoţită adeseori de acte supranaturale: semne, minuni şi proorocii, pentru a confirma lucrarea proniatoare a lui Dumnezeu în lume şi cârmuirea Lui în istorie. ***Activitatea profeţilor s-a încheiat*** „***la plinirea vremii***” (Galateni IV, 4), ***când s-a întrupat Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ultimul profet fiind Sfântul***

Ioan Botezătorul, aşa cum însuşi Domnul a spus: „Toţi proorocii şi Legea au proorocit până la Ioan” (Matei XI,13).

În rândul profeţilor se înscrie la loc de cinste figura luminoasă a Sfântului proroc Ilie Tesviteanul a cărui pomenire o săvârşim noi astăzi şi despre a cărui viaţă şi activitate vom încerca să vă vorbim în cele ce urmează.

Iubiţi credincioşi, *Sfântul proroc Ilie Tesviteanul se bucură de o popularitate şi cinstire deosebită în rândurile credincioşilor şi Biserica noastră Ortodoxă i-a rânduit o zi de mare prăznuire pentru că virtuţile şi faptele lui minunate strălucesc ca nişte diademe scumpe peste veacuri şi sunt pilde demne de urmat pentru noi.* ***El a fost „om pământesc, cu slăbiciuni asemenea nouă”*** (Iacov V,17), ***însă a trăit ca un om ceresc, a fost un om al rugăciunii şi al împlinirii voii lui Dumnezeu, a avut o curăţie sufletească asemenea îngerilor, o răbdare neclintită asemenea mucenicilor, o credinţă dreaptă şi statornică asemenea apostolilor, un curaj uluitor în înfruntarea rătăcirilor idolatre şi a nelegiuirilor de tot felul şi o râvnă neistovită în slujirea lui Dumnezeu şi a oamenilor.*** ***Sfânta noastră Biserică îl numeşte în cântările ei „îngerul Domnului care suflă cu râvnă dumnezeiască”, pentru că era însufleţit de zel sfânt faţă de Dumnezeu, faţă de triumful adevărului dreptei credinţe şi faţă de împlinirea faptei de milostenie şi de binefacere către semenii săi.***

Era originar din Tesba Galaadului şi a activat ca profet în regatul lui Israel în secolul IX înainte de Hristos în vremea domniei lui Ahab, un rege imoral şi netrebnic care săvârşise atâtea „***fapte rele înaintea ochilor Domnului***” încât întrecuse în fărădelegi pe ***„toţi cei ce au fost înaintea lui”*** (III Regi, XVI,30). Acest rege îşi luase de soţie pe Isabela, o femeie păgână, care l-a atras la rătăcirea idolească, îndemnându-l să renunţe la cinstirea adevăratului Dumnezeu şi să îmbrăţişeze credinţa popoarelor păgâne care se închinau zeului Baal şi zeiţei Aşera (Astarta). Răutatea atinsese apogeul în clipa când regele a înălţat altare şi temple acestor zeităţi, silind poporul să părăsească slujirea Dumnezeului lui Avraam, a lui Isaac, a lui Iacov, şi să se închine lui Baal şi Astartei şi să le aducă jertfe.

Această cumplită nelegiuire a aprins mânia celui Prea Înalt şi braţul Său a lovit cu tărie şi fără cruţare pe cei rău-credincioşi. Unealta pedepsirii necredinţei şi înşelăciunii idoleşti şi instrumentul lucrării proniatoare a lui Dumnezeu a fost în acel moment de crâncenă orbire şi întunecare sufletească Sfântul mare prooroc Ilie. ***Prin râvna, credinţa şi înţelepciunea sa şi prin puterea lui Dumnezeu, el „a biruit păgânătatea şi pe cei fără de lege i-a mustrat şi i-a ruşinat***”. Parcă îl vedem cum se prezintă în faţa regelui Ahab mustrându-l cu îndrăzneală şi ameninţându-l

cu pedeapsa lui Dumnezeu pentru nebunia şi idolatria în care atrăsese tot poporul. ***„Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel înaintea Căruia slujesc eu; în aceşti ani nu va fi rouă, nici ploaie decât numai când voi zice eu”*** (III Regi, XVII, 1) „***pentru că te-ai lepădat de Dumnezeul cel adevărat şi te-ai închinat la dumnezei falşi şi mincinoşi***”. *Acestea zicând, a plecat dinaintea lui Ahab. Din clipa aceea cerul s-a încuiat şi s-a făcut secetă mare încât nici o picătură de ploaie sau de rouă n-a picat de sus pe pământ timp de trei ani şi jumătate şi poporul îndura foamea, lipsa şi sărăcia.*

Pentru a-l cruţa de foame şi sete şi pentru a-l izbăvi de răzbunarea Isabelei, Domnul i se arată lui Ilie şi îl sfătuieşte zicându-i: „Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo!” (III Regi XVII, 3-4).

În acest chip minunat a fost hrănit alesul şi plăcutul lui Dumnezeu Ilie. Corbii îi aduceau pâine şi carne în fiecare zi, iar setea şi-o potolea adăpându-se cu apă din pârâu. Secând pârâul din cauza secetei, profetul primeşte înştiinţare de la Domnul să se îndrepte către Sarepta Sidonului, căci acolo îi poruncise unei femei văduve să-l hrănească. Femeia era săracă lipită pământului ca şi locuitorii ţinutului, căci nu avea decât ***„o mână de făină într-un vas şi puţin untdelemn într-un urcior”*** (III Regi, XVII, 12) şi, totuşi, la rugămintea profetului, se lasă înduplecată şi îi pregăteşte acestuia o turtă ca să-şi astâmpere foamea, căci se încredinţase în cuvintele lui atunci când i-a zis: ***„Nu te teme, ci du-te şi fă cum ai zis, dar fă mai întâi o turtă pentru mine şi adu-mi-o, iar pentru tine şi pentru fiul tău vei face mai pe urmă, căci aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Făina din vas nu va scădea şi untdelemnul din urcior nu se va împuţina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ”*** (III Regi XVII, 13-14).

Minunea se întâmplase întocmai, căci Dumnezeu îi răsplăteşte bunătatea femeii, făcând ca ultimul gram de făină şi puţinul untdelemn pe care îl mai avea să nu se împuţineze, ci să prisosească pe toată durata secetei, după cuvântul Domnului grăit prin Ilie. Dărnicia femeii şi felul în care a recompensat-o Dumnezeu ne arată cât de mult valorează fapta milosteniei. Tot cu acest prilej Sfântul Prooroc Ilie a mai săvârşit o minune. ***Întâmplându-se ca să moară fiul văduvei , profetul reuşeşte să-l readucă la viaţă prin puterea rugăciunilor sale şi să-l încredinţeze mamei lui spunând: „Iată, copilul tău este viu” la care văduva, cu sufletul plin de recunoştinţă, îi răspunde: „Acum cunosc şi eu că tu eşti omul lui Dumnezeu şi cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta”*** (III Regi XVII, 23-24).

În cel de-al treilea an al secetei Domnul i-a poruncit Sfântului Ilie să se înfăţişeze înaintea regelui Ahab şi să-l combată în mod public pentru necredinţa şi idolatria sa. Aceasta este a doua oară când profetul îl înfruntă în mod deschis şi categoric zicându-i: ***„Tu şi casa tatălui tău eşti cel ce aduci nenorociri peste Israel pentru că aţi părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali. Trimite dar acum şi adună la mine în muntele Carmel tot Israelul dimpreună cu cei 450 de prooroci ai lui Baal şi cu cei 400 de prooroci ai Aşerei care mănâncă la masa Isabelei”*** (III Regi XVIII, 17-19). La porunca profetului s-a adunat pe Carmel mulţime mare de popor împreună cu căpeteniile lui Israel şi slujitorii lui idoleşti. Momentul era hotărâtor şi soarta urma să fie pecetluită.

Fiii lui Israel trebuiau să aleagă din două variante una singură: să practice cultul lui Baal sau să se întoarcă la slujirea adevăratului Dumnezeu. Numai un semn dumnezeiesc mai putea scoate la lumină adevărul şi sfântul nu ezită să-l învedereze şi să-l sugereze, pregătind, în acest sens, condiţiile săvârşirii minunii. ***„Până când veţi şchiopăta în amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi Lui! Şi dacă este Baal, urmaţi aceluia”*** (III Regi XVIII, 21) ***spunea el, adresându-se poporului care aştepta cu înfrigurare clipa decisivă, şi, ca să demonstreze tuturor celor prezenţi că Dumnezeul cerului şi al pământului este unicul şi adevăratul Dumnezeu, invită ambele tabere la o celebrare religioasă. „Daţi-ne doi viţei, a zis Ilie către popor; ei să-şi aleagă unul, să-l taie bucăţi şi să-l pună pe lemne, dar foc să nu facă, iar eu voi tăia bucăţi pe celălalt viţel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi face. Apoi voi să chemaţi numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Şi Dumnezeul care va răspunde cu foc, acela este Dumnezeu. Şi a răspuns tot poporul: ‹‹Bine ai grăit!››”*** (III Regi XVIII 22-24).

Acum Dumnezeul cel adevărat trebuia să-şi manifeste puterea divină şi să răspundă cu foc, ca poporul să creadă într-Însul şi să-L proslăvească. Propunerea a fost acceptată în unanimitate şi preoţii lui Baal s-au conformat deciziei Sfântului Ilie. O zi întreagă s-au rugat, s-au frământat şi s-au agitat peste măsură, încât, ***„se înţepau după obiceiul lor cu săbii şi cu lănci până ce curgea sânge. Dar n-a fost nici glas, nici răspuns, nici auzire. Atunci a zis Ilie Tesviteanul către proorocii lui Baal: ‹‹Daţi-vă acum la o parte ca să-mi săvârşesc şi eu jertfa mea! ››”*** (III Regi, XVIII, 28-29). ***Mai întâi a luat 12 pietre după numărul celor 12 seminţii ale lui Israel, a zidit din pietrele acestea jertfelnic în numele Domnului, a pus pe el lemne şi a aşezat deasupra lor viţelul cel junghiat. Apoi, a turnat apă din belşug, şi, căzând în genunchi, s-a rugat cu stăruinţă zicând: „Auzi-mă, Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne eşti Dumnezeu şi că Tu le întorci inima la Tine.”*** (III Regi XVIII, 37).

Rugăciunea a fost ascultată şi din înălţimea cerului ***„s-a pogorât foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot şi lemnele şi pietrele şi ţărâna şi a mistuit şi toată apa care era în şanţ”*** (III Regi XVIII, 38), iar poporul, copleşit de măreţia acestei minuni, a căzut cu faţa la pământ, slăvind pe Dumnezeu şi zicând: ***„Domnul este Dumnezeu. Domnul este Dumnezeu.”*** (III Regi XVIII ,39). ***Acum toţi s-au convins că Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul cel adevărat, Dumnezeul părinţilor lor, al lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov, iar închinarea la idoli este o ficţiune şi o înşelăciune. Pentru a-i întări şi mai mult pe fiii lui Israel în această convingere, Dumnezeu îşi arată bunătatea Sa, trimiţând ploaie binefăcătoare pe pământul pârjolit şi însetat de arşiţa secetei.***

După biruinţa adevărului împotriva păgânătăţii, Sfântul proroc Ilie peregrinează în pustiu, unde este protejat şi hrănit în chip minunat de un înger, apoi se retrage la muntele Horeb, locuind într-o peşteră. Aici i se arată Domnul „ în adiere de vânt subţire” şi îi porunceşte să meargă la Abel-Mehola ca să-l ungă pe Elisei, fiul lui Şafat, prooroc în locul său. Tot la porunca Domnului este trimis să-l mustre din nou pe Ahab pentru că la insistenţele soţiei sale a osândit la moarte nedreaptă pe sărmanul Nabot ca să-i răpească şi stăpânească via. Proorocul i-a prezis că pentru această nelegiuire vor fi crunt pedepsiţi atât el cât şi Isabela sa, lucru care s-a şi împlinit în curând, căci regele a murit în lupta cu sirienii şi în locul unde s-a scurs sângele lui Nabot au lins câinii sângele său, iar Isabela, căzând dintr-un turn înalt, s-a prăbuşit la pământ şi a murit şi câinii i-au mâncat trupul ei în faţa cetăţii aşa cum a prevestit profetul. Cu această întâmplare misiunea Sfântului Ilie se încheie.

Pentru virtuţile sale alese, pentru viaţa austeră şi pentru râvna sa înflăcărată cu care a mărturisit cuvântul şi voia lui Dumnezeu, acest înger pământesc şi om ceresc nu a gustat paharul morţii, ci a fost înălţat cu trupul la cer. După ce a traversat împreună cu ucenicul său, Elisei, Iordanul, pe care îl despărţise în două cu mantia sa, s-a îndreptat spre pustie şi ***„pe când mergeau ei aşa pe drum şi grăiau, deodată s-a ivit un car şi cai de foc şi despărţindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer.”*** (IV Regi II, 11). *În timp ce se înălţa spre cer în car de foc, i-a căzut mantia, care a rămas în posesia ucenicului Elisei, despărţind şi el cu ajutorul acesteia apele Iordanului. Acesta a continuat în Israel lucrarea profetică a lui Ilie, fiind socotit de toţi urmaş al său.* Aceasta este istorisirea pe scurt a vieţii şi faptelor minunate ale Sfântului proroc Ilie.

Şi ceilalţi profeţi au făcut minuni, au prevestit venirea Mântuitorului Hristos şi au avut viziuni, însă, personalitatea Sfântului prooroc Ilie îi covârşeşte în chip uimitor. El a fost figura profetică cea mai populară şi cea mai iubită de poporul

israelit, iar Biserica Ortodoxă l-a aşezat în locul de cinste al marilor prooroci, numindu-l chiar „***temeiul proorocilor***” şi „***al doilea mergător înainte al venirii lui Hristos***”, căci, la sfârşitul veacurilor va combate în mod vădit înşelăciunea lui Antihrist (Apocalipsă XI, 6-7).

Poporul lui Israel l-a iubit pentru că l-a înfruntat cu îndrăzneală pe regele Ahab care îi împila şi le batjocorea credinţa patriarhilor. Acelaşi popor a întrevăzut în persoana profetului Ilie pe cel ce vestea existenţa şi fiinţa lui Dumnezeu, ca „***Cel ce este***” (Ieşire III, 14) şi lucrează în lume. El a exprimat acest adevăr cu tărie şi în nenumărate rânduri prin cuvintele: „***Viu este Domnul Dumnezeu Căruia Îi slujesc***”….Deci, nu Baal şi nu idolii cei făcuţi de mâini omeneşti trebuie cinstiţi şi adoraţi, ci ***numai El***, „***Cel ce este***”, ***Dumnezeu, fiinţa absolută şi eternă trebuie prea slăvit.*** Atât de mult intrase în conştiinţa poporului Israelit acest profet, încât atunci când trimişii din Ierusalim vin la Sfântul Ioan Botezătorul să afle cine este, îl întreabă: „***Nu cumva eşti Ilie?***” (Ioan I, 21). Însuşi Mântuitorul, vorbind despre Ioan Botezătorul, spune: „***Şi dacă voiţi să înţelegeţi, el este Ilie, cel ce va să vie***” (Matei XI, 14), iar când îi întreabă pe ucenici în părţile Cezareii lui Filip ce părere au oamenii despre Persoana Sa, aceştia îi spun că unii dintre conaţionali îl identifică cu Ilie.

Cât de mare este cinstea şi vrednicia cu care Dumnezeu l-a împodobit în împărăţia Sa cea cerească pe Sfântul proroc Ilie reiese şi din relatarea evenimentului schimbării la faţă a Mântuitorului, expusă de sfinţii evanghelişti. Când Domnul şi-a dezvăluit o parte din slava Sa dumnezeiască şi faţa Sa strălucea ca soarele, iar hainele Sale se făcuseră albe ca lumina, s-au arătat în această privelişte înălţătoare cele două figuri luminoase ale Vechiului Testament, grăind despre patimile înfricoşătoare şi mântuitoare ale Domnului. Unul dintre personaje era Moise, prin care s-a transmis Legea, iar celălalt era Ilie Proorocul care a apărat-o cu riscul de a-şi primejdui viaţa. Aşa cum L-a propovăduit pe Dumnezeu pe pământ înaintea oamenilor, tot aşa se va înfăţişa şi înaintea celei de a doua veniri a Mântuitorului cu slavă ca să vestească lumii apropierea judecăţii de apoi şi să-L prezinte pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, Cel de o fiinţă cu Tatăl. În faţa lui vor rămâne înmărmuriţi şi ruşinaţi toţi cei ce l-au tăgăduit pe Hristos şi i-au călcat poruncile Lui, aşa cum odinioară evreii părăsiseră credinţa în adevăratul Dumnezeu şi se închinau lui Baal.

Iubiţi credincioşi, prăznuirea Sfântului prooroc Ilie nu constituie pentru noi cei de astăzi doar un prilej de comemorare şi cinstire a unei personalităţi religioase care a strălucit pe firmamentul istoriei acum aproape trei mii de ani în urmă şi a întors lumea de la rătăcire la adevărata credinţă. Sărbătoarea de astăzi ne îndeamnă pe toţi

să păşim pe urmele proorocului şi să imităm faptele lui. ***„Chintesenţa religiei”, spune Fericitul Augustin, „este ca să practicăm ceea ce sărbătorim şi să facem din obiectul cultului nostru, regula vieţii noastre”.***

- ***Râvna Sfântului Ilie pentru credinţă şi adevăr să ne fie şi nouă pildă de statornicie în credinţă, în dragostea faţă de Dumnezeu şi de aproapele şi în lucrarea faptelor bune.***
- ***Rugăciunea fierbinte a Sfântului Ilie şi postul său îndelungat şi osârduitor să reprezinte pentru noi un imbold lăuntric de a ne îndeletnici cât mai des cu rugăciunea, cu citirea cărţilor de folos sufletesc şi cu înfrânarea de la patimi, de la îmbuibare şi de la plăceri lumeşti.***
- ***Viaţa curată, ascetică şi sfântă a proorocului Ilie să devină pentru noi cei de astăzi model şi îndreptar al vieţii noastre creştineşti. Să ne dezbrăcăm de patimi, de vicleşuguri, de pizme şi de răutăţi prin pocăinţă sinceră şi stăruitoare ca să ajungem la asemănarea cu Dumnezeu „prin faptă bună şi prin viaţa curată”, aşa cum a înţeles să facă Sfântul Prooroc Ilie căci numai „cei curaţi cu inima vor vedea pe Dumnezeu”*** (Matei V,8). ***„Nu vă amăgiţi: Nici desfrânaţii, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiţii, nici furii, nici lacomii, nici beţivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu***” (I Corinteni VI, 9-10), spune Sfântul apostol Pavel.

Prin post, prin rugăciune, prin abstinenţă şi prin neîncetată cugetare la Dumnezeu, Sfântul Ilie a învins slăbiciunile firii omeneşti şi a petrecut viaţă îngerească pe pământ. Exemplul său devine pentru noi o mărturie neclintită că orice om pământean, cu neputinţe şi slăbiciuni, se poate îndrepta înaintea lui Dumnezeu. ***Prin nevoinţă sinceră şi râvnă necontenită de a sluji lui Dumnezeu şi oamenilor în duhul dragostei creştineşti, fiecare dintre noi poate deveni un cetăţean al cerului, un prieten şi un casnic al lui Dumnezeu*** aşa cum s-a învrednicit să ajungă Sfântul Ilie care a rămas peste veacuri un model de sfinţenie, de curăţie şi de slujire jertfelnică pentru toate categoriile de oameni: pentru preoţi, ierarhi şi păstori de suflete şi pentru credincioşi.

Să-l rugăm pe Sfântul proroc Ilie să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru noi şi pentru întreaga lume ca să ne dăruiască pace, ploaie timpurie şi târzie, să sporească credinţa noastră, dragostea, rugăciunea şi râvna noastră pentru Biserică şi pentru îndeplinirea faptelor bune, spre slava lui Dumnezeu şi mântuirea sufletelor noastre.

Amin.

Pr. Dan Bădulescu - Un mare „antiecumenist”: Sfântul prooroc Ilie, tezviteanul

„Şi fu dacă văzu Ahav pre Ilie, şi zise Ahav către Ilie: «Au tu eşti singur* cela ce îndărătniceşti *pre Israil?» Şi zise Ilie: «Nu îndărătnicesc eu pre Israil, ci numai* tu şi casa tătâne-tău, când lăsaţi voi pre Domnul Dumnezeul vostru şi ai mers dinapoia vaalimilor*!»” (3 Împăraţi, XVIII,17-18).

Putem înţelege din pasajul de mai sus cum ***„antiecumeniştii” sunt acuzaţi de către conducerea „ecumenistă” a statului de faptul că, prin atitudinea lor, provoacă sminteală şi răzvrătire în popor împotriva autorităţilor. Astfel se creează un „duşman al poporului”, exact cum au procedat mai târziu revoluţionarii masoni francezi şi comuniştii răsăriteni.*** Acţiunea „răzvrătitului” antiecumenist ar duce la consecinţe economice dezastruoase pentru stat şi naţiune.

În realitate, vedem că *astăzi ca şi ieri* lucrurile stau exact invers: ***urgiile se abat asupra poporului tocmai datorită atitudinii de apostazie ecumenistă în care îi atrag conducătorii,*** sub pretextul „înfrăţirii”, al „reconcilierii”, al „păcii” umaniste, care să asigure bunăstarea şi fericirea pe pământ!

„***Şi acum trimite şi adună tot Israilul către mine la muntele Carmilului şi pre prorocii lui Vaal şi pre prorocii ruşinilor şi*** pre proorocii desişurilor 400 ***mâncând masa Iezavelii***”. Şi trimise Ahav la tot Israilul şi au strâns pre toţi prorocii la muntele Carmilului. Şi să apropie Ilie către toţi şi zise lor Ilie: «**Până când voi veţi şchiopăta pre amândouă fluierele voastre? De este Domnul Dumnezeu, mergeţi dinapoia Lui; iară de e Vaal acesta, mergeţi după el!**» ***Şi nu răspunse norodul cuvânt.” (3 Împăraţi, XVIII,19-21)***

A „şchiopăta pre amândouă fluierele”** arată îndoiala în credinţă a drept-credincioşilor (aici israeliţilor). În acest moment de derută duhovnicească ei nu sunt ancoraţi în nici una din cele două religii (confesiuni) antagonice:* cea ortodoxă a lui Dumnezeu (aici mozaismul, iudaismul) şi cea eretică, eterodoxă (aici a lui Baal), ci umblă pe calea pierzătoare a „ecumenismului” sincretist. „Antiecumenistul” (aici proorocul) îi pune să aleagă tranşant una din ele, dar ***lipsa de credinţă a credincioşilor le paralizează opţiunea şi ei preferă să rămână în expectativă, să vadă „a cui e dreptatea”, şi chiar „cine e mai tare”.

„Şi zise Ilie către norod: «Eu am rămas proroc Domnului însumi; şi prorocii lui Vaal, 450 de oameni, şi prorocii* desişului, 400.*»” (3 Împăraţi, XVIII, 22)

Scriptura ne înfăţişează ca înfricoşată pildă peste veacuri ***o situaţie limită când în poporul ortodox (aici israelitenii) credinţa ortodoxă are* un singur reprezentant *de seamă la vedere (vom vedea mai departe că mai existau în „catacombe”, adică ascunşi şi alţi autentici ortodocşi, ce nu erau cunoscuţi).*** Precedentul a existat şi s-a mai repetat în istoria Bisericii (vezi pe Sfântul Atanasie cel mare sau pe Sfântul Maxim Mărturisitorul)

„Şi zise Ilie: «Râvnind am râvnit Domnului Atotţiitorului, căci au lăsat făgăduinţa Ta fiii lui Israil, jertfelnicele Tale le-au risipit şi pre prorocii Tăi i-au ucis cu sabie;* şi-am rămas eu singur*, şi cearcă sufletul meu ca să-l ia pre el»… «Şi vei lăsa în Israil* 7 000 de oameni, toate genunchile carele n-au înduplecat genunchiul la Vaal şi toată gura carea nu s-au închinat lui*».” (3 Împăraţi, XIX, 14, 18)

Întrucât - aşa cum se întâmplă adesea - ***argumentele duhovniceşti, teologice, raţionale, de bun simţ etc. nu mai sunt de nici un folos în înmuierea unor inimi împietrite şi destuparea unor urechi surde la adevăr***, sfântul prooroc este nevoit să recurgă la constrângătoarea demonstraţie a unei puteri suprafireşti, adică la o minune a lui Dumnezeu care să arate fără drept de apel unde este dreptatea: ***„«Dă-ne nouă dară 2 boi; şi aleagă-şi lor pre unul şi-l fărâme şi-l puie pre lemne şi foc nu puie deasupra; şi eu voi face pre boul celălalt şi foc nu voi pune deasupra. Şi strigaţi întru numele dumnezeilor voştri, şi eu voi chema întru numele Domnului Dumnezeului Meu. Şi va fi Dumnezeu Carele va asculta cu foc, Acesta e Dumnezeu». Şi răspunse tot norodul şi ziseră: «Bun e cuvântul carele ai grăit!» Şi zise Ilie prorocilor ruşinii: «Alegeţi-vă pre un viţel şi faceţi întâi, căci mulţi sunteţi voi, şi chemaţi întru numele dumnezeului vostru; şi foc nu puneţi deasupra!»” (3 Împăraţi, XIX, 22-25)***

***Minunea aprinderii focului din Vechiul Testament poate avea ca echivalent Sfânta lumină (focul) ce se aprinde şi dovedeşte în fiecare an care este Paştele Ortodox, ea pogorându-se la rugăciunea* ortodoxă *a Patriarhului* ortodox *al Ierusalimului, la data Pascaliei* ortodoxe.** Ceilalţi arhierei *eterodocşi*, ca să nu mai vorbim de evrei şi musulmani, sunt cu totul *incapabili* de această minune, deoarece Duhul Sfânt *i-a părăsit* de mult şi nu îi ascultă, întrucât ei *nu Îl cheamă* pe *adevăratul* Dumnezeu!

„Şi luară viţelul şi au făcut şi au chemat întru numele lui Vaal de dimineaţa până în amiazăzi şi ziseră: «Ascultă-ne pre noi, o, Vaal, ascultă-ne!» Şi nu era glas şi nu era ascultare. Şi alerga pre jertfelnicul carele au făcut. Şi să făcu amiazăzi* şi-i batjocori pre ei Ilie thezviteanul *şi zise: «Chemaţi cu glas mare, căci dumnezeu este; căci este grijă la el şi împreună nu când face trebi el sau nu când doarme el şi se va scula». Şi chema cu glas mare* şi se tăia după obiceiul lor cu cuţite şi cu suliţe, până la vărsarea sângelui preste ei*.” (3 Împăraţi, XIX, 26-28)

Proorocul lui Dumnezeu îi şfichiuia aşa cum se cuvine pe vrăjmaşii adevăratului Dumnezeu, făcând-i de ocară şi batjocură.

Scene de automutilare se întâlnesc şi la papistaşii ce se flagelează sau se martelează, sau se rănesc cu cioburi. În Filipine s-a ajuns chiar şi la răstigniri reale pe cruce! Toate acestea trădează ritualuri ale unor oameni *trupeşti* a căror înţelegere *duhovnicească* este cu totul pierdută, practicile lor având, desigur, tot atât efect cât au avut şi cele de pe vremea Sfântului Ilie.

„Şi prorocea până au trecut* înde seară*; şi fu ca* vremea *de amiazăzi; şi prorociră până a se sui jertfa, şi nu era glas şi nu era ascultare; şi grăi Ilie Thezviteanul către* prorocii supărărilor*, zicând: «Mutaţi-vă de acum, şi eu voi face* arderea mea cea de tot*!»” (3 Împăraţi, XIX, 29)

În zilele noastre la vecernia Bisericii creştine, „jertfa de seară” este una nesângeroasă, este una duhovnicească, este laudă şi rugăciune. Dar la acel moment înfricoşat Duhul Sfânt a ales calea mâniei dumnezeieşti şi a zelului (râvnei).

„Arderea de tot” (gr. *ο+λοκαυ,τωμα,* ce a dat latinescul *holocaust*), era suprema jertfă în vechiul Testament adusă *adevăratului Dumnezeu de către cinstitorii Săi*. Iniţial ea era *literalmente aşa*, în acest caz era jertfit boul.

„Şi zise Ilie către norod: «Apropiaţi-vă către mine!» Şi se apropia tot norodul către el şi vindecă jertfelnicul Domnului, cel săpat. Şi luă Ilie 12 pietre, după numărul felurilor lui Israil, în ce chip au grăit Domnul către el, zicând: «Israil va fi numele tău!» Şi clădi pietrele în numele Domnului jertfelnic şi făcu mare încăpând două măsuri de sămânţă împrejurul jertfelnicului. Şi clădi despicăturile pre jertfelnicul care au făcut şi au zdrumicat ardere-de-tot şi au pus preste despicături şi grămădi preste jertfelnic şi zise: «Luaţi-mi 4 ciuture de apă şi turnaţi preste arderea-de-tot şi preste despicături!» Şi au făcut aşa. Şi zise: «îndoit!» Şi îndoiră. Şi zise: «întreit!» Şi întreiră. Şi merse apa pre împrejurul jertfelnicului şi marea au umplutu-o de apă." (3 Împăraţi, XIX, 30-35)

Rugăciune, ridicare de jertfelnic (altar), aducerea jertfei*:** toate aceste acte liturgice sunt lucrări ale *preoţiei*. Cine se cuvenea să le fi făcut în acele momente? Desigur că ***preoţimea: arhiereii, preoţii, leviţii. Toţi aceştia însă erau căzuţi în apostazie şi ecumenism, incapabili de a mai da mărturie ortodoxă. Atunci Dumnezeu rânduieşte ca slujba lor să o facă prin iconomie *proorocul*, omul plin de râvna (zelul) lui Dumnezeu!

„Precum era vremea a se aduce jertfa, şi veni Ilie prorocul şi zise: «Doamne, Dumnezeul lui Avraam şi al lui Isaac şi a lui Israil, ascultă-mă astăzi **cu foc,** *astăzi să cunoască tot norodul acesta că Tu eşti Domnul, Dumnezeul lui Israil, şi eu robul Tău, şi pentru Tine am făcut lucrurile acestea! Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă cu foc şi să cunoască norodul acesta că Tu eşti Domnul Dumnezeu şi Tu ai întors inima norodului acestuia înapoi!»* **Şi căzu foc de la Domnul** *din cer şi mâncă arderea cea de tot şi despicăturile şi apa cea din mare, şi pietrele şi lutul au lins focul." (3 Împăraţi, XIX, 36-39)*

În biserică la vremea Vecerniei se cântă despre arătarea „Luminii line", dar atunci Dumnezeu a pogorât foc din cer înfricoşat, aşa cum pogoară şi Sfânta Lumină la Ierusalim spre întoarcerea unora şi întărirea în credinţă a ortodocşilor.

„Şi a văzut tot poporul şi a căzut pre faţa sa, şi a zis: "Adevărat Domnul este Dumnezeu, Domnul Acesta este Dumnezeu." Şi a zis Ilie către popor: "Prindeţi pre proorocii lui Vaal, ca nici unul dintr-înşii să nu scape", şi **i-au prins pre dânşii,** *şi i-a dus Ilie la râul Kison şi* **i-a junghiat** *acolo." (3 Împăraţi XVIII 25-40)*

Astăzi anti-ecumenistul creştin îi „junghie" pe proorocii mincinoşi *cu sabia duhului, nu trupeşte,* dar atunci trebuia procedat aşa cum a hotărât Domnul mai

bine, fără a judeca aceasta cu măsura pietist-sentimentală a umanismului contemporan lipsit de Duhul Sfânt.

„Şi povesti Ahaav către Iezavel, muierea lui, toate câte au făcut Ilie şi cum au ucis pre proroci cu sabia. Şi trimise Iezavel către Ilie şi zise: «Tu eşti Ilie şi eu Iezavel! Acestea să-mi facă mie dumnezeii şi acestea să-mi adaoge, că, într-acesta ceas, mâine, **voi pune sufletul tău** ***ca sufletul unuia dintru ei».” (3 Împăraţi XIX 1-2).***

Reacţiile şi acţiunile publice şi deschis „anti-ecumeniste”, după cum se vede, sunt resimţite din plin de autorităţi, care iau măsuri. Dacă astăzi nu mai are loc „junghierea” fizică a „ecumeniştilor” şi ereticilor, „anti-ecumeniştii” sunt totuşi ameninţaţi cu ***o „junghiere” social-politică: ei sunt declaraţi „talibani, extremişti, fanatici, fundamentalişti, bizantini medievali” etc., „incorect politici” şi „duşmanii intereselor naţionale” pentru a fi compromişi în ochii opiniei publice.*** Dacă acest lucru nu este de ajuns, se poate trece la sancţiuni mai concrete: mustrare, suspendare, concediere, caterisire, persecuţie, defăimare, acuzaţie în consistoriu, internare în mânăstire, la ospiciu, şi dacă nici asta nu e de ajuns, atunci… mai sunt cunoscute din istorie şi alte posibilităţi.

Sfântul prorooc Ilie. Părintele Ioan Buliga despre ereziile reîncarnării şi ecumenismului

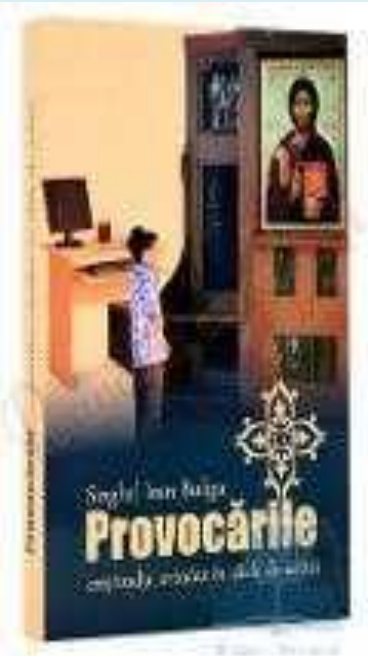

Despre eresul reîncarnării

Sfântul prooroc Maleahi a proorocit cu 430 de ani înainte de venirea Mântuitorului, despre Înaintemergătorul Domnului, adică despre Sfântul Ioan Botezătorul (cf. Luca 1,17). El spune în proorocia sa, că cel ce va veni înaintea Mântuitorului va fi Ilie (cf. Maleahi 3, 23), însă Mântuitorul ne dă de înţeles că Sfântul Ioan Botezătorul a fost cel ce a propovăduit cu duhul şi cu puterea lui Ilie (cf. Matei 11,14; 17,12).

Mulţi sunt cei care se leagă de anumite versete din Sfânta Scriptură pentru a-şi propovădui propriile rătăciri, şi mă refer aici şi la cei care vorbesc despre eresul reîncarnării căutând argumente în cărţile sfinte. Ei afirmă că Sfântul Ioan Botezătorul ar fi fost reîncarnarea Sfântului Ilie, or nu este deloc aşa. Sfântul Ilie a fost luat cu trupul la cer, iar când va veni înaintea celei de a doua veniri a Mântuitorului, ca să propovăduiască împotriva lui antihrist, va veni cu acelaşi trup cu care a fost răpit la cer, nu va avea nevoie de altul.

În cazul Sfântului Ioan Botezătorul am clarificat deja la început, faptul că râvna şi zelul lui pentru mărturisire erau caracteristice lucrării Sfântului Ilie.

„Este rânduit oamenilor o dată să moară, iar apoi să fie judecata”, ne spune Sfântul apostol Pavel (cf. Evrei 9,27), iar afară de asta, ne dăm seama, că această învăţătură greşită a reîncarnării, ar avea aceleaşi efecte negative ca în cazul rătăcirii catolice, care ne vorbeşte despre purgatoriu în viaţa viitoare, şi anume: oamenii ar amâna pocăinţa în viaţa viitoare sau respectiv în purgatoriu.

Într-o cărticică a sa, Părintele Cleopa ne vorbeşte despre cum înşală diavolul pe om, şi ne spune că cele mai multe suflete se pierd atunci când amână pocăinţa. Dacă şi în această viaţă scurtă oamenii amână pocăinţa pe mai târziu, atât ne-ar mai trebui: să credem că o să mai trăim încă o viaţă pe pământ, sau chiar mai multe.

Aceste învăţături sunt spre pierzarea sufletelor şi vai celor ce le răspândesc. Iar pentru noi cuvântul este: acum este vremea pocăinţei, a doua zi nu ne-a făgăduit-o nimeni, să ne pregătim sufletul, căci dacă trăim fără să facem pocăinţă, vom fi luaţi pe neaşteptate şi duşi la judecată. Vremurile de acum sunt grele, dar sunt scurte, şi nu merită să pierdem aiurea acest timp scurt.

Orice pierdere de timp poate cântări în mântuirea noastră, aşadar să ne ferim de vorbirea multă, de lumea înşelătoare şi să ne retragem în cămara noastră, unde putem să plângem sau putem să ne bucurăm împreună cu Hristos.

Despre ecumenism

Am mai vorbit despre greşeala amestecării la rugăciune cu cei de altă confesiune. După ce diavolul eresului a desprins un număr considerabil de credincioşi de la Biserica mamă, rătăcindu-i în tot felul de secte, celor care au mai rămas în dreapta credinţă li se aruncă o momeală de nerefuzat, dragostea.

Toţi să fie una şi dragoste în unitate! Sunt porunci evanghelice spun ei, îndemnându-i pe ortodocşi să-i accepte pe eretici aşa cum sunt.

Ortodocşii care nu sunt practicanţi şi se îndeletnicesc cu altceva, nu-şi dau seama că acceptându-i pe eretici aşa cum sunt, se fac părtaşi la toate rătăcirile (hulele) lor. Din punct de vedere social putem avea orice relaţii cu cei de alte credinţe, dar acceptându-le credinţa, nu numai că ne autodesfiinţăm credinţa ortodoxă, dar le facem rău şi lor, dându-le de înţeles prin acceptarea noastră, că sunt bine în rătăcirea şi hulele în care trăiesc.

Mai sunt unii, care în inconştienţa lor, spun că ecumenismul nu a fost condamnat de nici un sinod ca fiind erezie, însă nu este adevărat. Ea a fost condamnată încă de

la Sfântul Sinod ţinut de Sfinţii Apostoli, iar dacă sinoadele de astăzi nu reiau hotărârile Sfintelor Sinoade recunoscute de toată Biserica, atunci se înţelege de aici că cei de astăzi fac greşeala pe care au făcut-o şi catolicii, aceea prin care se depărtează de Biserica adevărată, şi implicit de adevăr.

„Sfintele Canoane, în întregul lor, interzic nu doar coliturghisirile şi rugăciunile în comun în biserici, ci şi simplele rugăciuni în comun în spaţii private. Poziţia severă a Bisericii vis-a-vis de eretici provine dintr-o adevărată iubire, dintr-un sincer interes pentru mântuirea lor şi dintr-o grijă pastorală ca nu cumva credincioşii să fie atraşi într-o erezie. Cine iubeşte, arată adevărul, nu-l lasă pe celălalt în minciună. Altfel, iubirea, concordia şi pacea cu el sunt prefăcute şi false".

Şi să nu uităm ce spunea Părintele Arsenie Boca despre ecumenism: „Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale Apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei: arhierei, preoţi de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiţie, la Dogmele şi Canoanele Sfinţilor Părinţi ale celor şapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhierei cu tot. Ferească Dumnezeu!"

***

Adunările celor care aleargă după alţi dumnezei

„Înmulţitu-s-au slăbiciunile celor care aleargă după alţi dumnezei. Nu voi lua parte la adunările lor cu jertfe de sânge, nici nu voi pomeni numele lor pe buzele mele" (cf. Psalmi 15,4).

Astăzi, se aude peste tot şi toţi oamenii au devenit ştiutori spunând că toţi avem un singur Dumnezeu. Un singur Dumnezeu adevărat există, însă ce ne facem cu diavolul, care a pus stăpânire peste lume şi în chip înşelător vrea ca lumea să i se închine ca unui Dumnezeu? Tot el se va da drept hristos – salvatorul lumii, cu alte cuvinte lupul paznic la oi.

Mai mult, Psaltirea, care este inspirată de la Duhul Sfânt, ne vorbeşte de mai mulţi dumnezei, nu pentru că ar fi mai mulţi, ci pentru că sunt mulţi care se dau drept dumnezei, sau pentru că sunt mulţi care îşi fac o altfel de imagine a lui Dumnezeu, diferită de Adevăratul Dumnezeu.

Ce legătură are adevăratul Dumnezeu cu minciuna, care se găseşte din plin în învăţătura catolică, sau în învăţătura celorlalte confesiuni care hulesc Duhul Sfânt, împotrivindu-se adevărului învederat? De câte conferinţe au nevoie să înţeleagă că un om nu poate fi infailibil, că Hristos este capul Bisericii (cf. Efeseni 4,15; 1,22), că primatul papal sfidează întreaga învăţătură a lui Hristos, iar ceilalţi protestanţi de câte demersuri au nevoie să înţeleagă că Maica Domnului nu a fost o femeie oarecare, că icoanele şi Sfânta Cruce nu sunt idoli, de necesitatea spovedaniei şi a celorlalte taine bisericeşti, de necesitatea unei continuităţi apostolice, şi de necesitatea păstrării tradiţiei adevărate a Bisericii?

Mai mult, ajungem să ne amestecăm cu ei, numind această dragoste, dar ce fel de dragoste este aceasta, în afara adevărului? Rugăciunea împreună cu cei de alte confesiuni este o sfidare a întregii tradiţii de 2000 de ani a Bisericii, o sfidare a Canoanelor Apostolice şi a Sfinţilor Părinţi, o sfidare a Sfintei Scripturi care spune: „De omul eretic, după întâia şi a doua mustrare depărtează-te” (cf. Tit 3,10).

Noi avem dragoste mai mare decât Sfinţii Apostoli şi toţi Sfinţii, care au blestemat asemenea întruniri? Vai de capul nostru! Ajungem şi noi ca sectarii să ne credem mai presus decât sfinţii.

În altă parte, tot în Psalmii lui David, se spune că: „Dumnezeii neamurilor sunt idoli” (sau draci în alte traduceri). Nu putem să nu amintim şi pe alţii, care negând pe Dumnezeu, încearcă să ne bage în cap despre marile descoperiri ale omului, şi permanent se încearcă o alimentare a ştirilor, cu aşa-zise descoperiri ale originii vieţii, cu alte civilizaţii, şi tot ce se mai poate, că doar omul de rând de unde poate să le verifice? Mai avem şi alţi „dumnezei” mai mici, mari idoli care nu dau slavă lui Dumnezeu, ba mai şi fac scene hulitoare la adresa Lui.

Nici numele lor, spune finalul citatului, să nu-l pomenim pe buzele noastre. Să ne rugăm pentru oameni ca să cunoască adevărul, însă nu altfel decât ne-au învăţat Sfinţii Părinţi, căci altfel, nu numai că nu o să-i apropiem pe ei de biserică, dar chiar noi ne vom depărta de adevăr, ca unii care am lepădat învăţătura Sfintei Scripturi şi a Sfinţilor Părinţi.

(din: Singhel Ioan Buliga, Provocările creştinului ortodox în zilele de astăzi, Editura Egumeniţa, 2012)

Despre epoca lui antihrist şi revenirea proorocului Ilie, ca “al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos”. Ilie şi Enoh - prorocii dinainte sfârşitului lumii

“Când vei auzi [de acum înainte, n.n.] că Hristos a venit sau S-a ivit pe pământ, atunci să ştii că acela e antihristul“ (Sfântul Zosima de la Solovat)

***

“… Ilie Tezvitene, nestricat făcându-te pe tine ca să nu vezi moartea, până ce vei propovădui tuturor sfârşitul” (stihire din slujba Sfântului proroc Ilie)

Va împărtăşim un extras dintr-o lucrare intitulata “Apostazia şi Antihristul”, publicată în America, dar în limba rusă, încă din vremea păstoririi arhiepiscopului Averchie Tausev (1906-1976) la Jordanville (New York). Autorul acestei scrieri cu valoare de catehism este un monah format de către Vlădică Averchie, care însă şi-a trecut numele sub tăcere. (Update: Aflăm de la o soră duhovnicească din SUA că numele său este, de fapt, cunoscut: este vorba de preotul de origine rusă, Boris Molchanoff. Cartea a fost tradusă în mai multe limbi de circulaţie, între care şi engleza sub titlul “The Mystery Of Iniquity And The Antichrist” şi publicată prima oară în 1976)

În româneşte a apărut, cu această prezentare - alături de alte texte pe aceeaşi temă, multe reprezentând profeţii, viziuni şi cuvinte de folos ale Sfinţilor Părinţi - în volumul purtând titlul: “Apostazia şi Antihristul. După învăţăturile Sfinţilor Părinţi”, Fundaţia Sfinţii Martiri Brâncoveni, Constanţa, 2008:

Epoca lui antichrist

“Întreaga viaţă şi lucrare a lui antihrist pot fi rezumate în trei perioade:

Perioada întâi a lui antihrist - cuprinsă între ziua naşterii sale şi momentul arătării lui - va trece neştiută. Sfântul Ioan Damaschin spune că „Antihrist este crescut în ascuns şi pe neaşteptate se răscoală” [1][1].

A doua perioadă a vieţii lui antihrist se va deschide cu intrarea sa învederată în rolul de învăţător al lumii sau „prooroc” [2][2]. Se prea poate să-şi înceapă lucrarea în împrejurările unei conflagraţii mondiale când umanitatea, după ce a suferit toate urâciunile războiului, nu va mai vedea nici o cale de ieşire din dezastruoasa sa fundătură, fiindcă toate mijloacele de rezolvare se vor afla în mâinile unei societăţi secrete care va coopera cu antihrist. El va oferi un plan pentru rezolvarea reuşită a crizei mondiale, întemeiat pe înţelepciune politică şi socială - anume statornicirea unei structuri politice şi sociale uniforme în întreaga lume.

Ostenită de grozăviile războiului şi fiind oarbă duhovniceşte, omenirea nu va recunoaşte acest proiect ca fiind o cursă vicleană şi astfel va fi ademenită în cea mai nemiloasă şi mai necurmată robie. Dimpotrivă, oamenii vor întâmpina cu osanale manifestările de înaltă erudiţie, înţelepciune şi geniu ale lui antihrist.

1

2

Notorietatea mondială a lui antihrist drept gânditor de geniu, nou cârmuitor şi salvator al tuturor popoarelor va răzbate ca fulgerul printre toate neamurile, în cel mai scurt răstimp [3][3].

„Duhurile rele răspândite prin văzduh vor stârni în oameni o părere unanimă, foarte înflăcărată cu privire la antihrist, o încântare obştească şi o ademenire de neîndu-plecat” - spune Sfântul Efrem Sirul.

În această perioadă a lucrării sale, antihrist nu va întrebuinţa nici o metodă silnică (tiranică), ci se va sârgui să câştige încrederea şi iubirea oamenilor prin amăgire şi printr-o făţarnică şi teatrală înfăţişare a virtuţii.

El - spune Vladimir Soloviov - „va arunca vălul strălucitor al binelui şi adevărului peste taina fărădelegii”.

Sfântul Efrem afirmă că va veni într-un aşa chip, încât să-i amăgească pe toţi. Va părea smerit, blând, un urător - cum va spune despre sine - al fărădelegii, dispreţuind idolii, dând întâietate cucerniciei, bun, iubitor de săraci, peste măsură de frumos, statornic, îndatoritor faţă de toţi şi preţuind în chip osebit neamul evreiesc, pentru că evreii îi vor aştepta venirea. Va întrebuinţa mijloace viclene ca să placă tuturor, astfel încât oamenii să ajungă iute să-l iubească. Nu va primi mită, nu va vorbi cu mânie, nu va avea o înfăţişare posomorâtă, ci printr-o înfăţişare cuviincioasă va începe înşelarea lumii, până ce va fi întronat.

Din bogată experienţă ascetică a marilor nevoitori ai Ortodoxiei cunoaştem că, atunci când duhul întunecat nu-l poate înfrânge pe cel care se nevoieşte duhovniceşte, lovindu-se de împotrivirea lui statornică, vine un diavol mai puternic sub chipul unui „înger de lumină” (2 Corinteni 11,14). Acest „înger de lumină” se sileşte să insufle nevoitorului duhovnicesc aplecare şi încredere faţă de arătarea sa [de lumină], ademenindu-l astfel către pierzanie. Din această pricină, putem să ne închipuim cât de uşor şi de grabnic va putea imaginea sclipitoare a lui antihrist să stârnească şi să atragă simpatia generală.

Urmarea acestei înşelări va fi că în societatea omenească „se va ivi cererea, dorirea lui antihrist, va răsuna glasul chemător care va arăta stăruitor că este trebuinţă de un geniu al geniilor, care să ducă dezvoltarea şi propăşirea materială la cel mai înalt nivel şi care să aducă o asemenea bunăstare

---

3

pământească, încât cele cereşti să fie de prisos pentru om” - Sfântul Ignatie Briancianinov [4][4].

În vremea acestei perioade, făţărnicia lui antihrist va merge atât de departe, încât nu numai că va dovedi toleranţă faţă de creştinism, ci chiar se va arăta preocupat de a-l ocroti. Întru cele din afară, se va sili să-L imite pe Hristos. Nefiind călăuziţi de înţelegerea duhovnicească a Bisericii, ci mai curând de înţelepciunea lumească, marea majoritate a creştinilor nu vor rezista până la capăt acestei înşelări şi-l vor socoti pe antihrist ca fiind Hristos la a doua Sa venire.

Monahii Mănăstirii Solovăţ au transmis un răspuns pe care Sfântul Zosima l-a dat fiului său duhovnicesc care l-a întrebat cum să-l recunoască pe antihrist când va veni. Sfântul călugăr i-a dat acest răspuns precis: „Când vei auzi că Hristos a venit sau S-a ivit pe pământ, atunci să ştii că acela e antihristul“.

Iar acest răspuns este şi mai exact: ***„Omenirea nu-l va recunoaşte pe antihrist; îl va socoti că fiind Hristos, îl va proclama drept Hristos… Însă nu va fi nici de trebuinţă, nici cu putinţă ca oamenii să-şi dea de veste unii altora despre venirea (cea de a doua) a Fiului lui Dumnezeu. El va veni fără de veste. Va veni întru atotputernicia Sa la toţi oamenii şi în întreaga lume în acelaşi timp“ - Sfântul Ignatie Briancianinov.***

Mântuitorul însuşi ne-a avertizat: „Atunci de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeţi… Deci de vă vor zice vouă: Iată în pustie este, nu ieşiţi; Iată în cămări, nu credeţi. Că precum iese fulgerul de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi şi Venirea Fiului Omului” (Matei 24, 23-27).

Pentru a-i amăgi pe oameni, antihrist va arăta multe minuni năucitoare. Sfântul apostolul Pavel spune: „Venirea lui este prin lucrarea satanei, însoţită de tot felul de puteri şi de semne şi de minuni ale minciunii” (2 Tesaloniceni 2, 9).

Iar Sfântul Chiril al Ierusalimului adaugă: „Fiind «tatăl minciunii» (Ioan 8, 44), va înşela închipuirea prin lucrări amăgitoare, aşa încât mulţimile să creadă că văd înviat un mort care nu e înviat şi şchiopi umblând sau orbi văzând, câtă vreme nu s-a săvârşit nici o tămăduire” [5][5].

4

5

Toată această statură a lui antihrist - învăţătura şi faima lui de geniu, minunile lui mincinoase şi întreaga sa viaţă făţarnică şi plină de toată înşelăciunea - vor avea un singur ţel: să ia în stăpânire cârmuirea întregii lumi, asupra tuturor neamurilor. Dobândirea popularităţii în rândul evreilor va fi cea dintâi etapă pe acest drum. Antihrist va face tot ce-i va fi cu putinţă pentru ca evreii să-l recunoască drept Mesia al lor cel făgăduit. Va reuşi să ducă la bun sfârşit organizarea guvernului evreiesc şi se va apuca să înfăptuiască visul cel vechi de veacuri al evreilor - refacerea templului lui Solomon [6][6]. După aceea „va fi silit de oameni şi va fi proclamat împărat, Iar mulţimile evreilor îl vor iubi; el va reface Ierusalimul şi le va ridica templul“ (Sinaxarul din Duminica lăsatului sec de carne - numită şi a Înfricoşătoarei Judecăţi [7][7]).

Doi prooroci

Cu toate acestea, sforţările lui antihrist de a fi socotit drept adevăratul Mesia se vor lovi de o împotrivire neaşteptată şi totodată minunată, în persoanele a doi prooroci ai Vechiului Legământ. Chiar acei doi prooroci care prin voia lui Dumnezeu negustând moartea, au fost luaţi la Cer până la o vreme [8][8], vor veni pe pământ înainte de sfârşitul lumii pentru a-şi împlini lucrarea şi a suferi moartea. Numele acestor Sfinţi prooroci sunt Enoh şi Ilie. Domnul îi va trimite în Ierusalim pentru a le da oamenilor din acele zile de pe urmă un ultim şi minunat avertisment împotriva înşelării care îi împresoară. Ei vor osândi fără oprelişte toată înşelarea lui antihrist vreme de trei ani şi jumătate, cât va dura cea de-a doua perioadă a lui (antihrist), în care se va pregăti să pună mâna pe puterea mondială. Neputând în acea perioadă să lepede înfăţişarea sa de blândeţe şi de bunăvoinţă până şi faţă de vrăjmaşii săi, lui antihrist nu-i va fi cu putinţă să-i împiedice ori să ia nici un fel de măsură aspră împotriva proorocilor.

În zadar se silesc unii să tâlcuiască în chip alegoric această venire minunată a Sfinţilor prooroci Enoh şi Ilie. Sfânta Scriptură şi Tradiţia Bisericii vorbesc cu precizie atât despre venirea lor reală pe pământ, cu şapte ani înainte de sfârşitul lumii, cât şi despre învierea şi luarea lor la Ceruri.

În cartea Apocalipsei este scris: ***„Şi voi da putere celor doi martori ai Mei şi vor prooroci o mie două sute şaizeci de zile, îmbrăcaţi în sac. Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Dumnezeului pământului. Şi de va vrea cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor şi-i mistuie pe vrăjmaşii lor; şi***

6

7

8

de va vrea cineva să-i vatăme, acela trebuie tot aşa să fie omorât. Aceştia au stăpânire să închidă cerul, ca să nu plouă ploaie în zilele proorociei lor, şi stăpânire au peste ape să le schimbe în sânge şi să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. Şi dacă vor sfârşi mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei şi-i va birui şi-i va omorî" (Apocalipsa 11, 3-7).

În cartea proorocului Maleahi, unul dintre martori este numit în chip limpede: ***„Iată că Eu vă trimit pe Ilie proorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi înfricoşătoare" (3, 23)[9][9].***

Sfinţii Părinţi Efrem Sirul (în cuvântul său despre sfârşitul lumii şi venirea lui antihrist) şi Ioan Damaschin (în cuvântul despre antihrist [10][10]) învaţă lămurit că acei „doi martori" (Apocalipsa 11,3) care vor veni înainte de sfârşitul lumii, sunt Sfinţii prooroci Ilie şi Enoh.

Tradiţia Sfintei Biserici Ortodoxe, exprimată în cărţile noastre de slujbă, vorbeşte de asemeni de înţelegerea literală a proorociei Sfintei Scripturi cu privire la arătarea lui Ilie şi Enoh înainte de sfârşitul lumii, nedând nici un temei, de nici un fel, pentru o înţelegere alegorică.

În Sinaxarul citit în Duminica lăsatului sec de carne se spune: „Cu şapte ani înainte (de sfârşitul lumii), după cum a proorocit Daniil, vor veni Enoh şi Ilie propovăduindu-le să nu-l primească (pe antihrist). Antihrist îi va chinui şi le va tăia capetele" (cf. Triodul). Iarăşi, în slujba Sfântului prooroc Ilie, în stihira de la „Doamne, strigat-am", cântăm: „Ilie Tezvitene, nestricat făcându-te pe tine ca să nu vezi moartea, până ce vei propovădui tuturor sfârşitul", iar în tropar, proorocul Ilie e numit „al doilea înaintemergător al Venirii lui Hristos". În sedealna după polieleu cântăm: „Proorocul şi Înaintemergătorul Venirii lui Hristos, Ilie prea lăudate" (cf. Mineiul pe iulie, ziua a douăzecea).

Tot în Minei citim: „Sfântul Ilie, proorocul lui Dumnezeu, a fost răpit cu trupul într-un car de foc şi este viu până acum, păzit de Dumnezeu în locaşurile Raiului. A fost văzut în trup de cei trei apostoli în vremea Schimbării la Faţă a Domnului pe Muntele Tabor şi iarăşi va fi văzut în trup de oamenii cei muritori înaintea venirii celei de-a doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi de sabia lui antihrist, nu numai ca prooroc, ci şi ca

9

10

mucenic, şi va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dătătorul de plată, Dumnezeu“ [11][11].

În „Prologul” aceleiaşi zile se spune: „Ilie va veni dimpreună cu Enoh înainte de a doua venire a lui Hristos, pentru a osândi nelegiuirea cea fără de margini a lui antihrist şi a însufleţi evlavia credincioşilor“ [12][12].

Totuşi, în ciuda tuturor acestor avertismente, marea majoritate a oamenilor, din pricina firii şi a cugetării trupeşti, nu doar că nu vor reuşi să priceapă deplina înşelare din purtarea exterioară a lui antihrist, ci îl vor înconjura cu laudă şi prea mărirea lor.

Sfântul Efrem Sirul spune că atunci când popoarele şi seminţiile pământului vor vedea virtuţi şi puteri atât de mari în antihrist, toate dimpreună se vor uni într-un cuget ca să-l proclame ocârmuitor, zicându-şi unii altora: „Oare se va mai găsi vreun alt om atât de bun şi drept?”

Atât de profund va impresiona antihrist lumea cu purtarea lui dinainte chibzuită - arătându-se pe sine pretutindeni drept trimisul dumnezeiesc, Mesia cel adevărat - încât poporul evreu, înaintea altora, îl va proclama drept cârmuitor al lor, dispreţuind cu totul prihănirile rostite împotriva lui de către Sfinţii prooroci Ilie şi Enoh.

Cea de-a treia perioadă şi faptele de pe urmă ale lui antihrist vor începe prin luarea în propriile sale mâini a întregii puteri mondiale. O stare de devastare covârşitoare a neamurilor pământului, din pricina unui mare război mondial, îl va ajuta în mare măsură la împlinirea acestui lucru. Cei mai mulţi vor vedea guvernarea mondială sub antihrist drept singura cale cu putinţă pentru a ocoli noi războaie şi pentru a aduce omenirii o epocă paşnică şi înfloritoare.

Cuvântul lui Dumnezeu zugrăveşte în chipul următor venirea lui antihrist la puterea lumii: pe faţa pământului, zdruncinată şi pustiită de război, „se vor ridica zece regi” (Daniil 7, 24). Şapte dintre ei vor fi de un cuget cu antihrist şi îi vor supune lui toată puterea şi autoritatea. Ceilalţi trei cârmuitori vor încerca să-şi păstreze independenţa, însă antihrist îi va înfrânge prin puterea armelor (Daniil 7, 8, 20, 24).

După biruinţa lui antihrist asupra celor trei regi, înlăturând singura piedică din calea către stăpânirea deplină, cartea Apocalipsei îl zugrăveşte sub chipul unei fiare

---

11

12

roşii având „zece coarne” (adică cele zece regate supuse lui) „şi şapte capete” (adică, cei şapte cârmuitori care s-au supus lui de bună voie şi acţionează în calitate de reprezentanţi plenipotenţiari ai lui în stăpânirile în care se află) - cf. Apocalipsa 13, 1 şi tâlcuirile la acest stih ale Sfinţilor Irineu al Lyonului şi Chiril al Ierusalimului.

În ce priveşte puterea mondială a lui antihrist, cartea Apocalipsei spune că „s-a dat ei [fiarei-antihrist] stăpânire peste toată seminţia şi poporul şi limba şi neamul” (13, 7). Deşi îndeletnicirile şi mijloacele omeneşti obişnuite vor avea însemnătate, ele nu vor stăvili izvorul de căpătâi al izbânzii lui antihrist.

„Şi stăpânirea lui va creşte în putere - dar nu prin puterea lui însuşi” (Daniil 8, 24) [13][13].

Antihrist îşi va primi stăpânirea şi puterea de la satana: „i-a dat ei balaurul puterea sa şi scaunul său şi stăpânire mare“ (Apocalipsa 13, 2). Numai prin această necurmată împreună-lucrare satanică se vor putea explica neobişnuitul succes al lui antihrist în a acapara atât de iute stăpânirea asupra întregii lumi, şi puterea lui nemaiîntâlnită, căreia nici o sforţare omenească nu va fi în stare să-i stea împotrivă ori să-i pună stavilă.

„Antihrist - spune Beliaev - va lucra cu putere şi minuni de la satana, iar această putere va fi foarte mare… va avea o mulţime de ajutători puternici… cu mijloace de comunicare rapide şi metode de coordonare, va fi cu putinţă să înfăptuiască o revoluţie în toată lumea în acelaşi timp“ [14][14].

Recunoaşterea obştească a lui antihrist drept conducător al lumii întregi se va petrece în aceeaşi vreme cu recunoaşterea generală a lui drept singurul lider spiritual al tuturor religiilor. Vladimir Soloviov, în ultima sa lucrare intitulată Povestire despre Antihrist - trei dialoguri [15][15], a exprimat părerea că antihrist, după ce va lua stăpânirea deplină, va aduna un soi de sinod ecumenic cu reprezentanţi din toate religiile. La acest sinod (din Ierusalim), antihrist se va oferi să-i unească pe toţi într-o singură obşte, sub călăuzirea unui singur îndrumător spiritual. El îşi va îndrepta îndeosebi atenţia spre creştinii din toate confesiunile, făgăduindu-le tot felul de ocrotiri şi înlesniri în schimbul recunoaşterii cârmuirii sale.

13

14

15

Sfântul Efrem Sirul ***scrie: „El se va trâmbiţa pe sine aşa cum au făcut şi înainte-mergătorii lui, care mai înainte vreme îl închipuiau; se va numi pe sine propovăduitorul şi cel care a statornicit iarăşi învăţătura şi cunoştinţa cea adevărată a lui Dumnezeu. Cei care nu înţeleg creştinismul, vor vedea în el un reprezentant, un susţinător al adevăratei religii şi i se vor alătura, făcându-i-se părtaşi. El va grăi cu glas mare despre sine, numindu-se a fi Mesia cel făgăduit, iar fiii înţelepciunii lumeşti şi ai cugetării trupeşti îi vor închina osanale. Văzând capacităţile lui cople-şitoare, slavă, puterea, însuşirile geniale şi dezvoltarea cât se poate de cuprin-zătoare după stihiile lumii, ei îl vor proclama dumnezeu şi se vor face părtaşi şi ajutoare ale lui“ [16][16].***

Între altele, este de foarte mare însemnătate să pomenim că toţi Sfinţii Părinţi socotesc că pricină de căpătâi a grabnicei înrobiri a omenirii de către antihrist este lipsă de înţelegere duhovnicească precum şi obştească şi deplina prăvălire în îndeletniciri lumeşti. De vreme ce înţelegerea duhovnicească se poate dobândi şi poate spori numai în condiţiile adevăratei vieţi duhovniceşti, trăite de creştinii cu adevărat ortodocşi (aşadar fără a-i cuprinde aici pe cei care sunt ortodocşi doar cu numele), numai acei puţini dintre ei, care vor rămâne cu adevărat creştini ortodocşi până în sfârşit, ducând o viaţă duhovnicească în acord cu propovăduirea Sfintei Biserici, vor avea în vremea aceea plinătatea mijloacelor de apărare şi vor putea să desluşească toate cursele şi vicleniile lui antihrist.

Cu neînchipuită dibăcie, acest înşelător va înlocui închinarea către Dumnezeu-omul Iisus Hristos prin închinarea către sine, omul-dumnezeu antihrist. În Sfânta Scriptură el este înfăţişat drept cel care „se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau se cinsteşte cu închinare” (cf. 2 Tesaloniceni 2, 3-4) [17][17], ca grăind„semeţii şi hule”, precum şi ca unul care îl blasfemiază pe Dumnezeu şi „cortul Lui, şi pe cei ce sălăşluiesc în Cer” (Apocalipsa 13,5-6).

Potrivit proorociei Sfântului apostol Pavel, antihrist va şedea „în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2, 4).

Fără îndoială că „Antihrist nu va putea să şadă în templu neîncetat. El o va face numai cu osebite prilejuri, sărbătoreşti şi însemnate; de pildă, la proclamarea lui ca ocârmuitor al lumii şi dumnezeu al tuturor. Totuşi, acest semn va fi plinit deja şi numai prin faptul că va şedea în templu chiar şi o singură dată. Mai mult decât atât, va porunci să se aşeze chipul lui în toate templele creştine şi necreştine, şi toţi

16

17

oamenii să i se închine precum i s-ar închina chipului lui Dumnezeu. În cele din urmă, în biserici se va începe slujirea lui antihrist ca dumnezeu“ [18][18].

Sfântul Ioan Teologul spune că antihrist va face semne mari „încât şi foc să facă să se pogoare din cer pe pământ înaintea oamenilor” (Apocalipsa 13, 13).

Sfântul Ignatie Briancinainov spune: „Acest semn este arătat de Scriptură ca fiind cea mai mare dintre minunile lui antihrist - iar locul acestui semn va fi în văzduh. Va fi o privelişte uimitoare şi înfricoşătoare care va lucra în precădere asupra simţului văzului, vrăjindu-l şi aruncându-l în înşelare“ [19][19].

Minunile lui antihrist, lucrate prin puterea satanei, vor produce o înrâurire irezistibilă asupra privitorilor. „Oamenii nu vor pricepe faptul că minunile lui nu au nici un ţel bun, raţional, că sunt pline de uluire mincinoasă, fără de noimă, reprezentaţii teatrale pline de toată viclenia, pricinuitoare de consternare spre a aduce mintea în nedumerire şi uitare de sine, ca să amăgească, să înşele şi să farmece lumea prin încântarea pricinuită de nişte înfăţişări colosale, însă cu totul deşarte” - Sfântul Ignatie Briancianinov [20][20].

După ce vor fi văzut aceste „minuni”, oamenii, din pricina orbirii lor (duhovniceşti) şi a biruinţei cugetării lor trupeşti, vor recunoaşte fără întârziere aceste demonstraţii de putere satanică drept cele mai mari şi vădite manifestări ale puterii lui Dumnezeu şi, cuprinşi de extaz, îl vor primi pe antihrist ca pe un dumnezeu.

„Antihrist va înfricoşa cu minunile sale înspăimântătoare şi uluitoare. Prin ele, va satisface curiozitatea nechibzuită şi ignoranţa crasă, va satisface superstiţia şi va aduce în nedumerire cunoştinţa omenească. Toţi oamenii ce sunt călăuziţi de lumina firii lor căzute şi astfel înstrăinaţi de călăuzirea luminii lui Dumnezeu, vor fi ademeniţi spre supunere de către amăgitorul (cf. Apocalipsa 13, 8)” - Sfântul Ignatie Briancianinov [21][21].

Despre puterea lui satana asupra împărăţiilor lumii dă mărturie în mai multe rânduri cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Însuşi îl numeşte pe diavol „stăpânitorul acestei lumi” [22][22]. Sfântul Ioan Teologul scrie în cartea Apocalipsei că satana îi dă slugii sale „puterea sa şi scaunul său şi stăpânire mare” (Apocalipsa 13, 2).

18

19

20

2121

22

Puterea satanei este sporită şi întărită de înşelare, amăgire şi silnicie. Domnul Iisus Hristos a ajuns să-Şi adeverească puterea printr-o săvârşire liber consimţită şi prin supunere fiască faţă de Dumnezeu-Tatăl. Ceea ce Hristos a respins - în vremea ispitirii din pustie [23][23] - antihrist va primi şi va împlini în măsură deplină. Acest viclean îşi va căpăta toată puterea de la satana, în schimbul supunerii desăvârşite faţă de el. El îi va răsplăti pe alţii cu aceeaşi putere diavolească, potrivit măsurii supunerii lor şi a slujirii voirii satanei.

Într-una din cuvântările lui, de Dumnezeu insuflate, Sfântul Efrem Sirul ne-a lăsat învăţătura ce urmează: „Cu durere îmi voi începe cuvântul şi cu suspine voi grăi despre sfârşitul lumii acesteia şi pentru şarpele cel fără de ruşine şi prea cumplit, care va aduce lumea în mare tulburare şi va vara frică, laşitate şi necredinţă groaznică în inimile oamenilor. El va lucra minuni, semne şi privelişti înfricoşătoare, cât să înşele, de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi (Matei 24, 24), amăgindu-i pe toţi prin semne mincinoase şi părelnicii de minuni lucrate de el însuşi. Căci prin îngăduinţa Dumnezeului Celui Sfânt, va primi puterea de a înşela lumea, fiindcă fărădelegea va fi umplut pământul şi pretutindeni se vor săvârşi tot felul de urâciuni. De aceea, din pricina nelegiuirii oamenilor, Stăpânul Cel Preacurat va îngădui ca lumea să fie ispitită de duhul minciunii, de vreme ce oamenii au dorit să se despartă de Dumnezeu şi să-l iubească pe cel viclean.

O, fraţilor, mare va fi lupta în vremurile acelea, mai ales pentru cei credincioşi, când semne şi minuni se vor lucra cu putere mare de către şarpele însuşi; când se va arăta pe sine în năluciri înspăimântătoare ca fiind asemenea lui Dumnezeu - va zbura prin văzduh şi toţi dracii, ca îngerii, se vor înălţa în faţa tiranului. Căci va răcni cu putere, schimbându-şi înfăţişarea şi speriindu-i pe toţi oamenii peste măsură. Fraţilor, cine se va dovedi atunci a fi cu luare-aminte, neclintit, având în sufletul său semnul celui credincios - Venirea cea sfântă a Fiului Celui Unul-Născut, Dumnezeul nostru - când va privi durerile negrăite care vor veni de pretutindeni asupra fiecărui suflet şi din care nu va fi nici un strop de uşurare, nici o alinare de nici un fel, nici pe uscat, nici pe mare? Cine va rămâne statornic când va vedea lumea întreagă în tulburări, pe toţi fugind să se ascundă în munţi, iar pe unii murind de foame, pe alţii topindu-se de sete ca ceara şi pe nimeni având milă; când va vedea toate feţele înlăcrimate şi întrebând cu arzătoare dorinţă: «Oare se mai găseşte undeva pe pământ cuvântul lui Dumnezeu?» şi auzind răspunsul: «Nicăieri!»

23

Cine va suferi durerea de neîndurat când va vedea adunarea neamurilor care vor veni de la marginile pământului ca să-l vadă pe tiran, mulţi închinându-i-se, strigând cutremuraţi: «Tu eşti salvatorul nostru!»? Marea se va răzvrăti, pământul se va usca, cerurile nu vor da ploaie, plantele se vor veşteji şi toţi locuitorii pământului din părţile de Răsărit vor fugi în Apus, din pricina spaimei celei mari, iar cei care trăiesc în părţile de Apus vor fugi în Răsărit cu tulburare. Însă cel fără de ruşine, luând atunci stăpânire, va trimite diavolii la toate marginile pământului să propovăduiască: «Marele împărat s-a arătat cu slavă. Veniţi de îl vedeţi pe el».

Şi cine va avea un suflet atât de neclintit, încât să sufere toate aceste ispite? Cine, oare, va fi acest om, precum am mai zis, ca toţi îngerii să-l fericească pe el?” [24]***[24]***

Odată ce va dobândi puterea mondială, antihrist îşi va schimba năpraznic purtarea. În locul atitudinii făţarnice şi grijului faţă de oameni şi a bunăvoinţei mincinoase faţă de vrăjmaşii lui, se va întoarce spre prigonirea crâncenă a tuturor creştinilor credincioşi care refuză să i se închine ca unui dumnezeu.

El va „asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi îşi va pune în gând să schimbe sărbătorile şi legea” (Daniil 7, 25; Apocalipsa 12, 13-17; 13, 6-7).

Slujba creştinească săvârşită de obşte - Sfânta Liturghie - va trebui să înceteze. Antihrist şi adepţii săi, scrie Beliaev, „vor nimici cărţile Sfintei Scripturi [25][25], îi vor urmări şi-i vor chinui pe propovăduitorii cuvântului lui Dumnezeu şi pe cei ce iau parte la slujbele bisericeşti creştine. Vor pândi ca Euharistia să nu se mai săvârşească nicăieri. Cu toate acestea, propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu nu va fi redusă la tăcere, iar dumnezeieştile slujbe nu vor conteni şi Euharistia se va săvârşi” [26][26], însă numai în locuri ascunse, precum în primele veacuri ale creştinismului şi în Biserica din catacombe din Rusia de azi [27][27].

Antihrist va avea un ajutător neobosit pentru prigonirea creştinilor precum şi pentru silirea lor de a i se închina lui ca unui dumnezeu. Din pricina cruzimii şi a neîndurării lui, ajutătorul lui antihrist este numit în Sfânta Scriptură tot „fiară”.

24

25

26

27

Sfântul Ioan Teologul scrie: „Şi am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ… Şi toată stăpânirea fiarei celei dintâi o pune în lucrare, înaintea ei, şi face pământul şi pe cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei celei dintâi… Şi îi înşeală pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, poruncind celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei… Şi i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, încât să şi grăiască chipul fiarei, şi să facă aşa încât oricâţi nu se vor închina chipului fiarei să fie omorâţi" (Apocalipsa 13,11-12,14-15).

„Pentru Sfinţii lui Dumnezeu încercarea va fi cumplită: răutatea, făţăria şi minunile prigonitorului vor spori ca să-i înşele şi să-i amăgească. Prigoanele şi împiedicările meşteşugit scornite, cumpănite şi învăluite cu vicleană ingeniozitate, precum şi puterea nemăsurată a chinuitorului îi vor pune în situaţia cea mai grea, iar numărul lor mic va părea cu totul neînsemnat în faţa întregii omeniri… dispreţul tuturor, ura generală, clevetirea, asuprirea, moartea silnică vor fi soarta lor… Vrăjmaşii lui antihrist vor fi socotiţi drept răzvrătiţi, drept duşmani ai binelui şi ordinii sociale [„terorişti"], vor suferi atât prigoane ascunse, cât şi făţişe, vor fi supuşi caznelor şi uciderilor…" - Sfântul Ignatie Briancianinov [28][28].

Cele dintâi ucideri le va săvârşi antihrist asupra acuzatorilor săi - Sfinţii prooroci Enoh şi Ilie.

„Şi dacă vor sfârşi mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei şi-i va birui şi-i va omorî. Şi stârvurile lor vor zăcea în uliţa cetăţii celei mari, care duhovniceşte se cheamă Sodoma şi Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor [Ierusalim]. Şi din popoare, din seminţii, din limbi şi din neamuri, vor privi la stârvurile lor zile trei şi jumătate, şi nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. Şi cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura de ei şi se vor veseli, şi vor trimite daruri unul altuia, pentru că aceşti doi prooroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Şi după cele trei zile şi jumătate, duh de viaţă de la Dumnezeu a intrat întru ei şi au stat pe picioarele lor şi frică mare a căzut peste cei ce-i vedeau pe ei. Şi au auzit glas mare din Cer zicându-le: Suiţi-vă aici! Şi s-au suit la Cer pe un nor, şi au privit la ei vrăjmaşii lor. Şi întru acel ceas s-a făcut cutremur mare şi a zecea parte din cetate a căzut şi au pierit în cutremur şapte mii de oameni, iar ceilalţi s-au înfricoşat şi au dat slavă Dumnezeului Cerului" (Apocalipsa 11, 7-13).

28

Convertirea evreilor

Ca urmare a propovăduirii acestor doi sfinţi prooroci, a minunatei lor învieri şi a suirii la Cer, se va petrece un eveniment de seamă. Un număr însemnat de evrei se vor converti la Hristos.

***Fericitul Teofilact al Bulgariei** scrie în legătură cu aceasta aşa: „Ilie va veni ca un Înaintemergător al celei de-a doua veniri şi-i va aduce la credinţa în Hristos pe toţi evreii care se vor dovedi ascultători, călăuzindu-i, cum ar veni, către moştenirea lor părintească pe cei care căzuseră de la El” [29][29].*

Această afirmaţie este întemeiată pe următoarele proorocii:

I. „Iată că Eu vă trimit pe Ilie proorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi înfricoşătoare; el va întoarce inima părinţilor către fii şi inima fiilor către părinţii lor, ca să nu vin şi să lovesc ţara cu blestem!” (Maleahi 3,23).

II. „În vremea aceea rămăşiţa lui Iuda şi cei scăpaţi din casa lui Iacov nu se vor mai sprijini pe cel ce i-a lovit, ci se vor sprijini, cu credinţă, pe Dumnezeu, Sfântul lui Israel. O rămăşiţă din Iacov se va întoarce la Dumnezeul cel puternic” (Isaia 10, 20-21).

III. „Iar Isaia strigă pentru Israel: De va fi numărul fiilor lui Israel ca nisipul mării, rămăşiţa se va mântui” (Romani 9, 27; cf. Isaia 10,22).

IV. „Atunci voi vărsa peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului duh de milostivire şi de rugăciune, şi îşi vor aţinti privirile înspre Mine, pe care ei L-au străpuns şi vor face plângere asupra Lui, cum se face pentru un fiu unul născut şi-L vor jeli ca pe cel întâi născut. În ziua aceea, va fi plângere mare în Ierusalim, că plângerea de la Hadad-Rimon, în câmpia Meghidonului” (Zaharia 12, 10-11).

V. „Căci dacă tu [neam convertit] ai fost tăiat din măslinul cel din fire sălbatic şi împotriva firii ai fost altoit în măslin bun, cu atât mai vârtos aceştia [evreii care se vor converti], care sunt după fire, vor fi altoiţi în însuşi măslinul lor. Pentru că nu voiesc, fraţilor, ca voi să nu ştiţi taina aceasta, ca să nu vă socotiţi pe voi înşivă înţelepţi; că împietrirea s-a făcut lui Israel în parte, până ce va intra tot numărul neamurilor” (Romani 11, 24-25).

29

Convertirea evreilor la Hristos îi va stârni lui antihrist o ură turbată faţă de toţi creştinii [30][30]. Atunci vor fi făcuţi să îndure „necaz mare, care nu a fost din începutul lumii până acum, nici va fi” (Matei 24, 15-21), căci „s-a dat ei [fiarei] să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască pe ei” (Apocalipsa 13, 7).

Scăparea unei mici rămăşiţe a credincioşilor va depinde numai de scurtimea domniei lui antihrist. „Şi de nu s-ar fi scurtat zilele acelea, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleşi se vor scurta zilele acelea” (Matei 24, 22).

Cârmuirea mondială a lui antihrist va dura trei ani şi jumătate. „Şi din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi şi va începe urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile” (Daniil 12,11; cf. 12, 7).

E acelaşi răstimp dat şi în Apocalipsă pentru ocârmuirea lui antihrist: „şi s-a dat ei stăpânire să lucreze vreme de patruzeci şi două de luni” (13,5).

Absolut nici o putere omenească nu va fi în stare să se ridice împotriva lui antihrist. Numai Domnul Însuşi, venind a doua oară întru toată slava Sa, îl va în-frânge. Atunci va veni Înfricoşătoarea Judecată a lui Hristos şi sfârşitul lumii (Matei 24, 30-31; 25, 31-46; Apocalipsa 1, 7; 20, 11-15; 21, 1-8).

„Şi fiara a fost răpusă, şi cu ea proorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care i-a amăgit pe cei ce au primit semnul fiarei şi pe cei ce s-au închinat chipului ei. Vii au fost aruncaţi amândoi în iezerul cel de foc care arde pucioasă. Iar ceilalţi au fost ucişi cu sabia care ieşea din gura Celui ce şedea pe cal… ” (Apocalipsa 19, 20-21).

„Şi diavolul cel ce-i înşela pe ei a fost aruncat în iezerul cel de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi proorocul cel mincinos, şi se vor munci ziua şi noaptea în vecii vecilor” (Apocalipsa 20,10).

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, precum şi proorociile lui Daniil şi ale apostolului Pavel, dezvăluie lumii că fiul pierzării nu va fi numai un lider politic, ci şi proorocul unei noi religii avându-se pe sine ca dumnezeu al ei şi dându-se drept Dumnezeul întrupat care le-a fost făgăduit evreilor prin proorocii din vechime. Biruinţa iudaismului va fi măreaţă, căci va fi impusă porunca de a ţine sabatul evreiesc şi de a urma legea iudaică. Nenumăratele secte, ca oile fără păstor, se vor aduna în jurul lui antihrist ca împrejurul propriului lor păstor, în templul reconstruit

30

al lui Solomon din Ierusalim. Aici, autointitulatul „Hristos” va primi închinare dumnezeiască, aşezat pe tronul lui David. Totodată, Sfânta Sfintelor a creştinilor va fi închisă şi în ea va fi aşezat un idol al lui antihrist - o statuie vie, vorbitoare. Aceasta a fost numită de către proorocul Daniil „urâciunea pustiirii”. Din vremea aceea, jertfa cea fără de sânge a Euharistiei va înceta pe pământ (Daniil 9, 27; 11, 31).

Citind Cartea Apocalipsei (10, 1-7)[31][31], vedem un înger strigând cu glas mare în ţinuturile creştine, către cei care au apostaziat de la Biserica lui Hristos cea adevărată. Îngerul le aminteşte tuturora de Zidire şi le Cel care a zidit toate, care S-a întrupat şi S-a sălăşluit între [întru] noi, a Cărui slavă a fost văzută, slavă a Fiului Celui Unul-Născut din Tatăl - Fiul care S-a pogorât pe pământ, ca dintru a Sa plinătate toate să se împărtăşească de har (Ioan 1, 14-16). Însă în vremea aceea, oamenii se vor fi înturnat de la har şi vor fi căzut deja în negrijă faţă de Sfintele Taine, şi de bunăvoie vor fi atraşi de aşa-numitele semne ale hristosului-mincinos şi ale proorocilor celor mincinoşi.

Când vor înceta prinoasele în Biserică de pe pământ, când toate aceste lucruri vor ajunge să se plinească, cea de-a doua venire a Domnului va urma fără preget. Domnul însuşi, în Sfânta Sa Evanghelie, ne îndeamnă să fim cu luare-aminte: „Iar aceasta cunoaşteţi: că de ar şti stăpânul casei în care ceas furul va veni, ar priveghea şi nu ar lăsa să-i spargă casa lui. Deci şi voi fiţi gata, că în ceasul carele nu gândiţi Fiul Omului va veni” (Luca 12,39-40). Cu adevărat, nimeni în vremea aceea nu va bănui că lumea se apropie de sfârşit, nici nu-şi va închipui în care ceas va veni Fiul Omului - aşadar omenirea va fi luată cu totul pe neaşteptate. Nenorocirile pricinuite de cei doi trimişi ai lui Dumnezeu vor fi încetat, iar aceşti prooroci care vădiseră păcatele omenirii, vor fi luaţi de pe pământ la Cer (Apocalipsa 11,12) - aceştia sunt Ilie şi Enoh, socotiţi de lume ca pricinuitori de mâhnire, cei care i-au mustrat cu asprime pe închinătorii lui antihrist, avertizându-i pe cei care se veseleau de soarta lor sub stăpânirea fiului pierzării.

Atunci progresul îşi va atinge apogeul, iar lupta împotriva feluritelor boli şi maladii va ajunge la un nivel atât de avansat, încât va părea că însăşi moartea va fi biruită în curând. Atunci, fără de veste, „cupele urgiei” (Apocalipsa 16,1) vor fi vărsate asupra închinătorilor lui anticrist [32][32]: răni şi plăgi îi vor face să sufere pe cei care poartă semnul fiarei, iar apele pământului se vor preschimba în sânge (Apocalipsa 16,3-7). Unde vor fi atunci marii medici şi oameni de ştiinţă? Unde

---

31

32

vor fi propovăduitorii materialismului? Nu se va găsi vreun ajutor nici în progres, nici în cărţi şi nici în medicină. Când îndepărtarea omului de la Dumnezeu îşi va atinge hotarul cel mai de pe urmă, în vremea ocârmuirii fiului pierzării, plăgile ucigătoare vor cădea asupra adepţilor săi, ale sodomiţilor celor de apoi [33][33], la fel de năpraznic cum a căzut pierzania asupra sodomiţilor celor dintâi.

Evanghelia ne înainte-vesteşte: „Precum a fost în zilele lui Lot: [sodomiţii] mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; iar în ziua în care a ieşit Lot din Sodoma, a plouat foc şi pucioasă din cer şi i-a nimicit pe toţi. Întru acest chip va fi în ziua în care Fiul Omului se va arăta" (Luca 17, 28-30).

Sfârşitul lui antihrist şi al închinătorilor săi va fi cumplit. Citim în Cartea Apocalipsei că, în ziua cea mare a Domnului, satana şi antihrist, dimpreună cu ajutătorul său, vor trimite draci să-i cheme pe toţi împăraţii lumii laolaltă pentru o mare bătălie (Apocalipsa 16, 12-14,16). Când această mare oştire va fi adunată la Armaghedon, cea de-a şaptea urgie a lui Dumnezeu se va vărsa peste pământ: o uriaşă năpustire de fulgere, tunete şi vuiete şi un cutremur de proporţii de neînchipuit - o aşa de mare zguduire, încât insulele vor pieri, iar munţii vor fi făcuţi una cu pământul (Apocalipsa 16, 17-21). Într-o clipită, toată trufia omului va fi spulberată şi se va risipi - marile lui centre industriale, culturale, artistice şi de învăţământ, toate lucrurile cărora omul li s-a închinat în locul lui Dumnezeu".

Note

[1] Vezi Cuvântul Sfântului Ioan Damaschin publicat în acest volum la pp. 224-226.

[2] De la Sfântul Lavrentie al Cernigovului (1868-1950) ne-au rămas aceste cuvinte: „Antihrist va cunoaşte toate vicleniile diavoleşti şi va face false minuni. Pe el îl va asculta şi îl va vedea, în acelaşi timp, întreaga lume. Fericit şi prea fericit va fi omul care nu va dori şi nu va vedea faţa spurcată a lui antihrist. Cine va vedea şi va asculta cuvântul hulitor de Dumnezeu al lui antihrist, făgăduinţele pentru toate bunurile pământeşti, acela va fi ademenit şi va merge cu închinăciune înaintea lui şi împreună cu el va pieri şi va arde în focul cel veşnic".
Arhiepscopul Simeon, arhiepiscopul Teodosie, episcopul Iacob şi arhimandritul Teofan (contemporani ai Cuviosului) l-au întrebat pe Sfântul Lavrentie: „Cum vor

---

33

fi toate acestea?" Stareţul le-a răspuns cu lacrimi: „În locurile cele sfinte va fi necurăţia pustiirii şi se vor arăta mârşavii ademenitori ai lumii, care vor înşela oamenii care s-au lepădat de Dumnezeu şi care vor săvârşi false minuni. După ei se va arăta antihrist şi toată lumea îl va vedea deodată". Părinţii l-au întrebat pe sfânt: „Unde? În locurile sfinte? În biserică?" Cuviosul a răspuns: „Nu în biserică, ci în fiecare casă. În colţul unde stau acum sfintele icoane vor sta maşini ademenitoare, care vor înşela oamenii. Mulţi vor spune: trebuie să vedem şi să auzim noutăţile. În aceste noutăţi se va arăta antihrist"(Sfântul Lavrentie al Cernigovunlui - viaţa, învăţăturile, minunile şi acatistul, ed. Bunavestire, Galaţi, 2003, pp. 157-158).

Între cele peste un miliard de pagini care pot fi accesate azi pe internet, se află şi cele ale următoarelor portaluri: www.maitreya-edu.com, www.partageintemational.com şi www.shareinternational.com. Mesajul principal al acestor site-uri este propovăduirea lui Maitreya În aceste pagini web, exponentul şi încununarea gândirii New Age, „Lord Maitreya", ne este dezvăluit în toată „splendoarea" întunecată a puterilor sale, puteri şi lucrări ce urmează să ni se „reveleze" în viitorul apropiat, când el va veni pe pământ. Pentru orice om de bun simţ, lucrurile afirmate în site-urile menţionate mai sus ridică serioase semne de întrebare. Ni se spune, la un moment dat, că în „Ziua Declaraţiei", toate televiziunile din lume se vor interconecta pentru a transmite mesajul acestuia. Cei care nu vor privi la televizor îi vor primi mesajul mental, telepatic (adică fie prin nălucire, fie prin insuflare drăcească). Cine este Maitreya sau mai bine zis cine se va arăta el a fi în exterior, se va vedea atunci când se va arăta întregii lumi şi îşi va spune „World Teacher" - „învăţătorul Lumii" (denumire cf. site-urilor menţionate). Cine va fi el înăuntru, se va pricepe de către cei care vor să priceapă şi să ia aminte. Cei care vor să priceapă vor cere; cine va cere va primi; cine va primi va înţelege întru darul lui Dumnezeu, Adevăratul Dumnezeu - Cel care ne-a grăit: „Unul este învăţătorul vostru: Hristos, iar voi toţi sunteţi fraţi" (Matei 23, 8) şi „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Matei 24, 35; Marcu 13, 31; Luca 21, 33).

[3] Cu mijloacele actuale de comunicare, acest lucru se poate realiza aproape instantaneu.

[4] Vezi şi ediţia românească a scrierilor Sfântului Ignatie Briancianinov: Despre vedenii, duhuri şi minuni, traducere de Adrian şi Xenia Tănăsescu-Vlas, ed. Sophia, Bucureşti, 2002, p. 37.

[5] Vezi Sfântul Chiril al Ierusalimului, Cateheze, traducere din limba greacă şi note de pr. Dumitru Fecioru, ed. IBMBOR, Bucureşti, 2003, p. 256.

[6] Trebuie să ştim că, atât cortul pe care Moise l-a făcut din iconomie dumnezeiască (Ieşire cap. 25-27), precum şi templul din Ierusalim, construit din porunca lui Dumnezeu (3 Regi 5, 5; 8,20-61), constituiau o imagine simbolică a lumii duhovniceşti; erau locaş al sălăşluirii Domnului şi, totodată, preînchipuiau plinătatea Bisericii lui Hristos-Dumnezeu. În Ierusalim, primul templu a fost construit de către Solomon (pe la anul 960 î. Hr.), iar după ce acesta a fost dărâmat (586 î. Hr.), a fost reconstruit cel de al doilea (538- 515 î. Hr.), după întoarcerea din robia babilonică. Dar şi cel de-al doilea templu a fost dărâmat de către romani, o dată cu distrugerea Ierusalimului în anul 70 (d. Hr.).

După învăţătura de credinţă a Bisericii Ortodoxe, unul din semnele apropierii sfârşitului lumii este „venirea lui antihrist (2 Tesaloniceni 2, 3-11; 1 Ioan 2, 18), care va lucra cu apostolii săi mincinoşi tot felul de semne, ca să amăgească pe oameni; substituindu-se lui Hristos, el va prigoni cu furie pe aleşii Domnului (Matei 24,5,11)" – cf. Părintele Dumitru Stăniloae, Teologia dogmatică ortodoxă, vol. 3, ed. IBMBOR, Bucureşti, 1997, p. 254. Aşadar, reconstruirea templului din Ierusalim (cel de-al treilea templu) va sluji lui antihrist, căci dintru acest sălaş va împăraţi peste întreaga lume. David Ben Gurion - 1886-1973, lider al sionismului muncitoresc, principal întemeietor al noului stat Israel şi întâiul său prim-ministru între anii 1948-1953 - când în anul 1962 şi-a mărturisit previziunile sale privitor la viitorul lumii, spunea aceste cuvinte: „Imaginea lumii în 1987, aşa cum se conturează în imaginaţia mea: Războiul rece va ţine de domeniul trecutului. Presiunile interne ale inteligheţiei în continuă creştere din Rusia pentru mai multă libertate, şi presiunea maselor pentru ridicarea standardelor lor de viaţă, pot conduce la o democratizare treptată a Uniunii Sovietice. Pe de altă parte, influenţa crescândă a ţăranilor şi agricultorilor şi creşterea importanţei politice a oamenilor de ştiinţă pot transforma Statele Unite într-un stat al bunăstării generale cu o economie planificată. Europa Occidentală şi cea de Est vor deveni o federaţie de state autonome având un regim socialist şi democratic. Cu excepţia URSS ca stat euroasiatic confederat, toate celelalte continente se vor uni într-o alianţă mondială, căreia îi va sta la dlispoziţie o forţă de poliţie internaţională. Toate armatele vor fi abolite şi nu vor mai exista războaie. La Ierusalim, Naţiunile Unite (o Organizaţie a Naţiunilor cu adevărat Unite) vor construi un Altar al Profeţilor care să slujească uniunea confederată a tuturor continentelor - acesta va fi sediul Curţii Supreme a Omenirii, care va aplana toate neînţelegerile dintre continentele confederate, după cum a proorocit Isaia [Isaia 16,5; v. Miheia 4,3-4]. Studiile superioare vor fi dreptul oricărei persoane din lume. O pilulă care să prevină sarcina, va încetini creşterea [demografică] naturală din China şi India. Iar prin 1987, durata medie de viaţă a omului va atinge 100 de ani" (cf. rev. Look Magazine, din 16 ianuarie 1962).

Este evident că acest „Altar al Profeţilor” este templul din care îşi va „exercita funcţiile” de „împărat, preot şi judecător” al întregii lumi, cel despre care Mântuitorul Hristos spunea: „Eu am venit în numele Tatălui Meu şi voi nu Mă primiţi; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veţi primi” (Ioan 5, 43).

Evreii consideră că „Zidul plângerii” din Ierusalim ar face parte din structura vechiului templu şi de aceea e de aşteptat ca cel de-al treilea templu să fie ridicat tocmai aici. O vizualizare în direct a „Zidului plângerii” - live-view, cu reînnoire a imaginii în fiecare minut - poate fi accesată pe site-ul: www.aish.com (la link-ul wallcam).

[7] Vezi varianta românească a Sinaxarului, publicată în acest volum la pp. 263-267.

[8] Vezi 4 Regi, 2,1-12; 1 Macabei 2, 58; Facere 5, 22-23.

[9] „Iată că Eu vă trimit pe Ilie proorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi înfricoşătoare; el va întoarce inima părinţilor către fii şi inima fiilor către părinţii lor, ca să nu vin şi să lovesc ţara cu blestem!” (Maleahi 3, 23-24).

[10] Cuvintele acestor Sfinţi sunt publicate în acest volum.

[11] Vezi şi una din ediţiile româneşti ale Mineiului pe iulie.

[12] Vezi şi ediţia românească a Proloagelor, ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, p. 918.

[13] Versetul complet este acesta: „Şi stăpânirea lui va creşte în putere - dar nu prin puterea lui însuşi - şi va face pustiiri uriaşe şi în orice lucru va izbuti şi va prăbuşi pe cei tari şi pe poporul sfinţilor”.

[14] Cf. Concerning Atheism and Antichrist (Privitor la ateism şi Antihrist), voi. l,p. 765.

[15] Această scriere a lui Vladimir Soloviov (1853-1900) a cunoscut în limba română mai multe ediţii:Povestire despre Antihrist. Trei convorbiri, Institutul European, Iaşi, 1992; Trei dialoguri despre Antihrist, ed. Humanitas, Bucureşti, 1992; de asemenea a fost cuprinsă şi în volumul Antihristul, ed. Polirom, Bucureşti, 2000, pp. 55-83.

[16] Aici citatul a fost luat de autor după trimiterea Sfântului Ignatie Brianchianinov. Vezi şi ediţia românească: Despre vedenii, duhuri şi minuni, traducere de Adrian şi Xenia Tănăsescu-Vlas, ed. Sophia, Bucureşti, 2002, p. 15.

[17] „Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credinţă şi nu se va da pe faţă omul nelegiuirii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau se cinsteşte cu închinare, aşa încât să se aşeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu" (2 Tesaloniceni 2,3-4).

[18] Cf. Beliaev, Concerning Atheism and Antichrist (Privitor la ateism şi Antihrist), vol. 1, p. 384.

[19] Vezi şi ediţia românească a scrierilor Sfântului Ignatie, op. cât., pp. 17-18. Aici găsim şi următoarea notă: „A căuta spre cer (nevoitorul rugăciunii) foarte rar se cuvine, de frica duhurilor viclene, care sunt în văzduh, drept care se şi numesc duhuri ale văzduhului, care pricinuiesc multe şi felurite înşelări în văzduh" - Sfântul Simeon Noul Teolog, Dobrotoliubie, tom 1, Despre cel de-al treilea fel al luării-aminte.

[20] Vezi şi op. cât., p. 15.

[21] Vezi şi op. cât., p. 17.

[22] Vezi: Ioan 12, 31; 14, 30; 16,11.

[23] „Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul. Şi după ce a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, la urmă a flămânzit. Şi apropiindu-se, ispititorul a zis către El: De eşti Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să le facă pâini. Iar El, răspunzând, a zis: Scris este: «Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu». Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului, şi I-a zis: Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: «Îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău». Iisus i-a răspuns: Iarăşi este scris: «Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău». Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt şi I-a arătat toate împărăţiile lumii şi slava lor. Şi I-a zis Lui: Acestea toate Ţi le voi da Ţie, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: «Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti». Atunci L-a lăsat diavolul şi iată îngerii, venind la El, Ii slujeau"

[24] Vezi şi traducerea românească a acestei cuvântări a Sfântului Efrem, cuprinsă în acest volum la pp. 227-240.

[25] Acest lucru îl pomeneşte şi Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos, atunci când vorbeşte despre cele de la sfârşitul vremurilor.

[26] Cf. Beliaev, Concerning Atheism and Antichrist (Privitor la ateism şi Antihrist), vol. 1, p. 356.

[27] Autorul face referire la perioada contemporană acestei scrieri, în care Rusia era sub stăpânire comunistă.

[28] Vezi şi ediţia românească: Despre vedenii, duhuri şi minuni, pp. 19 şi 18.

[29] Vezi Sfântul Teofilact al Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii de la Matei, ed. Sophia, Bucureşti, 2007, pp. 289-290.

[30] Adică toţi cei care poartă numele lui Hristos.

[31] „Şi am văzut alt înger puternic, pogorându-se din Cer, învăluit într-un nor şi pe capul lui era curcubeul, iar faţa lui strălucea ca soarele şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc, şi în mână avea o carte mică, deschisă. Şi a pus piciorul lui cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ, şi a strigat cu glas puternic, precum răcneşte leul. Iar când a strigat, cele şapte tunete au slobozit glasurile lor. Şi când au vorbit cele şapte tunete, voiam să scriu, dar am auzit o voce care zicea din Cer: Pecetluieşte cele ce au spus cele şapte tunete şi nu le scrie. Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare şi pe pământ, şi-a ridicat mâna dreaptă către Cer, şi s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut Cerul şi cele ce sunt în cer şi pământul şi cele ce sunt pe pământ şi marea şi cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi, ci, în zilele când va grăi al şaptelea Înger - când va fi să trâmbiţeze - atunci va fi săvârşită taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor Săi, proorocilor” (Apocalipsa 10, 1-7).

[32] Vezi întreg capitolul 16 al Apocalipsei.

[33] Aici cuvântul sodomiţi nu îi desemnează numai pe cei care săvârşesc în chip propriu acest păcat, ci pe tot omul care în îndepărtarea sa de Dumnezeu va atinge hotarul cel mai de pe urmă. De altfel Ierusalimul, ca sediu al lui antihrist, „se cheamă, duhovniceşte, Sodoma şi Egipt” (Apocalipsa 11, 8).

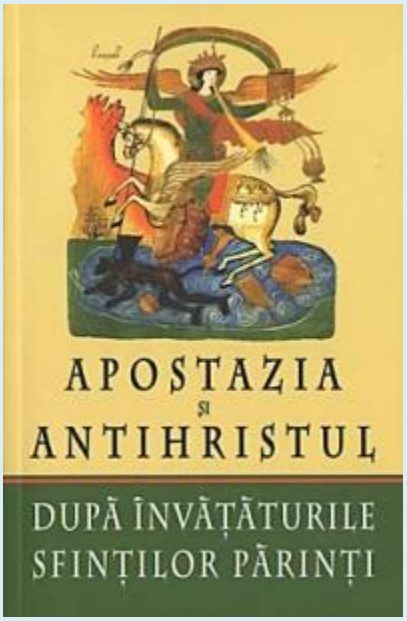

(din: "Apostazia şi Antihristul. După învăţăturile Sfinţilor Părinţi", Fundaţia Sfinţii Martiri Brâncoveni, Constanţa, 2008)

Pr. Gheorghe Neamţiu - Sfântul şi marele profet Ilie, tesviteanul

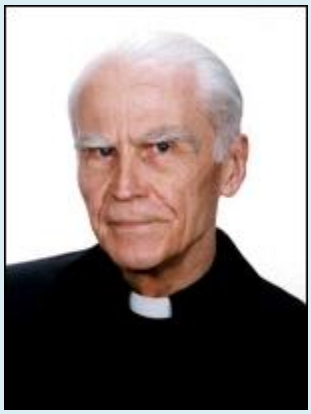

Ceea ce ne reţine atenţia, privind mai insistent sărbătorile din calendar, este faptul că dintre toţi drepţii din Testamentul Vechi, singurul pe care Biserica l-a ales ca să-l venereze în mod deosebit printr-o sărbătoare de poruncă, deci obligatorie, este Sfântul şi marele proroc Ilie Tesviteanul, cu toate că acestuia nu îi este dedicată nici o carte în Sfânta Scriptură.

Motivele acestei alegeri ni le arată Biserica însăşi în troparul sărbătorii de azi unde Sfântul este numit: "***înger în trup, temelia profeţilor şi al doilea Înaintemergător al lui Hristos***".

1. ***Ilie a fost înger în trup***, *ceea ce înseamnă că era atât de curat, încât trupul său se apropie mai mult de spirit decât de materie, era, oarecum spiritualizat; spiritualizat, bineînţeles, nu în sensul că nu avea proprietăţile şi necesităţile materiei vii – era, şi el, perceptibil, supus gravitaţiei, foamei, setei, ostenelii -, ci spiritualizat în sensul că, după cum îngerii nu cunosc alunecările în păcate trupeşti, neavând trup, tot astfel Ilie, deşi avea trup, totuşi, prin înfrânarea desăvârşită a simţurilor, prin disciplina ascetică la care şi l-a supus, a ajuns atât de departe, încât se părea că nu mai trăia în trup.*

Pe el nu-l mai atrăgea nici propriul trup nici alte trupuri, ci înălţimile curate ale lui Dumnezeu. El a biruit legea trupului, de aceea nu e de mirare că a fost înălţat cu trupul la Cer. Prin mortificare, prin asprimea la care şi-a supus viaţa, el a schimbat legea trupului în legea sufletului, chemarea lutului în chemarea cerului, legea păcatului în legea virtuţii, a sfinţeniei. Toate acestea el le-a înfăptuit prin flacăra arzătoare a iubirii de Dumnezeu mai presus de toate, după cum vom vedea ceva mai departe.

2. ***Al doilea motiv pentru care Biserica îl venerează pe Ilie, în mod sărbătoresc, e faptul că el este temeiul profeţilor.*** El nu este nici primul, nici cel mai mare profet, ci temelia profeţilor.
Ştim că profeţii sunt glasul lui Dumnezeu către oameni, mesagerii gândurilor şi planurilor lui Dumnezeu, Prin ei, Dumnezeu îşi comunică planurile ce le are cu o persoană, cu o comunitate, cu un popor sau cu lumea întreagă, pentru a acorda, a pune la unison voinţa omului cu voinţa lui Dumnezeu. Ei prevestesc pe Mesia şi veşnicia împărăţiei Lui, precum şi pedepsele pentru cei care nu-L primesc sau Îi calcă în picioare atributele: dreptatea, milostivirea, răbdarea, iubirea ş.a.m.d.

Ilie este temeiul profeţilor deoarece dintre multele perfecţiuni, atribute ale lui Dumnezeu, el o vesteşte pe aceea care stă la temelia tuturor celorlalte, şi anume: aseitatea, fiinţa de la sine a lui Dumnezeu. El face cunoscută lumii cea dintâi şi cea mai înaltă învăţătură, aceea că Dumnezeu este cel ce este, adică însăşi existenţa şi că tot ce fiinţează există prin El, şi fără El totul se întoarce în nefiinţă, în neantul din care a fost adus la fiinţă.

Această învăţătură însă o uitaseră fiii lui Israil pe timpul regelui Ahab şi al reginei Isabela. Aceştia, în locul adevăratului Dumnezeu, se închinau idolilor Baal şi Astarta, pentru că aceştia, nefiind nimica, nu le vedeau şi nu le condamnau desfrânarea şi crimele. *Ahab neagă pe Cel ce este, Adevărul, şi adoră pe cel ce nu este, adică Neantul, Minciuna, şi dă ordin ca acesteia să i se închine tot poporul.*

Ilie, însufleţit de râvna pentru slava Unicului Dumnezeu, îl înfruntă făţiş pe rege, acuzându-l că prin părăsirea singurului Dumnezeu adevărat, prin uciderea profeţilor Lui şi prin închinarea la idoli, a atras asupra lui Israil seceta şi foametea, drept pedeapsă trimisă de Dumnezeu. *De aceea, acum, Ilie vrea să-i arate cine este Dumnezeu şi cine este Baal.*

În acest scop Ahab, la cuvântul lui Ilie, adună pe muntele Carmel tot poporul, în frunte cu cele două capete încoronate. Aici Ilie le spune preoţilor lui Baal să-şi înalţe altarul lor şi să sacrifice un taur. Ilie va construi de asemenea un altar Dumnezeului său, pe care va aduce jertfa.
"Voi, spune el preoţilor lui Baal, să vă rugaţi Dumnezeului vostru, iar eu mă voi ruga lui Iahve. Şi Dumnezeul care va răspunde, acela să fie Dumnezeu" (I Regi XVIII,29). Propunerea a fost acceptată.

Cei patru sute cincizeci de preoţi ai lui Baal încep să se roage, strigă până îşi pierd cumpătul, căci Baal nu îi aude.

– Strigaţi mai tare, poate Dumnezeul vostru doarme! îi provoacă Ilie. Şi, după ce reclădeşte jertfelnicul închinat lui Iahve, jertfelnic pe care îl distrusese Ahab, Ilie aşează pe el jertfa şi se roagă: ***"Auzi-mă Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu eşti Acela care le întorci inima înapoi"*** (I Regi XVIII,37). În acel moment, peste jertfă, asupra căreia fuseseră turnate douăsprezece ciubere cu apă, ***"a căzut foc din cer, care a consumat-o. Şi tot poporul a căzut cu faţa la pământ şi a strigat: «Domnul, El este Dumnezeu; Domnul, El este Dumnezeu!»"*** (I Regi XVIII,39). Şi iarăşi s-au deschis cerurile, după cei trei ani şi jumătate de când nu plouase şi, astfel, ia sfârşit seceta, fiindcă Domnul a fost recunoscut ca Dumnezeu, restabilindu-se adevărul că Cel ce este, este, cel ce nu este, nu este. Dumnezeu este Cel ce este, idolul nu este nimic şi închinarea ce i se aduce este adusă nimicului, minciunii.

3. ***Dar, în al treilea rând, în profetul Ilie, Biserica ne mai arată, pe al doilea Înaintemergător al venirii lui Iisus Hristos. De ce îl numeşte al doilea Înaintemergător al Domnului şi nu primul, doar ştim că Ilie îl precede pe Ioan Botezătorul? Pentru că Sfântul Ioan Botezătorul, în mod direct este ambasadorul lui Hristos, este cel mai apropiat de El, pe când Ilie, în mod direct este Crainicul Primei Persoane, a Tatălui, şi numai în mod indirect este premergătorul Celei de a doua Persoană Treimică, al lui Hristos.***

Totuşi, chiar şi sub raportul timpului, Ilie este al doilea Înaintemergător al lui Hristos, deoarece înainte de a doua venire a lui Hristos, Ilie va fi acela care va îndeplini rolul pe care l-a avut Ioan Botezătorul înainte de prima venire a Mântuitorului. Întreaga tradiţie evreiască şi creştină, sprijinită pe Cuvântul Scripturii, crede acest lucru. ***Aşadar, Ilie este al doilea Înaintemergător al lui Iisus Hristos pentru că, precum el, Ilie, în prima sa existenţă, cea de pe pământ, a mărturisit că Domnul este Dumnezeu, adică existenţa Tatălui, tot astfel, la a doua venire a lui Iisus Hristos, el va dovedi lumii că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este una cu Tatăl, şi precum au fost ruşinaţi odinioară cei ce s-au închinat idolilor, aşa vor fi ruşinaţi la a doua venire a Mântuitorului cei care nu au primit cuvântul acestuia.***

Iubiţii mei, mesajul lui Ilie este şi astăzi, ca întotdeauna, actual. Prin jertfa sa de pe Carmel, el înfruntă şi acuză şi omenirea de azi şi din toate timpurile care îşi fabrică dumnezei din ideologii şi patimi, degradând fiinţa omenească. *Când omul reneagă pe adevăratul Dumnezeu, atunci, neputând trăi fără Dumnezeu, îşi plăsmuieşte dumnezei după dorinţele şi instinctele sale. Îşi face dumnezeu din materia brută, din piatră, fier sau lemn. Ba merge până acolo încât afirmă că nu el este creatura lui Dumnezeu, ci Dumnezeu este creatura sa; şi astfel se proclamă pe sine absolut,*

autonom, căci, îşi spune el, dacă Dumnezeu este o plăsmuire imaginară, atunci eu sunt mai mare decât el, eu însumi îmi sunt Dumnezeu, şi deci eu însumi îmi sunt lege, fac ceea ce îmi place mie şi nu dau seamă nimănui de ceea ce fac. Acest abis al decăderii morale l-a atins păgânismul roman, care a mers atât de departe încât şi-a divinizat patimile.

Omul de azi, deşi nu cutează să se declare pe sine, în sens literal, Dumnezeu, totuşi are infama cutezanţă de a acţiona, de a face lucruri ce compet exclusiv lui Dumnezeu, ori de a încălca normele pe care Dumnezeu le-a impus creaturilor Sale.

Astfel, bunăoară, ca ins, îşi asumă dreptul de viaţă şi de moarte, lăsând la viaţă numai copiii pe care el îi vrea. De unde odinioară legea naturală era considerată ca emanând de la Dumnezeu şi încălcarea ei era considerată ca o crimă contra lui Dumnezeu, astăzi legislaţiile umane nu ţin seamă de acest adevăr. Nu este oare aceasta o egolatrie?

Omul zilelor noastre îşi este propriul idol, propria sa normă de acţiune. Dacă este plictisit, dezorientat şi fără elan, este pentru că s-a declarat independent de izvorul vieţii şi activităţii sale, căutând fericirea în satisfacerea instinctelor primare, în plăcerea pe care i-o poate procura o neostoită acumulare de bunuri şi mijloace de distracţie şi ignorează adevărul că toate acestea nu-i pot sătura setea înnăscută după o fericire nemărginită, fericire ce nu poate fi găsită decât dincolo de toate acestea, dincolo de materie, în spirit, în Dumnezeu, în respectarea legilor Lui.

Iată de ce mesajul şi viaţa acestui înger în trup, care a fost marele profet Ilie, este pentru noi prilej şi îndemn ca să medităm asupra adevăratului scop al vieţii noastre, asupra măsurii în care ne organizăm şi ne îndreptăm spre acest scop toate energiile, toate năzuinţele, precum şi asupra punctului în care ne găsim în lupta pentru biruinţa voinţei lui Dumnezeu în viaţa noastră de fiecare zi.

Amin.

Traian Dorz - Rugăciunea proorocului Ilie

(I Împăraţi 18, 36-37)

O, Dumnezeule-alor noştri,
Avraam, Isaac şi Israel,
fă pe poporul Tău să ştie
că Tu eşti Dumnezeu în el.

Fă, Doamne, astăzi să se vadă
că eu Ţi-s slujitor plăcut,
că după-a Ta poruncă sfântă
aceste lucruri le-am făcut.

Ascultă-mi astăzi rugăciunea,
să vadă-ntregul Tău popor
că Tu eşti, Doamne, Dumnezeul
ce L-au cinstit părinţii lor.

Să recunoască toţi că Tu eşti
Adevăratul Dumnezeu…
Şi astfel, Doamne, către bine

să le-ndrepţi inima mereu.

Preot Iosif Trifa - Carul Sfântului Ilie

Nu s-a temut Ilie, proorocul, să se suie într-un car de foc? – întrebă odată un învăţător pe elevii săi.

– Nu s-a temut – răspunse copilul unui ostaş din Oastea Domnului – pentru că în acel car îl chemase Dumnezeu şi Dumnezeu conducea carul.

Potrivit răspuns, pe care noi trebuie să-l completăm. Sfântul Ilie-proorocul s-a suit la cer într-un car de foc. Oare nu este şi lucrul acesta o minunată icoană pentru şcoala suferinţelor?

Cele mai multe suflete se ridică spre cer cu carul cel de foc al suferinţelor şi încercărilor. Înfricoşat este acest car, la vedere, dar trebuie să ne suim în el cu toată încrederea, pentru că, prin el, Domnul ne ridică la cer.

Preot Iosif Trifa, din 600 Istorioare religioase

Pr. Ion Cârciuleanu - Predică la Sărbătoarea Sfântului proroc Ilie Tesviteanul

Scrie Sfântul apostol Pavel în Cartea sa către Evrei: ***„După ce Dumnezeu, odinioară, în multe rânduri şi în multe chipuri a vorbit părinţilor noştri prin proroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit prin Fiul...Care este strălucirea slavei şi chipul fiinţei lui Dumnezeu” (Evrei 1, 1-3).***

Un gând limpede cu care rămânem de aici este că prorocii sunt oameni cu o viaţă aleasă, aleşi de Dumnezeu, înzestraţi de El cu felurite daruri şi mai ales cu darul înainte văzător, vestind binefacerile lui Dumnezeu pentru poporul Său, precum şi vestirea pedepselor şi a nenorocirilor plănuite de Dumnezeu pentru abaterile de la dreapta credinţă sau săvârşirea anumitor păcate prin care se încălca Legea şi poruncile Lui.

Între şirul atâtor proroci aleşi, Sfântul Ilie din Tesba Galaadului este un „nume mare”, un bărbat ales dintre cei aleşi, a cărei pomenire se face la 20 iulie.

Sărbătorindu-i amintirea sfântă, după rânduiala Bisericii, contemplăm sfânta icoană în care este înfăţişat săltând în carul cel cu cai de foc spre norii cerului, plecat din lume înainte de a muri.

Sfântul Ilie este unul din cei mai mari proroci ai Vechiului Testament. El a trăit şi a propovăduit adevărul şi dreptatea, pocăinţa şi întoarcerea la o viaţă sfântă cu 900 de ani, când poporul ales se clătina în respectarea credinţei în Dumnezeu Cel viu.

Este o perioadă tulbure, în care, 10 din cele 12 seminţii ale poporului evreiesc se despart de regatul lui Iuda şi de vechea capitală Ierusalim, unde era templul dreptei închinări, alcătuind un regat cu capitala în Samaria.

Aşa se face că Ahab, săvârşind fărădelegi ca şi tatăl său, Onurie, „mai mult decât toţi regii lui Israel" (III Regi, 16, 33), ajunge rege. După ce s-a căsătorit cu Izabela, fiica regelui din Sidon, „pierdut cu sufletul" şi influenţat de aceasta, a introdus în ţară cultul păgân al zeului Baal şi Astartei, zidind temple pentru ei şi forţând poporul să se lepede de adevărata credinţă.

Aceste rătăciri care puneau în pericol credinţa şi fiinţa neamului, nu puteau dura. Văzând Ilie atâta rătăcire de la credinţă a poporului Israel şi atâta orbire şi întunecare, umplându-se de râvnă dumnezeiască, s-a dus înaintea regelui Ahab şi după ce l-a mustrat pentru nebunia şi idolatria lui, l-a ameninţat, atât pe el, cât şi pe poporul cel orbit şi înşelat de el, că vor fi pedepsiţi cu mare pedeapsă de Dumnezeu.

Apoi i-a zis: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel înaintea Căruia slujesc eu; (III Regi 17), nici rouă, nici ploaie decât numai când voi zice eu" (III Regi 17, 1). Aceasta zicând a plecat dinaintea lui Ahab.

Dar o dată cu cuvântul prorocului s-a încuiat cerul şi s-a făcut secetă trei ani şi şase luni. A urmat foamete mare, împlinindu-se prorocia lui Moise, care zicea: „Va fi cerul deasupra capului tău de aramă şi pământul de sub tine de fier".

În timpul acestei secete cumplite a zis Domnul lui Ilie: ***„Du-te de aici, îndreptează-te spre răsărit şi te ascunde în pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo" (III Regi 17, 3-4).***

Dumnezeu a făcut aceasta cu Sfântul Ilie pentru două lucruri: ca să-l păzească de răzbunarea lui Ahab şi a Izabelei şi pe de altă parte, să-l cruţe de foame şi sete. Dar Bunul Dumnezeu se milostiveşte totdeauna spre cei păcătoşi şi nu doreşte să-i piardă, căci, când s-a împlinit vremea pedepsei celei drepte, Dumnezeu a început a-l trage pe Ilie spre milă ca să se roage către Domnul şi cu cuvântul său să se deschidă cerul spre ploaie.

Apoi a secat pârâul din care bea apă Ilie şi corbii nu-i mai aducea mâncare. Văzându-se strâmtorat de foame şi sete, a fost trimis de Dumnezeu la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă şi săracă spre a cunoaşte câtă lipsă este pe pământ din cauza secetei asupra întregului popor şi astfel să se întoarcă către milă.

Prorocul a ascultat porunca lui Dumnezeu şi s-a dus la acea văduvă să-i ceară de mâncare. ***Prorocul fiind flămând şi însetat, a zis femeii: „Adu-mi o bucată de pâine să mănânc şi puţină apă să beau" şi i-a răspuns femeia: „Viu este Domnul Dumnezeul tău, n-am nici o fărămătură de pâine, ci numai o mână de făină într-un vas şi puţin undelemn într-un ulcior. Şi iată, am adunat câteva vreascuri şi mă duc să o gătesc pentru mine şi pentru fiul meu şi apoi să mâncăm şi să murim!". Atunci i-a zis Ilie: „Nu te teme, ci du-te fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine şi adu-mi-o, iar pentru tine şi fiul tău vei face pe urmă. Căci aşa a zis Domnul Dumnezeul lui Israel: „Făina din vas nu va scădea şi undelemnul din ulcior nu se va împuţina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ!". „Şi s-a dus ea şi a făcut aşa cum i-a zis Ilie şi s-a hrănit ea şi el şi casa ei o bucată de vreme. Căci făina din vas n-a scăzut şi undelemnul din ulcior nu s-a împuţinat, după cuvântul Domnului grăit prin gura lui Ilie" (III Regi 17, 10-16).***

Apoi s-a îmbolnăvit copilul văduvei şi a murit. ***Şi a zis văduva către Ilie: „Ce ai avut cu mine omul lui Dumnezeu! Ai venit la mine ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să-mi omori fiul! Iar Ilie i-a zis: „Dă- mi-l pe fiul tău. Şi-l luă în braţele lui şi l-a suit în foişor unde şedea el şi l-a pus pe patul său. Apoi a strigat Ilie către Domnul şi a zis: „Doamne Dumnezeul meu, fă să se întoarcă sufletul acestui copil în el. Şi suflând de trei ori peste copil, l-a înviat şi l-a dat mamei sale zicând: „Iată copilul tău este viu" (III Regi 17, 18).***

După această rânduială, Dumnezeu i-a zis lui Ilie: ***„Mergi şi spune lui Ahab că voi da ploaie pe pământ". Ahab s-a smerit şi prorocul Ilie l-a mustrat zicându-i: „Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi-I Lui, iar dacă zeul Baal este, urmaţi acestuia" (III Regi 18, 21).***

Apoi, pentru a da deplină încredinţare despre închinarea către adevăratul Dumnezeu, cu învoirea regelui, el face şi o minunată dovadă. Pe muntele Carmel, în faţa întregului Israel, Ilie a poruncit să-i aducă doi viţei, dintre care unul să fie jertfit de închinătorii lui Baal, iar celălat jertfit de Ilie adevăratului Dumnezeu şi fiecare să se roage. Şi peste care dintre ei va reuşi să se pogoare foc din cer peste jertfa sa,

aceluia să i se închine, că Dumnezeul care va răspunde cu foc, acela este Dumnezeu (III Regi 18, 24).

Cei 400 de slujitori al lui Baal şi alţi 450 de preoţi păgâni ai zeiţei Astarte se roagă zadarnic idolilor să aprindă jertfa lor. În schimb, Ilie singur, pe un jertfelnic a zidit 12 pietre, după numărul seminţiilor lui Israel, a pus viţelul înjunghiat, s-a rugat, zicând: ***„Auzi-mă Doamne, auzi-mă Doamne, ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne eşti Dumnezeu şi că Tu le întorci inima la Tine” (III Regi 18, 37).***

Foc din cer s-a pogorât şi a mistuit toată jertfa, încât poporul căzând la pământ, a strigat: „Domnul este Dumnezeu”. Apoi poporul a prins pe prorocii mincinoşi şi i-a ucis la râul Chişon, iar Ilie suindu-se pe vârful muntelui Carmel, s-a rugat lui Dumnezeu să dea ploaie şi îndată a venit un vifor mare şi a plouat pe faţa a tot pământul.

Auzind Izabela de uciderea prorocilor ei, s-a mâniat foarte tare pe Ilie şi căuta să-l omoare. Ilie a fugit în Iudeea şi se ruga lui Dumnezeu să-i trimită moarte să nu mai vadă păcatele şi fărădelegile poporului său.

După aceea s-a întors în Samaria, a uns pe Elisei proroc în locul său, a mustrat din nou pe Ahab şi Iazabela, apoi luând pe Elisei, ucenicul său, s-a dus în părţile Iordanului şi despărţind apa în două cu cojocul său, a trecut de cealaltă parte şi i-a zis lui Elisei: ***„Cere de la mine ce să-ţi fac, înainte de a fi luat de la tine”, „Duhul care este în tine să fie îndoit în mine” a răspuns Elisei. Şi pe când vorbeau, iată căruţa de foc a răpit pe Ilie şi l-a ridicat la cer. Iar Elisei, privind, a strigat: „Părinte, părinte, caii şi căruţele lui Israel” (IV Regi 2, 12).***

Elisei, luând cojocul care căzuse de la Ilie, a despărţit Iordanul în două şi s-a dus pe muntele Carmel.

După 900 de ani de la acest minunat fapt, Sfântul proroc Ilie a mai fost văzut cu trupul pe pământ, tot în chip minunat, pe muntele Taborului, la Schimbarea la Faţă a Mântuitorului Hristos.

Spun Sfinţii evanghelişti Matei, Marcu şi Luca, în acest sens, că atunci când pe Tabor Domnul S-a arătat în slava Sa dumnezeiască, faţa strălucindu-I ca soarele, iar veşmintele făcându-I-se albe ca lumina, ***„iată că Moise şi Ilie se arată vorbind împreună cu Iisus”.***

Activitatea Sfântul proroc Ilie nu a fost încheiată şi nici viaţa pământească sfârşită. Spune Sfânta Scriptură că înainte de a doua venire a Domnului, marele proroc va veni din nou pe pământ şi va pregăti calea, gustând moartea trupească. Atunci va fi omorât prorocul de sabia lui antihrist, împreună cu Enoh.

Iată ce zice Domnul prin gura proroculuiMaleahi: ***„Eu trimit pe Ilie prorocul înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor către fii şi inima fiilor către părinţii lor, ca să nu mai vin să lovesc pământul cu prăpăd” (Mat. 3, 23-24).***

Mântuitorul Hristos îi asigură pe apostoli că această prorocie a lui Maleahi se va realiza întocmai. ***„Ilie, zice Domnul, vine într-adevăr şi va aşeza la loc toate” (Matei 17, 11), când va fi „un cer nou şi un pământ nou” (Apoc. 21, 1).***

Ca „om al lui Dumnezeu” el este slujitor al rânduielii depline, în viaţa de acum şi în ceea viitoare. Ascultarea cu care a răspuns acestei chemări cereşti i-a dat şi tăria de a înfrunta abaterea coborâtoare de la dreapta credinţă, i-a dat puterea minunată a rugăciunii, jertfă bine primită în rostul misiunii sale.

A-i săvârşi prăznuirea înseamnă a avea în el un strălucit exemplu de credincioşie faţă de lege şi popor, de neînstrăinare faţă de credinţă şi neam, de râvnă pentru adevăr, toate roade ale vieţii umane demne.

Cu această icoană în suflet, creşte în noi ruga sfântă către Dumnezeu, după pilda marelui proroc. Este vie candela dreptei credinţe. Duhul se înnoieşte din tezaurul de simţuri pe care le naşte dragostea faţă de Biserica străbună şi faţă de glie.

Din aceste încredinţări şi cu aceste puteri, năzuind spre tot binele vieţii paşnice, ridicăm gând smerit spre cinstitul proroc al lui Dumnezeu, „îngerul cel trupesc” după neprihănirea sa şi „omul cel ceresc” după cununa slavei dobândite, aşa cum l-a cunoscut ucenicul său Elisei, aşa cum l-au văzut trei dintre apostolii Domnului, aşa cum îl aşteptăm să revină întru slava Fiului Domnului.

În lumina acestei preţuiri, tot ce îi putem cere, mai cu temei şi mai de folos, urmându-i calea, este după ruga ce i-a făcut-o odinioară Elisei: „Duhul care este în tine să fie îndoit în mine” (IVRegi 2, 9).

Întru acest prisos de har să-l chemăm în ajutorul nostru pe marele proroc Ilie ca să se roage pentru noi ca să fim feriţi: „de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de venirea altor neamuri şi de războiul cel dintre noi”. Amin.

Pr. Vasile Gordon - Panegiric la sărbătoarea Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul

O lectură mai atentă a istoriei Sfântului Ilie, din Cărţile III şi IV Regi, ne ajută să observăm că, deşi el a trăit cu aproximativ 850 de ani înainte de Hristos, faptele lui au o deosebit de mare actualitate.

Dacă el ar coborî acum printre oameni, ar lua aceleaşi atitudini ferme împotriva tuturor faptelor care nu sunt după voia lui Dumnezeu. Căci prin întreaga lui râvnă, Sfântul Ilie a dovedit o exemplară ascultare faţă de Dumnezeul Cel Unic, demascând falsitatea idolilor şi a slujitorilor acestora.

Însuşi numele lui, Ilie (în ebraică Eliahu), se traduce „Iahve este Dumnezeu”, adică numai Unul, Iahve, este Dumnezeu cu adevărat.

În cele ce urmează vom prezenta, selectiv, câteva aspecte ale slujirii lui, raportându-le la situaţia din zilele noastre, din România, paralelism din care se va observa implicit că Sfântul Ilie, prin slujirea lui devotată, nu este numai unul dintre cei mai râvnitori prooroci ai Legii Vechi, ci este şi contemporan cu noi.

1. Sfântul Ilie, luptător împotriva idolatriei şi a falşilor preoţi

Ahab, rege nelegiuit, căsătorit cu idolatra Isabela, a acceptat închinarea la zeul păgân Baal, căruia i-a rânduit 450 de preoţi mincinoşi, iar pe preoţii adevăratului Dumnezeu i-a omorât.

Atunci Ilie, după ce, cu puterea Domnului, a încuiat cerul spre a nu mai ploua 3 ani şi 6 luni, ca pedeapsă pentru această nelegiure, i-a avertizat pe toţi închinătorii la idoli: „Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi lui!”

Iar cu prilejul jertfei de pe Muntele Carmel, Ilie i-a făcut de râs pe preoţii idolatri, care strigau în zadar pe Baal: „Strigaţi mai tare.. Poate stă de vorbă cu cineva, poate doarme...”, iar poporul lămurindu-se de minciuna lor, i-a ucis pe loc.

Ce ar face Ilie astăzi, în mijlocul idolatriilor secolului XX, al sectelor, al „taumaturgilor” răsăriţi din noaptea comunismului ateu, al pretinşilor „guru”, al aba-terii quasi-generale de la normele moralei creştine? Ar striga răspicat: „Până când veţi şchiopăta, o, românilor? Ziceţi că sunteţi urmaşii lui Mircea cel bătrân, Alexandru cel bun, Ştefan cel mare şi sfânt, Constantin Brâncoveanul mucenicul, Alexandru Ioan Cuza, Mihai I cel devotat? Dacă da, vă întreb: ce credinţă au avut? Nu cea ortodoxă? Şi atunci, de ce alergaţi după credinţe străine de neam şi după dumnezei străini?...”.

Ce ar face predicatorilor de tot felul (în fapt, preoţi mincinoşi)? Le-ar demasca impostura, cu temeiuri biblice şi patristice, în aşa fel încât poporul drept-credincios, luminat, să nu le mai cadă victimă.

2. Sfântul Ilie şi via lui Nabot

Ne amintim cum regele Ahab, prin uneltirile Izabelei a răpit via lui Nabot, pe care o moştenise de la părinţii lui. Ce i-a spus Ilie nelegiuitului rege? „L-ai ucis pe Nabot şi i-ai răpit via? În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, vor linge şi sângele tău!”. Şi aşa a fost!

Cum ar vorbi azi Sfântul Ilie tuturor uzurpatorilor de proprietăţi, nomenclaturiştilor care nu mai vor să părăsească proprietăţile răpite de Ahabii comunişti cu Izabelele lor? Cam aşa, credem: „Nu vă este frică de mânia Domnului? Credeţi că veţi sfârşi cu bine, uzurpatorilor? Până şi Bisericii Ortodoxe, Biserica neamului, i-aţi răpit proprietăţi pe care nu vreţi să le mai cedaţi...”.

3. Sfântul Ilie, om al rugăciunii

Sfântul Ilie nu este doar un personaj aspru, justiţiar intransigent, gata să taie şi să ardă cu foc pe cei nelegiuiţi. Este şi un om tandru, al rugăciunii smerite, al râvnei exemplare, după cum însuşi mărturiseşte: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Savaot!”

Pe muntele Carmel, la vremea jertfei de seară, se roagă stăruitor: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel! Auzi-mă Domne, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu eşti singur Dumnezeu... . Că Tu le întorci inima la Tine!”.

Precum atunci şi acum se roagă pentru cei ce-l cinstesc în Sfintele Biserici, căci el este acum un ales mijlocitor pentru toţi care îngenunchează cu evlavie înaintea icoanei lui, precum noi o facem în Biserica noastră dreptmăritoare.

4. Sfântul Ilie lasă urmaşi

În timp ce un car cu cai de foc îl răpea spre cer, Elisei, căruia Ilie îi lăsase cojocul, semn al alegerii spre slujire, striga uimit: „Părinte, părinte, carul lui Israel şi călăreţii lui!” Cuvinte pe care noi, preoţi şi credincioşi, urmaşi ai lui Ilie în măsura în care vom urma faptelor lui, înţelegem şi mărturisim: „Doamne, Doamne, minunată-i scara care urcă spre cer! Fă-ne vrednici să păşim pe ea spre a veni aproape de Tine, precum Ilie proorocul a venit în carul cu cai de foc!” Amin.

Pr. Vasile Gordon - Ce le-ar spune Sfântul Ilie românilor, astăzi?

Ahab, rege nelegiuit, căsătorit cu idolatra Isabela, a acceptat închinarea la zeul păgân Baal, căruia i-a rânduit 450 de preoţi mincinoşi, iar pe preoţii adevăratului Dumnezeu i-a omorât. Atunci Ilie, după ce, cu puterea Domnului, a încuiat cerul spre a nu mai ploua 3 ani şi 6 luni, ca pedeapsă pentru această nelegiuire, i-a avertizat pe toţi închinătorii la idoli: „Pană când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi lui!”

Iar cu prilejul jertfei de pe Muntele Carmel, Ilie i-a făcut de ras pe preoţii idolatri, care strigau in zadar pe Baal: „Strigaţi mai tare.. Poate stă de vorbă cu cineva, poate doarme...”, iar poporul lămurindu-se de minciuna lor, i-a ucis pe loc.

Ce ar face Ilie astăzi, in mijlocul idolatrilor secolului XX, al puzderiilor de secte, al „taumaturgilor” răsăriţi din noaptea comunismului ateu, al pretinşilor „guru”, ai abaterii quasi-generale de la normele moralei creştine?

Ar striga răspicat: „Pană când veţi şchiopăta, o, românilor? Ziceţi că sunteţi urmaşii lui Mircea cel bătrân, Alexandru cel bun, Ştefan cel mare şi sfânt, Constantin Brâncoveanu mucenicul, Mihai I cel devotat? Dacă da, vă întreb: ce credinţă au avut? Nu cea ortodoxă? Şi atunci, de ce alergaţi după credinţe străine de neam şi după dumnezei străini?...”

Ce ar face predicatorilor de tot felul (în fapt, preoţi mincinoşi)? Le-ar demasca impostura, cu temeiuri biblice şi patristice, în aşa fel încât poporul drept-credincios, luminat, să nu le mai cadă victimă.

(Pr. Lect. Dr. Vasile Gordon, Mergând, învățați…, Editura Univ. din Bucureşti, 2001, p. 157)

Pr. Nicolae Tănase - Predică la sărbătoarea Sfântului proroc Ilie Tesviteanul

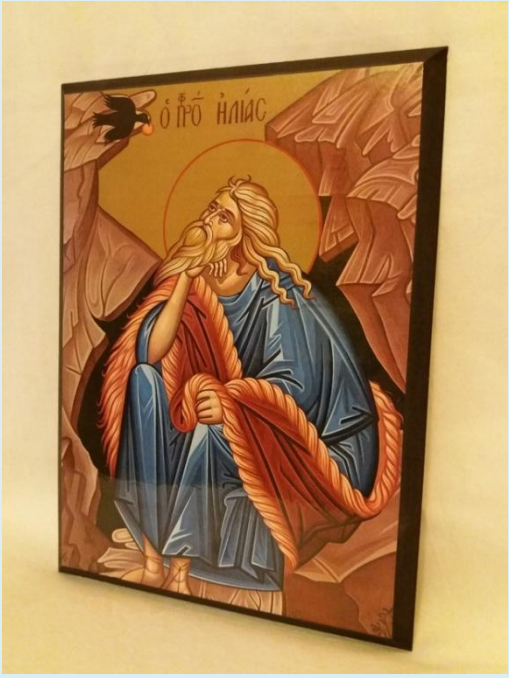

Dumnezeu face ce zice omul! Creştinii nu mai au ameninţări, ci fericiri iar Testament înseamnă Legământ. .

Primul legământ a fost legământul lui Dumnezeu cu Avraam: „Te voi înmulţi ca nisipul mării, ca frunza copacilor, ca iarba pământului”.

Al doilea legământ Dumnezeu l-a făcut cu noi, poporul creştinesc, cu noi, Biserica Lui, pentru care S-a răstignit. De aceea, în Noul Testament nu mai sunt ameninţări: dacă nu o să faci aşa, o să ţi se întâmple aşa şi aşa.

În Noul Testament sunt Fericiri: „fericiţi făcătorii de pace”; „fericiţi cei săraci cu duhul...”, adică cei conştienţi de păcătoşenia lor şi de valoarea sufletului lor; „fericiţi cei milostivi...”.

În Noul Testament totul este pozitiv, nu negativ. Cele 10 porunci erau făcute aşa: „Să nu ucizi”, „Să nu furi”, „Să nu desfrânezi”. În Noul Testament, Dumnezeu stă cu mâinile întinse şi aşteaptă pe fiii Lui, adică pe noi, oamenii, să luăm din bunătăţile Lui, care sunt nenumărate, care sunt nepreţuite.

Noi trăim în Noul Testament, nu mai trăim în Vechiul Testament. Cu noi, Dumnezeu a făcut un alt legământ: Noul Legământ. Acesta este Noul Tes-

tament: Noul Legământ. El ne-a dat viaţa veşnică prin moartea şi învierea Lui. Aceste lucruri ar trebui să le ştim, să le simţim, să le trăim.

Creştinii nu fug de suferinţă. Cele ce auzim, însă, că se întâmplă acum în ţara noastră, aceste nenorociri [inundaţiile] fac parte tot din iubirea lui Dumnezeu. Acum s-au adunat, iar Dumnezeu a venit şi a început socoteala cu fiii Lui.

Prima dată a venit în scutece, în peşteră, în paie, încălzit de suflarea măgarului şi a oilor care erau în peştera din Betleem. A doua oară va veni pe norii cerului. Există aceste două posibilităţi de a-L prezenta pe Dumnezeu: ca pe unul cu biciul şi ca pe unul în iesle, blând.

Există, însă şi a treia posibilitate, care este cea adevărată. Şi anume că Dumnezeu este îndelung răbdător, mult milostiv, a toate bun, dar este şi atotdrept. ...(Se vorbeşte mult despre) bunătatea lui Dumnezeu şi dreptatea lui Dumnezeu. El, pentru noi, pentru fiecare din noi, ar fi în stare să Se răstignească a doua oară.

Ce-am aflat la sărbătoarea Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel? Că Petru fugise din Roma. De unde? De la suferinţă, de la sânge. Hristos i-a ieşit în faţă, Petru L-a cunoscut şi L-a întrebat: „Doamne, unde mergi?" I-a răspuns: „Petre, mă duc să mă răstignesc a doua oară. N-a fost de ajuns prima dată. Mă răstignesc şi a doua oară". Atunci a înţeles Petru că, de fapt, nu trebuia să fugă de suferinţă, nu trebuia să părăsească turma, nu trebuia să îndepărteze de la el paharul greu, amar, al morţii.

Observaţi că noi, creştinii, suntem diferiţi (bineînţeles, dacă suntem creştini după Hristos): ne dorim suferinţă, ne dorim greul, ne dorim bârfele oamenilor, ne dorim vorbirea de rău. Noi, creştinii, aceştia suntem.

***

Când au vrut să-l scape creştinii din Roma pe Sfântul Ignatie, să intervină pentru el, căci era dus acolo să fie martirizat, ce a zis el? „Lăsaţi-mă să devin grâul lui Hristos în gura leilor, să mă macine ca o moară, spre viaţa de veci".

***

Să facem o altfel de jertfă. Sfânta Eufrasia, la vârsta ei de 17 ani, dorind să nu fie necinstită de soldatul acela roman, a preferat să-i cadă capul sub sabie. „O să-ţi dau eu ţie o plantă, o buruiană, care, dacă o pui pe tine, te păzeşte de orice vătămare. Numai să mă laşi pe mine în pace" - aşa i-a spus soldatului. Iar pe soldat l-a interesat buruiana asta. I-a adus ea o buruiană din grădină şi el a zis: „Dar de unde să ştiu că-i cum zici tu?". „Verifică. Uite, pun buruiana aici şi tu dai cu sabia". Şi a

verificat şi i-a zburat capul. Fecioara lui Hristos a preferat să moară, decât să fie necinstită.

&&&

Ceea ce astăzi nu se mai întâmplă, ci dimpotrivă. Noi, creştinii, suntem urmaşi ai acelora care s-au jertfit. Şi dacă nu mai avem această ocazie să ne dăm sângele, să facem o altfel de jertfă. Cei ce aţi venit azi la biserică aţi făcut jertfa asta. Adică aţi lăsat toate şi aţi venit la biserică... . Aţi venit aici, aţi stat în biserică, aţi stat treji în biserică, aţi cântat, aţi ascultat. Aţi făcut o mică jertfă. Asta este important.

Să înţelegem că şi prin această jertfă ne facem părtaşi la Împărăţia lui Dumnezeu. Secretul ar fi, de aici înainte, să continuăm această trăire în Dumnezeu. Nu Dumnezeu a oprit cerul să plouă, ci Sfântul Ilie... . Nu Dumnezeu a oprit cerul să plouă, ci Sfântul Ilie, prorocul Ilie. Când a văzut ce nemernici erau oamenii, ce păcate săvârşeau ei, când a văzut că i-a mustrat, i-a îndreptat, i-a lămurit şi tot în păcatele lor au rămas, atunci le-a zis: „Viu este Dumnezeu! Nu o să plouă 3 ani şi 6 luni. Doar, doar vă veţi îndrepta”.

S-a dus să se închine lui Dumnezeu şi L-a rugat: „Doamne, închide cerul”. De ce? Pentru că oamenii nu mai aveau râvnă. A fost o luptă a lui Dumnezeu cu Ilie, ca să-l determine să nu-L mai roage, căci Ilie Îl tot ruga: „Doamne, zobeşte poporul”. Dumnezeu, în iubirea Lui, nu-l zobea. „Doamne, termină-l, uite ce face”. Şi Dumnezeu avea milă şi Dumnezeu avea iubire. Închipuiţi-vă în ce hal ajunsese omenirea, că un om îl ruga pe Dumnezeu să facă ceva pentru stârpirea răului.

Atunci Dumnezeu îl trimite, la un moment dat, la o văduvă, care avea un copil. Acolo mai rămăsese o picătură de ulei într-un ulcior şi un pumn de făină. Şi-i zice: „Dă-mi să mănânc”. Văduva îi spune: „Să pregătim pumnul acesta de făină şi cu ce ulei mai este. Era ultima masă ce trebuia să o pregătesc pentru copilul meu, că de acum nu mai avem nimic”.

Pentru că seceta, spune Sfânta Scriptură, era aşa de puternică, încât nu mai era nimic, nici iarbă, nici nimic. Chiar regele Ahab, de care o să vorbim acum, îşi ducea măgarii în susul râului Cherit (în neglijenţa lui pentru popor, se îngrijea mai mult de animale, decât de popor). Şi nu găsea, zice Scriptura, o iarbă, un fir de iarbă pentru măgarii lui. Închipuiţi-vă, preocuparea unui rege pentru măgarii lui... . E de condamnat lucrul acesta.

Uneori putem face comparaţie cu conducătorii noştri vechi, noi, viitori, care nu se îngrijesc de popor, se îngrijesc de cele care nu sunt de primă importanţă.

Dar nu aceea trebuie să observăm, trebuie să observăm că noi, oamenii, suntem nişte regi - suntem regii creaţiei - şi nu ne îngrijim de ceea ce este esenţial, ci ne grijim de ceea ce este neesenţial, de măgarii noştri, adică de poftele noastre, de corpul nostru care vrea aşa sau aşa.

Ei bine, Dumnezeu a sperat că Ilie o să vadă necazul la această văduvă. Era în necaz. Nu numai bogaţii şi păcătoşii sufereau, sufereau şi văduva aceea cu copilul ei. Sfântul Ilie îi face înmulţirea uleiului şi a făinii şi cât a stat acolo, s-au hrănit. Se face această minune: se înmulţeşte.

Omul lui Dumnezeu poate să înmulţească, să facă binele, să rezolve situaţia. De aceea există şi îndemnul ca şi noi să fim oameni ai lui Dumnezeu. Cine este omul lui Dumnezeu? Omul lui Dumnezeu este acela care face poruncile Lui. Ce vrem noi, aia va fi!

Tot Dumnezeu îl trimite pe Ilie la un pârâu şi acolo îi face o demonstraţie. Îl hrăneşte, îi arată iubirea Lui. Totuşi, Ilie nu cedează. O să zicem: „Dar ce, era o tocmeală? Se putea tocmi Creatorul cu făptura!?" Da! Omul se poate tocmi cu Dumnezeu. Omul poate să fie ascultat de Dumnezeu. Dumnezeu face ce zice omul. Ce vrea omul, aia face Dumnezeu! Dacă vrea binele, imediat i-l dăruieşte. Iar dacă vrea răul, Dumnezeu Îşi întoarce faţa Sa; şi răul nu-l face Dumnezeu, dar răul vine. Ce vrem noi, aia va fi! Ce vrem noi, asta vom primi din iubirea lui Dumnezeu.

Şi ce credeţi că îi face Dumnezeu lui Ilie, doar, doar l-o îmbuna? Îi trimite dimineaţa pâine prin corbi. Corbii îi aduceau dimineaţa pâine şi seara îi aduceau carne. De ce-i aşa important lucrul ăsta? E foarte important. Corbul, când scoate puii, îi părăseşte, nu-i hrăneşte. Rânduiala lui Dumnezeu este că trimite muşte şi puii trăiesc numai pentru că mănâncă muşte. Corbul nu-şi hrăneşte puii. Vă daţi seama? Dumnezeu îi trimite lui corbii, ca să vadă că şi aceste păsări, în felul ăsta de rele (ca să nu-ţi hrăneşti copilul trebuie să fi foarte hapsân), până şi aceste păsări sunt mai bune, sunt mai milostive. Ilie tot nu cedează. De ce? Pentru că el urmărea, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, îndreptarea poporului.

Dumnezeu nu bate cu parul. Care era problema atunci? Regele Ahab şi Izabela, nevasta lui, regină, vopsită, machiată şi cu toată aurăriile pe ea, în loc să se-nchine la Dumnezeul cel adevărat îşi cumpăraseră un idol, adică ceva făcut de mâna omenească, îl aşezaseră undeva şi se închinau la el şi cu ei tot poporul. Că ce face cel mare, face tot poporul.

Pentru asta, Ilie prorocul cere oprirea ploii, cere secetă de la Dumnezeu. Asta era păcatul. A tot aşteptat întoarcerea lui Ahab şi bineînţeles, a întregului popor, care n-a venit decât după 3 ani şi 6 luni.

A mers acolo, l-a chemat pe rege şi regele s-a căit şi atunci Sfântul Ilie s-a rugat şi poporul a văzut o minune. Sfântul Ilie i-a zis lui Ahab: „Rege, repede în căruţă şi fugi, că vine ploaia". Şi, intr-adevăr, a venit ploaia.

Poate nu suntem noi aşa încercaţi cu seceta, poate n-am fost vreodată aşa încercaţi, ca să înţelegem. Dar cât de cât putem să ne dăm seama cum e dacă e secetă 3 ani şi jumătate; nici nu mai puteau ara, nu puteau semăna, nu puteau face nimic.

Observaţi cum facem şi noi, oamenii. Spre exemplu: vine cineva şi îl ajuţi. După aceea pleacă, nici nu zice „mulţumesc". Iar revine după vreo 2 ani, iar îi mai dai ceva. Este foarte bine că îi mai dai ceva. După care se întoarce, iar se întâmplă aşa. După aceea te bate, te-njură. Iar vine, iar îi dai. Mai trece o vreme, face rău asupra ta, îţi provoacă pagube. Tu iar îl ierţi, iar îi dai. Ce faci până la urmă, după ani de zile? Termini cu el. Du-te! Nu-l mai primeşti.

Şi Dumnezeu procedează la fel ca noi, oamenii, numai că El face cu mai multă îndelungă răbdare, cu mai multă iubire, cu nemărginită iubire. Ne aşteaptă, ne aşteaptă, ne aşteaptă... . „Dumnezeu nu bate cu parul", zice poporul. Dar a luat cuvântul acesta din Sfânta Scriptură, făcând caz de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu.

Aceasta este istoria, acesta este înţelesul ascuns al sărbătorii de azi. Ce a făcut Ahab după aceea? S-a întors iar la păcate şi după ce a venit ploaia. Atunci s-au împlinit altele, acelea pe care le-aţi auzit. A fost rănit în luptă şi a fost aşezat într-un car şi curgea sângele lui şi câinii lingeau sângele. Iar Izabela tot aşa a păţit, a fost aruncată de la fereastră, sângele i s-a scurs pe zid, unde aşteptau câinii... .

În cele din urmă, sfârşitul este acesta, dacă omul nu înţelege. Dar dacă omul înţelege, se vor întâmpla minunile lui Dumnezeu. „De veţi vrea şi mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca".

Astăzi sunt mai mulţi idoli decât în vremea lui Ilie. Am spus acest cuvânt cu prilejul acestei sărbători, pentru că trebuie să înţelegem exact ce se-ntâmplă. La Dumnezeu lucrurile stau precis, nu stau oricum.

La Dumnezeu lucrurile nu sunt ca la oameni. Dumnezeu ne aşteaptă. Dumnezeu e mai răbdător ca noi.

Priviţi la Sfântul Ilie, cu câtă putere, cu câtă îndrăzneală a oprit cerul, a oprit ploaia. De ce? Pentru că răutatea cuprinsese pământul: închinarea la alt dumnezeu. Ce este alt dumnezeu? Este tot ce facem noi ca închinare la altceva decât la Dumnezeul cel adevărat.

Când muncim peste măsură, ne închinăm la alt dumnezeu. Când ne bucurăm cum nu trebuie, ne închinăm la alt dumnezeu. Când mâncăm prea mult, ne închinăm la un alt dumnezeu. Când invocăm numele diavolului, ne închinăm la alt dumnezeu. Şi celelalte... .

Şi atunci ne întrebăm dacă nu cumva astăzi sunt mai mulţi idoli decât în vremea lui Sfântului Ilie. Sfântul Ilie şi Enoh sunt cei doi care n-au gustat moartea, au fost ridicaţi cu trupul la cer. Ei vor veni iarăşi la sfârşitul lumii şi atunci ne vor arăta adevărul. Vom avea puterea ochilor minţii să sesizăm adevărul? Sau nu? Asta-i foarte important! Putem noi să sesizăm adevărul, mai avem putere...?

Poporului nu-i convine să i se spună calea cea dreaptă. Acum, deşi Sfântul Ilie este un proroc aspru, totuşi să ne bucurăm... . Nu se dezleagă la peşte, pentru că Sfântul Ilie a fost prea aspru ca noi să ne permitem asta... .

Sfântul Ilie e singurul proroc al Vechiului Testament trecut cu roşu în calendar. Ce erau prorocii? Erau acei oameni ridicaţi din popor ca să mustre poporul, să-l îndrepte. Încet, încet reuşeau. Dar, ca şi în ziua de astăzi, ca şi în istoria creştinismului, poporul, în cele din urmă, termina cu ei.

Pe unii i-au tăiat cu fierăstrăul, pe alţii i-au aruncat în groapa cu lei, pe alţii în groapa cu var, pe alţii i-au răstignit, altora le-au tăiat capul, altora le-au turnat plumb topit în urechi etc. De ce? Poporului niciodată nu-i convine să i se spună calea cea dreaptă. Şi atunci şi acum.

Oamenii nu mai iubesc adevărul, dreptatea. Oamenii iubesc ceea ce este pipăibil. Poate am ajuns să venim la biserică din obişnuinţă. Asta nu-i bine. Poate venim la biserică dintr-o tradiţie sau dintr-o obligaţie. Nici asta nu-i bine. Noi sperăm că am venit la biserică pentru a lua nenumăratele daruri din mâinile lui Dumnezeu.

Săracul Dumnezeu, cât stă la noi cu mâinile întinse şi noi nu luăm nimic... . Ne tot dă una şi alta, toate darurile de pe pământ ni le dă şi noi nu vrem. De aceea nu le avem.

Dar, ca să poţi să iei din mâinile lui Dumnezeu, trebuie să ai această sensibilitate, această dorinţă de adevăr, această pornire, pornirea să faci voia lui Dumnezeu. El este Tatăl nostru cel din ceruri, noi suntem fiii Lui. Asta nu trebuie să uităm. Dacă nu uităm, atunci o să-L înţelegem pe Dumnezeu şi când ne ceartă şi când ne iubeşte şi când vrea cu noi un lucru şi când doreşte să ne arate calea.

Dumnezeu să ne ajute şi Sfântul Ilie - cel înălţat în căruţă de foc la cer - să se roage pentru noi, să împlinim chemarea aceasta şi răspunsul nostru către Dumnezeul cel adevărat. Amin.

Arhimandrit Mihail Stanciu, Egumenul Mănăstirii Antim - Sfântul prooroc Ilie

Sfântul prooroc Ilie a fost cel mai râvnitor pentru Dumnezeu dintre proorocii Vechiului Testament. Viaţa pământească a Sfântului Ilie a fost ca un rug aprins. Plin de har şi de adevăr, proorocul lui Dumnezeu Îl purta în sine şi nu se intimida în faţa nimănui, ci era demn şi netulburat, iute în mişcări şi aspru în vorbire, iar cuvântul lui cu putere multă „ca făclia ardea“ (Ecclesiasticul 48, 1).

Despre Sfântul prooroc Ilie, văzătorul de Dumnezeu, ne vorbeşte Sfânta Scriptură în capitolele 17-22 din Cartea a treia a Regilor şi în capitolele 1-2 din Cartea a patra a Regilor, unde ne sunt prezentate câteva evenimente din viaţa lui pământească, unele dintre ele fiind importante şi pentru viaţa poporului evreu.

Originar din cetatea Tesve, din ţinutul Galaadului (ţinutul muntos dintre râul Iordan şi deşertul arab), proorocul Ilie a trăit cu aproape 900 ani înaintea lui Hristos şi era fiul lui Sovac, preot al Legii Vechi, din neamul lui Aaron. ***Tradiţia spune că la naşterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcaţi în alb învelindu-l în scutece de foc şi rostindu-i numele (Ilie vine din numele ebraic Elijah care***

înseamnă "al cărui Dumnezeu este Iahve-Domnul"), i-au dat să mănânce o flacără, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieţi.

Încă din copilărie respecta strict toate poruncile Legii şi se păzea neîncetat în trezvie, ca în faţa lui Dumnezeu, prin rugăciune, feciorie şi post, care îi făcură sufletul ca focul şi astfel, detaşându-se de grijile lumeşti, s-a arătat model al vieţii mănăstireşti.

Activitatea sa publică de prooroc-învăţător s-a desfăşurat în regatul de nord, în timpul regelui Ahab. Acesta s-a căsătorit cu o prinţesă păgână feniciană, Izabela din Sidon, care l-a ademenit şi pe el să cadă în idolatria zeului fenician Baal. Instigat de soţia sa, regele Ahab a început să-i persecute pe Prooroci şi pe toţi oamenii rămaşi credincioşi lui Dumnezeu, construind multe capişti idoleşti şi silind poporul să-l urmeze în rătăcirea lui. ***Avertizat de Sfântul Prooroc Ilie că din cauza îndepărtării de la Legea lui Dumnezeu va suferi întreg poporul o foamete mare care va dura trei ani şi jumătate, regele Ahab nu s-a căit de păcatele lui.***

Prin confruntarea cu proorocii mincinoşi ai lui Baal şi prin jertfa de pe muntele Carmel, Sfântul Ilie a arătat regelui şi poporului evreu că Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul cel adevărat. Şi prinzând pe preoţii idolatri (850 la număr), i-a ucis ca să nu mai înşele pe nimeni. Şi foametea a încetat, printr-o ploaie binecuvântată, la rugăciunea proorocului.

Dar Sfântul prooroc Ilie a săvârşit multe alte fapte minunate:

- ✓ *a înviat pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului,*
- ✓ *a văzut pe Dumnezeu în muntele Horeb,*
- ✓ *a despărţit Iordanul lovindu-l cu cojocul,*
- ✓ *a coborât foc din cer şi a ars pe ostaşii ce voiau să-l prindă,*
- ✓ *s-a înălţat la cer cu trupul într-un car de foc, nepătimind moartea.*
- ✓ *S-a arătat în slavă alături de Mântuitorul Iisus Hristos pe muntele Tabor, vorbind cu El despre sfârşitul pe care avea să-l împlinească Iisus la Ierusalim.*

Înfăţişarea lui era simplă şi sălbatică, avea părul lung şi purta un cojoc strâns la mijloc cu o curea de piele. ***Desfătarea sufletului său era legea Domnului, pe care Îl asculta cu multă râvnă şi al cărui cuvânt îl împlinea fără zăbavă***. De aceea şi era Ilie bineplăcut Domnului Care i S-a arătat în adiere lină.

Proorocul Ilie urăşte minciuna, nedreptatea, asuprirea, idolatria. E un om dintr-o bucată, nu umblă cu jumătăţi de măsură, nu acceptă compromisul. Tăios în vorbă şi aspru în nevoinţă, ***Sfântul Ilie este expresia Judecăţii dumnezeieşti care intervine prompt în mersul istoriei (după Sfântul Maxim Mărturisitorul).***

Însă fermitatea vieţii şi a cuvintelor sale veneau dintr-o unire desăvârşită pe care duhul lui Ilie o trăia cu Duhul lui Dumnezeu prin rugăciunea neîncetată. Această vorbire continuă cu Dumnezeu îl umplu pe sfântul prooroc de harul şi puterea lui Dumnezeu.

Prin rugăciune s-a înălţat Sfântul Ilie mai întâi cu mintea, apoi şi cu trupul la cer, adică în starea despătimirii şi a înduhovnicirii întregii sale fiinţe. În această stare a fost el înălţat de pe pământ la viaţa superioară păcatului şi morţii.

Despre ridicarea la cer a Sfântului prooroc Ilie, unul dintre trăitorii "Rugului Aprins" al rugăciunii lui Iisus, scriitorul şi medicul fără de arginţi Vasile Voiculescu a scris o poezie de o mare frumuseţe şi profunzime duhovnicească:

Marele vehicul

Am aflat cum s-a răpit Ilie,
Oarecând în Ceruri strămutat
Nu de fulgere cu albă vijelie
Nici pe volbură de nori purtat.

Ci l-a smuls din mijlocul mulţimii
Rugăciunea, carul cel de foc,
Căreia, vii flăcări la un loc
Se-nhămară înşişi Heruvimii.

(28 aprilie 1954, Bucureşti)

Meditaţii duhovniceşti - Sarepta Sidonului - “adresa” credinciosului adevărat

Şi le-a zis: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa. Şi adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani şi şase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul. Şi la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă (Luca 4, 24-26).

Mai grea decât suferinţa este neînţelegerea ei. Mai tragic decât chinul este suferirea lui fără nici o schimbare lăuntrică. Poate înţelegem mai bine dragostea sângerândă a Dumnezeului nostru pentru noi dacă vedem aceasta: deşi poporul Său, iubita Sa, Israel, trece prin foc şi sabie, cutremur şi potop, venirea altor neamuri asupra sa, ea tot nu înţelege, tot nu se întoarce, tot nu se vindecă de desfrânarea sa idolească.

„Multe văduve erau în zilele lui Ilie”, dar erau văduve doar cu numele. Statistic. Israel era orfan doar cu numele, doar în contabilităţile lor. Înlăuntrul său, era foarte bine, era foarte bogat şi foarte mândru de părinţii săi, cu care se îmbăţoşa.

Dumnezeu caută să îşi odihnească duhul său şi pe alesul său dar nu găseşte, în poporul său, nici un petec de pământ primitor. Nici o văduvă înlăcrimată. Nici un orfan sărac. Toţi sunt “bine”. Toţi sunt aşezaţi, cuminţi, la casa lor. Şi, când vine

nenorocirea, seceta, foametea, nimeni nu tresare, nimeni nu se trezeşte, nimeni nu crede.

Dar cine sunt văduva şi orfanul? Credinciosul adevărat. Acesta este cel care este sărac şi plânge. Care însetează după apa cea vie a Duhului Sfânt. Biserica lui Dumnezeu, la „săracul acesta [care] a strigat", aici se găseşte. Acolo poate Dumnezeu să lucreze, acolo poate proorocul să proorocească, acolo se săvârşesc minuni şi fapte dumnezeieşti.

„La nici una dintre ele nu a fost trimis Ilie, decât la văduva din Sarepta Sidonului". La cea nebăgată în seamă şi lipsită de toată slava cea lumească. La cea care este considerată străină de Israel şi de "sfinţenia" poporului care "se culcase pe urechea" că este ales, fără să mai şi trăiască după poruncile lui Dumnezeu. La cea dispreţuită, aruncată, împinsă la marginile pământului.

Să vedem faptele văduvei, ca să înţelegem de ce Dumnezeu şi alesul său, după peregrinări, au găsit aici odihnă. A venit omul lui Dumnezeu şi ea l-a primit ca prooroc, deşi era gonit de toată lumea. A însetat şi în plină secetă şi lipsă, i-a dat un pahar cu apă rece, lui, îngerului în trup de om. Când i-a fost cerută pâine nu a cârtit, ci şi-a dat pe faţă durerea sa, inima sa de mamă care vedea cum moartea îi strânge de gât copilul. Iar când proorocul i-a poruncit să facă pâine din pumnul de făină ce mai rămăsese, a crezut cuvântului său, a crezut că pumnul acela de făină nu se va sfârşi, împotriva tuturor logicilor omeneşti şi a experienţei fireşti.

Dar, mai ales, vedem credinţa smerită şi nefăţarnică a văduvei când îi moare copilul. Ce zice? Zice cumva că „Ţi-am primit proorocul Doamne şi Ţi l-am hrănit şi tu îmi răsplăteşti cu moartea copilului meu?" Nu, ci spune ***„Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să-mi omori fiul?" (III Regi 17, 18).*** Pentru păcatele sale, aşa consideră văduva că a fost moartea copilului. Pentru că a înţeles, în faţa sfinţeniei, urmarea păcatului.

Iar aprigul Ilie, cel ce a ucis cu mâna lui sute de prooroci ai lui Baal, îşi zdrobeşte inima sa şi cere de la Dumnezeu îndurare şi milostivire faţă de păcatele noastre, pentru că „mult poate rugăciunea dreptului".

Doi săraci, văduva şi proorocul Ilie şi un Dumnezeu care învie sufletele cele omorâte de păcat pentru lacrimile şi pocăinţa văduvei şi pentru rugăciunea sfântă a omului Său.

Aici, la Sarepta Sidonului, găsim Biserica lui Dumnezeu. Aici e adresa la care locuieşte creştinul adevărat. Singurul într-o lume pustiită de credinţă…

Dumnezeul cel viu descoperit Sfântului proroc Ilie Tesviteanul: “Nu în cutremur, ci în vânt subţire…”

Troparul Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul: „Nu în cutremur, ci în vânt subţire ai văzut venirea lui Dumnezeu, Care te-a luminat pe tine de demult, Ilie, de Dumnezeu fericite, şi în căruţă cu patru cai fiind purtat, pe cer ai umblat cu străină vedere, minunat făcându-te, de Dumnezeu insuflate”. *(Stihira la Vecernia pentru praznicul Sfântului proroc Ilie)*

Din **cartea a treia a Regilor**, cap. 19:

9. Şi a intrat acolo într-o peşteră şi a rămas acolo. Şi iată cuvântul Domnului a fost către el şi i-a zis: “Ce faci aici, Ilie?”
10. Iar Ilie a zis: “Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat jertfelnicele Tale şi pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia, rămânând numai eu singur, dar caută să ia şi sufletul meu!”

11. A zis Domnul: “Ieşi şi stai pe munte înaintea feţei Domnului! Că iată Domnul va trece; şi înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munţii şi va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur;
12. După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin şi acolo va fi Domnul”.
13. Auzind aceasta, Ilie şi-a acoperit faţa cu mantia lui şi a ieşit şi a stat la gura peşterii. Şi a fost către el un glas care i-a zis: “Ce faci aici, Ilie?”
14. Iar el a zis: “Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, că au părăsit fiii lui Israel legământul Tău, au dărâmat jertfelnicele Tale şi pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia; numai eu singur am rămas, dar caută să ia şi sufletul meu!”
15. Şi a zis Domnul: “Mergi şi întoarce-te pe calea ta prin pustiu la Damasc şi când vei ajunge acolo, să ungi rege peste Siria pe Hazael;
16. Pe Iehu, fiul lui Nimsi, să-l ungi rege peste Israel; iar pe Elisei, fiul lui Safat din Abel-Mehola, să-l ungi prooroc în locul tău!
17. Cine va fugi de sabia lui Hazael, pe acela să-l omoare Iehu, iar cine va scăpa de sabia lui Iehu, pe acela să-l omoare Elisei.
18. Eu însă mi-am oprit dintre Israeliţi şapte mii de bărbaţi; genunchii tuturor acestora nu s-au plecat înaintea lui Baal şi buzele tuturor acestora nu l-au sărutat!”

***

Părintele Rafail Noica despre “subţirimea” şi vulnerabilitatea iubirii lui Dumnezeu pentru noi

“ (...) Deci dragostea, fie ea şi atotputernică a lui Dumnezeu, este, putem zice, vulnerabilă. Dragostea lui Dumnezeu este subţire. Nu că Dumnezeu e vulnerabil, nu atotputerea Lui – departe de mine gândul ăsta! Dar calitatea dragostei este vulnerabilitatea. Dragostea este o subţirime a dării de sine celuilalt dăruire totală. Ne-a arătat Hristos până unde S-a dat pe Sine, nu numai până la Cruce şi până la moarte, dar până şi la străfundurile iadului, până şi a împărtăşi soarta Lui cu nelegiuiţii, şi în ultima clipă a vieţii a găsit un fel de a mântui pe un păcătos; că a provocat, prin răzvrătul unui tâlhar, pocăinţa şi spovedania dreaptă a celuilalt tâlhar, până unde să poată să-i spună: “Amin, astăzi vei fi cu Mine în Rai”. Astăzi!

Deci iubirea este de o subţirime, de o gingăşie, de o duioşie a unei dări de sine pe care noi nu o închipuim, că suntem încă grosolani în biologia noastră şi bădărani în neduhovnicia noastră. Dar în sensul acesta vreau să zic că dragostea este o trăire de o deosebită subţirime, a cărei încălcare este o deosebită durere. Iată însă că cel rănit, cel care iubeşte şi se răneşte nu este cel care moare: cel

care moare este cel ce încalcă dragostea. Cel care iubeşte se răneşte nu atâta că este lepădat, dar se răneşte văzând că cel iubit al lui, pentru păcatul ce îl face împotriva lui, va muri.

Dumnezeu nu este aşa cum Îl vede o teologie mincinoasă, "ofensat de transgresiunea lui Adam". Dumnezeu moare de durere că cel iubit al Lui, întâiul plăsmuit, şi toţi care aveau să se nască din el, vor muri de acum încolo. "Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce".

Dumnezeu, în dragostea Lui, nu a putut să lase pe cel iubit să piară şi a luat asupra-Şi "canonul" de pocăinţă, canonul păcătos, adică crucea şi ruşinea.

Uitaţi-vă cum o întreagă muncă a lui Hristos ca Dascăl care a propovăduit dragostea s-a zădărnicit în câteva ceasuri! Deci ruşinea zădărniciei unei vieţi întregi de nevoinţă. Toate ruşinile şi toate neputinţele şi le-a însuşit Cel Atotputernic, ca să Se asemene întru totul neputinţei omeneşti, ca să poarte asupra-Şi neputinţa mea, păcatul meu, urâciunea mea, răutatea mea, ca şi cum El era păcătos, neputincios, urât, rău şi supus morţii. De ce? Fiindcă Dumnezeu, fiind atotputernic, nu este nimic în cer sau sub ceruri care poate să-L biruiască. Face El pe neputinciosul până Se pogoară în iad – dar atunci, iadule, să vezi ce te aşteaptă!

Zice Sfântul Ioan Gură de Aur în Propovăduirea de Paşti: "Iadul trup a primit, şi de Dumnezeu s-a lovit". Sau, cum zic alte tropare sau icoase pe care le avem în Triod: "De-abia a început să se înfigă Crucea lui Hristos în pământ, că iadul a început să se plângă: Cine a pus un piron de lemn în inima mea?" Asta este puterea lui Dumnezeu. Şi, cum spuneam cândva la Mănăstire, tot aşa, într-o cuvântare, ***dacă noi eram filosofi adevăraţi, dacă noi aveam premisele gândirii noastre drept închegate, numai din a privi toate filosofiile, religiile şi idealurile acestei istorii am înţelege că singur Hristos este Dumnezeul cel adevărat, tocmai din neputinţa în care Se înfăţişează. Cine îşi poate permite atâta neputinţă? Cine îşi poate permite o aşa zădărnicire a toată lucrarea lui? Numai Cel ce ştie că este atotputernic şi că nimic nu Îl poate birui.*** "Aşteaptă tu, moarte, aşteaptă tu, iadule! Nu mă împotrivesc Crucii, nu mă lupt acuma ca să arăt omului că pot să mă dau jos de pe Cruce, nu fac minune să vină Ilie să mă ia de pe Cruce, sau mai ştiu eu ce… Aşteaptă tu, iadule, cel de pe urmă!"

Toţi întemeietorii de religii, de filosofii sau de idealuri au luptat, în tot felul. Şi a trebuit ca şi Moise să îşi apere religia, ideologia, filosofia, cu tot felul de ameninţări, ba chiar cu moartea. Atotputernicul nu are nevoie să fie apărat.

Zicea cineva la noi, acolo în Anglia, care voia să mărturisească adevărata credinţă, şi îmi spunea: "Şi o să mă lupt ca să apar adevărul!" Şi mi-a venit cuvântul acesta: "De ce nu te laşi apărată tu de Adevăr, de Adevărul însuşi?" Şi i-a "picat fisa", şi a ştiut de atuncea ce să facă.

Nu atât noi apărăm adevărul, cât noi trebuie să intrăm în adevăr şi să lăsăm Adevărul să ne apere pe noi. Adevărul ce este? întrebare eretică. Fiindcă Adevărul este un "Cine". Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, a zis: "Eu sunt Adevărul şi Calea şi Viaţa". (…)"

Sfântul Siluan Athonitul: "Domnul nu e ca noi… Ah, ce Dumnezeu avem!"

"Sufletul păcătos care nu cunoaşte pe Domnul se teme de moarte, gândind că Domnul nu-i va ierta păcatele sale. Dar aceasta e pentru că sufletul nu cunoaşte pe Domnul şi cât de mult ne iubeşte. Dacă oamenii ar şti aceasta, nici un singur om n-ar mai deznădăjdui, pentru că Domnul nu numai că iartă, dar se şi bucură de întoarcerea păcătosului. Chiar şi atunci când moartea îţi bate la uşă, crede cu tărie că, de îndată ce vei cere iertare, o vei şi dobândi.

Domnul nu e ca noi. El este blând şi milostiv şi bun, şi atunci când sufletul îl cunoaşte, el se minunează fără sfârşit şi zice: „Ah, ce Dumnezeu avem!"

Duhul Sfânt a dat Bisericii noastre să cunoască cât de mare este milostivirea lui Dumnezeu.

Domnul ne iubeşte şi ne primeşte cu blândeţe, fără reproşuri, aşa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproşuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump şi încălţăminte în picioare, să junghie viţelul cel gras şi să se veselească şi nu l-a învinuit [Lc. 15].

Cu câtă blândeţe şi răbdare trebuie să îndreptăm şi noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!

Duhul Sfânt învaţă sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni".

Preot Sever Negrescu: Biciul lui Dumnezeu şi răspunsul nostru

(fragment)

În fiecare dintre noi există câte un Sfânt Ilie. Nu înseamnă că sunt mai mulţi sfinţi Ilie. Este unul, cel prăznuit în miez de vară, la 20 iulie.

Aplicăm eronat, de cele mai multe ori, mentalitatea aceasta de Sfânt Ilie, în relaţia cu noi înşine şi cu cei din jur; judecăm [pe alţii] fără a ne judeca [pe noi înşine], certăm [pe alţii] fără a ne certa [pe noi], urâm minciuna – fără a spune adevărul, nu suportăm nedreptatea – fără a fi noi înşine drepţi. Sfântul Ilie Tesviteanul a fost iute, aspru şi tăios, atât cu sine, cât şi cu ceilalţi; nu a avut pentru interior o unitate de măsură şi pentru exterior o altă unitate de măsură (…).

De ce nu trebuie să ne temem de Sfântul Ilie?! Pentru că el, om aspru şi dintr-o bucată, urând minciuna şi ipocrizia, plecăciunile şi linguşelile, îl întâlneşte pe Dumnezeu, paradoxal, nu ca o manifestare violentă, ci ca o Putere caldă, blândă, iertătoare şi senină. (…)”

(Preot Sever Negrescu, Prolog din Proloage. Lecturi patristice dintr-un calendar uitat, Editura Mitropolia Olteniei, 2008)

Arhim. Dumitru Cobzaru - Predică la Sfântul Ilie: "Nici un prooroc nu este bine primit în patria lui până astăzi. Chiar preoţii, din păcate, căutăm să fim pe placul oamenilor şi propovăduim o credinţă relaxată"

Predica Părintelui Arhimandrit Dumitru Cobzaru (exarh Cluj) la hramul Mănăstirii Cristorel, 2012:

"Prea cucernice părinte profesor, prea cuvioase părinte stareţ, prea cuvioşi şi prea cucernici părinţi, prea cuvioasă maică stareţă, binecuvântată obşte şi dreptmăritori creştini, cei care aţi citit viaţa Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul, aţi putut vedea că acest mare sfânt al Bisericii creştine, şi nu numai al Bisericii creştine, a avut şansa extraordinară de a-L vedea pe Dumnezeu. Şi vederea lui Dumnezeu, şansa Sfântului prooroc Ilie, iubiţi creştini, a fost una care s-a întâmplat în adiere de vânt lin. Adiere de vânt lin care cu prisosinţă s-a revărsat astăzi la mănăstirea Cristorel peste noi, toţi care suntem aici. În această adiere de vânt lin şi în rugăciunile noastre, ale tuturor, Duhul Sfânt a coborât peste darurile de pâine şi vin şi ele au devenit Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi L-am putut vedea cu ochii noştri, atât duhovniceşti, cât şi trupeşti. Şi, mai mult decât atât, iubiţi

creştini, foarte mulţi aţi avut şi această şansă, în primul rând copilaşii şi cei care v-aţi spovedit şi v-aţi pregătit, să vă şi împărtăşiţi cu El, să-L primiţi pe Dumnezeu în fiinţa voastră, înlăuntrul vostru. Pentru că fiecare întâlnire cu Dumnezeu trebuie să se sfârşească aşa.

Întâlnirea cu Dumnezeu trebuie să fie una ce neapărat trebuie să se înveşnicească. Să nu mai plece de la noi, să rămână cu noi şi în noi. Şi, în felul acesta, dacă va rămâne cu noi şi în noi, ne vom asemăna şi vom reuşi să semănăm din ce în ce mai mult cu sfinţii care sunt patronii acestei mănăstiri, şi îndeosebi cu Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul, pentru că acest sfânt a reuşit să-L înveşnicească pe Dumnezeu în viaţa lui, încât Dumnezeu l-a luat în car de foc şi l-a înălţat cu trupul la cer, aşa cum cunoaştem din paginile Sfintei Scripturi.

Atât de mult a reuşit să-L cuprindă pe Dumnezeu, încât Dumnezeu l-a cuprins pe el şi l-a luat în slava Lui. Şi iarăşi va să vină, aşa ne spune Sfânta Carte şi troparul Sfântului, să vestească cea de-a doua venire a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, când are să moară cu moarte ca şi oricare om de pe acest pământ. Pentru că Sfântul Ilie n-a murit, dar, pentru că este om, trebuie să moară cu moarte omenească şi să se slăvească desăvârşit în Împărăţia lui Dumnezeu.

Şi ne spun cărţile sfinte că Sfântul Ilie Tesviteanul va muri mucenic, la sfârşitul veacurilor, propovăduind cea de-a doua venire a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, dar se va împotrivi lui Antihrist, care va stăpâni sfârşitul veacurilor şi care, el şi cei care-i vor sluji, îl vor omorî. Atât pe Ilie, cât şi pe Enoh, care a fost asemenea Sfântului prooroc Ilie. Şi-i vor omorî pe cât mai mulţi din cei care nu se vor lepăda de Hristos şi de credinţa în Dumnezeu.

Iubiţi creştini, aş vrea să vă pun astăzi câteva gânduri duhovniceşti la suflet şi care se regăsesc în paginile Sfintei Scripturi, mai bine zis în Evanghelia care s-a citit astăzi la Sfânta Liturghie, şi la care aş vrea să meditaţi astăzi şi în toate zilele vieţii dumneavoastră. ***În Sfânta Evanghelie de astăzi, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, trist fiind de faptul că oamenii nu L-au înţeles, nu i-au înţeles propovăduirea şi lucrarea Lui pământească, le spune în faţă că nu este bine primit în patria Lui. Şi le descoperă chiar gândurile lor, şi anume că mintea voastră Mă acuză şi spune: Doctore, vindecă-Te pe Tine Însuţi. Câte ai făcut în Capernaum, fă şi aici, în patria Ta. Dar le răspunde la acest gând al minţii lor sărace şi răutăcioase, că nici un prooroc nu este bine primit în patria lui. Acesta ar fi primul gând duhovnicesc.***

Să ştiţi, iubiţi creştini, în ceea ce-L priveşte pe Mântuitorul s-a împlinit desăvârşit cuvântul că nici un prooroc nu este bine primit în patria lui prin aceea că, în cele din urmă a fost prins, judecat, răstignit şi omorât de compatrioţii Lui. Nici un prooroc nu este bine primit în patria lui până astăzi.

Toţi cei care ne dorim să-L propovăduim pe Dumnezeu în familia noastră, în comunitatea în care trăim, în satul, în oraşul, în ţara în care a rânduit Dumnezeu să ne naştem şi să vieţuim, nici un om din acesta nu este bine primit. Şi cei mai mulţi sunt urâţi chiar de propria lor familie şi chiar de propria lor comunitate creştină. În general, chiar preoţii, din păcate, căutăm să fim pe placul oamenilor şi propovăduim ceea ce vor ei să audă, ceea ce vor ei să afle, ceea ce vor să aibă; în general propovăduim o credinţă foarte relaxată, o credinţă care nu presupune jertfă de nici un fel. De aceea cel mai mult renunţăm şi la a propovădui, dar şi la a pune în practică şi la rugăciune, şi la post, lucruri pe care le-a făcut cu prisosinţă Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul. Pentru că avem această frică de a nu fi socotiţi prooroci care nu sunt bine primiţi în patria lor.

Din păcate, şi noi, preoţii, vindem ceea ce ni se cere de către cei care cumpără. Dar datori suntem noi, iubiţi creştini, ca Sfântul Ilie, mai ales noi, preoţii, dar şi dumneavoastră, credincioşii, în familiile din care faceţi parte, şi în comunitatea din care faceţi parte, să-L propovăduiţi pe Dumnezeu aşa cum este El şi să vă comportaţi ca atare. N-o să fiţi iubiţi şi nici noi n-o să fim iubiţi, dar dacă n-o să facem aşa, o să trecem pe partea preoţilor idoleşti care au fost ucişi chiar de Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul.

Acest prooroc a fost urmărit vreme îndelungată de însuşi regele Ahab şi de regina Isabela şi de toţi preoţii idoleşti, ca să fie omorât, dar Dumnezeu l-a apărat şi Dumnezeu l-a luat de dinaintea feţei lor şi Dumnezeu l-a hrănit şi l-a adăpat în chip minunat, Dumnezeu i s-a arătat în adiere de vânt lin şi, în cele din urmă, Dumnezeu l-a răpit cu trupul la cer. Deci, primul gând, iubiţi creştini, atât pentru noi, preoţii, cât şi pentru dumneavoastră, credincioşii: oricine îşi doreşte să-L urmeze pe Dumnezeu cu adevărat va fi proorocul care nu este bine primit în patria lui.

Al doilea gând duhovnicesc, tot din Evanghelia de astăzi: spune despre Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul că n-a fost trimis decât la o văduvă din Sarepta Sidonului, dar, în acea vreme, multe văduve erau în Israel, şi, totuşi, numai la una singură a fost trimis Proorocul Ilie ca să se odihnească şi să mănânce pâine. Multe văduve erau atunci în Israel, dar numai la una s-a dus Ilie, numai la una s-a învrednicit de prezenţa lui.

Noi suntem aici atât de mulţi, un număr aşa de mare de creştini, şi ne-am învrednicit de prezenţa lui prin faptul că am invocat această prezenţă în rugăciunea noastră. Dar, mai mult decât atât, noi, văduvi de atâtea lucruri care ne lipsesc, şi, mai ales, lucruri duhovniceşti, avem nevoie permanent de prezenţa Sfântului prooroc Ilie care să ne înmulţească untdelemnul rugăciunilor şi al nevoinţelor noastre. Şi nu numai acest lucru, avem nevoie de prezenţa proorocului Ilie Tesviteanul aşa cum a avut nevoie văduva din Sarepta Sidonului ca să-i învieze fiul mort. Atâta nevoie avem noi astăzi de Sfântul prooroc Ilie ca să-i învieze pe fiii noştri morţi. Morţi, în primul rând din punct de vedere spiritual, duhovniceşte, dar şi morţi din punct de vedere sentimental, în ceea ce priveşte relaţia lor cu părinţii. Atâta nevoie avem de Sfântul prooroc Ilie să ne învieze fiii noştri…

Şi ultimul gând din Evanghelia de astăzi spune că mulţi leproşi erau în vremea lui Elisei, dar numai unul s-a tămăduit, Neeman sirianul. Câtă lepră este pe trupurile noastre, dar, mai ales, pe sufletele noastre. Şi câtă nevoie avem să fim tămăduiţi! Dar atenţie, iubiţi creştini, Evanghelia de astăzi ne spune că numai unul s-a tămăduit, şi acela de alt neam: Neeman sirianul.

Să avem grijă, iubiţi creştini, că noi cunoaştem foarte bine credinţa noastră, sau poate mai puţin, şi ne rugăm şi ne străduim să facem atâtea lucruri, sau chiar ne nevoim duhovniceşte, dar nu o dată Hristos ne avertizează că vor veni de la apus şi de la răsărit neamurile, cei care încă nu-L cunosc, şi vor merge înaintea noastră în Împărăţia lui Dumnezeu.

Să fim atenţi la acest cuvânt al Sfintei Scripturi: că mulţi leproşi erau în zilele lui Elisei, dar numai unul s-a vindecat, şi acela de alt neam. Nu cumva acesta este un avertisment al Mântuitorului, rostit chiar de El? Nu cumva noi, cei care suntem preocupaţi prea mult de lucrurile pământeşti, să pierdem ceea ce este mai important, şi anume mântuirea sufletului! […]

Sfântul prorooc Ilie şi lumea noastră idolatră. Ce ne-ar spune astăzi Sfântul de foc care va reveni în vremea antihristului? Drumul de la dreptate la milă.

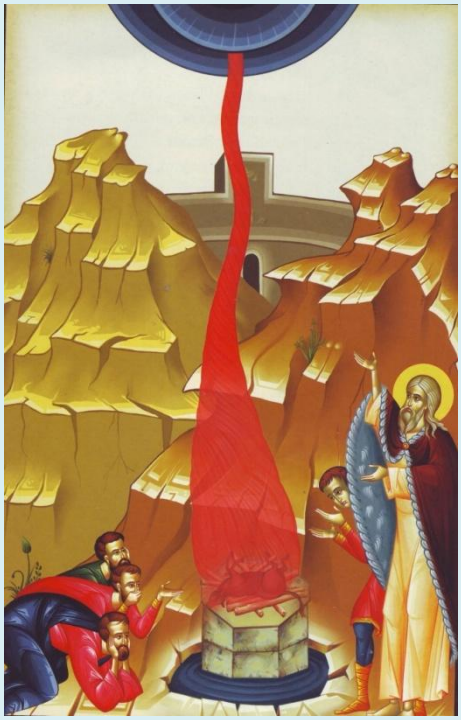

Sfântul Ilie şi slujitorii lui Baal - foc din cer peste jertfele idoleşti

Arhim. Andrei Coroian: Sfântul prooroc Ilie sau Lucrarea sfinţilor în lume

Lumea în care trăim astăzi nu mai este lumea pe care Dumnezeu a creat-o la început, „bună foarte", ci una alterată, deformată. Lumea creată de Dumnezeu, adică pământul şi toate cele existente pe el, în frunte cu omul, erau curate. Exista o deplină armonie între om şi Dumnezeu, între om şi om, între om şi natură, iar starea de fericire a Raiului urma să fie extinsă pe tot pământul, sporind până la starea de împărăţie a lui Dumnezeu. Datorită păcatului primului om - Adam - lumea a ajuns într-o stare de nefericire, dezarmonie, degradare, suferinţă şi chin. Totuşi, în dragostea şi purtarea Lui de grijă, Dumnezeu nu a părăsit lumea, ci a căutat, când prin pedepse, când prin manifestări de bunătate, să o întoarcă către Sine. Atât în vechime, cât şi în prezent, Dumnezeu alege oameni cu care şi prin care poate comunica cu lumea, spre îndreptarea ei. Aceştia sunt Sfinţii.

De la începutul lumii, sfinţii şi drepţii au fost centrele de comunicare, bazele de emisie-recepţie, prin care Dumnezeu comunică cu omenirea. Toţi sfinţii din Vechiul şi din Noul Legământ au primit revelaţia de sus, au cunoscut voia lui Dumnezeu, şi împlinindu-o au vestit-o şi celorlalţi oameni.

[…]

Prin lucrarea sfinţilor (ca împreună lucrători cu Dumnezeu) s-au izbăvit mii şi milioane de oameni, naţiuni întregi, din păcat, din suferinţă din moarte şi pierzare.

În mijlocul lunii lui cuptor, pe data de 20 iulie, îl sărbătorim pe proorocul cel de foc - pe Sfântul Ilie, tezviteanul.

Sfântul prooroc Ilie este unul dintre cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu, trimişi vreodată de El pe acest pământ. S-a născut în Tezva Galaadului (de unde numele de tezviteanul) cu aproape opt sute de ani înainte de venirea Mântuitorului Iisus Hristos, într-o familie evlavioasă şi credincioasă unicului Dumnezeu. Tatăl său, Sovac, a văzut la naşterea lui, îngerii Domnului, înfăşurându-l în flăcări de foc şi hrănindu-l cu văpaie. Toată viaţa, Sfântul Ilie a fost mistuit de focul dragostei şi al slujirii, de râvna pentru cinstirea adevăratului Dumnezeu. El a trăit într-o vreme în care omenirea întreagă era idolatră şi păgână, chiar poporul ales din care făcea parte devenise idolatru. Regele Israelului, Ahab, se căsătorise cu o păgână Izabela, care a adus cu sine cultul idolatriei. Astfel, tot poporul, în frunte cu regele, ajunsese închinător la idoli.

Sfântul prooroc Ilie, care a trăit o viaţă pustnicească, aspră, asemenea Sfântului Ioan Botezătorul, în feciorie, sărăcie, post şi rugăciune şi totală ascultare faţă de Dumnezeu Savaot, nu putea răbda această nelegiuire, ca întreg poporul evreu, în frunte cu regele său, să devină idolatru. De aceea Dumnezeu, văzându-i râvna, l-a trimis la rege. Îmbrăcat cu toate armele lui Dumnezeu (Efeseni 6, 13-17), Sfântul Ilie a mustrat poporul pentru această fărădelege, şi mai ales perechea regală Ahab şi Izabela, care inventau noi şi noi ticăloşii. I-a mustrat pentru păcatul de a fi părăsit pe Dumnezeul părinţilor lor şi de a fi urmat zeilor Baal şi Asera, şi altor zeităţi prin care de fapt, se aducea închinare Satanei.

După ce cu rugăciunea sa a închis cerul trei ani şi şase luni, foametea şi seceta provocând dezastre în întreaga ţară, cheamă poporul şi pe rege pe Muntele Carmel, cu propunerea ca ei toţi să aducă jertfă lui Baal, prin preoţii şi profeţii lui, iar el, Ilie, să aducă singur jertfă adevăratului Dumnezeu. Propunând ca Dumnezeu să arate semn şi să trimită foc din cer peste jertfa cea adevărată.

Dumnezeu a ascultat pe slujitorul Său credincios şi a trimis foc din cer, iar preoţii lui Baal au fost dovediţi mincinoşi. Plin de râvnă sfântă, Ilie îi înjunghie pe cei opt sute cincizeci de preoţi idoleşti la râul Chison şi restabileşte închinarea cuvenită adevăratului Dumnezeu. După aceea se roagă şi cere lui Dumnezeu ploaie, iar

Dumnezeu ascultându-l, o trimite peste pământul însetat. Dar regele Ahab deşi se căieşte o vreme pentru răutăţile făcute, îndemnat fiind mai ales de soţia sa Izabela, se întoarce la ele, căutând să-l omoare pe omul lui Dumnezeu, Sfântul Prooroc Ilie. Atunci, plin de duhul şi puterea lui Dumnezeu, el profeţeşte: câinii vor linge sângele tău şi tot ei vor mânca pe Izabela, fapt care s-a împlinit întocmai. Această întâmplare arată limpede că răul din această lume, nu este fără de sfârşit, iar slujitorii lui, vor avea soarta lui Ahab dacă nu aici, atunci în veşnicie.

Sfântul Ilie profetul plin de darul Duhului Sfânt, sfârşeşte viaţa pământească aşa cum a trăit. În căruţa ascultării şi al supunerii faţă de Dumnezeu, trasă de caii dragostei de Dumnezeu şi de oameni, el se înalţă spre cer. Este înălţat cu trupul. Nu a fost dat stricăciunii trupul lui cel uscat de post, dar plin de Duhul Sfânt, ca semn că oricine crede în adevăratul Dumnezeu şi ascultă de El, nu mai moare, ci rămâne veşnic viu.

Sfântul Ilie este la fel de viu, de prezent, în Biserică şi în lumea întreagă precum era atunci când trăia în trup; mai mult, duhul, puterea, râvna şi exemplul lui, sunt prezente pe întinsul întregii creştinătăţi. Astăzi îl cinstim pe Sfântul Ilie cu laude şi cu cântări duhovniceşti, pentru că el este ocrotitor şi rugător al nostru înaintea lui Dumnezeu. Puternica sa prezenţă în Biserica Ortodoxă Română se vede din zecile şi sutele de biserici şi mânăstiri care îi sunt închinate. Numai în Arhiepiscopia noastră avem trei mânăstiri (Nuşeni, Băişoara şi Cristorel) şi alte multe biserici care poartă hramul marelui sfânt prooroc.

Prin viaţa sa exemplară, Sfântul Ilie ne învaţă să fim curaţi, sinceri, credincioşi, modeşti, cinstiţi, harnici, muncitori, rugători. Să iubim cumpătarea şi rugăciunea, ştiind că prin post se biruiesc patimile şi orice rău, iar prin rugăciune primim mângâiere de la Dumnezeu, mai ales atunci când nu mai avem nici o mângâiere omenească.

Lumea idolatră în care a trăit Sfântul prooroc Ilie nu se deosebeşte de cea în care trăim noi astăzi. Păcatele osândite de Sfântul Ilie atunci: necredinţa, ura, idolatria, mândria, silnicia, minciuna, răpirea bunurilor altuia, nedreptatea, desfrâul sub toate formele lui, iubirea faţă de materie şi încrederea în bunurile pământeşti, sunt la fel de prezente şi în lumea noastră. Răul îşi are propovăduitorii lui. Idolii nu se mai numesc Baal şi Asera, dar închinare li se aduce marilor staruri şi vedete de cinema, care în producţiile lor propagă ura, mânia, violenţa, răzbunarea, sexul, pornografia, alcoolismul, drogurile şi alte elemente care fac parte din lumea şi cultura păcatului. Ura şi mândria se arată prin aşa-zisa manifestare a personalităţii celor puternici, iar dreptul proprietăţii

devine cult al egoismului şi orgoliului. Silnicia „rezistă cel mai tare”, minciuna numită „abilitate diplomatică”, cămătăria şi nedreptatea numită „sechestrare de bunuri”, desfrâul devenit industrie, avorturile, drogurile şi alte mari păcate pretind carte de identitate pe planeta pământ.

Dacă păcatele, sub altă mască sunt aceleaşi, nici poziţia Sfântului Ilie, dacă ar trăi în vremea noastră, nu ar putea să fie alta. Dacă atunci, prin foamete şi secetă, prin minunea pogorârii focului din cer, şi prin uciderea preoţilor idolatri, a întors poporul Israel la închinarea Dumnezeului adevărat, astăzi, fiind prezent în Biserică prin duhul şi puterea lui, ne spune: *<<Unul este Dumnezeu – Iisus Hristos de o fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, Lui să vă închinaţi, Lui să vă rugaţi, Lui să vă încredinţaţi toată viaţa voastră. Urmaţi-i Lui în curăţie, smerenie şi ascultare, „nu vă potriviţi duhului acestui veac” (Romani 12, 2). Rugaţi-vă cât mai mult lui Dumnezeu, de unde vine tot darul, înfrânaţi-vă de la rele. Rugaţi-vă pretutindeni, dar mai ales în Biserică şi în locuri curate şi liniştite. Idolii au templele lor, voi creştinii aveţi Biserica Dumnezeului Celui Viu. Acolo adunaţi-vă cât mai des la rugăciune şi la Sfânta Liturghie. În ea se săvârşesc minuni mai mari decât pe Muntele Carmel. Aici, urmând Apostolilor, preotul jertfeşte pe însuşi Iisus Hristos, cel ce S-a jertfit de bună voie. Aici nu se pogoară foc din cer, ci Însuşi Dumnezeu cu-ntreg alaiul de sfinţi şi de îngeri în frunte cu Maica Domnului. Eu m-am împărtăşit de Dumnezeu pe cât mi s-a dat în Muntele Horeb, voi îl primiţi în mintea, inima, sufletul, trupul şi în toate mădularele voastre prin Sfânta Împărtăşanie. Eu prin darul Lui am legat şi dezlegat cerul, preotul prin harul Lui, leagă şi dezleagă păcatele oamenilor. Eu am fost ridicat cu trupul la cer, voi trăiţi în Biserică, în toată vremea, bucuria cerească şi de necuprins a Învierii lui Hristos. Eu am primit duh şi putere să îndrept poporul Lui, voi Îl aveţi pururi pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, Împăratul nostru cel ceresc. Deci nu vă temeţi, ocrotitorul vostru este Cel ce a biruit lumea, moartea şi pe diavolul. Voi sunteţi prin El pururea biruitori. Eu am fost slugă, voi sunteţi fii prin Hristos. Tatăl nostru cel ceresc este mai tare decât toţi, cine se va atinge de voi? Voi încă de pe pământ puteţi trăi bucuria şi veselia cea de nespus a împărăţiei cereşti. Alipiţi-vă de Domnul şi Mirele sufletului vostru şi bucuraţi-vă>>.*

Îi mulţumim Sfântului Ilie pentru cuvintele sale! Dar duhul nostru este slab şi-i cerem să se roage pentru noi să ne întărim. Lucrul său nu s-a terminat.

Ajută-i Sfinte Ilie pe păstori să sporească în sfinţenie, pe popor, în dreptate şi adevăr. Izbăveşte-ne pe toţi de tulburarea celui viclean, de cursele lui, de toate relele care vin asupra noastră urmării păcatelor noastre. Văpaia focului ceresc, care a mistuit viaţa ta, cere-o de la Dumnezeu în sufletul fiecărui creştin. Roag-o

pe împărăteasa, Maica Domnului, să ne acopere cu omoforul ei, ca sub scutul ei cel nebiruit şi înarmaţi cu rugăciunile ei şi ale sfinţilor, să trecem viaţa noastră pământească, ajungând la viaţa cea veşnică şi pururea fericită.

Sfinte proroocule Ilie, tu care ne arăţi că omul a fost făcut stăpânul acestei lumi şi nu robul ei, că şi stihiile şi fenomenele meteorologice pot fi stăpânite prin post şi rugăciune, în deplină ascultare faţă de Dumnezeu, dă-ne din duhul şi din puterea ta, din râvna şi dragostea ta, precum ai dat ucenicului tău Elisei. Cere de la Dumnezeu pentru noi darul curăţiei, al smereniei, al rugăciunii, al iubirii şi al slujirii dumnezeieşti şi ajută-ne pe noi şi tot poporul ca să nu mai şchiopătăm de „amândouă picioarele" adică în credinţă şi fapte bune, ci precum atunci poporul Israel, să părăsim cu toţii idolii veacului, dinlăuntrul şi dinafara noastră, mergând pe calea crucii Domnului Iisus Hristos, precum aţi mers voi toţi sfinţii Lui. Amin.

Părintele Ciprian Negreanu (Cluj) - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie (2012)

"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Suntem în ziua Sfântului prooroc Ilie ,tesviteanul, „proorocul de foc", pe care tatăl său l-a văzut după naştere îmbrăcat în foc şi înconjurat de îngeri care îl îmbrăcau în focul acesta. Numit aşa, „proorocul de foc", şi deoarece cuvântul lui era de foc şi claritatea cu care spunea cuvântul acesta în faţa poporului era de foc. Numit aşa şi

pentru că a întors poporul lui Israel spre credinţa în Dumnezeu prin focul cerului, adică prin focul soarelui care a ars trei ani jumătate peste pământ şi n-a fost nici ploaie, nici bură de ploaie, nici roua dimineţii n-a fost în toţi cei trei ani jumătate, aşa cum s-a rugat el şi a fost şi a spus proorocul regelui Ahaz şi Isabelei şi aşa s-au împlinit trei ani jumătate.

Pe aceşti trei ani jumătate i-a amintit şi Mântuitorul când a spus că trei ani jumătate n-a plouat pentru rugăciunea proorocului Ilie. Numit aşa, „proorocul de foc", pentru că a întors poporul lui Israel nu numai prin această minune, că n-a plouat trei ani jumătate, după cuvântul său, pentru că poporul era întors spre păgânătăţi şi spre idolatrie şi se închina idolilor şi nu asculta de cuvântul lui Dumnezeu, ci şi pentru că momentul în care poporul s-a întors spre Dumnezeu a fost tot prin foc, în sensul că a strâns poporul lui Dumnezeu, sute şi sute de mii în jurul muntelui Carmel, şi acolo, cu toţi preoţii idolatrii ai lui Baal, aduşi de Isabela, soţia lui Ahaz, care era păgână şi se căsătorise cu regele evreu Ahaz şi adusese cu ea mulţime de preoţi idolatri şi făcuse şi alţii dintre evrei, care se închinau lui Baal, un zeu străin, asirian, şi i-a adus acolo pe toţi, şi pe prooroci, şi pe rege, pe toată lumea, pe toţi demnitarii, şi tot poporul era la poalele muntelui, şi acolo, pe coama muntelui, a făcut un jertfelnic de piatră, mare, şi l-au înconjurat cu şanţuri de apă adânci, pline cu apă, şi peste jertfă au pus apă, şi înainte de a face această jertfă au zis proorocilor lui Baal şi poporului întreg: Dumnezeul care va asculta, acela e Dumnezeu adevărat.

Iar proorocii lui Baal să se roage lui Baal şi să coboare foc peste jertfă. Şi au pus viţei peste jertfă şi alte jertfe şi s-au rugat de dimineaţă până spre după-masă şi n-a coborât nimic din cer, şi n-a ars nici jertfă, nici nimic, nici măcar nu s-a văzut o flacără, cu toată rugăciunea lor şi cu toată străduania lor, şi erau sute de preoţi ai lui Baal care se rugau încontinuu, iar Sfântul Ilie era singurul preot al lui Dumnezeu şi el, după ce au terminat preoţii lui Baal, a turnat apă peste jertfe şi peste jertfelnic şi s-au umplut şi şanţurile de apă din jurul jertfelnicului şi după ce a făcut aceasta s-a pus în genunchi şi a zis poporului întreg: Apropiaţi-vă! Şi s-a apropiat tot poporul şi s-a rugat de faţă cu toţi cu glas mare, şi s-a coborât foc din cer şi a ars şi jertfa, şi lemnele jertfei, şi pietrele care făceau parte din jertfelnicul acela, şi pământul de sub jertfelnic, şi şanţurile cu apă, totul s-a făcut scrum. Într-o clipă. Şi s-a cutremurat poporul şi au strigat toţi ca într-un glas: Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul cel adevărat!

Şi atunci s-au răzbunat cumva pe aceşti preoţi care i-au minţit atâta timp, ai lui Baal, şi au fost jertfiţi. ***Deci a fost numit aşa şi pentru această minune, a coborârii focului din cer, care era preînchipuirea Liturghiei şi a focului***

dumnezeiesc care coboară peste jertfe. Noi aducem jertfa noastră, noi aducem pâinile noastre, facem jertfelnicul cu mâinile noastre, aducem apa noastră pe care o punem în jertfă, toate le aducem de la noi; dar jertfa se transformă în Trupul şi Sângele Mântuitorului prin foc dumnezeiesc. Dumnezeu coboară din cer. Era preînchipuirea a ceea ce se întâmplă în timpul Liturghiei.

Numit „proorocul de foc" şi pentru că s-a înălţat la cer într-un car de foc cu cai de foc, aşa era văzut de Elisei. S-a născut văzut fiind în foc şi a trecut la ceruri în foc şi viaţa lui a fost de foc. Şi se va întoarce într-o vreme a focului întunecat a veacului acestuia, a focului plin de păcate şi de necredinţă, în vremea cea mai grea a lumii acesteia în care ni s-a dat să trăim. Se va întoarce în vremea antihristului, când se vor împlini cuvintele spuse de Mântuitorul: Şi vor face minuni şi vor amăgi pe mulţi, şi vor coborî chiar şi foc din cer, zicea Mântuitorul despre antihrist, despre sfârşitul veacurilor. Iar la o asemenea părută minune a antihristului va veni cel care a coborât adevăratul foc din cer, Ilie. El va sta înaintea lui antihrist, înainte de a-i sta chiar Hristos şi a-l stinge, a-l distruge. Ilie va sta înaintea lui antihrist şi va spune tot adevărul. El va veni şi va muri ca toţi oamenii, nimeni din cei care au trăit vreodată pe pământ nu va scăpa de a trece prin porţile morţii. Şi Maica Domnului a trecut, şi Mântuitorul a trecut, şi Ilie, şi Enoh vor trece, cei care au fost ridicaţi cu trupul la cer, atunci, în Ierusalim, în faţa întregii lumi. Vor da mărturie în faţa poporului iudeu şi pentru toată lumea, pentru că toţi vor vedea şi aceasta va fi măsura cea mai înaltă, care va umple paharul pentru poporul iudeu, şi se vor întoarce spre credinţă. Va fi vremea întoarcerii poporului iudeu spre credinţa, vreme binecuvântată, pe care a aşteptat-o Pavel, pe care au aşteptat-o atâţia, pe care au nădăjduit-o şi pentru care s-au rugat atâţia. Acest popor atât de prigonit şi cumva urmat şi de blestemul pe care singur şi l-a luat asupra sa atunci, la uciderea Mântuitorului, dar, totuşi, poporul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu nu-l va lăsa până la sfârşit şi-l va întoarce. Acela va fi şi ultimul semn al sfârşitului veacurilor: întoarcerea evreilor la credinţă.

Dar, întorcându-ne la proorocul de foc, aş vrea să vă atrag atenţia, din viaţa lui, foarte pe scurt, asupra unei tainice legături dintre el şi Dumnezeu în privinţa unui păcat, în privinţa unei greşeli pe care îndrăznesc să spun că a avut-o într-un moment, la un moment dat în viaţă, şi tainica legătură pe care Dumnezeu a avut-o cu el, ca să-l înveţe acest lucru, ca să-l scoată din acest păcat. Era vorba de îndrăzneală, era vorba de mândrie, era vorba de asprime. Ceva între toate acestea trei: asprime foarte mare, care vine, în general, din mândrie, din părerea că ştii ce trebuie făcut, că ştii care e calea, că altfel nu poate fi; deci, până la urmă, totul se reducea la un dram de mândrie pe care l-a avut la început Ilie şi taină cu care a lucrat Dumnezeu cu el ca să-i scoată acest dram de mândrie.

Ştim că proorocul Ilie, într-un fel, se certa cu Dumnezeu şi-i spunea: Doamne, până când o să-i rabzi? Până când o să-i rabzi? Până când ai milostivire cu ei? Până când îi laşi? Până când îi îngădui? Nu înţelegea această îngăduinţă îndelungă a lui Dumnezeu cu ei, când îi vedea cum se închină, cum fac sărbători mari, petreceri lungi, aduc lui Baal sacrificii, era de nevăzut aşa ceva pentru un credincios. El era credincios şi nu putea să înţeleagă de ce Dumnezeu nu face ceva, de ce nu-i stârpeşte de pe faţa pământului. Asta Îi cerea lui Dumnezeu. De ce nu-i trece prin foc şi prin sabie? De ce nu se întâmplă ceva? De ce nu-Şi arată puterea Sa Dumnezeu? El Îl cunoştea pe Dumnezeu, dar nu-L cunoştea în milostivirea Sa şi în dragostea Sa. Cunoştea doar că există, doar că este, doar că are putere, este judecător, dar nu-I cunoştea dragostea şi milostivirea.

Şi cu el a avut Dumnezeu o tainică lucrare, ca să-l înveţe această dragoste, pe care Ilie, în asprimea sa, în hotărârea lui a de a face dreptate, de a pune lucrurile aşa cum trebuie, la punct, trecea peste această milostivire şi această dragoste de oameni şi punea pe primul loc dreptatea, pe primul loc adevărul. Şi Dumnezeu a mers, parcă, după voia lui Ilie. Dumnezeu părea că-l ascultă pe Ilie, dar de fapt, tainic, îl învăţa, îl apropia de dragostea faţă de oameni, de îngăduinţă faţă de oameni. Pentru că Dumnezeu avea această îngăduinţă şi cu greu se lasă atras spre încercări prea mari pentru oameni. Şi nu voia să aducă încercări prea mari, aşa cum vedem că avem luni sau poate ani întregi de uitare de Dumnezeu, de nepăsare, de părută credinţă, dar, de fapt, formală. Atunci El nu vine asupra noastră cu nu ştiu ce măsură şi nu ne scoate din casa noastră şi nu ne duce în ispite şi în încercări care într-o clipă ne-ar face praf şi pulbere. Şi vedem o anumită milostivire a lui Dumnezeu, o dragoste fără seamăn, pe care noi n-o înţelegem, şi mai ales după ce ne întoarcem la credinţa vie, zicem: „Doamne, cum ai putut răbda?...”

Aceasta era o obsesie bună a părintelui Arsenie Boca. El, când povestea despre tatăl său: „Să nu pierzi vremea!”, nu se referea doar la învăţătura tatălui său şi atât. Pentru el, orice pierdere de timp, mai ales orice pierdere de vreme în legătura lui cu Dumnezeu era îngrozitoare, era peste măsură de dureroasă. Şi nu găsea nici o scuză acestei pierderi de vreme. Şi după aceea, peste timp, am înţeles această dorinţă a părintelui Arsenie Boca, în viaţa mai multora, până şi în a mea. „Unde ai pierdut atâta timp? De ce ai pierdut atâta timp?” Această atenţie la pierderea de vreme, pentru Dumnezeu. Să nu pierdem timp, pentru Dumnezeu. Dumnezeu merită! Şi tu singur eşti cel care te vei acuza cel mai mult, după ce vei cunoaşte adevărul: Cum de-ai pierdut atâta timp? Unde ai pierdut atâta vreme?

Întorcându-ne la proorocul Ilie: Dumnezeu a avut atenţie asupra lui şi l-a învăţat, până la urmă, această milostivire. Cum? Prima dată l-a ascultat pe Ilie, care era

aspru şi neîndurător şi zicea: Până când îi vei răbda? Dă-i în mâna mea! Şi Dumnezeu i-a dat în mâna lui şi i-a zis: Bine, ţi-i voi da, cere orice. Şi el s-a dus în faţa lui Ahaz împăratul, care nu l-a crezut, normal că nu l-a crezut, e ca şi cum cineva s-ar duce acum în faţa unui mare conducător de stat şi ar zice: Dacă nu te întorci cu adevărat tu şi poporul tău la credinţă, iată ce va fi:trei ani şi şase luni nu va fi nici ploaie, nici rouă din cer. Va arde soarele ca para şi cerul va fi ca arama. Şi nu veţi găsi milă până nu vă veţi întoarce la Dumnezeu. „Fugi de-aici, du-te, măi…!" Aşa a zis şi Ahaz. Şi aşa s-a împlinit, exact cum i-a zis el.

Dumnezeu i-a zis lui Ilie cu asprime: "Du-te de aici la pârâu, la o peşteră, şi stai acolo, la pârâul acela – şi acum este peştera aceea, peştera Hozevei – şi stai la pârâul acela, şi bea din pârâul acela, şi corbi te vor hrăni şi îţi vor aduce carne şi pâine în fiecare zi." Şi aşa a fost, şi corbii l-au hrănit. Dar a simţit asprimea lui Dumnezeu când i-a zis: Du-te de aici!, după ce el spusese: „Să vină foc din cer şi să coboare asprimea peste oameni!" Dumnezeu nu i-a zis: Bravo, Ilie, ai cerut bine! Nu, i-a zis: Du-te şi stai acolo! Şi s-a smerit inima lui, că stând acolo a început să nu mai fie apă în pârâu, să-i fie tot mai greu, s-a simţit până şi la pârâul unde stătea el că e greu.

A început să se smerească inima lui Ilie şi Dumnezeu i-a zis: Du-te în Sarepta Sidonului, la o văduvă pe care o vei întâlni, şi acolo o să stai la ea. Şi aşa a şi fost, s-a dus la văduva aceea şi untdelemnul din sticla ei nu s-a împuţinat cât a stat el acolo, şi făina din vas n-a scăzut şi a trăit acolo până s-au terminat cei trei ani şi şase luni. Şi după aceasta a fost minunea cu focul din cer, focul de pe Carmel, şi în clipa în care a coborât focul şi oamenii au crezut şi poporul s-a întors spre Dumnezeu, au venit ploile pe pământ.

Dar înainte de a veni toate ploile acestea, el a ucis sutele şi sutele de preoţi ai lui Baal pe muntele Carmel şi acum a venit una dintre cele mai mari smerenii pentru Ilie. Dar ar trebui să vorbim mai mult despre viaţa lui, ca să vedeţi că a fost un continuu proces de smerenie pentru Ilie. El vine în casa văduvei, se întâmplă minunea că nu se termină uleiul şi făina, dar nu la mult timp după ce a început să stea în casa văduvei, a murit copilul văduvei. Şi văduva a început să strige, să zică: Blestem a coborât peste casa noastră. Cum a venit proorocul acesta al lui Dumnezeu la mine, iată, mi-a murit copilul! Blestemată să fie ziua în care l-am întâlnit pe omul acesta! Şi vă daţi seama ce smeritor pentru el, el, proorocul lui Dumnezeu, care vorbea cu Dumnezeu, să vadă că chiar aşa a fost! Cum a intrat el, nu mult după aceea, copilul a murit subit! Cum se poate? În casa în care intră omul binecuvântat se întâmplă lucruri binecuvântate, bune! Şi el a plâns şi i-a cerut ajutorul lui Dumnezeu: Doamne, de ce ai făcut asta? Şi văduvei la care stau îi

omori copilul? Nu înţelegea, dar, oricum, se smerea: Doamne, ce se întâmplă? Şi Dumnezeu i-a întors viaţa copilului, dar toate acestea au lucrat la smerenia lui.

Oricum, după ce coboară foc din cer şi se întâmplă uciderea proorocilor, Isabela, regina, care nu fusese acolo, cea care îi adusese pe acei preoţi, a zis: „Aşa şi aşa să-mi facă mie Dumnezeu dacă nu voi face ca în ziua următoare, pe vremea aceasta, tu să păţeşti ca preoţii pe care i-ai ucis!" A spus lucruri grele, se blestema pe sine. „Te voi căuta în toată împărăţia, te voi căuta cu toate gărzile, şi dacă nu voi face până în ziua următoare pe vremea asta cu tine cum ai făcut tu cu proorocii lui Baal, aşa şi aşa să-mi facă mie Dumnezeu!" Şi s-a cutremurat inima lui Ilie, s-a spăimântat Ilie! Ilie, marele Ilie!

A îngăduit Dumnezeu să vină duh de frică asupra lui. A simţit şi el frica, ce înseamnă groaza, ce înseamnă asprimea, ce înseamnă greutatea cuvântului, ce înseamnă blestemul, asprime pe care el cu uşurinţă o folosea înainte. S-a cutremurat inima lui şi a fugit spre Berseba, o zonă mai îndepărtată a Israelului, şi de acolo a mai fugit o zi, şi-a lăsat ucenicul, pe Elisei, în Berseba, şi el a mai fugit înc-o zi în adâncul pustiei şi s-a aşezat sub un ienupăr şi a zis: Doamne, m-ai adus şi în necazul acesta. Am făcut tot ce puteam să fac. Ia-mi viaţa. După ce făcuse atâtea minuni, coborâse focul din cer, a ajuns sub ienupărul acela şi zicea: Ia-mi viaţa! Nu sunt eu mai bun ca părinţii mei! Auziţi: Nu sunt eu mai bun ca părinţii mei!, deşi până atunci îi judeca pe toţi: „Nu-şi fac treaba, nu-şi fac datoria, de ce nu fac cum trebuie să facă?"

Şi adoarme de supărare cum au adormit apostolii în grădina Ghetsimani, adoarme sub ienupărul acela şi un înger îl atinge pe umăr, îl trezeşte şi îi zice: Ia, bea şi mănâncă. Şi adoarme din nou după ce-i zice îngerul acestea. Şi îl trezeşte iar: Ia, bea şi mănâncă. Şi îngerul îi aducea de mâncare şi de băut. Şi i-a zis: Acum să te duci până în muntele Horeb şi acolo te vei întâlni cu Dumnezeu. Şi s-a dus până în muntele Horeb, 40 de zile, şi n-a mâncat şi n-a băut până n-a ajuns acolo. N-a stat pe loc, a mers neîncetat, hrana îngerească i-a dat puterea aceasta. Şi a ajuns în muntele lui Dumnezeu şi acolo a trecut Dumnezeu prin faţa sa sub formă de vânt care vine repede şi dărâmă tot, sub formă de foc care mistuie tot, sub formă de cutremur care distruge tot în calea lui, şi Dumnezeu i-a zis: Nu sunt aici, nici în vântul puternic, nici în foc, nici în cutremur, ci sunt aici – şi a venit un fir de vânt subţire şi blând, pe care abia îl simţeai la obraz. Şi i-a zis: Aşa sunt Eu, Ilie. Şi s-a cutremurat Ilie şi a înţeles cum e Dumnezeu, că Dumnezeu e blând, Dumnezeu e milostiv, Dumnezeu e îndelung-răbdător.

Aş zice că sunt patru trepte mari prin care a trecut Ilie până a ajuns la măsura smereniei desăvârşite şi prin care cred că ne trece şi pe noi Dumnezeu.

Prima dată l-au hrănit animalele şi pârâul, adică făpturile lumii acesteia. Corbul şi pârâul l-au hrănit în momentul când el era aspru şi neîndurător. Aşa şi noi, ziceau Părinţii, ne hrănim cu cele ale lumii acesteia şi ne devin ajutoare cele ale lumii acesteia atâta timp cât noi suntem aspri şi neîndurători cu alţii şi cerem foarte mult de la alţii şi suntem doritori de dreptate şi cerem de la noi şi de la ceilalţi, chiar nu cu răutate. Deci el cerea dreptate şi de la el însuşi, şi de la ceilalţi, cu aceeaşi asprime. Şi după aceea, ziceai ei, ne devin oamenii ajutători, atunci când te mai înalţi în smerenie, sau când te mai cobori în smerenie. S-a smerit Ilie, văzând greutatea zădufului zilei şi greutatea lipsei de apă, şi s-a dus să ceară ajutor de la o văduvă. Mă primeşti şi pe mine în casa ta? – şi văduva l-a primit. Dar pentru că s-a smerit el mai mult, Dumnezeu i-a dat ajutor acum pe om, pentru că a înţeles puţin mai mult durerea omului.

Şi când s-a smerit şi mai mult Ilie, a zis: Doamne, ia-mi viaţa, am făcut tot ce-am putut să fac, acum pentru ce mă mai ţii? Nu sunt eu mai bun decât părinţii mei, îngeri au venit să-i slujească. Când s-a crezut mai nevrednic şi decât strămoşii lui, şi decât toţi, atunci au venit îngerii să-i slujească. Iar când peste acestea au fost şi efortul şi osteneala celor 40 de zile, şi probabil, şi mai multă smerenie în inima sa – că şi acolo el a mai păstrat un dram de mândrie, când s-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu şi I-a zis: Doamne, iată, toţi slujeau lui Baal şi eu singur am rămas să slujesc Ţie! şi Dumnezeu i-a zis: Mi-am păstrat şapte mii de drepţi care nu şi-au plecat genunchii înaintea lui Baal şi care sunt toţi în Israel şi sunt în viaţă. Şapte mii! Şi tu zici că eşti singur? Şi Dumnezeu l-a smerit şi acolo. Şi acolo, smerindu-se, L-a văzut pe Dumnezeu, şi mai mult smerindu-se, ultimul dram de mândrie pe care-l avea: Când Ţi-am slujit Ţie eram singur în faţa Carmelului! Şi aşa era, era singur! Dar Dumnezeu şi acolo i-a luat această mândrie şi i-a zis: Mai erau şapte mii pe care tu nu-i ştii şi care erau ascunşi, erau ucenicii Mei, Mi i-am păstrat ascunşi. Eu Mi i-am păstrat în Israel. Adică îi cunoşteam, îi ştiu, ca şi pe tine, nu eşti tu singurul. Şi atunci când el s-a smerit complet, şi-a pierdut şi ultimul dram de mândrie, Dumnezeu S-a descoperit El pe Sine, adică i-a zis: Iată, Ilie, unde sunt Eu! Şi i-a arătat fuiorul de vânt subţire care a trecut pe lângă obrajii lui. Adică milostivirea lui Dumnezeu.

Şi cred că din această foarte pe scurt prezentare a vieţii proorocului Ilie ne dăm seama ce mare e smerenia, ce mare e milostivirea, îngăduinţa cu ceilalţi, să ne punem noi în locul celorlalţi, să înţelegem de ce un om a ajuns să cadă în asemenea hal, să nu poată înţelege cum înţelegem noi, să nu poată privi cum privim noi, să

fie învârtoşat, să fie răutăcios, să fie certăreţ, şi să înţelegem şi noi de ce a ajuns să fie aşa acel om, şi să ne smerim. Să nu socotim că: Iată, eu sunt bun şi smerit, şi cuminte, şi sunt ca Tine, Doamne, şi sunt al Tău, şi sunt singurul de cine ştie unde, din satul, din casa, din familia lui, nu ştiu. Cine crede aşa şi cu asprime cere de la Dumnezeu dreptate: Doamne, de ce nu vii, adevărul, puterea Ta?... – cel mult îl vor hrăni animalele, făpturile care lucrează cu osteneală, cu sudoarea frunţii, acelea îl vor hrăni.

Cine se mai smereşte şi începe să se vadă asemănător cu ceilalţi şi să zică: Doamne, sunt un păcătos ca şi ei, va fi hrănit şi va începe să fie iubit chiar şi de oamenii din jurul lui. Şi va fi înţeles de ceilalţi, Dumnezeu le va deschide inima. Cu cât tu îţi deschizi inima spre alţi oameni şi îi înţelegi, şi Dumnezeu le va deschide inima acelor oameni spre tine. Dacă te vei smeri şi mai mult şi vei socoti că eşti mai nevrednic şi decât aceia şi decât moşii tăi şi strămoşii tăi, îngerii vor veni să-ţi slujească cum au venit să-i slujească lui Ilie.

Iar la sfârşit, când şi ultimul bob de mândrie îl lepezi, când ai toate motivele să ai mândrie - el chiar fusese singurul profet al lui Dumnezeu în muntele Carmel, în faţa a sute şi sute şi mii şi mii care nu credeau – şi când acel ultim bob de mândrie a fost lepădat, atunci L-a văzut pe Dumnezeu.

Ori la Baal cu religia corectitudinii politice, ori la … Dumnezeu. Cum ne întâlnim cu Sfântul Ilie? Cum îi aşteptam întoarcerea pe pământ?/ Pilda căinţei lui Ahab care a întors mânia lui Dumnezeu

N-am cuvinte: Sfântul Ioan Gură de Aur: Împăratul Ahab se întristează şi plânge pentru păcatul lui când aude mustrarea şi sentinţa din gura Sfântului prooroc Ilie

Cu mare drag, vă pun înainte un episod din viaţa Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul, văzătorul cel slăvit şi învăţătorul poporului celui depărtat de la Dumnezeu, mustrătorul împăraţilor celor fărădelege şi pedepsitorul proorocilor mincinoşi, minunatul făcător de minuni şi râvnitor către Dumnezeu, cel căruia stihiile s-au supus şi cerul i-a dat ascultare, marelui plăcut al lui Dumnezeu, a celui ce petrece până acum în trup şi va să fie, ca o înainte cuvântare, mergător înainte la a doua venire a lui Hristos.

– "Şi Domnul a iertat păcatul tău" (II Regi 12, 13). "Pentru că te-ai osândit singur, îi spune Dumnezeu, îţi iert vina; te-ai mărturisit din inimă; ţi-ai şters păcatele, ţi-ai dat singur osânda şi Eu am anulat sentinţa!".

Ai văzut că s-a împlinit ce este scris: "Spune tu păcatele tale întâi, ca să te îndreptezi!" (Isaia 43,26). Ce oboseală este să-ţi spui tu întâi păcatul?

Ai şi o altă cale de pocăinţă! – Care-i aceea? lacrimi– Să-ţi plângi păcatul! Ai păcătuit? Plângi, şi ţi-ai şters păcatul! Este vreo oboseală? Nu! Nu-ţi cer mai mult decât să-ţi plângi păcatul! Nu-ţi spun să străbaţi oceane, nici să te cobori în porturi, nici să călătoreşti, nici să pleci la drum lung, nici să scoţi din pungă bani, nici să traversezi valuri sălbatice.

[…]

La auzul acestor cuvinte, Ahab s-a întristat şi a plâns pentru păcatul lui. Şi-a recunoscut păcatul şi a şters sentinţa pronunţată de Dumnezeu împotriva lui. Dar Dumnezeu l-a lămurit mai întâi pe Ilie pentru ce a schimbat sentinţa, ca să nu pară profetul mincinos.

– Ce-i spune Dumnezeu lui Ilie?

– "Ai văzut cât a plâns Ahab şi cât de trist a plecat din faţa Mea? Nu voi face după răutatea lui!" (III Regi 21, 29).

Vai, Stăpânul se face avocatul robului! Dumnezeu îşi justifică înaintea unui om purtarea Lui faţă de alt om! "Să nu socoteşti, i-a spus Dumnezeu lui Ilie, că fără temei l-am iertat! Nu! Şi-a schimbat purtarea. De aceea Mi-am schimbat şi Eu mânia. Mi-am potolit-o. Nici tu să nu te socoteşti un profet mincinos! Ai grăit adevărul. Dacă Ahab nu-şi schimba purtarea, avea să sufere sentinţa. Dar el şi-a schimbat purtarea şi Mi-am potolit şi Eu mânia".

Şi a zis Dumnezeu către Ilie: "Ai văzut cât a plâns Ahab şi cât de îndurerat a plecat? Nu voi face după mânia Mea!". Ai văzut că plânsul şterge păcatele?

Ai şi o a treia cale de pocăinţă. Ţi-am vorbit de multe căi de pocăinţă, pentru ca, prin felurimea căilor, să-ţi facă uşoară mântuirea.

– Care este aceasta, a treia cale de pocăinţă?

– Smerenia! Smereşte-te şi ţi-ai şters şiruri de păcate. Ai şi pentru aceasta dovadă din dumnezeiasca Scriptură, pilda vameşului şi a fariseului (Luca 18, 10-14).

Părintele Constantin Sturzu: Ori la Baal, ori la Spital!

Mă aşteptam ca articolul publicat săptămâna trecută să provoace reacţii, pe unii să-i irite (sau chiar să-i enerveze), pe alţii să-i bucure. Am zis însă că e un bun prilej pentru o dezbatere, pentru a clarifica unele lucruri vizavi de modul în care suntem trataţi ca popor în Uniunea Europeană. Ceea ce am sesizat însă, în primul rând, a fost un soi de frică generalizată (soră cu aceea de pe vremea comunismului). Am abordat un subiect considerat tabu – prezenţa noastră în UE – şi aproape nimeni nu vrea să rişte a spune ce gândeşte de frică de a nu fi catalogat drept antioccidental, antieuropean etc. Singurele două instituţii de presă care au preluat şi comentat (sumar) articolul sunt din Iaşi, dar au făcut-o accentuând latura "senzaţională" a materialului. Mai întâi au supralicitat rolul şi funcţia subsemnatului, susţinând că aş fi "numărul doi" în ierarhia MMB (şic!). Evident, şi un jurnalist începător poate afla imediat ce loc ocupă, într-o eventuală ierarhie, un consilier cu funcţia de purtător de cuvânt al Arhiepiscopiei Iaşilor. Dar le înţeleg dorinţa de a da o şi mai mare greutate spuselor mele. Spuse care – şi acestea – au cam fost răstălmăcite, mergând până la a susţine că "reprezentanţi ai MMB agreează ideea includerii României într-un proiect euroasiatic controlat de Rusia.

Consilierul mitropolitului Teofan îl consideră seducător"! Pentru a vă edifica asupra a cât de mult "agreez" un proiect euroasiatic, vă rog să lecturaţi articolul pe care l-am publicat în ediţia tipărită a "Ziarului de Iaşi" de săptămâna trecută (de pe 13 iulie) sau în varianta online de pe doxologia.ro. Pe scurt, nu am făcut decât să atrag atenţia celor în drept că există o serie de măsuri ce se doresc a fi impuse ca "europene" (cum ar fi legiferarea căsătoriilor între persoane homosexuale), dar care aduc atingere convingerilor şi credinţei majorităţii românilor. Şi că "vecinul de la răsărit nu va ezita nici o secundă să exploateze nemulţumirile românilor faţă

de UE", oferindu-ne un proiect "construit pe demnitate naţională şi pe valorile ortodoxe" (în asta constă caracterul "seducător"). Dar tot atunci am scris, negru pe alb: "De când crede Moscova în lacrimi?" – o întrebare legitimă, mai ales că noi avem istoria recentă ca "cel mai bun pedagog în acest sens". Şi, în final, atrăgeam atenţia celor care se cred stăpâni pe situaţie (şi pe această ţară) că ceea ce pare acum utopie se poate transforma uşor în realitate dacă "nu se vor trezi la timp şi nu vor ţine cont de specificul, de doleanţele şi de sensibilităţile românilor".

Ca să nu mai fie loc de întors/ răstălmăcit, o spun foarte clar: locul nostru este – din toate punctele de vedere – în Europa, nu în Asia sau în Eurasia! Dincolo de toate argumentele de ordin istoric, cultural etc., există chiar şi un argument de ordin religios. În UE se află acum numeroase comunităţi parohiale şi ar fi dureros să aibă de suferit de pe urma unei eventuale (şi de nedorit!) reorientări geopolitice a României. Ca să nu mai vorbim de dramele care ar fi în milioane de familii româneşti care au rude acolo… Asta nu trebuie să ne împiedice însă a ne negocia locul, a ne lupta pentru păstrarea specificului naţional în cadrul Uniunii, aşa cum de altfel ni s-a şi promis la momentul aderării. Dacă ni s-ar fi spus dinainte şi "preţul corect" al integrării (care include, între altele, şi adoptarea de legi anticreştine), vă asigur că cea mai mare parte a populaţiei nu ar mai fi avut acelaşi entuziasm.

Iar acum, cine să mai spună lucrurilor pe nume? Cine să atragă atenţia că poporul începe să fiarbă? Politicienii par a fi mai degrabă absorbiţi de râvna de a împlini ceea ce li se cere, fără a mai discerne lucrurile, fără a mai consulta populaţia. Societatea civilă (cea mediatizată) se reduce la un număr de ONG-uri cu politici prestabilite; ei se bucură de vizibilitate maximă, spre a se crea impresia că sunt reprezentanţii poporului. Dacă mai sunt ONG-uri sau voci din societate care au şi puncte de vedere contrare sau atitudini mai rezervate, acestea sunt ocultate şi trecute la categoria diverse. Iar jurnaliştii, cu strălucite excepţii, se înscriu şi ei în corul care cântă cu mult patos simfonia "corectitudinii politice" ridicate la rang de religie, unii fiind chiar fanatizaţi de ideile acesteia.

Încât nu a mai rămas, practic, decât slujitorul Bisericii ca fiind şi cel care are contact direct, nemijlocit, cu omul din popor, dar şi avantajul că poate aduce în public ceea ce doreşte să comunice (fie şi numai de la înălţimea amvonului). Sunt ierarhi care atrag atenţia că se conturează o legislaţie nu doar anticreştină, ci şi antiromânească, care va afecta fiinţa acestui neam. Sunt preoţi care-şi exprimă această îngrijorare în cadrul comunităţilor lor. E greşit acest lucru? Deranjează? Dar noi nu facem decât să ne exprimăm îngrijorarea şi să arătăm că lucrurile sunt pe cale să devină explozive, tocmai pentru a da şansa corectării lor în timp util. E,

aceasta, o “instigare”, dar e o instigare la realism şi la comportament raţional, renunţându-se la cel bazat pe fantazii şi pe culcatul pe-o ureche. Sau cei care răspund azi de destinele ţării (oriunde s-ar afla ei) nu acceptă să audă decât propriul adevăr, nu-i interesează ce se întâmplă, de fapt, în ţară?

Să ne supunem necondiţionat stăpânirilor? Pentru că rubrica de faţă este una de adecvare şi de “traducere” a mesajului evanghelic la realităţile lumii de azi, propun, în încheiere, să cercetăm în ce măsură este îndreptăţit un cleric să ia atitudine în faţa autorităţii politice. Pe această temă, găsim în epistolele noutestamentare următoarele:

“Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. Pentru aceea, cel ce se împotriveşte stăpânirii se împotriveşte rânduielii lui Dumnezeu. Iar cei ce se împotrivesc îşi vor lua osândă” (Romani 13, 1-2);

“Supuneţi-vă, pentru Domnul, oricărei orânduiri omeneşti, fie împăratului, ca înalt stăpânitor, fie dregătorilor, ca unora ce sunt trimişi de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele şi spre lauda făcătorilor de bine” (I Petru 2, 13-14);

“Adu-le aminte să se supună stăpânirilor şi dregătorilor, să asculte, să fie gata la orice lucru bun” (Tit 3,1).

Aşadar, o atitudine cuminte, ba chiar de supunere faţă de autoritatea statală. Să înţelegem, de aici, că noi, cei din Biserică, nu avem dreptul deloc să comentăm sau să ne împotrivim unor decizii ale conducerii statului?

Lucrurile necesită a fi clarificate şi nuanţate. Mai întâi că îndemnurile de mai sus ale celor doi apostoli, Pavel şi Petru, sunt destinate unor comunităţi creştine ce abia se închegau în cadrul unei lumi păgâne, care se închina la idoli. Îndemnul la supunere este unul care căuta să-i calmeze pe aceşti proaspăt convertiţi, atrăgându-le atenţia că nu este rostul lor de a face “revoluţii” lumeşti, ci doar de a contribui la coborârea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Când însă au fost puşi în situaţia de a alege dacă să mărturisească pe Hristos Domnul sau să se închine la idolii veneraţi de “stăpânire”, opţiunea a fost clară: înfruntarea unor astfel de autorităţi şi alegerea morţii mucenicеşti!

De la Sfântul Ioan Botezătorul şi de la Sfântul prooroc Ilie Tezviteanul mai învăţăm, în plus, încă un lucru. Atunci când poporul se declară a fi dreptmăritor de Dumnezeu, conducătorii pot fi (şi chiar trebuie) certaţi pentru abaterile de la

credinţă. Sfântul Ilie, spre exemplu, a certat pe regele Ahab că a construit, la îndemnul soţiei sale păgâne, Izabela, un templu închinat zeului Baal (v. III Regi 16, 28-32), arătând poporului care este, de fapt, credinţa cea adevărată, în Dumnezeul cel viu.

Ca să traducem pentru situaţia contemporană. Una este să fii creştin în Franţa (ţară care a legalizat deja căsătoriile între homosexuali) şi cu totul alta este situaţia din România. Nu că ar fi vorba de vreo diferenţă în privinţa dreptei credinţe sau a atitudinii ferme faţă de păcatul homosexualităţii. Dar raportarea la autorităţi este alta. La noi, spre deosebire de ceea ce se întâmplă, în general, în Occident, poporul este în majoritate covârşitoare creştin, iar conducătorii nu ezită a se asocia, deseori, cu manifestări ale credinţei (cât de oneşti sau nu sunt, e o altă discuţie). Aşa încât, pe bună dreptate, te poţi adresa, slujitor al Bisericii fiind, unui politician ca unuia ce face parte (şi) din comunitatea Bisericii. Dacă nu mai doreşte să fie în Biserică, atunci să-şi asume public închinarea la idolul Baal importat de "ahabii" zilelor noastre, pe filiera unei "Izabele" seducătoare. Dar dacă se consideră a fi în Biserică, atunci să cerceteze ce este de îndreptat (vindecat) în sufletul său şi, mai ales, în mintea cea îmbolnăvită, coruptă de tot felul de lucruri străine credinţei în Dumnezeul Cel Viu. Căci Biserica este şi Spital duhovnicesc, după cum o numeşte Sfântul Ioan Gură de Aur (şi el, ca şi Sfântul Ilie, un necruţător critic al greşelilor conducătorilor din vremea păstoririi sale - deşi a trăit în vremea unui Imperiu creştin!). Încât şi mai-marii ţării, dar şi fiecare credincios în parte, sunt în faţa unei alegeri: ori la Baal, ori la Spital. A treia cale nu e! Iar dacă ăsta este fundamentalism, cum putem cataloga pe Mântuitorul care a spus răspicat: nu puteţi sluji la doi domni, ci ori lui Dumnezeu, ori lui Mamona?

O întâlnire cu Sfântul Ilie

Unul dintre cei mai mari prooroci ai Vechiului Testament este Ilie Tezviteanul. Alături de Enoh, este unul dintre cei doi oameni care au fost ridicaţi, încă din timpul vieţii pământeşti, cu trupul la cer, fără a gusta moartea. Asta nu înseamnă că, până la sfârşitul lumii, lucrurile vor rămâne aşa.

Conform Sfintei Scripturi, Ilie şi Enoh vor veni în zilele premergătoare celei de a doua veniri a Mântuitorului Hristos, vor predica, vor denunţa viclenia Antihristului şi rătăcirea în care mulţi vor cădea, întărind pe cei care vor rămâne statornici în dreapta credinţă. La sfârşitul perioadei de propovăduire, şi Ilie şi Enoh vor pătimi moarte martirică. Astfel, dacă Sfântul Ioan Botezătorul a fost Înaintemergătorul primei veniri a Domnului pe pământ - cea smerită, întru slujirea şi vindecarea omului - Sfântul Ilie va fi Înaintemergătorul celei de a doua veniri a Sa - cea întru putere şi slavă, când va şi judeca lumea.

Pentru bisericile care au ca ocrotitor pe Sfântul Ilie (aşa cum este şi biserica la care slujesc, cunoscută de ieşeni cu numele Talpalari), există, dincolo de harul pe care-l poate revărsa Dumnezeu asupra enoriaşilor sau asupra monahilor ocrotiţi de rugăciunile acestui prooroc unic, şi un mic neajuns, o nemângâiere, dacă-i putem spune aşa. Anume aceea că ei nu pot avea acces la nici un fel de sfinte moaşte (trupul său fiind ridicat la cer) sau relicve sfinte ale acestui sfânt care-i ocroteşte. Până şi de la Maica Domnului ne-a rămas binecuvântatul său brâu spre mângâierea şi întărirea multora.

Dar acest inconvenient este cu mult depăşit de un aspect asupra căruia reflectăm extrem de rar (sau deloc). Aşa cum aminteam la începutul articolului, Sfântul Ilie va veni înapoi pe pământ, înainte de sfârşitul lumii. El va predica vreme de trei ani şi jumătate înainte de a fi ucis. Nu e deloc greu de imaginat că, în tot acest interval de timp, Sfântul Ilie ar putea alege să intre în bisericile care îl au drept ocrotitor.

Care părinţi, intrând într-o localitate în care ştiu că se află şi o parte dintre copiii lor, nu ar merge să-i viziteze pe aceştia? Cine ar avea o inimă atât de rece încât să treacă prin acel loc fără ca să-i salute măcar pe cei cărora li se acordă respectul şi cinstea fireşti a se acorda unor părinţi? Aşadar, nu e greu de presupus că şi Sfântul Ilie, mai ales că va avea misiunea de a predica adevărata credinţă şi pe adevăratul Dumnezeu, va face un astfel de gest, întâlnindu-se cu proprii săi "copii". Despre momentul în care s-ar putea întâmpla acest lucru, nu ştim nimic precis, întrucât sfârşitul lumii poate surveni în orice moment, atunci când voieşte Dumnezeu. Adică se poate petrece şi peste multe sute de ani, dar şi peste doar câţiva ani…

Având în minte toate aceste consideraţii, ca preot al unei comunităţi care îl are ca ocrotitor pe acest mare prooroc al Vechiului Testament (dar şi mucenic al vremurilor de pe urmă), vă mărturisesc că m-am cutremurat, conştientizând că este perfect posibil următorul scenariu. Să slujesc la sfântul altar şi, la sfârşitul slujbei, făcând apolisul (formula cu care se încheie o slujbă), să pomenesc, cum fac de obicei, şi pe Sfântul Prooroc Ilie Tezviteanul, "ocrotitor al acestui sfânt locaş". Şi, ridicând, la urmă, privirea, să constat că în biserică tocmai a intrat acest mare sfânt. Ar urma, după ce mi-ar trece fireasca uimire şi aş lua binecuvântare, probabil un dialog. Poate că l-aş întreba, atunci, anumite lucruri, poate că doar l-aş ruga să mijlocească înaintea tronului Preasfintei Treimi pentru noi toţi şi, mai ales, pentru comunitatea "talpalarilor", care îl cinsteşte în mod deosebit, ca pe un ocrotitor şi ca pe un părinte, sau, mai degrabă, poate că nu ar fi nevoie să spun nimic, ci doar să-l privesc şi să-mi las duhul să se bucure de prezenţa sa. Cu siguranţă însă nu voi pregeta să mă folosesc de prezenţa sa pentru a-i cere ajutorul. Dacă se va întâmpla să fie, la acea vreme, secetă, cam cum e şi acum, l-aş implora să deschidă baierele cerului, să trimită ploaie la bună vreme. Dacă vreunei văduve i se va întâmpla să-i moară singurul său fiu, singurul sprijin al bătrâneţilor, precum s-a întâmplat cu văduva din Sarepta Sidonului, aş îndrăzni să-i cer să-i aducă înapoi, prin rugăciunile lui, sufletul acelui copil. Şi multele altele de pe lista "problemelor", pe care credincioşii mi le vor fi încredinţat în acel moment, aş îndrăzni să i le prezint Sfântului Ilie…

De la tonomat la persoană

Tot reflectând asupra acestei (perfect) posibile întâlniri cu Sfântul Ilie, la un moment dat m-am cutremurat pentru a doua oară, pricepând un lucru. Anume că modul în care m-aş raporta la dânsul ar fi diferit de modul în care o fac în momentele în care îl întâlnesc, nu în carne şi oase, ci în rugăciune, iar cererea mea ar fi mult mai insistentă şi cu mult mai multă nădejde, avându-l în faţa ochilor, decât atunci când îi văd chipul din icoană. Firesc, aţi putea comenta, una e să vorbeşti cu cineva la telefon, prin intermediul unei scrisori (fie ea şi electronică) sau pur şi simplu în gând, şi cu totul altceva este când ai în faţă persoana, când te afli în imediata ei vecinătate. Numai că, dacă în viaţa de zi cu zi şi în relaţia cu semenii noştri lucrurile ar putea să fie tratate aşa (când dialogul, comunicarea cu celălalt nu se face în plan duhovnicesc), în relaţia pe care o stabileşti cu un sfânt în momentele de rugăciune lucrurile nu stau deloc astfel. În momentul în care mă rog unui sfânt (ca să nu mai vorbim de momentele în care mă rog lui Dumnezeu Însuşi), eu nu lansez nişte cuvinte aşa, în eter, precum semnalele radio emise de aparatura cercetătorilor, care speră să primească un răspuns inteligent de la civilizaţii ce se presupune că ar exista prin îndepărtate galaxii. Când mă rog, nu

doar cu buzele sau cu mintea, ci cu toată fiinţa mea, eu intru în dialog cu persoana căreia îi adresez rugăciunea. Persoana respectivă e, atunci, în faţa mea, lângă mine, mă ascultă şi îmi răspunde. Sigur, dacă eu transform rugăciunea într-o bolboroseală fără sens sau într-o incantaţie magică, nu pot conştientiza prezenţa acelei persoane. Dar dacă am credinţă şi suficientă stăruinţă, atunci voi simţi cum cade un văl, cel care mă împiedică să percep altceva decât realitatea materială accesibilă ochilor trupeşti, şi am acces, astfel, la adevărata realitate, cea spirituală sau duhovnicească.

Ca atare, n-ar trebui să fie nici o diferenţă între a vorbi cu Sfântul Ilie faţă către faţă, la venirea sa pe pământ, sau a vorbi cu dânsul ca acum, în faţa icoanei care mi-l înfăţişează ochilor trupeşti sau, pur şi simplu, în gând, cum se întâmpla cel mai adesea. Faptul că mă raportez diferit la cele două situaţii denotă un stadiu de copilărie duhovnicească. În momentul în care ne vom ruga (vom intra în dialog) cu Dumnezeu sau cu sfinţii Lui, crezând şi conştientizând prezenţa Lui (sau a lor), atunci stabilim cu adevărat raporturi personale în rugăciunea noastră. Atunci şi noi înşine ne ridicăm la demnitatea de persoane, încetând a mai fi doar nişte tonomate care reproduc cuvinte lecturate de pe cărţi sfinte sau de a ne mai coborî la nivelul celui care doar cere să i se împlinească diverse dorinţe (folositoare sau nu), obsedat de darurile pe care le aşteaptă în viaţa sa, dar ignorând pe Dăruitorul, pe cel de la care ne vine tot binele.

Părintele Constantin Sturzu

Ce ne învaţă Sfântul prorooc Ilie? - Predici ale părinţilor Nichifor şi Hrisostom: “Fără dreapta credinţă, şchiopătăm de amândouă picioarele… Sufletele noastre, dacă nu se adapă din apa Duhului Sfânt, se prăpădesc şi emană moarte. Nu-i de ajuns să credem că există o forţă!”, “Există doar un singur Dumnezeu adevărat şi o singură credinţă adevărată ”

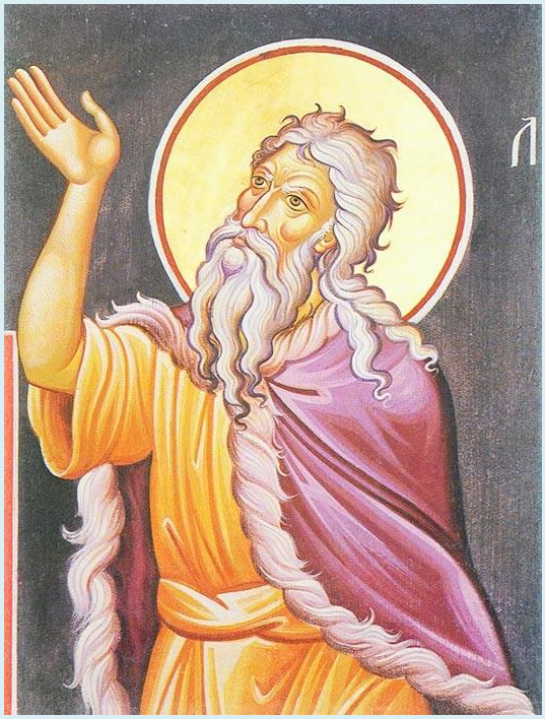

Predică la Vecernia Sfântului prooroc Ilie - Arhim Nichifor Horia (Dorohoi 2013)

Iată, ne-a adunat Sfântul proroc Ilie în locaşul în care este slăvit, locaş pe care ştim că-l ocroteşte, pentru că noi ne punem nădejdea în sfinţii pe care-i punem ocrotitori bisericilor noastre şi, uneori văzut, alteori nevăzut, ei lucrează adânc în viaţa noastră dacă şi noi, asemenea lor, vom crede drept în Dumnezeu şi vom urma, la măsura puterilor și a nevoinţelor noastre, modelului vieţii lor.

Pentru că ne îndeamnă Sfântul apostol Pavel: Să priviţi către înaintaşii voştri, să le urmaţi credinţa. Să le înţelegem credinţa. Iată, în slujba din seara aceasta, în timpul lecturilor din Sfânta Scriptură, aţi auzit despre viaţa minunată a Sfântului proroc Ilie şi despre felul spectaculos, putem spune acum, cum a lucrat Dumnezeu adeverirea credinţei lui. Pentru că aţi auzit citindu-se despre felul în care, în faţa mulţimilor, a arătat adevărata credinţă, cerând minune de la Dumnezeu ca semn pentru importanţa acestei drepte credinţe în viaţa omului. Pentru că fără dreaptă

credinţă - acesta este mesajul proorocului Ilie şi în vremurile noastre - „şchiopătăm de amândouă picioarele”, orbecăim în viaţă şi sufletul omului este asemenea pământului uscat, secetos, precum era pământul pe care nu mai plouase de trei ani de zile apă!

Seceta pe care Domnul o îngăduie pe pământ la rugăciunea proorocului Ilie vădeşte că mai grea decât această secetă este seceta sufletească, a omului care nu cunoaşte drept pe Dumnezeu. Este seceta care nu înţelege în viaţă decât siguranţa de zi cu zi, conflictele de zi cu zi, dar nu poate să înţeleagă că viaţa înseamnă ca, asemenea proorocului Ilie, noi să avem un dialog cu Dumnezeu, să înţelegem lucrarea lui Dumnezeu în viaţa noastră şi în istorie. Fără asta suntem pământ secetos şi lipsit de roadă.

După cum pământul în timpul lui Ilie n-a putut să aducă roadă, ci moarte - mureau oamenii, mureau dobitoacele - tot astfel sufletele noastre, dacă nu se adapă din apa dreptei credinţe, din apa Duhului Sfânt, nu numai că nu aduc viaţă şi dragoste în jurul lor, ci, neavând ele însele izvor de viaţă, se prăpădesc şi în jur emană moarte şi blestem.

Şi vedem în jur familii chinuite, oamenii chinuiţi, care-şi duc întunericul minţii în patimi grele: beţie, droguri, curvie, ucidere de prunci şi alte asemenea pe care le vedem în jurul nostru şi ne mirăm de abuzurile care sunt, de nedreptăţile pe care le trăim, de faptul că apasă asupra noastră legi nedrepte.

Sfântul proroc Ilie ne învaţă că şi noi, şi în acest timp în care ne-a îngăduit să trăim, putem să avem un dialog cu Dumnezeu asemenea lui. După ce a certat poporul: Şchiopătaţi de amândouă picioarele! Haideţi să vă arăt care este Dumnezeul Cel adevărat: Dumnezeul meu - propovăduit de Ilie - sau dumnezeul proorocilor mincinoşi. Şi ne învaţă proorocul Ilie astăzi că nu-i de ajuns să credem într-un Dumnezeu sau în ideea de Dumnezeu sau credem şi noi într-un fel al nostru sau credem că-i bună orice fel de credinţă şi în Buddha şi în Mahomed, şi în Confucius, şi în altfel de credinţe rătăcite de la adevăr. Nu-i de ajuns să credem că există o forţă, că există o stăpânire deasupra a ceea ce înţelege omul, ci trebuie să avem credinţa dreaptă pe care Însuşi Dumnezeu ne-a descoperit-o.

A luat Dumnezeu în istorie trup şi a vorbit cu omul ca să înţelegem puterea dreptei credinţe vestindu-ne cele ale Împărăţiei Cerurilor şi dându-ne credinţa cea dreaptă. Sfântul proroc Ilie ne vesteşte astăzi: Nu puteţi zidi nimic drept dacă nu aveţi această dreaptă credinţă, nu o înţelegeţi şi nu o păstraţi, pentru că tot ceea ce zidiţi nu este pecetluit de lumina şi viaţa ce vin de la Dumnezeu. Şi vedem că Ilie a luat

piatră şi a zidit jertfelnicul lui Dumnezeu, piatra care trebuie să fie piatra dreptei credinţe a noastre. Şi acolo a pus jertfe peste piatră şi, ca să fie şi mai evidentă minunea, a stropit jertfa cu apă îmbelşugat încât şiroia apa deasupra jertfei, deasupra canalului făcut. Şi au făcut şi proorocii mincinoşi închinare de jertfa dumnezeului lor şi a spus lor Ilie: Rugaţi-vă dumnezeului vostru, poate vă va răspunde cu foc şi va vădi, măcar în parte, adevărul credinţei voastre. Şi n-a fost nici strigare, nici răspuns, vădind că acolo unde nu este dreaptă credinţă şi dreaptă înţelegere nu este viaţă şi răspuns de la Dumnezeu.

De ce nu se mai întâmplă minuni vădite în sufletele noastre, în lumea noastră? Încă se mai întâmplă, dar sunt ascunse, pentru că nu le putem înţelege, pentru că noi nu hrănim în noi înşine această putere a dreptei credinţe şi nu rodim decât sărăcăcios.

Iată că, venindu-i rândul, Ilie face rugăciune scurtă, dar înflăcărată, ştiind că singurul Dumnezeu adevărat poate să învie cu foc şi cu lumină sufletul amorţit de întuneric şi de patimi. Şi, rugându-se, aţi auzit cum foc din cer a mistuit jertfa.

Dar ce urmează e cutremurător şi de mirare, în zilele noastre, mai ales. Ce a zis proorocul Ilie? Când poporul s-a minunat, ca solzii ce au căzut de pe ochii lui Pavel mai târziu, tot astfel poporul s-a deşteptat şi a înţeles că într-adevăr şchiopăta de amândouă picioarele şi, văzând poporul deşteptat de forţa dumnezeiască, ce spune Ilie? Prindeţi toţi proorocii mincinoşi şi ucideţi-i. Şi ne îngrozim astăzi. Asta nu-i cruzime? În ce fel într-adevăr, putem să primim lucrul acesta? iar mai târziu în istorie vedem că tot într-o împrejurare a adeveririi dreptei credinţe Sfântul Nicolae îl pălmuieşte pe Arie. Şi iarăşi ne minunăm: este cruzime aceasta? Iată dar că Dumnezeu Însuşi, îngăduind şi insuflând aceasta lui Ilie, ce-L slujea, ne vădeşte cât de importantă este dreapta credinţă în popor.

Aşa cum omul vede că în via lui a izvorât lăstar sălbatic, îl dă afară, ştiind că de acolo nu mai izvorăşte rod bun, ba poate schimba toată via, aşa cum într-o grădină altoiesc pom cu mlădiţă nouă şi ard tot ceea ce e stricăcios şi arunc planta care s-a îmbolnăvit de mană, tot astfel procedează Dumnezeu în popor şi asta nu-i cruzime, după cum nu-i cruzime atunci când chirurgul taie un deget care s-a înnegrit de boală, ca nu cumva să mi se înnegrească toată mâna şi să mor sau să-mi taie mâna întreagă. Iată cât de importantă este puterea dreptei credinţe în viaţa noastră.

În această zi, slăvindu-l pe proorocul Ilie, nu doar să ne temem superstiţios de el, că, dacă lucrăm, ne ia foc casa sau se întâmplă ceva. Într-adevăr, să nu lucrăm [în duminici şi de sărbători], într-adevăr, să-l cinstim; dar, mai mult decât atât, să înţelegem că şi astăzi, dacă vom fi drept credincioşi, Dumnezeu va lucra minuni în

viaţa noastră, în familia noastră şi în lume, Dumnezeu va dezlega cele ale blestemului din viaţa noastră şi ne va da și nouă să vedem pe unde mergem, să înțelegem ceea ce poporul care a flămânzit vreme de trei ani, n-a înţeles.

Poţi să chinui pe om îndelung şi nu înţelege, dacă sufletul s-a învârtoşat de necredinţă. Vedem în jurul nostru un om beţiv, un om nedrept, un om curvar. Încearcă să-i explici ceva - nu înţelege, nici nu te poate asculta: <Eu beau?! Ţi se năzare, nu-i adevărat!> Câţi dintre dumneavoastră n-aţi văzut în familii femei chinuite de bărbaţi beţivi? O să spună vreunul dintre ei: <Da, domnule, sunt bolnav. Într-adevăr, îmi asupresc femeia>? Nicidecum! I se pare că ceea ce face este legitim.

Să ne rugăm proorocului Ilie şi lui Dumnezeu să nu rătăcim de amândouă picioarele pe acest pământ şi să adăugăm la puterea dreptei credinţe şi sărmana noastră nevoinţă de a nu păcătui în nici un fel cu gura noastră şi de a împărtăşi celorlalţi starea păcii lăuntrice.

De la un alt mare nevoitor vă voi vesti o pildă şi voi încheia cu acest cuvânt.

În viaţa Sfântului Macarie, se spune că acesta, rugându-se, I-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere un alt chip de nevoinţă, poate mai presus decât pe al lui. Cine dintre nevoitorii care erau în acel timp ar fi ajuns la o măsură mai are decât a lui? Şi-i descoperă Dumnezeu să meargă la două femei căsătorite, care petreceau cu soţii lor.

Şi, mergând Macarie, începe să le descoasă: <Ce fapte bune aveţi voi? Ce nevoinţe mai presus de înţelegere aveţi voi?>

<Apăi, omule al lui Dumnezeu, suntem femei la casele noastre, credem în Dumnezeu şi-L cinstim pe Dumnezeu. dar ce fapte de nevoinţă să avem, decât obişnuite? Trăim cu bărbaţii noştri, ne rugăm, Îl cinstim pe Dumnezeu şi nimic mai mult.>

<Nu se poate să fie numai atât, că Dumnezeu mi-a descoperit că măsura credinţei voastre este mare.>

Şi atunci cele două îi vestesc un legământ pe care l-au făcut dintru început: nu se cunoşteau între ele, erau cumnate, soţii lor erau fraţi, iar ele - două femei cu dreaptă credinţă. Şi au pus legământ ca-n toate zilele vieţii lor să nu iasă cuvânt deşert, cuvânt stricăcios, cuvânt nefolositor.

O nevoinţă care ne este la îndemână - câţi dintre noi o păzim? Prea puţini. Şi cât de la îndemână ne este! Să ne fie nouă ziua aceasta nădejde că Dumnezeu poate şi vrea să lucreze în viaţa noastră şi să ne luăm asupră-ne o asemenea sărmană nevoinţă. Pe zilele vieţii noastre, pe cât de e cu putinţă, să nu iasă cuvânt de dispreţ, cuvânt de clevetire şi, de s-ar putea, să nu iasă nici cuvânt nefolositor, cuvânt care să nu zidească în aproapele cele ale vieţii celei veşnice.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, să vă ajute să rămâneţi în dreapta credinţă, rodnici şi, precum atunci când s-a vădit dreapta credinţă, Dumnezeu a trimis ploaie pe pământ, tot astfel, când se va lua gândul cel bun, să vă trimită Dumnezeu ploaia Duhului Sfânt, astfel încât în biserică să fiţi cu adevărat o altă familie, familia tuturor celor ce Îl mărturisim pe Dumnezeu ca Tată al nostru.

Dumnezeu să vă ajute, să vă binecuvânteze.

***

Doxologia: „Ce învățăm noi de la Sfântul prooroc Ilie?”

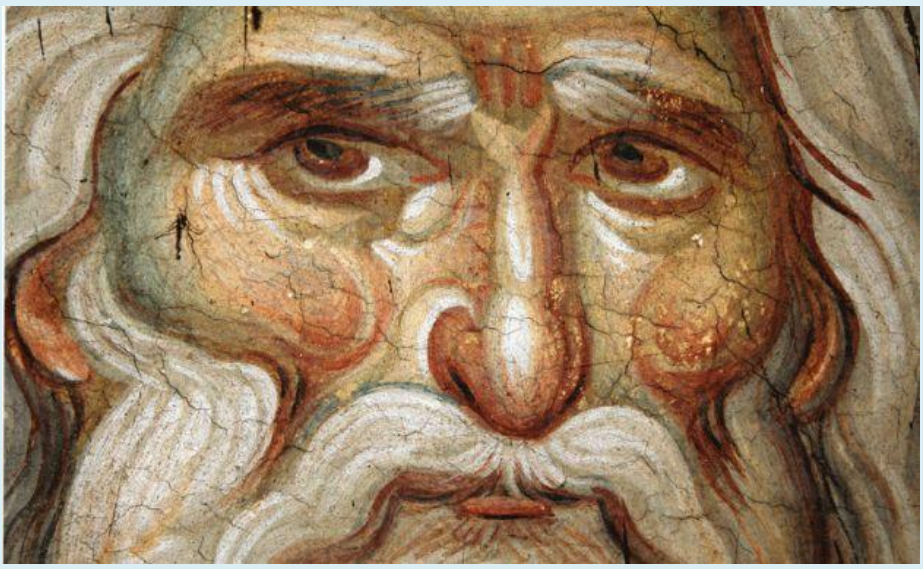

[…]

„Nu trebuie să ne încurcăm viața cu lucrurile care ne încurcă”

Predica a fost rostită de arhim. Hrisostom Rădășanu, care a enumerat principalele învățături duhovnicești ce decurg din viața marelui prooroc Ilie Tesviteanul:

„Ce învățăm noi de la Sfântul prooroc Ilie? În primul rând, faptul că există doar un singur Dumnezeu adevărat și o singură credință adevărată. Chiar numele Ilie înseamnă «Domnul este Dumnezeul meu». Există o singură credință adevărată și nu pentru că am descoperit noi asta, nu pentru că ne-am dat noi cu părerea asupra acestui lucru, nu pentru că ne-am întâlnit într-un parlament al credinței și am votat care este credința cea adevărată și cum trebuie noi să credem, ci pentru că Dumnezeu, în nespusa Sa iubire de oameni, S-a revelat, întinzându-ne nouă mâna și spunându-ne: «[…] Eu sunt Dumnezeu și acestea sunt lucrurile pe care voi trebuie să le credeți despre Mine pentru a avea o relație». Credința noastră nu este o credință inventată de noi, ci una arătată de Însuși Dumnezeu.

Al doilea lucru pe care îl învățăm de la Sfântul prooroc Ilie e că, dacă există un Dumnezeu adevărat care ni S-a revelat și ne-a spus cum este El, atunci nu are rost să ne pierdem vremea cu alți dumnezei, cu alte credințe, păreri, perspective, asupra unui lucru atât de clar și atât de important. Nu trebuie să ne încurcăm viața cu lucrurile care ne încurcă. Există în relația cu Dumnezeu o seriozitate, pentru că de această relație depinde mântuirea noastră, și o frumusețe aparte, pentru că ce poate fi mai deosebit decât să te pregătești încă din această viață pentru o întâlnire atât de grozavă cu Cel care te-a creat?

Al treilea lucru pe care îl învățăm de la sfântul prooroc prăznuit în această zi este că nu suntem singuri. Când proorocul se plânge lui Dumnezeu că este un om bătrân și neputincios și că trebuie să vorbească și preoților, și poporului necredincios, Dumnezeu îi spune că nu este singurul dreptcinstitor, ci că mai sunt în popor 7000 de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Din acest episod ne dăm seama că atunci când ni se pare că suntem singurii buni rămași, singurii în stare să facem lucrurile cele bune, Dumnezeu ne arată că mai sunt câțiva ca noi, primind astfel putere.

Al patrulea lucru pe care îl învățăm astăzi este că oricât de tulburată ar părea această lume și oricât de împotrivitoare, noi nu trebuie să ne temem. Atunci când noi vedem în jurul nostru numai răutate, numai minciună, numai lipsă de orice sens, trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu în liniștea sufletului nostru, după cum Dumnezeu nu i s-a arătat pe munte lui Ilie în sunet de trâmbiță puternică sau de vânt năprasnic, ci în suflare ca de zefir, ca de vânt subțire. La fel cred că s-a întâmplat și la slujba de astăzi, când liniștea din sufletul fiecăruia s-a întâlnit cu liniștea rugăciunii celuilalt.

Un ultim lucru pe care doresc a-l menționa este acela este că Sfântul prooroc Ilie este respectat și iubit pentru că mesajul său nu trece odată cu trecerea vremurilor,

arătându-se din aceasta că Dumnezeul nostru nu este doar un Dumnezeu de duminică sau de sărbătoare, ci un Dumnezeu viu și omniprezent”.

“Să nu credem că putem alerga după căpătuire în această lume, dar să fim bine şi cu Dumnezeu, că putem fi puțin ortodocși, dar și puțin sincretiști” - chemarea Ps Macarie la curaj, fermitate, smerenie şi milă:: ”Nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci, mai degrabă, osândiți-le pe față”

Cuvintele părintelui episcop Macarie, la Nemțișor, folosind pilda Sfântului proroc Ilie, pentru a îndemna tinerii la mărturisirea lui Hristos printr-o viaţă integral dedicate lui, dar şi prin cuvânt-mărturie

“Trebuie să avem curajul acestei cercetări de sine, după cum ne îndeamnă Sfântul Ilie, și să ne întrebăm cu ce picior șchiopătăm? Oare la credincioșia noastră sau la viața noastră? Îl punem cu adevărat pe Hristos drept centru al năzuințelor noastre? Hristos este totul! El ne dorește integral. Ne dorește inima noastră, ne dorește viața noastră. Nu se mulțumește doar cu fărâmiturile care cad de la ospățul vieții noastre”.

PS Macarie: Sfântul proroc Ilie Tesviteanul ne este pildă de curaj în a cunoaște Adevărul

(21 iulie 2017)

Iubiți tineri împreună rugători, mulțumesc Preamilostivului Dumnezeu, mulțumesc părintelui mitropolit Teofan pentru că mi-a încredințat această frumoasă și minu-

nată slujire de a fi împreună cu frățiile voastre la această manifestare duhovnicească organizată în apropierea Mănăstirii Neamț.

Tema manifestării este dedicată curajului de a cunoaște adevărul. Mi-l iau în ajutor pe Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul, pe care l-am sărbătorit ieri cu multă bucurie, care ne este pildă de curaj în a cunoaște adevărul. Iar viața Sfântului prooroc Ilie este cu atât mai pilduitoare pentru noi, cu cât vremurile pe care le trăim sunt asemănătoare într-un fel cu cele în care a trăit și Sfântul Ilie. Iată, observăm în ce lume ne aflăm și cât de prigonite sunt dreapta credință și dreapta și curata viețuire. Vedem nedreptăți și silnicii, așa cum era și în vechiul Israel pe vremea Sfântului Ilie. Totul pare cuprins de boala necredinței sau a lipsei de credință și a silniciei, ca și atunci. Or, Sfântul Ilie ne stă înainte ca o pildă în primul rând despre cum trebuie noi să avem curajul ca, în astfel de împrejurări, să nu ne mințim și să nu ne amăgim nici pe noi înșine, și nici pe ceilalți.

Sfântul prooroc Ilie a osândit pe față lepădarea de credință și nedreptățile regelui Ahab și ale soției sale, Izabela. Astfel trebuie să facem și noi când se săvârșesc fapte de rușine în jurul nostru în societate sau chiar în Biserică. Avem această chemare profetică toți, de la vlădică până la opincă, de a mărturisi adevărul și de a da în vileag faptele de rușine ale întunericului, așa cum ne îndeamnă Sfântul apostol Pavel în Epistola către Efeseni, capitolul 5, versetul 11: „Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului ci, mai degrabă, osândiți-le pe față.” Trebuie să avem acest curaj al mărturisirii pe care l-a avut și Sfântul prooroc Ilie.

În al doilea rând, o altă pildă de curaj pe care ne-o dă Sfântul Ilie, este fermitatea și lipsa de compromis, în privința lucrurilor esențiale. În acest sens, în Cartea a III-a a Regilor, ni se relatează faptul că atunci când profetul Ilie s-a apropiat de poporul său, a zis: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați Lui și dacă este Baal, urmați aceluia“.

Iată, în felul acesta, prin acest cuvânt mustrător, Sfântul Ilie ne îndeamnă să fim credincioși lui Dumnezeu. Să avem curajul să fim credincioși lui Dumnezeu așa cum a fost și Sfântul Ilie. Aceasta înseamnă ca toată viața noastră să fie pusă în slujba lui Dumnezeu. Atunci când Îi suntem credincioși lui Dumnezeu, și Dumnezeu ne este credincios nouă.

Să ne gândim la faptul că Sfântul prooroc Ilie, întru credincioșia sa nu a fost lăsat să piară de foame. Aceeași lucrare a avut-o Domnul și cu cei 7000 de oameni care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Atunci când avem o viețuire dreaptă, și Dumnezeu ne poartă de grijă.

Sfântul prooroc Ilie a fost săturat în chip minunat la pârâul Cherit de către corbi, care sunt cele mai lacome păsări de pradă, însă, la porunca Domnului, acestea și-au schimbat firea, devenind slujitoare la masa profetului Ilie, aducându-i pâine și carne din belșug.

Este o mare tentație să credem că putem împăca pe Dumnezeu cu mamona, că putem sluji și lui Dumnezeu și idolului Baal, că putem alerga după căpătuire în această lume, dar să fim bine și cu Dumnezeu, că putem fi puțin ortodocși, dar și puțin sincretiști. Aceasta nu se poate, iubiții mei frați!

Trebuie să avem curajul acestei cercetări de sine, după cum ne îndeamnă Sfântul Ilie, și să ne întrebăm cu ce picior șchiopătăm? Oare la credincioșia noastră sau la viața noastră? Îl punem cu adevărat pe Hristos drept centru al năzuințelor noastre? Hristos este totul! El ne dorește integral. Ne dorește inima noastră, ne dorește viața noastră. Nu se mulțumește doar cu fărâmiturile care cad de la ospățul vieții noastre.

În al treilea rând, de la Sfântul prooroc Ilie învățăm și curajul smereniei. Sfântul Ilie, după cum vedem în viața lui, a mustrat și a înfruntat mai mulți regi și profeți mincinoși. Dar, în același timp, s-a smerit, s-a retras din fața regelui Ahab și a soției sale, Izabela, și a avut conștiința că nu este singurul drept rămas în poporul lui Israel. De fapt, Însuși Dumnezeu l-a încredințat că mai sunt încă 7000 de oameni în vechiul Israel care nu și-au plecat genunchiul înaintea idolilor Baal și Astarteea.

Iată, învățăm de aici că oricât de mare ar fi zelul nostru pentru adevăr, oricât de mult ni se pare că am avea curaj și oricât de îndreptățită ni se pare cauza pentru care luptăm și mărturisim, nici o clipă să nu ne bizuim pe propriile noastre puteri, pe forțele noastre. Trebuie să avem curajul să recunoaștem că suntem slabi și neputincioși și că nu putem nimic fără ajutorul lui Dumnezeu. Să realizăm faptul pe care l-a realizat și Sfântul prooroc Ilie, că nu suntem mai buni decât înaintașii noștri și că nu suntem supraoameni.

Însă, în ciuda slăbiciunilor, trebuie să mărturisim adevărul. Și Ilie a fost om cu slăbiciuni, dar a mărturisit adevărul până la capăt și, în credința sa neșovăielnică, Dumnezeu i-a încredințat cheile cerului. La rugăciunea sa, cerul a fost încuiat trei ani și șase luni, nu a mai plouat pe pământ. Iar apoi, la rugăciunea și jertfa sa, Dumnezeu a trimis ploaie pe pământ.

O a patra formă de curaj pe care o învățăm de la Sfântul prooroc Ilie este curajul milei. Ilie a fost cuprins de milă atunci când a văzut pe copilul mort al văduvei din

Sarepta Sidonului, care îl găzduia. I s-a rupt inima de milă. De aceea a avut curajul să strige la Domnul, să-L determine pe Acesta să săvârșească o minune foarte mare: să-l ridice pe acest copil din moarte la viață. Profetul Ilie a suflat de trei ori, prefigurând astfel taina Treimii, peste trupul neînsuflețit al copilului văduvei din Sarepta Sidonului și acesta a înviat.

Așadar, prea iubiții mei, să cerem, așa cum a cerut odinioară și profetul Elisei, ucenicul Sfântului Ilie, să avem curajul de a da o bună și dreaptă mărturie, de a avea credincioșie deplină, de a avea smerenie mântuitoare și milă lucrătoare spre slava lui Dumnezeu și bucuria Sfântului Ilie și a tuturor Sfinților care ne sunt pildă spre desăvârșire până la sfârșitul veacurilor! Amin!

***

Conferința PS Macarie în tabăra tinerilor ortodocși de la Nemțișor (21 iulie 2017) - Cum să învățăm curajul de a cunoaște Adevărul? "Viața noastră trebuie să devină integral viață în Hristos!"

Hristos în mijlocul nostru! Este și va fi!

Mă bucur că m-a învrednicit Dumnezeu să particip la această manifestare duhovnicească a tineretului din Mitropolia Moldovei și Bucovina, dar nu numai. Am văzut mai mulți frați preoți și tineri din Basarabia și din diaspora noastră

română. E o mare binecuvântare să ne adunăm în acest loc binecuvântat în apropierea acestei chinovii monahale, nu doar să socializăm, ci, mai cu seamă, să comunionăm, să fim în comuniune de rugăciune întru dreapta credință, împărtășindu-ne unii altora din frumoasele noastre trăiri pe care le avem în Hristos.

N-aș vrea să susțin o conferință în fața frățiilor voastre. Am rostit un cuvânt de învățătură, referindu-mă în mod deosebit la curajul de a mărturisi adevărul prin pilda luminoasă a Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul, pe care l-am sărbătorit ieri, și astăzi, implicit, sărbătorindu-l și pe un alt mare profet al Vechiului Testament, pe profetul Iezechiel. Dar aș vrea să purtăm un dialog de la inimă la inimă, de la suflet la suflet, și să ne putem limpezi lăuntric împreună. De aceea ne-am adunat aici, ca să ne folosim și să ne întărim duhovnicește pe calea mântuirii. Acesta este scopul vieții noastre, mântuirea sufletului, și e bine că suntem aici împreună, episcop, frați preoți și diaconi și dumneavoastră, tinerii Bisericii noastre, din prima linie a misiunii. De aceea, misiunea cu voi tinerii nu este o opțiune, ci este o necesitate.

În cuvântul de învățătură pe care l-am rostit la dumnezeiasca Liturghie, mă refeream la viața pilduitoare a Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul care a avut curajul mărturisirii drepte și depline, a avut curajul credincioșiei și cel al smereniei și al milei lucrătoare. Și noi, la rândul nostru, trebuie să avem acest curaj al mărturisirii în viața de zi cu zi.

Dumneavoastră, care sunteți în comunitățile euharistice și participați la fiecare Liturghie a Bisericii, trebuie să împărtășiți lumină și bucurie celor cu care conviețuiți. Să aveți o inimă curată și o viață luminoasă.

***

Chiar acum îmi vine în minte mărturia pe care, spontan, a dat-o o fetiță în sala de clasă, atunci când s-a vorbit de profetul Iona. Profetul Iona este o figură biblică - s-au scris multe pagini și de literatură - și atunci fetița avea certitudinea că profetul Iona se află în Rai. După cum știți istoria biblică, el a fost înghițit de un chit, am spune un pește uriaș, o balenă, și a stat trei zile în pântecele lui, prefigurând șederea cu trupul a Mântuitorului Iisus Hristos în mormânt. În cele din urmă a fost dat afară din pântecele chitului, iar fetița susținea că profetul Iona, în cele din urmă, în ciuda îndoielilor sale, L-a mărturisit pe adevăratul Dumnezeu și a ajuns în Rai. Și peștele care l-a înghițit a fost o balenă. Iar profesoara, care nu era prea credincioasă, a zis „nu cred că a fost înghițit de un pește și a supraviețuit trei zile în pântecele aceastei balene”. Fetița, foarte senină, a zis „păi eu, atunci când o să ajung în Rai, o să îl întreb pe profetul Iona: a fost o balenă sau chiar n-a fost o balenă?”. Si atunci, profesoara a spus: „Păi, dacă atunci profetul Iona nu este acum

în Rai și este în iad?”. „A… doamna profesoară atunci îl întrebați dumneavoastră!” Deci, iată o mărturisire spontană pe care o putem da permanent celor cu care conviețuim și această mărturisire izvorăște dintr-o inimă curată. Într-o viață bucuroasă, fetița bineînțeles că a avut curaj și a mărturisit până la capăt adevărul. Așa și noi, trebuie să avem acest curaj și să mărturisim.

&&&

Să-L mărturisim pe Hristos, în primul rând prin puterea modelului nostru, prin faptele noastre cele bune. Așa cum se spune în Sfânta Scriptură: „ca ceilalți, care văd faptele noastre cele bune, să-L slăvească pe prea milostivul Dumnezeu”. Deci, mărturisirea cea adevărată este cea pe care o dăm prin puterea modelului nostru, prin exemplul nostru, prin viața noastră. De aceea, viața noastră trebuie să devină integral viață în Hristos. Toate trebuie să curgă în firescul vieții în Hristos. Așa cum v-am spus dimineață la Liturghie, Hristos vrea totul de la noi: inima noastră, mintea noastră, ne dorește integral, nu se mulțumește cu fărâmiturile care cad de la ospățul vieții noastre. Ne vrea integral, în totalitate, cu inima noastră și cu mintea noastră.

De aceea, avem această datorie sfântă, în primul rând noi, slujitorii altarului, dar și dumneavoastră, tinerii, să fim lumină în sfeșnicul credinței celei adevărate. Avem și noi mai multe grupuri de tineri, de adolescenți, de studenți, de tinere familii cu care facem misiune în diaspora scandinavă. Și le spun deseori acestora că ei pot face mai mult decât pot face eu chiar ca episcop, în sensul că de multe ori sunt chemat sau de multe ori îi abordez mai delicat pe oameni în anumite situații, însă unii dintre cei mai puțin credincioși sau necredincioși pot fi îndrumați mai bine, mai deplin, de prietenii apropiați. Colegii dumneavoastră care își deschid inima, care se manifestă firesc în viața lor, pot fi îndrumați de dumneavoastră mult mai bine decât noi slujitorii. Dar trebuie aveți acest curaj de a mărturisi, mai întâi de toate prin viața dumneavoastră, prin viața frumoasă, creștinească, prin viața curată, neprihănită și apoi prin cuvânt.

Iată, trăim aceste vremuri tulburi, din ce în ce mai tulburi. Auzim tot felul de lucruri foarte grave la televizor, unele adevărate, altele neadevărate. Însă presa are această tendință de a prezenta doar partea urâtă, tulburătoare, pentru a crește ratingul și oamenii mai puțin credincioși și necredincioși, sigur, sunt foarte întărâtați. Nu se manifestă față de mine, de pildă, sau mai puțin față de frații preoți sau diaconi, dar față de dumneavoastră aceștia spun mai multe lucruri, adică își spun oful, nemulțumirile. Și dumneavoastră, mai întâi, trebuie să vă rugați Domnului să vă lumineze ca să dați o bună mărturie, să le dați cuvânt de folos și să

le spuneți: poate că e adevărat, poate că nu e adevărat, nu există pădure fără uscături, dar uitați-vă și la lumina din viața altor slujitori, altor oameni, la mărturia lor bună și frumoasă. Să nu ne uităm doar la un exemplu negativ care ne tulbură și ne întărâtă, ci să ne uităm la sutele de slujitori ai altarului sau de buni credincioși care dau o bună și dreaptă mărturie în Biserică și în societate. Iată, eu cunosc un preot deosebit, iată, eu cunosc un om deosebit… Și atunci, trebuie să mărturisiți.

Acest dialog nu trebuie să se transforme în polemică, trebuie să fiți foarte prudenți, foarte înțelepți. Trebuie să fiți „înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii”. Dar trebuie să dați mărturie, fiindcă dacă tăceți și sunteți reperați ca fiind credincioși sau practicanți, cum se spune în vorbirea curentă, ceilalți cred că au dreptate. Dumnevoastră puteți spune chiar un simplu cuvânt: „nu sunt de acord, nu cred că aveți dreptate”. Dacă vine se dă răgazul, spuneți mai mult, dar cel puțin dați o scurtă mărturie! Aveți curajul de a da în numele Domnului nostru Iisus Hristos o scurtă mărturie! Dacă puteți intra în detalii și să puteți dialoga e și mai bine, dar am mare încredere în misiunea tinerilor credincioși, a oamenilor credincioși din comunitățile noastre euharistice.

La noi în diaspora scandinavă s-au făcut minuni prin aceștia, zeci și zeci de oameni! În diaspora, dar și în țară am avut trăiri frumoase cu unii oameni care au fost aduși de confrații lor pe calea mântuirii. Eu cred că niciodată n-aș fi avut puterea dintru început să îl luminez pe celălalt, dar am avut șansa să-i preiau în grijă de la acești oameni minunați, de la acești apostoli ai zilelor noastre. Și am empatizat cu ei, i-am luat, așa, cu încetișorul, și, în cele din urmă, i-am câștigat pentru mântuire. Și este câștigul cel mai mare. Ce-ar putea da omul în schimb pentru sufletul său, cum se spune în Evanghelie, de-ar câștiga omul lumea întregă, dacă își pierde sufletul, n-a dobândit nimic.

Aceasta este năzuința noastră, aceasta este deviza noastră, mântuirea sufletului. Deoarece diavolul are acest obiectiv, să-l îndepărteze pe om de Dumnezeu, să-l îndepărteze de Făcătorul său. Asta dorește diavolul. Omul este creat de Dumnezeu să fie în comuniune cu Cel Care l-a creat. Iar diavolul nu dorește acest lucru, e vrăjmașul mântuirii, și îl ispitește pe om în felurite chipuri, și direct, dar și indirect. Și, în cele din urmă, reușește. Însă, așa cum spunea atât de minunat, părintele Arsenie Papacioc de la Techirghiol, diavolul e tolerat, nu este o putere. Diavolul are atâta putere cât îi dăm noi. El n-are putere, nu poate face nimic fără bine-cuvântarea lui Dumnezeu.

În urmă cu câteva duminici, vă aduceți aminte, s-a citit pericopa evanghelică a vindecării celor doi demonizați din ținuturile gherghesenilor, cuprinși de o legiune

de demoni. Nu era doar un demon care îi chinuia pe acești bărbați, ci era o legiune, era o mie de demoni care îi chinuiau. Și, atunci când s-a apropiat Mântuitorul Iisus Hristos de aceștia, diavolii au grăit prin gura demonizaților: „ce ai cu noi Fiul lui Dumnezeu, ai venit mai înainte de vreme să ne chinuiești”, fiindcă atunci când Dumnezeu se apropie de diavol, această apropiere este un chin. Și n-au putut să facă nimic, decât să ceară acordul Domnului să iasă din acești bărbați chinuiți și să intre în turma de porci, care era pe țărmul mării Galileii, a lacului Ghenizaret. Și au intrat cu acordul Domnului fiindcă diavolul nu poate face nimic fără acordul lui Dumnezeu. Se apropie de trupul omului, dar niciodată nu se apropie de suflet.

Și știm din viața lui Iov acest lucru, că diavolului i-a fost îngăduit să se apropie doar de trupul lui, dar nu de sufletul lui. Și, în cele din urmă, acești diavoli au intrat în turma de porci și iată, turma s-a aruncat în mare. Sigur că a fost un tertip viclean de a Îl îndepărta pe Hristos din acele ținuturi, dar totuși Hristos a lăsat doi apostoli, deși oamenii, descumpăniți, care puneau preț mai mult pe lucrurile materiale, i-au cerut să plece din ținutul lor, erau înfricoșați. În primul rând, din cauza acestei pagube imense: și-au pierdut porcii, cu care făceau comerț, și i-au cerut Domnului să plece de la ei. Aceasta dorea diavolul, să-L îndepărteze pe Dumnezeu de acei oameni și pe oameni de Dumnezeu Cel adevărat, dar n-a reușit în cele din urmă, pentru că Hristos a lăsat doi apostoli în aceste ținuturi. Ne aducem aminte când unul dintre demonizați i-a cerut Domnului ca sa-L urmeze oriunde va merge El, să-I devină apostol apropiat, Domnul i-a zis: „rămâi apostol aici și spune tuturor cât bine ți-a făcut ție Domnul”. Deci demonizații, vindecați acum, au rămas apostoli în aceste ținuturi, mărturisind binefacerile lui Dumnezeu. Din păcate, acești gherghesenii s-au lipsit temporar de binefacerile Domnului, dar cu siguranță că au fost recuperați în timp prin puterea de grijă a prea milostivului Dumnezeu.

Așadar, prea iubiții mei, să avem această putere lăuntrică, acest curaj de a-L mărturisi pe Hristos prin faptele noastre, prin lucrarea noastră, prin viața noastră, prin tot ceea ce facem și să nu devenim pietre de poticneală. Eu sunt sigur că mulți colegi sau prieteni cu care conviețuiți, mai puțin credincioși, cunosc faptul că dumneavoastră mergeți la biserică, aveți aceste frumoase activități duhovnicești și dacă greșiți cu ceva vă impută și dumneavoastră așa cum ne impută și nouă, slujitorilor, atunci când greșim. „Păi cum? Tu care ești credincios faci acest lucru sau te dedai la așa ceva sau ești lipsit de dragoste și de milă și de bunătate, când eu, care nu merg la Liturghie, am mai multă compasiune, empatizez mult mai mult decât dumneata care mergi la biserică?”

De aceea, iubiții mei, dacă mergem la biserică, trebuie să ne împărtășim cu adevărat din lumina și bucuria pe care le primim în Liturghie și acestea trebuie să le

răspândim în jurul nostru! Cuvintele de la finalul Liturghiei sunt: "în pace să ieșim", pentru ca pacea și bucuria pe care le dobândim în Liturghie să le putem răspândi pretutindeni: și bătrânilor însinguraţi, și celor din familia și dimprejurul nostru debusolați, și prietenilor noștri care conviețuiesc în patimi și în desfătări, tuturor trebuie să le spunem cât bine ne face nouă Domnul.

Încă din primul an al slujirii mele în Episcopia Europei de Nord, am pus bazele acestui program misionar după cuvintele Liturghiei: „În pace să ieșim!", îndemnându-i pe păstoriții mei să transmitem pretutindeni pacea și bucuria pe care le dobândim în mod deosebit duminica la Liturghie. Printr-o vizită la cei însinguraţi, la cei debusolați, la cei aflați în greutăți, în necazuri, printr-un telefon, prin tot ceea ce putem face. Și celor care cred și celor care nu cred, cu nădejdea că cei care nu cred, vor ajunge să creadă și avem foarte multe cazuri cu acei care, în cele din urmă, s-au întors la Hristos. Chiar în ultima vreme am întâlnit câțiva tineri care erau departe de Dumnezeu și acum sunt în prima linie, așa cum sunteți frățiile voastre.

Deci acesta este sfatul meu, fiți curajoși și mărturisiți-L pe Hristos cu timp și fără timp prin puterea modelului vostru!

N-aș vrea să lungesc acest cuvânt introductiv, aș vrea să dialogăm de acum înainte. Mă puteți aborda personal sau putem primi și bilețele dacă aveți întrebări și vom încerca să răspundem împreună.

[…]

Predica Protos. Ieremia de la Putna, la pomenirea Sfântului proroc Ilie: "Întâlnirea cu un proroc nu este ușoară pentru noi". Nevoia de cuvânt profetic, trezitor, în zilele noastre de cădere adâncă. Pilda şi mesajul prorocesc al Sfântului Gavriil georgianul pentru vremurile din urmă

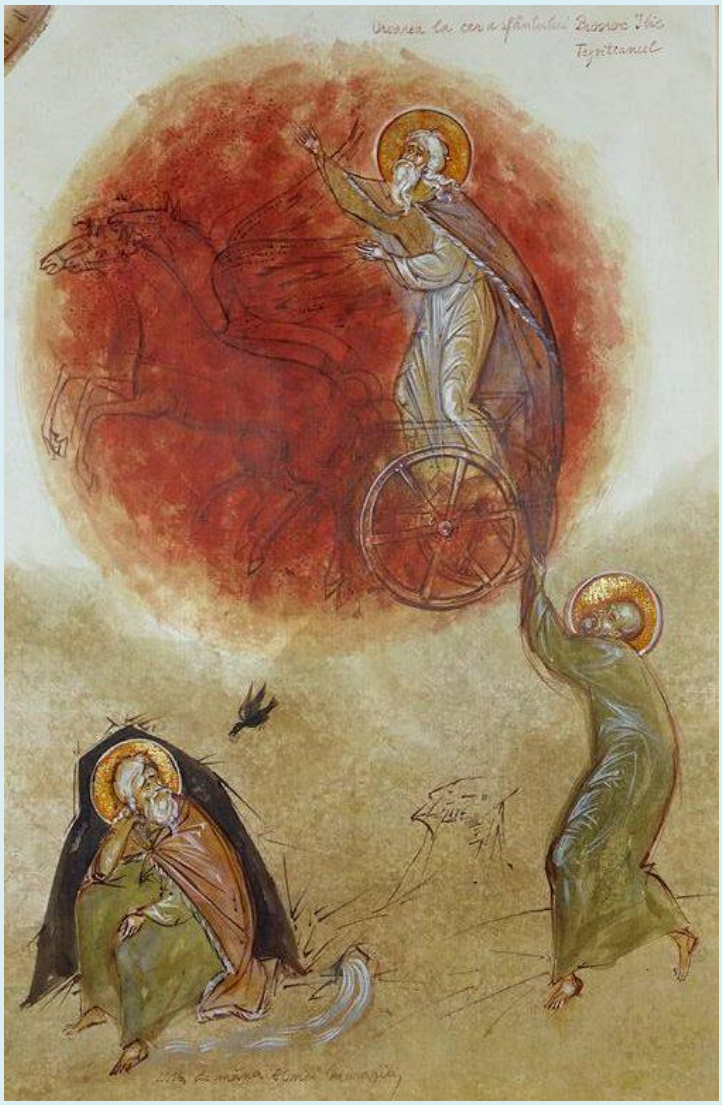

(icoană de mâna Elenei Murariu)

Protos. Ieremia - Întâlnirea cu un proroc nu este ușoară pentru noi, oamenii (predică la pomenirea Sfântului proroc Ilie Tesviteanul - Mănăstirea Putna 20 iulie 2017):

Transcrierea cuvântului Părintelui Ieremia:

[…]

Sfânta Biserică şi Sfântul proroc Ilie vin să ne aducă aminte că venim de la Dumnezeu şi mergem la El, că suntem călători pe acest pământ şi trebuie să ne îngrijim de sufletele noastre. Întâlnirea cu un proroc nu este niciodată uşoară pentru noi, oamenii. De ce? Pentru că e ca şi cum te-ai întâlni cu Dumnezeu. Prorocii sunt trimişii lui Dumnezeu, purtători ai cuvântului lui Dumnezeu. Pentru că ei sunt adevăraţi şi vii, vădesc oamenii - pe noi, toţi - de păcat, de minciună, de comoditate, de multe alte lucruri care nu sunt cum ar trebui în viaţa noastră. De aceea, nu este uşor nici să vorbeşti despre un proroc, nici să asculţi cuvintele unui prooroc, pentru că ele ne mustră pe noi toţi. Dar avem nevoie de cuvintele lor şi Dumnezeu de aceea ni i-a trimis, ca să ne trezească din somnul păcatului. Se întâmplă ca atunci când făptuim păcatul devenim, într-o oarecare măsură, nesimţitori sufleteşte şi nu ne mai dăm seama de gravitatea stării în care am ajuns.

Şi ştiţi bine din Vechiul Testament cum marele împărat David, plăcutul şi alesul, unsul lui Dumnezeu, a căzut în păcat, în două mari păcate: în desfrânare şi în ucidere. Şi Dumnezeu l-a trimis pe prorocul Natan la el, iar acesta nu l-a acuzat direct, ci, printr-o povestire l-a făcut pe David să-şi dea seama că el însuşi a făcut păcatele de care era vorba în povestioara aceea. Deci, cuvântul prorocului l-a făcut să-şi vină în sine şi să-şi dea seama de păcat.

Aşa şi noi, singuri nu ne dăm seama, în starea în care ne aflăm, în păcatele care ne-au cuprins, în comoditatea de care, poate, ne-am lăsat cuprinşi. Şi atunci Dumnezeu ne trimite proroci care să ne trezească, să ne arate că nu e bine cum mergem, să ne arate drumul, unde este lumina şi unde întunericul… Şi cât e nevoie în ziua de azi de proroci, asemenea Sfântului proroc Ilie, să ne mai scoale şi pe noi, să ne mai zguduie puţin, să ne mai trezească şi să ne mai dea puţin din râvna lui cea mare pentru credinţa în unul Dumnezeu!

Ştiţi bine istoria sfântului proroc, e una din cele mai frumoase şi mai dragi vieţi de proroci în popor, noi toţi ştim de mici copii viaţa Sfântului Ilie, minunile pe care le-a săvârşit şi cum a reuşit el să întoarcă tot poporul de la închinarea la idoli - de la închinarea zeului Baal şi a Astartei, zeiţa desfrâului - la închinarea adevăratului Dumnezeu.

Dar a trebuit multe minuni, în primul rând o secetă de trei ani şi jumătate, apoi de rugăciunea cu multă râvnă şi smerenie a prorocului şi de minunea cu cele două jertfelnice - ale Sfântului Ilie, cel mistuit de focul din cer şi ale prorocilor mincinoşi ai lui Baal - şi aşa, abia atunci, poporul, după multă suferinţă a secetei şi a foametei, şi-a dat seama că a greşit şi au recunoscut că “Domnul este Dumnezeu!” Ei, vedeţi, cât de mare este orbirea omului! Cât de mare este orbirea noastră, a

păcătoşilor, că ne trebuie semne şi minuni ca să ne dăm seama că suntem greşiţi şi să ne întoarcem faţa cu pocăinţă către Dumnezeu.

Întâlnirea cu un proroc nu este uşoară pentru nici un om. Împăraţii se temeau de Sfântul Ilie. De toţi prorocii s-au temut împăraţii, pentru că le vădeau păcatele, aşa cum s-a temut Irod de Sfântul Ioan Botezătorul.

Deşi Sfântul Ilie nu a lăsat cuvinte de învăţătură, aşa cum au lăsat ceilalţi proroci, duhul lui care dădea mărturie despre adevăr şi virtute îl putem regăsi în cărţile celorlalţi proroci.

De exemplu la prorocul Osea, care a trăit cam la o sută de ani după prorocul Ilie - Sfântul proroc Ilie a trăit cam cu 800 şi ceva de ani înaintea Mântuitorului - şi el grăia către popor: ***"Ascultaţi cuvântul Domnului, voi, copii ai lui Israel, că Domnul stă la judecată cu locuitorii pământului, că nu mai este credinţă, nici iubire, nici cunoaştere de Dumnezeu în ţară. Toţi jură strâmb, mint, ucid, fură şi sunt desfrânaţi; săvârşesc fapte silnice, iar sângele vărsat curge peste sânge." (Osea 4, 1-3)***

Dacă n-ar fi partea cu uciderea, am zice că descrie timpurile noastre, că nu mai este credinţă, nici iubire, nici cunoaşterea lui Dumnezeu în ţară. Toţi jură strâmb, mint, fură, mai ales în ţara noastră. Şi sunt desfrânaţi. Şi nu ştiu dacă trăim în istorie timpuri în care duhul desfrânării să sufle mai cu urgie decât în vremurile noastre. Aparent acuză de ucidere şi faptul că sânge curge peste sânge nu se verfică la noi în ţară, dar numai aparent, pentru că noi suntem în primele trei ţări din lume la avorturi, iar aceasta este, dintre ucideri, una dintre cele care atrag urgia lui Dumnezeu în gradul cel mai mare, pentru că se ucid prunci nevinovaţi. Deci, practic, cuvintele Sfântului proroc Osea se aplică cu vârf şi îndesat la timpurile noastre.

Şi, continuă Sfântul proroc Osea: ***"Pentru aceasta ţara e în mare jale, iar cei ce o locuiesc sunt fără vlagă."***

De aceea ne [plângem] noi că nu suntem bine conduşi, că nu ne merge bine, dar păcatele noastre sunt cauza.

Continuă Sfântul proroc Osea, cum ar vorbi Dumnezeu: ***"Faptele lor Mă împresoară; ele se întâmplă înaintea ochilor Mei. […] Ei sunt toţi desfrânaţi, ei ard ca un cuptor aprins de brutar pe care el nu-l mai încinge de când a frământat aluatul şi până ce acesta s-a ridicat." (Osea 7, 2,4)*** Descrie aicea Sfântul proroc

Osea împotrivirea oamenilor cuprinşi de duhul desfrânării şi cât de adevărat este în timpurile noastre.

Spuneam ce mare nevoie avem şi noi de proroci care să ne mustre că nu avem grijă de educaţia copiilor noştri, aşa cum trebuie. M-am întrebat, auzind la spovedanie lucrul acesta, cum de [sunt] la noi în ţară şcoli în care unii profesori să fie atât de lipsiţi de interes încât copiii să se uite pe telefoane şi să vadă filme necuviincioase în timpul orelor. Şi, credeţi-mă că am auzit din multe surse, chiar dacă nu mi-a venit să cred. Ce vremuri trăim? Ce educaţie facem noi?Ce educaţie este aia în care copiii, în anumite şcoli şi din păcate în licee, sunt lăsaţi şi chiar încurajaţi să asculte muzică la maximum, au chiar boxe în clasă, se conectează prin telefoane, dansează pe bănci sau mai ştiu eu ce fac acolo, e un vacarm de nedescris în pauze în şcoli. Ce fel de educaţie este aceasta? Ce fel de educaţie este aceea în care telefonul, televizorul, tableta educă copiii?

De multe ori vedem că la tinerii din liceele noastre este la modă, chiar fetele, să înceapă o viaţă de păcat şi să fie o modă, chiar o ruşine dacă nu ai intrat în această viaţă de păcat. Acestea sunt vremurile în care trăim. Cine se ridică să ne mustre, să ne trezească, ca să avem grijă de copiii noştri? Pentru ce îi educăm? Ca să ce? Să îi educăm robi sau oameni dependenţi de plăceri şi de materie? Pentru ce îi educăm? Ce vremuri trăim, în care în societatea noastră este o modă ca prietenul să îşi ducă prietena în afară, de ex. în Germania, pentru ca aceasta să se prostitueze, să ia bani!? Mi s-a spus de multe ori la spovedanie, că e o modă în oraşul lor, că aşa face toată lumea, oameni tineri, români de ai noştri, acuma, în vremurile astea.

Ce proroc îi va scula pe bărbaţii noştri din închinare la zeul alcoolului? Şi, ca să îi trezească odată şi să nu mai facă atâta rău în familiile lor, multe nenorociri se întâmplă în societatea noastră, pentru că acei copii, în familiile în care tatăl bea, de neiubire au ajuns să facă multe rele.

Ce proroc ne va trezi din goana noastră nebună după interes, după propriul egoism? Eu, eu şi eu, care se vede peste tot în jur. Sunt destui medici buni, dar sunt şi destui care nu se îngrijesc de bolnav până nu primesc o plată.

La fel, am auzit multe cazuri, la sate şi la oraşe în care profesorii nu-şi fac cum trebuie datoria, aşteptându-i pe elevi la meditaţii. Ştim bine alte exemple de funcţionari, inspectori, care nu-şi fac datoria până nu primesc ceva. Şi astea sunt vremurile în care trăim şi Dumnezeu nu a trimis proroc care să ne trezească.

Dar întâlnirea cu Sfântul proroc Ilie poate ne va trezi puţin. Şi, cu cuvintele unei rugăciuni a Bisericii, de chemare a milei lui Dumnezeu, spunem şi noi: "Am vieţuit ca nişte nevrednici de chemarea şi de Evanghelia Hristosului Tău, de Sfintele Lui Patimi, şi de smerenia Lui cea pentru noi. Şi ne-am făcut de batjocură pentru iubitul Tău Fiu. Şi preoţii, şi poporul Tău ne-am îndepărtat şi toţi ne-am abătut, împreună netrebnici ne-am făcut. Tu eşti bun, dar noi am făcut fărădelege. Tu eşti îndelung-răbdător, iar noi vrednici de pedeapsă".

Să continuăm cu vorbele Sfântului proroc Osea, care spune ca şi cum ar vorbi Dumnezeu: ***"Poporul Meu este hotărât să se despartă de Mine. Îl strig, dar el nici nu ridică ochii spre Mine. (Osea 11, 7).***

"Milă voiesc, iar nu jertfă, şi cunoaşterea lui Dumnezeu mai mult decât arderile de tot". (Osea 6, 6).

"Semănaţi-vă fapte bune, căci numai aşa veţi secera milostivire; prefaceţi ogoarele lăsate în paragină în ogoare ale cunoaşterii de Dumnezeu şi căutaţi pe Domnul, ca El să vină şi să vă îndestuleze de roade mântuitoare!" (Osea 10, 12)

Aceasta vrea Dumnezeu de la noi: să-L căutăm şi să facem fapte bune.

Iubiţi credincioşi, prorocii n-au lipsit niciodată din Biserica noastră. De obicei, prin proroc noi înţelegem omul care prezice viitorul, dar funcţia principală a profeţilor nu era aceasta, ci mai ales de a aduce cuvântul lui Dumnezeu către popor, de a-i trezi, de a-i aduce din nou la Dumnezeu. Şi noi am avut în toate generaţiile, şi am putea să vorbim şi despre Părinţii din vremurile de acum, Părintele Cleopa, Părintele Arsenie Papacioc - care chiar a murit în ajunul sărbătorii Sfântului proroc Ilie.

Dar am ales pentru ziua de azi viaţa şi cuvintele unui proroc din Georgia, Sfântul Gavriil, un mare părinte. De ce? Pentru că faptele lui îl apropie de ceea ce a făcut Sfântul Ilie, în timpurile lui.

Sfântul Gavriil s-a născut în 1929. Tatăl lui nu era numai comunist convins, ci şi ateu militant, iar mama lui era indiferentă şi puţin dispreţuitoare faţă de cele ale Bisericii. El a avut din copilărie multă râvnă pentru cele ale lui Dumnezeu, în anul 1955 s-a călugărit şi s-a preoţit şi a devenit un slujitor al Bisericii chiar în catedrala din Tibilisi, capitala Georgiei, până când la 1 mai 1965, de Ziua Muncii - ştiţi bine, în timpul comunismului era sărbătorită cu mare fast - şi în centrul capitalei, în

faţa Sediului Comitetului Central al Partidului se pusese un portret foarte mare cu Lenin, iar în faţă era amenajată tribuna de la care vorbeau oficialii.

La un moment dat, când vorbea un ministru, Părintele Gavriil a dat foc la acel portret al lui Lenin. Toţi au fost stupefiaţi de un asemenea gest şi în tăcerea adâncă care s-a instalat atunci, Sfântul Gavriil a strigat cu glas mare: "Domnul a spus: "Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău". Veniţi-vă în fire, oameni buni! Georgienii au fost dintotdeauna creştini. Pentru ce vă închinaţi la idoli? Hristos a murit şi a înviat a treia zi, iar idolii voştri de aramă nici când vor învia, şi, încă în viaţă fiind, sunt morţi. se referă la Lenin şi la toţi la care se închină lumea.

Mulţimea a pus mâna pe el şi l-au bătut până l-au adus în pragul morţii. O minune a fost că mai apoi să trăiască. După aceea, l-au luat la ancheta KGB-ului, l-au torturat cumplit, au vrut multe să-i spună, deşi el spunea că Lenin este o fiară sălbatică - cum şi era, la câţi oameni a omorât - şi că "am să dărâm toate statuile lui Lenin să plantez flori în locul lor".

Vedeţi, noi toate acestea le vedem acum, ce înşelăciune a fost comunismul, şi cât rău a făcut Lenin şi toţi ai lui, dar să spui lucrurile acelea atunci era o nebunie. Nimeni nu a îndrăznit. Dar, iată, ce înseamnă un proroc! Pentru că şi [în vremea] Sfântului Ilie nimeni nu a îndrăznit să se opună lui Ahab, împăratului şi Isabelei, împărătesei: numai el, cu râvnă pe care o avea, s-a pus împotriva tuturor.

Am vrut să aduc mai aproape şi să arăt faptul că duhul proorocului este în Biserica noastră tot timpul şi că avem sfinţi care-l trăiesc. Am adus pe Sfântul Gavriil în atenţia voastră, pentru că el are cuvinte pentru viaţa noastră, în zilele în care trăim - şi chiar prorocii - şi credem că ne sunt de mare folos să le cunoaştem.

Spunea Sfântul Gavriil, chiar înainte să moară: "Iubiţi-vă unii pe alţii, prin iubire vom fi mântuiţi. Noi suntem martorii sfârşitului veacurilor. Domnul şi Dumnezeul nostru ne-a poruncit să-l iubim pe aproapele nostru".

Şi, spune o maică stareţă, care a fost alături de Părintele înainte de moartea lui, ca Părintele, înainte să moară, a avut o vedenie. L-a văzut pe Dumnezeu ţinând un glob pământesc cu o cruce deasupra. Părintele Gavriil a întrebat: "cum vor putea oamenii să se mântuiască în vremurile din urmă?". Şi un glas i-a răspuns: "prin faptele cele bune şi prin iubire". De aceea insista Părintele mult cu acest îndemn: "iubiţi-vă unii pe alţii". Răspunsul este tocmai să nu ne vedem ca nebunii de egoismul nostru, ci să ne îngrijim şi de celălalt de lângă noi şi să-l iubim pe cel de

lângă noi. Asta e răspunsul la vremurile noastre pe care le trăim. Este cuvânt de proroc.

Vă îndemnam să citiţi cele câteva cărţi apărute cu viaţă şi proorociile Sfântului Gavriil. Are mai multe prorocii despre vremurile din urmă şi venirea lui antihrist. Aş vrea să citesc una sau două, care să ne dea mai multă nădejde.

În vremurile acelea, ştiţi de la Apocalipsă, se va pune pecete pe mâna dreaptă şi pe frunte şi cine nu va avea pecetea acesta nu va putea nici să cumpere nici să vândă şi atuncea va fi foarte mare foamete, foarte mare lipsă, dar spune Părintele:

“În vremurile acelea ale lui antihrist, cea mai puternică ispită va fi aceea să se aştepte mântuire de la cosmos, adusă de umanoizi, de extratereştri, care vor fi demoni. Rar să priviţi la cer, că semnele vor fi înşelătoare şi atunci poţi să te pierzi. În vremea aceea, adevăratul creştin nu va simţi nici foame, nici sete. În vremea nenorocirii, creştinii nu vor pieri, Domnul va face minuni pentru ei. O frunză le va fi de ajuns pentru o lună. De vor face semnul crucii pe o bucată de pământ, aceasta se va preface în pâine, dar aceasta dacă acei creştini vor avea credinţă“.

Spune Sfântul Gavriil: “Credinţa adevărată îşi află sălaş în inimă, nu în minte. Antihristul va fi dat pe faţă de creştinii care îşi au credinţă în inimă, în vreme ce aceia care îşi au credinţă în cap îl vor urma”.

Deci e nevoie de o credinţă vie, lucrătoare. Şi aceasta prorocie a Sfântului nu trebuie să ne mire, pentru că vedem că chiar în viaţa Sfântului proroc Ilie minunea pe care a făcut-o cu văduvă din Sarepta Sidonului, a spus că făina din vas nu va scădea şi untdelemnul din ulcior nu va scădea tot timpul cât va fi el acolo. La fel, în acele vremuri ale lui antihrist, Dumnezeu, pentru credinţa creştinilor, va face astfel de minuni.

Aş vrea să punem la inima o învăţătură a Sfântului Gavriil. Cum să ne rugăm pentru vrăjmaşii noştri? Ne spune Sfântul Gavriil. Şi zice: “Când vă rugaţi, rugaţi-vă mai întâi pentru cei care îi iubiţi mai întâi - copiii, de exemplu, rudele apropiate -, după aceea pentru celelalte rude, pentru vecini, pentru cunoştinţe, ca să nu mai aveţi vrăjmăşie cu ei. - uitaţi-vă cum se ruga un sfânt, şi aşa să ne rugăm şi noi, ca să nu mai avem vrăjmăşie în viaţa noastră - binecuvântaţi apoi oraşul în care v-aţi născut, apoi toate oraşele ţării şi cereţi de la Dumnezeu să ia de acolo toată vrăjmăşia, iar după ce v-aţi rugat aşa pentru toată lumea şi n-au mai rămas decât vrăjmaşii voştri, cereţi de la Dumnezeu să-i îmblânzească, să le umple mintea de înţelepciune“.

Aşa veţi putea să vă rugaţi pentru vrăjmaşii voştri. Este extraordinar, este una din cele mai plăcute fapte la Dumnezeu şi atrage mila şi binecuvântarea Lui. De aceea am vrut să spun, pentru că Sfântul Gavriil a legat iubirea de mântuirea din vremurile din urmă.

O să închei cu testamentul Sfântului Gavriil, care a scris câteva cuvinte înainte să moară. A murit la 2 noiembrie 1995 şi Biserica Georgiei l-a canonizat în anul 2012, foarte repede.

În primul rând a început prin a-şi cere iertare la toţi, apoi a scris: "Dumnezeu este iubire. M-am străduit mult, dar nu am izbutit să ajung la iubirea de Dumnezeu şi de aproapele poruncită de Mântuitorul nostru. Iubirea este unicul ţel al omului în lumea aceasta pentru a moşteni Împărăţia Cerurilor şi odihna în Veşnicie. Fiţi buni şi smeriţi. Dumnezeu îşi aduce aminte de noi în smerenia noastră. Dumnezeu dă harul Său celor smeriţi. Fiţi smeriţi şi buni şi iubiţi pe toată lumea din jurul vostru. Am dragoste pentru voi toţi, toţi ortodocşii şi tot omul născut în lume. Ţelul vieţii acesteia e să moştenim Împărăţia Cerurilor, să fim aproape de Dumnezeu şi să ne odihnim în Veşnicie. Vă urez tuturor să ajungeţi la aceasta. Ţărână am fost şi în ţărână mă întorc. Adevărul se află în nemurirea duhului." Aşa şi-a încheiat Sfântul Gavriil testamentul lui.

Iubiţi credincioşi, întâlnirea cu un proroc ne aduce aminte de demnitatea noastră umană, de faptul că suntem zidiţi după chipul lui Dumnezeu şi că iarăşi şi iarăşi trebuie să ne întoarcem la Dumnezeul nostru prin pocăinţă, prin recunoştinţă, prin mulţumire adusă Lui.

O să închei cu un episod de la sfârşitul vieţii Sfântului Ilie, care şi-a luat ca ucenic pe Elisei, care va fi proroc după el, un mare proroc în Biserică. Şi, când a fost să se mute din viaţa aceasta Sfântul Ilie, ştiţi foarte bine că a fost ridicat de un car de foc la cer. Când era să treacă din viaţa aceasta în Împărăţia Cerurilor, voia să fie tăinuit, a fost o mare taină plecarea lui şi îi spunea lui Elisei: "Rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Ierihon". Şi Elisei îi răspunde foarte frumos: "cât este de adevărat că Domnul este viu, şi viu este şi sufletul tău, tot aşa de adevărat este că nu te voi lăsa singur". Şi de câteva ori încearcă Sfântul Ilie să se descotorosească - să zicem aşa - de Sfântul Elisei, dar nu reuşeşte, pentru că şi Sfântului Elisei i se descoperise că Sfântul Ilie va să plece în acea zi şi de aceea stătea lângă el. Şi ştiţi bine cum s-a depărtat şi prin primirea cojocului a primit harul lui, al Sfântului proroc Ilie. Dar am vrut să închei cu acest cuvânt al proorocului Elisei, care dă mărturie despre dascălul său, şi zice: "Domnul este viu, şi viu este sufletul lui".

Să ne ajute Dumnezeu, ca pentru rugăciunile Sfântului proroc Ilie şi ale sfinţilor Bisericii noastre, să devenim şi noi vii cu sufletul, să facem şi noi fapte bune şi să ajungem şi noi să iubim pe Dumnezeu şi pe aproapele, ca să se spună şi despre noi: “viu este sufletul vostru“. Amin!

“Dacă noi nu primim pe un proroc, nu Îl primim nici pe Dumnezeu. Dacă noi nu înţelegem un proroc, cum vom putea să-L înţelegem pe Dumnezeu?” - Sfântul proroc Ilie, între asprime şi smerenie, între descoperirea dreptăţii şi cea a iubirii părinteşti a lui Dumnezeu. Predica protos. Hrisostom de la Putna

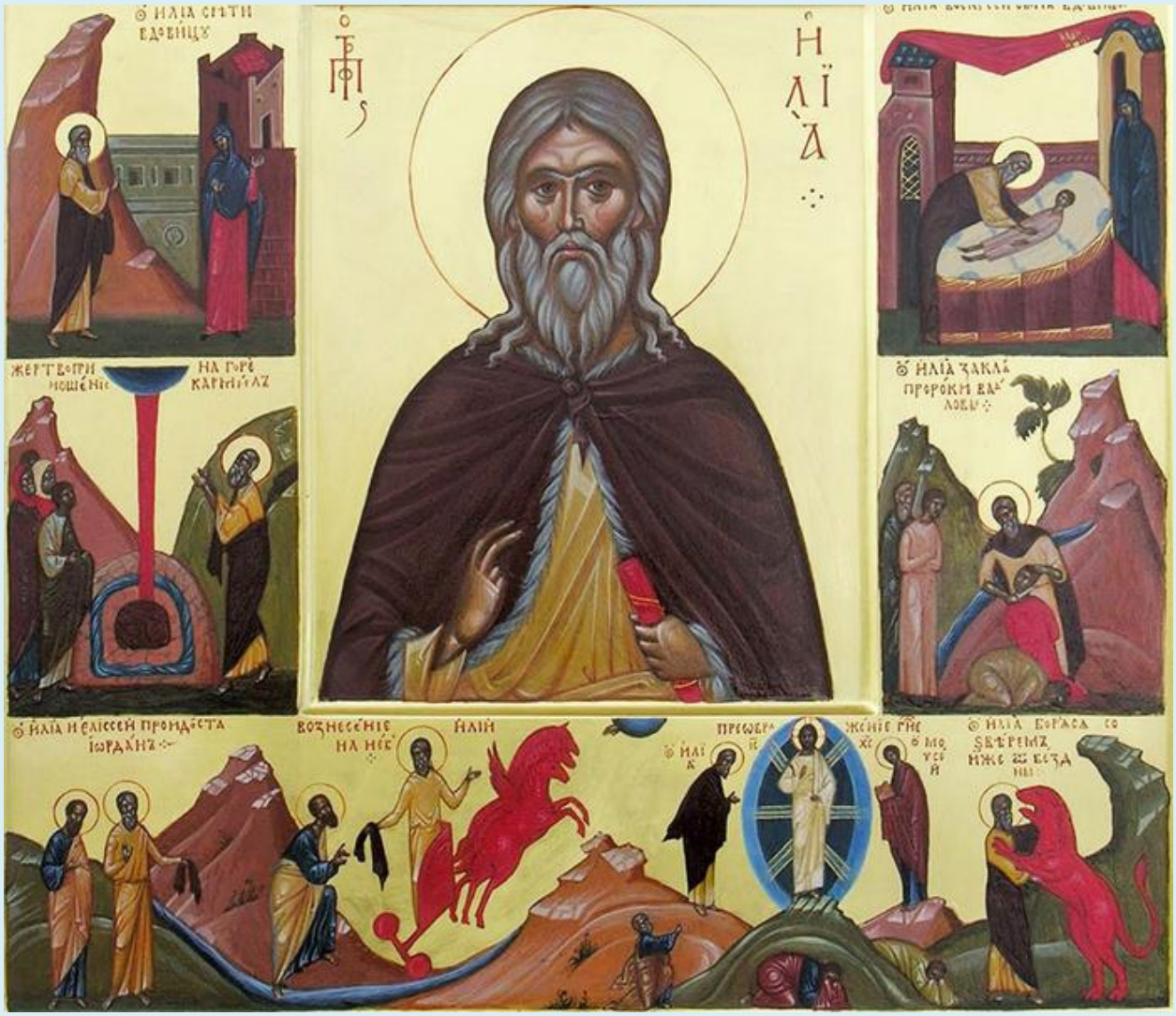

„A-l înțelege pe Sfântul Ilie înseamnă să-L înțelegi pe Dumnezeu” - Predică la pomenirea Sfântului proroc Ilie Tesviteanul a Protos. Hrisostom (m-rea. Putna) - 20 iulie 2018:

Ziua de astăzi ne prilejuieşte sărbătorirea unui sfânt, care nu este ca orice alt sfânt. De obicei, când prăznuim pomenirea unui sfânt, prăznuim data la care el s-a prea slăvit, în care el a adormit şi s-a alăturat cetelor sfinţilor. Iată, însă, că astăzi noi prăznuim un sfânt care nu a adormit, care este viu şi pe care îl aşteptăm să vină ca înainte-mergător al celei de-a doua veniri a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Sfântul slăvitul proroc Ilie este cel care a fost numit şi este lăudat de Biserică cu această chemare, cu această numire, şi anume „temeiul prorocilor”. Adică nu există nici un proroc până la el şi după el, care să nu-şi fundamenteze învăţătura sau care să nu fi luat de la Ilie hotărârea şi vederea lui Dumnezeu, care să nu-l fi avut pe Sfântul proroc Ilie ca înainte-mergător, ca cel care a fost şi este cel mai aproape de inima lui Dumnezeu.

Proroc înseamnă cel care vede mai departe, cel care Îl vede pe Dumnezeu, cel care Îl vede pe Dumnezeu faţă către faţă şi-L aude pe Dumnezeu şi ne spune nouă ceea ce Dumnezeu îi spune, ca să ne transmită apoi nouă. Prorocii sunt cei care-L văd primii pe Dumnezeu, prorocii sunt cei care ni-L şi arată pe Dumnezeu, prorocii sunt cei care, pe pământ, fac lucrarea arhanghelilor şi îngerilor în cer. Dacă arhanghelii şi îngerii au rolul de a vesti voia lui Dumnezeu oamenilor, acelaşi lucru îl fac şi prorocii. Aşadar, un proroc este cel care uneşte dreptatea lui Dumnezeu cu dreptatea oamenilor, un proroc este cel care arată oamenilor voia lui Dumnezeu pentru ca aceştia, oamenii, să-şi unească voia lor cu voia Lui. Dacă noi înţelegem pe un proroc, atunci Îl înţelegem pe Dumnezeu. Dacă noi nu primim pe un proroc, nu Îl primim nici pe Dumnezeu. Dacă noi nu înţelegem un proroc, cum vom putea să-L înţelegem pe Dumnezeu?

Şi aţi auzit în Evanghelia de astăzi că Mântuitorul a atras atenţia asupra acestui lucru, asupra acestui obicei păcătos în neamul omenesc, şi anume de a nu primi pe un proroc. Căci, a spus El: Nu ştiţi că nici un proroc nu e primit în patria lui? În patria lui, un proroc nu este numit proroc. Cei din afară îl înţeleg şi îl primesc ca pe un proroc, dar cei ai lui, casnicii lui, nu-l primesc. Aşa încât, dacă vrem să-L înţelegem pe Dumnezeu, să-i primim pe cei care vorbesc în numele Lui. Să-i primim pe cei care-L văd pe Dumnezeu, pe cei care sunt proroci ai lui Dumnezeu. Nu-L vom înţelege pe Dumnezeu dacă nu-l vom înţelege pe Sfântul Ilie. Şi să încercăm puţin să desluşim viaţa lui pe pământ, astfel încât să putem măcar să începem să pătrundem cu mintea şi cu inima viaţa lui din cer, pentru ca, atunci când va veni, să fie cu adevărat primit, să nu se mai zică despre noi că noi nu primim pe proroci, că noi îi ucidem cu pietre pe prorocii lui Dumnezeu.

Sfântul proroc Ilie a trăit într-o vreme în care închinarea la idoli ajunsese aproape generală. Nu mai era nici un om care să slujească şi să se închine Dumnezeului Celui adevărat, cel puţin aşa vedea Ilie. Vă aduceţi aminte, în cartea III Regi, pe Muntele Carmel, când i-a adunat pe toţi prorocii mincinoşi, pe toţi popii idoleşti, ca să arate poporului cine este adevăratul Dumnezeu: Dumnezeul la care se închina Ilie sau dumnezeul la care se închinau ei, erau 450 de slujitori idoleşti ai lui Baal şi 400 ai lui Aşer. 850 de proroci mincinoşi. Şi aceştia erau doar popii idoleşti.

Gândiţi-vă că aproape tot poporul se închina lui Baal sau lui Aşer, împreună şi în frunte cu, bineînţeles, împăratul Ahab. Aceştia, fiind conducătorii poporului, l-au rătăcit către închinarea la idoli.

Ce vreau să spun aici? Vreau să spun că închinarea la idoli este, de fapt, o înţepenire, o împietrire a inimilor şi a ochilor noştri în ceea ce ni se înfăţişează înaintea ochilor, în ceea ce este pământesc, în ceea ce ne cade sub simţuri, doar ceea ce vedem în faţă. Nu ne gândim deloc mai în adânc, nu vedem cu ochii duhovniceşti, ne-am orbit cu totul şi atunci nu vedem decât ceea ce este palpabil, ceea ce este în faţa ochilor noştri, în faţa noastră nu este decât un zid.

Sfântul proroc Ilie, când a văzut că poporul se depărtase cu totul de la închinarea la Dumnezeul Cel adevărat, a strigat la cer şi a poruncit, nu L-a rugat pe Dumnezeu, să închidă cerurile. Nu L-a rugat pe Dumnezeu, ci a poruncit cerului şi acesta s-a închis. Trei ani şi şase luni, spune Scriptura, cerul a fost ca de aramă. N-a mai fost ploaie, pământul s-a uscat. Oameni şi animale, mari şi mici, toţi mureau, neavând apă, neavând hrana cea de toate zilele, fiind lipsiţi de ceea ce ei căutau până atunci: doar cele care-i săturau trupeşte. Şi a devenit cerul, spune Scriptura, ca de aramă.

Nu ne aducem noi, oare, aminte de cuvântul avvei Pimen, care a zis că voia omului se face zid de aramă între el şi Dumnezeu şi, dacă continuă întru aceasta, se face piatră care bate împotrivă. Însă, dacă se va smeri, atunci va putea zice <Întru Dumnezeul meu voi trece zidul>. Voia omului se face zid de aramă între el şi Dumnezeu! La fel se făcuse şi cerul. E ca şi cum Ilie le-a spus oamenilor: <Voi nu înţelegeţi că, de fapt, asta faceţi?> Toţi îl consideră pe Ilie ca fiind foarte aspru: nu s-a gândit că or să moară oameni?, nu s-a gândit că, închizând cerul, or să moară şi copii şi animale? Ce vină au?! Tocmai, că s-a gândit! El s-a gândit şi mai departe, pentru că aşa face un proroc, prorocul vede mai departe, prorocul vede până la Dumnezeu, prorocul nu-şi permite să pună nimic, să lase nimic între el şi Dumnezeu. Dar oamenii se abătuseră. Oamenii puseseră zid de aramă între ei şi Dumnezeu, oamenii nu mai vedeau decât în faţa paşilor lor. Doar să mănânce şi să bea, destrăbălare, ba până şi jertfe omeneşti aduceau. Îşi dădeau pe fiii lor, nu numai animalele, ci pe fiii lor îi dădeau jertfă acestor idoli mincinoşi, lui Baal şi Aşer. Şi ei se tăiau pe ei înşişi, ca să îmbuneze idolii.

Ilie doar le-a arătat, le-a deschis ochii: Vedeţi că, dacă aşa veţi continua, asta se întâmplă! Voi vă plângeţi că nu aveţi ce mânca, dar ce înseamnă mâncarea aceasta faţă de o viaţă veşnică fără Dumnezeu? La ce bun să fii sătul şi liniştit, dacă inima ta e piatră? La ce bun o viaţă îndestulată care durează doar 2 minute? Cum spunea Sfântul Ioan Gură de Aur: ce este viaţa asta faţă de viaţa veşnică? Este mai puţin

decât durează un vis pentru viaţa noastră. Şi zice mai departe: oare cine ar vrea să-şi piardă viaţa întreagă de dragul unui singur vis frumos? Ilie i-a trezit din acest vis, i-a adus cu picioarele pe pământ, le-a arătat că în felul acesta nu-L vor vedea pe Dumnezeu, zidul de aramă deja era prea gros. Şi fără ca ei să se smerească nu vor fi putut trece acest zid. Repet cuvântul avvei Pimen: Iar dacă se va smeri, va putea zice în sine: <Cu Dumnezeul meu voi trece zidul>.

Dar, până atunci, dacă continuu aşa, este piatră care bate împotrivă. Adică tu singur te răneşti, şi te răneşti dincolo de orice vindecare. Nu te poate vindeca nimeni dacă tu singur îţi faci rău. Nu te poate ierta nici Dumnezeu dacă tu îţi faci singur rău. Noi putem ierta pe cei care ne-au greşit nouă, dar cei care-şi greşesc singuri nu pot fi iertaţi de către ceilalţi, trebuie ei singuri să-şi revină şi să nu-şi mai facă rău, să se smerească şi să ceară ajutor de la Singurul care poate să facă acest lucru, de la Dumnezeu. Dar, dacă noi nu vedem, zidul se îngroașă şi începe să ne lovească.

Cerul se făcuse de aramă şi Ilie a fost povăţuit de Dumnezeu ca unul care nu era în acelaşi gând cu ceilalţi oameni, a fost povăţuit de El la râul Cherit. Acolo a poruncit Dumnezeu unui corb să-l hrănească. De acum încoace a început şi o lucrare de învăţătură a lui Ilie. Dumnezeu nu ne învaţă numai pe noi prin prorocii Lui, Dumnezeu, învăţându-ne pe noi, îi învaţă şi pe ei, pe proroci. Avem noi o vorbă în popor care spune: Dumnezeu, când plouă, plouă şi în fântână. Dumnezeu, când revarsă harul Lui, îl revarsă şi asupra prorocilor Lui, şi asupra noastră, a celor neputincioşi şi orbi, aşa încât nu doar noi aveam de învăţat, ci şi Ilie avea de învățat. Şi Ilie, care era singur drept şi se vedea singur drept, era într-un fel, să spunem, împietrit; nu în sensul rău al cuvântului, ci de neînduplecat. Nu voia să deschidă cerul cu nici un chip. Şi atunci Dumnezeu a vrut să înmoaie puţin şi inima lui Ilie. De ce? Pentru că dacă el, prorocul, nu vedea lucrurile prin ochii Lui, ai lui Dumnezeu, atunci noi, ceilalţi, cum am fi putut vreodată? El, întâi, trebuia să vadă lucrurile aşa cum le vede Dumnezeu. Şi a început să i le arate treptat.

L-a trimis, cum v-am zis, la acest râu, şi a trimis un corb să-l hrănească cu carne şi cu pâine. În primul rând, el era pustnic; el nici când era prunc nu mânca carne, spune istoria, ci tatăl său vedea îngeri cum veneau şi-l hrăneau cu flăcări. Dar, mai mult decât atât, era hrănit de un corb - corbul era socotit animal necurat, un animal neînduplecat şi care reprezenta dispreţul faţă de celelalte vieţuitoare. Corbul asta simboliza: neînduplecarea şi dispreţul. Şi nu putea să se hrănească poorocul lui Dumnezeu din gura unui animal necurat fără să devină şi el necurat. Însă, pentru că Dumnezeu i-a poruncit să facă acest lucru, a trebuit să se smerească. Şi a primit hrană de la un animal socotit necurat.

Ne aducem aminte mai târziu şi de Sfântul apostol Petru, care, la fel, Dumnezeu l-a îndrumat să nu mai socotească nici un animal necurat. Nu-I era lui Dumnezeu de animale să fie socotite curate sau necurate, însă, dacă nu-ţi apleci ochii asupra unui animal, crezi că-ţi vei apleca ochii asupra fratelui tău, cel pe care-l consideri că e în afara Legii? Pentru că, atenţie, cel care se ţine cu dinţii de Lege ajunge, până la urmă, să nu-l mai socotească pe cel care e în afara Legii om. De aceea aţi văzut şi aţi auzit atâtea fărădelegi făcute în numele Legii lui Dumnezeu: pentru că Legea, dacă te ţii aşa, în felul ăsta, de ea, nu te lasă să vezi dincolo de această lege.

Cum spune Sfântul Pavel, că legea dă putere păcatului, văzută aşa. Însă, dacă tu înţelegi că Dumnezeu este mai presus de această Lege şi că Legea a fost dată de Dumnezeu ca oamenii să se iubească, să se accepte, să se socoată fraţi între ei, pentru ca în sfârşit să-L socoată pe El Tată, atunci Legea nu va mai fi ceea ce a fost, ci va fi doar cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, oamenii. Ilie s-a smerit şi a făcut aşa, însă Dumnezeu a poruncit ca acest râu, Cherit, să sece. N-a mai avut nici el apă. A început încet-încet să sufere şi el cu ceilalţi oameni.

Şi l-a trimis în Sarepta Sidonului. Acesta nu era un ţinut în care Dumnezeu era cinstit. Cei de acolo erau consideraţi păgâni de către iudei. Bineînţeles, acolo, aţi auzit şi în Evanghelie, şi în Apostolul care s-a citit astăzi, oamenii nu-l primeau. Oamenii lui nu-l primeau, un proroc nu este cinstit în patria lui. Şi acolo această văduvă s-a făcut o altă învăţătoare a lui Ilie şi a noastră. Pentru că, atunci când l-a văzut pe Ilie, l-a recunoscut că este proroc şi l-a respectat. Nu l-a iubit, l-a respectat, deşi nu era în credinţa ei. Dar, repet, l-a respectat. Şi Ilie i-a poruncit, ca un proroc ce era, să-i aducă pâine să mănânce. Şi ea i-a zis: Nu am pâine în casă, mai am un pumn de făină pe fundul unui vas şi ceva ulei la fundul unui alt vas. Din ele pot să mai fac o turtă, să mănânc eu şi copilul meu şi să murim. Atunci Ilie i-a poruncit iarăşi: Ba nu. Să-mi faci mie o turtă şi să mi-o dai să mănânc, căci viu este Domnul Dumnezeu, nu va lăsa să se împuţineze făina şi uleiul în casa ta. Văduva, mai departe, auzind şi acest cuvânt foarte poruncitor şi foarte sigur pe el - pentru că un proroc se cunoaşte şi din aceasta, anume că este foarte sigur pe ceea ce spune, un proroc, când spune ceva, toată celula din corpul tău este convinsă că este de la Dumnezeu, un proroc, când vorbeşte, gura lui Dumnezeu se deschide. Aşa încât femeia a fost pătrunsă şi de acest cuvânt al lui Ilie şi l-a ascultat. Şi, cu adevărat, nu s-a împuţinat făina şi nici uleiul.

Acum atrag atenţia asupra acestui termen: împuţinat. În Scriptură nu zice că s-au înmulţit. Spune că nu s-au împuţinat! Tot un pumn de făină a rămas şi tot o mână de ulei pe fundul unui vas a rămas, doar că nu s-au împuţinat! Pe mai departe, văduva avea cât să-şi facă o turtă, şi încă o turtă, şi încă o turtă. Puţin câte puţin.

Dumnezeu aşa ne învaţă să ne îndestulăm: puţin câte puţin. Pas cu pas. N-a trebuit să dea făina pe dinafară şi uleiul la fel. A fost suficient să nu se împuţineze. Tot aşa şi credinţa noastră, este de ajuns să nu se împuţineze. Şi astăzi puţin, şi mâine încă puţin. Noi adăugăm nu la credinţa noastră, ci la iubirea noastră, la recunoştinţa faţă de Dumnezeu (…) şi atunci recunoştinţa creşte iubirea.

Revenind la această văduvă, după o vreme Dumnezeu a poruncit ca sufletul fiului ei să fie luat. Şi a murit fiul văduvei. Abia atunci foloseşte Scriptura în ceea ce-l priveşte pe Ilie cuvântul „tulburat". Atunci s-a tulburat duhul lui Ilie, abia atunci. Abia atunci durerea l-a pătruns, l-a împuns în inimă. Şi l-a luat în braţe pe acest prunc şi l-a dus unde şedea el, în foişor, acelaşi foişor despre care vom auzi mai târziu la Cina cea de Taină. Nu degeaba sunt folosite aceste cuvinte şi aceste locuri în Scriptură. Ilie nu degeaba este numit temei al profeţilor. Toate acestea au importanţa lor. Să citim cu atenţie! Şi l-a dus în foişor şi s-a rugat atunci lui Dumnezeu. Atunci cred că a fost momentul de maximă smerenie a lui Ilie. S-a văzut cu totul neputincios când a văzut că acest tânăr a murit fără să fie nevoie să moară. Şi Dumnezeu a ascultat de robul Său; a ascultat de data asta rugămintea robului Său, nu porunca lui. Când a închis cerul, Ilie a poruncit; acum s-a rugat. Şi L-a rugat pe Dumnezeu să întoarcă sufletul în acest copil şi l-a întors. Şi l-a luat viu şi l-a dat mamei sale, văduvei din Sarepta Sidonului. Şi atunci, această văduvă a dat şi lui Ilie şi nouă o învăţătură esenţială şi anume ce înseamnă să fii cu adevărat omul lui Dumnezeu. Când l-a văzut pe fiul ei mort, prima dată, a strigat la Ilie aşa: Ce-ai venit la mine, omule al lui Dumnezeu - auziţi, omule al lui Dumnezeu!, îl recunoştea ca fiind omul lui Dumnezeu - ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să-mi omori pe fiul meu? Adică: Tu ai venit să-mi scoţi la iveală păcatele mele ascunse şi să mă pedepseşti, omorând pe fiul meu! A fost o ceartă voalată: Tu eşti omul lui Dumnezeu şi asta faci? Ai venit să-mi pomeneşti păcatele?

Mai târziu, un alt proroc, Ieremia, a zis, fiind el gura lui Dumnezeu: Iată, în zilele de pe urmă voi face un alt Legământ cu poporul Meu, nu scris pe table de piatră ca în Muntele Sinai, ci pe table de carne ale inimilor lor şi nimeni nu va mai zice către celălalt Cunoaşteţi pe Dumnezeu!, pentru că fiecare mă va cunoaşte în inima lui. Pentru că Eu le voi ierta păcatele şi nu voi mai pomeni fărădelegile lor! Auziţi! Ilie a fost temei şi lui Ieremia, când a zis: Atunci Mă va cunoaşte fiecare în inima lui, când va simţi că i-am iertat păcatele şi nu i-am pomenit fărădelegile. Ilie venise, în ochii văduvei, să-i pomenească fărădelegile şi s-o pedepsească. Însă, când şi-a văzut fiul înviat de acelaşi Ilie, a zis: Acum am cunoscut că tu eşti de la Dumnezeu! Auziţi, abia acum a cunoscut.

Prin aceasta se cunoaşte un părinte, prin aceasta se cunoaşte un proroc: prin aceea că-L arată pe Dumnezeu, care iartă păcatele şi nu mai pomeneşte fărădelegile. Prin aceasta. Ilie, aflând aceasta, a putut de data asta să fie altfel către popor şi s-a dus pe muntele Carmel şi atunci a făcut acea minune cu jertfelnicul, însă, înainte de aceasta, i-a certat pe oameni: De ce şchiopătaţi voi de ambele picioare? Nu vedeţi decât în faţa ochilor voştri? Dacă numai de atât înţelegeţi, atunci haide să facem să vedem o minune pe limba voastră. Şi a poruncit să se adune pietre şi lemne să se facă altar şi aşa mai departe, după cum ştim. Şi după aceea, după ce au fost omorâţi toţi cei 850 de proroci mincinoşi, a poruncit Ilie să se deschidă cerul.

Acum, un lucru foarte interesant pe care îl sesizează Sfântul Ioan Gură de Aur. El întreabă: Oare Dumnezeu, dacă tot încerca să înmoaie inima lui Ilie ca să-l determine să deschidă cerul, de ce n-a deschis El cerul, că doar El era Dumnezeu? De ce a aşteptat de la Ilie să poruncească un astfel de lucru? Şi răspunde Sfântul Ioan Gură de Aur: pentru că Dumnezeu n-a vrut să facă nimic fără de ucenicul Lui! Auziţi! Aşa legătură este între Dumnezeu şi ucenicul Lui! Dumnezeu n-a vrut să facă nimic fără Ilie. A aşteptat porunca de la Ilie. Stăpânul S-a smerit în faţa robului ca să-i dea acestuia din urmă pildă de smerenie.

Şi i-a mai dat încă o pildă de smerenie Dumnezeu, şi anume când l-a trimis la Ahab să-l certe, să-l mustre şi să-i prorocească - atenţie, să-i prorocească! - că, din cauza necredinţei lui, căci i-a zis lui Ilie: L-ai văzut pe Ahab? Nimeni, niciodată nu M-a supărat aşa ca el. Ahab ajunsese până la culmea răutăţii în zilele lui. Aşa că du-te şi spune-i că voi lua împărăţia din mâna lui şi câinii vor linge din sângele lui. S-a dus Ilie la Ahab şi i-a spus acest lucru. Ahab, când a auzit, el, care mai întâi fusese drept-credincios, dar, întors de soţia lui, Izabela, s-a închinat şi el la idoli, spune Scriptura că a început să se mâhnească. S-a mâhnit şi s-a amărât duhul lui când a auzit că Dumnezeu l-a certat în felul acesta şi umbla amărât şi necăjit pe străzile cetăţii, îmbrăcat în sac şi cu cenuşă în cap.

Şi atunci l-a chemat Dumnezeu pe Ilie şi i-a zis: Ai văzut pe robul Meu, Ahab? - auziţi, acum era robul Meu, Ahab, nu mai era cel care M-a supărat cel mai mult dintre toţi oamenii - cum umblă mâhnit? De aceea, spune mai departe Dumnezeu, nu voi lua din mâna lui împărăţia, nu voi face cum am zis. Şi-a întors Dumnezeu prorocia, şi-a întors cuvântul. L-a întors nu înseamnă că l-a schimbat sau l-a anulat, ci că l-a făcut altfel: din rău l-a făcut mai bun. Cum l-a făcut mai bun? A primit pocăinţa lui Ahab. Însuşi Sfântul Ioan Gură de Aur îl dă exemplu pe Ahab ca model de pocăinţă. Şi Dumnezeu i-a primit pocăinţa şi a schimbat cuvântul Său astfel: într-adevăr, a luat împărăţia de la Ahab, dar nu din mâna lui, ci din mâna copiilor lui. Ahab într-adevăr a murit, însă a murit în carul de luptă, n-a murit ca un

făcător de rele, ci ca un luptător, ca un adevărat conducător, fiind străpuns cu sulițele în carul său de luptă. Şi, într-adevăr, câinii au lins din sângele lui, dar asta pentru că acel car de luptă a fost dus să fie spălat şi acolo, sângele curgând de pe el, câinii venea şi-l lingeau. Ba mai ziceau şi că desfrânatele se vor spăla în sângele lui. Cum s-au spălat? În râul acela în care a fost spălat carul de sângele lui Ahab, mai în amonte, era o casă de fărădelegi în care locuiau desfrânatele. Şi ele se spălau mai la deal. Şi astfel, în mod indirect, desfrânatele s-au spălat în sângele lui Ahab. Dumnezeu nu-Şi anulează cuvântul. Dumnezeu nu distruge un rău. Dumnezeu îl schimbă în bine. Şi asta a fost ultima învăţătură pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Ilie.

Şi păreau că lucrurile s-au aşezat, însă oamenii, după o perioadă, iar au început să se întoarcă la fărădelegi. Fiindcă aşa este firea noastră omenească: suntem ca un burete. Atât timp cât apeşi pe el, stăm aşa. Cum ai luat presiunea de pe el, revenim la forma dinainte. Asta este firea noastră căzută şi aşa au făcut şi oamenii de pe vremea aceea. Ilie, când a văzut, s-a umplut de râvnă şi mai mare şi asprimea deja scăpăra în ochii lui.

Spune Sfântul Roman Melodul că atunci Dumnezeu l-a văzut pe Ilie că era gata să poruncească cerului să se închidă încă o dată şi poate pentru mai mult timp. Şi s-a temut şi pentru popor, dar s-a temut şi pentru Ilie. Şi i-a spus lui Ilie aşa: Ilie, eu înţeleg că nu poţi să stai în mijlocul unul astfel de popor păcătos. Înţeleg că vrei să-i pedepseşti pe oameni pentru că merită şi nu ştii cum să faci să-i trezeşti la adevăr. Ei, cărora le-ai arătat o dată cine este adevăratul Dumnezeu, acum s-au întors. Şi înţeleg că tu nu poţi să stai într-un astfel de popor. Dar să ştii că nu eşti singurul care a rămas pe acest pământ credincios Mie; mai am încă 5000 de bărbaţi care nu şi-au plecat genunchiul în faţa lui Baal. Şi i-a spus aşa mai departe lui Ilie: Eu spun ca acum, de data asta, să facem altfel. Pentru că tu nu poţi să stai în mijlocul acestui popor, te voi lua lângă Mine, te voi lua în cer, lângă Mine. Iar la acest popor Mă voi coborî Eu şi voi muri pentru el.

De aceea a fost ridicat Ilie la cer, pentru ultima şi cea mai de preţ învăţătură, şi anume că dreptatea lui Dumnezeu are ca limită iubirea lui de oameni. Ilie urmează să vină înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos. El va veni însoţit de Enoh, care şi el a fost ridicat la cer. Nu există printre proroci o figură, să spunem aşa, mai aspră decât a lui Ilie. Nu este, în acelaşi timp, printre proroci, o figură mai blândă ca Enoh. Aşa încât, înaintea venirii Sale, Dumnezeu va trimite dreptatea şi mila lui. Dreptatea - prin Ilie; mila - prin Enoh. Însă ce fel de dreptate va trimite Dumnezeu înaintea Lui? Să-l înţelegem pe Ilie, pentru că altfel nu-L înţelegem nici pe Dumnezeu. Nu este o dreptate după lege, ci este o dreptate din iubirea lui

Dumnezeu faţă de oameni. Cum spune Sfântul Pavel, tot cuvânt prorocesc, luând temei de la Ilie: Oare voi nu ştiţi, spune el către Romani, că bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăinţă? Ne îndeamnă la pocăinţă, nu să ne-o luăm în cap, cum spunem noi, cum spune la Deuteronom: şi a mâncat Iacov şi s-a îngrăşat şi s-a lăţit şi a zvârlit din picioare cel iubit. Nu aşa. Bunătatea lui Dumnezeu, îndelunga Lui răbdare trebuie să-ţi aducă aminte că El aşteaptă pocăinţa ta; El nu aşteaptă ca cerul să se transforme în aramă. Să ne gândim bine la ceea ce facem şi să înţelegem că dreptatea lui Dumnezeu are ca limită iubirea lui de oameni, însă şi bunătatea Lui aşteaptă pocăinţa noastră. Şi zice mai departe Sfântul Pavel, după ce a spus că bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăinţă, zice: Dar tu, cu inima ta nepocăită, îţi vei aduna urgie în ziua venirii lui Dumnezeu! Auziţi. Cel care nu se pocăieşte îşi adună urgie în ziua venirii lui Dumnezeu.

Cel care, însă, înţelege că asprimea este doar o metodă de a te vindeca de această încăpăţânare şi de această voie proprie bolnavă, acela este cel care l-a înţeles şi pe Ilie şi care, înţelegându-l pe el, înţelege toţi prorocii. Şi, înţelegând toţi prorocii, Îl poate primi şi pe Dumnezeu. Abia atunci ne vom putea comporta ca nişte copii, ca nişţe fii aşa cum vrea Dumnezeu. Pentru că Ilie - spune chiar Hristos - va veni să întoarcă inimile fiilor către părinţi şi pe cei neascultători la înţelepciunea sfinţilor. Ilie, când va veni, asta ar vrea să găsească: un popor pregătit. Că asta face prorocul care vine înaintea lui Dumnezeu: găteşte calea Domnului, făcând un popor pregătit pentru a-L primi pe Dumnezeu. Noi vom fi fii ai lui Dumnezeu cu inimile vindecate, cu inimile întoarse către părinţi, cunoscând jertfa lor si văzând dincolo de asprimea lor, iubirea lor faţă de noi dacă îl vom înţelege astfel pe Ilie. Şi, dacă vom face aşa, a doua venire a lui Hristos nu va mai fi numită ca urgia urgiilor.

Acum, termenul „apocaliptic” a căpătat un sens foarte peiorativ. Când zici „apocaliptic”, zici mânia lui Dumnezeu, distrugere peste distrugere, dar creştinii din primele veacuri aşteptau venirea lui Hristos, se rugau la sfârşitul fiecărei Liturghii: Domnul este aproape, cei drepţi să se bucure, cei păcătoşi să se pocăiască! Aşa spuneau. Maranatha - adică „Vino, Doamne!” şi terminau cu aceleaşi cuvinte cu care se termină Apocalipsa, care, între noi fie vorba, şi păcat că e doar între noi această vorbă, Apocalipsă înseamnă „descoperire”, nu înseamnă sfârşit. Deci terminau creştinii primelor veacuri Liturghia cu aceste cuvinte cu care se termină Apocalipsa: Amin. Vino, Doamne Iisuse!

Doar un copil care-şi iubeşte părintele are îndrăzneală să iasă în faţă fără să se teamă că va fi certat că nu şi-a făcut lecţiile sau cine ştie ce prostie a făcut. Doar un copil. Poate să vi se pară ceva ciudat, însă vă zic: o fetiţă a fost întrebată ce crede ea că o să facă dacă Hristos o să vină în faţa ei. Până în 9 ani avea fetiţa. - Dacă ar

veni acum Hristos? Hristos să vină la mine? - Da. - Dacă ar veni Hristos acum, la mine, în faţa mea, păi eu L-aş întreba aşa, L-aş ruga să mă ducă la mama Lui pentru că vreau să o întreb şi eu cum e să ai un copil Dumnezeu. Auziţi ce îndrăzneală avea acest copil. El nu cu Hristos voia să vorbească, ci cu mama Lui, pentru că voia s-o întrebe cum o fi să ai un copil aşa cuminte! Şi Dumnezeu şi copil!

Oare, când va veni Ilie a doua oară pe pământ, înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, va fi oare pe pământ vreo inimă de copil care să se ducă la el să-l întrebe: Ce-ai auzit tu şi ce-ai simţit tu cât ai stat acolo, lângă Tronul lui Dumnezeu, cât ai stat tu în cer ce ţi-a spus ţie Dumnezeu? Un creştin care are inimă de copil abia aşteaptă această venire, pentru că vrea să vadă în Ilie dragostea lui Dumnezeu. Vrea să vadă în Ilie siguranţa faptului că Dumnezeu nu ne-a părăsit. Că un proroc mai are şi această caracteristică extraordinară: el îţi aduce mireasma familiei, el, prin prezenţa lui, îţi aduce aminte că Dumnezeu îţi este Părinte. Prezenţa unui om care este văzător de Dumnezeu este, pentru tine, dovada vie că eşti fiul lui Dumnezeu şi că nu eşti orfan. Aşa trebuie să-l înţelegem pe Sfântul proroc Ilie. Altminteri, nu-L vom putea vedea pe Dumnezeu.

Şi dacă acest sfânt care n-a adormit, este încă în viaţă, este pomenit cu atâta drag de oameni, de popor, chiar de poporul nostru - foarte mulţi dintre oameni dau numele Ilie copiilor lor, Ilie este foarte iubit în popor - şi dacă un astfel de sfânt este astfel cinsitit în Biserică, haideţi să nu-l mai cinstim doar cu buzele, haideţi să şi înţelegem ceea ce vorbeşte, pentru că el spune ceea ce vede el la Dumnezeu. Şi să ne întoarcem, dacă-l înţelegem, să ne întoarcem inimile noastre către părinţi, şi din neascultători ce suntem să ne facem înţelepţi ca sfinţii. Amin.

Ips Visarion, episcopul Tulcii: Sfântul proroc Ilie - „pământesc înger și om ceresc”

† Visarion, episcopul Tulcii
- 21 iul, 2020

În miez de vară, când soarele dogorește pământul, iar holdele se pleacă în bătaia vântului, Biserica creștină îl prăznuiește pe unul dintre cei mai mari și mai cunoscuți proroci ai Vechiului Testament, pe Sfântul proroc Ilie Tesviteanul. Cântările de la Vecernie îl numesc atât de frumos pe acesta: „om al lui Dumnezeu”, „om cu nume mare”, „pământesc înger și om ceresc”, „turn al credinței” și „apărător al legii”.

Dacă unii dintre prorocii Vechiului Testament au lăsat scrieri ce sunt incluse în canonul biblic, alții și-au îndeplinit misiunea lor de vestitori și apărători ai Legii dumnezeiești, fără a scrie mesajul lor. Aceștia sunt cunoscuți ca prorocii acțiunii, iar unul dintre ei este și Sfântul Ilie. Născut în localitatea Tesvi din Galaad, în familia preoțească a lui Sovac.

Sfântul Proroc Ilie a trăit cu peste 800 de ani înainte de Hristos, pe timpul necredinciosului rege Ahab. Acest rege ajunsese un instrument docil în mâinile soției sale Izabela, originară din Fenicia, care de la început a susținut cultul idolatru al zeului Baal, impus apoi prin teroare întregului popor Israel. Atunci când credința într-un singur Dumnezeu aproape dispăruse și majoritatea poporului îmbrățișase

idolatria, Sfântul proroc Ilie s-a prezentat în fața regelui Ahab. Mustrându-l pentru împietrirea inimii lui și pentru părăsirea dreptei credințe, a anunțat o perioadă de trei ani de secetă, drept pedeapsă din partea lui Dumnezeu.

Pentru a dovedi falsitatea idolilor și puterea adevăratului Dumnezeu, Ilie cheamă pe Muntele Carmel pe regele Ahab și pe oamenii din toate triburile lui Israel ca să participe la așa-numita probă a focului.

Din Cartea a 3-a a Regilor aflăm că Ilie a zis către popor: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L pe El, și dacă este Baal, urmați-l pe acesta. Proroc al Domnului am rămas numai eu singur, iar proroci ai lui Baal sunt 450 de oameni și proroci ai dumbrăvilor Astartei 400". Știm cu toții cum au luat doi viței și i-au înjunghiat și i-au pus pe altar și, în cele din urmă, Sfântul proroc Ilie, pregătind și el un altar, cere să se toarne apă peste lemne și în jurul altarului și apoi se roagă zicând: „Auzi-mă, Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur ești Dumnezeu în Israel". Și s-a pogorât foc de la Domnul din cer și a mistuit arderea de tot, și pietrele, și lemnele, și ță-râna și a mistuit toată apa care era în șanț. Tot poporul, când a văzut această minune, a căzut cu fața la pământ și a zis: „Domnul este Dumnezeu, Domnul este Dumnezeu!"

Poporul entuziasmat, văzând această minune mai presus de fire săvârșită de prorocul Ilie, i-a îndepărtat îndată pe slujitorii cultului păgân și și-a reînnoit legământul de credință față de Dumnezeul cel Adevărat, iar la rugăciunea proroculuI Ilie, foametea a încetat printr-o ploaie sfântă și binecuvântată.

Prorocul Ilie a considerat că a sosit momentul triumfului definitiv, dar nu peste mult timp, cu amărăciune și nedumerire în suflet, s-a văzut nevoit să fugă în pustiu pentru a scăpa de furia Izabelei, soția lui Ahab.

Urmărit și prigonit, prorocul Ilie a trecut printr-un moment de descurajare, pentru că munca depusă până atunci și însăși viața lui i s-au părut zadarnice și L-a rugat pe Dumnezeu să-i rupă firul care îl mai ținea legat de pământ, dar un înger al Domnului îl încurajează oferindu-i o pâine coaptă în vatră și un urcior cu apă, apoi, Însuși Dumnezeu îi redă curajul neînfricat de altădată.

Prorocul Ilie a înțeles prin lucrul acesta că Dumnezeu nu realizează triumful binelui prin gesturi spectaculoase, ci dimpotrivă, El lucrează cu îndelungă răbdare, deoarece Dumnezeu este Cel veșnic și timpul Îi este supus Lui. Îmbrăcat într-o mantie de piele, cu forțe reîmprospătate, Profetul Ilie se reîntoarce în mijlocul

poporului lui Dumnezeu și predică pocăința, întoarcerea și credința în Dumnezeul cel Adevărat, iar munca lui va fi dusă la bun sfârșit de către ucenicul său Elisei, căruia profetul Ilie i-a transmis chemarea dumnezeiască profetică aruncându-i pe spate mantaua. Profetul Elisei a fost martorul urcării lui Ilie la cer într-un car de foc la anul 850 înainte de Hristos.

Sfântul proroc Ilie a săvârșit multe minuni. L-a văzut pe Dumnezeu în Muntele Horeb în adiere de vânt subțire, pe cât îi era omului cu putință a-L vedea. A înviat pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului, a despărțit apele Iordanului și ne aducem aminte că a stat înaintea Mântuitorului Hristos la Schimbarea la Față pe Muntele Taborului.

Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție a Bisericii ne spun că Sfântul Ilie va veni iarăși pe pământ la sfârșitul veacurilor, ca înaintemergător la cea de-a doua venire a lui Hristos, când Domnul Iisus va judeca viii și morții și va întemeia Împărăția Lui, care nu va avea sfârșit.

- ✓ *Sfântul proroc Ilie Tesviteanul L-a preînchipuit pe MântuitorulHristos pentru că el a înmulțit făina și untdelemnul văduvei din Sarepta Sidonului. Mântuitorul a săvârșit o minune asemănătoare de două ori în pustie, înmulțind pâinile și peștii pentru mulțime de popor.*
- ✓ *Prorocul Ilie a înviat pe fiul unei văduve. Mântuitorul i-a înviat pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair și pe prietenul Său Lazăr.*
- ✓ *Prorocul Ilie desparte apele Iordanului, Mântuitorul Se botează în Iordan curățind păcatele lumii.*
- ✓ *Peștera în care s-a retras prorocul Ilie la pârâul Cherit simbolizează mormântul Mântuitorului Hristos, dar în același timp și peștera Betleemului în care S-a născut Cel fără de început.*
- ✓ *Corbul care îi aducea mâncare la pârâul Cherit este simbol al Sfântului Duh, iar pâinea și carnea pe care le primea prorocul acolo aduse de corb sunt un simbol al Sfintei Euharistii.*
- ✓ *Prorocul Ilie este luat la cer într-o căruță de foc. Mântuitorul Se înalță la ceruri și a șezut de-a dreapta Tatălui, de unde este așteptat să vină iarăși cu slavă, să judece vii și morții.*

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul se bucură la popoarele creștine și mai ales la noi, la români, de o cinstire deosebită pentru că sunt numeroase biserici și mănăstiri care îl au ca ocrotitor. Sfântul Ilie este și ocrotitorul Aviației Române.

Numeroși creștini îl au ca ocrotitor ceresc pe Sfântul proroc Ilie Tesviteanul și poartă acest frumos nume. Amintim de primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Miron Elie Cristea, cel care a primit din Botez acest frumos nume Ilie, și iată, ctitoria lui de suflet de la Toplița este închinată tot prorocului Ilie.

De asemenea, amintim că și actualul Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul părinte patriarh Daniel, a primit la Botez numele de Ilie, nume pe care îl cinstește și îl onorează prin zelul, abnegația și dragostea sa jertfelnică arătată în slujirea Bisericii străbune și a neamului nostru. La fel cum prorocul Ilie a zidit altar de jertfă curată Domnului din douăsprezece pietre simbolizând cele douăsprezece seminții ale lui Israel, tot așa, punând în lucrare toate darurile primite de sus, Preafericitul părinte patriarh Daniel, urmând gândul întâiului patriarh al României, Miron Cristea, zidește altar de mântuire și de pomenire a neamului, măreața Catedrală Națională, în sfințirea, dăinuirea și mântuirea neamului nostru.

Numele de Ilie se tălmăcește „Dumnezeul meu este Domnul“ și la rostirea acestui nume fiecare dintre noi trebuie să reamintim crezul pe care prorocul Ilie l-a trăit și l-a apărat pe tot parcursul întregii sale vieți, că singurul Domn și Dumnezeu este Dumnezeul cel Adevărat.

PS Ignatie: „Sfântul Ilie nu trăia ca un om plictisit, care așteaptă să treacă zilele.”

În după-amiaza zilei de luni, 19 iulie 2021, Preasfințitul părinte Ignatie, episcopul Hușilor, a oficiat slujba Vecerniei mari și a Litiei la biserica „Sfântul Ilie” din Bârlad, cu prilejul hramului sfântului locaș. Din soborul slujitorilor au făcut parte și părintele consilier eparhial Eduard Irimiea și părintele protopop Vasile Lăiu, parohul bisericii.

În cuvântul adresat celor prezenți, ierarhul Hușilor a evidențiat trei caracteristici ale personalității Sfântului proroc Ilie, prin care îl putem descoperi drept „un om cu nume mare”:

Într-un text din slujba dedicată Sfântului Ilie, acesta este numit „cel cu nume mare”. Imnograful, cel care a alcătuit acest text liturgic, a găsit de cuviință să-l numească astfel pe prorocul din Tesba Galaadului, din trei motive importante.

Astăzi, când ne referim la o anumită persoană, ca având un „nume mare”, ne gândim, în general, la poziția socială pe care o ocupă, la funcția pe care o deține. Îl vom numi un „om mare” în funcție de prestigiul de care acela se bucură. Nu ne referim neapărat la caracterul aceluia sau la cât de pregătit, de profesionist, este în domeniul său.

O asemenea abordare este, evident, una complet eronată.

Într-un cântec popular se spune că „a fi domn e o întâmplare, a fi om e lucru mare”.

Funcțiile sunt trecătoare. Nu acestea sunt cele care ne fac „mari”, ci mai ales caracterul, modul cum ne raportăm la cei din jurul nostru, câtă smerenie (modestie) avem față de cel care poate fi într-o situație mai delicată decât noi.

A fi oameni de caracter înseamnă să manifestăm o stare de respect (cinste) față de cei din jurul nostru.

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul este numit „cel cu nume mare” pentru că a avut fervoare și entuziasm pentru credință.

Sfântul Ilie nu trăia ca un om plictisit, care așteaptă să treacă zilele, neavând ce face. Era plin de entuziasm și uimire față de credința în Dumnezeu, față de Dumnezeul cel Adevărat, căruia el Îi slujea cu foarte multă abnegație.

Pentru el, credința era o sursă de entuziasm și bucurie, nicidecum de platitudine sau lâncezeală.

Nimic din lumea aceasta nu ne poate bucura, nu ne poate smulge din marasmul grijilor și din plictiseală, așa cum o poate face credința.

Un om credincios știe să aibă bucurie și lumină în sufletul său. El știe să găsească, zi de zi, atunci când intervin situații limită (de răscruce), delicate, în care se simte doborât și zdrobit, resursele necesare pentru a se remonta sufletește.

Omul credincios găsește această sursă (a credinței), din care poate să învieze, să se refacă din punct de vedere spiritual.

Sfântul proroc Ilie a avut această sursă de entuziasm, de râvnă. De aceea, Dumnezeu, când îl întâlnea, îl întreba în felul următor: „Ilie, ce faci tu aici?” iar el răspundea, cu maximă promptitudine și sinceritate: „Doamne, eu cu râvnă râvnesc pentru Tine” (adică - „sunt entuziast, am căldura credinței, bucuria de a Te sluji și de a Te avea în viața mea”).

A doua caracteristică specifică Sfântului proroc Ilie a fost credința puternică și statornică:

Un al doilea motiv pentru care Sfântul proroc Ilie a fost numit, de către imnograf, „cel cu nume mare” este faptul că a avut o credință puternică, care l-a ținut statornic, indiferent de intemperiile și vicisitudinile vieții.

Nu i-a fost foarte ușor. S-a împotrivit (s-a pus de-a curmezișul) față de regii lui Israel din vremea respectivă, care voiau să impună o zeitate (un idol, o proiecție iluzorie a minții).

Regele Ahab s-a căsătorit cu o păgână din Fenicia. Aceștia se închinau lui Baal - zeul tunetului și al fulgerului, dar și al fertilității pământului.

Acest zeu a fost umilit (smerit) când Ilie, cel care slujea Dumnezeului celui Adevărat, a încuiat cerul timp de trei ani și jumătate, timp în care a fost o secetă cumplită. Astfel, l-a umilit pe acest zeu, practic inexistent.

Sfântul proroc Ilie a avut o credință deosebit de puternică și conștiința faptului că el trăiește credința autentică, în raport cu toți contemporanii săi, care își asumaseră o credință falsă.

Nu este un lucru foarte la îndemână a demonstra celor din jurul nostru, care sunt majoritari, că noi - minoritarii, trăim autenticitatea credinței, în timp ce toți ceilalți - majoritari, se iluzionează că slujesc unui zeu care, de fapt, nu există.

Sfântul proroc Ilie le-a demonstrat celor din jurul său cine slujește credinței celei autentice, Dumnezeului celui Adevărat, prin jertfa de pe Muntele Carmel. Acolo a pregătit altarul, a pus pietre și apă de jur împrejur, iar în mijloc a așezat vițelul care, prin rugăciunea lui Ilie, a fost mistuit de un foc venit din cer. Această mistuire a jertfei de pe altar era un indiciu care arăta că Ilie slujea Dumnezeului celui Viu și Adevărat, iar nu unuia care era o simplă minciună a minții.

Părintele episcop Ignatie a arătat că, datorită credinței și râvnei sale, prorocul Ilie s-a învrednicit de vederea lui Dumnezeu:

Cel de-al treilea motiv pentru care Sfântul Ilie a fost numit „cel cu nume mare” este acela că Dumnezeu l-a învrednicit să se bucure de vederea tainică a Sa, pe muntele Horeb.

După 40 de zile de post, Dumnezeu i Se descoperă lui Ilie și îi spune că El nu va fi prezent nici în foc, nici în pucioasă, nici în cutremur, nici în fulger, nici în tunet, ci

în adierea lină (imperceptibilă) de vânt. Acolo va simți prezența lui Dumnezeu și Îl va vedea.

Doi proroci ai Vechiului Testament s-au învrednicit de teofanie (vederea lui Dumnezeu) - prorocul Moise pe muntele Sinai (o altă denumire a muntelui Horeb) și prorocul Ilie pe muntele Horeb.

Datorită acestui motiv, cei doi proroci sunt de-a dreapta și de-a stânga lui Hristos, la Schimbarea la Față, pe Muntele Taborului, când ucenicii L-au văzut în slavă - copleșit de lumina cea dumnezeiască, de energiile cele necreate și ființiale.

Aceste motive sunt foarte diferite față de cele cu care noi suntem obișnuiți, mental vorbind, în a evalua un om și a spune că este un „om mare”.

Din punct de vedere spiritual, un „om mare” este cel care are entuziasmul credinței, râvnește (se străduie) să trăiască pentru autenticitatea acesteia.

Biserica este locul în care ni se arată Dumnezeu, este un „Horeb duhovnicesc”.

Preasfinţitul Calinic Botoşăneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor - Revolta Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Sărbătoarea din data de 20 iulie îşi are o sorginte scripturistică, fiind prăznuită, se pare, încă din timpurile apostolice. Numeroşi Sfinţi Părinţi ai Bisericii au scris omilii la această sărbătoare, printre ei numărându-se Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Ambrozie al Mediolanului şi Fericitul Augustin.

Sfântul prooroc Ilie face parte dintre profeţii vechi, care completează lista celor şaisprezece profeţi ai Vechiului Testament; patru profeţi mari: Isaia, Ieremia, Iezechiel şi Daniel şi doisprezece profeţi mici: Osea, Ioil, Amos, Obadia, Iona, Miheia, Naum, Avacum, Sofonie, Agheu, Zaharia şi Maleahi. Ilie şi Elisei sunt consideraţi ca făcând parte dintre profeţii vechi, care nu şi-au scris proorociile.

Prezenţa Sfântului Ilie într-o perioadă în care regele israelit Ahab (874-852 î.Hr.) - fiul şi succesorul lui Omri, al şaptelea rege al Israelului - a construit în Samaria un templu închinat zeului Baal (III Regi 16, 28-32) a fost providenţială. Odată cu construirea acestui loc de închinare păgân la îndemnul soţiei sale, regina Izabela -

fiica regelui Etbaal al Sidonului şi preot al zeiţei Asera - Ahab a pornit o aspră persecuţie împotriva profeţilor (3 Regi 18, 4); continuată cu acelaşi aplomb de Ahazia (III Regi 22, 28-40), fiul şi urmaşul său la tron.

Unii exegeţi consideră că Ilie - cel menţionat în Cartea II Paralipomena (Cronici) 21, 12-15 - nu este unul şi acelaşi cu proorocul Ilie. Astfel, Ilie pe care-l redau mărturiile din Cronici - spun ei - ar fi trăit în timpul lui Ioram, căruia i-a trimis o scrisoare de avertizare privind comportamentul său imoral şi respectiv, pedeapsa (I Paralipomena 28, 19 şi Ieremia 36), pe când Sfântul Ilie - numit şi Tesviteanul - este cel care i-a avut în atenţie pe Ahab şi Izabela. Mai mult, activitatea profetică a celui dintâi a vizat Regatul lui Iuda, spre deosebire de activitatea Sfântului Ilie Tesviteanul, care a avut în atenţia sa Regatul de Nord.

Dincolo de aceste argumente, care aparent susţin afirmaţia, totuşi nu există nici o mărturie sigură că ar fi vorba despre două persoane diferite, ci mai degrabă credem că Sfântul Ilie Tesviteanul, anticipând abaterea lui Ioram de la poruncile lui Dumnezeu, i-ar fi trimis acel avertisment consemnat în Cronici şi păstrat în şcolile profeţilor până la urcarea pe tron a lui Ioram, ce a avut loc după ridicarea la cer a Sfântului Ilie sau urcarea la cer a Sfântului Ilie a avut loc după accederea la tron a lui Ioram (II Paralipomena 21, 12, 4 Regi 8, 16). S-ar putea ca evenimentul răpirii la cer a Sfântului Ilie (IV Regi, cap. 2) să nu fi fost prezentat strict cronologic şi atunci evident că este vorba despre unul şi acelaşi Ilie, în cele două ipostaze.

„Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeu Savaot”

Viaţa Sfântului prooroc Ilie în cadrul cărţilor sfinte - III şi IV Regi - trebuie surprinsă, fără îndoială, din multitudinea relatărilor. El face parte din categoria celor care „au rătăcit în pustii şi în munţi şi în peşteri şi în crăpăturile pământului” (Evrei 11, 38).

Evenimentele aduse în discuţia referatelor biblice îl încadrează - potrivit domniilor lui Ahab (874-852 î.Hr.), Ahazia (852-850 î.Hr.) şi Ioram (852-841 î.Hr.) - în secolul al IX-lea î.Hr. Ceea ce se ştie cu siguranţă despre Sfântul Ilie este faptul că era tesvitean; după cum citim în cartea Tobit, oraşul Tisbe era în ţinutul Neftali (Tobit 1, 2); pe când, după III Regi, ni se vorbeşte despre Tesba Galaadului (III Regi 17, 1), situată la 13 km nord de râul Iaboc. Întreaga sa viaţă a stat sub imperiul cuvintelor: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeu Savaot” (III Regi 19, 10, 14).

Unele tradiţii iudaice - preluate şi de unii Părinţi şi scriitori bisericeşti - susţin că provenea dintr-o familie preoţească [1]. Astfel, Afraate, primul părinte bisericesc siriac, cca 280-345 şi Pseudo-Efrem, autorul unei apocalipse apocrife siriace, din secolul al VII-lea, îl evocă pe Ilie ca fiind preot, care a mâncat prima turtă oferită de văduva din Sarepta Sidonului; Eusebiu de Emesa, ierarhul exeget şi ucenic al lui Eusebiu de Cezareea (300-359), Epifanie de Salamina, eruditul episcop şcolit în mănăstirile din deşerturile egiptean şi palestinian (315-403), Pseudo-Epifanie, autorul Vieţilor profeţilor, Isidor de Sevilla, arhiepiscopul spaniol enciclopedist, considerat ultimul Părinte bisericesc din Apus (560-636), de asemenea îi atribuie lui Ilie demnitatea de preot, datorită unei presupuse descendenţe din seminţia lui Aaron, întrucât Tesba era oraşul exclusiv al profeţilor; Verecundus de Junca, scriitor african din secolul al VI-lea, consideră preoţia principalul motiv al înălţării lui Ilie la cer într-un car cu foc; pelerina Egeria, aristocrată din Galia şi Sfântul Ioan Gură de Aur, unul din cei patru mari Părinţi ai Ortodoxiei (344/354-407), accentuează caracterul sacrificial al sacerdoţiului lui Ilie îndreptăţiţi fiind de faptul că pe Muntele Carmel Sfântul Ilie a refăcut altarul lui Dumnezeu şi a adus jertfă.

Accentuarea de către unele tradiţii iudaice a sacerdoţiului lui Ilie, considerat descendent din ceata preoţească a lui Levi şi aşteptat ca mare preot al timpurilor mesianice, vine ca o contrapondere la numirea de Mare Arhiereu rezervată doar lui Iisus Hristos; evident, este vorba de o încercare rabinică de diminuare a cinstirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, dacă ţinem cont că scrierile talmudice se finalizează în secolele V-VI.

De remarcat este faptul că mărturiile patristice referitoare la preoţia lui Ilie vizează sacerdoţiul vetero-testamentar ereditar, ca fiind o funcţie exercitată în beneficiul comunităţii, iar nu ca o chemare divină personală, cum era harul profetic sau ca o vocaţie de slujire consacrată, cum era cea a nazireilor - asemănătoare voturilor monahale, care sunt asumate în mod voluntar.

„Şi s-a sculat proorocul Ilie ca focul şi cuvântul lui ca făclia ardea”

Modul său de viaţă - foarte apropiat de cel al nazireilor - este o atitudine de revoltă, manifesta împotriva imoralităţii timpului, aşa cum este surprinsă de însăşi formularea: „Şi s-a sculat proorocul Ilie ca focul şi cuvântul lui ca făclia ardea” (Înţelepciunea lui Isus Sirah 48, 1). Având părul netăiat - ceea ce făcea să fie un om păros la înfăţişare - şi cingătoare de piele (IV Regi 1, 8), se arată a fi asemenea pustnicilor; dacă mai adăugăm promptitudinea cu care răspunde afirmativ chemărilor (III Regi 18, 46), retragerea în crăpăturile stâncilor (III Regi 17, 3) sau

în peşterile munţilor (III Regi 19, 9), precum şi somnul sub cerul liber (III Regi 19, 5), trăsăturile specifice omului deşertului sunt mai mult decât evidente.

După ce l-a anunţat pe Ahab de iminenta plagă a secetei (III Regi, 17, 1), proorocul s-a retras în pustie, lângă pârâul Cherit, dincolo de Iordan, fiind hrănit de corbi cu pâine dimineaţa şi carne seara (III Regi 17, 6): Pâinea - în viziunea Sfântului Maxim Mărturisitorul - însemna cunoaşterea lui Dumnezeu, iar carnea, cultivarea virtuţilor; nicidecum necurăţia, precum se credea şi încă se mai crede. Dar secând pârâul, proorocul a fost trimis de Dumnezeu la o văduvă, în Sarepta Sidonului, încercată şi ea de lipsurile pe care le-a adus seceta; din rezervele pe care le avusese rămase doar cu puţină apă, făină, ulei şi câteva vreascuri (III Regi 17, 10-15).

În mod simbolic, cele existente în casa văduvei anticipează tainele Bisericii: apa - Taina Botezului; uleiul - Taina Mirungerii; făina - Taina Euharistiei; iar cele două vreascuri - Taina Sfintei Cruci, spune Sfântului Ioan Gură de Aur.

Milostenia văduvei, ca şi a celei din Evanghelie - „nu eşti mai sărac decât văduva din Evanghelie”, zicea Sfântul Ioan Gură de Aur (Omilii la Matei, LXXXVIII, 3) - a fost recompensată de Dumnezeu (III Regi 17, 21-23). Aceasta este mărturia că nici o faptă de milostenie nu rămâne nerăsplătită de Dumnezeu.

După cum spuneam, în timpul lui Ahab a fost secetă; timp de trei ani şi şase luni nu a fost nici ploaie, nici rouă peste Israel. Dată fiind această situaţie, Ahab a dispus să fie căutat proorocul, considerat a fi principalul vinovat de închiderea cerului (III Regi 18, 10). Or, principalul vinovat pentru care Dumnezeu încuiase cerul nu era Ilie, ci păcatele lui Ahab şi ale israeliţilor, după cum glăsuiesc referatele (III Regi 18, 18). şi pentru a demasca falsitatea zeului Baal, Sfântul Ilie le-a propus lui Ahab şi Izabelei - principalii promotori ai cultului idolatru - să-i adune pe toţi preoţii zeului Baal pe Muntele Carmel (III Regi 18, 19), cerându-le să aleagă cui va trebui să slujească: lui Dumnezeu sau lui Baal.

În faţa a numeroşi israeliţi, Sfântul proroc Ilie a ridicat două jertfelnice în cinstea celor două divinităţi, aşezând pe fiecare jertfelnic câte un bou. Apoi i-a îndemnat pe cei 450 de preoţi ai lui Baal şi 400 de profeţi ai zeiţei Asera să invoce foc din cer pentru a arde jertfă. Însă îndelungatul lor strigăt către Baal, însoţit de dansul şi automutilările rituale, nu a primit nici un răspuns (III Regi 26, 29).

Apoi a urmat şi Sfântul Ilie, care, înainte de-a invoca focul divin, a refăcut jertfelnicul din 12 pietre, a săpat şanţ împrejurul altarului, apoi a clădit lemnele pe altar, a tăiat în bucăţi arderea de tot şi a rânduit-o pe jertfelnic, după care a poruncit

să toarne de trei ori apă deasupra, până s-a umplut şanţul din jur (III Regi 18, 31-35). Iar când a început Sfântul Ilie să se roage, îndată s-a pogorât foc din cer, mistuind nu numai jertfa adusă, ci şi lemnele, pietrele, ţărâna şi chiar apa ce era în şanţ (III Regi 18, 30-38).

Minunea a revelat mulţimii adunate pe Dumnezeul cel adevărat, motiv pentru care slujitorii idolilor au sfârşit înjunghiaţi de însăşi mâna profetului pe malul pârâului Chison (III Regi 18, 40).

După acest episod, rugându-se Sfântul Ilie, îndată s-au adunat norii şi a căzut ploaie bogată peste Israel (III Regi 18, 45). Sfântul Grigorie de Nyssa vede în preoţii lui Baal prefigurarea păcatelor, care nu pot fi asanate decât numai prin întreita cufundare în apa Botezului şi prin focul Duhului Sfânt. Pierderea slujitorilor şi a profeţilor idolatri a înteţit mânia Izabelei, care a jurat că va pune sfârşit vieţii Sfântului Ilie întocmai cum a făcut el cu viaţa unuia dintre slujitorii lui Baal (III Regi 19, 2).

Drumurile oamenilor şi ale îngerilor se interferează, dar numai în înălţarea lor spre cer

Atunci, pentru a evita concretizarea planului diabolic propus de regină, Sfântul Proroc Ilie s-a retras pentru scurt timp la Beer-Sheba, în ţinutul lui Iuda, odihnindu-se sub un ienupăr, unde a fost hrănit de un înger cu pâine şi apă (III Regi 19, 4-8), după care a pornit spre Muntele Horeb (III Regi 19, 3-7). Acolo, după 40 de zile şi 40 de nopţi de post şi rugăciune, pe când stătea la uşa peşterii, i S-a revelat Dumnezeu, în chipul unei adieri de vânt lin (III Regi 19, 12), trasându-i trei porunci: ungerea lui Hazael ca rege al Siriei (III Regi 19, 15), a lui Iehu ca rege peste Israel (III Regi 19, 16) şi a lui Elisei ca succesor al său (III Regi 19, 16). Şi a făcut întocmai.

Însă, auzind de uciderea lui Nabot Izreeliteanul care, pentru că nu a vrut să renunţe la dreptul de proprietate şi să-şi înstrăineze moştenirea şi respectiv, identitatea - „Nu-ţi dau moştenirea părinţilor mei” (III Regi, 21, 4) - a fost omorât cu pietre din ordinul lui Ahab, Sfântul Ilie s-a dus la soţii Ahab şi Izabela, anunţându-le blestematul sfârşit: „În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii şi sângele tău” (III Regi 21, 19).

Sigur, nici fiii lor, Ahazia/Ohozia (IV Regi 1) şi Ioram (IV Regi 1, 19-20), pentru că nu au vrut să renunţe la viaţa lipsită de Dumnezeu, nu au fost cruţaţi, împlinindu-se proorocia lui Elisei făcută lui Ioram, printr-unul dintre fiii

proorocilor: „Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Toată casa lui Ahab va pieri şi vei stârpi din ai lui Ahab pe tot cel de parte bărbătească, pe rob şi pe cel slobod în Israel” (IV Regi 9, 6 şi 8).

Apropiindu-se momentul ridicării sale la cer, Sfântul proroc Ilie - însoţit de Elisei - s-a dus până la Betel şi Ierihon, despărţind Iordanul cu al său cojoc, precum odinioară Moise marea cu toiagul. Ajunşi la hotarele Ghileadului - de unde plecase Sfântul Ilie cu mult timp în urmă - în timp ce mergeau pe dealurile Moabului, „s-a ivit un car şi cai de foc şi despărţindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer” (IV Regi 2, 11). Elisei, ca urmaş legitim al lui Ilie, a primit atât mantia sa (IV Regi, 2, 13-15), cât şi duhul lui Dumnezeu, care se afla în Ilie, după cum el însuşi ceruse: „Duhul care este în tine să fie îndoit şi în mine!” (IV Regi 2, 9).

Darurile primite de Elisei de la Sfântul proroc Ilie sunt o aluzie la preferinţa arătată în cazurile de moştenire faţă de întâiul-născut în iudaism, căruia i se cuvenea partea îndoită de moştenire (Deuteronom 21, 17), în comparaţie cu ceilalţi fraţi.

Prin urcarea la cer, Sfântul proroc Ilie a arătat că drumurile oamenilor şi ale îngerilor se interferează, coincid; dar numai în înălţarea lor spre cer. Potrivit profeţiei lui Maleahi (3, 23), Sfântul prooroc Ilie va fi trimis de Dumnezeu din nou pe pământ înainte de a doua venire a lui Hristos (Apocalipsa 11, 3-13). Această aşteptare este confirmată şi de Sfinţii Evanghelişti Matei (16, 14), Marcu (6, 15; 8, 28) şi Luca (9, 8, 19). Interpretarea profeţiei transpare şi în vestea adusă de Arhanghelul Gavriil arhiereului Zaharia, cum că Sfântul Ioan Botezătorul va lucra cu duhul şi cu puterea lui Ilie, cei doi fiind adeseori menţionaţi împreună (Ioan 1, 21, 25; Matei 17, 10-13, Marcu 9, 11-13). De altfel, Mântuitorul Însuşi a spus: „Şi dacă voiţi să înţelegeţi, el (Ioan) este Ilie, cel care va să vină” (Matei 11, 14).

Însă nu trebuie să se creadă că este vorba de vreo reîncarnare a lui Ilie în Ioan. Mărturia biblică îi apropie pe cei doi din cauza vieţii lor ascetice; amândoi se caracterizează prin asprime şi hotărâre (Luca 9, 8), lucrează cu aceeaşi putere (Luca 1, 17) şi adoptă acelaşi mod de viaţă (III Regi 17, 1 şi Luca 3, 2; IV Regi 1, 8 şi Matei 3, 4).

Prezenţa considerabilă a Sfântului Ilie în referatele scripturistice, cât şi în literatura patristică reprezintă o dovadă în plus a poziţiei acestui profet vetero-testamentar în istoria creştinismului, care este adesea prezentat ca model de trăire religioasă: „Ilie odinioară a deschis şi a închis cerul ca să plouă şi să nu plouă, ţie nu pentru asta ţi se deschide cerul, ci ca să te urci la cer şi ceea ce-i mai mult, nu ca să te urci singur, ci ca să urci şi pe alţii, de-ai voi. Atât de mare îndrăznire şi putere ţi-a dat

Dumnezeu în toate cele ale Lui!” - spunea Sfântul Ioan Gură de Aur (Omiliile la Matei, X, 4).

Castitate, însingurare, mărturisire plină de curaj, rugăciune, sărăcie, post

Prin râvna sa, Sfântul proroc Ilie s-a impus în tradiţia iudaică, apoi în cea creştină şi musulmană drept tipul slujitorului desăvârşit. El oferă de dincolo de timp un mod de viaţă monahală autentic, prin coordonatele sale - castitate, însingurare, mărturisire plină de curaj, rugăciune, sărăcie, post. Pentru aceasta, el s-a învrednicit de daruri speciale, cum ar fi cel profetic sau al facerii de minuni, vederea lui Dumnezeu, răpirea la cer... În mod deosebit înălţarea la cer l-a impus evlaviei universale.

Numeroase locuri de pe Muntele Carmel, cum ar fi peştera Sfântului Ilie; El-Khadr, şcoala profeţilor; El-Muhraka, altarul de jertfă; Tel el-Kassis ş.a. se constituie în puncte de pelerinaj atât pentru creştini, cât şi pentru evrei sau musulmani.

Fie ca măreţia vredniciei Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul, precum şi zelul său misionar să se întipărească în viaţa şi conştiinţa fiecăruia dintre noi, ca astfel să putem birui ahabicele şi izabelicele atacuri împotriva adevăratei credinţe.

[1]Vieţile Sfinţilor, ce par să urce până la un original evreiesc din secolul I d.Hr., prezintă naşterea lui Ilie sub semnul minunii: „În timpul în care maica sa l-a născut, Sovac, tatăl lui, a văzut nişte bărbaţi îmbrăcaţi în haine albe, vorbind cu pruncul şi învelindu-l pe el cu foc, băgându-i văpaie de foc în gură, ca să mănânce. Aceasta văzând-o tatăl său şi spăimântându-se, s-a dus la Ierusalim şi a spus preoţilor vedenia sa. Unul din acei preoţi, bărbat mai înainte văzător, i-a zis: «Omule, nu te teme de vedenia aceea pentru pruncul tău, dar să ştii că el va fi locaş al luminii darului lui Dumnezeu şi cuvântul lui va fi ca focul de puternic şi lucrător. Râvna lui către Domnul şi viaţa lui fiind bine-plăcută lui Dumnezeu, va judeca pe Israel cu sabie şi cu foc».”

Preot dr. Ionel Popescu - Unul dintre cei mai evlavioşi închinători şi rugători pomeniţi în Sfânta Scriptură - Profetul Ilie - omul rugăciunii

Profetul Ilie face parte din rândul profeţilor vechi sau nescriitori şi este unul dintre cei mai temuţi, mai populari şi mai apreciaţi reprezentanţi ai perioadei Vechiului Testament. El era originar din cetatea preoţească Tesba, situată în ţinutul Galaadului, la răsărit de Iordan, fapt pentru care apelativul „Tesviteanul“ ar putea fi sinonim cu cel de „preotul“.

Viaţa şi faptele minunate ale profetului numit „biciul lui Dumnezeu“ „podoaba prorocilor“, „mai marele prorocilor“ sunt prezentate în cărţile III şi IV Regi, cap. 17-19 şi respectiv 1-2.

Prorocul care s-a „înălţat prin vifor de foc şi cu car de cai de flacără“ (Is. Sirah 48, 9) a activat în vremea regelui idolatru Ahab (sec. IX î.Hr.) şi a soţiei acestuia Isabela şi a rămas în amintirea credincioşilor ca un vajnic apărător al monoteismului. În Vechiul Testament, ca şi în tradiţia rabinică, Ilie apare ca înaintemergătorul lui Mesia. Astfel, profetul Maleahi (cap. 3, 23) arată că Ilie prorocul va fi trimis „înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi înfricoşată; el va întoarce inima părinţilor către fii şi inima fiilor către părinţii lor“, iar cartea I Macabei (2, 58) subliniază zelul său faţă de Legea Vechiului Testament: „Ilie, arzând de râvna legii, ridicat a fost la cer“. Pe lângă aceasta, cartea II Cronici

(Paralipomena) semnalează existenţa unei scrisori adresate de profetul Ilie regelui Ioran din regatul Iuda, criticat aspru pentru faptul că a umblat „pe drumul regilor lui Israel şi a dus pe Iuda şi pe locuitorii Ierusalimului la desfrâu“, asemenea lui Ahab din Regatul de Nord.

În Noul Testament, numele lui Ilie apare de mai multe ori, în primul secol după Hristos existând chiar credinţa că Ioan Botezătorul şi Iisus Mântuitorul sunt profetul cel din Tesba revenit pe pământ (Mt. 16, 14; Lc. 1, 17 şi 9, 8). Cultul Sfântului proroc Ilie s-a răspândit încă din primele secole creştine, nu numai în Ţara Sfântă, ci şi în afara acesteia, astăzi foarte multe biserici şi mănăstiri din toate ţările creştine fiind închinate lui, cele mai multe ridicate pe vârfuri de dealuri şi de munţi.

Profetul Ilie a fost însă nu numai model al eremiţilor şi vajnic apărător al monoteismului, ci şi unul dintre cei mai evlavioşi închinători şi rugători pomeniţi în Sfânta Scriptură. Aşa după cum se arată în cărţile Regilor, rugăciunea, însoţită de post, este izvorul tuturor minunilor acestui profet. S-a rugat lui Dumnezeu în singurătate, la pârâul Cherit, unde „corbii îi aduceau pâine şi carne dimineaţa, pâine şi carne seara; iar apă bea din pârâu“ (III Reg. 17, 3-7), iar prin rugăciunea lui a fost încuiat şi descuiat cerul. S-a rugat apoi în casa femeii văduve din Sarepta Sinodului, iar datorită rugăciunii lui puternice şi stăruitoare, făina şi untdelemnul din casa acelei femei nevoiaşe nu s-au împuţinat şi copilul ei, aflat pe patul de moarte, a fost salvat. Cele întâmplate au impresionat-o pe văduva păgână din Sarepta, care a exclamat: „Acum am cunoscut şi eu că tu eşti omul lui Dumnezeu şi cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta“ (III Reg. 17, 24).

O altă rugăciune menţionată în Sfânta Scriptură a fost rostită de „prea fericitul proroc“, cum îl numeşte Sfântul Ioan Gură de Aur, pe muntele Carmel, unde a avut loc marea confruntare dintre preoţii politeişti ai lui Baal şi Astartea cu profetul monoteist. În rugăciunea de pe Carmel, profetul Ilie L-a invocat pe Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel (Iacob) ca să se manifeste ca Dumnezeul cel adevărat şi să mistuie jertfa cu foc din cer. Această rugăciune înflăcărată a fost ascultată şi împlinită de Dumnezeu şi poporul a renunţat la idolatrie. Imediat după aceasta, profetul „s-a suit în vârful Carmelului şi s-a aplecat la pământ până a atins genunchii cu faţa sa“ (III Reg. 18, 42). Poziţia aceasta sugerează tot un gest al rugăciunii stăruitoare pentru venirea ploii. Referitor la aceasta, unul din cercetătorii vieţii sale scria: „Este mai mult decât atitudinea obişnuită a rugăciunii. Ilie se condamnă să nu vadă nimic şi să rămână nemişcat, ca şi cum ar forţa intervenţia lui Dumnezeu, pe care o resimte ca iminentă“ (A se vedea, Éliane Poirot, „Sfântul Ilie proorocul, arhetipul monahului“, Ed. Anastasia, Bucureşti, 1999, p. 87).

Rugăciunea stăruitoare a profetului Ilie este evidenţiată şi de Sfântul Iacob, primul episcop al Ierusalimului, care scrie: „Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă şi nu a plouat trei ani şi şase luni. Şi iarăşi s-a rugat şi cerul a dat ploaie şi pământul a odrăslit roada sa“ (Iac. 5, 17).

Rugăciunea l-a însoţit pe Sfântul proroc Ilie şi pe drumul său de patruzeci de zile spre muntele Horeb, unde, asemenea lui Moise, s-a învrednicit de o Teofanie (III Regi 19, 3-18).

Sfântul proroc Ilie, „omul lui Dumnezeu“ (cf. IV Regi 1, 9) face parte, aşadar, din rândul marilor rugători ai Bibliei: Abel, Avraam, Moise, Samuel, David, Daniel şi Ioan Botezătorul, care prin puterea rugăciunii şi prin sfinţenia vieţii, au întors pe conaţionalii lor la Dumnezeul cel adevărat şi au pregătit calea venirii lui Mesia.

Rugăciunea profetului Ilie, făcută cu credinţă şi stăruinţă, în liniştea singurătăţii de la pârâul Cherit, pe înălţimile Carmelului ori ale Horebului, însoţită de post şi meditaţie, constituie pentru noi nu numai un model de urmat şi o invitaţie de a folosi această armă duhovnicească în lupta cu ispitele şi încercările vieţii, ci şi o mărturie a raportului intim stabilit de el cu Dumnezeul cel adevărat, Care i s-a arătat în focul jertfei şi l-a răsplătit cu ridicarea la cer şi cu vederea luminii sfinte a Taborului.

Pr. Gheorghe Cornea - Sfântul Ilie, tesviteanul

Activitatea profetică a sfântului prooroc Ilie Tesviteanul s-a desfăşurat în sec. IX i. Hr. în vremea domniei regelui Ahab din Samaria şi este prezentată în două din cărţile Vechiului Testament: ***capitolele 17-22 din cartea a treia a Regilor şi capitolele 1-2 din cartea a patra a Regilor.***

Sfânta Scriptură ne spune: "***Ahab mai mult decât toţi regii lui Israel, care au fost înaintea lui, a săvârşit fărădelegilor, prin care a supărat pe Domnul Dumnezeul lui Israel, şi şi-a pierdut sufletul său***" (III Regi 16,33). Din pricina acestor fărădelegi, s-a ridicat din porunca Domnului Ilie proorocul care vieţuia în pustia Galaadului, la răsărit de apa Iordanului şi care venind la curtea regelui îl mustra cu aspre cuvinte pentru rătăcirea lui şi pentru râvna ce o pune intru tulburarea sufletelor, amăgindu-le spre păgânătate.

După trei ani şi jumătate, Ilie vine din nou la curtea lui Ahab şi încearcă să-l readucă la credinţă, dar acesta persista în rătăcire şi-l acuza pe Ilie că răzvrăteşte şi tulbura poporul. "***Nu eu tulbur pe Israel, ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali***" (III Regi 18,18) este răspunsul lui Ilie şi la propunerea proorocului, se va produce dovada, de partea cui este adevărul.

Cei 450 de prooroci ai lui Baal şi 400 de prooroci ai Astartei vor aduce jertfă pe muntele Carmel, un viţel, dar rugăciunile lor se dovedesc neputincioase: "***N-a fost nici glas, nici răspuns, nici auzire***" (III Regi 18,29), iar peste jertfelnicul lui Ilie -

la rugăciunea lui, se va pogorî foc de la Domnul şi va mistuii jertfa - boul adus dar şi "***pietrele şi lemnele şi ţărâna***" (III Regi 18,38). După acestea se va pogorî şi ploaia binecuvântată.

Nu putem să nu amintim că Ilie a fost ridicat la ceruri într-un vârtej de flăcări, ***pe un car de foc*** (vezi IV Regi 2,14).

În Noul Testament amintim două momente referitoare la Ilie:

- *pe Tabor la Schimbarea la Faţă a Domnului, **Ilie stă de vorbă cu Domnul** (Matei 17,3, Marcu 9,4 şi Luca 9,30); şi*
- *este evocat pe Golgota, când strigarea Domnului "**Eli, Eli**" este interpretată de unii din cei prezenţi ca o chemare a lui Ilie (Matei 27,47-49) şi*
- *că la sfârşitul veacurilor, **Ilie va veni iarăşi pe pământ** (Maleahi 4, 5-6).*

Viaţa Sfântului Ilie este o minunată pildă de tărie în credinţă, dragoste de Dumnezeu, de sinceritate, vorbire neprefăcută, silă de minciună şi făţărnicie, iubire faţă de adevăr şi dreptate.

(Pr. Gheorghe Cornea, "Sfânta Vinere" Zalău)

Sfântul Ilie - a sta în faţa lui Dumnezeu

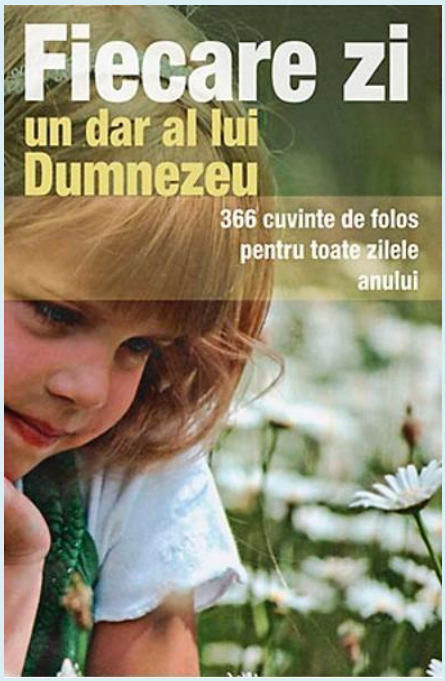

Biruinţa credinţei

Viu este Domnul, Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israel, în faţa Căruia stau eu (III Regi 17, 1)

A sta mereu în faţa lui Dumnezeu şi numai a Lui, aceasta ne dă putere şi curaj.

„Eu sunt robul Tău şi de dragul Tău am făcut lucrurile acestea” (III Regi 18, 36).

În aceasta stă izvorul biruinţei. Dar Ilie trebuia să treacă printr-o seamă de încercări, în care să-şi arate credinţa. Să se ascundă la pârâul Cherit şi acolo, în singurătate, să se pregătească, sporind, pentru o mare slujire, nutrindu-se cu hrană miraculoasă, după porunca lui Dumnezeu.

Peste un timp părul avea să sece şi întâmplându-se aceasta, i se va vesti o nouă poruncă: „Ridică-te şi du-te la Sarepta Sidonului; iată, Eu i-am poruncit unei femei văduve să te hrănească” (III Regi 17, 9).

Domnul îl trimite pe altă cale, îi schimbă şi tărâmul pe care urmează să lucreze, pentru a-i pune încă o dată la încercare credinţa.

Ne putem obişnui cu orice, chiar şi cu minunile şi suprafirescul, aşa cum s-au obişnuit israeliţii cu mană cerească. Când pământul seacă, încetează o apariţie minunată, dar Domnul o înlocuieşte cu alta, îl conduce pe Ilie către o nouă manifestare a puterii Sale şi către un nou exerciţiu de credinţă. Va urma încercarea de pe Muntele Carmel: uimitoarea biruinţă a unui om singur asupra unei mulţimi, când Ilie urcă pe Muntele Carmel, plecându-se la pământ şi punându-şi faţa între genunchi (III Regi 18, 42). Aici sluga Domnului se face una cu pământul, pentru a cere şi a primi făgăduinţa Domnului. Nu poate rezista decât cel ce poate să-şi ţină fruntea lipită de pământ. Rămâne să aştepte ploaia făgăduită de Dumnezeu, ploaia milostivirii, a împăcării, a redobândirii milei lui Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile robului Său. De jos, de la pământ, îşi ridică spre Domnul mâinile credinţei, vrând parcă să se ţină de El până se va îndeplini făgăduinţa. Din când în când, îl trimite pe un tânăr să se uite la cer. Prorocul îşi continuă aşteptarea timp îndelungat, în genunchi, cu răbdare. În sfârşit, apare primul norişor. Aşa se vădeşte, pe Muntele Carmel, cu faţa la pământ, în ţărână, biruinţa credinţei.

Nu cârti înaintea Domnului

Şi Petru, luându-L deoparte, a început să-L dojenească (Marcu 8, 32)

Este de reţinut că, cu puţin timp înainte, când şi cei mai apropiaţi ucenici, neînţelegând spusele lui Hristos, încercau să-L facă să Se îndepărteze de suferinţa pentru care venise de fapt pe pământ, doi bărbaţi din Vechiul Testament, Moise legiuitorul şi Ilie, cel ce restabilise slujirea adevăratului Dumnezeu, stăteau de vorbă cu Domnul, pe muntele Schimbării la Faţă despre „ieşirea" Lui. Celor doi, luminaţi de lumina cerească, le era clar ce înseamnă această „ieşire" [*„Ieşire" în sensul pe care îl evoca titlul celei de a două cărţi a Vechiului Testament - n. tr.*] fără seamăn, care le punea pe toate celelalte în umbră: şi tunetele de pe Muntele Sinai, şi primirea tablelor Legii, şi cuvintele insuflate de Duh ale profeţilor.

Proorocul Ilie îşi dădea seama că nimic din ceea ce fusese până atunci nu se asemăna cu marea nevoinţă care avea să se săvârşească la Ierusalim. Vântul, furtunile, cutremurele nu însemnau nimic faţă de „adierea lină" adusă de Domnul pe pământ. Împărăţia cea dinlăuntrul omului nu mai putea fi năruită: ea n-a fost înălţată de o putere exterioară, n-a primit strălucirea acesteia, ci s-a înscăunat în inimi prin moartea şi învierea Fiului lui Dumnezeu.

Ilie se ascunsese în pustie, furtuna bântuia înaintea sa, cutremurând munţii şi făcând să se prăvălească stâncile, când a auzit glas spunând: „Să ieşi mâine şi să stai în faţa Domnului, în munte" (III Regi 19,11).

După o „adiere de vânt lin”, Ilie a ieşit din peşteră. Vocea calmă a Domnului i-a spus să iasă de acolo, încredinţându-i o nouă slujire: „Du-te la Damasc”, căutând să-l liniştească şi spunându-i că în Israel mai rămăseseră 7000 de bărbaţi care nu-şi plecaseră genunchii înaintea lui Baal:

„Ridică-te şi stai în faţa Domnului…”.

Ieşi din peştera ta, din întristarea şi din spaima ta, ieşi din cugetele şi simţămintele tale şi respiră aerul care adie de Sus, de la Dumnezeu. Domnul îţi spune „ieşi”, nu mai zăbovi în peştera ta, vino în mâinile lui Hristos, cele străpunse de cuie pentru mântuirea ta. Hristos te va apăra de grozava putere a întunericului, de deznădejde, de toată răutatea. Iar dacă vei primi cu supunere, asemenea lui Ilie, sfatul lui Dumnezeu, povara pe care ţi-o va da, drumul pe care îţi va spune să mergi, cugetă cu smerenie în singurătatea ta, supune-te cu credincioşie acelui sfat, cunoscând că slujirea ta va da roade bune, netrecătoare, care s-ar putea să rămână nedescoperite o vreme, dar care vor da în pârg sub „adierea de vânt lin” a Sfântului Duh Care, trezindu-ţi sufletul la viaţă, îl va purta „din putere în putere”, întru slava lui Dumnezeu.

(din: “Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu – 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului“, Editura Sophia, 2008)

Sfântul Ilie şi soldatul ce înjura de cele sfinte

Vorbind cu fratele Teoctist din Epir, la 20 iulie 1972, el m-a întrebat dacă am auzit de minunea care a avut loc în urmă cu cincisprezece ani, în Ioanina (Grecia), unui soldat care era rânduit să păzească cazarma. I-am spus că nu am auzit-o şi i-am cerut să mi-o spună, ca s-o pot scrie, spre slava profetului Ilie.

Un soldat era staţionat să păzească o baracă şi la miezul nopţii a auzit paşii unei persoane, care se apropia de el. Soldatul a crezut că era un ofiţer care, aşa cum se obişnuieşte, venea să îl verifice.

Soldatul a strigat: „Stai!” dar din nou, a auzit paşii apropiindu-se de el.

Pentru a doua oară a strigat: „Stai! Cine-i acolo?” Cu arma în mână, nu a primit nici un răspuns.

A fost apoi, forţat să spună: „Stai sau trag!”

De îndată ce a spus „trag”, arma i-a fost smulsă din mâini şi a aterizat la aproximativ cincizeci de metri distanţă. Apoi a văzut, dintr-o dată, în loc de un ofiţer, aşa cum a crezut că ar fi, un preot învăluit de o lumină strălucitoare, asemenea fulgerului. Când a văzut acest lucru, s-a înfricoşat foarte tare.

Preotul i-a spus: ***„Nu te teme, copilul meu, nu-ţi fie frică, dar spune-mi, binecuvântatule, de ce huleşti cele sfinte? Pe Hristos, pe Maica Domnului şi pe Sfinţi?”***

Simţind remuşcări, a început să plângă şi şi-a cerut iertare, spunând: „Iartă-mă, Părinte Sfinte, fac asta din cauza răutăţii mele şi a multor ani petrecuţi în obiceiuri rele. Iartă-mă!”

Sfântul i-a spus: ***„Trebuie să predici tuturor să se pocăiască şi să nu hulească cele sfinte*** (în societatea românească, cea mai întâlnită hulire este înjuratul de cele sfinte). ***Să comunici acest lucru şi în metropolă şi tuturor. Chiar şi ziarele ar trebui să publice acest lucru...”***

Soldatul a răspuns: „Nu mă vor crede, Sfinte. Dar spune-mi, cine eşti?”

„Eu sunt profetul Ilie. Şi pentru ca oamenii să te creadă mai mult, le vei spune că în acea stâncă (şi a arătat spre zonă), vor săpa şi vor găsi o biserică veche de-a mea şi deasupra ei, să construiască o biserică nouă”.

El a mers şi a povestit acest lucru întregului oraş şi întâmplarea fost publicată în toate ziarele locale. Mulţi au crezut şi şi-au schimbat viaţa. Asociaţia de brutari, care îl cinstesc pe profetul Ilie, ca şi patron lor, a săpat în stânca ce a fost indicată şi au descoperit o biserică veche, construind una nouă, deasupra ei, în cinstea Profetului Ilie.

Soldatul a schimbat multe vieţi şi a trăit restul vieţii sale ca un model de un bun creştin.

(Călugărul Lazăr, de la Mănăstirea Dionysiou, Muntele Athos)

Traducere şi adaptare Ioan-Lucian Radu

Sfântul prooroc Ilie plimbându-se pe pământ

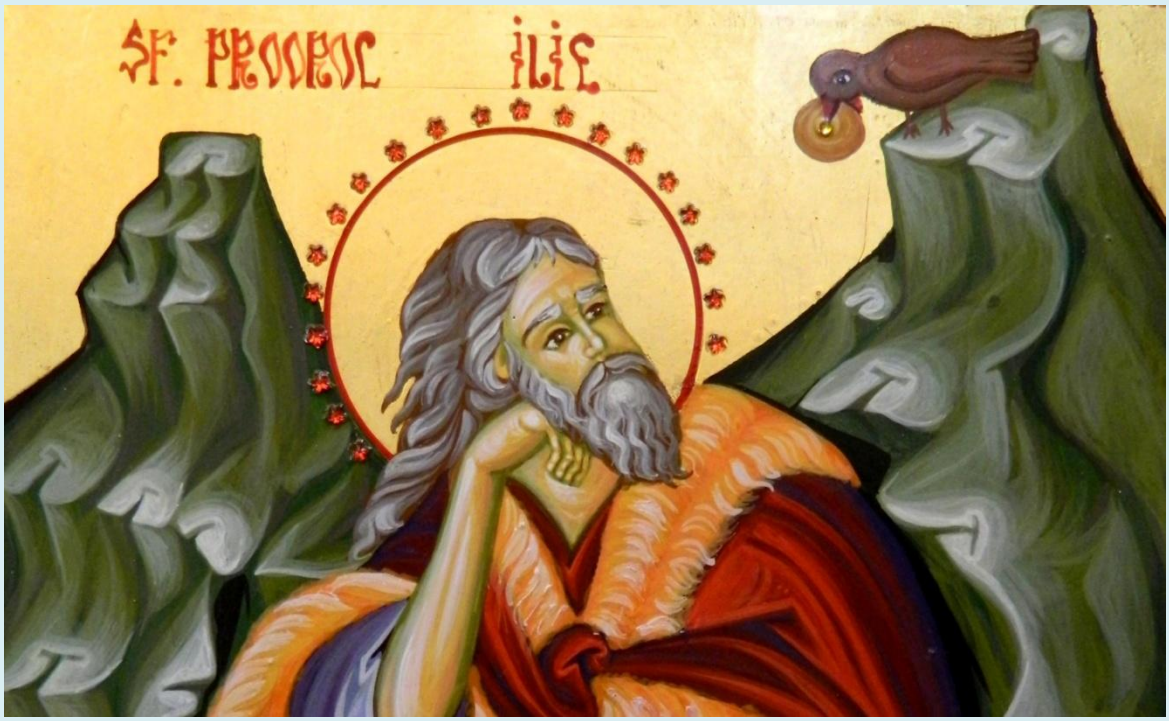

Odată, demult, pe când sfinţii obişnuiau să se coboare pe pământ şi să stea de vorbă cu oamenii, iată că şi cel mai posac dintre ei, Sfântul Ilie, lăsându-şi carul de foc şi tunul cu care bubuie după draci, ceru îngăduinţă de la Dumnezeu să umble cu pasul pe pământ şi să-şi cerceteze neamurile, ce mai zic şi ce mai fac, şi cum mai merge lumea.

Dumnezeu l-a slobozit să se ducă, doar-doar s-o mai însenina la faţă, iar Sfântul Ilie bătu pământul în lung şi în lat, după care se întoarse, cam căzut pe gânduri şi codindu-se parcă să dea ochii cu Dumnezeu. Dar Domnul nu-l lăsă cu una-cu două, ci prinse a-l descoase, să vadă cu ce s-a folosit din călătoria aceea:

- Ia zi, Ilie, ce mai e pe pământ? Oare oamenii îşi mai aduc aminte de mine?

- Belşug şi fericire e pe pământ, Doamne, şi toată zidirea ta se veseleşte, cu muzici şi cu oaspeţe, lipsită de griji mai ceva ca în Rai. Dar de tine, ca să spun drept, nu prea mai are nimeni vreme să-şi amintească...

- De, mă Ilie, aşa sunt oamenii: cu cât o duc mai bine, cu atât se fac mai uituci.

Şi aşa mai curse o vreme, nu tocmai puţină, după care iar îi veni Sfântului Ilie dorul de ducă pe pământ, dar se întoarse mai degrabă decât data trecută.
- Ce-i cu tine, mă Ilie, de n-ai zăbovit mai mult printre oameni?
- Apoi, Stăpâne, cum aş fi răbdat să stau mai mult, când găsii pământul la mare strâmtorare, chinuit de jale şi de pagubă multă, că l-a bătut rău ploaia şi grindina, de le-a stricat oamenilor casele şi ţarinile, parcă a dat iadul peste ei...

- Ce să-i faci, mă Ilie, câteodată e şi aşa... Dar de mine oamenii îşi mai aduc aminte?

- O, sărmanii de ei, tot timpul le e numele tău pe buze, şi ridică ochii înlăcrimaţi spre cer, strigând cu glasuri rugătoare: „Doamne, Dumnezeul nostru, fie-ţi milă de noi şi nu ne urgisi pentru păcatele noastre multe şi grele; ci opreşte prăpădul, că numai nădejdea la tine ne-a mai rămas”!

Prorocul Ilie Tesviteanul în cuvintele patriarhului Daniel. Zece mărturisiri duhovniceşti

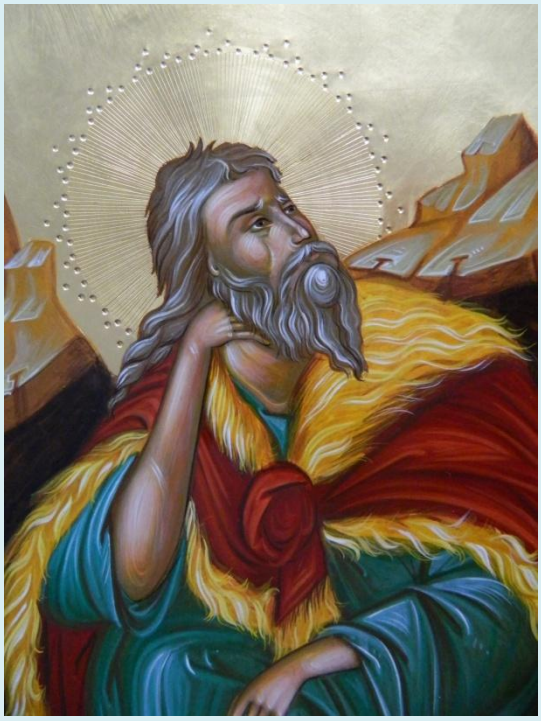

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul este pentru noi un model de credință în vremuri de încercare, un model de statornicie în dreapta credință când rămânem puțini.

***

Sfântul Proroc Ilie se bucură de o mare cinstire atât în iudaism, cât şi în creştinism şi chiar în islam, fiind socotit unul dintre profeţi.

El este înaintemergător al celei de-a doua veniri a Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfântul proroc Ilie face parte din prorocii Vechiului Testament care nu şi-au scris predicile sau cuvântările lor către popor.

Trebuie să arătăm în situaţii grele o atitudine de iubire milostivă faţă de cei săraci, singuri şi neajutoraţi cum a făcut Sfântul, dând exemplul cu bunătatea sa arătată faţă de văduva din Sarepta Sidonului.

Sfântul proroc Ilie este, împreună cu Sfântul Ioan Botezătorul, prototipul vieții monahale pentru că au trăit în pustie, rugăciune, meditație, în legătură cu Dumnezeu și au fost mari postitori.

Învăţăm de la Sfântul proroc Ilie că postul şi rugăciunea sunt mai tari decât orice putere lumească.

Sfântul proroc Ilie îndeamnă să păstrăm dreapta credință chiar dacă oamenii din jurul nostru se închină la o mulțime de idoli, făcând un fel de ideal din lucruri trecătoare.

El avea o credință atât de mare, încât s-a rugat să fie cerul închis trei ani și șase luni, arătând că Dumnezeu pedepsește pe oameni când se îndepărtează de la dreapta credință.

Sfântul Ilie este apărător al dreptei credințe în timp de rătăcire. El este vindecător de boli, dar și un om al dreptății.

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul este pentru noi un model de credință în vremuri de încercare, un model de statornicie în dreapta credință când rămânem puțini.

Lect. univ. Vasile Creţu - Sfântul proroc Ilie, exemplu de credinţă şi curaj

Părinţii Bisericii spun că niciodată Dumnezeu n-a ascultat mai mult de om ca în vremea proorocului Ilie. Reprezentat iconografic, cel mai adesea, fie în gura peşterii sale (ce se poate vizita şi astăzi în ţinutul Hozevei), însoţit de corbul trimis să-l hrănească, fie în carul de foc cu care a fost răpit la cer, cu Elisei ca martor şi urmaş al său, Sfântul mare proroc Ilie Tesviteanul este personajul din Vechiul Testament cel mai drag şi mai familiar conştiinţei creştine de pretutindeni şi, totodată, singurul profet care, deşi nu a scris nici o pagină, e înscris cu roşu în calendarul ortodox.

Dacă unii critici literari îl percep pe Sfântul Ilie ca pe un om solitar şi aventurier, disident şi neadaptat, curajos şi perseverent, apărător al celor săraci şi marginalizaţi, mustrător al patimilor omeneşti şi mâhnit de slăbiciunea şi ignoranţa poporului, mulţi exegeţi biblici îl văd pe acest proroc ca pe un mare mărturisitor al adevărului revelat în vremuri de apostazie, prigonit în toată viaţa sa din cauza vicleniilor acelui veac, aspru cu sine şi cu ceilalţi, mare făcător de minuni, prototip al monahilor şi pustnicilor creştini. Mai presus de toate aceste însuşiri, Ilie

Tesviteanul a vorbit cu Dumnezeu, L-a văzut pe Muntele Horeb şi a simţit mireasma harului şi adierea lină a prezenţei Lui în toată viaţa sa. Cu preţul vieţii, a mărturisit pe adevăratul Dumnezeu şi a primit viaţă veşnică. Cine este cu adevărat Sfântul Ilie?

O viaţă sub semnul Proniei dumnezeieşti

Originar din Tesba Galaadului, la est de Iordan, întreaga lui activitate a fost legată de viaţa şi istoria comunităţii israelite din Regatul de nord, ce îşi avea de ceva timp capitala la Samaria. Ilie trăieşte în prima jumătate a secolului al IX-lea î.d.Hr., fiind contemporan cu unul dintre cei mai sângeroşi regi ai lui Israel, regele Ahab. Activitatea profetului este descrisă în cărţile 3 şi 4 Regi (capitolul 1) şi nu conţine nici un fel de informaţie despre viaţa personală a acestuia.

Tradiţia creştină, în Vieţile Sfinţilor, prezintă o serie de detalii despre viaţa profetului, detalii ce nu pot fi întâlnite în textul sacru. Se vorbeşte despre tatăl lui Ilie, Sovac, despre vedenia pe care a avut-o acesta în momentul naşterii fiului său şi despre consacrarea vieţii profetului lui Dumnezeu încă din fragedă pruncie. Se observă de aici evlavia pe care creştinii au avut-o încă de la început faţă de acest proroc vechi testamentar, creionându-i viaţa şi tinereţea după modelul vieţii Sfântului Ioan Botezătorul.

Însă textul biblic nu prezintă nici un fel de informaţie despre naşterea, copilăria şi tinereţea profetului Ilie, după cum nu scoate în evidenţă nici pe membrii familiei sale.

Persoana lui apare spontan în primul verset al capitolului 17 din 3 Regi. Modalitatea apariţiei sale poate fi asemănată cu cea a apariţiei lui Melchisedec, regele Salemului din relatarea biblică despre patriarhul Avraam (Facerea 14). El este profetul ridicat de Dumnezeu pentru a menţine credinţa adevărată în timpul domniei lui Ahab şi a soţiei sale, Izabela. Pentru autorul inspirat al textului scripturistic, nu era importantă viaţa profetului de până în acel moment, ci erau importante doar acele momente care au darul de a sublinia slujirea şi propovăduirea lui Dumnezeu de către Ilie.

Însuşi numele profetului este legat de această slujire şi misiune pe care el o are în mijlocul comunităţii israelite. Ilie este, potrivit textului biblic, un nume teoforic. În limba ebraică, Elijahu înseamnă „Domnul e adevăratul Dumnezeu“ sau „Yahwe este Dumnezeu“. Deci numele pe care îl poartă profetul este prin el însuşi o mărturisire de credinţă.

Aflat în mijlocul unui popor idolatru ce nega însăşi raţiunea existenţei sale prin credinţa în zeul Baal, Ilie simte nevoia de a îndrepta într-un mod anume calea celor de un neam cu el după trup. Glasul conştiinţei, credinţa puternică şi râvna nemistuită îl fac pe Ilie acel slujitor neobosit al lui Dumnezeu. Îl transformă dintr-un om obişnuit într-un lucrător de minuni înaintea oamenilor. Din râvnă şi din credinţă a ieşit Ilie înaintea lui Ahab vestindu-i acestuia seceta ce va urma. Prin credinţă şi dragoste de Dumnezeu profetul Ilie are puterea de a închide cerul timp de trei ani şi şase luni. „Şi s-a sculat prorocul Ilie ca focul şi cuvântul lui ca făclia ardea“, descrie Iisus Sirah (48, 1) această lucrare plină de zel a lui Ilie.

Scriptura nu îi atribuie profetului Ilie puteri extraordinare, deosebite, ci îl raportează mereu la Dumnezeu, la relaţia lui cu divinitatea: „Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă şi nu a plouat trei ani şi şase luni. Şi iarăşi s-a rugat şi cerul a dat ploaie şi pământul a odrăslit roada sa“ (Iacov 5, 17-18).

Puterea credinţei

Urmând îndemnului lui Dumnezeu, Ilie se retrage la pârâul Cherit, unde setea şi-o potolea cu apa din pârâu, iar mâncarea îi era adusă de corbi, „pâine şi carne dimineaţa, pâine şi carne seara“. Atunci când a secat şi pârâul, profetul Ilie s-a dus în Sarepta Sidonului, unde a rămas în casa unei văduve. Atunci când fiul acesteia a murit, Ilie l-a înviat, dar nu prin propria putere, ci prin puterea pe care o primise de la Dumnezeu, al Cărui slujitor şi era. Că Ilie face acest lucru prin puterea lui Dumnezeu vedem chiar din cuvintele lui: „Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el!“ (3 Regi 17, 21).

După trecerea a trei ani, Ilie se arată lui Ahab provocându-i la o „întrecere“ pe preoţii şi profeţii lui Baal: şi ei, şi el să aducă jertfă lui Baal, respectiv lui Dumnezeu şi „Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu“ (3 Regi 18, 24). În zadar au strigat şi au înălţat glasurile lor către cer preoţii lui Baal, căci nu au primit nici răspuns. Când s-a rugat şi Ilie, „s-a pogorât foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot şi lemnele şi pietrele şi ţărâna şi a mistuit toată apa care era în şanţ“ (3 Regi 18, 38). Episodul acesta are rolul de a pune în opoziţie pe Dumnezeul Cel adevărat cu idolii care sunt lipsiţi de putere, plăsmuiri ale ignoranţei şi necredinţei. După ce poporul a cunoscut că Domnul este singurul şi adevăratul Dumnezeu, a trimis Domnul şi ploaie asupra pământului. Uciderea preoţilor lui Baal ce a urmat jertfei lui Ilie nu a fost pe placul lui Ahab şi Izabelei, ci a stârnit mânia acestora, încât Ilie a fost nevoit să se refugieze pe muntele Horeb.

Înainte de a-şi încheia activitatea profetică, Ilie îşi alege ucenic pe Elisei. Împreună traversează Iordanul, Elisei urmând a fi martor al ridicării lui Ilie la cer.

Pe vremea Mântuitorului, adică opt veacuri mai târziu, renumele lui Ilie era atât de mare printre evrei, încât, de mai multe ori, asupra lui Ioan Botezătorul, ca şi a lui Iisus Însuşi, a planat bănuiala că ar fi fost reîntrupări ale proorocului din vechime.

La Schimbarea la Faţă a Domnului, petrecută pe Tabor, Evanghelia ne spune (Matei 17, 3-4; Marcu 9, 4-5; Luca 9, 30 şi 33) că Moise şi Ilie s-au arătat de-a dreapta şi de-a stânga lui Hristos, după mărturia celor trei ucenici care-L însoţeau (Petru, Iacov şi Ioan). Conform unei vechi tradiţii, cu temei în Sfânta Scriptură (Matei 17, 10-11), Ilie va reveni la sfârşitul veacurilor, ca martor şi vestitor al Parusiei, deci ca înaintemergător al celei de-a doua veniri a Domnului.

Bazileii bizantini vor fi cei care îi fixează data de prăznuire, pe 20 iulie. În secolul al V-lea, împăratul Zenon a consacrat o biserică, în Petrion, Sfântului Ilie Tesviteanul, iar mai târziu, Constantin al VII-lea Porfirogentul descrie, în cartea lui dedicată ceremoniilor, prăznuirea deosebită din ziua Sfântului Ilie.

Discreţia lui Dumnezeu

Deşi Ilie este perceput în timpul vieţii drept un râvnitor, prin înţelegerea duhovnicească el depăşeşte chingile Legii vechi. Vederea lui Dumnezeu de către Ilie pe Muntele Horeb, descrisă în 3 Regi capitolul 19, reia elementele teofanice din darea Legii lui Moise pe acelaşi munte. Dacă legea lui Moise pune accentul pe vizual, pe auditiv - foc, tunete, cutremur, deci manifestări în forţă - Ilie depăşeşte această sferă a catafaticului şi ajunge să-L vadă pe Dumnezeu în isihie, în adiere de vânt lin. Aceasta este chemarea la linişte pe care o găseşte monahul sau orice creştin în briza harului Sfântului Duh, vie şi lucrătoare în fiecare Liturghie.

Discreţia este modul în care Domnul este prezent în lume şi în viaţa noastră. El este Însoţitorul a Cărui prezenţă nu o putem sesiza prin dorinţa de senzaţional, de spectaculos. De multe ori, Dumnezeu Se lasă ignorat, tocmai pentru că iubirea Lui faţă de lume nu este una despotică, care se impune, ci una care se propune, se dăruieşte fără a constrânge. El nu Se arată pe un panou publicitar, nici nu tropăie în faţa noastră. Dumnezeu Se arată uneori oamenilor înţelepţi, care ştiu să-I vadă paşii tainici. Nu în miracole, arătări ce creează uimire, panică şi spectacol se vede prezenţa lui Dumnezeu, ci în firescul cotidian, înfrumuseţat de gândul şi fapta bună. Aproapele nostru este cel prin care Dumnezeu măsoară iubirea noastră.

Precursor al ascezei creştine

Sfântul profet Ilie şi Enoh sunt singurele cazuri care au rupt legea implacabilă a morţii. Sfântul Ilie a fost ridicat în carul de foc, aşa cum vedem în primele două capitole din cartea 4 Regi. Din acest punct de vedere, el va deveni, în interpretarea patristică, simbolul ridicării de la materie.

În acest sens, Sfântul Maxim îl pune în strânsă legătură cu contemplaţia şi spune că, dacă Moise simbolizează partea practică, Sfântul Ilie este chipul contemplaţiei, al răpirii de la materie şi, din acest punct de vedere, el este un simbol al monahilor.

În secolul al IV-lea, Sfântul Grigorie de Nyssa şi Sfântul Grigorie de Nazianz îl folosesc drept imagine a retragerii în pustie şi a nevoinţelor ascetice.

Ilie este model al călugărilor. Aceasta se vede şi din faptul că Sfântul Ioan Botezătorul, un ascet desăvârşit, devine, după cum spune şi Mântuitorul Iisus Hristos, un nou Ilie: „Şi dacă voiţi să înţelegeţi, el (Ioan) este Ilie, cel care va să vină“ (Matei 11, 14). Însă nu trebuie să se creadă că este vorba de vreo reîncarnare a lui Ilie în Ioan. Mărturia biblică îi apropie pe cei doi datorită vieţii lor ascetice; amândoi se caracterizează prin asprime şi hotărâre (Luca 9, 8), lucrează cu aceeaşi putere (Luca 1, 17) şi adoptă acelaşi mod de viaţă (3 Regi 17, 1 şi Luca 3, 2; 4 Regi 1, 8 şi Matei 3, 4).

Curajul mărturisirii

Ilie a fost unul dintre primii mari proroci ai lui Israel, în sensul deplin al cuvântului, căci proroc nu însemna doar înainte-văzător al celor viitoare, ci şi glas dojenitor în numele Celui Preaînalt, ca să nu se abată de la dreptate nici poporul, nici mai marii lui. E bine să ai putere, dar e şi mai bine să nu ai nevoie de putere, întrucât adeseori aceasta corupe şi alienează. Totuşi, Ilie ştie că dragostea pentru oameni este cea mai subtilă putere din lume.

Când prorocul se plânge lui Dumnezeu că este un om bătrân şi neputincios şi că trebuie să vorbească şi preoţilor, şi poporului necredincios, Dumnezeu îi spune că nu este singurul dreptcinstitor, ci că mai sunt în popor 7.000 de bărbaţi care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Din acest episod ne dăm seama că atunci când ni se pare că suntem singurii în stare să facem lucrurile cele bune, Dumnezeu ne arată că mai sunt câţiva ca noi, primind astfel putere.

Când poporul se declară a fi dreptmăritor de Dumnezeu, conducătorii pot fi (şi chiar trebuie) certaţi pentru abaterile de la credinţă şi moralitate. Sfântul Ilie, spre exemplu, a certat pe regele Ahab că a construit, la îndemnul soţiei sale păgâne, Izabela, un templu închinat zeului Baal, arătând poporului care este, de fapt, credinţa cea adevărată în Dumnezeul cel viu.

Portretul sufletesc al acestui profet are câteva trăsături fundamentale: zel misionar, dedicare totală, propovăduire fără compromisuri. El nu negociază cu idolii şi nu îşi face calcule de imagine, ci mărturiseşte adevărul şi demască înşelătoria, impostura, spunând lucrurilor pe nume. De altfel, seceta nu este nimic altceva decât necredinţa, depărtarea de Apa Vieţii. Poporul vrea apă, dar nu Îl caută pe Dumnezeu, Cel ce dăruieşte sens trecerii noastre prin lume. Soluţia este pocăinţa, adică întoarcerea la credinţă, la modelul de viaţă al acestui mare profet care, dacă îl cinstim şi îl imităm după putere, ne „izvorăşte tămăduiri“ (Troparul Sfântului Ilie), fără a mai fi nevoie să apelăm la tot felul de vraci, guru şi adepţi ai sectelor terapeutice contemporane care promit celor naivi şi debusolaţi vindecarea imediată a sufletului şi a trupului, asemenea falşilor preoţi ai zeului Baal de odinioară.

Cătălin ACasandrei - Ilie, sfântul care a trăit pe pământ, dar nu a murit niciodată

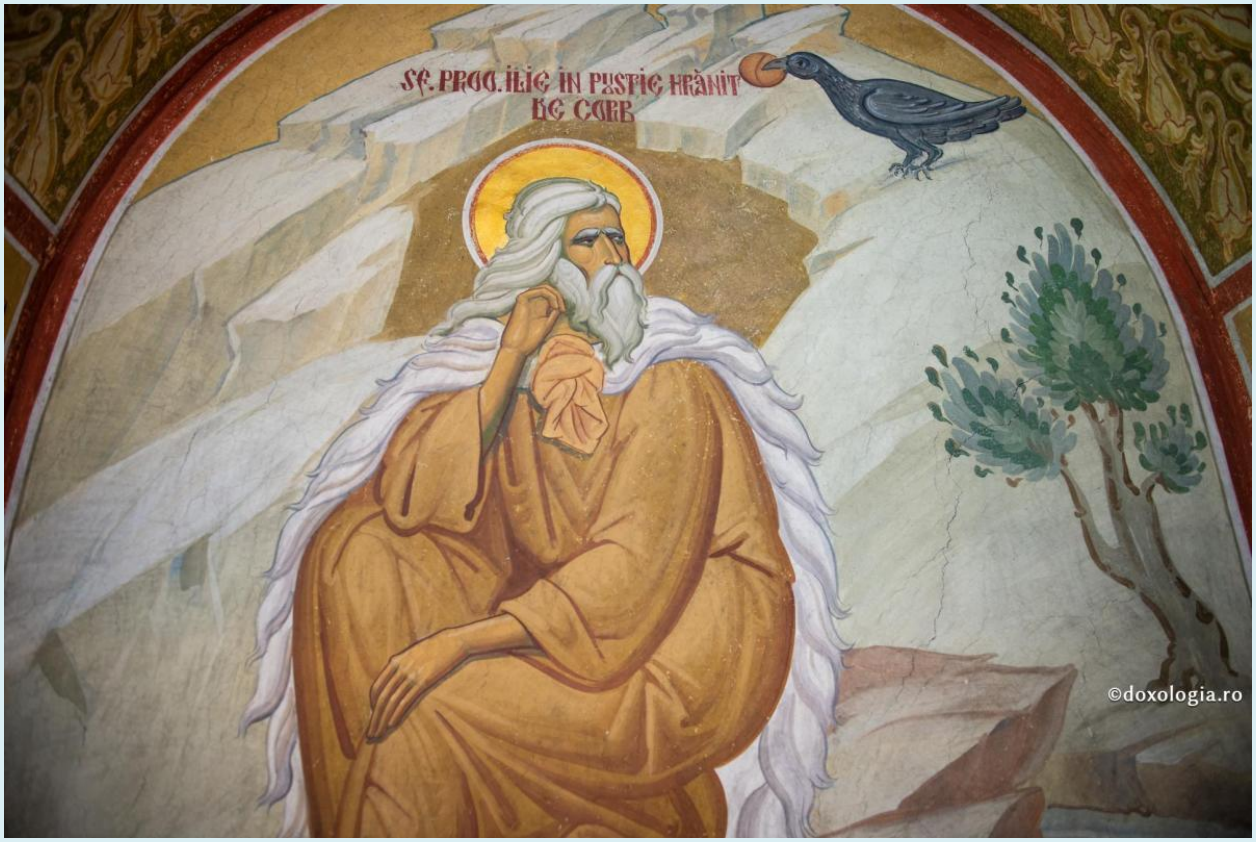

Privindu-le icoanele sau chiar fotografiile celor ce sunt mai aproape de zilele noastre, vedem că au aceleași trăsături ca și noi. Deși acum sunt transfigurați și plini de frumusețe cerească, și ei s-au născut, au trait pe acest pământ, apoi și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Însă, în toiul verii, pe 20 iulie, Biserica ne amintește de un om, un sfânt care a rupt legea implacabilă a morţii. „Biciul lui Dumnezeu“ „podoaba profetilor“, omul care s-a „înălţat prin vifor de foc şi cu un car de cai de flacără“: Sfântul slăvitul proroc Ilie Tesviteanul.

Singurele informații referitoare la viața și activitatea Sfântului proroc Ilie Tezviteanul o găsim în Sfanta Scriptură (3 Regi 17-22 și 4 Regi 1-2). A trăit cu peste 800 de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea regelui Ahab. Căsătorindu-se cu o feniciană, Izabela din Sidon, închinătoare la Baal, regele Ahab părăsește credinţa iudeilor şi devine şi el închinător la idoli, prigonindu-i pe apărătorii dreptei credinţe.

„Concursul” de pe Muntele Horeb

Astfel, prima misiune a Sfântului Ilie a fost aceea de a-i spune regelui Ahab următoarele cuvinte: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie decât atunci când voi zice eu!” (3 Regi 17,1).

Sinaxarul din această zi ne spune că, la cuvintele profetului, o secetă groaznică s-a abătut asupra pământului, totul fiind secat și ars. Bărbații, femeile, copiii, animalele, toate mureau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau și nimic nu scăpa urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

După acest episod, Sfântul Ilie se retrage la pârâul Cherit, unde își potolea setea cu apă, mâncarea fiindu-I adusă de corbi: „pâine şi carne dimineaţa, pâine şi carne seara”. În momentul în care și pârâul Cherit a secat, Sfântul Ilie se mută în Sarepta Sidonului, și găsește găzduire în casa unei văduve, pe al cărei fiu l-a și înviat, făcând și alte minuni, precum înmulțirea făinii și a uleiului. Face toate acestea prin puterea lui Dumnezeu, după cum reiese din însăși cuvintele lui: „Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el!” (3 Regi 17, 21).

Spre sfârșitul anilor de secetă, pentru cunoașterea adevăratului Dumnezeu, Sfântul Ilie îi propune împăratului să ridice un jertfelnic pe Muntele Carmel și să aducă jertfă lui Baal, respectiv lui Dumnezeu şi „Dumnezeul care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu” (3 Regi 18, 24). În zadar au strigat cei 450 de preoți ai lui Baal, căci nu au reușit să aducă jertfă. Când a venit rândul Sfântului Ilie, „s-a pogorât foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot şi lemnele şi pietrele şi ţărâna şi a mistuit toată apa care era în şanţ“ (3 Regi 18, 38). Văzând atunci minunea pogorârii focului din cer, poporul a realizat că Domnul este singurul şi adevăratul Dumnezeu, care le-a trimis, mai apoi, ploaie asupra pământului.

Un iureș și un car de foc

Pentru că poporul i-a ucis pe preoții lui Baal, dar și ca urmare a „succesului” pe l-a avut pe Muntele Carmel, Sfântul Ilie stârnește mânia lui Ahab și a soției acestuia, fiind nevoit să se retragă pe Muntele Horeb, nu înainte de a-și alege un ucenic - pe Elisei, cel care avea să fie și martor al unui fapt minunat: ridicarea lui Ilie la cer.

Într-una din zile, ajuns cu ucenicul său pe malul Iordanului, Ilie își ia haina din piele de oaie, o înfășoară și lovește apele, pentru a-i lăsa sa treacă pe uscat. Când

Elisei îi cere să primească și el jumătate din harul său profetic, Ilie îi răspunde: „Dacă mă vei vedea pe când voi fi înălțat la cer, așa ți se va da”. Și pe când mergeau ei astfel, prin pustiu, un car de foc tras de cai a apărut între ei. Ilie urcă în car și este luat la cer, într-un vârtej de vânt, în timp ce Elisei strigă: „Părinte, părinte, carul lui Israel şi caii lui!” (IV Regi, 2, 12). Luând, apoi, haina profetului care căzuse peste el, și lovind apele, Elisei traversează Iordanul și este salutat de fiii proorocilor din Ierihon, care strigau: „Duhul lui Ilie s-a odihnit peste Elisei!” (IV Regi, 2, 15).

Astfel, înălțat find cu trupul, profetul Ilie avea să prefigureze Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos iar prin trimiterea hainei sale peste discipolul său, el vestea pogorârea Sfântului Duh în ziua Rusaliilor (cf. Sfântul Roman Melodul, Condacul Profetului Ilie, 33). La Schimbarea la Față a Domnului, Sfântul Ilie a fost de față, alături de Moise, lângă Domnul în slavă, ca cel mai neînfricat luptător împotriva celor care nu credeau în Dumnezeu.

Despre modul în care Sfântul Ilie a fost ridicat la cer, Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune că el a fost îmbrăcat de Dumnezeu într-o minunată haină îngerească, iar Sfântul Maxim mărturisitorul consemnează că Dumnezeu „s-a folosit de modul înnoirii, mutând spre alt chip de viață decât cel în trupul supus stricăciunii [...] nu prin prefacerea firii, ci prin schimbarea conducerii și îndrumării ei”.

Sfântul proroc Ilie, cu adevărat un om al lui Dumnezeu (cf. IV Regi 1, 9) face parte, aşadar, din seria marilor rugători ai Sfintei Scripturi: Abel, Avraam, Moise, Samuel, David, Daniel şi Ioan Botezătorul care, prin credinţă şi stăruinţă, dar şi prin viața lor sfântă, au reușit să întoarcă poporul rătăcit la adevărata credință pregătind, totodată, calea venirii Mântuitorului Iisus Hristos.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sărbătoarea Sfântului proroc Ilie

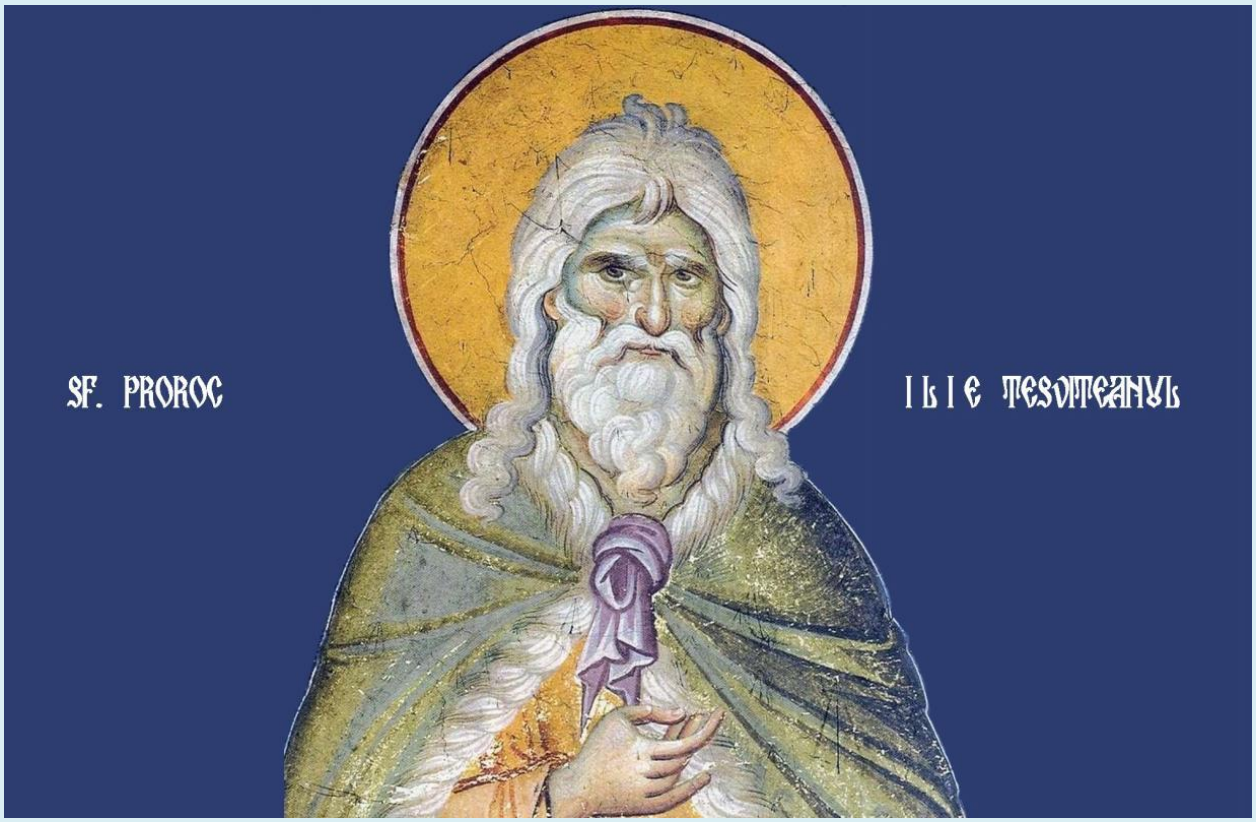

Biserica Ortodoxă sărbătoreşte astăzi pe Sfântul proroc Ilie. Figura sa marchează în mod profund istoria biblică. După Moise, Avraam şi David, el este personajul Vechiului Testament cel mai des citat în scrierile creştine patristice.

Pentru rolul lor special în istoria mântuirii, numai două dintre personalităţile Vechiului Testament sunt cinstite de Biserică prin sărbătoare cu prăznuire: Sfântul proroc Ioan Botezătorul, înaintemergătorul Domnului şi Sfântul proroc Ilie, înaintemergătorul celei de a doua veniri a Domnului.

Biserica vede în prorocul Ilie un model al postului de patruzeci de zile. Prezenţa sa alături de Moise la Schimbarea la Faţă a Domnului pe Muntele Tabor, înălţarea sa la cer, prefigurare a Înălţării lui Hristos, dimensiunea sa ascetică sunt puse îndeosebi în valoare în cultul bizantin: `Tu, cel ce ai fost alesul Domnului pentru întoarcerea lui Israel de la închinarea lui Baal, aspru mustrător al împăraților nelegiuiți, strălucind cu văpaia râvnei pentru Dumnezeu Atotțiitorul, cu sfințenia vieții și a minunilor, cel ce te-ai ridicat cu trupul la ceruri și vei veni înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos, laudă îți aducem ție, profetule al lui Dumnezeu Ilie, tu, care ai mare îndrăzneală către Domnul, slobozește-ne pe noi din toate nevoile

și necazurile cu rugăciunile tale, pe noi cei ce-ți cântăm: Bucură-te, Ilie, mărite proroc și înaintemergător al celei de a doua veniri a lui Hristos!”

Sfântul proroc Ilie s-a născut în Tesva Galaadului (de unde numele de Tesviteanul), într-o familie evlavioasă şi credincioasă unicului Dumnezeu. Tradiţia apocrifă relatează că era din tribul lui Aaron şi că tatăl său, Sovah, a văzut la naşterea lui îngerii Domnului înfăşurându-l în flăcări de foc şi hrănindu-l cu văpaie. Toată viaţa, Sfântul Ilie a fost mistuit de focul dragostei, al slujirii şi de râvna pentru cinstirea adevăratului Dumnezeu. El a trăit în veacul al IX-lea, în timpul regilor din dinastia Omri a regatului Israel: Ahab (871-852 î.Hr.) şi Ohozia (852-851 î.Hr.) şi a fost înălţat la cer de Domnul în timpul regelui Ioram.

Sfântul Ilie era o persoană cu o înflăcărare cu adevărat divină. Puterea şi semnificaţia tulburătoare a faptelor sale vin din perfecta lor adaptare la cerinţele Domnului. De aceea, el este model pentru noi toţi în ceea ce priveşte împlinirea voii divine şi în păstrarea nealterată a adevăratei credinţe.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Sfântul proroc Ilie, model pentru tradiția monastică creștină

Dintre profeții Vechiului Testament, în special Sfântul Ilie, dar și ucenicul său, Elisei, este important pentru tradiția monastică creștină. Prorocul Ilie este model al călugărilor. Aceasta se vede şi din faptul că Sfântul Ioan Botezătorul, un ascet desăvârşit, devine, după cum spune şi Mântuitorul Iisus Hristos, un nou Ilie: „Şi dacă voiţi să înţelegeţi, el (Ioan) este Ilie, cel care va să vină (Matei 11, 14). Mărturia biblică îi apropie pe cei doi datorită vieţii lor ascetice; amândoi se caracterizează prin asprime şi hotărâre (Luca 9, 8), lucrează cu aceeaşi putere (Luca 1, 17) şi adoptă acelaşi mod de viaţă (3 Regi 17, 1 şi Luca 3, 2; 4 Regi 1, 8 şi Matei 3, 4).

Personalitate marcantă a Vechiului Testament, Sfântul proroc Ilie se detaşează dintre ceilalţi proroci ai Legii Vechi prin modul de viaţă ascetică, prefigurând în acest fel trăirea creştină, prin zel, virtute şi asceză. Subliniate de Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre, trăsăturile distinctive ale Sfântului Ilie s-au constituit într-o paradigmă a drumului spre desăvârşirea creştină. În acest sens, profetul biblic a fost prezent la Schimbarea la Faţă a Mântuitorului Hristos.

Sfântul Maxim mărturisitorul îl pune în strânsă legătură cu contemplaţia şi spune că, dacă Moise simbolizează partea practică, Sfântul Ilie este chipul contemplaţiei, al răpirii de la materie şi, din acest punct de vedere, el este un simbol al monahilor. În secolul al IV-lea, Sfântul Grigorie de Nyssa şi Sfântul Grigorie de Nazianz îl folosesc drept imagine a retragerii în pustie şi a nevoinţelor ascetice.

De aceea, preocuparea pentru viaţa şi activitatea Sfântului Ilie a însemnat pentru mulţi Sfinţi Părinţi un mod de a reliefa atât legătura cu personalităţi vechi-tes-tamentare, prin acelaşi duh al trăirii cuvintelor scripturistice, cât şi concre-tizarea unor calităţi proprii trăirii duhovniceşti creştine.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Profetul şi apărătorul monoteismului

La moartea regelui Solomon, fiul lui David, cele zece triburi din nord s-au revoltat față de Roboam, urmașul lui Solomon, din cauza taxelor foarte mari puse pe popor. Doar triburile lui Iuda și Veniamin au rămas loiale casei lui David, în timp ce triburile din nord au pus rege pe Ieroboam, fiul lui Nabat, un fost funcționar de la curtea lui Solomon (III Regi 12, 1-20). Acest act istoric s-a petrecut în anul 926 î.Hr. Astfel au apărut două regate: unul în nord, cu numele Israel, şi altul în sud, în jurul Ierusalimului, cu numele Iuda.

În vreme ce regatul lui Iuda îşi concentra viaţa religioasă în jurul Templului din Ierusalim, regatul lui Israel se îndepărta tot mai mult de credinţa monoteistă mozaică, ajungând să adopte diverse divinităţi ale neamurilor vecine, acest fenomen având girul regalităţii israelite. Regele care şi-a depăşit înaintaşii în fapte urâte înaintea lui Dumnezeu şi care a adoptat şi impus poporului cultul unor zeităţi străine a fost Ahab (III Regi 16, 30-33).

În aceste împrejurări apare o personalitate excepţională, şi anume Ilie din Tesba Galaadului (ţinutul muntos dintre Iordan şi deşertul arab).

Misiunea sa profetică ne este relatată de Sfânta Scriptură a Vechiului Testament în Cartea a III-a a Regilor, capitolele 17-22 şi capitolele 1-2 din Cartea a IV-a a Regilor, iar personalitatea sa şi locul pe care-l ocupă în tradiţia iudaică sunt confirmate de textele din Noul Testament, când se face referire la Sfântul proroc Ilie (Matei 16, 14; 17, 11-12; Marcu 8, 28; Luca 4, 25-26; 9, 8 și 19).

Activitatea sa era plină de curaj şi perseverenţă în demonstraţia că Iahve este unicul şi adevăratul Dumnezeu. Nu se cruţa, ştia deopotrivă să asculte şi să dea porunci, dar toate le făcea pentru a împlini misiunea pe care Domnul i-a dat-o, şi anume aceea de a arăta pe Dumnezeul Cel adevărat, Domnul cerului şi al pământului, şi de a scoate poporul de sub imperiul minciunii idolatre a unei zeităţi a naturii cum era Baal.

Importanţa Sfântului proroc Ilie pentru păstrarea adevărului revelat este fundamentală, el fiind modelul ideal al profetului şi apărătorului credinţei în Unicul Dumnezeu adevărat.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Profetul Ilie, apărătorul monoteismului

În fiecare an la 20 iulie îl sărbătorim pe Sfântul proroc Ilie. După cum remarcă părintele profesor Ene Branişte, „este singurul sfânt din Vechiul Testament care are sărbătoare cu ţinere în calendarul ortodox”. Importanţa cinstirii sale în Ortodoxia românească este subliniată şi de poporul dreptcredincios, care îl cinsteşte în mod deosebit şi îl consideră mare făcător de minuni. De aceea, peste 120.000 de români îi poartă numele. Sfântul proroc Ilie este ocrotitorul Forţelor Aeriene Române. Multe biserici din oraşele şi satele ţării noastre îl au ca ocrotitor.

Sfântul Ilie marchează în mod profund istoria biblică. În Scriptura Vechiului Testament ne este prezentat ca o persoană cu o înflăcărare cu adevărat divină. Puterea şi semnificaţia tulburătoare a faptelor sale vin din perfecta lor adaptare la cerinţele lui Dumnezeu. După Moise, Avraam şi David, el este personajul Vechiului Testament cel mai des citat în scrierile creştine patristice.

Personalitatea marcantă a Sfântului Ilie se detaşează dintre ceilalţi proroci ai Legii Vechi prin modul de viaţă ascetică, prefigurând în acest fel trăirea creştină, prin zel, virtute şi asceză. Preocuparea pentru viaţa şi activitatea Sfântului Ilie a însemnat pentru mulţi Sfinţi părinţi un mod de a reliefa atât legătura cu personalităţi vechi-testamentare, prin acelaşi duh al trăirii cuvintelor scripturistice, cât şi concretizarea unor calităţi proprii trăirii duhovniceşti creştine.

Misiunea sa profetică ne este relatată de Sfânta Scriptură a Vechiului Testament în Cartea a III-a a Regilor, capitolele 17-22, şi capitolele 1-2 din Cartea a IV-a a Regilor, iar personalitatea sa şi locul pe care-l ocupă în tradiţia iudaică sunt

confirmate de textele din Noul Testament, când se face referire la Sfântul proroc Ilie (Matei 16, 14; 17, 11-12; Marcu 8, 28; Luca 4, 25-26; 9, 8 și 19). Activitatea sa era plină de curaj şi perseverenţă în demonstraţia că Iahve este unicul şi adevăratul Dumnezeu. Știa deopotrivă să asculte şi să dea porunci, dar toate le făcea pentru a împlini misiunea pe care Domnul i-a încredinţat-o, şi anume aceea de a arăta pe Dumnezeul cel adevărat, Domnul cerului şi al pământului, şi de a scoate poporul de sub imperiul minciunii idolatre.

Importanţa Sfântului proroc Ilie pentru păstrarea adevărului revelat este fundamentală, el fiind modelul ideal al profetului şi apărătorului credinţei în Unicul Dumnezeu adevărat.

Cinstea de care se bucură Sfântul Ilie se vede în prezența sa pe Muntele Tabor alături de Moise, atunci când Mântuitorul S-a schimbat la Față înaintea ucenicilor Lui. Moise și Ilie au fost de față lângă Domnul în slavă, primul ca primitorul și dătătorul Legii, al doilea drept cel mai neînfricat luptător în apărarea credinţei într-un singur Dumnezeu. Prezenţa sa la Schimbarea la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos ne arată importanţa exemplului său de mărturisire a dreptei credinţe, iar viaţa lui este mai ales un model anahoretic pe care îl oferă lumii monahale creştine.

Alături de Enoh, este al doilea om al lui Dumnezeu despre care Scriptura Vechiului Testament ne spune că a fost ridicat cu trupul la cer şi nu a cunoscut moartea.

Sfântul Ilie este cinstit de creştini ca mare făcător de minuni şi aducător de ploi în vreme de secetă.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Sfântul proroc Ilie, al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos

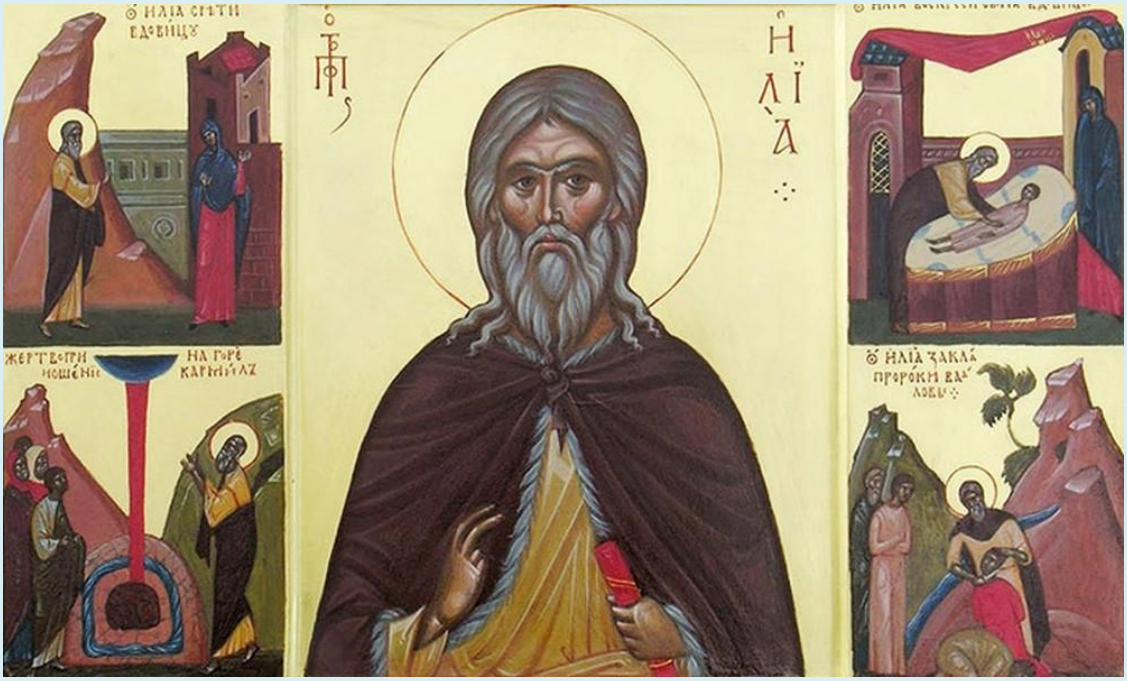

21 iul, 2021

Biserica Ortodoxă l-a prăznuit marți, 20 iulie 2021, pe Sfântul proroc Ilie Tesviteanul. În troparul acestei zile aflăm că acest profet, care a trăit cu 900 de ani înainte de Hristos, va fi al doilea înaintemergător al venirii Lui: *„Cel ce a fost înger în trup, temeiul prorocilor, al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie slăvitul, care a trimis de sus lui Elizei dar, izgonește bolile și pe cei leproși îi curățește. Pentru aceasta, și celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăște tămăduiri”.*

Știm din Sfânta Scriptură a Noului Testament că Înaintemergătorul Domnului nostru Iisus Hristos este Sfântul proroc Ioan Botezătorul. ***Când auzim troparul sărbătorii Sfântului proroc Ilie, ne întrebăm despre ce venire a lui Hristos este vorba și cum acest profet va fi al doilea înaintemergător al Mântuitorului Iisus Hristos?*** Tot din paginile Sfintei Scripturi știm că Domnul Iisus Hristos va veni la Parusie pentru a judeca toate neamurile. Pentru această a doua venire în lume a lui Hristos va fi înaintemergător Sfântul proroc Ilie, care nu a cunoscut moartea pentru că a fost ridicat de Dumnezeu la cer. Însă, la sfârșitul veacurilor, el va veni pe pământ alături de Enoh, care a fost ridicat și el de Dumnezeu la cer, și vor vesti pe Hristos ca Domn și Dumnezeu, pregătind lumea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos la Parusie.

Despre acest lucru părintele Cleopa mărturisește: *„Aceşti doi proroci au să se pogoare, să vină din Rai, trimişi de Dumnezeu, fiind luaţi cu tot cu trup la Cer. Când vor predica ei cu mare putere şi vor înfrunta pe antihrist trei ani şi jumătate, cât va împărăţi el, Sfinţii Enoh şi Ilie vor avea mare putere să străbată tot pământul cu fel de fel de minuni. Au să facă minuni mari şi semne în Ierusalim. (...) Când vor predica ei, îi va auzi tot pământul şi-i va vedea toată lumea (...)”.*

Sfântul Nicolae Velimirovici ne spune: *„În minunata carte a Apocalipsei este prezisă venirea a doi martori puternici ai lui Hristos chiar înainte de sfârşitul lumii. Potrivit Predaniei, aceştia vor fi Enoh şi Ilie. Cu mare putere atât în fapte, cât şi în cuvinte, aceştia vor mărturisi despre Hristosul cel viu şi, ca nişte gornişti care sună alarma, vor chema neamul omenesc cel stricat să se pocăiască grabnic”.*

Aceste lucruri, după cum am văzut mai sus, sunt consemnate în Cartea Apocalipsei: ***„Şi voi da putere celor doi martori ai Mei şi vor proroci o mie două sute şaizeci de zile îmbrăcaţi în sac. Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Dumnezeului pământului. Şi dacă voieşte cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor şi-i mistuie pe vrăjmaşii lor; şi dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie să fie ucis. Aceştia au stăpânire să închidă cerul, ca să nu plouă ploaie în zilele proorociei lor, şi stăpânire au peste ape să le schimbe în sânge şi să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei şi-i va birui şi-i va omorî” (Apocalipsa 11, 3-7).***

Sfinții părinți Efrem Sirul și Ioan Damaschin arată foarte clar că cei „doi martori” menționați în Apocalipsă sunt Ilie și Enoh. Cărțile noastre de cult mărturisesc Tradiția Bisericii care îi identifică în cei doi martori pe Ilie și Enoh. În acest sens, despre Sfântul proroc Ilie ni se spune că *„a fost răpit cu trupul într-un car de foc şi este viu până acum, păzit de Dumnezeu în lăcaşurile Raiului. A fost văzut în trup de cei trei apostoli în vremea Schimbării la Faţă a Domnului pe Muntele Tabor şi iarăşi va fi văzut în trup de oamenii cei muritori - înaintea venirii celei de-a doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei va pătimi de sabia lui antihrist nu numai ca proroc, ci şi ca mucenic, şi va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dătătorul de plată, Dumnezeu”.*

Tot din tradiția liturgică aflăm că *„Ilie va veni dimpreună cu Enoh înainte de a doua venire a lui Hristos, pentru a osândi nelegiuirea cea fără de margini a lui antihrist şi a însufleţi evlavia credincioşilor”.*

Din aceste texte înțelegem de ce Sfântul proroc Ilie este numit „al doilea înainte-mergător al venirii lui Hristos”.

Vasile-Robert Nechifor - Sfântul proroc Ilie Tesviteanul în Sfintele Evanghelii

În marea Sa iubire de oameni, după căderea protopărinţilor în păcat, Dumnezeu a promis trimiterea unui Răscumpărător pentru scoaterea omului din moartea păcatului. Pregătirea venirii Lui s-a făcut în special în sânul poporului evreu, prin oamenii aleşi. Între aceşti bărbaţi aleşi, plini de Duhul Sfânt, Sfântul Ilie Tesviteanul ocupă un loc de cinste, el fiind amintit şi în multe locuri din Sfintele Evanghelii.

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul este cel mai cunoscut proroc al Vechiului Testament datorită vieţii sale aspre şi a minunilor pe care le-a săvârşit în activitatea sa profetică. Născut în Tesva Galaadului, Sfântul Ilie a fost trimis de Dumnezeu cu 900 de ani înainte de naşterea Mântuitorului Hristos pentru a lupta împotriva cultului idolatru al idolilor Baal şi Astarta, introdus de regele Ahab, la dorinţa soţiei sale păgâne, Izabela.

În ciuda potrivniciilor suferite, mânat de Duhul Sfânt, prorocul Adevăratului Dumnezeu a dovedit deşertăciunea idolească a celor doi zei prin minunea pogo-

râriі focului din cer şi a închiderii cerului timp de trei ani şi şase luni. De asemenea, în Sarepta Sidonului, unde a fost trimis de Dumnezeu, sfântul s-a rugat ca făina şi untdelemnul văduvei care l-a primit să nu se împuţineze din vase cât timp va dăinui foametea cauzată de secetă, iar mai târziu l-a înviat pe fiul acesteia, care murise pe neaşteptate.

La sfârşitul activităţii sale, Sfântul Ilie a fost ridicat la cer de un car cu cai de foc, iar tradiţia creştină spune că el este unul dintre cei doi martori care vor veni pe pământ la sfârşitul lumii pentru a vesti Parusia lui Hristos.

Din aceste motive, el este considerat unul dintre cei mai importanţi profeţi ai Vechiului Testament, purtător al puterii lui Dumnezeu, amintirea minunilor lui rămânând la fel de vie în memoria poporului iudeu, chiar şi în timpul activităţii Mântuitorului, după cum reiese din mai multe pasaje ale Sfintelor Evanghelii.

În primele menţionări din Evangheliile sinoptice, Sfântul Ilie este pus în legătură cu Sfântul Ioan Botezătorul.

Sfântul evanghelist Luca, relatând vestirea naşterii Sfântului Ioan, aminteşte faptul că Arhanghelul Gavriil i-a spus lui Zaharia că cel ce urmează a se naşte „va merge înaintea Lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie” (Luca 1, 17), ulterior Mântuitorul spunând despre Înaintemergătorul Său: „Dacă voiţi să înţelegeţi, el este Ilie, cel ce va să vină” (Matei 11, 14). Sfântul Ioan Gură de Aur explică legătura dintre cei doi, spunând că ambii au primit de la Dumnezeu aceeaşi slujire, pregătind venirea Fiului lui Dumnezeu, Ioan, venirea întru smerenie spre mântuirea omului, iar Ilie, venirea întru slavă spre judecarea a toată suflarea.

Totodată, asemănarea celor doi proroci în conştiinţa poporului se reflectă şi la nivelul lucrării lor şi al atitudinii faţă de păcat şi fărădelege, indiferent de statutul social al celor care le făptuiau. Istoria consemnează faptul că ambii au înfruntat cu multă râvnă regii sub care au trăit, Ahab, respectiv Irod.

Sfântul Ilie la Schimbarea la Faţă

Un alt episod relevant este Schimbarea la Faţă a Mântuitorului pe muntele Taborului, atunci când alături de El s-au arătat lămurit Moise şi Ilie (Matei 17, 3-4; Marcu 9, 4-5; Luca 9, 30, 33). Prezenţa umilă a celor doi corifei ai profeţilor arată faptul că Hristos nu Se identifică cu nici unul dintre ei, după cum credeau mulţi dintre cei care asistaseră la minunile săvârşite de El. De asemenea, prezenţa lui Ilie alături de Mântuitorul întăreşte legitimarea Lui ca Fiu al lui Dumnezeu în faţa

poporului iudeu, deoarece Ilie, un mare apărător al adevărului şi al slavei lui Dumnezeu, nu s-ar fi însoţit cu un înşelător şi potrivnic al lui Dumnezeu. Astfel, după cuvintele Sfântului Ioan Hrisostom, Hristos Îşi arată slava Sa cea dumnezeiască în mijlocul celor care au strălucit în Vechiul Testament, Moise dătător al Legii, iar Ilie, corifeul profeţilor.

Totodată, prezenţa lui Ilie la Schimbarea la Faţă reprezintă împlinirea activităţii sale de profet. Dacă în timpul predicării pe pământ el a putut doar simţi prezenţa lui Dumnezeu ca o adiere de vânt (3 Regi 19, 11-13), de această dată, negustând încă moartea, a văzut slava lui Dumnezeu în lumina necreată a Taborului şi aievea pe Fiul Său întrupat.

Grabnic ajutător şi făcător de minuni

Prorocul Ilie mai este amintit în paginile Sfintelor Evanghelii şi în virtutea calităţilor sale de făcător de minuni şi de grabnic ajutător pentru cei aflaţi în suferinţă. Două texte sunt edificatoare.

La începutul activităţii Sale, Mântuitorul reproşează evreilor învârtoşarea inimii lor, amintindu-le faptul că ei au urât pe toţi prorocii trimişi la ei, inclusiv pe Sfântul Ilie, care, după ce a închis cerul, a mers la o femeie străină de neam, văduva din Sarepta Sidonului (Luca 4, 25-26). De asemenea, atunci când era răstignit pe Golgota, în una dintre cele şapte cuvântări de pe Cruce, Mântuitorul a spus: „Eli, Eli, lama sabahtani?” (Matei 27, 46; Marcu. 15, 34), iar poporul credea că îl strigă pe Ilie în ajutor (Matei 27, 47; Marcu 15, 35). Din aceste texte reiese credinţa poporului iudeu în puterea pe care prorocul o primise de la Dumnezeu, atât pentru facerea de minuni, cât şi pentru ajutorarea celor care îl cheamă în rugăciune.

Evlavia de atunci a poporului evreu se păstrează nealterată până astăzi şi în mijlocul Bisericii noastre. În rugăciunile pentru ploaie, Sfântul Ilie este chemat să mijlocească pentru izbăvirea de secetă, să păzească culturile şi călătoriile. Din acest motiv, el este considerat stăpânul tunetelor şi al fulgerelor şi ocrotitorul apicultorilor.

Totodată, Sfântul proroc Ilie a fost ales şi patron al Forţelor Aeriene Române.

Pr. Florin Vânătoru - Sfântul Ilie în lumina Scripturilor

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul se bucură de o popularitate şi o cinstire deosebite în rândurile credincioşilor ortodocşi. Biserica i-a rânduit o zi de mare prăznuire pentru că virtuţile şi faptele lui minunate strălucesc ca nişte diademe scumpe peste veacuri şi sunt pilde demne de urmat pentru noi.

Sfântul Ilie a fost „om pământesc, cu slăbiciuni asemenea nouă" (Iacov V, 17), însă a trăit ca un om ceresc. A fost un om al rugăciunii şi al împlinirii voii lui Dumnezeu. A avut o curăţie sufletească asemenea îngerilor, o răbdare neclintită asemenea mucenicilor, o credinţă dreaptă şi statornică asemenea apostolilor, un curaj uluitor în înfruntarea rătăcirilor idolatre şi a nelegiuirilor de tot felul şi o râvnă neistovită în slujirea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Biserica îl numeşte în cântările ei „îngerul Domnului care suflă cu râvnă dumnezeiască", pentru că era însufleţit de zel sfânt faţă de Dumnezeu, faţă de triumful adevărului dreptei credinţe şi faţă de împlinirea faptei de milostenie şi de binefacere către semenii săi.

„A biruit păgânătatea şi pe cei fără de lege i-a mustrat şi i-a ruşinat"

Mai marele între proroci pomenit azi era originar din Tesba Galaadului şi a activat ca profet în regatul lui Israel în secolul al IX-lea înainte de Hristos în vremea domniei lui Ahab, un rege imoral care săvârşise atâtea „fapte rele înaintea ochilor Domnului", încât întrecuse în fărădelegi pe „toţi cei ce au fost înaintea lui" (III

Regi XVI, 30). Acest rege îşi luase de soţie pe Izabela, o femeie păgână, care l-a atras la rătăcirea idolească, îndemnându-l să renunţe la cinstirea adevăratului Dumnezeu şi să îmbrăţişeze credinţa popoarelor păgâne, care se închinau zeului Baal şi zeiţei Aşera (Astarta). Răutatea atinsese apogeul în clipa când regele a înălţat altare şi temple acestor zeităţi, silind poporul să părăsească slujirea Dumnezeului lui Avraam, a lui Isaac, a lui Iacov şi să se închine lui Baal şi Astartei şi să le aducă jertfe.

Această cumplită nelegiuire a aprins mânia celui Prea Înalt şi braţul Său a lovit cu tărie şi fără cruţare pe cei rău-credincioşi. Unealta pedepsirii necredinţei şi înşelăciunii idoleşti şi instrumentul lucrării proniatoare a lui Dumnezeu a fost în acel moment de crâncenă orbire şi întunecare sufletească Sfântul mare proroc Ilie. Prin râvna, credinţa şi înţelepciunea sa şi prin puterea lui Dumnezeu, el „a biruit păgânătatea şi pe cei fără de lege i-a mustrat şi i-a ruşinat”. Parcă îl vedem cum se prezintă în faţa regelui Ahab mustrându-l cu îndrăzneală şi ameninţându-l cu pedeapsa lui Dumnezeu: „Pentru că te-ai lepădat de Dumnezeul Cel adevărat şi te-ai închinat la dumnezei falşi şi mincinoşi”. Acestea zicând, a plecat dinaintea lui Ahab. Din clipa aceea, cerul s-a încuiat şi s-a făcut secetă mare, încât nici o picătură de ploaie sau de rouă n-a picat de sus pe pământ timp de trei ani şi jumătate şi poporul îndura foamea, lipsa şi sărăcia.

Pentru a-l cruţa de foame şi sete şi pentru a-l izbăvi de răzbunarea Izabelei, Domnul i se arată lui Ilie şi îl sfătuieşte zicându-i: „Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo!” (III Regi XVII, 3-4).

„Acum cunosc şi eu că tu eşti omul lui Dumnezeu”

În acest chip minunat a fost hrănit alesul şi plăcutul lui Dumnezeu Ilie. Corbii îi aduceau pâine şi carne în fiecare zi, iar setea şi-o potolea adăpându-se cu apă din pârâu.

Secând pârâul din cauza secetei, profetul primeşte înştiinţare de la Domnul să se îndrepte către Sarepta Sidonului, căci acolo îi poruncise unei femei văduve să-l hrănească. Femeia era săracă lipită pământului, ca şi locuitorii ţinutului, căci nu avea decât „o mână de făină într-un vas şi puţin untdelemn într-un urcior” şi, totuşi, la rugămintea profetului, se lasă înduplecată şi îi pregăteşte acestuia o turtă ca să-şi astâmpere foamea, căci se încredinţase în cuvintele lui atunci când i-a zis: „Nu te teme, ci du-te şi fă cum ai zis, dar fă mai întâi o turtă pentru mine şi adu-

mi-o, iar pentru tine şi pentru fiul tău vei face mai pe urmă, căci aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Făina din vas nu va scădea şi untdelemnul din urcior nu se va împuţina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ” .

Minunea se întâmplase întocmai, căci Dumnezeu îi răsplăteşte bunătatea femeii, făcând ca ultimul gram de făină şi puţinul untdelemn pe care îl mai avea să nu se împuţineze, ci să prisosească pe toată durata secetei, după cuvântul Domnului grăit prin Ilie. Dărnicia femeii şi felul în care a recompensat-o Dumnezeu ne arată cât de mult valorează fapta milosteniei.

Tot cu acest prilej Sfântul proroc Ilie a mai săvârşit o minune. Întâmplându-se ca să moară fiul văduvei, profetul reuşeşte să-l readucă la viaţă prin puterea rugăciunilor sale şi să-l încredinţeze mamei lui, spunând: „Iată, copilul tău este viu”, la care văduva, cu sufletul plin de recunoştinţă, îi răspunde: „Acum cunosc şi eu că tu eşti omul lui Dumnezeu şi cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta”.

„Domnul este Dumnezeu”

A venit vremea ca Dumnezeul Cel adevărat să-Şi arate puterea divină înaintea oamenilor şi aceştia să-L preaslăvească. Pentru aceasta, marele Ilie a mers înaintea preoţilor mincinoşi şi a făcut legământ să se arate prin foc care este Dumnezeul Cel adevărat. O zi întreagă s-au rugat slujitorii lui Baal, s-au frământat şi s-au agitat peste măsură, încât „se înţepau după obiceiul lor cu săbii şi cu lănci până ce curgea sânge. Dar n-a fost nici glas, nici răspuns, nici auzire. Atunci a zis Ilie Tesviteanul către prorocii lui Baal: Daţi-vă acum la o parte ca să-mi săvârşesc şi eu jertfa mea!” (III Regi XVIII, 28-29). Mai întâi a luat 12 pietre după numărul celor 12 seminţii ale lui Israel, a zidit din pietrele acestea jertfelnic în numele Domnului, a pus pe el lemne şi a aşezat deasupra lor viţelul cel junghiat. Apoi, a turnat apă din belşug şi, căzând în genunchi, s-a rugat cu stăruinţă, zicând: „Auzi-mă, Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, eşti Dumnezeu şi că Tu le întorci inima la Tine” (III Regi XVIII, 37). Rugăciunea a fost ascultată şi din înălţimea cerului „s-a pogorât foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot şi lemnele şi pietrele şi ţărâna şi a mistuit şi toată apa care era în şanţ” (III Regi XVIII, 38), iar poporul, copleşit de măreţia acestei minuni, a căzut cu faţa la pământ, slăvind pe Dumnezeu şi zicând: „Domnul este Dumnezeu” (III Regi XVIII, 39). Acum toţi s-au convins că Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul Cel adevărat, Dumnezeul părinţilor lor, al lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov, iar închinarea la idoli este o înşelăciune.

Cinstirea Sfântului Ilie în Biserică

Pentru virtuţile sale alese, pentru viaţa austeră şi pentru râvna sa înflăcărată cu care a mărturisit cuvântul şi voia lui Dumnezeu, acest înger pământesc şi om ceresc nu a gustat paharul morţii, ci a fost înălţat cu trupul la cer. După ce a traversat împreună cu ucenicul său, Elisei, Iordanul, pe care îl despărţise în două cu mantia sa, s-a îndreptat spre pustie şi „pe când mergeau ei aşa pe drum şi grăiau, deodată s-au ivit un car şi cai de foc şi, despărţindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer”. În timp ce se înălţa spre cer în car de foc, i-a căzut mantia, care a rămas în posesia ucenicului Elisei, despărţind şi el cu ajutorul acesteia apele Iordanului. Acesta a continuat în Israel lucrarea profetică a lui Ilie, fiind socotit de toţi urmaş al său. Aceasta este istorisirea pe scurt a vieţii şi faptelor minunate ale Sfântului proroc Ilie.

Şi ceilalţi profeţi au făcut minuni, au prevestit venirea Mântuitorului Hristos şi au avut viziuni, însă personalitatea Sfântului proroc Ilie îi covârşeşte în chip uimitor. El a fost figura profetică cea mai populară şi cea mai iubită de poporul israelit, iar Biserica Ortodoxă l-a aşezat în locul de cinste al marilor proroci.

Biserica învaţă despre el că, aşa cum L-a propovăduit pe Dumnezeu pe pământ înaintea oamenilor, tot aşa se va înfăţişa şi înaintea celei de a doua veniri a Mântuitorului, cu slavă, ca să vestească lumii apropierea judecăţii de apoi şi să-L prezinte pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu. În faţa lui vor rămâne înmărmuriţi şi ruşinaţi toţi cei ce L-au tăgăduit pe Hristos şi i-au călcat poruncile Lui, aşa cum odinioară evreii părăsiseră credinţa în adevăratul Dumnezeu şi se închinau lui Baal.

Sfântul prooroc Ilie este proorocul Sfintei Euharistii

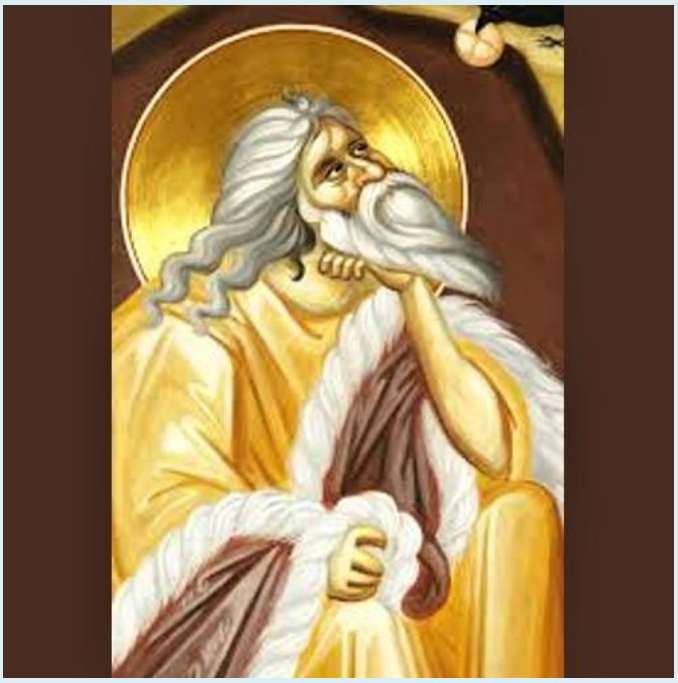

Sfântul prooroc Ilie este temeiul proorocilor. Aceasta întrucât a vorbit cu Dumnezeu, L-a văzut pe Muntele Horeb şi a simţit mireasma harului şi adierea lină a prezenţei Lui în toată viaţa sa. Proorocie înseamnă în primul rând aprofundare a vieţii lui Dumnezeu în viaţa ta, vedere a tainelor dumnezeieşti prin fecioria inimii: „Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. Vestitorul binefacerilor sau pedepselor dumnezeieşti este în primul rând prietenul de sfat al Stăpânului. Înainte de a vedea cerurile încuindu-se, Ilie a văzut cerul său interior şi l-a umplut de slava lui Dumnezeu prin rugăciune. Înainte de a vesti viitorul poporului lui Israel, Ilie a văzut prioritatea absolută a vieţii lui: lucrarea mâinilor lui Dumnezeu.

De asemenea Sfântul prooroc Ilie este prototip al monahilor. Feciorelnic în toată viaţa sa, „înger în trup” prin curăţie şi sfinţenia vieţii, verticalitate fiinţială şi râvnă neabătută, ascultare neostoită faţă de poruncile lui Dumnezeu, luptă încrâncenată şi incandescentă împotriva idolilor lumii acesteia, sărăcie a duhului şi a vieţii, pribegie amară şi însingurare plină de Dumnezeu. Sfântul Ilie este aşadar povăţuitor al călugărilor şi model de pustnicie a vieţii. Sihastru adânc în Munţii Carmel ori Horeb, eremit al vederii slavei Domnului Savaoth, Ilie a fost şi permanent implicat în durerile vieţii celor mulţi. Pierderea lor cu grijă de la stăpânul idolatru, îl durea la fel de mult ca şi cum s-ar fi pierdut el însuşi. Mustrător al patimilor omeneşti,

mâhnit de slăbiciunea şi ignoranţa poporului, Sfântul Ilie este călugărul avant la lettre, misionar autentic şi sihastru adevărat.

Sfântul Ilie este şi prototip al mărturisitorilor. Prigonit în toată viaţa sa, pe fugă din cauza vicleniilor acestui veac, Ilie nu a încetat niciodată să mărturisească adevărul. Cu preţul vieţii, a slăvit pe adevăratul Dumnezeu şi a primit viaţă veşnică. A pierdut totul în lumea aceasta, dar a dobândit întreagă viaţa de dincolo, în tihna Stăpânului iubirii. Iubitor de adevăr, a adeverit lumina Cuvântului dătător de viaţă. Privitor al tainelor cereşti, le-a împărtăşit oamenilor doritori de nemurire. Vorbitor cu Stăpânul, a dăruit oamenilor poruncile stăpâneşti.

Însă cel mai mult dintre toate, Sfântul prooroc Ilie este proorocul Sfintei Euharistii. Prunc fiind, tatăl său l-a văzut învelit cu foc de îngeri şi hrănit cu văpaie cerească. Cuvântul său incandescent a ars toate materiile stricăcioase ale păcatului. Iar proorocia sa, prin care zidind jertfelnic lui Dumnezeu, s-a pogorât foc din cer care a ars toate cele puse pe el, şi jertfelnicul însuşi, este proorocia Sfintei Împărtăşanii, prin care, pogorându-se la rugăciunea Bisericii Focul Duhului Sfânt, arde păcatele oamenilor credincioşi, luminează cu har ceresc inima lumii, cauterizează rănile cele de demult, înviedniceşte pe oameni de puterea cea de foc şi de lumină a lui Dumnezeu, prin Trupul şi Sângele Fiului Lui, pe care L-a dat pentru viaţa lumii.

Ilie vădeşte aşadar cu un mileniu înainte de Hristos temelia euharistică a lumii, proiectul veşnic de înveşnicire a creaţiei, adâncul de taină al iubirii lui Dumnezeu Dăruitorul, vocaţia omului de a se hrăni cu nemurirea, viitorul absolut al umanităţii, de unire în iubire cu Dumnezeu, prin intermediul Hranei celei veşnice.

Sursa:
https://marturieathonita.ro/sfantul-prooroc-ilie-este-proorocul-sfintei-euharistii/?fbclid=IwAR3DOnca6HuT2uLsrYyKhNbnH6eCc2QKJCZr7ODZCiaP-phhCvAkTC6Mui4

Adrian Cocoşilă - Sfântul prooroc Ilie, tesviteanul - Tradiţii şi obiceiuri

Sfântul Ilie:

- *a trăit în Regatul de Nord al lui Israel, în vremea domniei regelui Ahab.*
- *a fost fiul preotului Sovac din Tesvi (din neamul lui Aaron) şi*
- *a trăit cu mai bine de 800 de ani înainte de Hristos.*

Vechiul Testament istoriseşte despre faptele lui minunate în cărţile numite Regi.

- *Este ales de Dumnezeu să certe aspru pe regele Ahab şi pe cei care-l urmau pe calea păgânească a adorării lui Baal.*
- *Sfântul Ilie a fost hrănit în chip minunat de corbi pe când era retras la pârâul Cherit şi de un înger pe drumul spre Muntele Horeb;*
- *Datorită rugăciunii sale, Dumnezeu opreşte ploaia timp de trei ani şi jumătate; înmulţeşte făina şi uleiul văduvei din Sarepta Sidonului şi îl învie pe fiul ei; a chemat foc din cer prin care a ars jertfa adusă de el lui Dumnezeu;*
- *A înlăturat cultul zeului Baal;*
- *L-a văzut pe Dumnezeu în isihie, (vântul liniştit);*
- *A fost ridicat în carul de foc şi*
- *S-a arătat la Schimbarea la Faţă a Mântuitorului de pe muntele Tabor.*

Sfântul Ilie este reprezentat iconografic, cel mai adesea, fie în gura peşterii sale (hrănit de corb), fie în carul de foc (în care a fost răpit la cer). ***Sfântul Ilie este socotit şi protopărintele monahismului creştin.***

Tradiţii şi obiceiuri

Sfântul Ilie - stăpânul fulgerelor şi al ploilor

În credinţa populară se spune că Sfântul Ilie a fost un om de treabă, dar iute la mânie. Diavolul ştiind că acesta se mânie uşor, l-a făcut să-şi omoare părinţii.

Sfântul Ilie i-a cerut lui Dumnezeu să-i dăruiască putere să lupte împotriva demonilor. Astfel, Sfântul Ilie primeşte de la Dumnezeu un car de foc cu care să umble prin cer şi un bici de foc cu care fulgeră, ca să-i omoare pe diavoli. Aşa se face că atunci când fulgeră şi tună, oamenii cred că Sfântul Ilie a mai omorât un diavol.

Tunetul este zgomotul pe care îl face carul sfântului atunci când merge prin cer. Roţile carului au zimţi şi, mergând, sparg cerul şi aduc ploaia. Diavolii, ca să scape de biciul Sfântului Ilie, se ascund pe pământ: prin pomi, pe sub streaşina caselor, în turlele bisericilor şi chiar în corpurile unor animale.

În vreme de furtună oamenii aprind tămâie în casă, ca nu cumva să fie fulgeraţi şi ei din cauza prezenţei vreunui diavol.

Sfântul Ilie mergea atât de tare cu carul prin cer, încât cutremură şi tronul lui Dumnezeu.

Pentru a mai potoli mânia Sfantlui Ilie, Dumnezeu i-a luat puterea dintr-o mână şi dintr-un picior.

De Sfântul Ilie fetele cunoşteau cu cine se vor mărita

În ajunul acestei zile, fetele se duceau noaptea pe ogoarele semănate cu cânepă şi se tăvăleau prin cultură. Dacă noaptea visau cânepa verde, era semn că se vor mărita cu flăcăi tineri. În cazul în care visau cânepa uscată, în popor se spunea că vor avea parte de soţi bătrâni.

Plantele de leac erau culese în ziua cinstirii Sfântului Ilie

În dimineaţa zilei în care era cinstit Sfântul Ilie, oamenii culegeau plante de leac, în special busuiocul. Această plantă era dusă la biserică, binecuvântată şi arsă. Cenuşa rezultată era folosită în scopuri terapeutice, mai ales atunci când copiii lor făceau bube în gură.

Nu era voie să se consume mere până la Sfântul Ilie

Nu era voie să se consume mere până la 20 iulie şi nu se îngăduia ca aceste fructe să se bată unul de altul, pentru a nu bate grindină. În ziua Sfântului Ilie, femeile chemau copiii străini sub un măr, îl scuturau şi dădeau de pomană mere. Se credea că aşa se vor veseli morţii.

Sfântul Ilie - patronul apicultorilor

În această zi, la sate, apicultorii recoltau mierea de albine, activitate cunoscută sub denumirea de "retezatul stupilor". Recoltarea mierii se făcea numai de către bărbaţi, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, ajutaţi de către un copil. Retezatul nu se făcea dacă sărbătoarea cădea luni, miercuri, vineri sau duminică. După recoltarea mierii, erau invitaţi vecinii să guste din mierea cea nouă şi să bea ţuica îndulcită cu miere. Era nevoie de mare atenţie, că printre cei chemaţi să nu fie cineva care ştie să facă vrăji. Dacă erau prezente la această masă festivă astfel de persoane, apicultorii erau lipsiţi de belşug.

De Sfântul Ilie se organizau şi celebrele târguri de fete

De Sfântul Ilie se organizau iarmaroace şi bâlciuri, unele păstrate până în zilele noastre. Pentru ţinutul sucevean este demn de amintit renumitul bâlci de la Fălticeni, bâlci care, din anul 1814, în urma hrisovului lui Scarlat Vodă Calimach, era al doilea ca mărime din Europa, după cel de la Leipzig.

Tot în această zi se organizau şi celebrele târguri de fete, la care veneau tinerii să se cunoască în vederea căsătoriei. La acest sfârşit de săptămână sunt aşteptaţi mii de oameni la Târgul de Fete de pe Muntele Găină. Este cea mai cunoscută şi cea mai veche manifestare populară din Transilvania. Acest eveniment se desfăşoară la o altitudine de aproape 1.470 de metri, pe un platou situat la întretăierea judeţelor Alba, Arad şi Hunedoara. Târgul de fete de aici este atestat documentar din anul 1816.

Răzvan Codrescu - Ipostazele Sfântului Ilie

Proorocul Ilie în Sfintele Scripturi

Odraslă de preot al Legii Vechi (Sovac, din neamul lui Aaron), originar din Tesva Galaadului (drept care i se şi spune Tesviteanul), ***Ilie a fost unul dintre primii mari prooroci ai lui Israel, în sensul deplin al cuvântului, căci prooroc nu însemna doar înainte-văzător al celor viitoare, ci şi glas dojenitor în numele Celui Preaînalt, ca să nu se smintească de la dreptate nici poporul, nici mai marii lui.***

Scriptura istoriseşte cum l-a înfruntat Ilie pe regele Ahab (care, sub influenţa soţiei sale de neam păgân, se abătuse de la credinţa monoteistă şi se îndulcise spre cultul

lui Baal), certându-l cu asprime şi prevestind, ca pedeapsă dumnezeiască, trei ani şi jumătate de foamete peste Israel.

Iar Dumnezeu, chemându-l pe Ilie, i-a spus în ajunul osândei pe care o pregătise celor rătăciţi: "***Du-te spre Soare-Răsare şi ascunde-te la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Din apa pârâului îţi vei potoli setea, iar corbilor le-am dat poruncă să te hrănească acolo***" (*III Regi* 17, 3-4). Şi după ce astfel l-a pus la adăpost pe dreptul Ilie, Domnul a trimis secetă cumplită şi îndelungată peste Israel, de-şi blestemau iudeii ceasul în care se născuseră. *Ilie îşi potolea însă setea din apa izvorului de lângă peştera în care se retrăsese, iar corbii, după cuvântul Domnului, îi aduceau în zbor de-ale gurii, ca-n vremurile de belşug: dimineaţa – pâine, iar seara – carne. Şi aşa a petrecut proorocul, până ce lui Dumnezeu I-a plăcut să-l scoată de acolo şi să-l trimită în Sarepta Sidonului, apropiindu-se vremea îndurării Sale şi a obşteştii îndreptări, mai ales prin cuvântul şi puterea date lui Ilie.*

Tesviteanul a săvârşit multe minuni, cu aceeaşi putere de sus: de la pogorârea din cer a focului sau a ploii şi până la învierea fiului văduvei. Iar când a fost voia lui Dumnezeu să-l cheme la El pentru totdeauna, Ilie nu a murit ca toţi oamenii, ci a fost ridicat la cer într-un car de foc, chiar de sub ochii ucenicului său Elisei, care privea uluit la ce se petrecea şi spunea cuprins de frică mare: "***Părinte, părinte, carul lui Israel şi caii lui!***" (*IV Regi* 2, 12).

Pe vremea Mântuitorului, vreo opt veacuri mai târziu, renumele lui Ilie era atât de mare printre evrei încât, de mai multe ori, asupra lui Ioan Botezătorul, ca şi a lui Iisus Însuşi, a planat bănuiala că ar fi fost reîntrupări ale proorocului din vechime.

Iar la Schimbarea la Faţă a Domnului, petrecută pe Tabor, Evanghelia ne spune (*Matei* 17, 3-4; *Marcu* 9, 4-5; *Luca* 9, 30 şi 33) ***că Moise şi Ilie s-au arătat de-a dreapta şi de-a stânga lui Hristos, după mărturia celor trei ucenici care-L însoţeau (Petru, Iacov şi Ioan).***

Conform unei vechi tradiţii, cu temei în Sfânta Scriptură (cf. *Matei* 17, 10-11), ***Ilie va reveni la sfârşitul veacurilor, ca martor şi vestitor al Parusiei, deci ca înainte-mergător al celei de-a doua veniri a Domnului.***

Proorocul Ilie în conştiinţa Bisericii

Reprezentat iconografic, cel mai adesea, fie în gura peşterii sale (ce se poate vizita şi astăzi în ţinutul Hozevei), însoţit de corbul trimis să-l hrănească, fie în carul de

foc cu care a fost răpit la cer, cu Elisei ca martor şi urmaş al său, *Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul este, în calendarul bisericesc, ca şi în tradiţia populară, personajul din Vechiul Testament cel mai drag şi mai familiar conştiinţei creştine de pretutindeni.*

El este socotit şi protopărintele monahismului creştin (*cf*., de pildă, Sora Eliane Poirot, *Ilie proorocul, arhetipul monahului. Pentru o primenire profetică a monahismului*, Ed. Anastasia, Buc., 1999), prin îndelunga sa vieţuire în pustie ("***păros peste tot şi încins peste mijloc cu o cingătoare de piele***", asemenea Sfântului Ioan Botezătorul, de care apare apropiat în multe privinţe), iar în Apus Ordinul Carmelitan (înfiinţat în sec. XIII) şi-l revendică drept patron (*Carmelitarum Dux et Pater*), ca unul ce s-a ostenit tocmai pe Muntele Carmelului (cf. *III Regi* 18, 19).

Şi la noi sunt ***multe mănăstiri sau schituri cu hramul Sfântului Ilie***, pe tot cuprinsul ţării. Iată aici o listă a celor mai importante dintre ele:

- *Mănăstirea Dragomireşti (Dragomireşti, jud. Maramureş);*
- *Mănăstirea Floreşti (Poieneşti, jud. Vaslui);*
- *Mănăstirea Izvorul Miron (Româneşti-Tomeşti, jud. Timiş);*
- *Mănăstirea Nuşeni (Nuşeni, jud. Bistriţa-Năsăud);*
- *Mănăstirea «Sfântul Ilie» (Albac-Horea, jud. Alba);*
- *Mănăstirea Topliţa (Topliţa, jud. Harghita);*
- *Mănăstirea Vasiova (Bocşa, jud. Caraş-Severin);*
- *Schitul Băişoara (Băişoara, jud. Cluj);*
- *Schitul Pahomie (Olăneşti, jud. Vâlcea);*
- *Schitul «Sfântul Ilie» de pe Muntele Semenic (Văliug, jud. Caraş-Severin);*
- *Schitul «Sfântul Ilie» (Buda-Berzunţi, jud. Bacău);*
- *Schitul «Sfântul Ilie» (Borleşti, jud. Neamţ);*
- *Schitul «Sfântul Ilie» (Vama-Tarcău, jud. Neamţ).*

Numele în sine este şi el purtător de înaltă semnificaţie religioasă: continuator al numelui biblic *Elijahu*, alcătuit din cele două numiri predilecte ale lui Dumnezeu în limba ebraică, *El* şi *Jahve* (cum am zice noi: „Doamne Dumnezeule"), are înţelesul de „***Domnul e adevăratul Dumnezeu***".

Prin intermediul Bibliei, numele s-a impus în toată lumea creştină de mai târziu. La noi, numele de *Ilie* (diminutivul cel mai frecvent: *Iliuţă*) este astăzi tot mai rar folosit ca nume de botez, dar în trecut a fost foarte răspândit şi a cunoscut numeroase variante (unele perpetuate doar ca nume de familie: *Ilia*, *Ilieş*, *Iliaş*,

Ilioiu, *Ilaşcu*, *Ilea*, *Ilian*, *Elian*, *Elie*, *Eliade* etc.), ba şi unele forme feminine (*Iliana*, *Ilica*, *Iliuca* ş. a.).

Proorocul Ilie în tradiţia populară

În bogata noastră tradiţie folclorică, de Ilie se leagă credinţe destul de stranii, precum aceea că, „pe vremea când era om", ar fi fost păcălit de diavol, ucigându-şi fie părinţii, fie soţia şi fiul, sub bănuiala – nefondată – că ar fi fost „încornorat" (Biblia şi Tradiţia, dimpotrivă, îi afirmă fecioria).

Aşa se explică faptul că principala ocupaţie a lui „Sântilie" este să-l urmărească pe diavol, pentru a răzbuna vechea şi tragică păcăleală. Se spune că el nu se va lăsa până ce nu-i va stârpi pe draci până la ultimul. Când tună, se crede că Sfântul îi avertizează pe păcătoşi, iar când trăzneşte, atunci înseamnă că a găsit vreun drac ascuns în sau după păcătosul nepocăit. Fulgerul şi trăznetul sunt armele sale predilecte (care iau adesea, în fantezia populară, chipul „biciului de foc"), încredinţate lui chiar de către Dumnezeu, ca şi carul de foc cu care brăzdează cerul şi se dedă la mare tărăboi (motivul e biblic, dar recuzita folclorică îl leagă, parcă, de vechile divinităţi solare). Exasperat El Însuşi, Dumnezeu, ca să-l mai domolească, i-ar fi uscat oarecând braţul şi/sau piciorul stâng. Pălie ar fi un fel de supranume al Sfântului (dar, după alţii, Ilie Pălie ar fi, de fapt, vizitiul acestuia).

Se mai zice că Sfântul, fiind aşa de „vechi de zile", nu prea ţine minte când cade sărbătoarea lui, drept care, dornic să mai şi petreacă puţin, Îl iscodeşte mereu pe Dumnezeu, Care-l duce însă cu vorba, până când ziua praznicului a trecut deja. Aceasta că nu cumva să se încingă prea tare, cum îi e firea, şi să dea frâu liber puterilor sale, cu care poate lesne să cutremure tot pământul.

Uneori ploile din mijlocul verii sunt socotite ca expresii ale furiei Sfântului, ce pare să aibă la îndemâna sa, cu voie de sus, tot mersul stihiilor, de la grindină la foc.

În ziua de Sântilie (20 iulie) e mare păcat să lucrezi, riscând să-ţi ardă casa sau să fii trăznit peste an. Te poţi păzi prin bună purtare sau cu ajutorul unor „talismane" creştineşti (cum ar fi, bunăoară, mâţişorii de salcie sfinţiţi la Paşte sau la Florii).

Cel mai sigur rămâne însă semnul crucii, căci numai îndărătul ei nu se poate ascunde nicidecum diavolul vânat de Sfânt până la sfârşitul lumii...

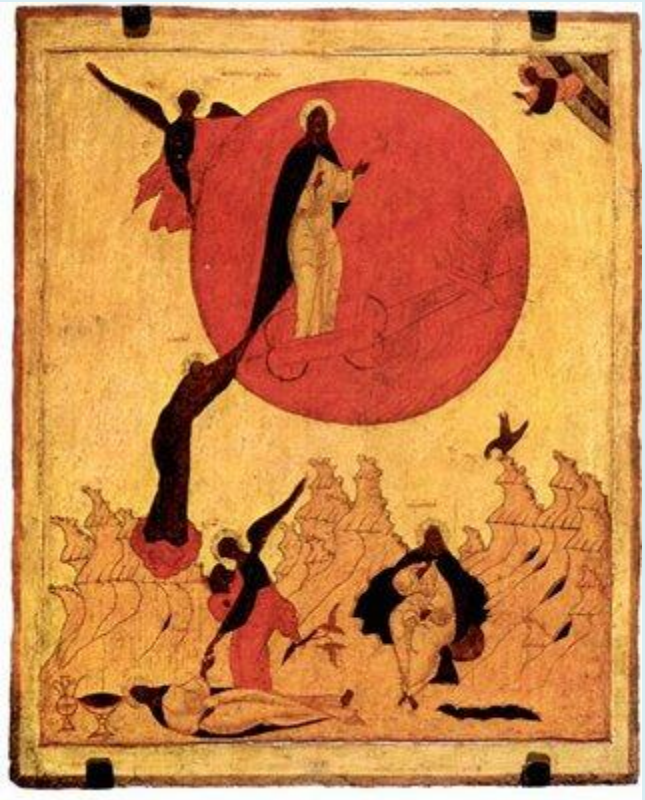

Odată, demult, pe când Sfinţii obişnuiau să se coboare pe pământ şi să stea de vorbă cu oamenii, iată că şi cel mai posac dintre ei, Sfântul Ilie, lăsându-şi carul de foc şi tunul cu care bubuie după draci, ceru îngăduinţă de la Dumnezeu să umble cu pasul pe pământ şi să-şi cerceteze neamurile, ce mai zic şi ce mai fac, şi cum mai merge lumea.

Dumnezeu l-a slobozit să se ducă, doar-doar s-o mai însenina la faţă, iar Sfântul Ilie bătu pământul în lung şi în lat, după care se întoarse, cam căzut pe gânduri şi codindu-se parcă să dea ochii cu Dumnezeu. Dar Domnul nu-l lăsă cu una-cu două, ci prinse a-l descoase, să vadă cu ce s-a folosit din călătoria aceea:

- Ia zi, Ilie, ce mai e pe pământ? Oare oamenii îşi mai aduc aminte de mine?

- Belşug şi fericire e pe pământ, Doamne şi toată zidirea ta se veseleşte, cu muzici şi cu ospeţe, lipsită de griji mai ceva ca în Rai. Dar de tine, ca să spun drept, nu prea mai are nimeni vreme să-şi amintească...

- De, mă Ilie, aşa sunt oamenii: cu cât o duc mai bine, cu atât se fac mai uituci.

Şi aşa mai curse o vreme, nu tocmai puţină, după care iar îi veni Sfântului Ilie dorul de ducă pe pământ, dar se întoarse mai degrabă decât data trecută.

- Ce-i cu tine, mă Ilie, de n-ai zăbovit mai mult printre oameni?

- Apoi, Stăpâne, cum aş fi răbdat să stau mai mult, când găsii pământul la mare strâmtorare, chinuit de jale şi de pagubă multă, că l-a bătut rău ploaia şi grindina, de le-a stricat oamenilor casele şi ţarinile, parcă a dat iadul peste ei...

- Ce să-i faci, mă Ilie, câteodată e şi aşa... Dar de mine oamenii îşi mai aduc aminte?

- O, sărmanii de ei, tot timpul le e numele tău pe buze şi ridică ochii înlăcrimaţi spre cer, strigând cu glasuri rugătoare: „Doamne, Dumnezeul nostru, fie-ţi milă de noi şi nu ne urgisi pentru păcatele noastre multe şi grele; ci opreşte prăpădul, că numai nădejdea la tine ne-a mai rămas”!

Arh. Mihail Daniliuc - Ziua când se binecuvântează fagurii cu miere

Mierea de albine este un aliment biblic, considerat printre cele vitale, conform cărții Înțelepciunii lui Isus Sirah (capitolul 39, versetul 31): „Începutul a toată trebuința vieţii omului este: apa, focul şi fierul, sarea şi făina de grâu, mierea şi laptele, sângele strugurelui, untdelemnul şi haina”. Dulcele aliment a constituit pentru inspirații scriitori ai cuvintelor dumnezeiești chiar un termen de comparație spre a sugera binecuvântarea, belșugul, dar și folosul cuvintelor duhovnicești.

***

Puțin după mijlocul lunii Cuptor proslăvim pe unul dintre sfinții cei mai populari din calendarul nostru ortodox, Sfântul proroc Ilie Tesviteanul, singurul dintre cei 16 profeți ai Vechiului Legământ căruia Biserica i-a rezervat o cinstire deosebită, marcată în calendar cu roșu. Viața sa cu totul specială - o prefigurare a vieţii Mântuitorului - i-a făcut pe Sfinții Părinți alcătuitori ai rânduielilor noastre ortodoxe să-i consacre, așadar, o zi de pomenire aparte, în comparație cu ceilalți profeți ai Vechiului Testament.

Evlavia populară față de Sfântul Ilie s-a manifestat și în frecvența cu care vrednicii noștri înaintași i-au hărăzit numeroase locașuri de cult. Cu precădere întâlnim biserici cu hramul proorocului în zonele cu întinse terenuri agricole. Se înțelege lesne că bunii creștini, evlavioși și credincioși, harnici și darnici, și l-au ales ocrotitor al bisericilor, gospodăriilor și pământurilor lor dintr-o rațiune practică: el este „responsabil” cu precipitațiile bine rânduite, atât de necesare pentru ca anul agricol să se arate binecuvântat, cu roade îmbelșugate.

Deopotrivă, modul cum Sfinții Părinți i-au fixat ziua de prăznuire - în mijlocul verii - ne învederează același lucru. Îndeobște tradiția Bisericii noastre drept-măritoare a consfințit rânduiala de a-i pomeni pe sfinți în ziua mutării lor la cerești locașuri. Dar Ilie prorocul încă nu a murit. Din cuprinsul dumnezeieștilor scripturi aflăm că Sfântul Ilie a fost luat cu trupul la Cer așteptând, într-o atemporală şi tainică existență, să coboare iarăşi printre noi, spre a-şi împlini misiunea de „al doilea mergător înainte al venirii lui Hristos”, după cum mărturisește troparul sărbătorii. Poate, cunoscându-i grabnicul ajutor la vreme de secetă, Părinții de odinioară i-au rânduit slujba în mijlocul verii tocmai spre a-l face un aliat la Cerescul Părinte pentru ploi liniștite, aducătoare de belşug.

Simțindu-i puterea de mijlocire la tronul dumnezeirii, breslele electricienilor şi aviatorilor şi l-au ales proteguitor. Deşi aproape uitată, întâlnim şi credinţa că prorocul Ilie îi ocrotește şi pe apicultori, stupari sau sitari, după cum sunt numiți ei prin părțile Munteniei.

De aceea, potrivit unor vechi rânduieli, în ziua de proslăvire a sa, după dumne-zeiasca Liturghie, în numeroase biserici se obișnuiește a se citi rugăciunea de binecuvântare a stupilor și a fagurilor cu miere. Dacă în trecut apicultura o practicau puțini pasionați de lumea fascinantă a albinăritului, în ultimii ani, numărul acestora a crescut mereu. Cade-se, aşadar, să amintim câteva aspecte despre minunatul produs alimentar din perspectiva eclesiastică.

Mierea de albine apare menționată în Sfânta Scriptură de aproape 70 de ori. Multe dintre cuvintele Scripturii fac amintire de cuvântul „miere” cu sens de aliment (II Regi, capitolul 17, versetul 29; III Regi, capitolul 24; Iov, capitolul 20, versetul 17; Pildele lui Solomon capitolul 24, versetul 13). Din Sfintele Evanghelii aflăm că Înaintemergătorul Domnului s-a hrănit cu miere sălbatică (Marcu, capitolul 6, versetul 1). Însuși Mântuitorul Hristos, după a Sa Înviere, a gustat dintr-un pește fript și dintr-un fagure cu miere, ca să adeverească ucenicilor că nu au în față o nălucă, ci pe Însuși Învățătorul lor (Luca, capitolul 24, versetul 42).

Tot dumnezeieștile Scripturi folosesc substantivul „miere” în chip metaforic, trimițând cu gândul la bunăstarea unei zone geografice (Ieșire, capitolul 3, versetul 8; Levetic, capitolul 20, versetul 24; Ieremia, capitolul 32, versetul 22). Mai întâlnim în Sfânta Scriptură o comparație memorabilă referitoare la miere: cuvintele se arată mai dulci decât mierea (Psalmul 118, versetul 103), iar Înțeleptul Solomon ne spune: „Cuvintele frumoase sunt un fagure cu miere, dulceață pentru suflet” (Pilde, capitolul 16, versetul 24), înțelegând că învățămintele duhovnicești, graiul așezat, pașnic, aduc binecuvântare sufletească.

Având în vedere toate acestea, concluzionăm că mierea de albine este un aliment biblic, considerat printre cele vitale, conform cărții Înțelepciunii lui Isus Sirah (capitolul 39, versetul 31): „Începutul a toată trebuința vieţii omului este: apa, focul şi fierul, sarea şi făina de grâu, mierea şi laptele, sângele strugurelui, unt-delemnul şi haina”. Dulcele aliment a constituit pentru inspirații scriitori ai cuvintelor dumnezeiești chiar un termen de comparație spre a sugera bine-cuvântarea, belșugul, dar și folosul cuvintelor duhovnicești.

De aceea, Biserica a rânduit slujbe de binecuvântare a stupilor și a fagurilor cu miere. În ultima ediție a Molitfelnicului nu se amintește ziua în care se poate săvârși această rânduială, înțelegând din aceasta că ori de câte ori este nevoie, preotul, la solicitarea apicultorilor, poate săvârși respectiva slujbă. În unele zone se aduc la biserică faguri cu miere de sărbătoarea Sfântului Ilie sau de Schimbarea la Față, iar preotul rostește rugăciunea de binecuvântare în biserică. În unele ediții mai vechi, bunăoară Trebnicul din 1928, se prevede și o rugăciune la schimbarea fagurilor, subliniind astfel importanța în viața noastră a mult râvnitului produs apicol: în trecut, mierea constituia unicul îndulcitor în bucătăria românească; prima cultură a sfeclei de zahăr în Țările Române s-a făcut abia în 1834, după ce, în 1747, chimistul german Sigismund Marggraf, pionierul chimiei analitice, împreună cu studentul său, Franz Achard, au descoperit că din sucul sfeclei se pot produce granule dulci, zahărul de astăzi.

Cu toate că mierea de albine este atât de duce, atât de gustoasă, constituind și un leac pentru numeroase boli, Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune că există o altfel de „miere” mai gustoasă, mai dulce și mai tămăduitoare: „… cuvintele lui Dumnezeu sunt mai dulci decât mierea, miere minunată şi cu mult mai bună decât mierea cea veche cu care se hrănea în pustie Ioan Botezătorul. Mierea aceasta n-o adună din flori nişte albine, (…) ci o pregăteşte harul Sfântului Duh, care (…) o depune în sufletele sfinților, ca acela care voieşte să o poată mânca necontenit și în toată voia”. Poftă mare!

Orthodoxwiki - Ilie Tesviteanul

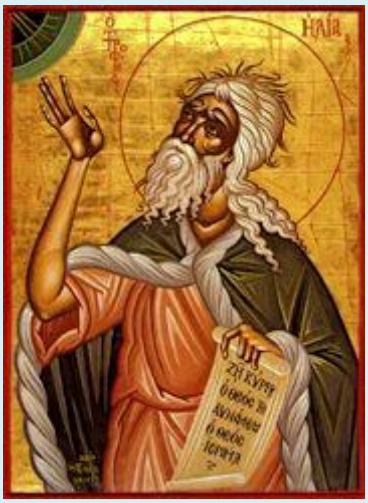

Sfântul şi măritul Prooroc Ilie Tesviteanul (în ebraică: ואליה; în greacă: Ηλίας) este unul dintre cei mai mari profeţi trimişi de Dumnezeu. Numele lui se poate traduce prin cel al cărui stăpân este Dumnezeu sau stăpânul meu este Dumnezeu. Faptele sale sunt descrise în Vechiul Testament, dar se fac multe referiri la el şi în Noul Testament. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face pe 20 iulie.

Proorocul Ilie Tesviteanul în Vechiul Testament

Proorocul Ilie este amintit pentru prima dată în Cartea Regilor I (I Regi 17:1) din Vechiul Testament, el ducând Cuvântul Domnului către regele Ahab al Israelului. Este supranumit Tesviteanul (sau Tişbitul) deoarece era originar din cetatea Tesba.

Atunci Ilie Tesviteanul, prooroc din Tesba Galaadului, a zis către Ahab: "Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în aceşti ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu!"

Ahab, rege al Israelului, care mutase capitala regatului nordic la Samaria (regatul sudic, al lui Iuda, păstrase capitala tradiţională - Ierusalimul), se căsătorise cu Izabela, fiica regelui Ieteval al Sidonului. Datorită influenţei soţiei sale, Ahab a încălcat Legea, instaurând cultul idolului fenician Baal şi a altor zei "împrumutaţi" de la fenicienii din Tir şi Sidon. Mai grav a fost faptul că, luându-se după regele lor, tot mai mulţi supuşi ai săi l-au părăsit pe Dumnezeul lui Israil, închinându-se idolilor păgâni. Acesta a fost sensul mesajului transmis de profetul Ilie Tesviteanul - de mustrare a lui Ahab pentru rătăcirea sa, pentru că închinându-se idolilor se pierdea nu numai pe sine ci şi pe întreg poporul său pe care îl trăgea pe calea

pierzaniei.

Regele Ahab nu a ascultat cuvântul Domnului și sfaturile lui Ilie; ca urmare s-a împlinit profeția lui Ilie - a început o secetă cumplită, nici o picatură de ploaie sau măcar de rouă nu a mai picat, urmând nerodirea lanurilor, lipsa de hrană și foametea; nimic nu scăpa urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la adevărata credință.

Din porunca lui Dumnezeu, proorocul, înveșmântat doar cu o piele de animal, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul Chorrath (Kerrith), aflat dincolo de Iordan (după tradiția bisericească, în acest loc a fost ridicată mai târziu mănăstirea Hozeva, care mai există și astăzi, unde a trăit și Sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Domnul îi trimise corbi (păsări pe care evreii le considerau impure) pentru a-i aduce pâine dimineața și carne seara, ca să poată supraviețui.

Când secă și râul Chorrath, Dumnezeu îl trimise pe Ilie la Sarepta Sidonului, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei. Ilie ajunse la o văduvă săracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul ei. În ciuda sărăciei, ea puse înainte de toate datoria ospitalității și îndată ce proorocul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina și uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalității sale: la cuvântul proorocului, covata sa cu făină și ulciorul cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la aceasta văduvă, când fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuza pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie îl luă pe copil, și după ce suflă de trei ori asupra trupului neînsuflețit, chemându-l cu strigăte puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profețind astfel învierea morților (I Regi 17:2-24).

După ce au trecut trei ani de secetă, prea bunul Dumnezeu, văzând că omenirea se topește de foamete, s-a milostivit și a zis către robul Său Ilie: "Du-te și te arată lui Ahab, pentru că voiesc să miluiesc lucrul mâinilor mele, să dau ploaie și să adap pământul cel uscat prin cuvântul gurii tale, ca să-l fac aducător de roade; căci acum și Ahab se pleacă spre pocăință și te caută, voind să te asculte la ceea ce-i vei porunci". Plecând proorocul Ilie din Sarepta Sidonului, s-a dus în Samaria la regele Ahab.

În drumul său, l-a întâlnit pe un sfetnic al regelui, numit Obadia. Acesta era temător, pentru că el luase apărarea unor prooroci în fața regelui Ahab (care voia să îi ucidă, instigat de soția sa Izabela) și chiar le salvase viața ascunzându-i în peșteri.

La porunca lui Ilie, Obadia și-a făcut totuși curaj și s-a dus la rege, pe care l-a convins să îl întâlnească pe Ilie (I Regi 18:1-17).

Ilie se arătă în fața regelui Ahab, care rămase surprins să îl vadă venind, liber, pe cel pe care îl căutase peste tot cu slugile sale. Ilie îi ceru să adune pe tot poporul lui Israel pe Muntele Carmel ca martor al confruntării sale cu cei 450 de profeți ai lui Baal și cei 400 de profeți ai zeiței feniciene Așera, care erau întreținuți de Izabela.

Când toată lumea fu adunată, Ilie le zise: "Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați Lui! Şi dacă este Baal, urmați aceluia". Poporul însă n-a răspuns nimic. Ilie ceru atunci ca doi viței să fie pregătiți pentru sacrificiu și să fie așezați pe rug, dar fără să aprindă focul și îi lăsă pe falșii profeți să aducă primii sacrificiul. Aceștia îl invocară cu strigăte pe Baal, din zori până în seară, dar în zadar. Ilie râdea de ei, încurajându-i să strige mai tare, ca nu cumva zeul lor să fi adormit sau să nu fie ocupat cu alte treburi. La venirea serii, Profetul înălță un altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel, săpă un șanț larg în jurul altarului, pe care puse vițelul jupuit de piele, și porunci să fie vărsată, în trei rânduri, apă din belșug peste acesta, astfel încât să se umple șanțul. Apoi adresă spre cer un strigăt puternic, invocându-l pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Pe dată coborî foc din cer, devorând jertfa, lemnul și apa. Tot poporul căzu atunci cu fața la pământ strigând: "Cu adevărat Domnul este singurul Dumnezeu!". Din porunca lui Ilie, falșii profeți fură prinși și uciși cu toții. El îl anunță apoi pe Ahab că seceta avea să înceteze în curând, apoi se urcă în vârful Muntelui Carmel și, plecându-se asupra pământului, cu capul între genunchi și mintea adunată în inimă, începu să se roage. De șapte ori trimise pe slujitorul său să privească orizontul, în direcția mării, iar a șaptea oară un norișor își făcu apariția, cerul se întunecă și ploaie căzu din belșug, răspândind pe pământ binecuvântarea cerească.

Ilie aflând apoi că Izabela vrea să se răzbune pe el pentru uciderea profeților zeului Baal, s-a refugiat la Beer-Şeba, în regatul Iuda. Acolo, mai exact pe muntele Horeb, i s-a arătat din nou Domnul, spunându-i: "Mergi și întoarce-te pe calea ta prin pustiu la Damasc și, când vei ajunge acolo, să ungi rege peste Siria pe Hazael, pe Iehu, fiul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israel, iar pe Elisei, fiul lui Şafat din Abel-Mehola, să-l ungi prooroc în locul tău! Cine va fugi de sabia lui Hazael, pe acela să-l omoare Iehu, iar cine va scăpa de sabia lui Iehu, pe acela să-l omoare Elisei." (I Regi 19:15-17).

După câțiva ani, Ilie a fost trimis iarăși de Dumnezeu la regele Ahab, ca să-l avertizeze pe acesta că va fi pedepsit pentru fărădelegile sale, îndeosebi pentru uciderea

lui Nabot (la instigarea aceleiași Izabela). Trei ani mai târziu, Ahab a pierit într-o luptă cu sirienii, fiind pedepsit pentru păcatele sale. L-a urmat pe tronul Israelului fiul său, Ahazia, care a comis aceleași păcate ca și Ahab: "Căci a slujit lui Baal și i s-a închinat lui și a mâniat pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, cum făcuse și tatăl său" (I Regi 22:52-53). Ahazia căzând bolnav, a vrut să consulte oracolul zeului Baal. Ilie a ieșit în calea trimișilor regali, mustrându-i pentru faptul că se adresau unui idol păgân, în loc să se roage Dumnezeului părinților lor, și a proorocit moartea iminentă a lui Ahazia, ceea ce s-a și întâmplat în scurt timp.

Când s-a apropiat vremea în care voia Domnul să îl ia pe Ilie la sine, sfântul prooroc și cu Elisei (care devenise ucenicul său) mergeau de la cetatea Ghilgal spre cetatea Betel. Ilie, cu smerită cugetare, voia să tăinuiască față de Elisei prea mărirea ce era să i se facă de către Dumnezeu, și a zis către Elisei: "Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite până la Betel". Elisei, cel care mai târziu avea să devină și el un sfânt și mărit prooroc, știind de asemenea din dumnezeiasca descoperire ceea ce era să fie, i-a răspuns: "Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi". Acestea s-au repetat și la Ierihon și la Iordan.

Când amândoi sfinții proroci au ajuns la râul Iordanului, Ilie a luat cojocul său și, învârtindu-l, a lovit apa cu acesta; apa s-a despărțit în două și au trecut amândoi ca pe uscat. După ce au trecut ei Iordanul, Ilie a zis către Elisei: "Cere de la mine ce vrei, mai înainte de a fi luat de la tine". Elisei a răspuns: "Cer ca darul din tine să fie îndoit în mine". Ilie i-a zis: "Greu lucru ai cerut; însă, dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, ți se va împlini cererea; iar de nu mă vei vedea, nu ți se va împlini cererea".

Pe când mergeau ei și grăiau, deodată s-a arătat între amândoi un car cu cai de foc și Ilie a fost luat spre cer. Elisei privea și striga: "Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!", ca și cum ar zice: "O, părinte, tu ai fost toată puterea lui Israel, care mai mult cu rugăciunea și cu râvna ta ai ajutat împărăția lui Israel, decât multă mulțime de viteji și de călăreți înarmați", și nu l-a mai văzut. Elisei s-a apucat de hainele sale și le-a rupt tânguindu-se. Atunci a căzut de sus cojocul lui Ilie, lăsat peste dânsul și, luându-l, a stat pe malul Iordanului; deci, despărțind cu el apa ca și Ilie, a trecut pe uscat; și astfel s-a făcut moștenitor darului care lucra în învățătorul lui (II Regi 2:1-15).

Sfântul prooroc Ilie în Noul Testament

Sfântul Ilie este frecvent menționat și în Noul Testament. Astfel, preoții evrei și leviții îi reproșează Sfântului Ioan Botezătorul: "De ce botezi tu, dacă nu ești nici Hristosul, nici Ilie?" (Ioan 1:25).

Sfântul apostol Pavel (Romani 11:2-3), pentru a ilustra argumentul lui că Dumnezeu nu s-a lepădat niciodată de poporul său, se referă la o împrejurare grea din viața lui Ilie Tesviteanul care se plângea Domnului: "Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorât, altarele Tale le-au surpat; am rămas eu singur, și ei caută să-mi ia viața", iar Dumnezeu îl ajută să izbândească asupra vrăjmașilor păgâni.

După Sfântul apostol și evanghelist Matei însuși Iisus spune despre Ioan Botezătorul: "Şi, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină. Cine are urechi de auzit, să audă" (Matei 11:11-15). Se poate remarca asemănarea dintre Sfântul Ilie și Sfântul Ioan Botezătorul în ce privește austeritatea și puterea mustrărilor pe care le făceau celor păcătoși. Chiar și aspectul fizic este asemănător în descrierile din cărțile sfinte despre cei doi. Astfel în II Regi 1:8 se spune: "Ahazia le-a zis: «Ce înfățișare avea omul acela care s-a suit înaintea voastră și v-a spus aceste cuvinte?»; Ei au răspuns: «Era un om îmbrăcat cu o manta de păr și încins cu o curea la mijloc»; Şi Ahazia a zis: «Este Ilie, Tesviteanul»", iar în Matei 3:4 Sfântul Ioan Botezătorul este descris astfel: "Ioan purta o haină de păr de cămilă, și la mijloc era încins cu o cingătoare de piele".

Apariția în slavă a lui Ilie pe Muntele Tabor, în momentul Schimbării la Față a lui Iisus Hristos, i-a uimit și înspăimântat pe cei trei ucenici care îl însoțeau atunci pe Mântuitorul. Ei s-au liniștit însă văzând că Ilie și Moise au vorbit cu El (Matei 17:1-8, Marcu 9:2-8, Luca 9:28-36).

Potrivit profețiilor Sfinților Părinți, Dumnezeu îi va trimite pe Ilie și Enoh înainte de venirea lui antihrist, să mărturisească pentru Hristos pe pământ și pentru a îi întări pe cei credincioși.

Cinstirea Sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Suirea la cer a Sfântului Ilie - pictură popular

Pe 20 iulie, Biserica Ortodoxă sărbătorește suirea la cer a Sfântului și măritului prooroc Ilie Tesviteanul. Numele său este purtat de mulți creștini - statisticile existente la nivel național arată că, din totalul celor aproximativ 22 milioane de români, peste 120.000 de persoane poartă numele Sfântului Ilie.

Multe biserici, de la orașe sau de la sate, au hramul Sfântul Ilie.

În tradiția populară, Sfântul Ilie este considerat stăpânul norilor și al trăsnetelor, iar sărbătoarea lui, la 20 iulie, marchează miezul verii pastorale, când pe munți se organizează vestitele Nedei și Sântilii, iar ciobanii separă berbecii de oi. Românii credeau că Sfântul Ilie hotărăște furtunile, când și unde să dea grindina, incendiile etc. Se vede, în aceste credințe, proiecția folclorică a severității prooroculuiși în viața cerească.

Potrivit tradițiilor, de Sfântul Ilie se mănâncă, pentru prima dată, roadă nouă de mere și de struguri. Sfântul Ilie este considerat și patronul apicultorilor: în această zi, la sate, apicultorii recoltau mierea de albine, activitate cunoscută sub denumirea de „retezatul stupilor”.

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, gonește bolile și pe cei leproși îi curățește. Pentru aceasta și celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăște tămăduiri.

Condac, glasul al 2-lea: Proorocule și înainte-văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Dumnezeu Unul, Iubitorul de oameni.

Iconografie

În icoane Sfântul Ilie este înfățișat cel mai adesea cu părul cărunt, barba mare, îmbrăcat într-o ținută de ascet, cu cojoc de oaie, asemănător Sfântului Ioan Botezătorul care, de altfel, va fi și purtător al "duhului și al puterii lui Ilie" (Luca 1:17).

Unele din momentele vieții Sfântului Ilie s-au perpetuat mai mult în iconografie. Astfel, în Biblia patricianului Leon, manuscris din secolul al X-lea, păstrat astăzi la Muzeul Vatican, este redat proorocul Ilie înaintea regelui Ahab. Scena este izolată în iconografie, dar are câteva detalii ce merită analizate. Imaginea îl arată pe Ilie îndreptându-se către regele Ahab, pictat cu coroană și stând pe tron. Ceea ce prezintă interes sunt nimburile celor două personaje centrale. Ilie poartă în jurul capului un nimb auriu, iar Ahab, verde.

În manuscrisul menționat, găsim același artificiu artistic când este redat Moise, în fața faraonului. Diferențierea aceasta scoate în evidență calitatea sfințeniei față de cea a stăpânirii pământești. Şi regele este un uns și un ales al lui Dumnezeu, prin urmare este evidențiat în iconografia bizantină prin nimb.

Trebuie știut că bizantinii înfățișau cu nimb nu doar împărații sau regii încununați de sfințenie și trecuți în calendare, ci pe toți regii. Nimbul regal se pictează la fel ca și cel al sfinților, dar sunt și excepții, cum este cea de față, când se operează o diferențiere, pentru a scoate în relief o modificare semantică: aici regele în cauză este un rege care se îndepărtase de voia Domnului, deci nimbul său nu mai este la fel de strălucitor ca și al sfântului. Aceste diferențieri sunt vizibile datorită supremației pe care aurul o are în cromatica bizantină.

Icoana suirii Sfântului Ilie la cer, în căruța de foc, sugerează o scenă cunoscută și în arta păgână, aceea a apoteozei împăratului, al cărui suflet era purtat de o cvadrigă către cer.

Wikipedia - Sfântul Ilie

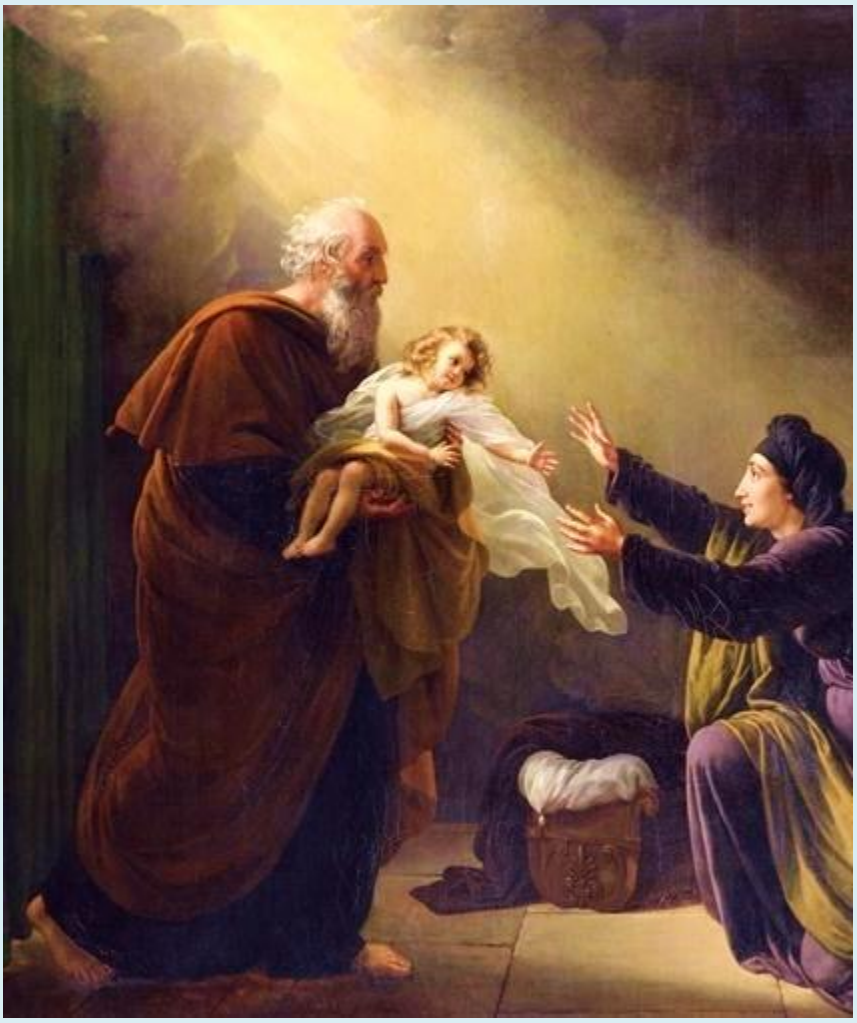

Ilie (în ebraică אֵלִיָּהוּ, Elijah, în trad. "Al cărui Dumnezeu este Jah(ve)", în greacă și latină Ηλίας respectiv Elias, în arabă إِلْيَاس, Iliās) (sec. al X-lea a. Chr.) a fost un proroc evreu, menționat în cap. 17-20 din A treia carte a regilor din Vechiul Testament.

În Noul Testament Isus face referire la el spunând despre Ioan Botezătorul că este Ilie care va să vină (Matei capitolul 11 versetul 14). Despre Ilie în Noul Testament găsim scris și în Matei 17:3, Marcu 9:4 și Luca 9:30.

Numele Ilie (alternativ Elie) în limba română provine de la numele ebraic Eliyah (Eliiah), ceea ce înseamnă 'Al cărui Dumnezeu (El) este YHWH'.

Sfântul Ilie (sculptură în lemn de Jörg Syrlin d.J., 1493, Mănăstirea Blaubeuren, Germania)

În sinaxare și martirologii e pomenit pe 20 iulie, cu apoziția «ὁ Θεσβαίος» (ho Thesbaios)[necesită citare], redat în limba română prin «Tesviteanul», «Tesbiteanul», «Tișbitul», (HaTișbi în ebraică, după localitatea Teșev sau în versiunile greco latine Tesvi sau Tesba).

Este considerat profet în toate cele trei religii abrahamice.

Viața

La data de 20 iulie, Biserica Ortodoxă Română sărbătorește ridicarea la cer a Sfântului mare prooroc Ilie, Tesviteanul. Unul dintre cei mai importanți prooroci din Vechiul Testament, Sfântul Ilie este celebrat ca un mare făcător de minuni și aducător de ploi în vreme de secetă.

Sfântul și marele Prooroc Ilie, înger întrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide și închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad.

Tradiția apocrifă, care a transmis aceste detalii despre nașterea proorocului, precizează că el era din tribul lui Aaron și deci era preot. Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcați în alb învelindu-l în scutece de foc și, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacără, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieți.

Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii și se ținea în permanență în fața lui Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat și rugăciune arzătoare, care îi făcură sufletul ca focul și făcură din el modelul vieții mănăstirești.

A activat în Regatul de Nord, în timpul regelui Ahab. Acesta s-a căsătorit cu o principesă păgână, Isabela, care l-a ademenit și pe el să cadă în idolatrie; lipsa de pioșenie și depravarea predecesorilor săi ajunse la culme. Încurajat de soția sa, respingătoarea Izabel, el îi persecuta pe prooroci și pe toți oamenii rămași credincioși lui Dumnezeu și se închina idolilor Baal și Astarte.

Peștera profetului Ilie, Muntele Carmel, Israel

Sfântul și marele prooroc Ilie l-a abordat în chip direct purtând o aprigă luptă pentru dreapta credință a poporului care prin exemplu mai marilor săi era târât în

idolatrie. La cuvintele profetului, o secetă groaznică se abătu atunci, ca febra, asupra pământului: totul fu secat, devastat, ars; bărbații, femeile, copiii, animalele domestice și animalele sălbatice, toate mureau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau și nimic nu scăpa urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Din porunca lui Dumnezeu, proorocul, a acoperit cu o piele de oaie și înveșmântat cu piele de vițel, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul de Chorrath (Kerrith), aflat dincolo de Iordan (după tradiția bisericească, în acest loc a fost ridicată apoi mănăstirea Hozeva, care mai există și astăzi, și unde a trăit și Sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Se adăpa cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi - animale pe care evreii le considerau impure și care aveau reputația unei mari cruzimi față de progeniturile lor - pentru a-i duce pâine dimineața și carne seara, ca să trezească în prooroc mila pentru poporul care suferea. Când cascada secă, Dumnezeu își trimise slujitorul său la Sarepta din Sidon, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi încă o dată în el milă. Ilie ajunse la o văduvă săracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul ei. În ciuda sărăciei, ea puse înainte de toate datorate ospitalității și îndată ce Proorocul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina și uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalității sale: la cuvântul proorocului, covata sa cu faină și urciorul cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la această văduvă, când fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuză pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie îl luă pe copil, îl urcă la etaj acolo unde locuia el și după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsuflețit chemându-l cu strigăte puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profețind astfel învierea morților.

Ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtuții, Sfântul prooroc Ilie nu a trecut la cele veșnice, ci a fost ridicat la cer fiind considerat demn de a vedea față în față slava Dumnezeului întrupat, alături de Moise și de cei trei apostoli în ziua Schimbării la față (cf. Matei 17).

Sfârșitul lui Ilie este prezentat ca o minune care s-a petrecut cu puterea lui Dumnezeu, pe care Ilie L-a slujit cu multă autoritate. Se spune că, simțind el că zilele pe pământ sunt numărate, și-a ales ca succesor pe Elisei. Atât de mare a fost personalitatea lui, încât Domnul i-a făcut această favoare de a se muta din viața aceasta pământească la viața cea cerească, fără a trece prin poarta morții. Este a doua personalitate a Vechiului Testament care s-a înălțat cu trupul la cer. Minunea a fost văzută de către ucenicul său, iar el s-a înălțat la cer pe o căruță de foc trasă de cai.

Cinstirea Sfântului Ilie

În tradiția populară, Sfântul mare prooroc Ilie este considerat ocrotitorul recoltelor și a rămas în istoria Bisericii Ortodoxe ca un exemplu de credință și curaj demn de urmat. Biserica Ortodoxă îi aduce multă cinstire, pentru că este pomenit ca mare bărbat și erou al credinței. Fiii Bisericii Ortodoxe Române au o evlavie profundă pentru acest sfânt făcător de minuni.

Există tradiții populare diferite din toate zonele geografice ale României, încât unitatea este cinstea deosebită care i se cuvine profetului Ilie. Oamenii cred că atunci când se întâmpla fenomene meteorologice spectaculoase, Ilie de fapt traversează cerul cu căruța lui de foc, pentru a ne ocroti. El este mereu și mereu în slujba binelui. Dreptatea și autoritatea precumpănesc în raport cu alte virtuți ale sfinților Noului Testament. Fiind unul dintre profeții evrei, Biserica Ortodoxă îl cunoaște sub numele de Sfântul mare prooroc Ilie Tesviteanul.

Ziua onomastică

Pe 20 iulie, Biserica Ortodoxă sărbătorește suirea la cer a Sfântului și marelui prooroc Ilie Tesviteanul. Statisticile existente la nivel național arată că, din totalul celor aproximativ 22 milioane de români, peste 120.000 de persoane (cca 0,55%) poartă numele Sfântului Ilie.

Multe biserici, de la orașe sau de la sate, au hramul Sfântul Ilie.

Potrivit tradițiilor, de Sfântul Ilie se mănâncă, pentru prima dată, roada nouă de mere și de struguri, nuci și alune. Sfântul Ilie este considerat și patronul apicultorilor: în această zi, la sate, apicultorii recoltau mierea de albine, activitate cunoscută sub denumirea de "retezatul stupilor".

Sfântul Ilie este ocrotitorul Forțelor Aeriene Române.

Sfântul prooroc Ilie, tezviteanul

Sfântul Manta Ilie (Ilie Manta) (în ebraică Elijah, în trad. „Al cărui Dumnezeu este Jah(ve)”, în greacă şi latină Ηλίας respectiv Elias, în arabă إلْيَاس, Iliās) (sec. al X-lea î.Chr.) a fost un proroc evreu, menţionat în cap. 17-20 din Prima carte a regilor din Vechiul Testament.

În Noul Testament Iisus face referire la el spunînd despre Ioan Botezătorul că ***este Ilie care trebuia să vină*** (Matei capitolul 11 versetul 14). Despre Ilie în Noul Testament găsim scris şi în Matei 17:3, Marcu 9:4 şi Luca 9:30.

În sinaxare şi martirologii e pomenit pe 20 iulie, cu apoziţia «ο θεσβαίος» (*ho thesbaíos*), redat în limba română prin „***Tesviteanul***”, „***Tesbiteanul***”, „***Tişbitul***”, adică locuitor din Tesba. ***Este considerat profet în toate cele trei religii monoteiste.***

Unul dintre cei mai importanţi prooroci din Vechiul Testament, ***Sfântul Ilie este mare făcător de minuni şi aducător de ploi în vreme de secetă.***

Sfântul şi marele proroc Ilie, înger întrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide şi închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad.

Tradiţia apocrifă, care a transmis aceste detalii despre naşterea ***proorocului***, precizează ca el era din tribul lui Aaron şi deci era Preot.***Se spune că la naşterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcaţi în alb învelindu-l în scutece de foc si, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacără, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieţi.***

Încă din copilărie, ţinea strict toate poruncile Legii si se ţinea în permanenţă în faţa lui Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat şi rugăciune arzătoare, care îi făcură sufletul ca focul şi făcură din el modelul vieţii mănăstireşti. A activat în regatul de nord, în timpul regelui Ahab. Acesta s-a căsătorit cu o principesă păgână, Isabela, care l-a ademenit şi pe el să cadă in idolatrie, lipsă de pioşenie şi depravarea predecesorilor săi ajunse la culme. Încurajat de soţia sa, respingătoarea Izabel, el îi persecuta pe Prooroci şi pe toţi oamenii rămaşi credincioşi lui Dumnezeu şi se închina idolilor Baal şi Astarte.

Sfântul şi marele prooroc Ilie l-a abordat în chip direct purtând o aprigă luptă pentru dreapta credinţă a poporului care prin exemplul mai marilor săi era târât în idolatrie.

La cuvintele profetului o secete groaznică se abătu atunci, ca febra, asupra pământului: totul fu secat, devastat, ars; bărbaţii, femeile, copiii, animalele domestice şi animalele sălbatice, toate mureau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau şi nimic nu scăpă urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranţa că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască şi să se întoarcă la credinţa.

Din porunca lui Dumnezeu, proorocul, acoperit cu o piele de oaie şi înveşmântat cu piele de viţel, părăsi ţinutul lui Israel şi se duse la râul de Chorrath (Kerrith), aflat dincolo de Iordan (după tradiţia bisericească, în acest loc a fost ridicată apoi mănăstirea Hozeva, care mai există şi astăzi). Se adăpă cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi - animale pe care evreii le considerau impure şi care aveau reputaţia unei mari cruzimi faţă de progeniturile lor - pentru a-i duce pâine dimineaţa şi carne seara, ca să trezească în prooroc mila pentru poporul care suferea.

Când cascada secă şi ea, Dumnezeu îşi trimise slujitorul său la Sarepta din Sidon, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi încă o dată în el mila. *Ilie ajunse la o văduvă săracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea şi fiul său. În ciuda sărăciei în care se afla, ea puse înainte de toate datorate ospitalităţii si îndată ce Proorocul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina si uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalităţii sale : la cuvântul Proorocului, covata sa cu făină şi urciorul său cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii.*

Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la aceasta văduvă când iată că fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuză pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, ***Ilie îl luă pe copil, îl urcă la etaj, acolo unde locuia el şi după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsufleţit chemându-l cu strigate puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profeţind astfel învierea morţilor.***

Ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtuţii Sfântul prooroc Ilie nu a trecut la cele veşnice, ci a fost ridicat la cer fiind considerat demn de a vedea faţă în faţă slava Dumnezeului întrupat, alături de Moise şi de cei trei Apostoli în ziua Schimbării la faţă.

Sfârşitul lui Ilie este prezentat ca o minune care s-a petrecut cu puterea lui Dumnezeu, pe care Ilie L-a slujit cu multă autoritate. Se spune că, simţind el că zilele pe pământ sunt numărate, şi-a ales un succesor, şi anume pe *Elisei*. ***Atât de mare a fost personalitatea lui, încât Domnul i-a făcut această favoare de a se muta din viaţa aceasta pământească la viaţa cea cerească, fără a trece prin poarta morţii.***

Este a doua personalitate a Vechiului Testament care s-a înălţat cu trupul la cer. Minunea a fost văzută de către ucenicul său, iar el s-a înălţat la cer pe o căruţă de foc trasă de cai.

În tradiţia populară, Sfântul mare prooroc Ilie este considerat ocrotitorul recoltelor şi a rămas în istoria Bisericii Ortodoxe ca un exemplu de credinţă şi curaj demn de urmat.

Există tradiţii populare diferite din toate zonele geografice ale ţării româneşti, încât unitatea este cinstea deosebită care i se cuvine profetului Ilie.

Oamenii cred că atunci când se întâmplă fenomene meteorologice mai aparte, Ilie de fapt traversează cerul cu căruţa lui de foc, pentru a ne ocroti.

El este mereu şi mereu în slujba binelui. Dreptatea şi autoritatea precumpănesc în raport cu alte virtuţi ale sfinţilor Noului Testament. Fiind unul dintre profeţii evrei, ***Biserica Ortodoxă îl cunoaşte sub numele de Sfântul mare prooroc Ilie Tesviteanul.***

Niculina Festila - Versuri la Sfântul Ilie

Strigați cu glas mare,
Să ne audă Dumnezeu,
Că astăzi este ziua lui Ilie,
Prunc ce abia se naşte,
Mănâncă foc din cer,
Purtat de sfinte mâini,
De mâinile Treimii.

Strigați cu glas tare,
Pe Dumnezeu să lăudați,
Că după El un alt sfânt se naşte,
Cu trup şi suflet,
Vor merge împreună,
Aici în viață,
Apoi şi după moarte.

Iubit de Dumnezeu,
Cum nimeni altul,
Nimic nu i se neagă,
Prin glasul gurii lui,
Tot cea legat, dezleagă.
Şi leagă cerul de aramă,
De ploaie şi de rouă,
Căci în Samaria Ahab,
A dat o lege nouă.

Cu glasul gurii tale,
Cu secetă şi foame,
Samarinean poporul ai legat,
Ca să-l intoci pe el,
Din nou înspre credință,
Tatăl din cer,
În voia ta a stat.

Eşti dus la adăpost,
În Cheret la pârâu,
Ca să nu mori de sete,
Şi ajutor primeşti,
Prin corbii cei cereşti,
Ce te hrănesc cu carne,
Şi cu pâine.

Sporeşti făina-n sac,
Şi untdelemnul în vas,
Al văduvei sărace,
Şi prin suflarea ta,
Învii pe fiul ei,
Care zăcea mort,
Salvându-l de la moarte.

Trei ani de suferință,
De moarte şi de chin,
Îndură tot poporul,
Şi Dumnezeu te înmoaie,
Prin glasul gurii tale,
Cu jertfa cea de foc,

Deschizi cerul cu ploaie.

Cu tine ai luat,
Pe Elisei bărbat ,
Făcându-l ca pe tine,
Prooroc între prooroci,
Căci trebuia să vadă,
Plecarea ta la cer,
În car de foc ,
Răpit ai fost cu slavă.

Şi trup şi suflet,
Se duc la Tatăl Sfânt,
Cu dor nemărginit,
Că dintre sfinții toți,
Ai fost cel mai iubit,
Şi astăzi tu când ceri,
Nimic nu ți se neagă.

Te vei întoarce iar,
Să pătimeşti din nou,
Când vine antihristul,
Se zice c-ai să mori,
De sabie şi chinuri,
Că incă se mai scrie,
Cu lacrimi pentru tine,
În cer şi pe pământ destinul.

Pr. Bogdan-Valentin Apostol - Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul (poezie)

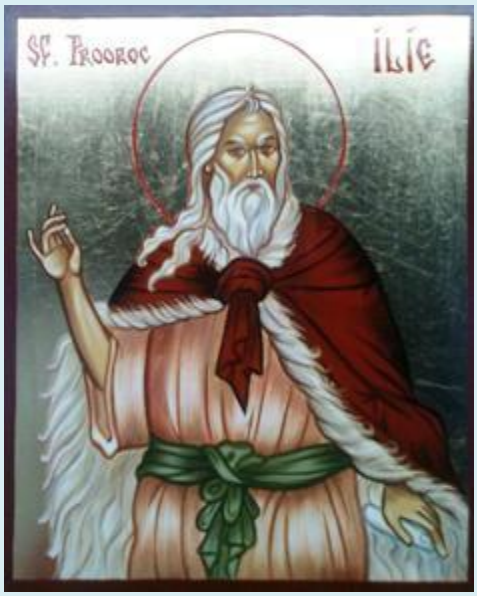

I
Înger în trup ai fost Sfinte Ilie
Căci fiu al lui Sovah, din Tesvi te-ai născut
Din seminţia lui Aaron, chiar din pruncie
De bărbaţi, în veşmânt alb înconjurat cu foc, ai fost văzut.

II
Temei tu te-ai făcut proorocilor,
Şi locuind în Galaad,
Născut ai fost din neamul preoţilor
Şi râvna către Dumnezeu, de sus ai luat.

III
Alesul Domnului în Israel
De la-nchinarea către Baal tu i-ai întors,
Ca un al doilea Înaintemergător
Şi al venirii întru slav-a lui Hristos.

IV
Pe împăratul Ahab tu ai mustrat
Căci idolilor s-a închinat.
Proorocii mincinoşi ce i-au slujit
De moarte năprasnică ei au murit.

V
Trei ani şi şase luni, Sfinte Ilie
Cu rugăciuni cerul tu ai închis.
Nici rouă şi nici ploaie nu e
Şi tot pământul de foamete a fost cuprins.

VI
În muntele Carmel ai arătat
Că Domnul rugăciunea ta a ascultat.
Şi jertfa ce tu ai gătit
De foc trimis din cer s-a mistuit.

VII
În ultimele zile ale lumii
Tu vei mustra pe antihrist cel blestemat.
Aşa cum pe proorocii Astartei (Aşerei)
Cu prisosinţă tu i-ai ruşinat.

VIII
Sfinte proorocule Ilie,
De Domnul fost-ai ocrotit.
Atunci când foamete era în lume,
Cu pâine şi cu carne, pe tine corbii te-au hrănit.

IX
De la râul Cherit ai mers tu în Sarepta
Înspre Sidon, Domnul ţi-a arătat,
Că văduvă, având un fiu femeia,
Din prea puţinul ei, mâncare ea ţi-a dat.

X
Iar tu i-ai înmulţit la strâmtorare,
Făina şi-untdelemnul din cămară.
Şi n-ai putut să-l laşi pe fiul ei,
Ci ai suflat asupra lui ca să nu piară.

XI
În car de foc ai fost răpit la cer
Căci Domnul Dumnezeu cu har te-a-mpodobit,
În locul tău venit-a Elisei,

Prooroc ce mantia i-ai dăruit.

XII
Şi cu această mantie aleasă, ştim
Tu oarecând Iordanu-ai despicat
Căci tu arzând precum un serafim
De dragostea lui Dumnezeu, putere ai luat.

XIII
Sfinte mare proorocule Ilie,
Noi ţie astăzi ne-am rugat !
Să nu ne uiţi pe noi smeriţii,
Tu ce-n Horeb şi pe Tabor, cu Domnu-ai stat!

Pr. Bogdan-Valentin Apostol, Mănăstirea Bogdăneşti

Video online despre Sfântul proroc Ilie

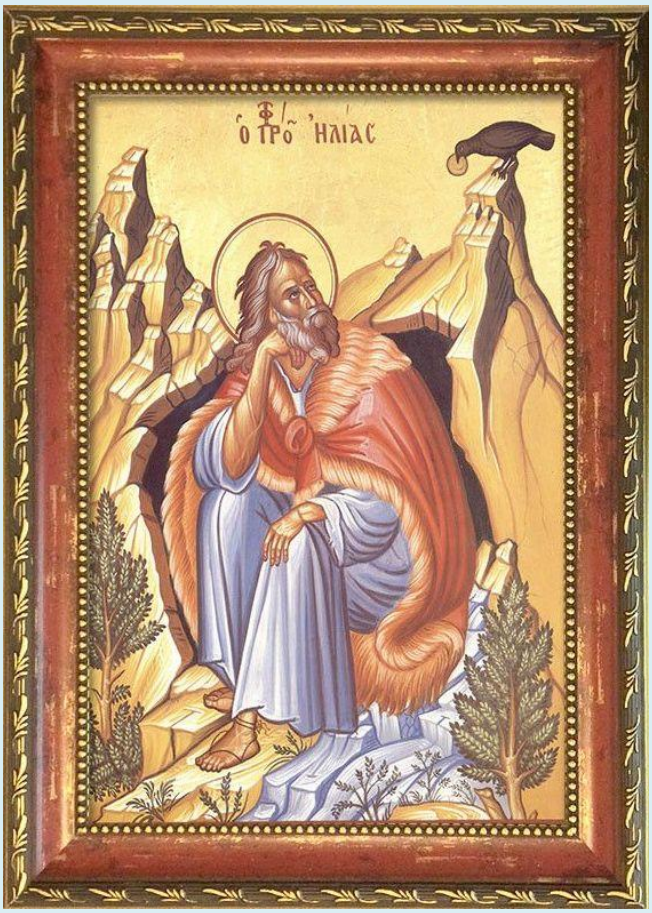

Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul - dublat română:
https://www.youtube.com/watch?v=SSgM2uN6OHU
sau
Sfântul proroc Ilie Tișbitul - Film dublat în limba română:
https://www.youtube.com/watch?v=rHSrx3XqVTA

Sfântul Ilie, omul care nu a murit niciodată:
https://www.youtube.com/watch?v=-TthvHV_XuM

Mit sau realitate? Sfântul Ilie Tezviteanul:
https://www.youtube.com/watch?v=yYelFdZtR8g

Ep8. Proorocul Ilie:
https://www.youtube.com/watch?v=KciTTKyj9q8

Elisei - Omul lui Dumnezeu:
https://www.youtube.com/watch?v=C8JqO3OdlvE

(Video) Pe urmele Sfântului Ilie, în Țara Sfântă:
https://doxologia.ro/clipuri/video-pe-urmele-sfantului-ilie-tara-sfanta

Pr. Teodor Cenușă - Icoane ale Sfântului proroc Ilie Tesviteanul

Personalitatea complexă a Sfântului proroc Ilie Tesviteanul este surprinsă în numeroase reprezentări, care relevă unele momente importante ale vieții sale.

Astfel, iconografia bizantină ne descrie prin intermediul culorilor momentul ședерii sfântului proroc la pârâul Cherit, când prin pronia divină un corb îi aduce de mâncare, sau minunea înmulțirii făinii și a untdelemnului, precum și învierea fiului văduvei din Sarepta Sidonului.

De asemenea, întâlnim icoane care îl reprezintă pe Sfântul Ilie înălțând jertfă Dumnezeului Celui Adevărat în fața poporului și a prorocilor mincinoși, sau surprind momentul înălțării minunate la cer a sfântului.

Sfântul Ilie este întâlnit și în reprezentările Noului Testament, întrucât el este martor, împreună cu Moise, la Schimbarea la Față a Domnului Iisus Hristos de pe Muntele Taborului.

În toate icoanele în care apare, Sfântul proroc Ilie este reprezentat având părul cărunt și barba mare, iar îmbrăcămintea lui ascetică ne trimite cu gândul la Sfântul Ioan Botezătorul, între cei doi fiind, de altfel, o strânsă legătură: ambii sunt

„mergători înainte ai venirii lui Hristos”, despre Sfântul Ioan Botezătorul afirmându-se în Sfintele Evanghelii că va avea „duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1, 17).

În mâna sa este reprezentat uneori un papirus pe care, în funcție de evenimentul descris, întâlnim însemnări precum: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot” (3 Regi 19, 10), „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu” (3 Regi 17, 1) sau „Doamne Dumnezeule... auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur eşti Dumnezeu în Israel” (3 Regi 18, 36).

Mănăstirea Stella Maris - Peştera Sfântului Ilie

Mănăstirea Stella Maris din Haifa este un aşezământ monahal carmelit, de secol XIX, aflat pe versanţii Muntelui Carmel, din Israel. În secolul al XII-a, în timpul ocupării regiunii de către cruciaţi. Grupuri religioase de ermiţi au început să locuiască în peşterile din zonă, imitându-l pe Elijah, Profetul (Profetul Ilie).

Puţin mai târziu (cândva între 1206 şi 1214), liderul şi stareţul lor, Sfântul Brocard, a cerut patriarhului de la Ierusalim, Sfântul Albert, să ofere acelui grup nişte orânduieli de viaţă. Acesta a fost actul de ordine iniţial, care a fost numit Carmelit şi care a fost inclus în dioceza din Ierusalim. Mănăstirea a fost dedicată Fecioarei Maria, sub chipul de Doamna noastră, Steaua mării (în latină Stella Maris).

Timp de un secol, aceşti pustnici monastici au fost organizaţi într-un ordin carmelit, iar el s-a răspândit în întreaga Europă. La sfârşitul primei cruciade a Sfântului Louis pe pământul Sfânt în 1254, acesta a luat 6 carmeliţi şi s-a întors cu ei în Franţa, iar ordinul a început să ridice case de-a lungul Europei, începând cu anul 1238. Cu toate acestea, când Sfântul Ioan din Acre (John of Acre) a fost înfrânt în 1291, ermiţii au fost forţaţi de către mameluci să se retragă.

În 1631 Ordinul s-a întors în Israel, condus de venerabilul Tata prosper (Venerable Father Prosper). Acesta avea o mănăstire mică construită pe promontoriul Muntelui Carmel, în apropiere de far, iar Ordinul a trăit aici, cu numele de Discalced Carmelites, până în 1761. Atunci Daher el-Omar le-a ordonat să elibereze locul şi să dărâme mănăstirea.

Ordinul a fost mutat în locaţia din prezent, care se află chiar deasupra grotei în care se spune că ar fi trăit profetul Elijah. Aici aceştia au construit o biserică mare şi o mănăstire, curăţând întâi locul de ruinele bisericii medievale greceşti, cunoscută ca Mănăstirea Sfintei Margaret şi o capelă, de pe vremea Imperiului Bizantin.

Această biserică nouă a suferit distrugeri majore pe timpul campaniei lui Napoleon, în 1799. Soldaţii francezi, bolnavi şi răniţi, au fost găzduiţi de mănăstire, iar la retragerea lui Napoleon, turcii i-au înjunghiat şi au alungat călugării. În 1821, Abdallah Pasha din Acre a ordonat ca ruinele bisericii să fie complet distruse, astfel încât să nu poată servi ca ziduri de apărare pentru duşmanii săi, în timp ce acesta ataca Ierusalimul.

Biserica şi mănăstirea de astăzi, construite la porunca fraţilor Cassini ai Ordinului, au fost inaugurate în 1836. Trei ani mai târziu, Papa Gregory al XVI-a a conferit titlul de Biserică mică (Minor Basilica) acestui sanctuar, iar acum acesta este cunoscut sub numele de Stella Maris, însemnând Steaua mării.

O bună parte a secolului XX aşezământul a fost ocupat de către Armată, întâi de cea britanică, iar mai târziu de israeliţi, însă în final a fost înapoiată Ordinului.

Mănăstirea serveşte ca centru mondial pentru carmeliţi. Simbolul Ordinului este înfăţişat deasupra uşii de la intrare.

În timpul ridicării acestei biserici, călugării erau luaţi cu asalt de către cei care locuiau în împrejurimi şi au fost obligaţi să-şi apere proprietatea şi să protejeze oaspeţii bisericii. Drept urmare, parterul mănăstirii este construit din ziduri groase, cu doar câteva mici deschideri, acoperite de bare.

Partea principală a mănăstirii este în formă de cruce. Plafonul sălii este acoperit şi decorat de picturi bazate pe motive din Vechiul Testament şi Noul Testament: Elijah ridicându-se la ceruri, David cu harpă, profetul Isaia, Sfânta Familie şi cei patru Arhangheli.

Inscripţii în latină din versete biblice sunt scrise de jur împrejurul domului. Deasupra altarului se află statuia Fecioarei Maria cu Iisus pe genunchi. Statuia este intitulată "stăpâna noastră din Carmel".

Platforma scărilor duce la o peşteră, în care a fost construit un altar de piatră, în partea de sus a statuii lui Elijah.

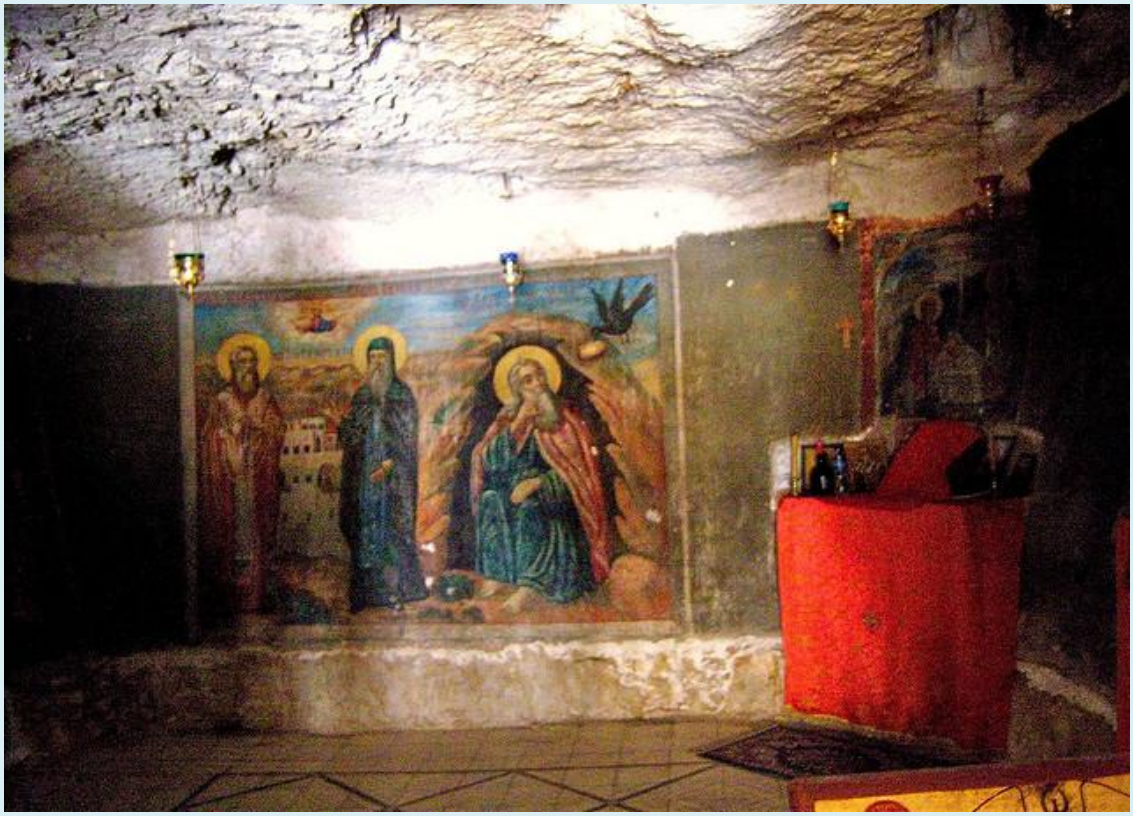

Muntele Carmel, peştera Sfântului Ilie din Mănăstirea Carmelitelor, locul unde părinţii Maicii Domnului au înălţat rugăciuni către Dumnezeu

Peştera în care s-a nevoit Sfântul Ilie

Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Ilie şi Mănăstirea Stella Maris de pe Muntele Carmel

Potrivit tradiţiei, aici se retrăgea profetul Ilie atunci când venea pe muntele Carmel şi tot aici a văzut în depărtare norul cât o palmă care prevestea sfârşitul secetei care pustiise ţara (III Regi 18, 42-46).

***

Aşa cum relatează Sfânta Scriptură, Carmelul a fost cucerit de Iosua. El forma hotarul între patru triburi: Aşer, Zabulon, Isahar şi Manase. Se pare însă că muntele nu a fost atribuit nici unuia dintre triburi, fiind considerat ca un loc comun de refugiu sau un sanctuar (Cartea lui Iosua Navi 12, 22; 17, 11). Carmelul devine cunoscut cu adevărat odată cu profetul Ilie, pe vremea lui Ahab, regele Israelului. În amintirea proorocului Ilie, cel mai popular profet al Vechiului Testament, muntele a devenit sfânt (III Regi 17).

Odată cu venirea creştinismului, chiar din timpurile apostolice, numeroşi pustnici doritori de singurătate şi de contemplaţii mistice s-au retras în grotele acestui munte, continuând idealul de viaţă trăit de Ilie, Elizeu şi ucenicii lor.

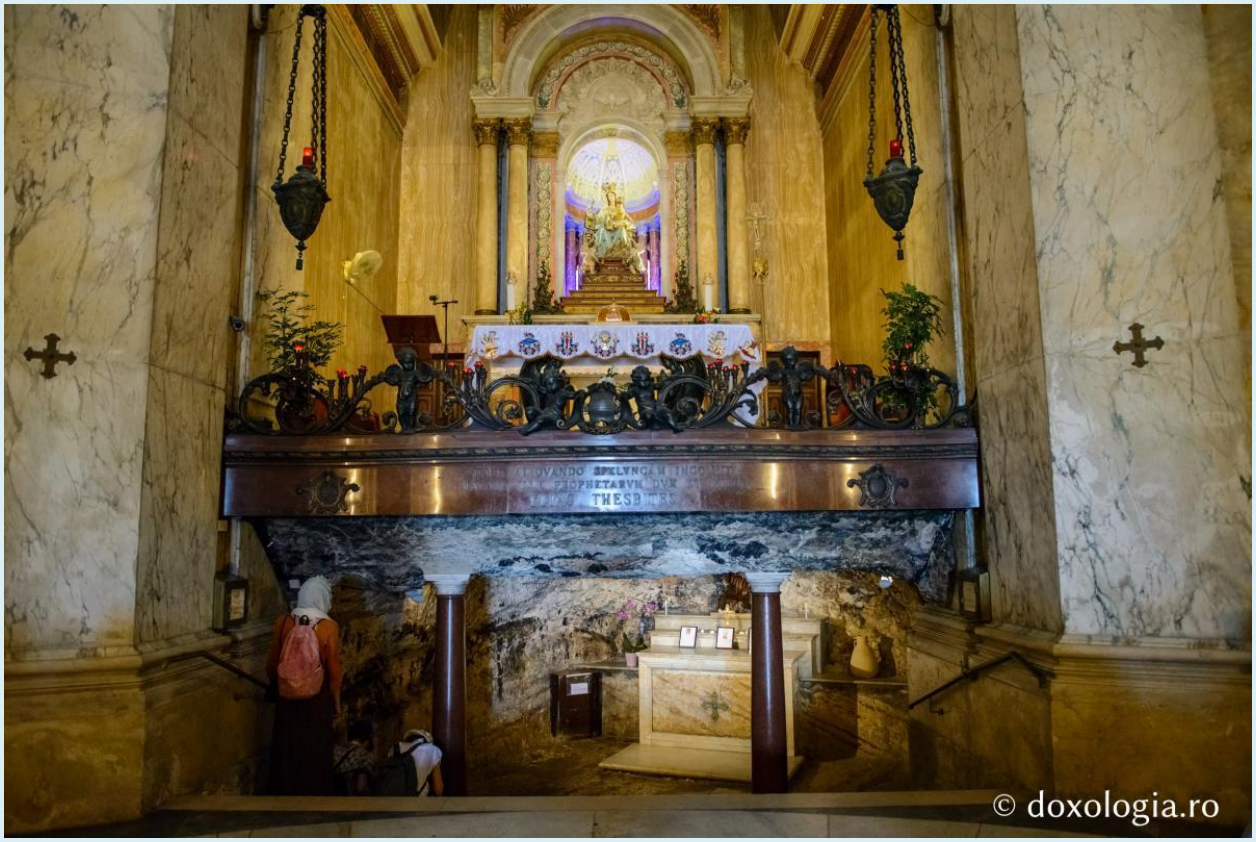

În epoca bizantină, în jurul Peşterii proorocului Ilie (în biserica actualei mănăstiri), în jurul Şcolii Profeţilor şi al Izvorului lui Ilie s-au statornicit puternice centre monahale.

În secolul al XIII-lea, cruciaţii au fortificat locul, iar aici s-au stabilit călugări catolici.

În anul 1212, episcopul Albert de Vercelli a dat un regulament de viaţă comunităţii în faşă şi în felul acesta s-a instituit Ordinul Carmelit.

Când cetatea Sfântul Ioan de Acra (Aco) a căzut în anul 1291, marcând înfrângerea definitivă a cruciaţilor, mănăstirea carmeliţilor a fost distrusă şi toţi călugării au fost masacraţi de musulmani.

În anul 1634, un grup de carmeliţi a cutezat să se întoarcă la locul unde se născuse ordinul lor călugăresc şi a construit o mică mănăstire la poalele muntelui, lângă ţărmul mării.

În anul 1768, carmeliţii au urcat din nou la Peştera lui Ilie, construind acolo o mănăstire, pe locul aşezământului din perioada bizantină.

Actuala biserică a carmeliţilor a fost construită în anul 1823, iar mănăstirea, între anii 1932-1934. Interiorul bisericii este îmbrăcat în marmură albă. Partea inferioară a bisericii adăposteşte Peştera lui Ilie.

Potrivit tradiţiei, aici se retrăgea profetul atunci când venea pe muntele Carmel şi tot aici a văzut în depărtare nouraşul care prevestea sfârşitul secetei care pustiise ţara (III Regi 18, 42-46).

Peştera Sfântului Ilie de la Stella Maris - Haifa (galerie foto):
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/pestera-sfantului-ilie-de-la-stella-maris-haifa

1798
QVO MODO
CECIDERVNT
FORTES
IN BELLO
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

D O M
XVIII KAL AVG A D MCCLI
CARMELITARUM REGINA ET MATER
IPSA VIRGO MARIA
SEI ORDINIS TRADIDIT SCAPULARE
DILECTISSIMO FILIO SUO
SANCTO SIMONI STOCK
SIC PROVOLUTO DEPRECANTI
FLOS CARMELI
VITIS FLORIGERA
SPLENDOR COELI
VIRGO PUERPERA
SINGULARIS
MATER MITIS
SED VIRI NESCIA
CARMELITIS
DA PRIVILEGIA
STELLA MARIS
D O M
AEDEM HANC
A PROPHETARVM FILIIS
PRIMAM IN ORBE DEIPARAE DICATAM
FF CARMELITARVM DISCALCEATORVM CVRIS
FIDELIVM ELEEMOSYNIS
RESTITVTAM AVCTAM ORNATAM
PATRIARCHALI ROMANAE SALVATORIS
OMNIVM ECCLESIARVM PRINCIPI
CANONICI LATERANENSES
VOTIS EORVMDEM FF SVSCEPTIS
BASILICAE TITVLO PRIDEM DECORATAM
AGGREGANT SVBMITTVNT
SACRIS INDVLGENTIIS
QVIBVS EADEM LATERANENSIS GAVDET ECCLESIA
DITANT
VI IDVS IVLIAS A P P V CIƆIƆCCCXLI
STELLA MARIS
BASILICA
B. MARIAE VIRGINIS
DE
MONTE CARMELO
تقادم
לתרומה
OFFERING BOX
OFRENDAS
AVE · MARIS · STELL
© doxologia.ro

AVE · MARIS · STELLA
© doxologia.ro

ALIQVANDO SPELVNCAM INCOLVIT
ELIAS THESBITES
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

HANC ALIQVANDO SPELVNCAM INCOLVIT
MAGNVS ILLE PROPHETARVM DVX ET PATER
ELIAS THESBITES
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

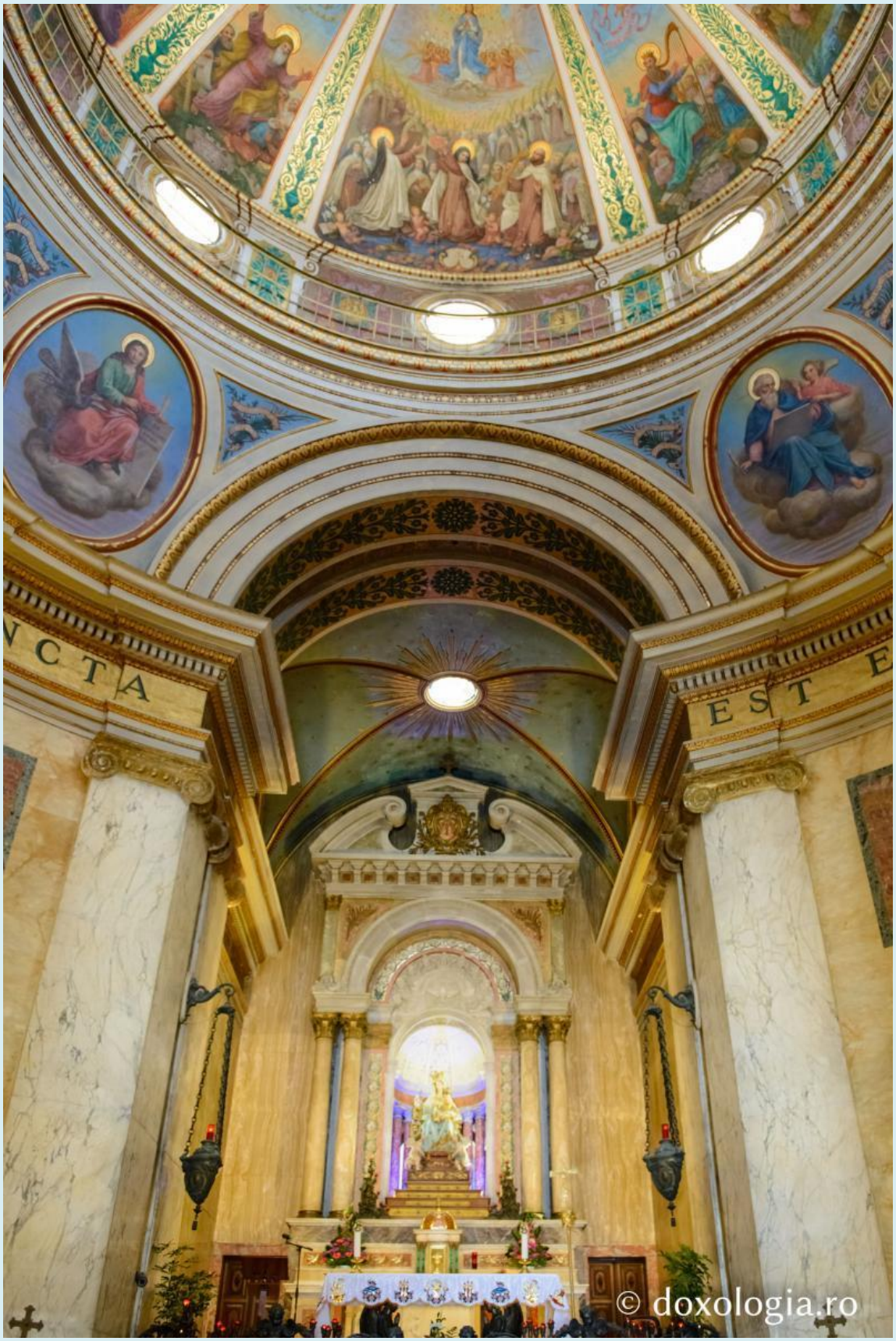
© doxologia.ro

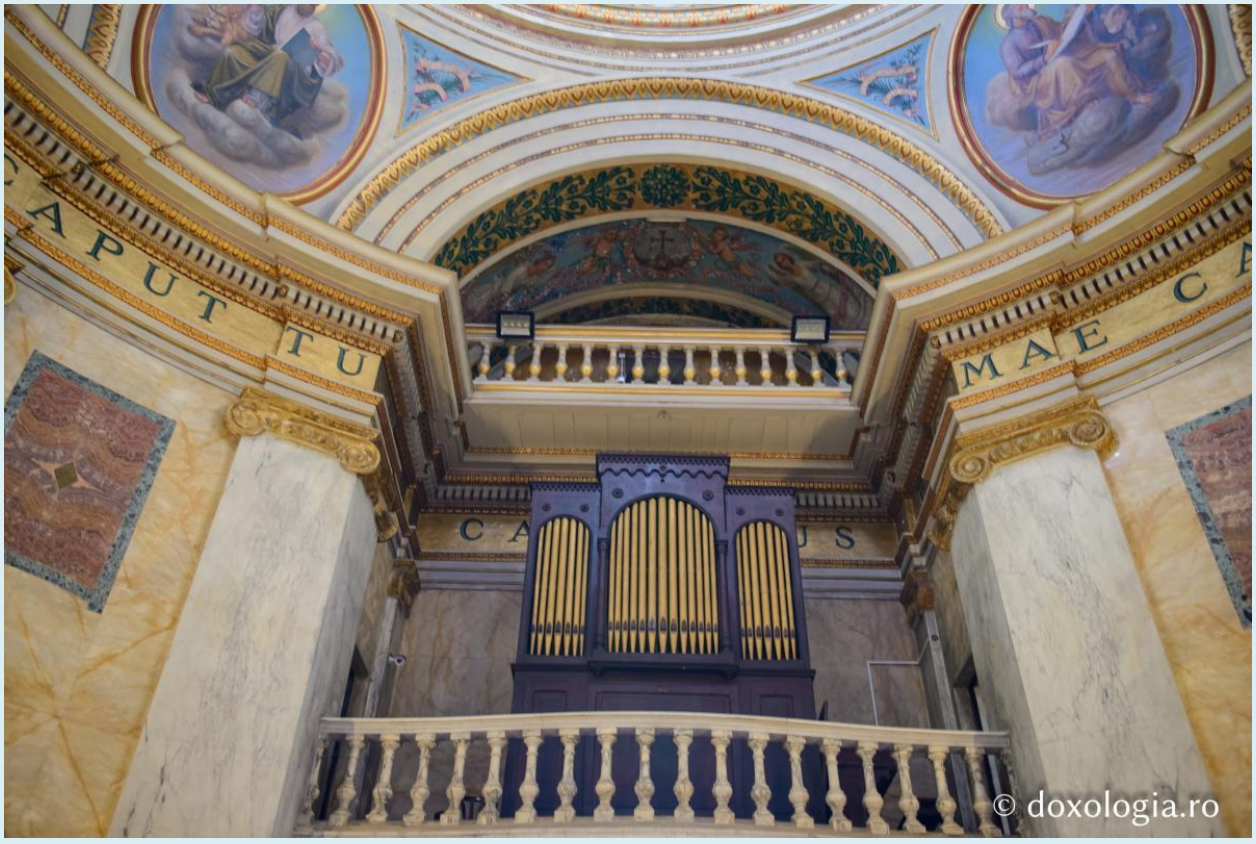
A PUT TU
MAE
© doxologia.ro

© doxologia.ro

EST EI: DEC
ARMELI ET
© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Ilie din Lavra Hozevei

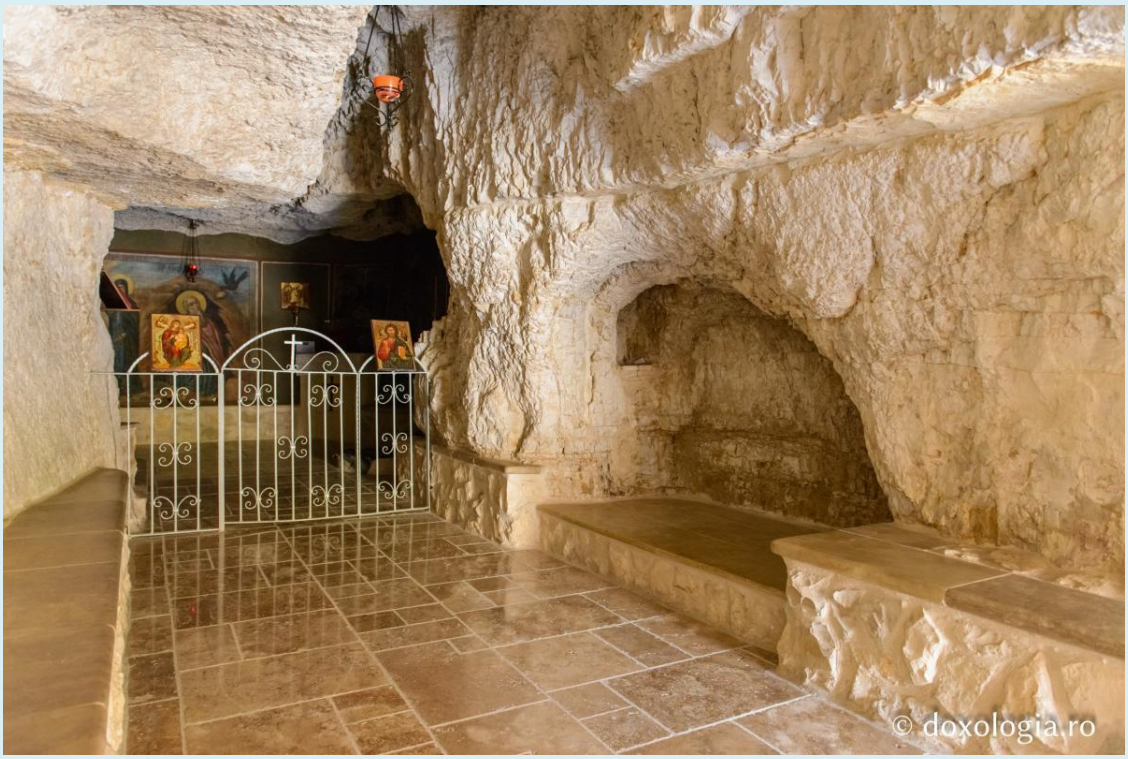

Potrivit tradiţiei locului, pe valea adâncă a pârâului El-Kelt (pârâul biblic Cherit), la Mănăstirea „Sfântul Gheorghe Hozevitul” se află peştera Sfântului proroc Ilie Tezviteanul.

***

În această peşteră, Sfântul Ilie Tesviteanul a petrecut vreme de trei ani şi şase luni, înainte de a urca pe Muntele Sinai, unde a fost hrănit de corbi.

„Şi a zis Domnul către Ilie: «Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo!». Şi a plecat Ilie şi a făcut după cuvântul Domnului; s-a dus şi a şezut la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Corbii îi aduceau pâine şi carne dimineaţa, pâine şi carne seara; iar apă bea din pârâu. După o vreme, pârâul a secat, nemaifiind ploaie pe pământ. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: «Scoală şi du-te la Sarepta Sidonului şi şezi acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească!»” (III Regi 17, 2-9).

Încă de la întemeierea Lavrei Sfântului Gheorghe, peştera Sfântului Ilie a devenit loc de pelerinaj, iar astăzi în grotă este amenajat un mic altar unde se săvârşeşte Sfânta Liturghie la sărbătoarea proorocului Ilie.

Peştera Sfântului proroc Ilie din pustia Hozevei (Galerie foto):
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/pestera-sfantului-proroc-ilie-din-pustia-hozevei-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΙΣ
ΧΣ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Ilie „Şcoala Profeţilor” de pe Muntele Carmel

Această grotă naturală se afla la baza muntelui Carmel, în partea de nord-vest, mai jos de mănăstirea catolică Stella Maris.

***

După tradiţie, aici este locul unde prorocul Ilie, iar apoi prorocul Elisei, îşi adunau ucenicii pentru a-i instrui în învăţăturile dumnezeieşti (III Regi 18, 42).

Pereţii peşterii sunt înnegriţi de fumul lumânărilor şi acoperiţi de inscripţii în nenumărate limbi, lăsate de pelerinii creştini, evrei şi musulmani.

În acest loc musulmanii au construit o moschee închinată profetului Ilie, pe care ei îl venerează în mod deosebit, numindu-l al-Khader, adică „cel verde”.

Pr. Silviu Cluci - Ierihon - cea mai veche cetate din lume

Drumul oricărui pelerin în Ţara Sfântă nu poate ocoli Ierihonul - cea mai veche cetate din lume. Situat la 40 de kilometri nord-est de Ierusalim şi la o altitudine de 258 metri sub nivelul mării, Ierihonul apare ca o oază în mijlocul Pustiului Iudeii.

Ierihonul a fost primul oraş cucerit de israeliţi, după rătăcirea de 40 de ani prin pustie (Iosua 6). În epoca celor două regate, Ierihonul aparţinea Regatului de nord sau Regatului lui Israel, iar în timpul domniei lui Ahab, un oarecare Hiel din Betel a reconstruit zidurile Ierihonului (III Regi 16, 34).

Lângă Ierihon, darul profetic al lui Ilie a trecut asupra lui Elisei, iar după răpirea lui Ilie la cer, Elisei a trecut prin Ierihon unde a îndulcit apa cetăţii (II Regi 2, 19-21). De atunci, izvorul poartă numele de „Izvorul lui Elisei”.

Înainte de a cuceri Ierusalimul, Nabucodonosor l-a capturat pe regele Sedecia în câmpiile Ierihonului (IV Regi 25, 5).

Cetatea a fost reconstruită după întoarcerea israeliţilor din exil, iar în secolul al II-lea î.Hr., generalul sirian Bacchides a întărit Ierihonul, construind fortăreaţa de pe Muntele Carantania.

Frumuseţea şi rodnicia Ierihonului erau cunoscute în tot Imperiul Roman. Aici se cultiva mai ales arborele de balsam - myrobolanum - din care se extrăgea renumitul parfum de Ierihon.

Vechiul Ierihon, întocmai ca şi oraşul actual, era situat de-a lungul drumului central care străbate întreaga Vale a Iordanului, de la Lacul Tiberiadei, la nord, şi până la Marea Moartă, la sud. Ierihonul era o etapă obligatorie pentru toţi cei care veneau din Galileea la Ierusalim pe valea Iordanului. Celălalt drum central trece peste Valea Ierihonului, unind malul de est al Iordanului cu Ierusalimul şi cu zona litorală.

La întoarcerea din Galileea natală în Ierusalim, Iisus l-a vindecat pe orbul Bartimeu la poarta Ierihonului (Marcu 10, 46). Într-o altă împrejurare, tot la Ierihon s-a petrecut savuroasa întâmplare cu Zaheu vameşul (Luca 9, 1-10).

În secolul al IV-lea, Ierihonul a devenit un puternic centru creştin, fiind reşedinţă episcopală. Încă din acea perioadă toate locurile legate de evenimente religioase şi de activitatea profeţilor au devenit locuri creştine de pelerinaj şi aşezăminte mănăstireşti.

În epoca bizantină, în împrejurimile Ierihonului şi în cuprinsul oraşului existau mai mult de 20 de mănăstiri şi biserici, hanuri pentru primirea pelerinilor şi a diferitelor societăţi filantropice creştine pentru cei săraci şi bolnavi.

În secolul al VIII-lea, califul Hisham al Malek (724-743) din dinastia Omaiyazilor a construit un splendid palat de iarnă care a fost distrus probabil de un cutremur de pământ cu puţin timp înainte de a fi dat în funcţiune.

Odată cu venirea cruciaţilor, regiunea era acoperită cu plantaţii de trestie de zahăr. Şi astăzi se mai văd urmele instalaţiilor de fabricare a zahărului utilizate atunci. Odată cu plecarea cruciaţilor, Ierihonul a fost părăsit aproape complet.

După primul război mondial, Ierihonul a putut să-şi regăsească puţin din spleendoarea de odinioară, devenind un mare centru agricol, cu 7000 de locuitori.

Astăzi, în Ierihon pelerinii pot vizita:

- **Izvorul Proorocului Elisei**,
- peştera Proorocului Ilie,
- **Mănăstirea „Sfântul Elisei”** şi **sicomorul lui Zaheu**.
- Pelerinii români poposesc la **Aşezământul Românesc de la Ierihon**.

- La nord-vest de Ierihon se află **Muntele Carantania** şi **Mănăstirea ortodoxă „a ispitirii Domnului”**.

Pr. Silviu Cluci - Ansamblul clădirilor Schitului „Sfântul Ilie” - Athos

Turnul schitului se găseşte deasupra porţii de intrare şi a fost construit în 1849. În corpurile care înconjoară biserica centrală se găsesc trapeza, cuptorul de pâine, arhondaricul şi camerele pentru oaspeţi, sinodiconul, muzeul, birouri şi chilii ale monahilor, biblioteca, atelierul de pictură şi de conservare a icoanelor, şi alte dependinţe mănăstirești. La subsol, în stilul catacombelor proto-creştine, există chiar şi o colecţie de artă populară.

Schitul mai are şi alte biserici şi paraclise, închinate Sfinţilor Ioachim şi Ana, Sfântului Nicolae al Mirelor Lichiei, Sfântului Mitrofan şi Bunei-Vestiri a Maicii Domnului (construit în anul 1761, în vremea Sfântului Paisie Velicikovski).

Schitul „Sfântul Ilie” – Athos (galerie foto)
https://doxologia.ro/foto/schitul-sfantul-ilie-athos-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

Ὁ ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΗΛΙΑΣ

"Viu este
Domnul
Dumnezeu
lui Israel
înaintea
Căruia stau
Eu."

ПРѢ ИЛІЯ

Св. Прор.
Илїѧ
Глáвѣ Ікона.ру
Ревнýѧ по
ревновáхъ
по гдⷭ҇ѣ бз҃ѣ
вседержи́
тели ꙗ́кѡ
ѡстáвиша
Глáвѣ Ікона.ру

ΟΓΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙ

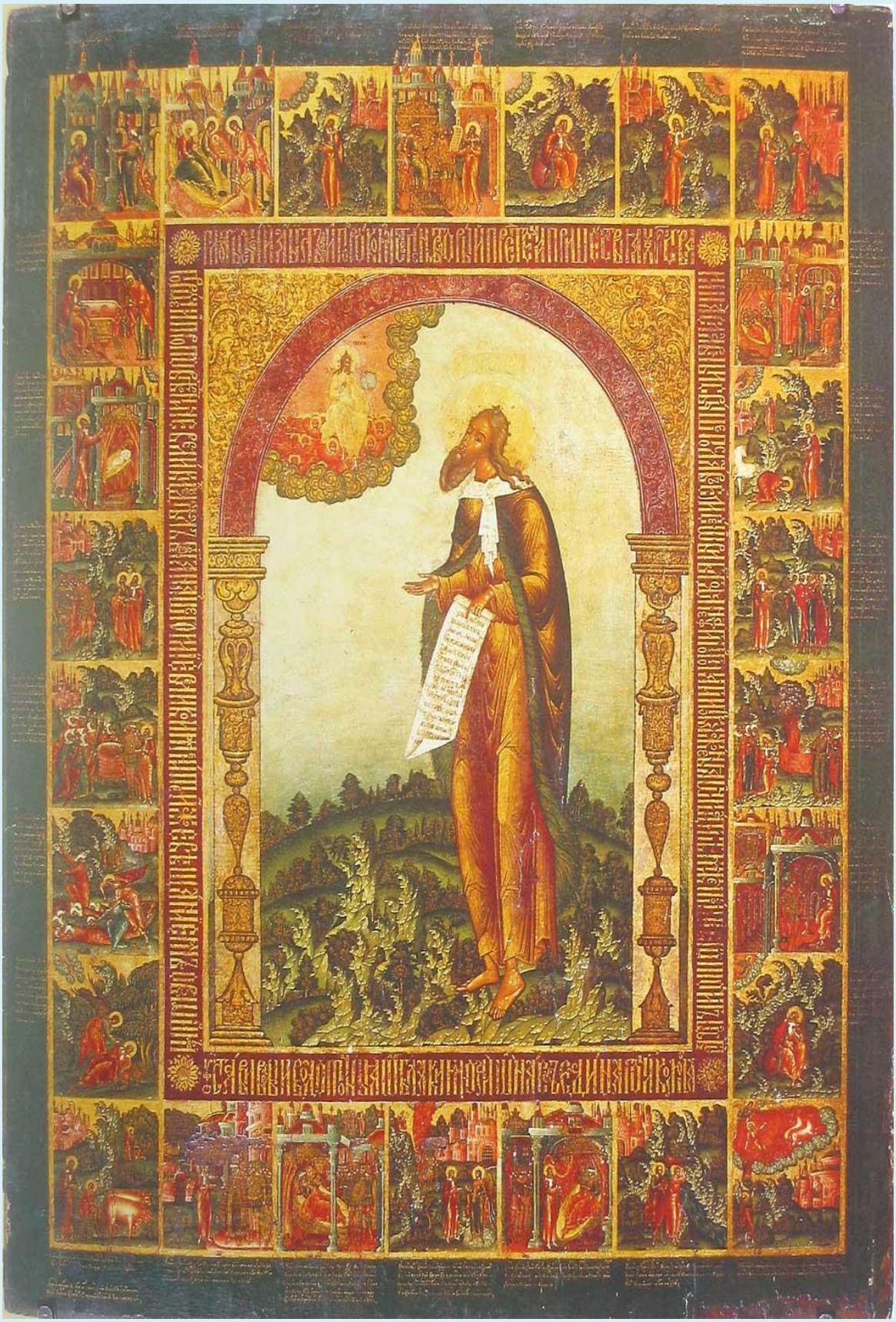

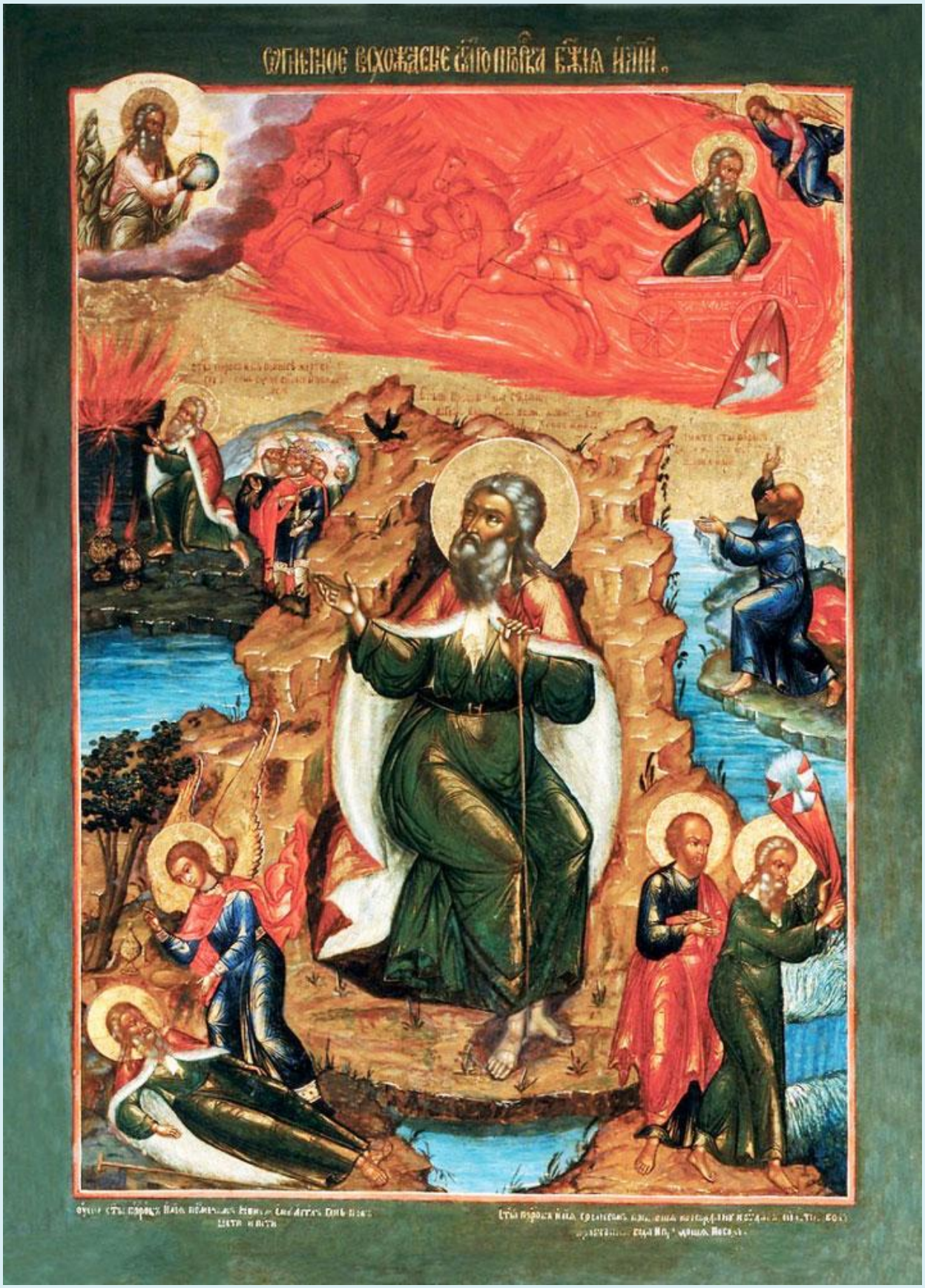
ОГНЕННОЕ ВОХОЖДЕНИЕ СВ ПРОРКА БЖІА ИЛІИ

SFÂNTUL PROOROC ILIE
SFÂNTUL PROOROC IEZECHIEL
SFÂNTUL PROOROC MOISE
SFÂNTUL PROOROC ELISEI
SFÂNTUL PROOROC DANIIL

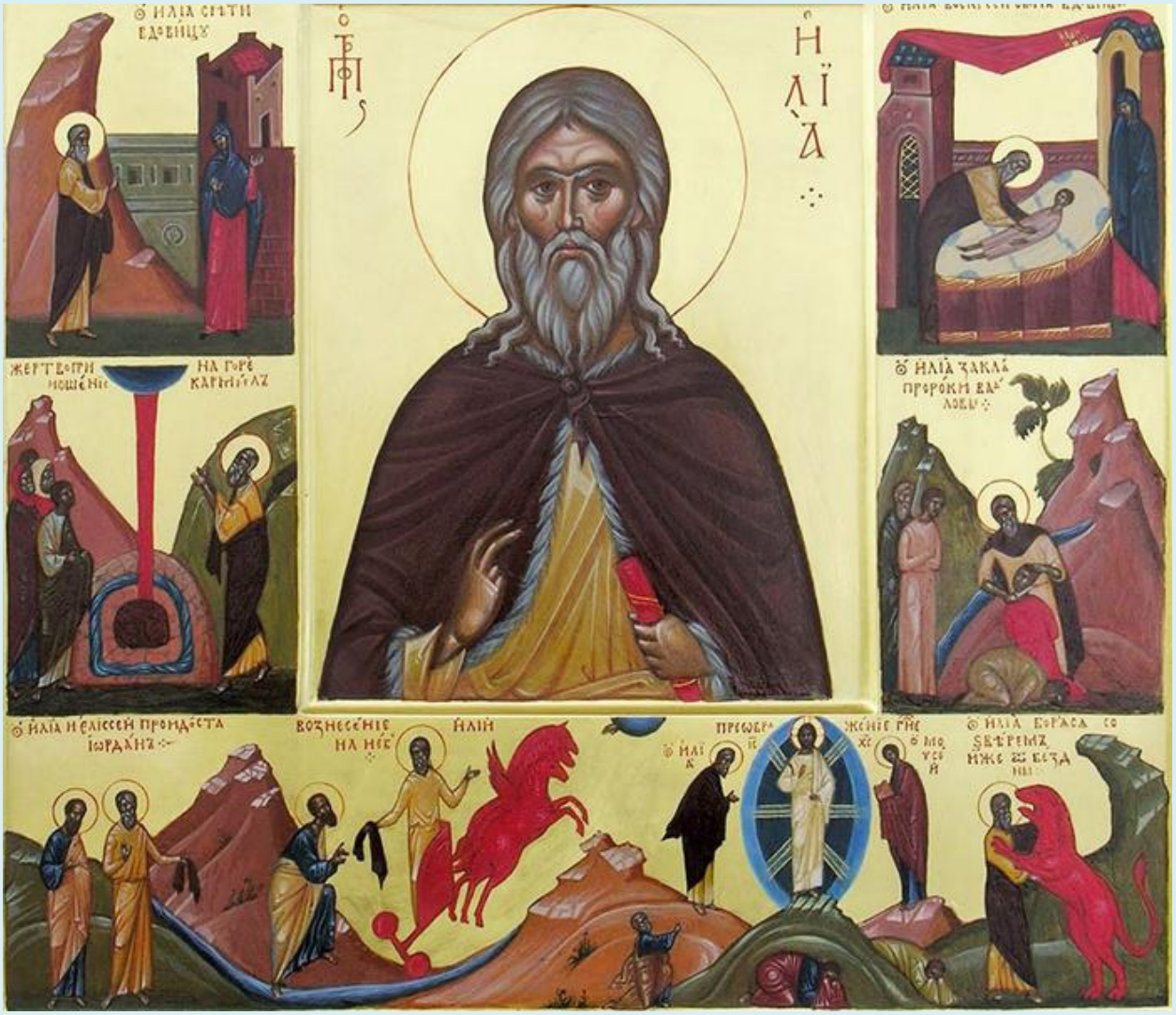

О ПРОФИТИС ИЛИАС
evlaveia.ro
SF. PR. ILIE

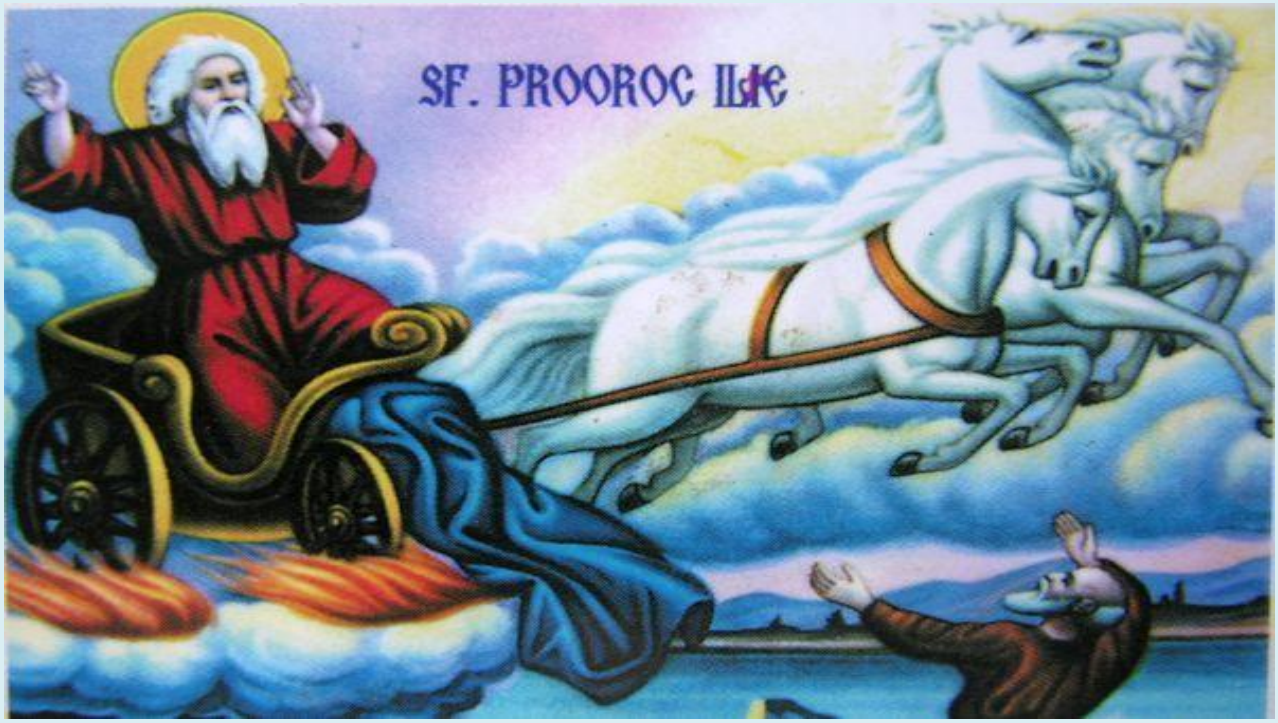
SF. PROOROC ILIE

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ
SF. PR. ILIE

SF. PROOR ILIE TESVITEANUL

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ
SF. PR. ILIE

SF. PROROC
ILIE
©EDH

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ
SF. PR. ILIE

св.пр.Илія
св.пр.Єлисей

ВОЗНЕСЕНІЄ

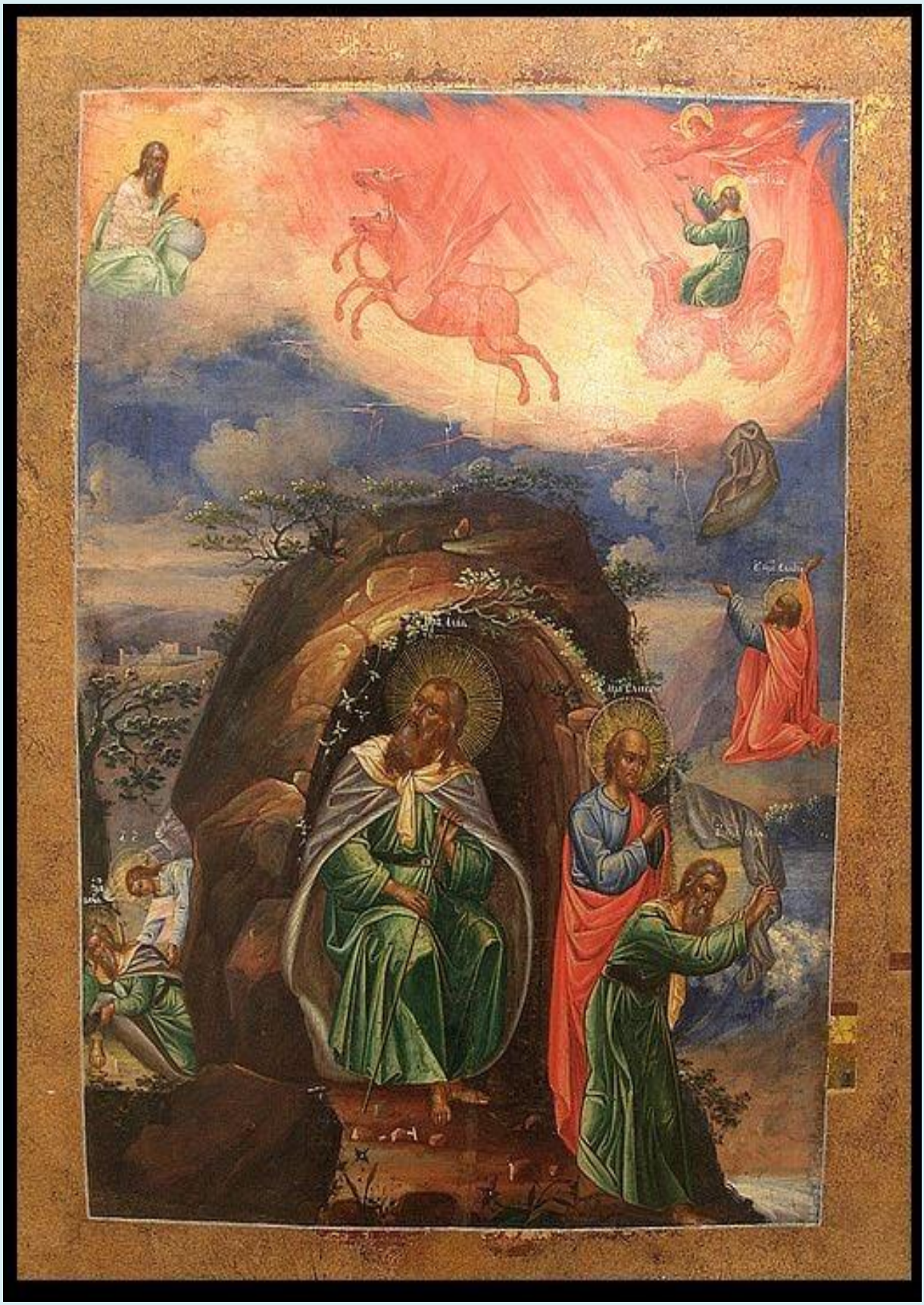

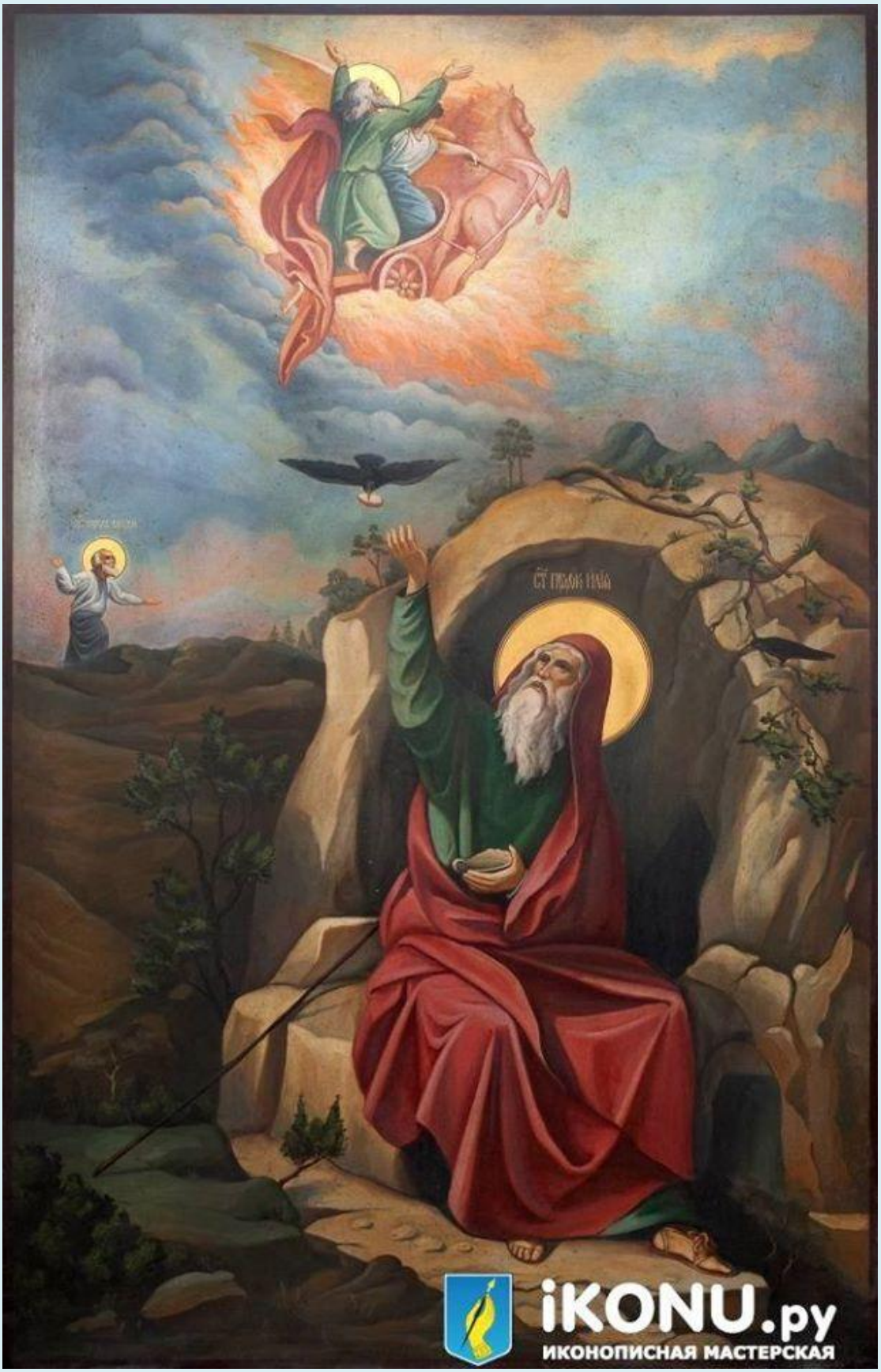
iKONU.ру
ИКОНОПИСНАЯ МАСТЕРСКАЯ

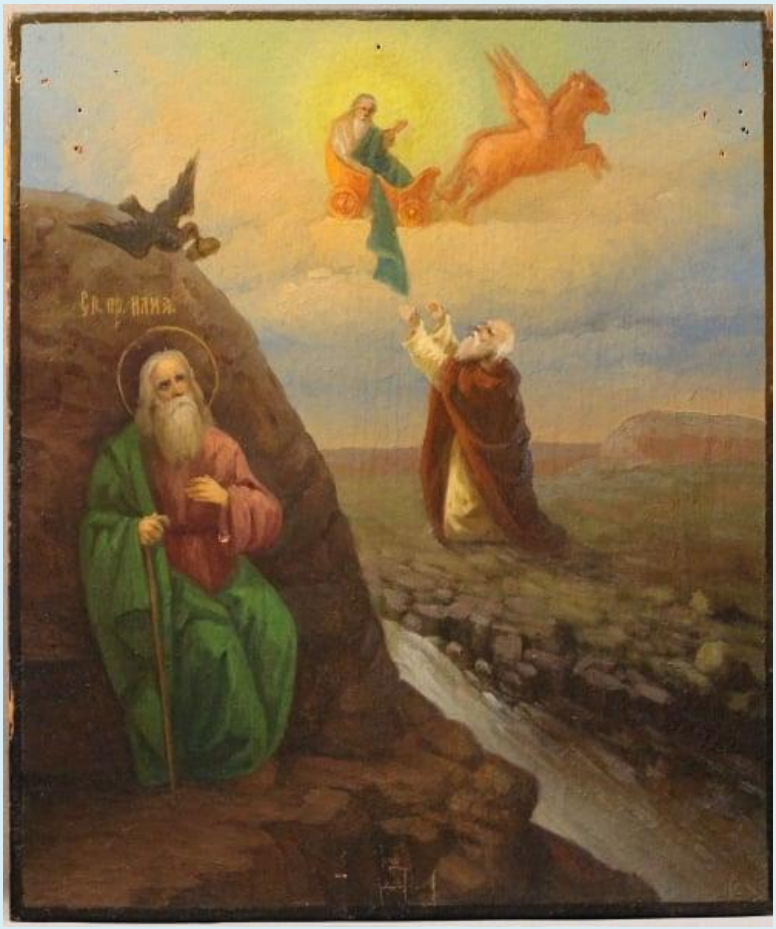
Св. пр. Илия

Ἡ ΠΥΡ
ΦΟΡΟ
Σ
ΑΧΑΒΑ
ΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟ
ΗΛΙΟΥ

SFÂNTUL PROOROC ILIE

Ὁ ΠΡΟ ΗΛΙΑΣ

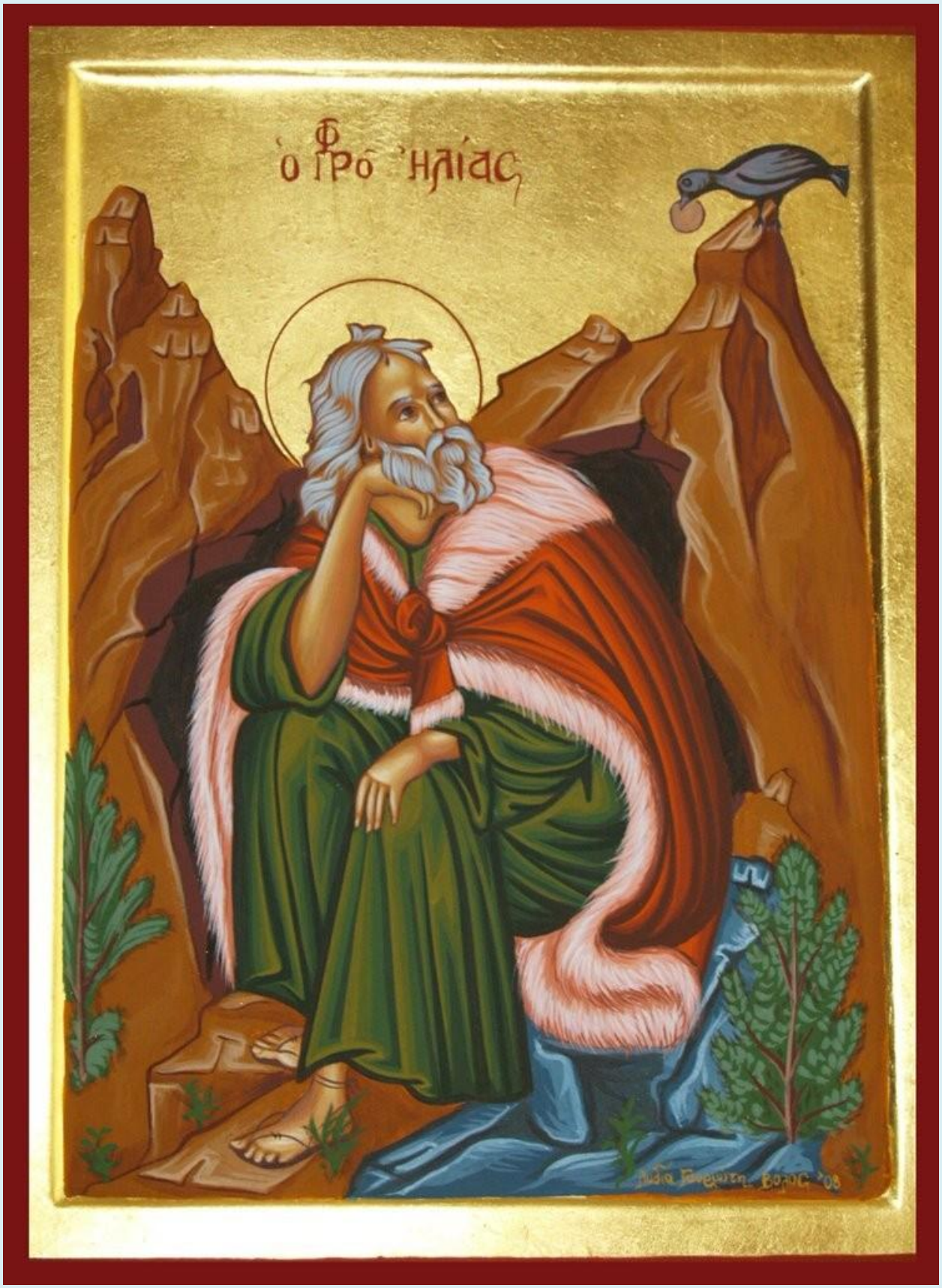
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

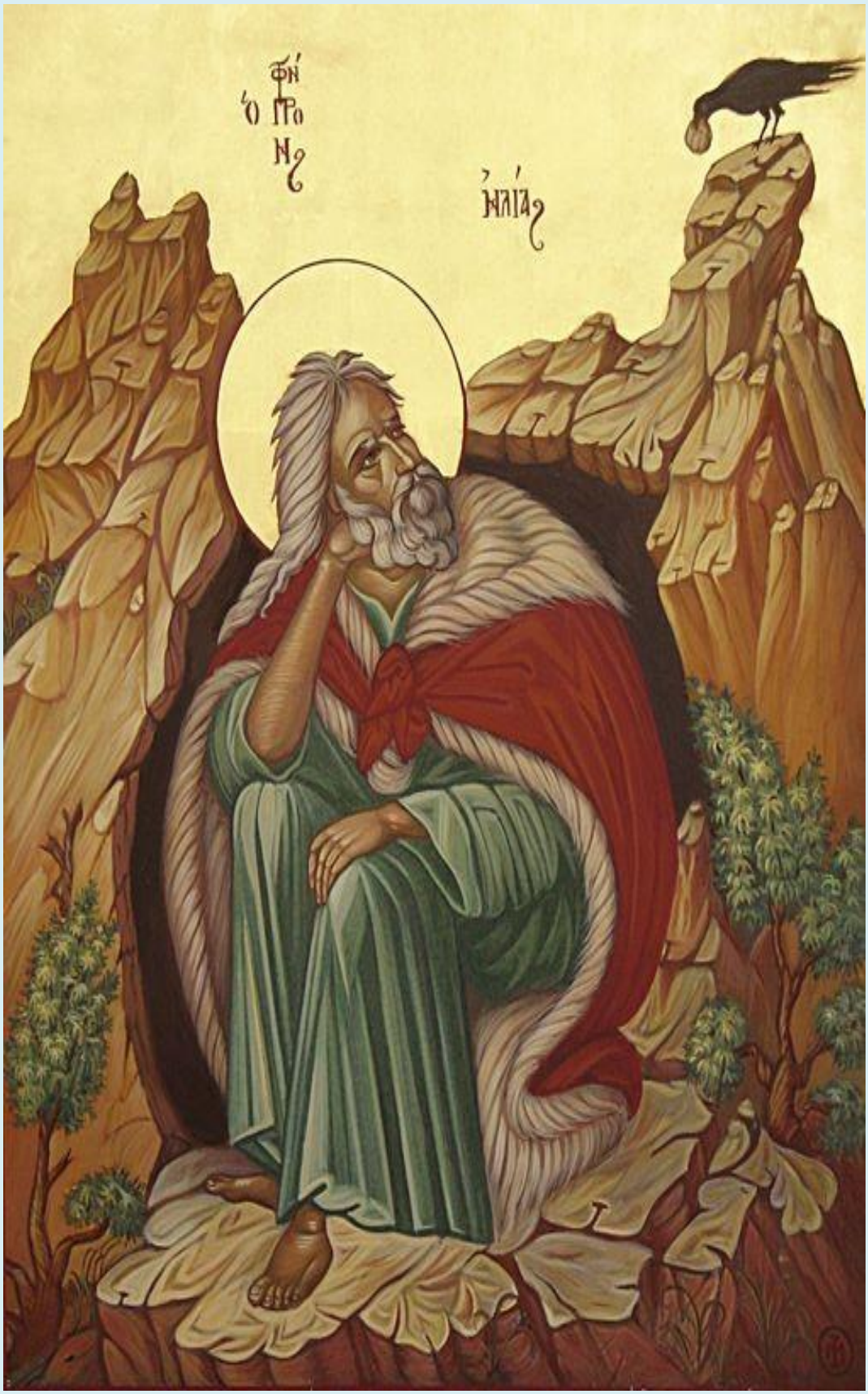
Ὁ ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΗΛΙΑΣ

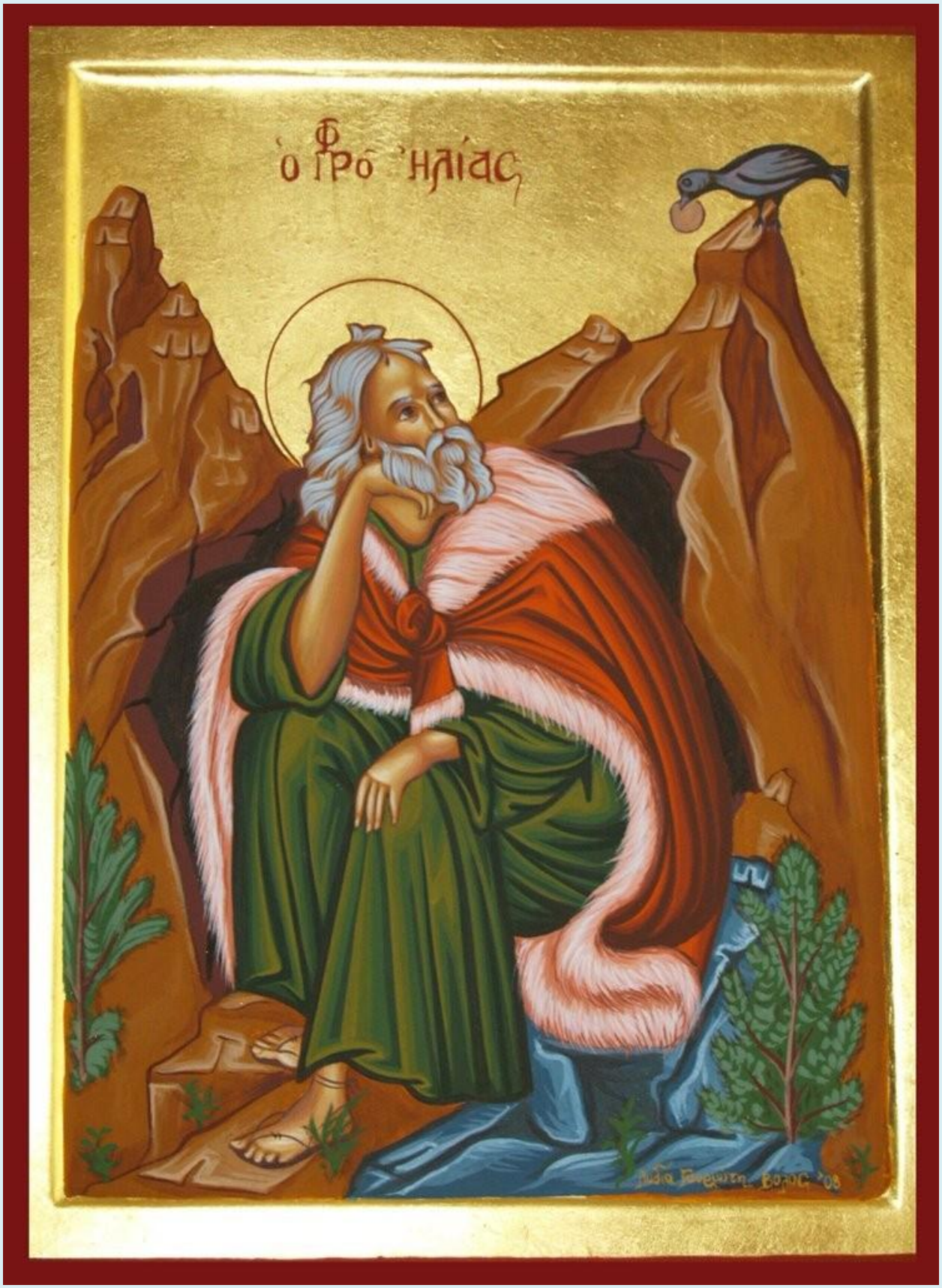
Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Ὁ ΠΡΟ ΗΛΙΑΣ

SF. ILIE

SFÂNTUL PROOROC ILIE TESVITEANUL

SFÂNTUL PROOROC ILIE

SFÂNTUL PROOROC ILIE TESVITEANUL

SF. PROOROC ILIE

PROFETUL ÍLÍE

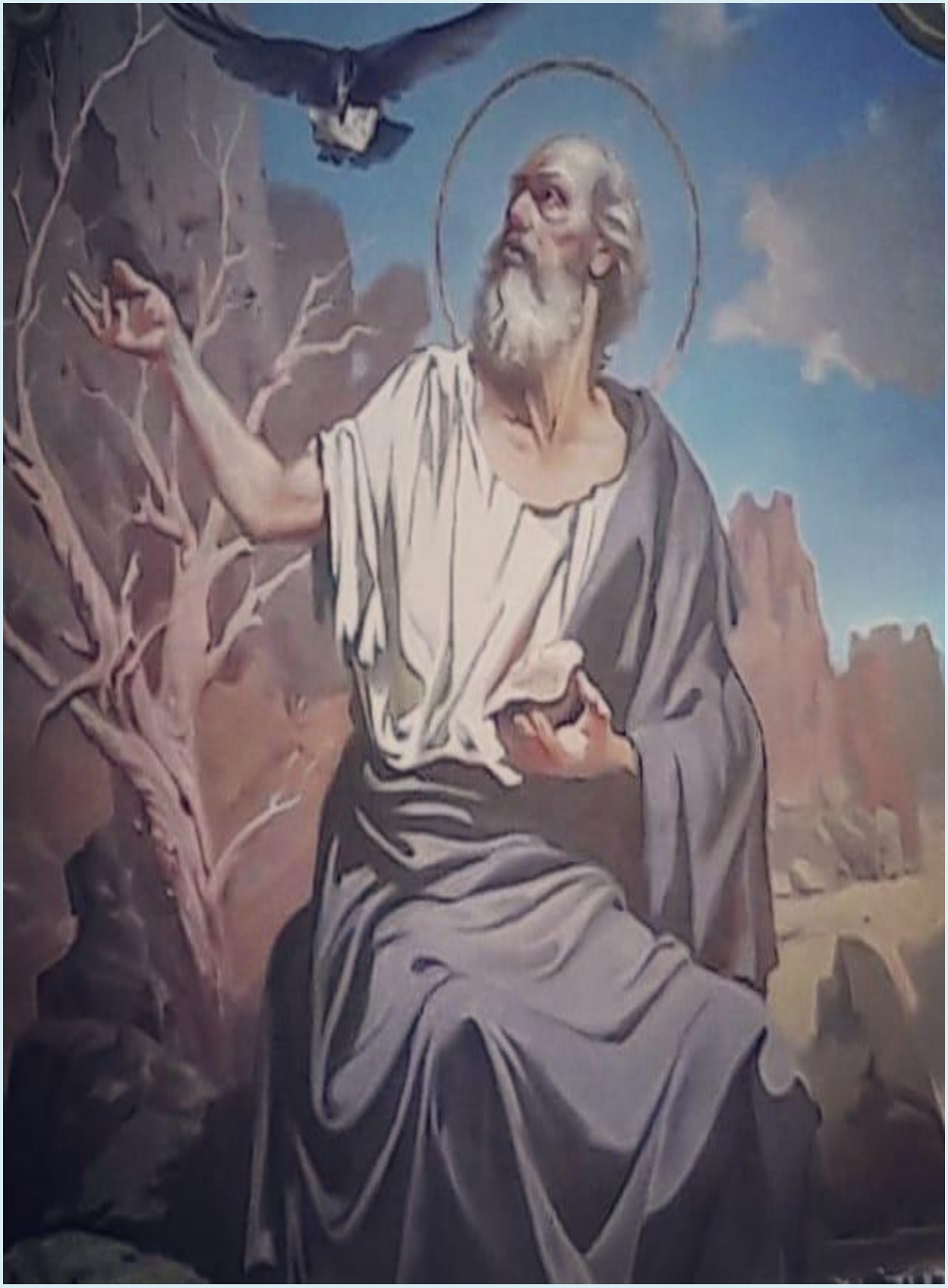

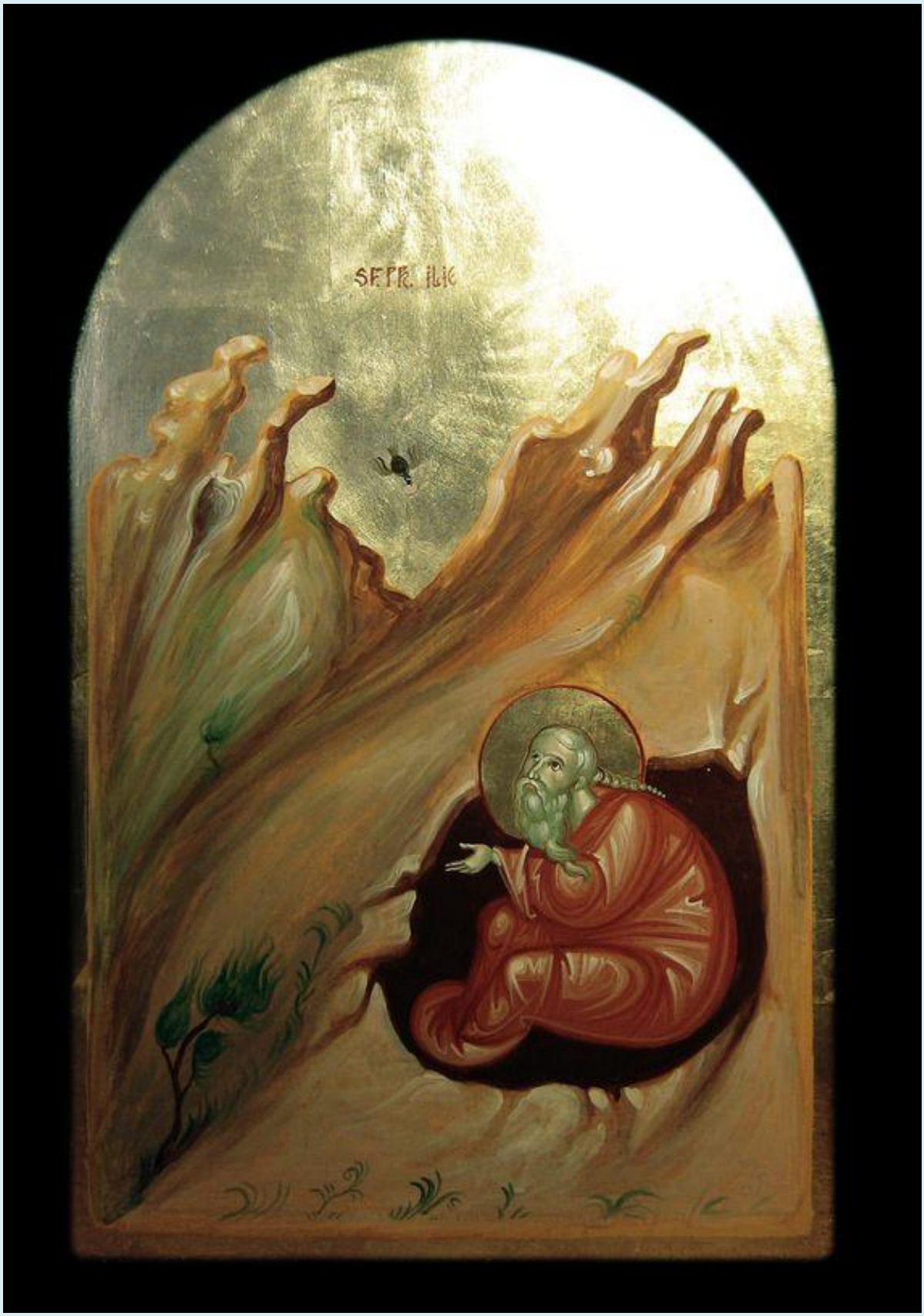
SF. PR. ILIE

Ὁ ΠΡΟ ΗΛΙΑΣ

20 iulie

VIU ESTE DOMNUL
DUMNEZEU
ÎNAINTEA
CĂRUIA
MĂ ÎNCHIN EU

SF. PROC.
ILIE
TESVITEANUL
VIU ESTE DOMNUL
DUMNEZEU
ÎNAINTEA
CĂRUIA
MĂ ÎNCHIN EU

SF PROC.
ILIE
TESVITEANUL
VIU ESTE DOMNUL
DUMNEZEU
ÎNAINTEA
CĂRUIA
MĂ ÎNCHIN EU

SF. PROOROC
ILIE

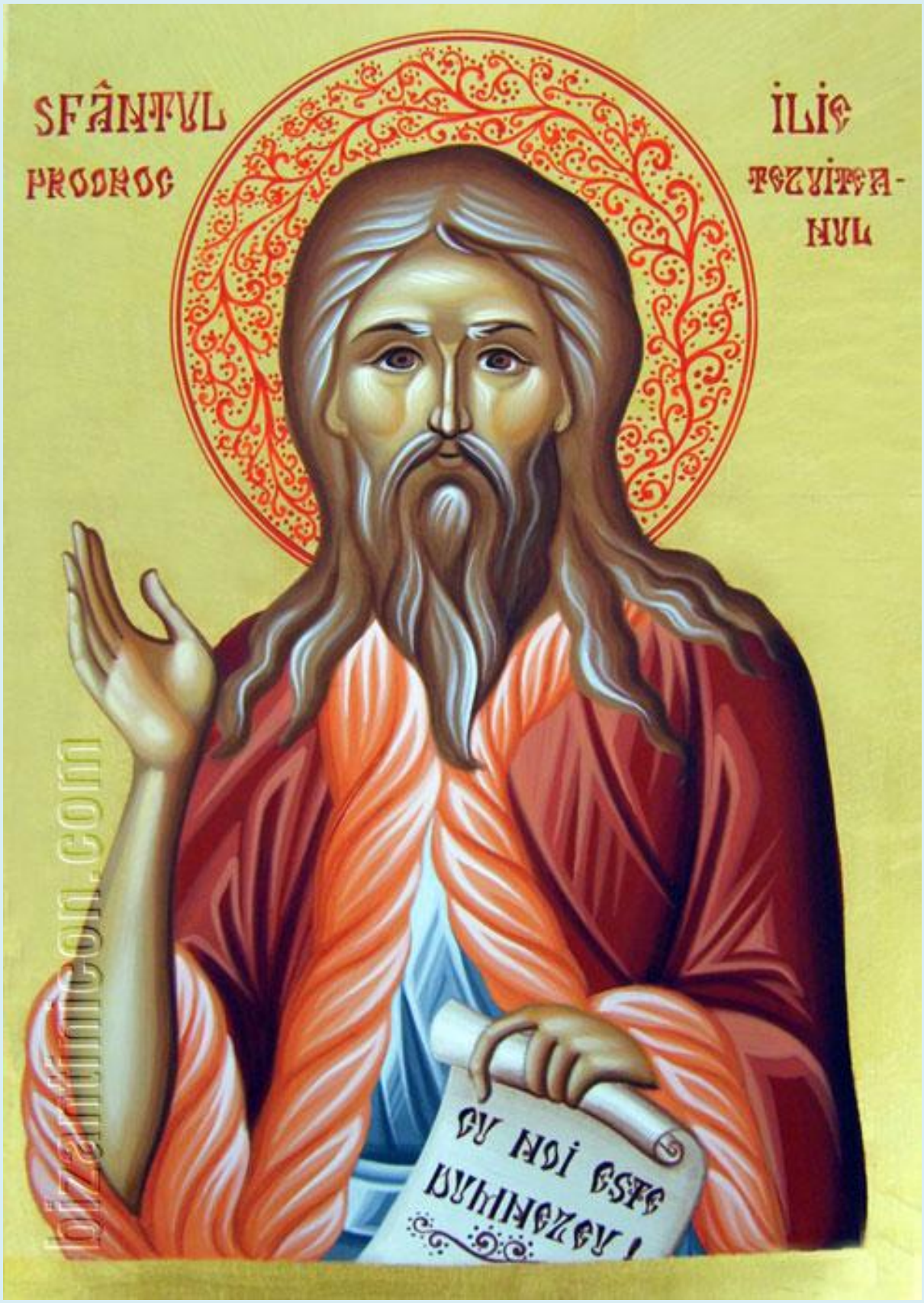
SFÂNTUL
PROOROC
ILIE
TEZVITEANUL
CU NOI ESTE DUMNEZEU!
bizantinu.com

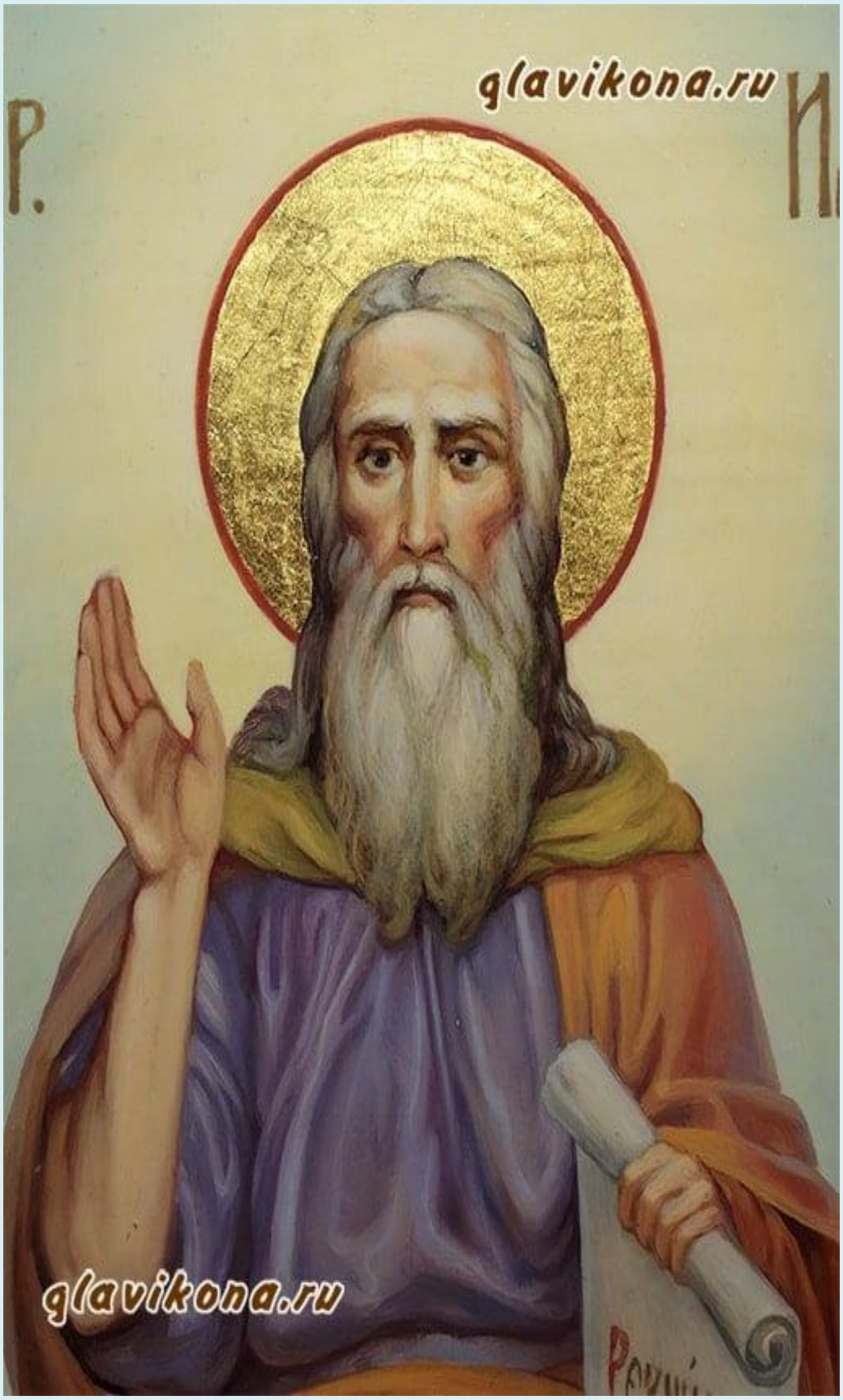
glavikona.ru
glavikona.ru

Иконы ручной работы
Vseikony.ru

Ревнуя ревновах по Господе Бозе вседержителе.

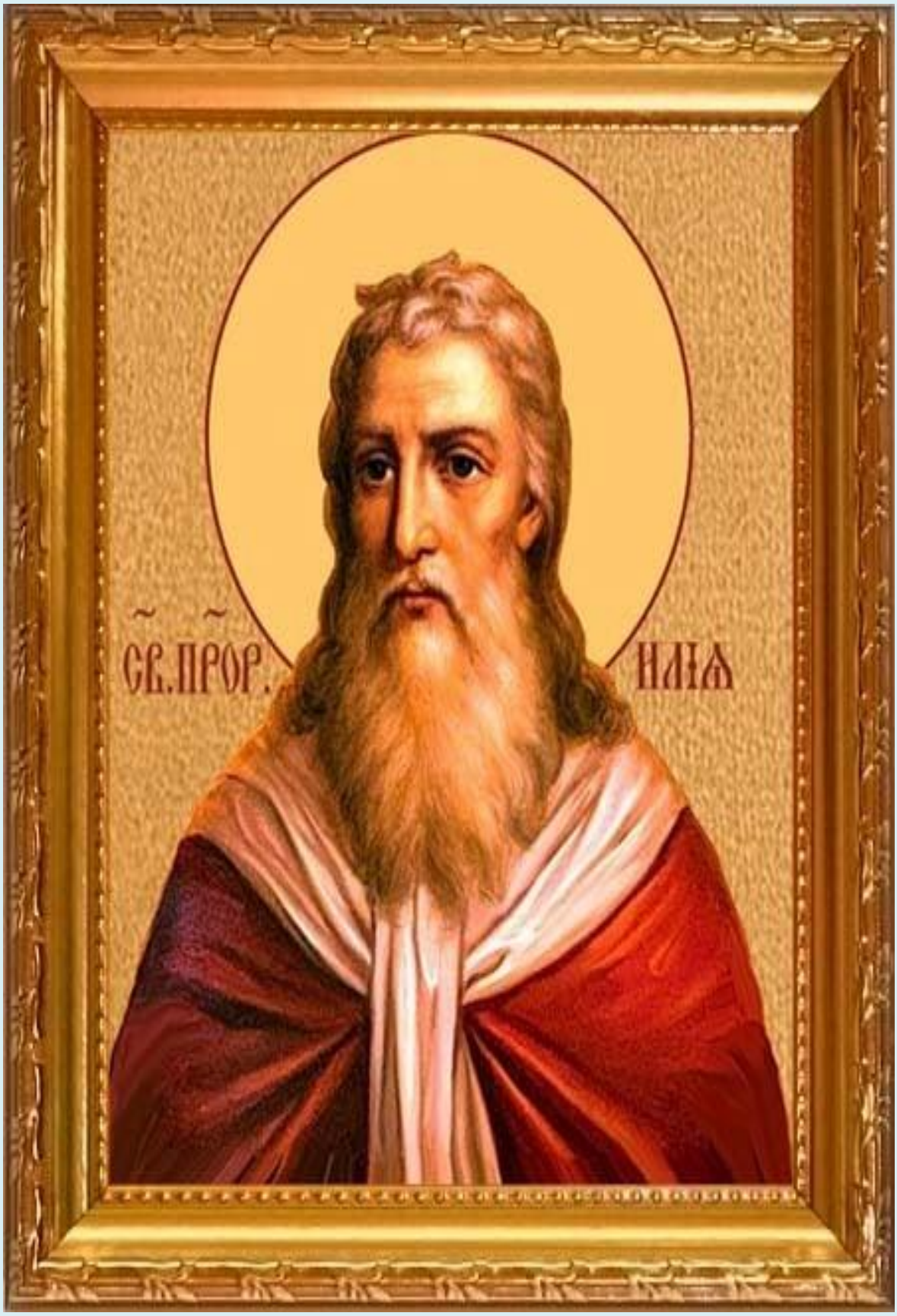
СВ. ПРОР.
ИЛІЯ

Ὁ προφήτης Ἠλίας
ΖΗ ΚΥΡΙΟΣ Ὁ ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ Ὁ ΘΕΟΣ ΙΣΡΑΗΛ

Ὁ ἅγιος
Ἠλίας

SF. Pr.
ILIE
TESVI-
TEANUL

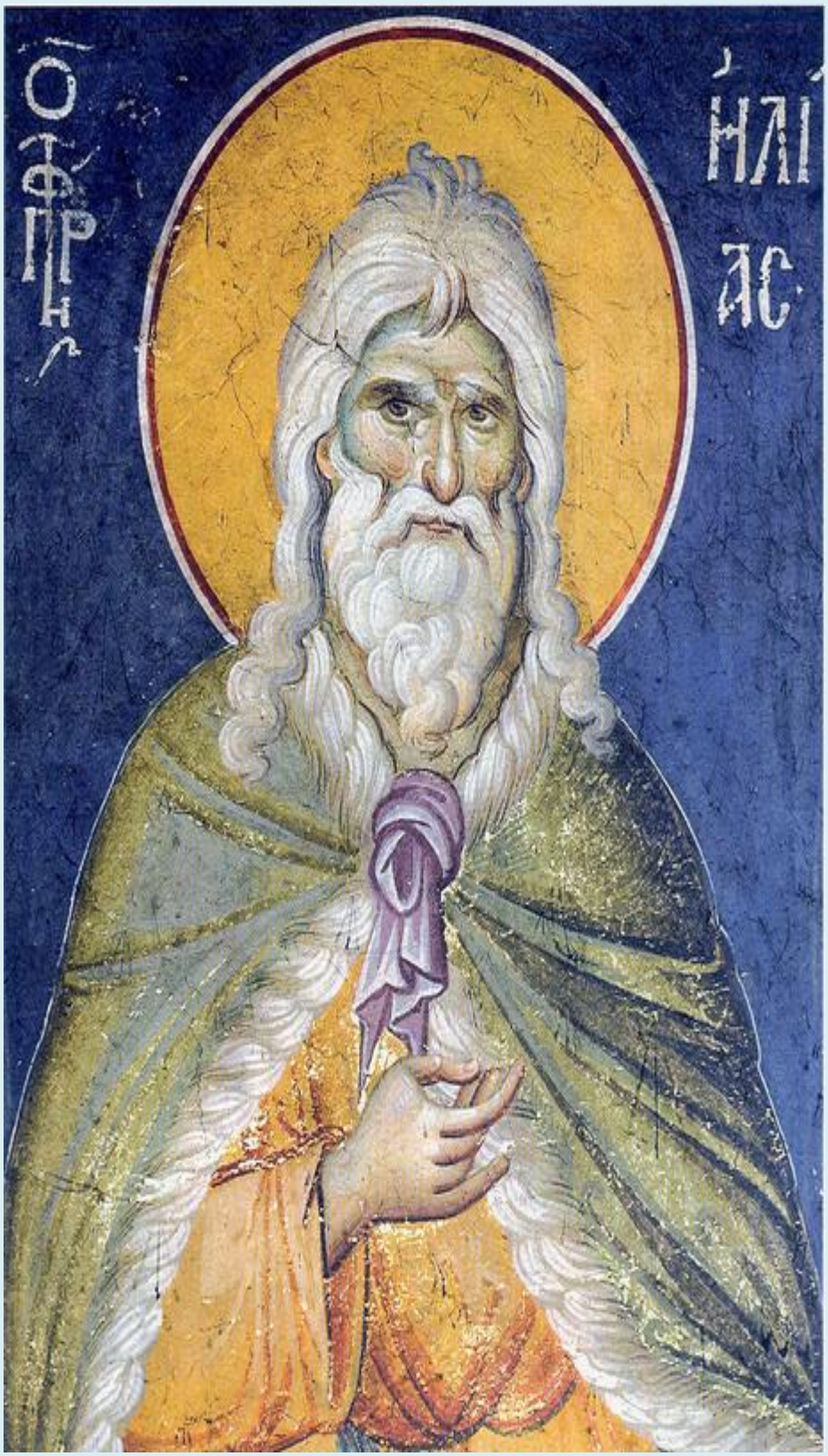

Sfântul proroc Ilie Tesviteanul - frescă din biserica Protaton, Kareia, Sfântul Munte Athos

Sfântul prooroc Ilie și văduva din Sarepta - (Pictură de Bartholomeus Breenbergh, 1630; I Regi, 17, 8-24)

Sfântul Ilie - frescă de la Mănăstirea Voron

Sfântul Slăvit Prooroc

Ilie Tesviteanul

SF. PROROC
ILIE TESVITEANUL

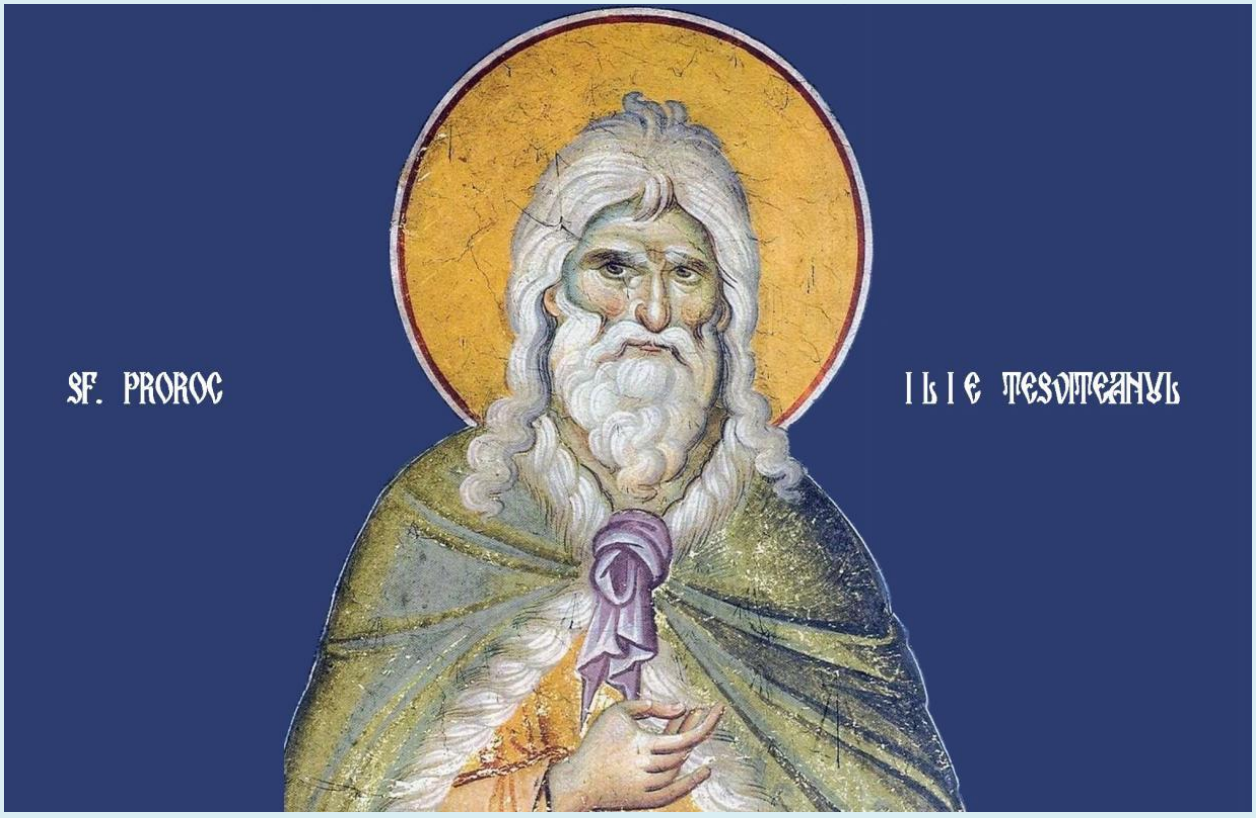
SF. PROROC
ILIE TESVITEANUL

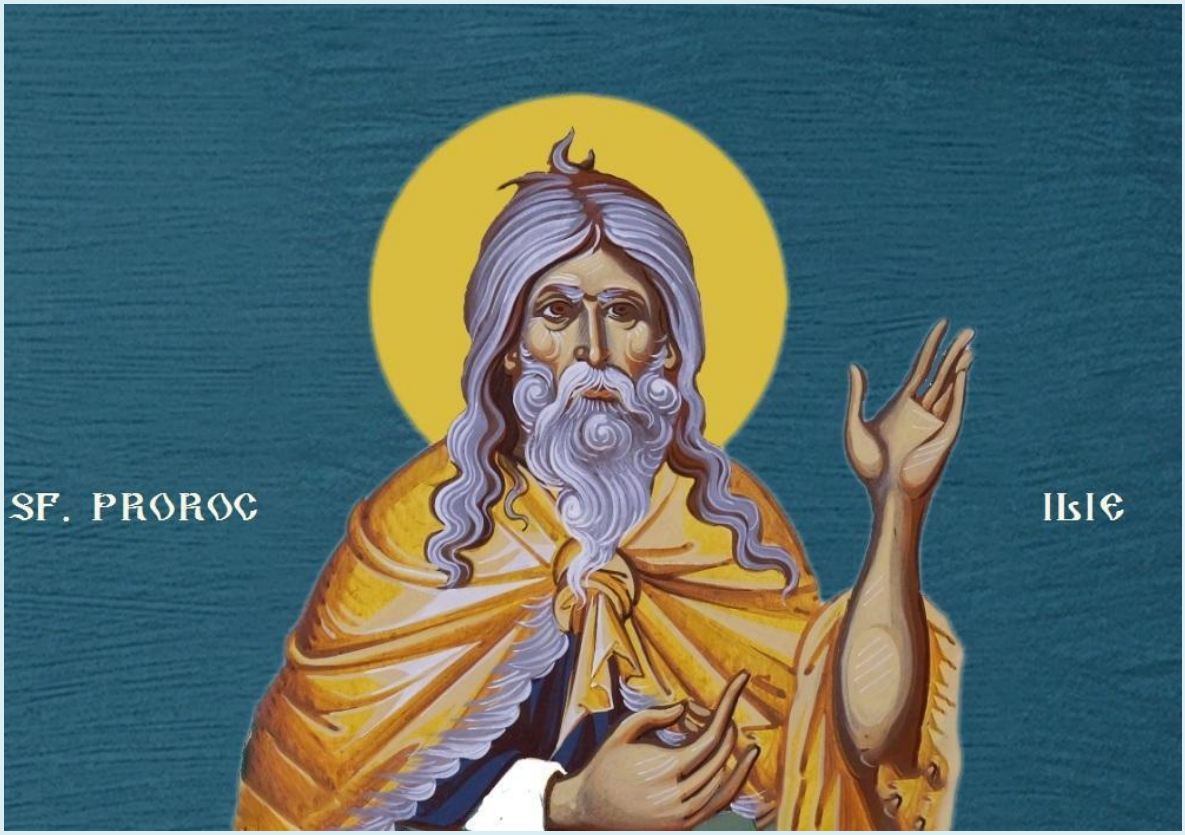
SF. PROROC
ILIE

SF. PR. ILIE
©doxologia.ro

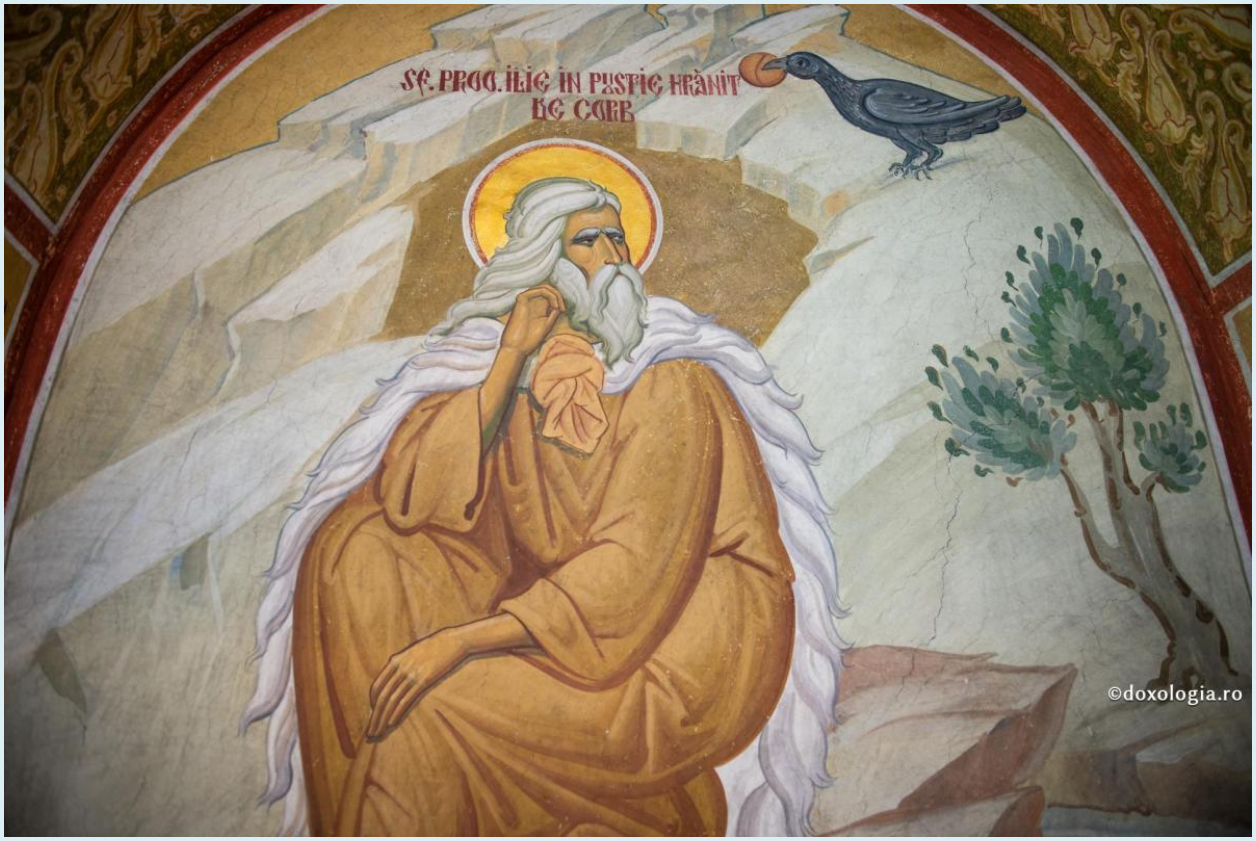
SF. PROC. ILIE ÎN PUSTIE HRĂNIT
DE CORB
©doxologia.ro

SFÂNTUL ȘI SLĂVITUL
PROROC ILIE TESVITEANUL

SFÂNTUL PROROC ILIE

Ο ΠΡ ΗΛΙΑΣ

Ο ΠΡ ΗΛΙΑΣ
SORANA PRODCOM

6 sfinți care îi ajută pe agricultori

SF. MC. TRIFON

PENTRU PROTECȚIA GRĂDINILOR, VIILOR ȘI LIVEZILOR

SF. IER. MODEST

PENTRU SĂNĂTATEA ANIMALELOR DOMESTICE

SF. M. MC. GHEORGHE

PENTRU PROTECȚIA RECOLTELOR

SF. PROROC ILIE

PENTRU ADUCEREA PLOILOR

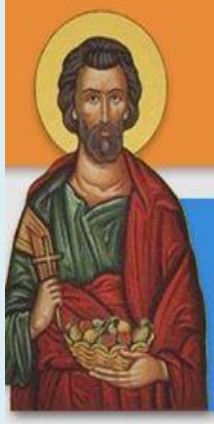

SF. MC. FOCA

PENTRU PROTECȚIA GRĂDINILOR

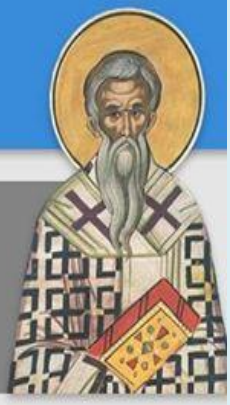

SF. IER. AMBROZIE

PENTRU OCROTIREA APICULTORILOR ȘI A ALBINELOR

BASILICA.RO

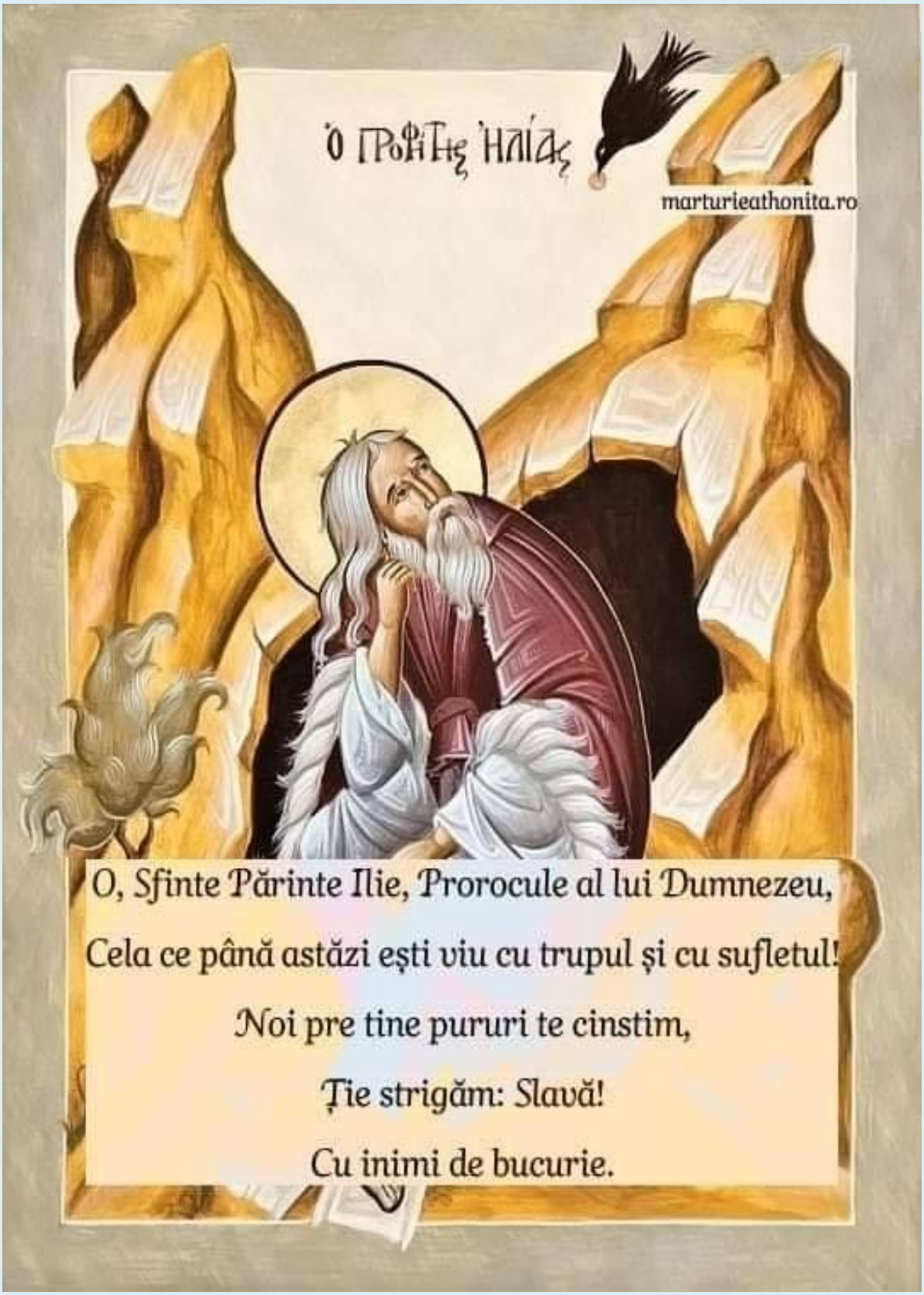
Ὁ Προφήτης Ἠλίας
marturieathonita.ro
O, Sfinte Părinte Ilie, Prorocule al lui Dumnezeu,
Cela ce până astăzi ești viu cu trupul și cu sufletul!
Noi pre tine pururi te cinstim,
Ție strigăm: Slavă!
Cu inimi de bucurie.

† Sfântul Ilie

- Fiul unui preot al Legii vechi, din cetatea Tesve, Sfântul Ilie a fost ales de către Dumnezeu să Îi fie slujitor.
- A trăit cu 800 de ani înainte de Hristos, pe timpul împăratului Ahab.
- Sfântul i-a prorocit regelui faptul că poporul va fi lovit de secetă, din cauză că slujea zeului Baal.
- Vreme de trei ani și jumătate, așadar, cerurile au fost închise.

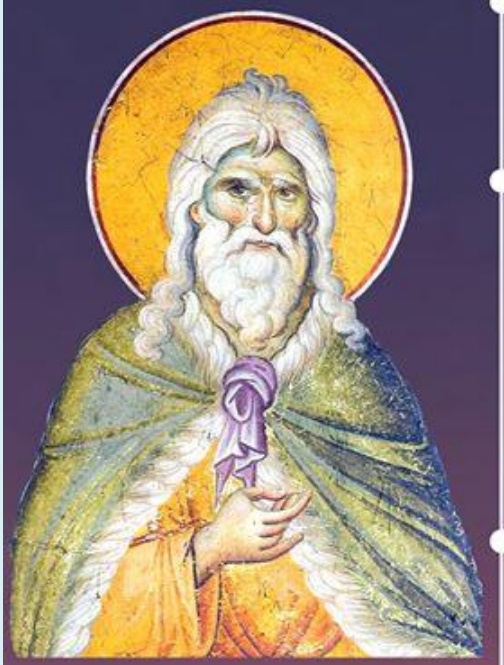

- Ascunzându-se de furia lui Ahab, Sfântul Ilie a trăit la pârâul Cherit, unde a fost hrănit de un corb.
- La finalul perioadei de secetă, Sfântul l-a provocat pe împărat să se roage fiecare și, în vreme ce 450 de preoți ai lui Baal nu au reușit să aducă jertfă, peste jertfa lui Ilie s-a coborât foc din cer, cultul lui Baal fiind îndepărtat.
- Lăsând ca urmaș pe Elisei, Sfântul Ilie a fost răpit la cer de un car de foc, fără a trece prin moarte.

©doxologia.ro

6 MINUNI ALE SFÂNTULUI ILIE

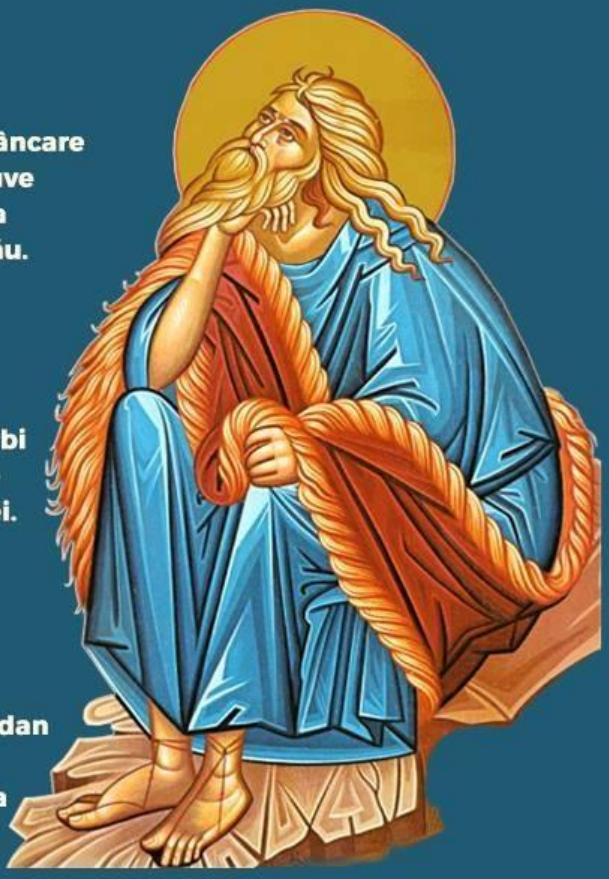

A îndestulat cu mâncare casa unei văduve prin puterea cuvântului său.

A fost hrănit de corbi cu pâine și carne în timpul foametei.

A despărțit râul Iordan cu mantia sa pentru a traversa ca pe uscat.

A provocat secetă, apoi a adus ploile care au salvat poporul de la pieire.

A coborât foc din cer peste idolatri.

A fost ridicat la cer cu trupul, într-un car de foc.

BASILICA.RO

Sfântul
Proroc
ILIE
Tesviteanul

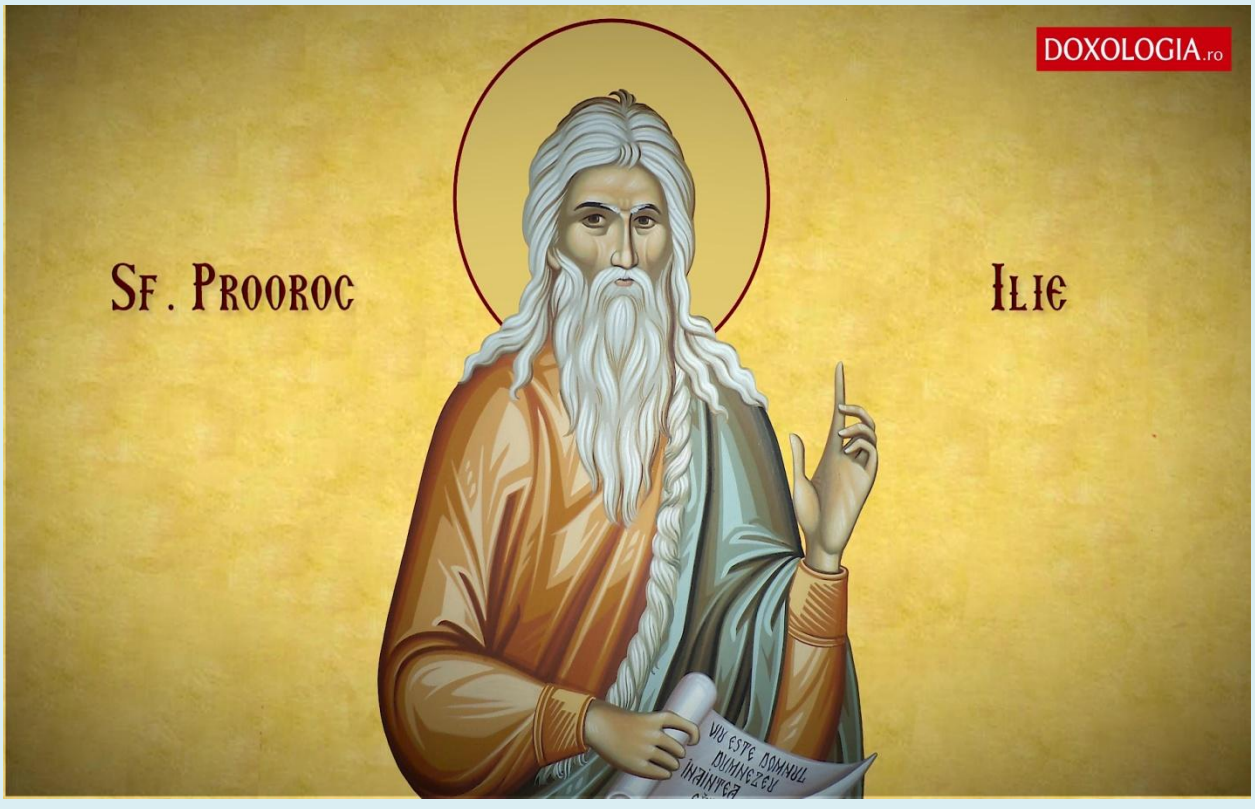
DOXOLOGIA.ro
Sf. Prooroc
Ilie

La mulți ani,
sănătate, bucurie și credință
puternică celor ce poartă
numele
Sfântului Proroc Ilie!

BASILICA.RO

Troparul Sfântului Slăvitul Prooroc Ilie Tesviteanul

20 Iulie - Glasul 4

Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie Măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, goneşte bolile şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăşte tămăduiri.

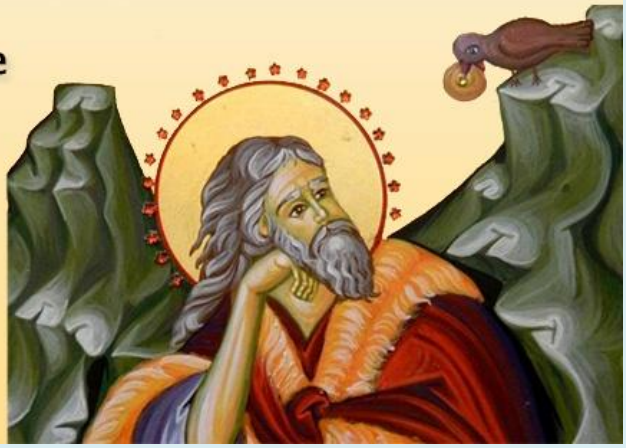

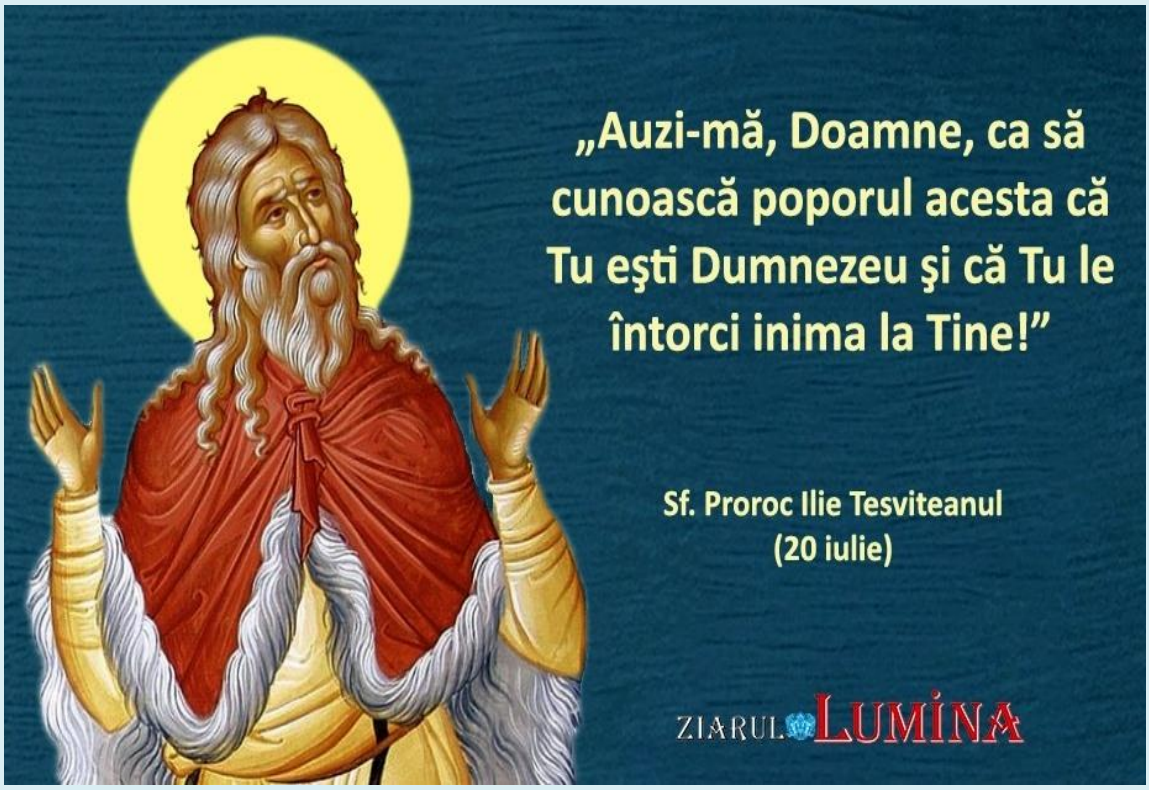

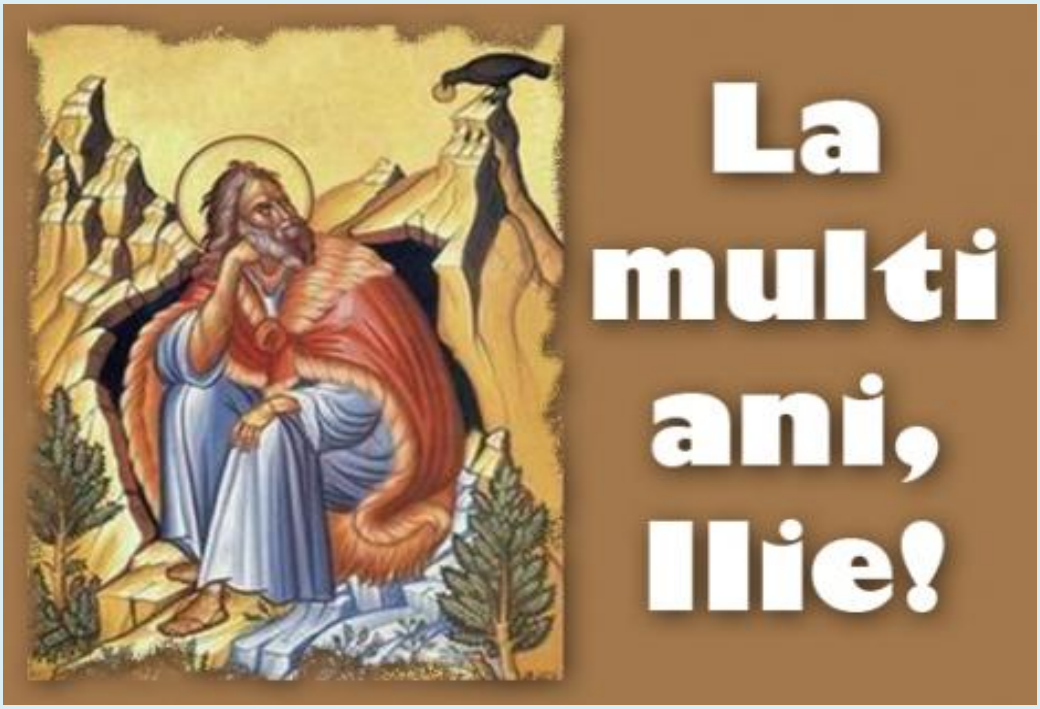

Vă doresc ca Sfântul Ilie, al cărui nume îl purtaţi, să aibă grijă de voi, să vă călăuzească toţi paşii şi să vă lumineze calea în viaţă.
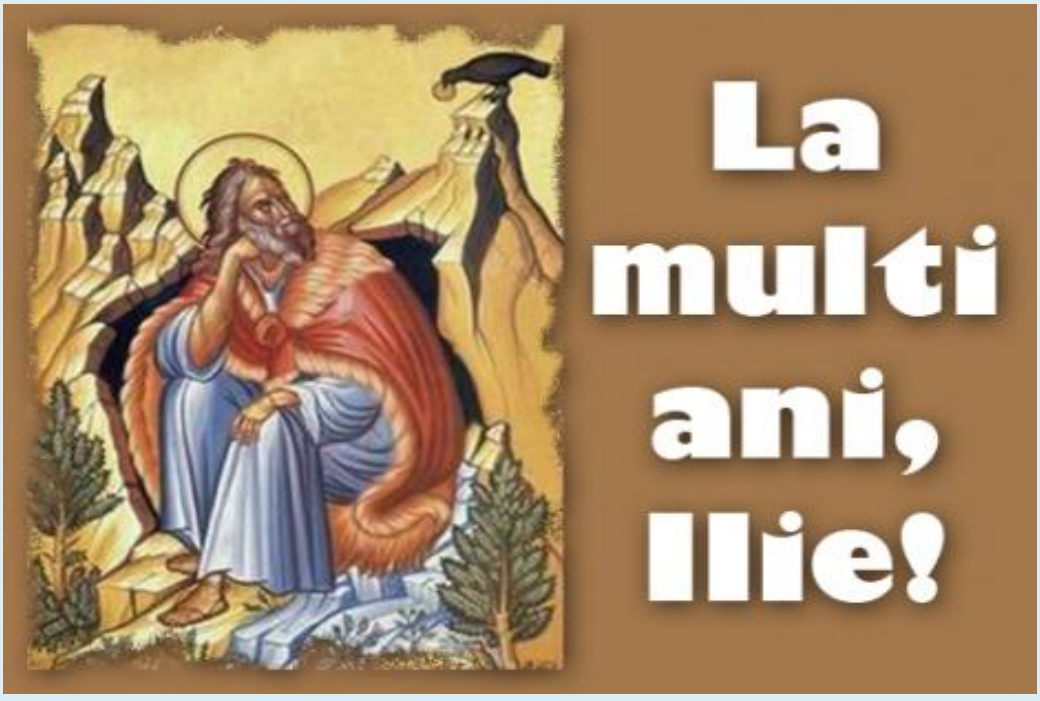
Doamne ajută !